

Giới thiệu Người Tình Bắc Hải

Truyện Người Tình Bắc Hải, chuyện tình cảm của một chàng trai dành cho một cô gái ngay từ cái lần gặp mặt đầu tiên thì anh đã thầm thương cô ấy, nhưng thật ra cô ấy đã có hôn ước đính hôn với người khác.

Năm đó anh đi dạo dưới biển vô tình gặp cô cũng đang đi dạo với vẻ mặt ưu sầu, cô muốn trốn tránh hôn ước nên đành bỏ đi tới nơi khác. Anh tới an ủi cô và rồi sau nhiều ngày gặp mặt cô và anh đã có thiện cảm tâm đầu ý hợp với nhau.

Nhưng thời gian vui vẻ ngắn ngủi trôi qua rất nhanh, cuối cùng cô cũng không cãi lại được ý trời phải quay về đính hôn với người mà mình sẽ gọi là chồng. Tuy hai người có duyên gặp mặt nhưng cũng không có phận để đến bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bắc Hải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tôi sẽ giả bộ quên em, giả bộ rằng em đã mang quá khứ của tôi và em đi xa, như chim di cư tránh rét, giả bộ rằng em đã đi qua mùa đông lạnh giá, đón mùa xuân nắng ấm, tôi sẽ giả bộ đến mức tự cho rằng tất cả đều là thật! Sau đó, chúc em mãi mãi hạnh phúc !

— “Mùi biển số 7” —

Cát bụi

Anh có nhìn thấy biển dưới trời sao?

Trong màn đêm sâu hút mênh mang, không nhìn thấy chân trời, chỉ có nước biển xanh ngắt dọn lên vô vùn vùn những con sóng lăn tăn, những con sóng nhuộm ánh trắng bạc sáng chói, lóng lánh lóng lánh như có viên ngọc khổng lồ sáng rực giấu dưới đáy biển. Rừng tràm ven bờ nhấp nhòa như màu mực loang, còn không trung lại là màu xám, ngoài ánh trăng, cái gọi là trời biển một màu thực ra là màu chì xám, xám đen như quán lại, xám đến mức khiến người ta rơi vào nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Bao năm rồi, Mao Lệ không dám một mình ngồi trước biển đêm, cô sợ màu biển như thế này. Nước biển giống hệt con mắt của quỷ, nó sẽ mê hoặc linh hồn con người, sẽ lôi tuột người ta xuống đáy sâu. Trong những đêm cô đơn, cô thường nhắm nghiền mắt trong nỗi sợ hãi như thế, lắng nghe tiếng sóng xô vào vách đá, gầm gào, lóng lộn như muốn cùng vách đá đi về vô tận. Trong một thoáng, chính trong một thoáng khi con sóng xô vào vách đá, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng nước tung lên, nở bung một chùm hoa trắng xóa trên không. Còn gió thổi lên từ mặt biển rất mát, rất lạnh, mang vị mặn đặc trưng của biển, bất giác khiến người ta miên man suy tưởng, nước biển dưới ánh mặt trời, có thể nảy sinh sự sống, còn nước biển dưới màn đêm có phải sẽ biến thành nơi trú ngụ của những linh hồn bơ vơ? Những con gió biển mát lạnh đó, có lẽ hoàn toàn không phải là gió, mà giống như những linh hồn bơ vơ, do không có chốn quay về nên mãi miết đi tìm nơi trú ngụ. Điều đó khiến Mao Lệ sợ hãi tới cùng, cô không muốn trở thành nơi trú ngụ của những linh hồn bơ vơ, hai năm trước cô đột ngột chuyển khỏi căn biệt thự ven biển đó. Tiếng sóng vỗ thoảng hoặc nghe thấy có lẽ là trong mơ.

Bây giờ, Mao Lệ sống trong căn hộ hơn 60 mét vuông trên đường Dân Tộc, một con phố sầm uất ở Nam Ninh, bài trí trang nhã, vô cùng dễ chịu. Chủ yếu nhất là tự do, nói như cửa cửa miệng của cô, làm bừa làm bạ gì cũng không ai quản. Mao Lệ nổi tiếng ham chơi. Ngoài công việc, phần lớn thời gian đều chơi, hoặc trên đường đi chơi. Mặc dù Nam Ninh không phải là thành phố lớn, nhưng vô cùng náo nhiệt, cuộc sống ban đêm cực kỳ phong phú. Đương nhiên cô lựa chọn lang thang ở Nam Ninh, không chỉ bởi vì đây là thiên đường của cuộc sống ban đêm, mà còn vì chỗ này rất gần Bắc Hải quê mẹ. Những khi cô dờ tỉnh dờ say, dờ sống dờ chết, có thể tìm mẹ để dốc bầu, kể khổ. Đương nhiên mỗi lần đều khó tránh bị mẹ mắng một trận toi bời.

Cha mẹ li hôn lúc Mao Lệ bốn tuổi, bây giờ cha đang kinh doanh chuỗi nhà hàng ven biển, làm ăn lớn, rất giàu có. Hôn nhân của cha mẹ Mao Lệ là kiểu hôn nhân trí thức –bản nông điển hình, do hoàn cảnh lịch sử đặc biệt, một người là nòi giống “chó má” của tư sản Thượng Hải, một người là con gái của ngư dân “hạt giống đỏ”, thời kỳ đó cha lấy mẹ còn được coi là “vói cao”. Nhưng kiểu hôn nhân thiếu hòa hợp tinh thần đó tồn tại không lâu, sau khi “Cách mạng Văn hóa” kết thúc, hàng loạt thanh niên trí thức trở về thành phố, khiến hàng loạt những gia đình khấp khểnh như vậy ly tán, hôn nhân của cha mẹ cô cũng không ngoại lệ. Nhưng cũng đành, bởi cha cô từ nhỏ được tiếp thu giáo dục phương Tây, vô cùng lưu luyến lối sống tiểu tư sản Thượng Hải, không thể hòa hợp với mẹ cô, văn hóa chỉ hết bậc tiểu học, kết hôn tám năm cãi nhau tám năm, vừa bằng thời gian một cuộc kháng chiến.

Mao Lệ ở với mẹ, anh trai Tam Tấn đi với cha, từ nhỏ theo cha hưởng thụ lối sống “suy đồi trụy lạc” của Thượng Hải, bây giờ đã là đại công tử nổi danh mười dặm. Số Mao Lệ không tốt như thế, từ nhỏ thường xuyên nghe mẹ dạy dỗ: bố cô là kẻ vô lương tâm, bỏ rơi hai mẹ con, sau này lớn lên cấm không được nhìn mặt ông ta. Mao Lệ tưởng thật, thề với mẹ nhất quyết không nhận cha, cho dù chết đói cũng ở bên mẹ. Khi lớn lên Mao Lệ mới biết, thực ra cha vẫn đầu tranh để được nuôi cô, nhưng mẹ cô không chịu. Để tranh đấu lâu dài với cha, thậm chí mẹ mang theo cô đi tái giá, cha đương nhiên có ba con gái. Một nhà sáu nhân khẩu, mặc dù kinh tế không dư dả, nhưng bọn trẻ tương đối hoà thuận, mỗi lúc nó đùa là như vợ nhà. Mẹ cô tự hào nói với hàng xóm, nhìn kia, một lũ khi con... Tiếc là ngày vui không kéo dài, năm Mao Lệ vào trung học được cha đón về Thượng Hải nghỉ hè, từ đó một đi không trở lại, lời hứa ban đầu với mẹ đã bay theo gió, nhất quyết đi theo người cha giàu có.

Nhưng cũng khó trách sự “phản bội” của Mao Lê, cha cô quá giàu, trong khi hoàn toàn có thể làm công chúa, ai muốn làm con gái người đánh cá, huống hồ từ nhỏ cô đã phải chịu đủ sự quản giáo khắt khe của mẹ, đến Thượng Hải thoát khỏi những trận rầy la triền miên còn gì sung sướng tự do hơn. Chỉ có điều Mao Lê chơi quá đà, học đại học ở Thượng Hải không lấy nổi tấm bằng tốt nghiệp, năm thứ ba đã vội bỏ học lấy chồng.

Thực ra cô lấy chồng cũng rất khá, là một người Malai gốc Hoa, nghe đồn rất giàu có gia thế hiển hách. Có điều cuộc hôn nhân đó chỉ kéo dài ba năm, Mao Lê đột nhiên một mình trở về nhà, bây giờ là biên tập viên một nhà xuất bản ở Nam Ninh, ban ngày mộng du ban đêm mục nát.

Ba năm trôi qua, ngoài nỗi buồn ập đến lúc đêm vắng, Mao Lê suýt quên cô từng kết hôn. Chính vì vậy cô luôn thích ồn ào, ban đêm rất sợ một mình, ngủ cũng bất yên, lên giường phải uống thuốc ngủ, sau đó mê một thiếp đi đến sáng, thức dậy đi làm, hết giờ là đi chơi. Ngày lại ngày, không cho phép mình một phút nhàn rỗi, cứ nhàn rỗi là nghĩ vẩn vơ, bồn chồn khó chịu như có ngàn con kiến đốt trong lòng.

Bạch Hiền Đức thường nói, sớm muộn cô cũng chết vì chơi.

Bạch Hiền Đức là trưởng ban biên tập, sếp trực tiếp của cô.

Nhưng Mao Lê chưa bao giờ gọi là sếp, thường thân mật gọi là chị Bạch, lúc không hài lòng gọi thẳng cả tên lẫn họ, lúc cợt nhả gọi “người yêu” còn có tình nói giọng ồm ồm làm nũng. Mỗi lần thấy cô gọi như vậy, Bạch Hiền Đức lại nâng cao cảnh giác như phản xạ có điều kiện. Lập tức nghĩ ngay, con bé nhất định lại có chuyện cần xin xỏ, không giả ốm xin nghỉ thì viện lý do có việc cần về sớm, hoặc lười không chịu đọc bản thảo, bài không viết. Bạch Hiền Đức vừa lảng lạng thu dọn đồng đồ nát của cô vừa đối phó với lãnh đạo. Lâu dần bại lộ, người “chịu đòn” là Bạch Hiền Đức. Mỗi lần Bạch Hiền Đức nghiêng răng định tính sổ với cô, Mao Lê luôn cười khanh khách, “Người yêu ơi, đừng quên chính mình đã đưa em vào đây, đương nhiên mình phải chịu trách nhiệm”

Chỉ một câu đã dồn Bạch Hiền Đức vào chân tường, còn nói gì nữa, quả đắng này tự cô chuốc lấy. Hai năm trước, chính Bạch Hiền Đức qua phỏng vấn trực tiếp đã nhận Mao Lê vào làm ở nhà xuất bản, kết quả đã rước về một mối họa, Bạch Hiền Đức luôn với với Mao Lê, cô đúng là mối họa!

Mao Lê trở thành biên tập viên được hai năm, nổi tiếng khắp nhà xuất bản bởi khuôn mặt “phi nhân loại” và thói chơi chơi. Thế nào là khuôn mặt “phi nhân loại”? Không ngoài ba tầng nghĩa, hoặc là thiên sứ, hoặc là ma quỷ hoặc là yêu tinh, rõ ràng Mao Lê tương đối phù hợp với tầng nghĩa thứ ba. Cũng phải thôi, ngay từ lúc đi mẫu giáo cô đã được mọi người yêu thích, bố mẹ và anh trai càng không nói, coi cô như báu vật. Mao Lê tính ngang uống không chịu thua ai, phần nhiều là do được chiều chuộng sinh hư.

Lúc nộp hồ sơ Mao Lê không dán ảnh, đến khi phỏng vấn trực tiếp, Bạch Hiền Đức mới ngăn người xuýt xoa, quả xứng là tiên nữ! Nhưng lại băn khoăn, người đẹp như thế sao không dự tuyển MC, lại thích làm biên tập viên! Sau khi trở thành một trong ba ứng viên lọt vào vòng trong, Bạch Hiền Đức yêu cầu cô dán ảnh vào hồ sơ, chuyển cho trưởng ban Dung Nhượng Thành, ông đọc lướt lý lịch, nhìn vào ảnh cau mày “Chúng ta tuyển biên tập viên đâu phải thi hoa hậu, cần người đẹp thế làm gì?” Thực ra, về ngoại hình Mao Lê không phải là tuyệt sắc, nhưng có làn da tuyết trắng, không trang điểm, vẫn sáng mịn như ngọc, mắt vờ vờ long lánh như sao, miệng tươi, dáng uể oải bất cần, chính vẻ uể oải đó khiến cô có sức quyến rũ ma quái.

Cuối cùng Mao Lê tiểu thư tuy học vấn chỉ ở mức “học bằng đại học” (như cô ghi trong hồ sơ) lại đánh bật vô số cử nhân, thạc sĩ chiếm được cảm tình của trưởng ban biên tập Bạch Hiền Đức không phải vì đẹp mà vì phong cách khác người. Thế nào là “phong cách khác người”? Chính là sự thẳng thắn dạn dĩ mà Bạch Hiền Đức cho là rất cần thiết để “nghề nghiệp” với các tác giả đến hẹn không chịu giao bản thảo. Thực tế chứng tỏ trưởng ban Bạch đã không nhìn nhầm. Tất cả những bản thảo quan trọng của những tác giả quan trọng, chỉ cần Mao Lê xuất chiến, không vụ nào không thành. Ngay phó tổng biên tập Dung Nhượng Thành vốn rất kiệm lời khen cũng phải khen cô, nhân tiện cũng khen Bạch Hiền Đức, “Cô tinh mắt đấy.”

Bạch Hiền Đức lại có nỗi khổ khó nói, về công việc Mao Lê không có gì đáng phàn nàn, trong mười mấy biên tập viên dưới quyền, thành tích của Mao Lê vẫn đứng đầu. Chỉ có điều cô ta quá ham chơi, suốt cả ngày không lúc nào nghiêm túc, làm hư cả mấy cô cùng ban. Trong giờ làm việc còn dờ, vừa hết giờ là kéo cả bọn đi chơi. Bạch Hiền Đức lần nào cũng bị kéo đi, ăn chơi nhảy múa, khiến uy tín của cô ảnh hưởng không ít, có lúc rõ ràng nghiêm mặt muốn giáo huấn nhân viên, Mao Lê chỉ chêm vài câu đùa là trở thành trò cười.

Nhưng cũng đành bất lực, bởi Mao Lê xinh đẹp, lại vô tư, nói cho hay một chút là không ham hố danh lợi, nói không hay là không có chí tiến thủ, chỉ thích chơi, cho nên chẳng xung đột lợi ích với ai, người như vậy đương nhiên ai cũng thích.

Có điều, những năm vừa rồi, trải qua nhiều chuyện, tính cách cô đã thay đổi, thái độ ứng xử cũng khác, biết kiềm chế hơn, chín chắn và điềm đạm hơn. Duy nhất không đổi là khuôn mặt “phi nhân loại” đó, sắp hai mươi tuổi, mặc dù thương xuyên thức đêm, nhưng da vẫn trắng bóc mịn màng, đẹp hoàn hảo. Đặc biệt nhất là đôi mắt, đó là kiểu mắt phượng điển hình, khuôn mặt dài, hơi xé, hể cười là long lánh như sao, theo cách nói văn chương, đó là đôi mắt đào hoa, phong lưu bẩm sinh. Nhất là lúc hé cười, cảm dưới hơi héch, một đường cong hoàn hảo của khóe mắt, trông tuyệt vời quyến rũ. Theo cách nói của Bạch Hiền Đức, lúc đi làm là người, hết giờ là yêu tinh, uể oải đứng tựa vào chiếc xe Lexus màu trắng của cô, cặp mắt phượng khẽ liếc, đích thực là tai họa! Tai họa.

Ở nhà xuất bản, đồng nghiệp gọi cô một cách thân mật là “Mao Mao”.

Đây là tên thân mật của Mao Lê, đầu tiên ngoài người nhà, không ai biết. Từ khi có lần mẹ Mao Lê đến Nam Ninh tìm cô, còn chưa thấy người đã thấy tiếng gọi ồm ồm hành lang, “Mao Mao! Mao Mao!” Cái tên “Mao Mao” bắt đầu được gọi từ đấy.

Hôm đó là một ngày đặc biệt, sở dĩ đặc biệt là bởi vì nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng lại tiềm ẩn một vẻ bất thường nào đó, cuộc sống vô vị bao năm của Mao Lê bắt đầu thay đổi chính từ ngày đó.

Do tối hôm trước cùng mấy bạn hữu chơi rất khuya ở vũ trường, Mao Lê dậy muộn, lái xe đi làm lại bị tắc đường, vậy là đến muộn. Vốn dĩ cũng chẳng sao, nhưng lần này lại quá xúi quẩy, chạm trán liền mấy vị lãnh đạo trong thang máy. Giám đốc, tổng biên tập, phó tổng biên tập và mấy chủ nhiệm các

phòng ban đang cười nói đi vào thang máy. Mao Lệ thấy vậy định tránh nhưng không kịp, tổng biên tập Hứa Mậu Thanh nhìn thấy cô đầu tiên, niềm nở gọi, cô đành đi vào.

Ở nhà xuất bản Hứa Mậu Thanh là nhân vật đặc biệt, từng du học ở Mỹ, phong cách làm việc, lối sống và tư duy rất Tây, ưa giao du, chủ trương để nhân viên làm việc với tâm thái thoải mái nhất, mới có hiệu quả tốt, cho nên trong quan hệ với cấp dưới luôn vui vẻ bình đẳng tôn trọng. Nguy hiểm hơn nữa, ông lại là bậc phong lưu đích thực, tuổi ngoại tứ tuần, ngoại hình rất giống Tiểu Lương (mình tinh Lương Triều Vỹ) và... cái này mới thật đáng kể, không chỉ điển trai, ông còn rất giàu. Tuy chức vụ cao nhưng nghề “tay trái” cũng lắm, bất động sản, cổ phiếu, chơi rất thạo, hầu bao lúc nào cũng nặng. Một người đàn ông như thế, khiến phụ nữ cảm thấy không an toàn, cho nên sếp Hứa đáng thương đến giờ vẫn độc thân, mỹ nhân vây quanh ông ta hoặc thích ông, hoặc thích ví tiền của ông, không ai thực sự muốn lấy ông, đương nhiên Hứa soái muốn hưởng thụ cuộc sống độc thân cũng là một lý do.

Hứa Mậu Thanh không giấu diếm sự ngưỡng mộ đối với Mao Lệ. Cũng phải nói thêm là hai năm trước chính ông đã quyết định tuyển dụng cô, với lý do, “Người đẹp như thế có khi là tai họa, đề khỏi gây họa cho người, cứ đề cô ấy gây tai họa cho chúng ta. Mọi người cần phát huy tinh thần hy sinh.” Lúc này ông neho mắt nhìn cô, tươi cười: “Hôm nay cô đẹp thế này, thơm phưng phức, dùng nước hoa số 19 phải không!”

Lương Tử Khôn ở bộ phận phát hành, ghé sát cô hít hít, “Ồa, thơm thật.”

Mao Lệ vốn đã nhấc chân định đá anh ta, lại phát hiện trưởng phòng biên tập Dung Nhượng Thành đứng cạnh Lương Tử Khôn. Mọi người trong thang máy đều cười, chỉ mình ông vẫn nghiêm mặt, cô lại e dè lui vào một góc.

Trong nhà xuất bản, ngoài giám đốc Vương, phó tổng phòng biên tập Dung là người nghiêm túc nhất, chỉ cần có mặt ông ta, Mao Lệ tuyệt nhiên không dám cười đùa. Mỗi lần Mao Lệ quậy quá độ, Bách Hiền Đức thường đem Dung Nhượng Thành ra dọa, “Sếp Dung kia!” Mao Lệ lập tức dáo dác ngó quanh, hốt hoảng như chuột nhìn thấy mèo. Lâu dần Dung Nhượng Thành được đặt biệt hiệu là “Mèo đại nhân” còn Mao Lệ bị cả phòng biên tập gọi là “Chuột tiểu thư”.

Không ngờ Mao Lệ lại thích biệt hiệu đó, dùng nó làm nick của mình trên MSN, ngay avatar của MSN cũng là hình con chuột rất đáng yêu. Bởi vì thật trùng hợp cô cảm tình con chuột, thường mặc áo phông in hình chuột Mickey, dây đeo ba lô, khuyên tai và các đồ chơi bé xíu bằng nhung treo trên xe đa phần đều là hình chuột Mickey xinh xắn. Có điều lạ, Hứa Mậu Thanh và Dung Nhượng Thành, tuy tính cách trái ngược nhưng quan hệ rất tốt. Hứa Mậu Thanh lúc này vỗ vai Dung Nhượng Thành nói vui: “Mọi người có thấy đồng chí Dung của chúng ta điểm phúc nhất không, làm việc ngay sát phòng cô gái đẹp nhất nhà xuất bản chúng ta.”

Mọi người cười ồ, Dung Nhượng Thành vẫn im lặng.

“Ting” một tiếng, thang máy dừng lại ở tầng bốn, đó là phòng biên tập. Dung Nhượng Thành nghiêm nghị bước ra, xưa nay ông chưa bao giờ nói đùa, nhất là kiểu đùa về quan hệ nam nữ.

Mao Lệ đi theo ông như đứa trẻ có lỗi, cô đi rất chậm, bởi vì muốn vào phòng làm việc của cô phải đi qua phòng của Dung Nhượng Thành. Cô định chờ ông ta đi vào, rồi mới vào phòng mình. Hôm nay bị bắt quả tang đi làm muộn, cô không muốn rắc rối thêm, có điều cái hành lang bình thường chỉ nhảy vài bước là hết, hôm nay không hiểu tại sao lại dài đến thế, Dung đại nhân hình như cũng đi chậm hơn mọi khi, bước chân ngập ngừng như đếm bước. Gần đến cửa phòng làm việc, ông đột nhiên ngoái lại, khiến cô giật nảy mình. Miệng thoáng cười, ông bảo cô:

“Vào đây đã, tôi có chuyện muốn nói.”

Hồng rồi, tai họa vẫn không tránh được! Đúng lúc đó Bách Hiền Đức ôm chồng bản thảo ra khỏi phòng, thấy Mao Lệ nhăn nhó vì bị sếp “mời” vào nói chuyện, vừa ngạc nhiên bực lộ mới cảm thông sâu sắc.

Mao Lệ giờ tay làm động tác cắt cổ, Bách Hiền Đức cười phá lên.

“Đóng cửa đi.” Dung Nhượng Thành đã vào phòng làm việc, nói với cô.

Mao Lệ trầm nghĩ, phen này chết rồi, lại còn đóng cửa. Xưa nay ông luôn giữ ý, khi nói chuyện công việc với các cô gái trẻ trong ban, cửa phòng bao giờ cũng mở. Hôm nay lại bảo đóng cửa, chỉ vì cô đi làm muộn sao? Dung Nhượng Thành ngồi vào chiếc ghế trước bàn làm việc, ra hiệu bảo cô đi đến, Mao Lệ luống cuống, thấp thỏm ngồi đối diện với ông qua chiếc bàn. Cô cảm nhận ngay bầu không khí hôm nay có gì khác thường. Sắc mặt Dung đại nhân rất lạ, ông mở vì tính, di chuyển con chuột, lát sau trên bàn đã tuồn ra một xấp giấy tờ công văn đã sắp gọn gàng. Mãi ông vẫn không nhìn cô, liên tục ho khan, hình như còn căng thẳng hơn cô.

Mao Lệ ngẩng ra nhìn, trong đầu điểm nhanh công việc của mình dạo này có gì sơ xuất, hay phạm lỗi gì. Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy hình như chỉ có vụ đấu khẩu với với gã khủng Trương Phan có thể coi là có chuyện, bởi vì thời gian này cô dường như nghiêm túc hơn bao giờ hết, gần như chẳng có gì đáng nói.

“Chuyện này... ờ, bản kiểm điểm của cô tôi đã xem.” Dung đại nhân cuối cùng lên tiếng.

Một tuần trước,

Có một tác giả tên Trương Phan gọi điện cho cô, hỏi số lượng in ấn tác phẩm của mình. Khi biết chỉ có một vạn bản, ông ta gầm lên: “Có nhà xuất bản hứa in tám vạn bản tôi còn chưa duyệt, các người lại chỉ in có một vạn, coi thường tác phẩm của tôi đến thế là cùng!”

“Vậy sao ông không đưa cho họ in?”

“Bởi vì tình bạn là trên hết, bạn bè giới thiệu tôi, họ nói các vị ịt nhất cũng là hai mươi vạn bản cho lần in đầu tiên.”

“VẬY ông bảo bạn ông in giúp, nhà xuất bản chúng tôi không in được.” Mao Lệ nói xong cúp máy. Gã này đầu óc đúng là có vấn đề, thị trường sách bây giờ âm thầm như vậy, tiêu thụ được ba vạn đã là nhờ Bò Tát phù hộ rồi. Sau đó cô cũng quên mất, không ngờ Trương Phan gọi điện cho trường phòng biên tập, kể tội Mao Lệ, Dung Nhượng Thành gọi cô đến văn phòng nghiêm khắc phê bình, yêu cầu cô xin lỗi tác giả Trương Phan, còn phải viết một bản kiểm điểm nộp cho ông.

Mao Lệ vốn không quen viết kiểu văn chính thống, đành nhờ cô nhân viên thư việc Vương Cần viết giúp. Con bé này người to béo, nói năng ồm ồm, nhưng văn tài rất đáng nể, nghe nói ngay khi học đại học đã có tiểu thuyết đăng trên mạng, viết năm ngàn chữ đối với cô ta chỉ là chuyện vặt, bản kiểm điểm này cô chỉ phẩy bút là xong. Mao Lệ nghe vậy tuyệt đối yên tâm.

Có điều không hiểu tại sao Bạch Hiền Đức lại biết, lúc đó đã cảnh báo cô, “Mao Lệ, cô to gan thật, nếu sếp Dung biết, là cô bị lộ da.”

“Không sao đâu, Tiểu Vương viết xong in ra, em lén để lên bàn sếp là xong, ai biết!” Mao Lệ tuyệt nhiên không bận lòng chút việc còn con đó.

Bây giờ đột nhiên Dung Nhượng Thành hỏi đến bản kiểm điểm, hay là ông ta đã phát hiện ra? Con bé Vương Cần tuy hơi điệu đà nhưng làm việc chắc chắn, không biết trong đó viết gì, dù sao cũng chỉ là bản kiểm điểm, đâu có thể xảy ra chuyện gì lớn. Mao Lệ tròn mắt, lưng toát mồ hôi.

Dung Nhượng Thành chú ý đến sắc mặt của cô, hỏi: “Cô sao thế?”

Mao Lệ gạt mình vội trở mặt làm tươi, mỉm cười: “Không có gì, tôi đang... đang nghĩ, trong bản kiểm điểm đó...”

“À,” Dung Nhượng Thành hai tay đan vào nhau, trầm ngâm nói, “... Mấy ngày nay tôi cũng đang nghĩ đến bản kiểm điểm đó, viết rất... rất sâu sắc, cũng khiến tôi rất... rất bất ngờ, Mao Lệ, chuyện này... ờ... chuyện này nói thế nào nhỉ, cô nói đi.”

“Ờ? Tôi nói?” Mao Lệ hoàn toàn không hiểu.

“Cô viết, đương nhiên cô nói thì hơn.” Dung Nhượng Thành đáp ứng, mắt bối rối né tránh. Quái quỷ gì thế này? Mao Lệ cố nuốt nước bọt. Cha mẹ ơi, cô hoàn toàn không biết bản kiểm điểm đó viết gì, giờ lại bảo cô nói.

“Sao thế? Cứ nói tự nhiên...” Dung Nhượng Thành cười, ông rất ít cười, nụ cười đó còn khiến người đối diện hoang mang hơn là vẻ nghiêm nghị cổ hủ của ông.

Mao Lệ gãi tai, mân mê mấy sợi tóc, khó nhọc nói, “Trường phòng, ông có điều gì cứ nói thẳng, tôi... tôi xin nghe.”

Cuối cùng Dung Nhượng Thành cũng nhìn thẳng cô, ngập ngừng giây lát, nói: “Mao Lệ, nếu đúng như cô viết, tôi không có ý kiến gì. Chúng ta cùng làm việc hai năm, thiết nghĩ đã hiểu nhau. Con người tôi... không biết nói năng, nhưng vẫn đầy nhiệt huyết với cuộc sống, tuy nhiên tôi có lập trường và nguyên tắc của mình, rất nhiều lúc không thể không... ờ, nói thế nào nhỉ? Mỗi chúng ta đều có những khó khăn riêng, từng bị tổn thương thành ra trở nên vô cùng nhạy cảm, rất sợ đi vào vết xe đổ ngày xưa, cho nên trong chuyện tình cảm, cho dù có ý nghĩ cũng giấu kỹ trong lòng. Không biết cô có hiểu ý tôi, ý tôi là, con người tôi không phải là lòng dạ sắt đá, tôi cũng nhận thấy, cô không như vẻ bề ngoài... chuyện này nói thế nào nhỉ, ý tôi là... ờ cho nên... chuyện đó... cô hiểu không?”

Mao Lệ nghe đầu, cô hiểu không? Ồi, No, cô chả hiểu gì hết! Mặc dù đã cố lắng nghe, nghe từng lời của Dung đại nhân, ngay tiếng thở rất nhẹ cũng không bỏ qua, nhưng cô vẫn mù tịt, từ đầu chí cuối không hiểu, rút cục ông đang nói gì. Nhìn ông ập a ập ứng, hình như còn khẽ run, người run phải là cô, ông ra run gì chứ?

Ồn trời, lúc đó có tiếng gõ cửa, là Bạch Hiền Đức. Rõ ràng đến cứu nguy.

Dung Nhượng Thành cũng như trút được gánh nặng, nói: “Mời vào”

Bạch Hiền Đức cười tủm tỉm cầm tờ hóa đơn đi vào, “Báo cáo sếp, đây là tiền nhuận bút của tác giả Lưu Ly, mời sếp ký giúp.” Lúc Dung Nhượng Thành cúi đầu đọc hóa đơn, Bạch Hiền Đức đá vào chân cô, ý bảo chạy mau. Chuyện này còn gì để nói, Mao Lệ lập tức đứng lên, cung kính, “Nếu không có việc gì nữa, tôi xin phép đi.”

Dung Nhượng Thành chỉ “ừ” một tiếng, không ngắt đầu.

Mao Lệ chạy biến như bốc hơi, trở về phòng làm việc lập tức lao lên đi vắng, thở dốc, lát sau dáo dác ngo quanh, “Này, Vương Cần chết tiệt chạy đâu rồi, tôi phải tìm nó...”

“Tôi bảo nó đến nhà kho lấy hàng rồi.” Bạch Hiền Đức bước vào nói, chưa được hai phút đã không nén nổi, ghé tai Mao Lệ khê hỏi: “Này, trong bản kiểm điểm cô viết gì thế, Dung đại nhân mấy hôm nay rất khác, mỗi ngày đều qua lại phòng chúng ta mấy lần, dường như muốn lộ da cô...”

Mao Lệ là kiểu người diễn hình sống ngày nào biết ngày đó, cho dù ngày mai tận thế, hôm nay cũng vui chơi đã, Dung Nhượng Thành muốn lộ da cô, ngày mai cùng lắm diễn vở một kịch thật mùi mẫn cho ông ta xem, cô chẳng bận tâm sếp sẽ làm gì mình, quay sang tán với Tùng Dung về kiểu tất lụa mới đang thịnh hành, rồi bắt đầu đọc bản thảo, đọc một lúc đã hoa mắt, không biết “bà già” Bạch lại chạy đi đâu, vậy là lên mạng ăn trộm rau. Gần đây Mao Lệ rất mê trò ăn trộm rau, vừa chơi đã nghiện, thường nửa đêm thức dậy mò vào vườn nhà người ăn trộm. Trình độ hiện nay của Mao Lệ đã ở mức rất cao, có thể trồng nhân sâm tuyết liên, cũng có thể nuôi gấu trúc, nhaoáng cái cô đã ăn nể được hai con hươu sao non, một cây nhân sâm, bốn củ hà thủ ô. Lúc này đang phục kích ở vườn nhà đồng nghiệp Đường Khả Tâm chờ ăn trộm chuột túi, đột nhiên từ trong kênh đối thoại của MNS bắn ra một trái tim đỏ nháy thành thịch, đó là “Cát Bụi” bạn chat của cô hơn một năm vừa rồi.

Trong những bận mạng đông đảo của Mao Lệ, Cát Bụi có thể coi là một người trầm lặng, kiệm lời, rất lịch thiệp, Mao Lệ chỉ biết đó là một người đàn ông có tuổi, ngoài giới tính, các thông tin khác như nghề nghiệp, hôn nhân, địa chỉ cô đều không biết.

Cát Bụi có thể chat với Mao Lệ hơn một năm, nguyên nhân quan trọng là anh ta chưa bao giờ vặn hỏi cô, luôn lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, không hề gây phiền phức cho cô. Mao Lệ sợ nhất phiền phức, có một số kẻ mới nói vài câu, là đã muốn biết hết tông tích mười tám đời nhà người ta, rồi lại yêu cầu gặp mặt, gặp những kẻ như thế cô thường đẩy ngay vào danh sách đen. Còn đại huynh Cát Bụi này chưa bao giờ hỏi thừa một câu, cũng không bao giờ đã động đến. Có lúc chính Mao Lệ đùa trước, anh ta còn tránh. Nhưng ngày hôm sau gặp lại, anh ta vẫn chào hỏi bình thường, hỏi cô có bị muộn giờ làm không, đã ăn sáng chưa, tâm trạng có tốt không, giống như những câu cha thường hỏi qua điện thoại, thân thiết và ân cần khiến Mao Lệ không thể từ chối. Do từ nhỏ cha mẹ đã ly hôn, thiếu hụt tình cha con, khiến cô luôn có cảm tình với những người đàn ông có tuổi, cô cũng không e dè tuyên bố với cả phòng biên tập, “Tôi thích những ông già”

“Cô đang làm gì?” Cát Bụi hỏi Mao Lệ trên MNS.

“Ăn trộm rau.”

“Trộm rau?”

“Phải, một trò chơi, ông không biết đâu.”

“Biết làm thế nào, già rồi không theo kịp thời đại.”

“Thôi đi, đừng có tình đồng giả người già với tôi.”

“Sếp của cô không quản lý cô sao?”

“Anh nói là bà già Bạch ư? Ồ, bà ấy đi rồi... đáng tiếc, con chuột túi đó vốn dĩ tôi có thể kêu được, tôi đã mai phục nửa ngày rồi.” Cô gõ chữ rất nhanh, “Anh biết không, sáng nay đi làm tôi suýt chết, bị sếp trưởng gọi và phòng làm việc của ông ta.”

“Chuyện đó có gì đáng sợ? Sếp gọi nhân viên là chuyện thường.”

“Chuyện thường, nhưng vấn đề là tôi vô cùng căng thẳng.”

“Tại sao căng thẳng, làm chuyện gì xấu chăng?”

“Không phải, mấy hôm trước ông ta bảo tôi viết bản kiểm điểm, tôi không có thời gian viết mới nhờ cô nhân viên thư viện viết giúp, không biết có phải ông ta đã phát hiện ra, hôm nay gọi tôi đến văn phòng hỏi chuyện đó.”

Cát Bụi im lặng một hồi, không trả lời.

Mao Lệ gõ chữ hỏi, “Sao thế?”

Vẫn im lặng.

“Này, không sao chứ?”

Cuối cùng Cát Bụi nói, “À, tôi có điện thoại, cô vừa nói gì?”

“Không có gì, chỉ là nhờ người viết giúp bản kiểm điểm, có lẽ bị sếp phát hiện.”

“Muốn người ta không biết, trừ phi đừng làm, chuyện này cô làm thế là không được. Cho dù không có thời gian viết cũng nên nói rõ với sếp, sao có thể nhờ người viết thay? Như vậy là lừa dối!”

“Ôi, nghiêm trọng thế ư?” Mao Lệ sợ hãi.

“Có lẽ, nghiêm trọng hơn cô nghĩ.”

“Vậy tôi phải làm thế nào?”

“Tự nghĩ xem, tôi có việc, đi trước đây. Bai bai!”

“Này, này, nói cho tôi biết tôi nên làm gì!”

...

Tin hiệu tắt máy.

Tin đồn

Suốt cả buổi sáng Mao Lệ tâm thần bất an, vừa nghĩ tới những lời của Cát Bụi cô đã sờn gai ốc, lừa dối... nghiêm trọng thế sao? Đang ngồi ngây trước vỉa hè, Bạch Hiền Đức đi vào, kéo tai cô nói: “Đi họp!”

Ngày mười lăm hàng tháng, phòng biên tập đều có cuộc họp đề xuất sách mới, ba đề xuất lần này của Mao Lệ đều bị gạt, có lẽ vẫn bị ảnh hưởng của không khí xui xẻo buổi sáng. Hơn nữa rất kỳ lạ, bình thường cuộc họp này trưởng phòng Dung bao giờ cũng tham dự nhưng hôm nay tuyệt nhiên không thấy bóng dáng, nói là có việc ra ngoài. Mao Lệ thấp thòm không yên, cứ nghĩ đến sự việc bản kiểm điểm sáng nay, là người đã run lên như bị ma nhập.

Họp xong, cả phòng lại bàn luận một vấn đề rất thú vị: đàn ông càng già càng đáng tiền, tự nhiên lại lôi Mao Lệ vào cuộc. Bởi vì Mao Lệ công khai nói thích ông già, các cô bạn đồng nghiệp mới suy nghĩ lựa tìm cho cô một “đối tượng” phù hợp. Người đầu tiên là đại gia Hứa Mậu Thanh, Mao Lệ lắc đầu nguây nguẩy “Đào hoa như thế, tôi không kham nổi.”

Cả phòng mỗi người một câu, tính đi tính lại, đều không phù hợp điều kiện của Mao Lệ, cuối cùng Bạch Hiền Đức phán, “Các cô đã bỏ sót một người.”

“Ai?” Tất cả đồng thanh.

Bạch Hiền Đức nháy mắt chỉ phòng bên, Đường Khả Tâm nhận ra sớm nhất, “A, trưởng phòng Dung!”

Mọi người ồ lên.

Mao Lệ lẩm bẩm: “Thôi, đại tỷ, tha tôi đi, tôi sẽ độc thân suốt đời!”

Tùng Dung cười ranh mãnh, nói: “Phó phòng Dung điều kiện rất khá dĩ, ly hôn đã lâu, con cái theo mẹ ra nước ngoài, không có gánh nặng gì, không có thói quen xấu, tư cách đoan chính, một ứng viên sáng giá.”

“Vớ vẩn, vậy sao cô không lấy ông ta?” Mao Lệ nghiêng răng.

“Tôi... tôi có người rồi.” Tùng Dung rụt đầu nói.

“Vậy đừng đẩy tôi vào lửa.”

“Sao lại nói thế, Mao Lệ!” Bạch Hiền Đức cau mày, “Sếp Dung ít nói, nhưng con người thực ra rất được, sao lại là lửa? Tôi cùng làm việc nhiều năm ở đây, ông ta là người đứng đắn nhất mà tôi gặp, đặc biệt rất chân thành, không màu mè...”

Mọi người dồn mắt vào Bạch Hiền Đức, cô sầm mặt, “Thôi, tắt cả về làm việc!”

“Tuân lệnh!” Các cô gái tán đi. Căn phòng yên tĩnh hẳn. Mao Lệ vừa rời tức đầy bụng, chưa thể có tâm trạng làm việc, lúc này Vương Cẩn đẩy một xe sách uốn éo đi vào. Mao Lệ lập tức nghĩ đến bản kiểm điểm, vẫy cô ta: “Vương Cẩn, lại đây, tôi hỏi cô, bản kiểm điểm cô viết thế nào?”

“Chị muốn xem à, em vẫn còn một bản, vì nghĩ chị muốn xem nên em in hai bản!” Vương Cẩn hớn hờ chạy đến cái bàn nhỏ của mình lấy trong ngăn kéo một tập mỏng giấy A4, Mao Lệ trở mắt, “Cô... cô viết nhiều vậy sao?”

“Hơn ba vạn chữ!” Vương Cẩn hãnh diện nói.

Mao Lệ thở hắt ra, run run đón lấy, còn chưa kịp xem đã bị Bạch Hiền Đức cướp mất, chị ta còn nôn nóng hơn cô, “Để tôi xem trước, khá lắm, con bé này, chỉ một bản kiểm điểm lại viết được dài như thế.”

“Thực ra em có thể viết dài hơn.” Giọng Vương Cẩn ôn ền.

Bạch Hiền Đức nhìn lướt mười dòng một, mới xem được phần mở đầu, mắt tròn ngược nhìn Mao Lệ, như vừa gặp ma, khiến Mao Lệ hốt hoảng.

Cô lập tức linh cảm chuyện không hay, vội cướp lấy xem ____

Phó tổng biên tập Dung!

Không, thực ra em muốn gọi ông là “Anh Nhượng Thành”, có lẽ ông sẽ cảm thấy rất đường đột, nhưng em không nghĩ ra cách nào tốt hơn để thể hiện lòng mình, xin thứ lỗi... Ông có biết, viết ra những dòng này em đã phải dùng cảm thế nào, em chưa bao giờ hồi hộp đến thế. Lúc này, ngoài cửa sổ mưa rả rích, nghe tiếng mưa rơi, bộc bạch nỗi lòng, càng thấy buồn vô hạn. Bất chợt nghĩ đến câu thơ đã đọc hồi nhỏ, em không nhớ lắm đại ý là: Đêm thanh vắng, ngoài song tiếng mưa rơi, bên ngọn đèn lòng sâu vô hạn, ai biết tri âm có hay... gần đây em thường tự hỏi, rút cục tại sao lòng em cứ nặng trĩu ưu phiền, tưởng là cá tính như thế, đến bây giờ mới hiểu, thì ra là do quá nhớ nhung. Một người con gái, khi trong lòng có người để nhớ, thường trở nên tư lự đa sầu. Mặc dù mỗi ngày em đều nhìn thấy ông, ông chỉ cách một bức tường, em vẫn không sao tìm được nỗi nhớ. Dù ông nổi nóng, hay mỉm cười với em, đối với em đều là niềm vui và hạnh phúc vô bờ. Thực tình em cũng rất muốn xử lý tốt quan hệ với ông. Bởi vì mỗi lần nhìn mắt ông, hay bóng lưng ông, em mới thực cảm thấy, trong lòng có một người để nhớ kỷ diệu biết bao... Em biết em rất bé nhỏ, em không có gì xuất sắc, nhưng ngay loài hoa dại cũng có quyền hướng về mùa xuân. Ông chính là mùa xuân xa vời nhất, mong manh nhất của em, giống như rừng rậm trong sương mù, có thể chạm vào nhưng không sao nhìn rõ...

“Ồi ____”

Mao Lệ kêu thét một tiếng.

Vương Căn giật nảy mình.

Bạch Hiền Đức hiểu ra, đẩy Vương Căn, “Chạy mau, đồ ngốc!”

Vương Căn lạch bạch chạy ra cửa.

Mao Lệ lao đến, nghiêng răng, “Đội xem tôi xé xác cô thế nào ____”

Tạ ơn trời, suốt cả buổi sáng Dung Nhượng Thành đi họp trên cục xuất bản, Mao Lệ có thời gian cùng Bạch Hiền Đức bàn bạc đối sách. Chuyện này rắc rối đây, Mao Lệ bôn chôn vò đầu bứt tai, chỉ muốn băm Vương Căn thành bảy mảnh, nhưng băm cô ta cũng chẳng ích gì, Dung Nhượng Thành đã đọc “Bản kiểm điểm “quái quỷ kia, tìm ra biện pháp đối phó mới là việc cấp bách. Bản kiểm điểm lại có thể viết thành ra như thế, ngoài cái đầu thần kinh của Vương Căn thật là vô tiền khoáng hậu. Khi Mao Lệ tóm được Vương Căn, hỏi cô ta sao lại viết như thế, Vương Căn tui thân nói: “Chị Mao Mao, chẳng phải chị bảo em viết cảm nghĩ đối với trường phòng Dung sao?”

“Nhưng cũng không phải như vậy, cô đúng là óc lợn!”

“Nhưng mà chị... rõ ràng chị nói muốn xử lý tốt quan hệ với ông ấy, chị rất quan tâm ông ấy, lấy vinh hạnh được làm việc ở đây...” Vương Căn áp ứng, không hề có vẻ giả bộ, có lẽ cô ta hiểu nhầm ý Mao Lệ. Con bé này, đúng là óc lợn! Mao Lệ tức điên rên lên. Các đồng sự tò mò thò đầu ra hỏi: “Sao, chuyện gì thế? Mao Lệ lại bắt nạt cô bạn nhỏ phải không?”

“Cút!” Mao Lệ gục trên bàn không động đậy.

Trưa hôm đó, Bạch Hiền Đức kéo Mao Lệ đến quán cơm nhỏ cạnh nhà xuất bản, gọi cơm xong, mắng cô một trận, “Tôi phải gì với cô đây, Mao Mao cô gây họa lớn rồi! Thảo nào mấy hôm nay sếp Dung bồn chồn như muốn tóm cô ngay, thì ra là vì thế, Để xem cô thu xếp thế nào! Lần này cô đùa quá trớn! Bây giờ không hiểu ông ấy có biết không phải do cô viết.” Chợt hạ giọng, “Nếu không, liệu ông ấy có tưởng là...”

“Đừng dọa tôi, đại tỷ” Mao Lệ sợ rúm người.

“Vậy sáng nay ông ấy gọi cô đến văn phòng làm gì, ông ấy nói sao?”

Mao Lệ há mồm cứng lưỡi.

“Không... không nói gì, em cũng không biết ông ấy nói gì, ông ấy áp a áp ứng, em nghe không hiểu.”

“Áp ứng?”

“Đàng nào cũng... cũng không hiểu ông ta nói gì...”

“Hông rồi!” Bạch Hiền Đức gỡ tay xuống bàn.

“Sao?” Mao Lệ lại sợ hết hồn. Bạch Hiền Đức chồm người về trước, ghé sát cô nói: “Chắc chắn ông ấy đang thăm dò cô, Dung Nhượng Thành xưa nay là người nói năng làm việc dứt khoát. Nếu có lúc không dứt khoát, thì chứng tỏ... Ôi, chứng tỏ ông ta hoang mang, không biết biết làm thế nào.”

Mao Lệ cũng ghé lại gần, “Nghĩa là sao?”

Bạch Hiền Đức lườm cô, “Cô thông minh thế, sao chậm hiểu vậy. Chắc chắn ông ta không biết nói với cô thế nào, chắc chắn ông ta tưởng là cô viết, tưởng là cô thăm yêu ông ta thật.”

“Cha mẹ ơi, tôi thăm yêu ông ta? Tôi... tôi thăm yêu ông ta?” Mao Lệ múc canh vào bát, giọng tui thân, “Tôi bằng này tuổi chưa bao giờ thăm yêu ai, chỉ có người ta thăm yêu tôi. Cho dù tôi có thăm yêu ai đó, cũng không phải là ông ta... sao có thể, ông ta như vậy, sao tôi có thể yêu?”

Bạch Hiền Đức nghe thế lại không vui, gỡ đĩa càn cạch: “Cô nói gì vậy? Thế nào là ‘ông ta như vậy’? Sếp Dung rất tốt, chỉ có tính cách hơi kỳ một chút, cô không nên bóp méo người ta! Suy nghĩ cho kỹ, sáng mai giải thích với ông ấy. Theo tôi cứ nên nói thật, mặc dù tôi đã dặn Vương Căn không được tiết lộ chuyện này, nhưng cái mồm loa của cô ta chắc gì giữ được? Để bị phát hiện chi bằng chủ động nói thật. Sếp Dung không phải không biết điều, hơn nữa hình như cũng... rất cưng chiều cô, cô xin nghĩ liên tục ông ấy cũng chẳng nói gì. Này, có phải ông ấy thăm yêu cô?”

“Bà chị ____”

Mao Lệ thần thờ suốt buổi sáng, hoàn toàn không có tâm trạng đọc bản thảo, lại vào mạng thu hoạch rau, thu hoạch xong lại chạy đi hẹn hò. Đang chán ngán thì mẹ gọi điện, vừa “a lô” đã bị bà mắng té tát. Mẹ cô là thế, cứ mở miệng là bầm bốp. Mao Lệ từ nhỏ lớn lên trong tiếng la mắng của bà, vì thế cô cũng dạn dĩ hơn người khác, nhưng cũng giống mẹ rất yếu đuối, mỗi lần cô về nhà, mẹ luôn vừa chửi vừa xuống bếp nấu ăn cho cô.

Mao Lệ đã quen tính mẹ, nghe mãi, thì ra mẹ trách cô đã lâu không về nhà, bà nhớ con gái, lại không chịu nói ra. Mao Lệ đang bận làm mấy cuốn sách, không dứt ra được quả thực hai tháng không về Bắc Hải, vậy là cô hứa, cuối tuần này sẽ về.

“Tốt nhất cô đừng về! Chết ở đâu tôi cũng mặc xác!” Khi cúp máy mẹ vẫn còn chửi.

Mao Lệ thở dài, bà già bụng nhớ con mà miệng vẫn mắng mỏ.

Nhưng cú điện thoại tiếp theo, khiến cô không thể không về. Đầu dây bên kia là một giọng đàn ông lạ, trầm ấm và quyến rũ, “Chào cô, xin hỏi có phải cô Mao Lệ?”

“Vâng, tôi đây, anh là ai?”

“Tôi là Triệu Thành Tuấn, muốn thuê căn nhà của cô, liệu có thể gặp cô không?”

Căn nhà của cô đã bỏ trống hai năm, địa thế tuyệt vời, nằm ngay trên con đường Hải Cảnh ven bờ Bắc Hải, ra khỏi cửa là bãi biển.

Quảng cáo đăng nửa năm, người hỏi thuê không ít, nhưng không mấy ai thuê nổi, một ngôi biệt thự độc lập, trang trí cực kỳ tao nhã, có đầy đủ trang thiết bị nội thất, trước sau đều có vườn hoa, phòng ngủ và phòng khách hướng ra biển. Mấy tháng trước có người muốn thuê, Mao Lệ đã phải về Bắc Hải một chuyến, đó là một người Đài Loan, đến Bắc Hải kinh doanh, mang theo vợ con. Mao Lệ vốn cũng hài lòng, nhưng khi dẫn đi xem nhà, hai đứa con của họ nhảy lên bộ đi vắng bọc gấm trang trí rất nghệ thuật ở phòng khách đùa nghịch, Mao Lệ lập tức mời cả nhà đi ra. Khách thuê như vậy e là chưa được một tháng căn nhà của cô chỉ còn bộ khung. Lại quảng cáo cho thuê, Mao Lệ thêm điều kiện: khách phải là người độc thân. Nhưng vấn đề là, làm gì có người độc thân nào cần căn nhà lớn như thế? Kết quả, nửa năm, không có ai hỏi han.

Mao Lệ nhờ công ty môi giới, cũng đăng quảng cáo ở blog và MSN. Cũng chưa hẳn do cần số tiền thuê đó, mà do căn nhà không thể bỏ không mãi, thỉnh thoảng có người ở, ít nhất cũng có hơi người. Lần này lại có người hỏi thuê, đương nhiên cô rất phấn khởi, vậy là bám lấy Bạch Hiền Đức, “Người yêu à, cho nghỉ hai ngày nhé, em phải về Bắc Hải có việc gấp.”

“Đừng hỏi tôi, đi gặp người phòng bên.” Bạch Hiền Đức hất tay cô.

“Tại sao?” Mao Lệ ngạc nhiên.

“Lại còn hỏi tại sao, thử nghĩ xem tháng này cô xin nghỉ mấy lần? Lần nào sếp Dung hỏi sao cô không đi làm tôi đều phải nói dối cho cô. Bây giờ sếp không tin nữa, sếp đã dặn, sau này cô muốn nghỉ phải xin phép ông ấy...”

Tùng Dung cười khúc khích, xen vào: “Ai bảo cô sáng chói như thế? Không có cô là cả ban biên tập mờ hẳn, sếp Dung lần nào đến cũng tìm cô đầu tiên.”

Bạch Hiền Đức lắc đầu rên rầm, “Mao Lệ, tôi gánh đủ họa vì cô rồi, chịu trận đủ rồi. Đại tiểu thư, tha cho tôi đi, bây giờ cô là người của sếp Dung, tôi không quản được cô.”

“Sao... sao lại nói thế, sao tôi có thể là người của ông ấy. Tôi là người của Hiền Đức đại tỷ mà...” Mao Lệ lại giả giọng nũng nịu, nịu vai Bạch Hiền Đức, “Tôi sống là người của mình, chết là ma của mình. Mình không thể bỏ tôi, Hiền Đức, tôi thà làm vợ bé của mình cũng không làm vợ cả của sếp Dung, tôi thật lòng hướng về mình...”

Bạch Hiền Đức ngại nhất chiều này của Mao Lệ, khiến cô không thể từ chối, cô lại bật cười. Mọi người xung quanh cũng cười ngặt nghẽo.

Cười mãi, bỗng thấy sống lưng lạnh lạnh? Bạch Hiền Đức ngoái đầu, tái mặt, đá chân Mao Lệ. Mao Lệ ngoảnh nhìn, xuýt ngã nhào.

Dung Nhượng Thành đang đứng ở cửa!

Mao Lệ trở về Bắc Hải ngay chiều hôm đó, nói là trốn về cũng đúng. Dung Nhượng Thành thấy bộ dạng của cô như sắp bị giết sống, cũng may ông bận rộn, đi họp cả ngày, cho nên lúc đó chỉ đứng ở cửa nhìn hai người rồi bỏ đi. Mặc dù hiện vẫn chưa dám khẳng định liệu ông có biết chuyện Vương Cận viết thay cô, nhưng ánh mắt ông nhìn cô lúc đó đầy hàm ý, dường như muốn nói, trở về tôi sẽ tính sổ với cô. Mao Lệ người lạnh toát, dứt khoát thu xếp đồ đạc trở về Bắc Hải.

Nhưng cô cảm thấy trở về Bắc Hải cũng chẳng an toàn. Lúc này mẹ đang làm cá, tay cầm con dao sáng loáng vừa chặt vừa chửi, chửi cô vong ân bội nghĩa hám tiền chạy theo ông bố giàu, không đoái hoài đến mẹ.

“Mẹ à, con đã về rồi thôi.” Mao Lệ không thể nhẫn nhịn được nữa. Mẹ nâng cái tạp dề bẩn thỉu lau nước mắt, Mao Lệ rất muốn bước đến ôm mẹ, an ủi mấy câu, nhưng nhìn thấy con dao đầy máu cá trong tay bà đã mất hứng. Tính mẹ là thế, nghĩ thế nào là cứ khẳng khái như vậy, năm xưa cha cô cũng bị mẹ dùng dao “đuổi” đến Thượng Hải. “Mẹ à, con hứa, từ nay sẽ thường xuyên về nhà được không?” Mao Lệ cười nịnh, dùng đủ mọi chiêu, mẹ vẫn không lay chuyển.

Mao Lệ biết không thể nào thuyết phục được mẹ, dứt khoát đóng cửa lên giường ngủ. Mẹ càng giận, chửi càng to. Cô không chịu nổi, ngồi dậy nhòm qua cửa sổ, căn nhà ba tầng này cha cô xây cho mẹ coi như bù đắp lúc ly hôn. Mao Lệ ở tầng hai, cửa sổ ngay cạnh cột điện, cô bước qua cửa sổ, bám vào cột điện thoăn thoắt trèo xuống, chui vào chiếc Lexus của mình. Một lần khói trắng phụt về sau, chuồn thẳng, mẹ nghe tiếng động cơ thò đầu khỏi phòng Mao Lệ chửi theo:

“Cút! Cút càng xa càng tốt, từ nay đừng về nữa!...”

Mỗi lần mẹ mắng không đối lại được, cô đều chạy trốn.

Tất cả vẫn như cũ, sao không thay đổi chút nào? Nhưng tại sao cô vẫn không thể nào trở lại ngày xưa? Lúc đó có Chương Kiến Phi luôn cưng chiều cô hết mực. Lúc đó cô muốn gì được nấy, Chương Kiến Phi có thể đem tất cả những gì tốt nhất trên đời để dưới chân cô. Lúc đó cô quá đại khờ, cứ nghĩ tình cảm của mình là vô giá, coi thường tình cảm của người khác, vậy là bị báo ứng. Chương Kiến Phi không cần cô nữa... thật ngốc... lòng ngổn ngang, phiền muộn, Mao Lệ phóng xe vượt đèn đỏ mấy lần, đang lao đi thì điện thoại đổ chuông. Vẫn may, còn mang theo điện thoại. Cầm ống nghe vào máy, giọng đàn ông vừa lạ vừa quen:

“Chào cô, tiểu thư Mao Lệ phải không?”

“Vâng, ai thế?”

“Tôi là Triệu Thành Tuấn, tôi đang ở Bắc Hải, bây giờ có thể xem nhà được không?”

“Đã hẹn sáng mai cơ mà?”

“Vâng, nhưng tôi muốn xem mặt trời lặn trên biển, nếu có thể...”

“Không, không sao, bây giờ cũng được, tôi sẽ đến ngay, anh đợi tôi trước nhà, địa chỉ anh biết chứ?”

“Biết, mười phút nữa tôi đến.”

“OK, lát nữa gặp.”

“Hải Thiên Uyển”, là tên do Chương Kiến Phi đặt, một ngôi lầu nhỏ độc lập bằng gạch và gỗ, tường ngoài màu xanh nhạt, cửa sổ màu trắng, ở trong vạt rừng cây xanh tốt trên đường Hải Cảnh, tầng một có hành lang bao quanh, tầng hai có một ban công rộng lộ thiên, đứng trên đó nhìn ra biển, hoàn toàn có thể trải nghiệm thế nào là cảnh trời biển một màu.

Thực ra ban đầu lúc Chương Kiến Phi mua vạt rừng này cũng không tốn mấy tiền, lúc đó xung quanh chưa phát triển, gần như là vùng ngoại ô. Nhưng cùng với quá trình mở cửa du lịch của các khu vực phụ cận, giá đất tăng vọt, chỉ riêng Hải Thiên Uyển giá đã tăng gần mười lần.

Trong rừng nhiều nhất là cây trầm, là loài cây đặc trưng của các vùng nhiệt đới ven biển, loại cây này thường mọc thành cụm, tán lá xum xuê, rễ ngang dọc đan xen, chằng chịt như bầy rắn, ôm chặt bờ biển. Bắc Hải đặc biệt nhiều trầm, dọc đường lớn Hải Cảnh càng chi chít dày đặc. Hải Thiên Uyển ẩn trong rừng trầm, chỉ thấp thoáng lộ ra đỉnh mái nghiêng nghiêng, sân rất rộng, trước sau nhà đều có vườn hoa, còn có một hồ bơi nước ngọt. Trang trí toàn cảnh khu vườn hồi đó đều do Chương Kiến Phi chính tay thiết kế, vốn dĩ có cây xanh, bãi cỏ, có đình hóng mát, các loài hoa, đài phun nước, vô cùng hoàn hảo.

Nhưng mẹ Mao Lệ, thật thú vị tất cả những nơi vốn trồng hoa và cỏ trong vườn đều bị bà nhỏ đi trồng rau, dưa. Dưa chuột, ớt xanh, cà chua, rau cải... mùa nào thức nấy. Mao Lệ cũng chẳng buồn nói lại, dù sao trồng rau cũng tốt hơn để bỏ hoang, mẹ lại có việc làm, đỡ suốt ngày cần nhằn soi mói cô. Và lại những vạt rau đó xanh tốt, tràn trề sức sống, cũng khiến ngôi nhà tăng thêm sinh khí. Cũng may mẹ còn chưa nuôi vịt trong bể bơi, nếu không khu vườn thật sự trở thành một nông trại nhỏ. Nhưng nói với khách thể nào đây, vườn rau làm sao sánh được với vườn hoa...

Từ đường Hải Cảnh, đến rừng trầm, phải qua một con đường đất khoảng vài trăm mét, hai bên đường không chỉ có trầm, còn có thu gia, mộc lăm, hoa đồng, các loại thực vật họ trầm khác nhau, xum xuê, rợp bóng che cả ánh mặt trời, mặt biển buổi chiều tà dập dềnh những con sóng dịu dàng, rắng chiều đỏ sẫm như màu hoa hồng, sáng rực nửa chân trời, hải âu nhón nhơ chao liệng trên không, một bức tranh đẹp đến hư ảo.

Mao Lệ chợt nhìn thấy một chiếc xe đỗ ở cuối con đường đất, đó là kiểu xe đua loại nhỏ màu đen nội địa hiện có, liệu có phải là của vị khách thuê nhà? Mao Lệ xuống xe, ngó nhìn chiếc xe đua màu đen, bên trong không có người, vậy là đi bộ vào rừng.

Lúc này thủy triều đang lên, bãi biển ngoài khu rừng có tiếng ầm ì cực nhẹ, lại có tiếng cò kêu lanh lảnh, trong rừng trầm có rất nhiều chim, có một số thuộc loài cơ hồ sắp tuyệt chủng, chim biển đi bắt cá trở về, thường đậu trên cây trầm, kêu đến lúc mặt trời lặn. Mao Lệ thích nhất là rễ cây trầm, cả một vòng rễ to chằng chịt như vô số những bàn tay nắm chặt, vai sánh vai, bên bị ngoan cường trụ vững ở ven biển, chống lại sự tàn phá của gió bão. Đòi đòi sinh sôi!

Hải Thiên Uyển được thiết kế theo kiểu mặt hướng ra biển, lưng quay vào con đường đất, có tường bao, nhưng cổng lớn lại thiết kế ở phía sân sau, vì vậy muốn vào nhà phải đi qua vườn hoa phía sau rồi vòng đến sân phía trước. Từ xa đã nhìn thấy lầu hoa cửa sắt sang trọng lộ ra dưới tán cây tum tùm, cửa ngách bên cổng sắt khép hờ, rõ ràng người đó đã vào trong. Chẳng lẽ mẹ đưa chìa khóa? Mẹ thật lắm cảm, không cảnh giác tí nào, nhờ kẻ gian thì sao.

Đi vào vườn hoa phía sau, tràn ngập mùi rau quả tươi. Mướp xanh, cà chua, ớt đỏ... Mao Lệ rất bực, nhưng không biết làm sao.

Nhanh chóng đi vòng ra sân trước, Mao Lệ bỗng thấy lóa mắt, bởi vì ở đó, trong sắc rắng chiều chói lọi, có một người đứng cạnh hàng lan can xây lưng lại, vốn đang lặng nhìn mặt trời lặn trên biển, nghe tiếng bước chân vội vã ngoài đầu. Một người còn trẻ, tuổi chừng ba mươi, bộ Âu phục màu xám vừa khít, đường may thẳng tắp, do ngược chiều ánh sáng không nhìn rõ, chỉ loáng thoáng cảm thấy một khuôn mặt vô cùng tuấn lãng, như chạm khắc, một vẻ rạng ngời rồi rờ đến lóa mắt.

Tim Mao Lệ bất chợt như ngừng đập, có phải cô từng gặp người này? Không, không, ngoài Chương Kiến Phi, trong những người quen của cô không ai có khí chất như vậy, anh ta yên lặng, bình thản nhìn cô, trong ánh sáng mặt trời đỏ rực đang từ từ chìm xuống biển, muôn ngàn ánh hào quang chói lọi nhuộm hồng những con sóng nhấp nhô, cả một vùng trời biển như cháy rực sáng lòa, vẻ trầm tình hướng nội đầy uy lực đó khiến người ta không thể dời mắt.

Cô nhanh chóng trấn tĩnh, thong thả bước đến mỉm cười tự giới thiệu, “Chắc đây là Triệu tiên sinh, xin chào, tôi là Mao Lệ.”

Anh ta lịch lãm bắt tay cô, giọng thấp trầm, rất cuốn hút, “Mao tiểu thư, hân hạnh, tôi là Triệu Thành Tuấn. Xin lỗi, chưa được phép đã tự tiện vào.”

“Không đâu, tôi nên xin lỗi mới đúng, để anh phải đợi.” Mao Lệ ra dáng một thực nữ, nếu Bạch Hiền Đức có mặt ở đây, nhất định lại châm chọc cô. Bây giờ cô đã nhìn rõ, người này hoàn toàn có dáng “mình tinh” ngũ quan rõ nét, như chạm khắc, nhưng vẫn mềm mại, vầng trán trong sáng toát lên vẻ trí tuệ, tuấn nhã thư sinh. Anh mất tư lự nhìn cô, miệng thoáng nụ cười bí hiểm.

Đàn ông đẹp như thế chắc chắn là mối họa, điều này khiến Mao Lệ vốn cũng là kiểu người tương tự, cảm thấy hơi căng thẳng, trực cảm thấy người đàn ông này quá đối bí hiểm. Bởi vì một doanh nhân bình thường rất ít có vẻ hướng nội như vậy, đây mới là vẻ tinh anh đích thực! Trong phút chốc, đầu óc cô bấn loạn, có thể là do ngón tay anh ta hơi lạnh, tê tê như có dòng điện vô hình cực nhẹ, khiến tim cô bỗng đập nhanh, cảm giác này rất lâu chưa từng có...

Cô do dự ngược nhìn anh, vẫn cảm thấy chói mắt, có lẽ là do anh ta đứng ngược chiều ánh sáng, dường như mọi ánh sáng đất trời đều tụ lên người anh ta, lóa mắt, khiến cô cảm giác ngột thở.

Khi anh ta lại ngoảnh đi, hít thật sâu bầu không khí trong lành, thốt lên, “Đẹp quá!”

Cô bỗng thấy hiếu kỳ, “Triệu tiên sinh lần đầu đến Hải Hải?”

Anh ta ngoái lại, mỉm cười, “Cũng không hẳn, trước đây có đến một lần cùng với người bạn.”

Mao Lệ khẽ “à” một tiếng, mắt nhìn anh ta không chớp, trong ánh chiều, mắt anh ta sáng như sao, cô có thể nhìn rõ bóng mình trong đáy mắt đó, bất chợt cảm thấy một chút bàng hoàng, một chút xáo động. Cô không biết mình tại sao bàng hoàng, tại sao xáo động, chỉ cảm thấy có một hơi hướng quen thuộc nào đó ập đến. Chợt nghe thấy anh ta nói: “Chúng ta vào xem bên trong thôi, sắp tối rồi.”

Hai người một trước một sau, đi qua vườn hoa, không, là vườn... rau, Mao Lệ dừng lại bên bể bơi... xuyết ngắt. Trong bể có cá, bể bơi đã trở thành bể cá! Có lẽ là cá nước ngọt, bên trong có mấy đám rong lớn không biết có phải tự mọc, ánh hoàng hôn tàn dư hắt xuống mặt nước, lóng lánh như vụn vàng, khiến những con cá cũng nhuộm được nhuộm vàng, chúng vô tư nhón nhờ du chơi trong lạc viên tạm thời này cơ hồ không hề biết bên ngoài chỉ cách mấy trăm thước là đường phố ồn ào.

Triệu Thành Tuấn sai bước đến cạnh bể bơi, không, bể cá, hiếu kỳ ngắm nghía những con cá. Mao Lệ dù tức cũng không tiện bộ lộ trước vị khách hào hoa, chỉ gượng cười: “Chuyện này... thật rất xin lỗi, đều do mẹ tôi...” Nói xong chỉ bậc thêm không xa, “Chúng ta vào nhà thôi, trời sắp tối rồi.”

Triệu Thành Tuấn gạt đầu, rời khỏi bể cá theo cô vào nhà. Mao Lệ vừa đi vừa nghĩ, không biết mẹ có trồng thứ quý quái gì trong nhà không. Cuối cùng đứng như cô lo ngại, đi qua khung cửa màu đen tiến vào phòng khách, trên sàn gỗ bóng loáng tuy không trông gì, nhưng trên hành lang phoi đầy ốt! Mẹ cô rất thích làm các món dầm, món muối, ốt dầm là sở trường của bà. Đứng là bà già... thôi cũng không sao, lên tầng, vào phòng ngủ, Mao Lệ phản khỏi giới thiệu với Triệu Thành Tuấn cái trần nhà di động, “Anh xem, đây là trần nhà, có thể di động kéo vào mở ra, buổi tối ngắm sao rất tuyệt...” Lối chưa nói hết đã ngửi thấy mùi mằn mặn tanh tanh, Mao Lệ nhìn ra ban công lộ thiên, cảm giác mắt tối sầm, choáng váng, trên nền phoi một đồng cá khô...

Ra khỏi Hải Thiên Uyển trời đã tối.

Mao Lệ nghĩ, lần này lại mất công rồi, anh chàng chắc chắn không thích căn nhà sặc mùi cá khô. Không ngờ, mới ra khỏi vạt rừng Triệu Thành Tuấn vừa bấm điều khiển mở cửa xe, vừa nói, “Mao tiểu thư, chuyện căn nhà cứ thế nhé.”

“Ô, anh quyết định rồi?” Mao Lệ quá bất ngờ. Triệu Thành Tuấn mỉm cười gạt đầu, vẫn giọng thấp trầm dễ nghe, “Tôi rất thích căn nhà, không biết ai thiết kế, rất hợp ý tôi.”

Mao Lệ gãi đầu, “Chuyện đó tôi cũng không biết, nếu Triệu tiên sinh thích, tôi cũng rất vui.”

“Đương nhiên, ngày mai tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô, cô còn yêu cầu gì xin cứ nói.”

Mao Lệ nheo mắt nhìn anh, trong bóng tối, mắt anh ta lóng lánh như ánh sao, cả người anh ta cơ hồ cũng tỏa sáng. Mao Lệ lại ngờ ngàng, nhưng lập tức kiềm chế, vội nói, “Không có yêu cầu gì khác, chỉ cần anh không có tiền án, không bạo hành, không nghiện hút, không mại dâm, không đồng tính...”

Triệu Thành Tuấn mỉm cười, “Tôi không có tiền án, không nghiện hút, không mại dâm, khuynh hướng giới tính cũng bình thường.”

“Thế thì được!” Mao Lệ ngắt lời anh ta, “Tôi thấy anh cũng không giống những kẻ đó.” Ra khỏi phòng, gió mạnh khiến cô bình tĩnh lại, bóng tối giúp người ta coi bỏ ngụy trang, cô bình tĩnh nói, “Tiền thuê trả hết một lần, tôi sẽ nhấn cho anh sổ tài khoản, những gì cần nói đã nói hết, xin hãy tuân thủ. Tôi đi đây, bai bai!”

Nói liền một hơi, cô không ngoái đầu, chui vào chiếc Lexus màu trắng của mình.

Triệu Thành Tuấn lại vẫn đứng yên, dường như đần độn giấy lát, cuối cùng nói:

“Mao tiểu thư, có thể mời cô ăn bữa cơm không? Xin lỗi, đã quấy rầy...”

“Ăn cơm?” Mao Lệ thò đầu ra khỏi xe.

“Đứng, tôi ở đây không có bạn bè.” Triệu Thành Tuấn đứng chơi vui trong màn đêm, ánh đèn xe quá mạnh, chiếu lên người anh ta tạo ra phản quang kỳ diệu, nguy hiểm, vẫn thứ ánh sáng lóa mắt đó... Mao Lệ một lần nữa giật mình, mấy năm trước, trước cửa trường đại học F Thượng Hải một người nào đó cũng đứng trước ánh đèn xe như vậy, gió đêm thổi một bên vạt áo bay bay, không biết người đó đứng bao lâu, người đã hơi cứng, mắt đăm đăm nhìn cô ra khỏi cổng trường, rất sợ cô từ chối, dụt dề hỏi: “Mao Lệ, có thể mời em ăn cơm không?”

“Được, tôi đưa anh đến chỗ này.” Nói xong, Mao Lệ cũng giật mình, lẽ ra phải từ chối, tại sao mình lại nhận lời? Triệu Thành Tuấn rất vui, gạt đầu, chui vào chiếc xe đua màu đen, với dáng điệu cực kỳ tao nhã.

Mao Lệ ngây người, thầm nghĩ sao mình lại thế này?

Hai chiếc xe một trước một sau lần lượt quay đầu, lập tức rời khỏi con đường đất, hòa vào dòng xe nườm nượp như một dòng sông ánh sáng trên đường Hải Cảnh. Trên bầu trời ven biển một vầng trắng lơ lửng, mặt biển có sương mù, vậy là vầng trắng đó biến thành một đám trắng lơ mơ xa lắc. Gió đêm quá dồi dào, sóng nhẹ dập dềnh trên mặt biển, lấp lánh ánh bạc, lộp lộp nói nhau xô bờ, hôn lên bờ cát. Nhấn nài và lưu luyến, giống như tình yêu chung thủy nhất thế gian.

Còn vầng trắng trên biển, giống như đôi mắt của người yêu, lạnh lùng, u uẩn đăm đăm nhìn theo bóng người yêu đi xa, không thể níu kéo, cũng không thể ở bên nhau. Dường như đang hỏi: “Em vẫn không nghe thấy tiếng anh gọi hay sao? Rốt cuộc tình cảm phải bao nhiêu mới khiến em tin, mọi buồn đau và bất hạnh trên thế gian đều bắt nguồn từ chỗ em không hiểu tình yêu của anh, và đó chính là nỗi đau sâu thẳm nhất trong anh...”

Biển dưới trời sao

Mao Lệ đưa Triệu Thành Tuấn đến một khách sạn bên cạnh quảng trường Vịnh Bắc Bộ, Bắc Hải là thành phố nhỏ, mặc dù kinh tế không phát triển như Nam Ninh, nhưng yên tĩnh, trên đường phố tuyệt nhiên không có cảnh chen chúc ồn ào. Khách sạn Mao Lệ lựa chọn rất tuyệt vời, qua lớp cửa kính rộng, có thể nhìn thấy cảnh náo nhiệt trên sân khấu ngoài trời giữa quảng trường, người ta đang quảng cáo tiếp thị một sản phẩm nào đó nhân dịp tung ra thị trường, có cả biểu diễn ca nhạc.

Thực khách lúc này không đông lắm, Mao Lệ chọn toàn những món hải sản đặc biệt của địa phương, và mấy món đặc sắc của Quảng Tây, ví dụ món gà bạch thiết mà thực khách ngoại tỉnh nhất định nên thưởng thức, gà tơ vàng suộm chặt từng miếng xếp ngay ngắn trên đĩa, dùng với loại nước chấm đặc trưng rất ngon. Mao Lệ hỏi Triệu Thành Tuấn có ăn ớt không, anh mỉm cười lắc đầu, “Một chút.”

Lúc đó anh đã cởi áo ngoài, bên trong là chiếc sơ mi trắng, càng nổi bật ngũ quan như ngọc tạc. Mao Lệ nhận ra anh ta rất trắng, làn da trắng càng tôn vẻ sạch sẽ nho nhã. Anh ta rất lịch thiệp, cử chỉ từ tốn nhã nhặn. Dường như ăn rất ngon lành, nhưng thần thái có phần lơ đãng, trong vẻ lịch thiệp tao nhã toát ra nét lạnh nhạt xa cách. Bởi vì Mao Lệ nói gì, anh ta cũng trả lời rất chừng mực, không thừa một câu. Xong bữa ăn, hiểu biết của Mao Lệ về anh ta chỉ hạn chế ở chỗ anh làm kinh doanh, quê gốc Thượng Hải, mặc dù sinh ra ở Ma lai, nhưng sang Anh quốc du học từ sớm, lần này về nước là vì cả việc công lẫn việc tư. Còn việc công là gì, việc tư là gì, Mao Lệ không hỏi, thậm chí anh ta kinh doanh gì, ở Bắc Hải lâu dài hay thỉnh thoảng ghé qua, cô đều không biết, cũng không tiện hỏi. Trong đầu cô chỉ quanh quẩn ý nghĩ về đất nước xa xôi đó, anh ta là người Ma lai?

Hai người lịch sự chia tay ở bên đường.

Mao Lệ hỏi Triệu Thành Tuấn: “Bây giờ anh sống ở đâu?”

“Khách sạn Shong ri la.” Anh ta cười trả lời.

“Vậy anh về sớm nghỉ đi.” Mao Lệ nói xong, chui vào xe của mình. Triệu Thành Tuấn cũng mở cửa chiếc xe đua màu đen, đột nhiên nghĩ ra điều gì hỏi cô: “Tiêu thư Mao Lệ, sau này chúng ta có thể gặp nhau không? Ý tôi nói, nếu cô có thời gian...”

Mao Lệ nói ngay: “Rất xin lỗi, tôi hầu như không có thời gian.”

Cái trò này của đàn ông, cô không lạ gì.

Triệu Thành Tuấn lại khéo léo dùng nụ cười che giấu vẻ bối rối, “Ngoài giờ làm việc, cũng bận sao?”

“Phải, rất bận.”

“Bận gì vậy?”

“Bận hẹn hò.”

Mao Lệ cười, quặt vô lăng, chiếc xe về một đường cánh cung duyên dáng nhanh chóng lướt đi. Ngay câu tạm biệt cô cũng không buồn nói, không biết tại sao, cô cảm thấy con người này có gì rất ngạo mạn, hỏi gì anh ta cũng trả lời, nhưng với một giọng uể oải, như đối phó cho xong. Cô ghét nhất kiểu người đó, cứ tưởng xiêm áo sừng sững, phong độ lịch duyệt ga lăng là có thể mê hoặc phụ nữ.

Mao Lệ tự cho mình lưu lạc giang hồ nhiều năm, cả quý lẫn người đều không lạ, thần thánh kiểu gì cô cũng bắt mạch ra ngay, cô không phải loại nữ sinh thơ ngây chưa biết vị đời. Không hiểu tại sao bây giờ cô rất sợ tiếp xúc với những người có vẻ ngoài lạnh lùng, nội tâm bí hiểm. Loại người đó mới đáng sợ, rất kim chi, rất khó động lòng, tựa như trời sập mặt cũng không biến sắc, nhưng chỉ cần lơ đãng một chút là bị họ lôi vào vực xoáy, chết thể nào

cũng không biết.

Chương Kiến Phi không phải kiểu người đó. Mặc dù anh cũng điềm tĩnh, lịch duyệt, nhưng tình tế, dường như làm bất cứ việc gì cũng đều để nói rõ suy nghĩ trong lòng. Nhưng anh luôn u uẩn, phiền muộn, đều bởi vì người anh yêu không hiểu anh, cô không nhìn thấy tấm lòng anh, hoặc coi nhẹ tấm lòng anh, đó là nguồn gốc nỗi khổ của anh. Nhưng Triệu Thành Tuấn này cơ hồ quá thận trọng, như sợ người khác biết suy nghĩ của mình. Mao Lệ trầm nghĩ, dù anh có là ông hoàng châu Âu, tôi cũng không màng.

Nghĩ đến ngày xưa, mỗi lần cô buồn bực, không vui Chương Kiến Phi đều lặng lẽ lùi sang một bên, chỉ cần cô không nói, anh có thể ngồi ở phòng khách đến sáng. Ngày hôm sau ngủ dậy, trên bàn đã có bữa sáng anh chuẩn bị sẵn, đầu giường còn có bó hoa tươi vừa hái trong vườn, vẫn còn hơi sương, trên đó gói mẫu giấy viết: Em yêu, tâm trạng khá hơn chưa?

Cô thường uể oải ươn vai, coi như không có chuyện gì xảy ra. Những ngày như thế, những gì đã có, tưởng là đương nhiên, khi mất đi mới biết, thì ra mình chẳng có gì, không còn gì hết. Chắc chắn bị tổn thương cùng cực, anh mới kiên quyết ra đi, không cần cô, mặc cô khóc lóc cầu xin, anh cũng không chút động lòng. Bây giờ nghĩ lại, những vấp vấp, yêu hận buồn đau, lưu luyến vẫn còn đó, vẫn hiện hình, vang vọng, nhưng tất cả đã không thuộc về cô nữa. Còn nhớ sau lễ cưới không lâu là sinh nhật anh, tiệc mừng vô cùng náo nhiệt đông vui, mọi người thi nhau đốt nến, gục anh cầu nguyện. Anh cầu nguyện gì? Lúc đầu anh không chịu nói, về sau nói riêng với cô, Mao Mao, anh cầu mong chúng ta mãi mãi bên nhau.

Thật đại khờ, ở đời làm gì có mãi mãi, hạnh phúc chỉ là ánh pháo hoa trên không, tan biến trong chớp mắt, vừa rực rỡ chói lòa đã lập tức tiêu tan vô hình vô ảnh.

Đúng vậy, vô hình vô ảnh.

Hai ngày sau, Triệu Thành Tuấn gửi tin nhắn, tiền đã chuyển vào tài khoản của cô, bảo cô kiểm tra.

Mao Lệ chẳng buồn hồi âm, đến tối, anh lại nhắn: “Tôi đã chuyển đến Hải Thiên Uyển, biển rất đẹp, bầu trời sao rất đẹp, cô có nhìn thấy biển dưới trời sao?”

“Anh có nhìn thấy biển dưới trời sao?”

Như một hồi âm...

Chuyện cũ ập về như bão tố. Mao Lệ nằm trên chiếc giường êm ái, nhắm mắt, cảm giác toàn thân mỗi lúc một nhẹ, tiếng sóng từ vùng quê xa xăm dần dần lan đến tai cô, có cả tiếng chim hải âu, quen thuộc vô chừng. Cô thấy mình bập bênh trên mặt biển, bầu trời xa thẳm, sao chưa mọc, ráng chiều đỏ thẫm như màu hoa hồng rực cháy nửa bầu trời... lần đầu tiên nằm trên chiếc giường rộng thênh thang trong Hải Thiên Uyển, Mao Lệ hỏi Chương Kiến Phi: “Sao anh biết em thích ngắm sao?”

Chương Kiến Phi mỉm cười, “Em không nhớ ư? Có lần em hỏi, anh có nhìn thấy biển dưới trời sao, lúc đó anh nghĩ, nhất định em rất thích ngắm sao.”

Lâu như vậy, anh vẫn nhớ câu đó.

Mao Lệ chỉ thấy bàng hoàng...

Từ lúc quen đến lễ cưới chưa quá nửa năm, nhưng nghĩ lại vẫn thấy mơ hồ, rõ ràng đã xảy ra rất chân thực, nhưng lại cảm giác như một giấc mơ. Hồi đó Mao Lệ thường giật mình tỉnh giấc trong đêm, nhìn người bên gối, luôn phải mất một lúc mới nhận ra mình đã kết hôn, đúng, đã kết hôn... có lúc ăn cơm hoặc đang làm việc gì, cô luôn nghĩ người nhìn Chương Kiến Phi, tự nói với mình, người này là chồng mình, mình đã lấy anh, phải sống suốt đời với anh, suốt đời, rất dài...

Khi cha biết cô sẽ kết hôn, hỏi cô: “Con có chắc sẽ không hối hận?”

Mao Lệ trả lời dứt khoát: “Vâng, không hối hận.”

Nhưng hôm tổ chức hôn lễ, khi chiếc nhẫn kim cương từ từ luồn vào ngón tay, xung quanh là hoa tươi, và vụn giấy màu rắc như mưa, cô đã hối hận, bởi vì cô không thể xác định mình có yêu người đàn ông đó hay không, cô lấy anh giống như “trả nợ”. Còn anh xúc động ôm chặt cô nghẹn ngào, “Mao Mao, cuối cùng anh đã làm được một việc hài lòng nhất trong đời.”

Đêm tân hôn, tại phòng trắng mát ở một khách sạn Thượng Hải, dưới ánh đèn ngủ màu hồng, anh nắm cô rất lâu, xoa đầu cô, nghịch tai cô, hôn chóp mũi cô, hít mùi hương ngây ngất trên cơ thể cô, giống như sờ hữu một báu vật quý giá không nỡ chạm vào, lại sợ sẽ biến đi trong chớp mắt, anh cứ hỏi cô mãi: “Mao Mao, đây là thật ư?”

Lúc đó Mao Lệ nhìn anh, lòng cũng thầm hỏi, đây là thật ư? Cuộc hôn nhân đến quá đột ngột, cô chưa hề chuẩn bị đầy đủ tâm lý, ánh mắt anh khiến cô hơi hoảng, nụ hôn của anh khiến cô sợ hãi, tất cả những thứ anh trao cô đều quá mãnh liệt, giống như một thoi sô cô la đặc quánh không tan, cô không thoát được, chỉ thấy ngọt thối. Tâm trạng cô do vậy rất xấu, buồn vui thất thường, vô duyên vô cớ tìm anh trút giận, mới chưa hết tuần trăng mật, quan hệ hai người đã lạnh như băng.

Khi cô tức giận, anh đứng một mình hút thuốc ở ban công, quay lưng về phía cô, giọng nhỏ trầm, cơ hồ run run tự hỏi: “Có phải mình đã sai lầm...”

Thực ra quá trình quen Chương Kiến Phi rất đơn giản, Chương Kiến Phi là bạn cùng trường với anh trai Mao Lệ hồi còn du học ở Anh, sau khi tốt nghiệp Mao Tấn về nước giúp cha công việc kinh doanh, Chương Kiến Phi đến Thượng Hải vì chuyện làm ăn, Mao Lệ quen anh qua Mao Tấn.

Ở Thượng Hải Mao Tấn sống như ông hoàng, có hẳn một phòng chứa quần áo, phòng giải trí, phòng xem phim, nghe nhạc, không thiếu thứ gì, lại còn có một kho xe riêng, hai người giúp việc, một cuộc sống quá an nhàn vương giả. Mẹ Mao Lệ lên Thượng Hải chứng kiến, mặc dù không cam lòng, nhưng đành bó tay trước hiện thực tàn khốc, con gái đi theo bà phải chịu khổ từ nhỏ, cả năm không được mặc bộ quần áo mới, đánh mất cái bút chì còn bị đánh, bà không có quyền bắt con sống khổ mãi.

Vậy là cuối cùng bà đồng ý để Mao Lệ lên Thượng Hải học đại học, on trời, Mao Lệ lại thi đỗ đại, không cần cha cô bỏ tiền mua. Ít nhiều cũng khiến mẹ cô hãnh diện. Mao Lệ là báu vật của cha và anh, đi đến đâu họ cũng tranh nhau đưa cô đi cùng, Mao Lệ trở thành thiên kim tiểu thư nổi tiếng của trường đại học F. Có một dạo, muốn trải nghiệm cảm giác mới mẻ, cô chuyển vào sống trong ký túc xá. Cha cô hàng ngày sai giúp việc mang đến trường cho cô đồ ăn ngon, quần áo đã là ủi phẳng phiu, cô chỉ hắt hơi cũng có người báo với ông. Anh cô càng vô nguyên tắc, có lúc cô đang học trên giảng đường cũng gọi ra ngoài đi chơi, dạy chơi goll, cưỡi ngựa, đua xe, buổi tối chưa chơi đến một, hai giờ sáng chưa đưa cô về trường. Những ngày đó thật quá ngồng cuồng, Mao Lệ chơi quen, bài vở xao nhãng, mỗi kỳ thi môn nào cũng nợ, nhưng không hề ảnh hưởng đến mơ ước lý tưởng của cô ____lấy chồng.

Quen Chương Kiến Phi, rõ ràng càng đẩy nhanh tiến trình thực hiện ước mơ đó. Có điều người cô muốn lấy hồi đó không phải là Chương Kiến Phi, hồi đó cô đã có bạn trai, cũng là sinh viên cùng trường, tên là Ngô Kiến Ba, nghiên cứu sinh khoa Vật lý. Có thể nói, chàng nghiên cứu sinh nghèo đến từ vùng núi xa xôi có ngoại hình rất bình thường đó đã dạy cô bài học vỡ lòng về tình yêu, mà lại là “bài học” xương máu. Mao Lệ đi lại với anh ta, làm nổ mất tất cả bạn bè người quen trong trường. Cũng cần nói thêm, những chàng theo đuổi cô hồi đó có thể xếp một hàng dài từ thư viện ra tới cổng trường, thiên kim tiểu thư, trẻ đẹp khả ái, chỉ cần được nói với cô vài câu đã là giấc mơ của bao chàng sinh viên.

Nhưng con người luôn lạ lùng như vậy, Mao Lệ cũng không biết dây thần nào của mình trục trặc, lại để mắt đến anh chàng nghèo suốt ngày lầm lì không nói một câu, cô đương nhiên biết khoảng cách giữa cô và Ngô Kiến Ba. Qua những ánh mắt kinh ngạc của bạn bè, cô biết lựa chọn bạn trai của cô rõ ràng quá bất thường, chọn mãi, cuối cùng chọn đúng một con “gà bốn mắt” (Ngô Kiến Ba cận thị nặng). Mao Lệ chỉ cười, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối phó với mọi châm chọc dèm pha của bạn bè. Từ nhỏ cô đã là kiểu người bảo một đẳng nhất định làm một nèo, câu nói, tính cách quyết định số phận, quả không sai.

Mao Lệ sở dĩ chọn Ngô Kiến Ba là do tính khí ương ngạnh bẩm sinh, càng bị bạn bè phân đối, gia đình càng ngăn cản, cô càng bất chấp. Kết quả bị Ngô Kiến Ba lừa cả tình lẫn tiền, anh ta không chỉ giằng cô dính hôn với người yêu ở quê nhà, mà còn vung tay tiêu tiền của cô. Mao Lệ vốn hào phóng không chỉ lén cho tiền, còn để phần anh ta tất cả những đồ ăn ngon cha cô đưa vào, khiến Mao Tấn tức điên, một lần Mao Lệ bị Ngô Kiến Ba làm cho tức phát khóc, anh giận tím mặt, nhờ người tìm gã đánh cho một trận. Mao Lệ biết tin, đi tìm anh trai hỏi tội. Lúc đó Mao Tấn đang cùng bạn bè tụ tập hát hò, Mao Lệ đột nhiên xông vào, đâm đá anh túi bụi, trong lúc hỗn loạn, vớ cái gạt tàn ném vào mặt anh. Lúc đó nhìn thấy Mao Tấn mặt đầy máu, cô quá hoảng sợ, được một chàng trai mặc sơ mi trắng kéo ra ngoài, đẩy lên một chiếc xe nhỏ đỗ bên đường. Lúc đó thấy anh trai chảy nhiều máu như vậy, cô vừa sợ vừa ân hận gào khóc đến mệt lả, cuối cùng ngất đi.

Khi tỉnh lại, Mao Lệ phát hiện mình nằm ở một căn phòng lạ, giống như khách sạn. Rèm cửa kéo kín, xung quanh mờ mờ nhìn không rõ. Cô vùng dậy, đi đến kéo rèm cửa, rõ ràng đã rất khuya, bên ngoài là một thẳng cánh huy hoàng, cả một bầu trời đầy sao in xuống sông Hoàng Phố, ánh đèn trên bờ hát xuống mặt sông rực rỡ, trên bờ là cả một dòng sông ánh đèn xe hơi sáng rực uốn lượn quanh co.

“Em tỉnh rồi?” Sau lưng là một giọng nói nhẹ nhàng.

Mao Lệ quay người, chỉ thấy dưới ánh đèn màu vàng cam từ trên tường hắt xuống, một chàng trai trẻ vận sơ mi trắng tay bẻ một khay thức ăn, mỉm cười nhìn cô. Anh ta dáng cao, khí chất nho nhã, đặt chiếc khay xuống thong thả đến bên cô, một đôi mắt sâu như vực thăm lóng lánh tựa ánh sao nhìn cô nói. “Ăn một chút đi, em rất yếu.”

Mao Lệ ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Yên tâm, anh trai em không sao, đã được đưa vào bệnh viện.” Anh rất tinh tế, hiểu nỗi lo của cô.

Mái tóc dài của Mao Lệ xõa tung, khuôn mặt trắng như tuyết ửng hồng bởi ánh đèn màu ngoài cửa sổ hắt vào, trong mắt như có ánh sao di động, cô ngược nhìn anh, giọng khàn, khô chất nói rất nhỏ, “Anh là ai?”

Người đó mỉm cười, “Anh là Chương Kiến Phi, bạn của Mao Tấn.”

Chương Kiến Phi theo đuổi Mao Lệ theo cách thức hết sức đặc biệt, không suốt ngày bám riết, tặng hoa, tặng quà theo kiểu thông thường, chỉ lặng lẽ đứng ở bất cứ chỗ nào có thể nhìn thấy cô, chăm sóc, chiều chuộng tinh tế chu đáo hơn cả anh trai cô. Anh có thể làm mọi việc vì cô. Lần đó Mao Lệ và mấy cô bạn cùng phòng chơi rất khuya trên đường Nam Kinh, Chương Kiến Phi hộ tống từ đầu đến cuối, ăn xong đưa các cô đi hát, trên đường Mao Lệ đột nhiên thấy kinh nguyệt, trong lúc lú lẫn cuồng cô bảo Chương Kiến Chi đi mua giúp băng vệ sinh. Chương Kiến Phi không nói nửa lời, phóng xe đi, không biết cô dùng loại gì, mỗi loại anh mua một túi mang về, khiến các cô gái xung quanh trở mặt.

Khi nghe nói chuyện đó Mao Tấn cảm thấy không thể tin nổi, hỏi anh tại sao lại làm như thế, Chương Kiến Phi nói, “Yêu một người là muốn làm tất cả cho người đó, việc gì có thể là làm chẳng cần lý do, đó chính là yêu.”

Những gì Chương Kiến Phi làm cho Mao Lệ không chỉ có thế, để luôn ở bên chăm sóc Mao Lệ, anh đã mua nhà, mua xe ở Thượng Hải, chuẩn bị cho cuộc sống lâu dài ở đây. Dù bận đến mấy, chỉ cần Mao Lệ gọi, anh đều lập tức đến ngay. Có lần anh đang thảo luận hợp đồng với một khách hàng lớn người Nhật, thì Mao Lệ gọi điện muốn anh đưa đi xem triển lãm khoa học kỹ thuật, Chương Kiến Phi không nói một câu, bỏ mặc khách hàng đi đón cô, khiến vị khách tức giận bỏ về, công ty tổn thất một đơn hàng mấy triệu đồng. Ngay Mao Tấn cũng không tán thành, “Theo đuổi phụ nữ không phải kiểu đó, mặc dù nó là em tôi, tôi cũng không ủng hộ thấy cậu khổ sở như vậy.”

Chương Kiến Phi cười trừ, “Chỉ cần tôi cảm thấy đáng là được.”

Không lâu sau, Ngô Kiến Ba bạn trai Mao Lệ bị tai nạn giao thông qua đời, trong lúc thu dọn đồ của anh ta, Mao Lệ phát hiện mười mấy bức thư anh ta viết cho người yêu ở quê nhà, điều kinh khủng hơn là, Ngô Kiến Ba đem gửi cho người yêu toàn bộ số tiền Mao Lệ cho anh ta, còn nói sẽ đón cô ta lên Thượng Hải làm lễ cưới, cả tập hóa đơn trong ngăn kéo chính là bằng chứng. Nói cách khác Ngô Kiến Ba bấy lâu chỉ coi cô là cái máy rút tiền, Mao Lệ hoàn toàn không hay biết, bị lừa cả tình lẫn tiền, một cú đau như vậy...

Tối hôm đó cô cắt mạch máu cổ tay tự vẫn, được bạn đưa đến bệnh viện cấp cứu.

Lần này cũng là Chương Kiến Phi ở bên cô, cha và anh trai cô đều ra nước ngoài khảo sát. Sau khi tỉnh lại, Mao Lệ hoàn toàn suy sụp, từ chín tầng mây rơi xuống địa ngục, cái giá của sự trưởng thành không ngờ lại nghiệt ngã như vậy. Cô không biết mình làm sai điều gì, trong đời lần đầu tiên thật lòng đối xử với một người, lại bị người ta thẳng tay đẩy xuống địa ngục như thế, những câu chuyện tình yêu lâm ly cảm động trong tiểu thuyết, phim ảnh đều là lừa gạt, tình yêu trong hiện thực thì ra là như thế!

Cô vùi đầu vào gối nức nở, khóc đến khản tiếng kiệt sức, người co rúm, cổ họng ứ nghẹn, mắt sưng mọng, cả người như bị khoét rỗng, không thể sống được nữa. Chương Kiến Phi lúc đó ôm cô qua tấm chăn, xiết cô rất chặt, dường như sợ cô chết. Khi đã khóc đến lúc không thể khóc được nữa, cô mới dần dần bình tĩnh.

“Mao Mao, đừng buồn, vẫn còn có anh.” Chương Kiến Phi lau nước mắt cho cô, nắm tay cô, anh nói rất dài, “Nhìn em đau lòng thế này anh còn đau lòng hơn, anh không biết làm thế nào để an ủi em... em quá hiếu thắng, dù biết mình nhầm cũng không chịu quay lại, cho nên em mới bị tổn thương. Điều đó thực ra không có gì sai, mỗi người đều có khiếm khuyết về cá tính, em đã gắng gỏi, dù khó khăn như vậy em vẫn gắng gỏi, khiến anh vô cùng cảm động, bởi vì anh và em tính cách giống nhau, cùng có khiếm khuyết như nhau, chúng ta đều muốn có được thứ mình muốn, chỉ tiếc là, mỗi chúng ta lại đi theo một hướng khác nhau.

“Anh hết lòng theo đuổi em, cho dù không có được em, chỉ cần đi bên nhau anh cũng thấy vui. Nhìn em buồn như thế, anh rất đau lòng, nỗi buồn của em nhiều lúc chính là nỗi buồn của anh. Mao Mao chúng ta đều là những sinh linh yếu đuối, chúng ta không làm sai điều gì, chỉ là yêu một người tưởng là có thể yêu, cho nên mới bị tổn thương.

“Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy em, em lao vào phòng, đấm đá Mao Tấn, anh cố kéo em ra mà không được, em khóc đau đớn như vậy, chưa bao giờ anh thấy ai khóc đau đớn như thế, anh bế em ra ngoài, trong giấc ngủ em vẫn còn nức nở... chính lúc đó, anh muốn bảo vệ em, yêu em, bởi vì qua em anh nhìn thấy chính mình. Thật đấy, Mao Mao, anh... anh kỳ thực là một người bi quan, cho anh ít thời gian được không, trên đời chỉ có em mới thể khiến anh muốn thực sự nghiêm túc đối xử với một người.

“Anh yêu em, Mao Mao.”

Mao Lệ nhìn anh, cô chưa lúc nào nhìn kỹ anh, lần đầu phát hiện anh có khuôn mặt đẹp dịu dàng đến thế, vàng trán sáng ngời, sống mũi cao và sự kiên nghị trong ánh mắt có phần giống cô, họ đều là người cố chấp, cố chấp đến điên cuồng, một khi đã quyết chuyện gì, cho dù va vấp vỡ đầu chảy máu cũng không chịu buông tay. Lúc này cô chăm chú nhìn, nhận ra anh rất khác thường, vẻ lạnh nhạt cô đơn như quên đời khiến anh có vẻ phiêu diêu thoát tục. Mặc dù làm kinh doanh nhưng con người anh không thấy nét sắc lạnh thường có của người kinh doanh, mà như tia nắng ấm trong ngày đông giá.

Nhưng cô vẫn không mấy để mắt đến chàng trai này, chỉ coi anh là một trong số bạn bè đồng đảo của anh trai, cô nhìn anh, chột bàng hoàng, có lẽ anh nói đúng, đâu phải cô không nghiêm túc đối xử với một người, nhưng ai biết gặp phải kẻ bất nhân... cô không sai gì hết, cô chỉ yêu nhầm người.

“Tôi mệt rồi.” Cô nhắm mắt, mệt mỏi thở dài.

Anh đắp chăn cho cô, “Ngủ đi, có lẽ anh nói quá nhiều, em cứ coi như không nghe thấy.”

Cô không đáp, dường như mệt thật, khi nửa thức nửa ngủ, cô trở mình quay lưng lại phía anh, giống như nói mê, thì thầm hỏi, “Anh có thấy biển dưới trời sao?”

“Biển dưới trời sao?”

“Vâng, em thích nhất biển dưới trời sao... mặt dù không trắng lè như biển lúc hoàng hôn, nhưng em cảm thấy biển dưới bầu trời đầy sao mới là đẹp nhất. Hồi nhỏ mỗi lần nhớ cha, hoặc bị mẹ mắng, em đều chạy ra bãi biển ngắm sao và nhật vó ốc biển, gió biển rất mát, nghe sóng xô bờ, cảm thấy đất trời chỉ còn một mình em, lúc đó em rất buồn... về sau lớn dần, mới biết là do em quá cô đơn, không ai hiểu em, mặc dù cha và anh ở Thượng Hải có thể cho em tất cả mọi thứ tốt nhất trên đời, nhưng em cũng vẫn không vui, chưa bao giờ em nói với họ cái em cần là gì, họ cũng không hỏi, họ cứ nghĩ những gì họ cho là tốt tức là tốt với em. Không, không phải thế, cái em cần họ hoàn toàn không cho được.”

“Mao Mao...”

“Em chỉ cần một tình cảm thực sự thuộc về em, cha và anh mặc dù yêu em như vậy, nhưng họ không thuộc về một mình em, có lẽ em quá tham, nhưng em chỉ cần một tình cảm thuần túy, em có gì sai, anh Kiến Phi, em có gì sai?”

“Em không sai, Mao Mao!” Anh lại cúi xuống ôm cô. Còn cô run run, trùm chăn kín đầu khóc, mệt mỏi nói, “Em muốn về nhà, em muốn về nhà...”

“Đợi em khỏe hẳn sẽ về nhà.” Chương Kiến Phi dỗ cô.

“Không, em muốn trở về nhà ở Bắc Hải, ở đây không thuộc về em, em không thuộc về nơi này!” Cô khóc nức trong lòng anh, “Em ghét nơi này, em nhớ

mẹ...”

“Được, sau khi xuất viện, anh sẽ đưa em về Bắc Hải.”

Chương Kiến Phi quả nhiên giữ lời hứa, sau khi ra viện liền đưa Mao Lệ đáp máy bay về Bắc Hải, bỏ hết công việc quan trọng. Mẹ không biết tí gì về chuyện của Mao Lệ ở Thượng Hải, rất vui vì con gái trở về, còn vui hơn vì cô còn mang theo một chàng trai rất khiêm nhường nho nhã. Mẹ lập tức thích chàng trai có nụ cười hiền hậu, lễ độ đón, ngay trẻ con hàng xóm cũng thích anh, mẹ cô dường như đã coi anh là con rể tương lai.

Mao Lệ bất lực, cũng chẳng buồn giải thích, cô vẫn thờ ơ với tất cả, vết thương lòng quá nặng cô chưa thể trở lại bình thường. Chương Kiến Phi vẫn kiên nhẫn ở bên cô, việc công ty bận rộn anh cũng không để tâm, luôn chỉ đạo từ xa, bí quá thì gọi thư ký đến Bắc Hải bàn bạc. Lâu dần Mao Lệ cũng thấy ngại, bảo anh về Thượng Hải xử lý công việc, dù ở riết đây bao nhiêu cô cũng sẽ không đổi ý.

Lúc ở trên máy bay về Bắc Hải, Mao Lệ đã nói rõ với anh, “Đừng lãng phí thời gian vào em, em không hợp với anh, cũng không muốn làm anh lỡ dở, anh cần có cuộc sống tốt hơn.”

Chương Kiến Phi chỉ nói một câu, “Được ở bên em là cuộc sống tốt nhất với anh.”

Mao Lệ thờ dãi, con người này, thoát nhìn có vẻ thoải mái khiêm nhường, kỳ thực còn ương ngạnh hơn cô, theo cách nói của Mao Tấn là gan lì. Về điểm này, Mao Lệ cảm thấy họ rất giống nhau, giống một cách vô phương cứu chữa.

Chương Kiến Phi cơ hồ không bận tâm Mao Lệ nghĩ gì, anh rất thỏa mãn với cuộc sống ở Bắc Hải, mỗi buổi chiều đều ra cầu cảng đón bác Hoàng, cha dưỡng cô đi đánh cá trở về, dùng xe xích lô chở hết một thuyền tôm cá đến kho lạnh của công ty thủy sản nơi bác Hoàng làm việc.

Mao Lệ thích ngắm biển, Chương Kiến Phi ngày nào cũng đưa cô đi dạo trên bãi biển, cô không thích cầu cảng bên này, vì thuyền cá quá nhiều, quá hỗn tạp ồn ào. Cô thích bãi biển phía bên kia, bên đó có rừng tràm.

Một đêm, mọi người đều ngủ cả, Mao Lệ đột nhiên gọi điện cho Chương Kiến Phi, nói muốn đi dạo bãi biển.

“Muộn quá rồi, Mao Mao.” Đầu bên kia truyền đến giọng ngái ngủ của Chương Kiến Phi. Mao Lệ chỉ buông một câu, “Đến hay không tùy anh, đằng ào em cũng đi.” Nói xong gác máy.

Chương Kiến Phi sao dám không đến? Phóng xe máy chưa đầy 20 phút là đến bến cảng. Mặc dù đêm khuya, phố cảng vẫn đông vui, nhất là trước những quán ăn đêm, người vẫn rất đông. Họ đi khắp các con phố chính, anh chỉ mong những con phố này dài mãi, có thể cùng cô đi mãi như vậy... đến bờ biển, một thế giới hoàn toàn tĩnh mịch, đêm đó vừa đúng đêm rằm, ánh trăng như dát bạc trên bãi cát, Chương Kiến Phi tưởng Mao Lệ sẽ đi công viên Bãi Bạc, không ngờ cô lựa chọn đi qua khu rừng tràm tàn bộ trên bãi biển của khu du lịch, tán lá rậm xum xuê bóng lánh ánh bạc dưới trăng, nhưng nhìn từ xa lại là một dải mờ đen sẫm.

“Nhìn kia, sao!” Mao Lệ chân trần đứng trên bãi cát, chỉ lên trời.

Chương Kiến Phi ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời đen thẫm, một vầng trăng vàng vạc sáng như băng, treo lơ lửng trên bầu trời yên tĩnh. Có lẽ vầng trăng quá sáng làm lu mờ hàng hà những chấm sao bé xíu xinh quanh mà nếu nhìn không kỹ, cơ hồ không nhận ra.

Những chấm sao đó, hình như sinh ra để làm nền cho vầng trăng, nhưng cũng một mình lấp lánh tỏa sáng, chỉ có điều, nếu so với ánh trăng, chúng quả thực quá bé nhỏ. Chương Kiến Phi không hiểu, so với vầng trăng rực rỡ kia, tại sao cô lại thích những chấm sao bé xíu như đầu chiếc đinh bạc? Vầng trăng lớn thế kia, cô lại không bận tâm?

Chương Kiến Phi dè dặt hỏi: “Em không thích trăng ư?”

Cô giẫm lên hoa sóng, mắt long lanh, “Thích chứ”. Nghĩ một lát lại nói, “Nhưng vẫn thích sao hơn, không thể nói rõ tại sao. Em thích sao là bởi vì những gì chói lọi thường không thể bền lâu, ví như vầng trăng, sáng tới khuyết tròn, thay đổi khó lường, nếu có mây là trốn, không nhìn thấy. Nhưng sao thì khác, bất luận lúc nào cũng có thể nhìn thấy chúng, luôn luôn như vậy, mặc dù ánh sáng hơi mờ, nhưng vĩnh hằng hơn trăng, trên đời này những thứ có thể vĩnh hằng quá ít.”

Chương Kiến Phi nhìn cô đắm đuối, suy nghĩ lời cô nói, đột nhiên trên bầu trời tĩnh mịch lóe lên một vệt sao băng, anh đột nhiên vỡ lẽ, thì ra là vậy, thì ra là vậy! Cô luôn bỏ qua anh, hướng về Ngô Kiến Ba kém xa anh mọi phương diện, rõ ràng biết đó là cạm bẫy, vẫn chấp mê không tỉnh. Thì ra trong mắt cô, Ngô Kiến Ba là chấm sao mờ nhạt, nhìn không rõ mới khiến cô tin tưởng, còn Chương Kiến Phi đương nhiên là vầng trăng kia, ánh sáng chói khiến cô sợ, cô sợ một tương lai vô định không thể dự đoán, sợ anh sẽ biến mất, cô tin rằng sao vĩnh hằng hơn trăng, mới có chấp như thiêu thân lao vào lửa...

“Trăng cũng vĩnh hằng.” Anh nhìn cô nói.

Cơ hồ không nghe thấy anh nói, cô kéo cao váy nhảy nhót giữa hoa sóng, thân hình uyển chuyển khoác ánh trăng, nước biển sau lưng cô óng ánh như rắc bạc, nối nhau xô bờ, thân thiết hôn bờ cát, thân hình mảnh dẻ của cô dưới ánh trăng bạc giống một tinh linh. Chương Kiến Phi ngây người, chỉ thấy cát dưới chân đột nhiên sục lún hóa thành hải miên, anh như ngồi trên chiếc thuyền chòng chành, cả thế giới chao đảo, “Mao lệ,” Anh gọi to, không đợi cô trả lời, đột nhiên lao đến ôm cô, nước bắn lên ướt áo.

Anh bất chấp, bất chấp tất cả, hôn cô thật sâu. Cô không quá phản kháng, cũng không có sức phản kháng, nụ hôn của anh giống như nhiệt lực mãnh liệt, cuốn phăng tất cả, kéo cô xuống đại dương nóng bỏng... rất lâu, rất lâu sau, cuối cùng anh buông cô, hai người đều thở sâu, anh thở dồn hỗn hển, cách lớp áo sơ mi mỏng vẫn nghe thấy tiếng tim, nhanh mạnh gấp gấp dữ dội như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Anh nói: “Xin lỗi.”

Cô ngây người, dường như chưa qua cơn chấn động. Còn anh quay người, mặt hướng về biển, không nhìn cô, ngực vẫn phập phồng dữ dội, như đang cố ép xuống thứ gì.

“Mao Lệ!” Anh gọi cô, những lời đã từng nghiền ngẫm, nhưng nói ra vô cùng khó khăn, giọng khàn hơi nghẹn, “Anh không biết rút cục em muốn một tình yêu thế nào, hoặc là anh không biết anh phải làm thế nào mới có thể trở thành người của lòng em, anh chỉ nói, anh không phải trắng. Mao Lệ, anh không muốn làm vàng trắng sáng tối khuyết tròn, bất luận em ở đâu anh nhất định sẽ là vì sao gần nhất bên em. . . anh có thể mang vĩnh hằng đến cho em, anh nhất định là vĩnh hằng của em. . .”

Mao Lệ tin lời anh, chính vì tin mới cảm thấy lòng bất an. Có một lúc, cô thoáng xao lòng, anh hôn cô, cô không hề thấy ghét. . . thực ra không phải cô không để tâm đến anh, mà cô chỉ thấy quá bề bồng, bị một kẻ bi ối như thế lừa dối vứt bỏ, cô có còn tư cách tiếp nhận tình yêu? Vừa nghĩ đến Ngô Kiến Ba lòng cô vừa quặn đau, vừa nhức nhối. Nhưng anh không giống Ngô Kiến Ba, ánh sáng của anh khiến người ta không thể kháng cự, anh nói anh là chòm sao, nhưng anh chính vàng trắng sáng chói kia. . .

Lòng rối loạn, cô cúi đầu nhìn bãi cát, thở dài, “Bây giờ em chưa muốn nói chuyện đó, xin anh hiểu cho, em cần thêm thời gian.”

Chương Kiến Phi quay người, ôm vai cô, cơ hồ muốn nói, lại như không biết bắt đầu từ đâu.

“Mao Mao, chúng ta còn nhiều thời gian, không phải sao?” Anh luôn là người nhẫn nại, anh cười, khuôn mặt dưới ánh trăng đẹp như vẽ, từng đường nét được vẽ lên bởi nét bút mềm như nước nhuộm màu trắng.

Cô nhìn anh, cũng cười, “Bây giờ chuẩn bị đưa em đi ngắm mặt trời mọc.”

Không lâu sau, Chương Kiến Phi mua khu rừng trầm mà họ thường đi dạo, ngay trên con đường Hải Cảnh, anh muốn xây nhà trong khu rừng trầm, ra khỏi rừng là bãi biển. Mao Lệ bảo anh không nên đầu tư quá nhiều vào cô, nhưng anh nói, “Mao Mao, yêu một người không chỉ muốn tốt cho người đó, thực ra cũng là tốt với chính mình, chưa bao giờ anh nghĩ những gì anh làm cho em là sự đầu tư vào em, đúng ra là anh đầu tư vào tình cảm của mình, anh yêu em, anh tình nguyện đầu tư vào tình cảm này, em hiểu không?”

Mao Lệ lắc đầu, không hiểu.

Chương Kiến Phi nhìn cô mỉm cười, ánh mắt kiên định và thành khẩn, “Bây giờ em còn trẻ, mọi sự nhìn nhận về con người và sự việc còn chưa chín, khi nào biết yêu, em sẽ hiểu. Một việc quan trọng nhất của anh trong tương lai là để em biết yêu, cảm nhận tình yêu, bù đắp lại cho em tất cả những gì còn khiếm khuyết trong tình yêu, Mao Lệ hãy tin anh!” Những lời như vậy, bất cứ ai cũng động lòng.

Lúc đó Mao Lệ ngửa mặt nhìn anh, ánh mắt anh êm như nước, tràn ngập ánh sáng của niềm vui, tựa một lữ khách mệt mỏi cuối cùng đã tìm thấy được thứ mình bấy lâu mãi miết đi tìm. Anh xót xa nhìn cô, coi cô là báu vật vô giá. Anh và cô quen nhau không lâu, nhưng với anh tựa hồ dài như một thế kỷ, từ lần đầu gặp gỡ đến giờ dường như đã trải qua trăm sông ngàn núi, đã gặp bao người, trải qua bao chuyện, anh đã lựa chọn cô, cả đời này chỉ có thể là cô.

Mao Lệ ngỡ ngàng trước ánh mắt đó, cúi đầu không nói, từ đó cô không thể nào nhìn vào ánh mắt ấy, chỉ cảm thấy nó giống như biển cả, khiến cô bàng hoàng sợ bị chìm trong đó, cô thích ở bên cạnh lặng lẽ nhìn anh làm việc. Thời gian đó, mỗi ngày xong công việc anh đều đến công trường kiểm tra tiến độ, thậm chí cùng cura gỗ với công nhân. Hồi đó mặt anh rõ ràng như tắm trong ánh sáng, đầu trần dưới nắng vừa cura gỗ vừa chỉ huy công nhân. Anh làm việc hăng say, nhiệt tình như lửa, khiến người ta cảm giác anh đang làm một việc vô cùng trọng đại. Có lúc anh chỉ cho Mao Lệ xem bản thiết kế, cô chẳng hiểu gì, anh giải thích: “Nhất định cho em một sự bất ngờ!”

“Chính anh thiết kế phải không?”

“Không, là một người bạn của anh.”

Mao Lệ hiểu kỳ, “Ai thế, anh ta đã đến đây rồi ư?”

“Ừ, đúng!” Chương Kiến Phi lánh tránh cơ hồ không muốn tiếp tục câu chuyện, chỉ vào những thuyền cá trên mặt biển phía xa, đang hướng về bến cảng, nói: “Nhìn kia, có phải bác Hoàng đã về?”

Hai tháng sau, Mao Lệ kết hôn với Chương Kiến Phi.

Đây dường như là chuyện tất yếu, cũng được những người thân xung quanh tán thành, Mao Lệ chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận an bài của số phận, trải qua vấp vấp của mối tình đầu, khi tất cả đã lắng lại, cô mất đi ý khí phản kháng, thuận theo an bài. Tuần trăng mật không lựa chọn đi quá xa, ngay Quê Lâm, thời gian này cũng gần đến sinh nhật của Mao Lệ, Chương Kiến Phi tổ chức sinh nhật cô ở một khách sạn trên đường Dương Sóc Tây, hoa tươi, quả mứt, bánh ga tô đều thượng hạng, từng thứ đưa đến trước mặt cô, Mao Lệ cơ hồ rất vui, hôm đó uống rất nhiều, Chương Kiến Phi cũng uống rất nhiều, ngủ gục ở một góc khuất của khách sạn, đáng anh ngủ hiền lành vô tội, như một đứa trẻ.

Mao Lệ cảm thấy nóng, ra ngoài cửa cho thoáng khí. Đêm cuối hạ, đầy một trời sao sáng rực, gió đêm mát lạnh, không khí tràn mùi hương cỏ cây, làm dịu bớt tâm trạng nôn nao của cô. Trong điện thoại có bao nhiêu tin nhắn chúc mừng, của cha, của anh, của bạn bè. . . ai cũng chúc cô vui vẻ, ai cũng muốn cô hạnh phúc, vậy là cô càng cho là mình hạnh phúc, mỉm cười mơ hồ, lướt xem từng tin nhắn, trong rất nhiều số quen thuộc phát hiện có tin nhắn lạ, số máy lạ, không lưu trong điện thoại, chỉ có một câu: Sinh nhật vui vẻ!

Mao Lệ nghi ngờ nhún lại: “Ai thế?”

Mãi đến sáng hôm sau vẫn không có hồi âm.

Mao Lệ cũng nhanh chóng quên đi, không lâu sau thì xóa, khi ấn nút xóa, cô đang cùng Chương Kiến Phi ở sân bay Quế Lâm, tuần trăng mật kết thúc, họ chuẩn bị bay về Thượng Hải gặp cha cô...

Tái ông thất mã, trong họa có phúc

Sắc mặt Dung Nhượng Thành chưa bao giờ xanh xám như vậy.

Mao Lệ đứng trước mặt ông, đầu cúi gằm nhìn xuống ngón chân, cảm thấy sống lưng đồ mồ hôi, đầu choáng váng.

“Tại sao không dám nhìn tôi?” Giọng Dung Nhượng Thành không cao phần nộ lạnh băng đáng sợ, “Ngẩng đầu lên!”

Sự nghiêm khắc của Dung Nhượng Thành vốn nổi tiếng ở nhà xuất bản này, nhưng với Mao Lệ ông vẫn khá nhẹ nhàng, dù cô có lỗi ông cũng chỉ nhắc nhở vài câu. Nhưng lần này, có vẻ ông không định tha cho cô.

Mao Lệ biết lần này cô chết thảm.

Thỉnh thoảng sơ xuất trong công việc là một chuyện, nhưng đùa giỡn tình cảm của lãnh đạo là chuyện khác. Thoạt đầu cô cũng không nghĩ hậu quả nghiêm trọng như vậy, đến khi xem “bản kiểm điểm” Vương Cảnh viết, cô mới ý thức được lần này không dễ thoát, cho nên trước khi về Bắc Hải lòng nom nớp lo âu, tối hôm qua từ Bắc Hải trở về Nam Ninh, suốt đêm ngủ không yên, mộng mị triền miên những chuyện linh tinh trong quá khứ, tâm trạng rất xấu, phòng bắt an.

Buổi sáng dậy muộn, mãi mới đi làm, vừa đến cửa phòng đã bị Bạch Hiền Đức kéo vào trong thông báo sếp Dung định sa thải Vương Cảnh, còn tại sao ông ta phát hiện ra thì không ai biết, Mao Lệ sợ nhữn người, Bạch Hiền Đức khuyên cô chủ động đến nhận lỗi với sếp, nếu không để ông ta cho gọi, hậu quả càng nghiêm trọng.

“Chị Bạch, cứu em với!” Mao Lệ sụt khóc.

“Đáng đời! Lần này Bạch Hiền Đức nhất quyết phải tay đứng ngoài cuộc. Mao Lệ đáng thương quay đi, không biết mình vào phòng làm việc của phó tổng biên tập Dung thế nào, sáng nay đi vội, chưa kịp ăn gì, vốn căng thẳng cộng thêm đường huyết thấp, lúc này đầu vàng mắt hoa, mặt đất bỗng bệnh như giẫm lên bông, ánh mắt sếp Dung như dao lia tới, cô cúi gằm không dám ngẩng lên.

“Tại sao không nói?” Giọng Dung Nhượng Thành càng cao, xúc động gõ bàn, “Cô hoạt ngôn lắm cơ mà? Cho dù nói dối cũng gọi lắm cơ mà! Cô thấy tôi dễ bị lừa phải không, cô cảm thấy chà đạp lên lòng tự trọng của người khác rất thú vị phải không, cô nói đi, cô cảm thấy như vậy thú vị lắm sao?”

Người Mao Lệ bắc đầu chao đảo, nước mắt túa đầy mặt, “Xin... xin lỗi...”

“Cô xin lỗi ai? Xin lỗi tôi? Thật vô liêm sỉ!” Dung Nhượng Thành đập bàn, cốc trà rơi xuống nền đá, vỡ tan. Ông bảo cô vô liêm sỉ...

Cô vô liêm sỉ! Trời đất bắt đầu chao đảo, mọi thứ trước mắt quay cuồng, khuôn mặt Dung Nhượng Thành lúc gần lúc xa, âm thanh cũng lúc xa lúc gần, đến khi cuối cùng cô hoàn toàn không nghe thấy ông nói gì. Ý thức chập chờn, mơ hồ như có tiếng gió bên tai, lại có cả tiếng sóng rất xa thoảng đến, thủy triều lên xuống, tiếng hải âu lạnh lạnh trên không, cô cảm thấy mình trôi nổi trong làn sóng lạnh buốt, chính là nước biển mà cô sợ nhất, xám xịt, dâng từ từ từng nấc, nước lạnh bao quanh người, nặng dần, như hút cô xuống, dần dần nghẹt thở, cuối cùng chìm ngấm... ngã xuống như thế nào, cô hoàn toàn không nhớ, ý thức cuối cùng còn mang máng nhận ra Dung Nhượng Thành lao đến xô cô, hét to, “Có ai không!”

Tối vực tối vô biên của biển cả ký ức, những mảnh vụn của ánh sáng nổi dần lên mặt nước, những bóng trắng nhấp nhô, mùi đặc trưng của bệnh viện xộc vào mũi, tiếng bác sĩ trao đổi khe khẽ, tiếng y cụ va chạm lách cách, ngay cảm giác ánh đèn chiếu trên đầu cũng rất quen thuộc, là mơ chẳng, trong bàng hoàng mơ tỉnh, bao chuyện cũ xò về, Mao Lệ lại cảm thấy trở về trên chiếc bàn phẫu thuật ba năm trước, khi ý thức bắt đầu mờ dần, cô nghe thấy tiếng Chương Kiến Phi hét lên với bác sĩ ở hành lang bên ngoài: “Nhất định phải cứu sống cô ấy! Các ông nhất định phải cứu sống cô ấy!”

Lúc đó cô chỉ cảm thấy mình sắp chết, vốn dĩ hôn nhân của hai người đã rơi vào bế tắc, khi những cuộc cãi vã và chiến tranh lạnh triền miên đã làm họ kiệt sức, cô quyết định từ bỏ, lại bất ngờ phát hiện mình có mang, Chương Kiến Phi cương quyết muốn giữ đứa trẻ, cô không chịu, sắp chia tay còn cần đứa con làm gì... cô không muốn gây ra điều ác, nhưng về sau mới biết, khi cô nằm trên chiếc bàn trắng lạnh lẽo, khi bác sĩ lấy đi sinh mạng đã định hình trong bụng cô, cô đã tạo một điều ác lớn hơn, sự đau đớn tê dại của cơ thể đã không còn cảm nhận được, cũng không khóc được nữa, giây phút đứa con bị lấy đi, cô đã hối hận...

Nghĩ lại cuộc hôn nhân ngắn ngủi ba năm của mình, cô bỗng ân hận. Luôn là cô cự tuyệt anh, dằn vặt anh, làm tổn thương anh, lần nào anh cũng chiều chuộng nhường nhịn cô để đổi lấy những phút bình yên ngắn ngủi của cô. Cô không yêu anh, cô cố chấp cho là cô không yêu anh, vậy là không coi trọng tình cảm của anh, cuối cùng hai bên bị ép đến đường cùng. Nhưng khi đứa trẻ chưa kịp ra đời đã bị cướp đi tính mạng, cô đã phản tỉnh, có phải cô yêu cầu quá cao, hay là cô hoàn toàn không biết yêu, không tin tưởng vào tình yêu?

Hôm đó có mưa, trời u ám, Mao Lệ bị xuất huyết nặng trong phẫu thuật, suýt mất mạng, khi tỉnh lại vào buổi sáng hôm sau, cửa sổ mở, từng đám nhỏ sương mù từ bên ngoài tràn vào vừa ướt vừa lạnh, trong phòng âm u, tất cả đều ngập mờ, rõ ràng là buổi sáng nhưng nhìn lại như nhập nhòa tối. Chương Kiến Phi đứng ở đầu giường, mặt đỏ ửng, đăm đăm nhìn bụng cô, ánh mắt xám lạnh, cô chưa bao giờ thấy ánh mắt anh như thế, cho dù hai

người đã cãi nhau gay gắt đến đâu, anh cũng chưa một lần lạnh lùng nhìn cô.

“Chúng ta kết thúc rồi.” Lúc lâu sau, anh buông một câu như vậy.

Đứng, kết thúc, tất cả đã kết thúc. Hôm ký đơn ly hôn, cô đã khóc vật vã trước mặt anh, anh chỉ coi cô đang diễn kịch, ngay cốt nhục của mình cũng không cần, cô còn tư cách gì để khóc. Lúc đó cô chỉ mong anh nói một câu cứu vãn, hoặc một ánh mắt ảm áp, thì cô nhất định một lòng chung sống với anh, không gây sự, không giận hờn, nhưng cuối cùng anh vẫn cương quyết ký tên... không lâu sau trở về Mã Lai, ngoài một bức thư cuối cùng, không hề có bất cứ liên lạc nào. Còn cô sau khi đọc hết bức thư, mới thật sự rã rời, bật khóc, khóc suốt đêm trên bãi biển, đến khi ngất xỉu, được ngư dân phát hiện đưa vào bệnh viện. Bức thư đó, về sau cô đọc lại mấy lần, ba năm rồi, cô vẫn nhớ từng chữ, thậm chí cả dấu chấm phẩy.

Đoạn cuối viết:

“Xin lỗi, anh không thể mang lại hạnh phúc cho em, mặc dù biết em chưa bao giờ yêu anh, nhưng ở bên em, yêu em từng là hạnh phúc lớn nhất của anh, đáng tiếc, em không hạnh phúc... Em biết không, bây giờ anh cũng học ngắm sao, ở thành phố của anh có ngọn núi Bukit Bendera, đứng trên đỉnh núi ngắm sao rất tuyệt vời. Cùng dưới một bầu trời đêm, chúng ta vẫn bên nhau, hãy tin rằng, ngôi sao mà em nhìn thấy nhất định có ánh sáng phản ra từ nước mắt anh, bây giờ mỗi lần nhìn lên bầu trời, anh đều rơi nước mắt. Mao Mao, em có nhìn thấy anh không? Anh không phải là trăng, anh là chòm sao yếu nhất bé nhỏ trên bầu trời đầy sao hùng vĩ, bởi vì em không yêu anh, cho nên anh chỉ có thể yếu ớt bé nhỏ. Kiếp này vô duyên, chỉ mong có kiếp sau, để chúng ta thực sự yêu nhau một kiếp, như vậy quãng đời còn lại của anh mới không vô vọng, anh mới có thể sống tiếp. Có lúc anh đã mong em chết sớm, như thế sẽ nhanh đến kiếp sau... mong em sớm thoát khỏi ám ảnh của bi kịch này, sống thật tốt, lấy một người em thực lòng yêu. Trước khi em tìm lại được chốn đi về, anh hứa sẽ để em sống bình yên, anh thực lòng mong em có thể sống bình yên, anh sẽ giữ lời. Tạm biệt, mong kiếp sau gặp lại. Bảo trọng!”

Từ đó Mao Lệ không dám nhìn sao trời.

Cho dù đêm đầy sao lồng lộng, cô cũng không có can đảm ngắm nhìn. Cô sợ nhìn thấy ánh sáng từ nước mắt anh, đó là nỗi đau không thể chịu nổi, đời này kiếp này không có cách nào giải thoát.

Lúc này đêm đã khuya, cây phượng rất to ngoài cửa sổ nghiêng mình theo gió, trong không khí có mùi hoa phảng phất, thực ra cửa sổ đóng, hương hoa có lẽ là mùi hoa bách hợp để đầu giường. Mao Lệ tỉnh lại rất lâu, nằm ngáy mãi trên giường, mặc cho y tá ấn mũi kim tiêm vào cổ tay cô, hơi đau, dịch thuốc lạnh lạnh lập tức đi vào huyết quản, truyền đến khắp người. Vẫn là nỗi đau quặn lên từ nơi sâu nhất, khiến cô chìm xuống biển cả mông lung không bến bờ, chỉ có nước mắt và nước mắt, tuôn không dứt. May Bạch Hiền Đức ra ngoài mua hoa quả, cô nằm khóc một mình, không ai nhìn thấy.

Lát sau Bạch Hiền Đức quay về, gọt táo đưa cho cô, Mao Lệ đón lấy quả táo, cắn một miếng giòn tan. Bạch Hiền Đức rất vui, thấy Mao Lệ chịu ăn chứng tỏ vấn đề không lớn, ăn cháo xong, mặt cũng bắt đầu có sắc hồng, tinh thần cũng khá hơn. Mao Lệ cúi đầu vừa ăn táo, vừa giờ cuốn tạp chí, nói: “Người yêu, có điều gì nói ra đi, mình nhìn em da diết như vậy, em không chịu nổi.”

Bạch Hiền Đức cười khi khi, “Con quý! Vừa đỡ một chút là bắt đầu lẻo mồm. Này, nói thật chị phục cô sát đất, chỉ biết cô có tài diễn trò sụt mướt hoa lê trong mưa, không ngờ vẫn còn tuyệt chiêu chưa sử dụng.”

“Chị nói nhảm gì thế, em ngất thật.” Mao Lệ lườm cô.

“Ngất thật? Chị tưởng em biểu diễn!”

“Nếu diễn mà giống như thế, em đã đoạt giải Oskca rồi.”

“Nhưng cũng không đến mức ấy, với cái gan của em, có thể ngất đi thật sao? Sếp Dung dù nghiêm khắc, chị cũng chứng kiến ông ta nổi giận, không đến nỗi khiến người khác sợ chết ngất.” Đây điều Bạch Hiền Đức hiểu kỹ nhất, không chỉ mình cô hiểu kỹ mà cả nhà xuất bản đều hiểu kỹ. Tiểu thư Mao Lệ xưa nay chưa biết sợ ai chỉ làm theo ý mình lại có thể bị Dung đại nhân làm cho sợ ngất xỉu

“Oa, lúc đó em không nhìn thấy sắc mặt sếp Dung đâu, còn trắng hơn mặt em!, Cùng làm việc mười mấy năm, chưa bao giờ thấy ông ấy căng thẳng như vậy, ngoan nào, nói đi, ông ấy đã làm thế nào dọa em ngất xỉu.”

Mao Lệ nhăn mặt: “Em bị ngất không liên quan đến ông ấy, chuyện này không nói lại nữa.”

Bạch Hiền Đức gật đầu, không vặn hỏi thêm, kéo chăn đắp cho cô, không hiểu sao mắt cay cay, “Mao Lệ, em có thể đối xử với bản thân tốt một chút không, bình thường thấy em quậy phá, thực ra chị biết, chẳng qua là em buồn, chị không biết, em buồn chuyện gì, nhưng em còn trẻ như vậy, bất luận đã trải qua chuyện gì trong quá khứ, hãy đối tốt với bản thân, cuộc sống sẽ dễ chịu hơn.”

“Thật sao?” Mao Lệ đỡ đầu, mệt mỏi tựa vào đầu giường, giọng dửng dưng, “Em không cố ý hành hạ bản thân, thực ra em sống vẫn ổn, ăn được, ngủ được, chơi được uống được... em mệt rồi, muốn ngủ.”

“Thôi được, chị không nói nữa, không nói gì nữa, em nghỉ đi. Chị ra ngoài cho thoáng.” Bạch Hiền Đức đành ra khỏi phòng bệnh, tiện tay đóng cửa. Ra khỏi tòa nhà, liền nhìn thấy Dung Nhượng Thành lặng lẽ ngồi hút thuốc dưới gốc cây đa trong vườn hoa, một đồng đầu mẩu thuốc lá dưới chân.

Bạch Hiền Đức đang nghĩ có nên đi ra phía đó, Dung Nhượng Thành nhìn thấy cô trước, hơi lúng túng, cô đành đi đến chào, “Phó phòng Dung, ông cũng đến sao, ăn cơm chưa?” Lời vừa dứt, đã cảm thấy lỗ ló, mười giờ đêm lại còn hỏi ăn tối chưa.

Dung Nhượng Thành đứng dậy, dưới ánh đèn vườn hoa, trông ông lẩm lụi, khắc khổ, người sặc mùi thuốc, ông phẩy tàn thuốc trên người, che giấu sự

lúng túng, “Ăn rồi, cô... cô vẫn còn ở đây?”

Bạch Hiền Đức nói, “Không, con bé đó chẳng có người nhà ở đây, buổi tối đằng nào cũng không có việc gì, tôi ở với nó một lát.”

Dung Nhựt Thành gật đầu, đắn đo giây lát, cuối cùng vẫn hỏi, “Cô ấy... có khỏe không?”

“Không sao, buổi tối ăn ít cháo, người cũng khá lên chút ít.” Mặc dù có một lỗ thắc mắc, nhưng cô không dám hỏi ông đã làm gì khiến Mao Lệ sợ chết ngất.

Dung Nhựt Thành rõ ràng cũng không có ý giải thích, lại trở về ngồi trên ghế dài, ông ngẩng đầu, bên ngoài bệnh viện những ngọn đèn màu dần dần bùng sáng, đường phố sáng như sao sa, một vầng trăng kẹt giữa các đỉnh nhà nhấp nhô, nhân nhật lơ mờ, cây trong thành phố cứ về đêm là trông u tịch cô liêu. Ánh trăng xuyên qua khe lá, lọt xuống vai ông, chỉ có khuôn mặt ông chìm trong bóng tối, giọng ông như hoen gỉ.

Có câu Tái ông thất mã, có khi là phúc, ứng vào cảnh ngộ của Vương Cẩn thật không gì phù hợp hơn. Không còn nghi ngờ gì nữa, “bản kiểm điểm” Vương Cẩn viết thay Mao Lệ mặc dù gây ra tai họa lớn nhưng cũng bộc lộ khả năng của cô, Dung Nhựt Thành là người trọng nhân tài, qua suy nghĩ cân nhắc cuối cùng thu hồi quyết định sa thải cô, lại còn dành cho Vương Cẩn một phòng làm việc riêng, đồng thời quyết định, tất cả những tác phẩm đã đăng trên mạng trước đây của cô, cũng sẽ lần lượt được thẩm định để xuất bản... Khi Mao Lệ đi làm trở lại thì sự việc đã định đoạt, cô giật mình, tròn mắt hỏi lại Bạch Hiền Đức.

“Đúng thế, việc này phải cảm ơn cô, Mao Lệ, công cô lớn lắm.”

Mao Lệ lờm chịt ta.

Nghĩ đến sự việc vừa rồi cô lại ngượng muốn chết, bây giờ cả nhà xuất bản đều tưởng cô và Dung Nhựt Thành yêu nhau, chỗ nào cũng rôm rả bàn tán, khi có mặt hai người, hoặc một trong hai người là trên đầu bạt mạng. Mao Lệ giận sôi người cũng đành bó tay.

Hai ngày sau, tổng biên tập Hứa Mậu Thanh đi họp ở ngoại tỉnh trở về, nghe chuyện, tỏ ra ngưỡng mộ vô cùng, gặp ai cũng nói, “Hóa ra ông bạn Dung khéo giấu thật, mai phục rất giỏi, mai phục rất giỏi.” Bạch Hiền Đức châm chọc, “Tại bản lĩnh mai phục của sếp chưa cao cường.”

“Ha ha ha...” Hứa Mậu Thanh vui vẻ cười ngất, về khoản này tôi thua ông bạn Dung.”

Hôm đó không biết vì lý do gì mấy cô gái lại xúi bẩy thành công Hứa Mậu Thanh chiều đãi. Ăn xong, đã hơn chín giờ, Mao Lệ uống hơi nhiều, đầu hơi chệnh choáng. Hứa Mậu Thanh lại đề nghị tất cả đi hát Kraoke. Mọi người vỗ tay hưởng ứng, lập tức kéo nhau đi. Vừa ra khỏi cửa, trong ánh đèn màu đột nhiên có người gọi cô, hình như là từ một chỗ rất xa, giọng trầm khàn quyến rũ, “Là Mao tiểu thư phải không?”

Mặc dù chệnh choáng mất hơi mờ, nhưng Mao Lệ vừa nhìn đã nhận ra Triệu Thành Tuấn đứng ở cửa nhà hàng, trên người là bộ Âu phục cách điệu màu nhạt, dưới ánh đèn màu lơ mờ, vẫn vẻ lơ đãng như lần đầu. Anh ta hình như cũng vừa trong nhà hàng đi ra, bên cạnh còn có mấy người đàn ông Âu phục giày da tề chỉnh, và hai cô gái ăn vận vô cùng sang trọng. Nhìn thấy Mao Lệ, Triệu Thành Tuấn vừa mỉm cười vừa lắng nghe mấy người bên cạnh đàm luận, nụ cười đó không chệch vào đâu được, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ là phép lịch sự. Anh ta rời đám bạn, ung dung đi đến trước Mao Lệ, vẫn mỉm cười, “Thật khéo, chúng ta lại gặp nhau.”

Mao Lệ có tật hay quên, gặp một vài lần không nhớ ra người ta là chuyện thường, nhưng Triệu Thành Tuấn là ngoại lệ, có thể anh ta hào quang quá mạnh, cũng có thể còn nguyên do khác, Mao Lệ ấn tượng rất sâu về anh ta, mới gặp một lần, tiện thể cùng ăn bữa cơm, vậy mà cô vẫn nhận ra trong khi đang chệnh choáng say, quả thật là ngoại lệ hiếm hoi.

Hai người đứng trên bậc thềm nhà hàng nói chuyện:

“Triệu tiên sinh sao lại ở đây?” Mao Lệ hỏi.

“Có cuộc hẹn bàn câu chuyện”

“Sống ở bên này đã quen chưa?”

“Cũng tạm, tôi rất thích ở đây.” Có lẽ ánh đèn đúng lúc chiếu lên người anh ta, cả người Triệu Thành Tuấn như phát sáng, ánh mắt chăm chú cô, “Mao tiểu thư ngày mai có rỗi không, tôi mời cô đi ăn.”

“Hình như chúng ta đã đi ăn rồi.” Dù đã say, nhưng đầu cô vẫn tỉnh.

Triệu Thành Tuấn vội giải thích. “Không có ý gì đâu, tôi mới đến chưa quen lắm, muốn nhờ Mao tiểu thư giới thiệu những đặc sắc của địa phương, tôi muốn hòa nhập vào cuộc sống ở đây.”

Mời đi ăn lại viện ra nhiều lý do phức tạp như vậy. Do quan hệ giữa chủ nhà và khách thuê, Mao Lệ vẫn nhận lời, nhưng quên mất, đến hôm sau khi Triệu Thành Tuấn gọi điện, phải một lúc lâu cô mới phản ứng được, “Đi ăn?”

“Vâng, cô không nhớ ư? Hôm qua cô đã nhận lời.” Triệu Thành Tuấn khẽ cười.

“...”

Cô có nhìn thấy biển dưới trời sao? Mao Lê bất chợt nhớ lại mẩu tin nhắn hôm đó của anh ta, buổi chiều hết giờ làm, đứng một mình bên cửa sổ nhìn cây phượng bên ngoài đang rung trong gió, trầm ngâm. Trời sao, biển cả, trên đời có sự trùng hợp vậy chăng?

Triệu Thành Tuấn hào phóng mời Mao Lê dùng bữa ở nhà hàng trên tòa cao ốc Địa Vương. Tòa cao ốc Địa Vương gồm năm chín tầng, là tòa nhà cao nhất khu vực tây nam, trên đoạn đường Lương Đông khu trung tâm quảng trường Ngũ Tượng. Mao Lê từng ăn ở đó một lần, là ai mời cũng không nhớ, chỉ nhớ món ăn giá cao ngất ngưỡng. Hai người đi cầu thang máy lên. Trong cầu thang đèn sáng trưng, ngoài lớp kính cả một biển đèn dưới chân, trên đại lộ Dân Tộc đèn xe hơi sáng như dải ngân hà, quảng trường Ngũ Tượng đèn màu huyền ảo tựa tiên cảnh.

Triệu Thành Tuấn đắm chiều nhìn biển đèn dưới chân, bất giác thốt lên “Không ngờ đêm Nam Ninh lại đẹp như vậy!”

Mao Lê nghe nói, chợt nhìn anh ta, cười nhạt, “Có lẽ Triều tiên sinh được chứng kiến cảnh đêm của rất nhiều thành phố, Nam Ninh chưa hẳn đẹp nhất.”

Ánh mắt anh ta lướt qua mặt cô, lịch sự và kiềm chế, “Đẹp hay không thực ra là do nỗi lòng và tâm trạng của người nhìn.”

Mao Lê chỉ cười, không muốn tiếp tục đề tài đó. Đúng lúc thang máy đến tầng 53, Triệu Thành Tuấn chia tay mời cô. Họ bước vào ca bin đã được đặt chỗ trước, trên trần của ca bin riêng gắn chỉ chít những thiết bị phát quang rất nhỏ, giống như những chấm sao. Tương xứng với nó là cảnh đêm rực rỡ ngoài lớp kính, cầu vượt Trúc Khê lóng lánh như những dải kim tuyến không lồ đan xen, đài phun nước trên quảng trường Ngũ Tượng liên tục phun lên không những chùm hoa nước nhuốm ánh đèn màu lung linh, lại còn chấp trùng cao ốc với đủ loại đèn ngũ sắc trên đỉnh làm mờ cả ánh sao trời, đêm như thế thực quá sa sỉ.

Hai người nói chuyện rời rạc, Triệu Thành Tuấn vẫn một vẻ lơ đãng như vậy, không có ý phỉnh nịnh, nhưng mỗi lời nói dường như đầy ẩn ý, Mao Lê mập mờ cảm thấy, đây là một người vô cùng lợi hại, phàm những người không biểu lộ sắc mặt, nội tâm mới đáng sợ. Mao Lê rất hiểu, anh ta tuyệt đối không thuê nhà của cô một cách đơn thuần, đôi mắt sâu như vực của anh ta như ánh sáng của bóng đêm, không ngừng truyền ra thông tin nguy hiểm nào đó, Mao Lê vốn rất nhạy cảm, thậm chí nghĩ chắc chắn người này không đơn thuần chỉ thuê nhà của cô...

Vậy là cô bắt đầu tấn công, quyết định phá vỡ lớp vỏ nguy trang của anh ta, mỉm cười vui vẻ rót rượu cho anh ta, nói: “Triều tiên sinh chỉ có một mình sao? Chưa thấy mang theo bạn.”

Triệu Thành Tuấn cười nhắc ly, “Bây giờ tôi đâu phải một mình, chẳng phải đang dùng bữa tối với Mao tiểu thư?” Khi nói vậy, ánh mắt vô tình hữu ý dừng trên người cô.

Mao Lê không giống những cô gái nhan sắc ở thành phố, cô không trang điểm, nhưng cử chỉ uể oải cổ hủ khiến cô có một vẻ quyền rũ khác thường. Bộ đồ đen càng làm tôn dáng thanh mảnh hao gầy, và khuôn mặt trắng thuần khiết, hai lông đen tựa huyền thạch, khi lặng lẽ nhìn ai, như xuyên thấu tâm can. Hiếm có cô gái nào không trang điểm mà vẫn chói mắt như thế, cô đẹp thật, đẹp đến nỗi cơ hồ khiến người ta nín thở. Khi nhìn vào mắt cô, Triệu Thành Tuấn có một thoáng ngỡ ngàng, nhưng lập tức trấn tĩnh, anh chờ cô trả lời, vừa rồi anh cố ý nói vậy, cô sẽ phản ứng thế nào?

Mao Lê vẫn cười nhạt, đôi mắt phượng hút hồn cong như vầng trăng, cái cằm tuyệt mỹ kiêu sa và quyền rũ nhất hơi vếch, những ngón tay thon dài xoay ly rượu, cô không nhìn anh, chỉ nhìn ly rượu, thông thả hỏi, “Sao anh biết tôi có nhà cho thuê?”

Anh trả lời một câu rất an toàn, “À, nhân viên của tôi tìm giúp, do thường xuyên đến Bắc Hải, tôi lại không thích ở khách sạn, liền bảo họ tìm một căn nhà bên bờ biển.”

“Vậy thì phải là nhân viên của anh liên hệ với tôi, tại sao anh phải đích thân lộ diện?” Mao Lê lạnh lùng ngược nhìn anh, ánh mắt hơi lóe, khóe miệng lộ vẻ dửng dưng. Triệu Thành Tuấn vừa nhìn đã biết là người từng trải, mặt không biến sắc, nhìn thẳng vào mắt cô, “Cô muốn biết gì, có thể hỏi thẳng, nếu có thể trả lời, nhất định tôi sẽ đáp ứng, nếu không thì chắc chắn có nguyên do, Mao Lê, như thế mới công bằng phải không?”

Lần đầu tiên anh gọi cô “Mao Lê” chứ không phải là Mao tiểu thư.

Mao Lê chậm chậm nhìn anh ta, xung quanh yên tĩnh, đến mức nghe thấy hơi thở của nhau, cô cố nén nước mắt sắp trào ra, giọng hơi run, “Anh__quan hệ thế nào với Chương Kiến Phi?”

“Vấn đề này tôi sẽ không trả lời.” Triệu Thành Tuấn hững hờ từ chối. Sự hững hờ lạnh lùng đó khơi dậy nỗi đau ẩn sâu trong lòng Mao Lê, nhưng cô chỉ nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống, cười nhạt, “Cám ơn, câu trả lời của anh đã cho tôi lời giải.”

Cô nói xong, đứng lên cầm túi xách đi về phía cửa.

Triệu Thành Tuấn cơ hồ bất động, hỏi cô, “Làm thế nào cô biết lời giải?”

Mao Lê đã mở cửa phòng, không nén nổi ngoại đầu, nụ cười trên miệng dần dần nở bung trên khuôn mặt trắng ngần không son phấn, một tia sắc lạnh không giấu nổi trong mắt, khẽ nói, “Tôi ngửi thấy mùi của Chương Kiến Phi trên người anh.” Triệu Thành Tuấn nhướn mày, “Cô quá miễn cảm.”

Mao Lê “hừ” một tiếng, cười khẩy, nói rành rọt, “Anh nhắn với Chương Kiến Phi có lẽ anh ta không nên phí công nhọc lòng nấp trong bóng tối nhìn tôi, hai chúng tôi đã như thế, tôi đưa anh ta xuống địa ngục, anh ta cũng đưa tôi xuống mồ, tôi và anh ta đời này đều khó sống, đã như vậy, tôi sẽ không cần xin sự thương hại của anh ta, vĩnh viễn không!”

Trở về căn hộ của mình, Mao Lê vào phòng liền gieo mình xuống đi vắng khóc nức.

Cuối cùng anh đã “hiện thân”! Có điều là do người khác thay thế, anh mượn mắt người khác để theo dõi cô. Thế là thế nào, chẳng lẽ sợ cô quý rầy? Ba

nằm bất vô âm tín, cho dù cô muốn cứu vãn, e cũng đã lạnh lòng. Cô không hiểu, cuộc hôn nhân này dù có thảm hại bao nhiêu cũng không đến nỗi phải tránh mặt nhau, anh có ý gì? Khóc mãi, người rã rời Mao Lệ vào nhà tắm, chỉ muốn giả có thể chết luôn trong bồn. Nhưng tắm xong lại không ngủ được, đành trở dậy lên mạng. Vừa vào MSN, chỉ thấy Cát Bụi lặng lẽ phục trên mạng hình như đang đợi cô.

Quả nhiên, Cát Bụi nhìn thấy cô, lập tức hỏi thăm, “Mấy hôm nay không thấy cô.”

“Vâng, tôi bị ốm, nằm viện hai ngày.”

“Không sao chứ?”

“Không sao, đã xuất viện rồi.”

“Chưa bao giờ hỏi nhà cô ở đâu, có tiện nói không?”

“Ồ Bắc Hải, một thành phố nhỏ ven biển rất đẹp.”

“Có nghe nói là rất đẹp.”

“Cát Bụi, hỏi anh chuyện này, có lúc nào anh thấy buồn không?”

“Mickey, tôi vẫn luôn cảm thấy hình như cô rất buồn.”

“Sao? Sao anh biết được? Anh đâu có nhìn thấy tôi.”

“Cảm giác thôi, rất khó nói. Mỗi người chúng ta đều có nỗi buồn riêng, tưởng là giấu rất kỹ, giấu được mọi người, thực ra đó chỉ là tự lừa dối, có điều gần đây tôi... hơi vui.”

“Gần đây? Ha ha chắc chắn là yêu.”

“Không, nhưng người tương tư nhìn thấy cô ấy sẽ vui.”

“Hắn cô ấy rất đẹp”

“Đúng, rất đẹp.”

“Ha, mau nói đi, anh yêu ai thế?”

“Yêu cô.” (gửi một cái mặt cười)

“Không ngờ anh cũng biết nói đùa.”

“Sao cô bảo tôi nói đùa? Nhớ tôi nói thật? Cô quá võ đoán!”

“Trái lại, anh đừng đùa tôi, mấy ngày nữa là sinh nhật tôi, anh chúc tôi sinh nhật vui vẻ trước đi!”

“Thật không? Sinh nhật cô ư?”

...

Suốt buổi tối, Mao Lệ chuyện phiếm với Cát Bụi về chủ đề vui buồn. Lúc out đã gần mười hai giờ, cô đang chuẩn bị lên giường, Triệu Thành Tuấn nhắn tin: “Tối nay không ngủ được, cô có ngắm sao không?”

Ngày hôm sau đi làm, mắt Mao Lệ hơi sưng, thần sắc mệt mỏi. Nhân lúc Bạch Hiền Đức không có mặt, cô pha một cốc hồng trà, đứng ngây trước cửa sổ, bên ngoài là khoảng sân trước nhà xuất bản, cây cọ cao vút lá vẫy rì rào trong gió, bầu trời xanh nhức mắt.

Nam Ninh xứng đáng là thành phố màu xanh, đâu đâu cũng những cây đa um tùm và thảm cỏ xanh, tường ngoài của nhiều kiến trúc dây leo mọc đầy, nhưng Mao Lệ thích nhất là phượng vĩ, mỗi năm đến hè, lá phượng xanh nõn như ngọc, óng mượt, hoa từng chùm đỏ như lửa. Bây giờ là lúc hoa tàn, đường phố thiếu sắc đỏ của hoa và màu xanh nõn nà của lá phượng, nên có phần đơn điệu, Mao Lệ thấy phiền muộn vô cùng. . .

Buổi sáng đi làm nghe được một tin không hay, Hứa Mậu Thanh sắp chuyển đi, nghe nói cấp trên điều ông làm phó giám đốc tập đoàn xuất bản mới thành lập. Nhưng cả nhà xuất bản ồn ào, tổng biên tập Hứa đột nhiên chuyển đi có liên quan đến phó tổng Dung Nhượng Thành, ai cũng biết hai người quan hệ rất tốt, nhưng bây giờ do liên quan đến Mao Lệ, Hứa tổng vốn phong độ đương nhiên lựa chọn “rút lui”

Thực ra tin đồn điều động ông đi đã có từ nửa năm nay, nhưng vẫn không thấy động tĩnh, mọi người đoán ông chưa đi, phần lớn là do không muốn xa Mao Lệ.

Đúng dịp này xảy ra chuyện giữa Dung Nhượng Thành và Mao Lệ, Hứa Mậu Thanh chưa hẳn đã tin, nhưng ông nhân cơ quyết tâm ra đi.

Trước giờ làm việc, Bạch Hiền Đức và Mao Lệ gặp nhau trong phòng vệ sinh, hai người lại nói chuyện sếp Hứa, Bạch Hiền Đức có vẻ buồn rầu lướt tít một người lãnh đạo tuyệt vời như vậy.

Mao Lệ cũng thờ dãi, “Cũng phải, sếp Hứa đi rồi, sau này chẳng còn ai mời chúng ta đi ăn nữa.”

“Sao lại chẳng còn ai? Cô lại kích sếp Dung mời ăn.”

Mao Lệ lườm cô.

Bách Hiền Đức cười, “Không dám! Tôi không có bản kiểm kiểm nộp cho ông ấy.”

Mao Lệ muốn bóp cổ chị ta.

Mọi chuyện rồi sẽ qua

Mấy ngày sau, sinh nhật Mao Lệ, cô bất ngờ nhận được hộp bánh sinh nhật hương vị socola, đúng loại cô thích nhất, bên trên còn có hình chú chuột Mickey vô cùng đáng yêu và dòng chữ: Mickey, happy birthday! được tạo bằng kem socola.

Mickey? Mao Lệ quá ngạc nhiên, đây là tên cô trong MSN chỉ dùng khi lên mạng, đồng nghiệp ở văn phòng hầu như không biết, cô lại chưa bao giờ tiết lộ với người xung quanh ngày sinh của mình, tại sao người tặng bánh lại biết? Người ấy là ai?

Lúc đó đã hơn mười giờ đêm, cả ban biên tập làm thêm giờ thẩm định các bản thảo của Vương Cần, bụng đang đói, ngửi thấy mùi bánh gato, các “nữ sói” mũi thính mò đúng đến phòng Mao Lệ, khi biết là sinh nhật cô họ nhảy lên hò reo ầm ĩ, bắt Mao Lệ đưa ra điều ước. Nhưng Mao Lệ vẫn đang ngẩn ngơ, bánh ga tô này rốt cuộc là ai tặng?

“Mặc kệ ai tặng thì ai, ta cứ dùng cái đã!”

Mao Lệ nhắm mắt giả vờ ước nguyện. Mọi người hát bài mừng sinh nhật, lại một tràng pháo tay, cuối cùng Bạch Hiền Đức chia bánh, hầu như mỗi người một miếng, chị ta dành lại một miếng đưa Mao Lệ, “Mang đến cho sếp Dung, hôm nay sếp cũng làm thêm”

Mao Lệ có vẻ không ưng, Tùng Dung nói, “Cậu mang đi là đúng, hôm nay là sinh nhật cậu, cậu là chủ!” Mao Lệ không có cách nào khác, đành bê miếng bánh ga tô gõ cửa phòng phó tổng biên tập.

“Mời vào.” Dung Nhượng Thành có lẽ thức liên mấy đêm, giọng khàn khàn.

Mao Lệ bung miếng bánh đứng ở cửa, không biết nói sao.

Dung Nhượng Thành đang bận việc, ngẩng đầu nhìn miếng bánh trong tay cô, bỏ kính xuống, mặt tươi cười: “Sinh nhật à? Vừa rồi nghe tiếng các cô hát, không phải sinh nhật cô chứ?”

Mao Lệ bê miếng bánh đi vào, cung kính đưa cho ông, “Là sinh nhật tôi, mời sếp nếm thử, mặc dù không biết ai tặng.”

“Không biết ai tặng?” Dung Nhượng Thành vui vẻ đón miếng bánh, “Chắc là bạn cô, cảm ơn, lâu lắm tôi cũng không được ăn bánh sinh nhật.”

Câu ông nói không hiểu sao thấm buồn. Mao Lệ được biết, Dung Nhượng Thành ly hôn đã lâu, vợ con đều ra nước ngoài, nghe nói vợ ông đã tái hôn, hình như với một người nước ngoài. Mao Lệ vào làm ở nhà xuất bản được hai năm, chưa hề thấy Dung Nhượng Thành giao tiếp với ai, luôn chỉ có một mình. Bạch Hiền Đức thường nói, “Sếp Dung thực ra rất đáng thương.” Mao Lệ cũng cảm thấy như vậy, cô ngại ngần nói, “Chỉ còn bằng này, họ ăn hết rồi.”

“Cảm ơn, vô cùng cảm ơn.” Dung Nhượng Thành nhìn miếng bánh, mỉm cười.

Mao Lệ cũng cười, cô nhận ra vẻ đôn hậu của Dung Nhượng Thành rất ưa nhìn, từ tốn điềm tĩnh, rất có sức cuốn hút của người đàn ông trung niên từng trải, chỉ có điều ông thường quá nghiêm khắc chần chừ, khiến mọi người e ngại. Trong nhà xuất bản người gần gũi ông nhất chỉ có Hứa Mậu Thanh, Hứa đi rồi, thực sự ông rất cô đơn. Mao Lệ chạnh lòng, nói với ông vài câu mới quay ra, khi đóng cửa, Dung Nhượng Thành đột nhiên gọi cô: “Mao Lệ...”

“Dạ, có chuyện gì?”

Ông dăm dăm nhìn cô, giọng hơi xúc động, chân thành rất mực: “Vẫn muốn nói lời xin lỗi với cô, lần đó... tôi đã làm cô sợ ngất xỉu.”

Vừa nghe nói vậy, Mao Lệ không nén nổi bật cười, “Ha ha, thưa sếp, sếp nghĩ mình có thể dọa người khác ngất xỉu ư? Tôi... ha ha... chỉ là do đường huyết tôi hơi thấp...”

Có câu, một tiếng cười xóa hết oán cừu, cười như vậy, không khí tự nhiên hẳn.

Hai người lại nói mấy câu nữa, Dung Nhượng Thành cầm lên miếng bánh gato, nói chân tình: “Sinh nhật vui vẻ.”

Mao Lệ khẽ “vâng” một tiếng, cũng chân tình đáp lễ, “Cảm ơn.”

Lòng cô rung rung, nổi xúc động như con sóng vô hình vỗ về trái tim, bao nhiêu người tươi cười nói câu “sinh nhật vui vẻ” đó, nhưng chỉ có nụ cười và giọng nói của Dung Nhượng Thành là chân tình nhất. Con người là loại động vật kỳ lạ, có hẳn cảm bẩm sinh, trong bao nhiêu ồn ào xô bồ luôn nhận ra cái gì xuất phát từ trái tim cái gì không phải, chẳng có căn cứ chỉ là cảm giác, cảm giác không đánh lừa con người. Nhưng suốt buổi tối Mao Lệ vẫn nghĩ một điều, rút cục ai tặng cô bánh ga tô sinh nhật?

Vẫn là chuyện tổng biên tập Hứa Mậu Thanh chuyển công tác, mọi người tổ chức liên hoan chia tay, để cảm ơn, Hứa tổng bao một phòng trong câu lạc bộ mời mọi người khiêu vũ, hát Karaoke. Mao Lệ “bị thương” nghiêm trọng vốn không có hứng tụ tập, nhưng không thể chống lại các thủ pháp vừa cứng vừa mềm của Bạch Hiền Đức, đành miễn cưỡng xốc lại tinh thần cùng đi với mọi người.

Không khí của câu lạc bộ khiến ai nấy phấn khích hẳn lên, say sưa hát, khiêu vũ, không khí mỗi lúc một nóng. Nhất là Hứa Mậu Thanh và Mao Lệ dường như là một cặp ước định, cả vũ trường sôi lên, nam thanh nữ tú đẹp như tiên, thực là một cặp xứng đôi! Tối đó Mao Lệ mặc bộ váy lễ phục bằng tơ tằm màu trắng, tóc cuốn cao sau gáy, ngoài mấy chữ Tiffany gắn đá óng ánh, toàn thân không có bất kỳ đồ trang sức nào, nhưng lại là ngôi sao sáng nhất vũ trường, khi được Hứa Mậu Thanh diu xoay một vòng, chiếc váy tơ mềm như nước nhuộm ánh đèn màu rực rỡ long lánh như tan chảy, lộ ra bắp chân thon tuyệt mỹ, đôi giày cao gót màu thủy tinh nhân hiệu CHANEL, cũng long lánh chói mắt...

Lương Tử Khôn thần thờ ngáy ra nhìn, đẩy vai Bạch Hiền Đức, “Nhìn Mao Lệ nhảy, tôi mới biết chúng ta đều là người phạm, chỉ có cô ấy là tiên.”

Điệu nhảy kết thúc, Mao Lệ thở hổn hển đi ra ngồi uống nước, không muốn nhảy nữa. Ánh đèn trong vũ trường quay cuồng trong tiếng nhạc như vỡ ra những chấm sao, tím, hồng, vàng, xanh... loang loáng chập chờn, Mao Lệ chỉ thấy nhức đầu, thậm chí có lẽ vừa rồi quay quá nhanh! Vừa uống xong, ở bàn phía trước vang lên tiếng nói của “bà già” Mã Xuân Mai, “Vừa rồi sếp Hứa nhảy quá tuyệt vời! Mao Mao cũng đẹp! Nhưng họ đều là cao thủ vũ trường, nhảy đẹp là chuyện thường, chúng ta chưa từng thấy sếp Dung khiêu vũ, vậy xin mời sếp Dung cùng Mao Lệ thể hiện một điệu, không biết hiệu quả thế nào, xin mọi người một tràng pháo tay khích lệ họ!”

Toàn vũ trường im phắc, không ai động đậy.

Dung Nhượng Thành ngồi ở góc tối nhất dưới ánh đèn màu, cơ hồ cũng bất động, trong góc khuất đó, không nhìn rõ mặt ông, không biết ông đang nhìn gì, chỉ một vẻ thờ ơ ngoài cuộc. Nhưng, mọi người đều cảm thấy hàn khí toát ra từ người ông toát... trò đùa này e khó thành!

Mọi người bất giác đổ dồn nhìn Mao Lệ. Có lẽ do suốt buổi tối cười quá nhiều, cơ mặt cô dường như cứng đờ, cũng hình như hơi say, cô không dám đi đứng lên, bước từng bước nhỏ, duyên dáng đi về phía Dung Nhượng Thành, cả phòng nín thở chờ đợi.

Mã Xuân Mai có lẽ cũng không ngờ, bà đã vô tình chọc vào “yếu huyệt” của Mao Lệ, yếu huyệt đó chính là cô không chịu nổi sự khiêu khích của người khác, chính nó làm cô chịu tổn thương nặng nề. Ngô Kiến Ba là ví dụ điển hình, vậy mà cô đã quên.

Muốn làm khó tôi ư, không đâu! Lúc đó Mao Lệ nghĩ vậy, nhưng khi cô đi đến trước mặt Dung Nhượng Thành chia tay làm một tác “mời” cực kỳ duyên dáng, cô cảm thấy mồ hôi chảy dọc sống lưng... lúc đó cô chợt nghĩ, có phải mình trúng bẫy của Mã Xuân Mai, bà ta đang chờ biến cô thành trò cười?

Cả phòng vẫn im phắc

Đột nhiên, Dung Nhượng Thành mỉm cười, vui vẻ đứng lên, nắm tay Mao Lệ, dẫn cô ra giữa sàn... theo cách mô tả của Lương Tử Khôn sau này, sao hỏa va vào trái đất cũng không gây chấn động như thế! Những người có mặt ai nấy tròn mắt há mồm, hai người bắt đầu nhảy...

Ánh sáng tối dần, giai điệu chậm mượt mà vang lên, là một ca khúc xưa cũ bằng tiếng Anh “Forever At Your Feet” trong tiếng nhạc có tiếng nước chảy êm đềm, chập đèn lớn giữa sàn như vầng trăng đuổi theo họ, mọi người xung quanh đều ngo ngẩn, bên tai chỉ còn giọng nữ trầm da diết: “Please take me home my long to leave, Forever at your feet...” (hãy đưa em về nhà, chúng ta hãy đi ngay, em sẽ mãi mãi bên anh...)

Thật là một đêm đắm say, ánh sáng chập chờn chao đảo, giọng ca buồn sâu lắng, thế giới êm đềm như thế, lại trong sáng như thế, chỉ còn lại họ dưới “vầng trăng” lướt từng bước, nhẹ nhàng xoay và xoay. Mao Lệ từ đầu chí cuối không dám nhìn Dung Nhượng Thành, ánh mắt phiêu diêu, tâm tưởng lẫn theo những ký ức xa xăm, bên tai vẫn lời ca trầm thi: “A briar grows in twain with roses, Come to rid, Forever at your feet...” (em lớn lên trong khóm tường vi đại nơi vườn hồng, âm thầm nguyện cầu, mãi mãi được bên anh...)

Khoảnh khắc đẹp như vậy giá có thể kéo dài mãi, nét mặt Dung Nhượng Thành dần dần thư giãn, trong không gian thoảng mùi hoa lạ, có lẽ là mùi nước hoa từ cơ thể cô, ông buột miệng không được phân tâm, bước đi theo tiếng nhạc, chuyên tâm vào bước nhảy, nhưng ca từ của bài hát cứ da diết thấm vào lòng lại chập chờn như truyền đến từ một nơi nào rất xa: “And I hope that you won’t mind, my dear. When you see my eyes are lie...” (Anh thân yêu xin chớ bận lòng, điều anh nhìn thấy hôm đó là lời nói dối trong mắt em...)

Trở về căn hộ của mình, đêm đã khuya.

Mao Lệ lần mò đi vào, đá tung đôi giày, đèn cũng không bật, mệt mỏi sụp ngay trên lối đi. Sau lưng là mồ hôi lạnh, tim cô như rơi thẳng xuống vực sâu không đáy. Cô áp tay vào ngực, tim vẫn còn đập thình thịch.

Nhảy xong điệu đó, cô gần như lao ra ngoài, bỏ lại tiếng vỗ tay như sấm sau lưng. Cô phóng rất nhanh, như bị truy đuổi, phóng một mạch... do là đêm khuya, đường phố xe thưa thớt, Mao Lệ cảm thấy mình đang xuyên qua màn sương, thực ra không hề có sương mù, hai bên đường chỉ có cây, những cây đa lá nhỏ đặc trưng của các thành phố miền nam, trong đêm tối càng rập rịt xanh như màu mực.

Từ bước nhảy đầu tiên cô đã bàng hoàng, tất cả sao mà quen thuộc, đó là một đêm nhiều năm trước trong hôn lễ của cô và Chương Kiến Phi, họ cũng nhảy như thế. Anh áp má vào tóc cô, hơi thở nóng hôi hổi vuốt trước mặt cô, không hiểu tại sao khiến cô hơi khó chịu, lấy anh không phải vì yêu. Sự gầy gò trong ba năm đó cô buột phải thừa nhận, cô chính là thủ phạm, nhất là chuyện đẻ mất đứa con, nó trở thành gông xiềng nặng trĩu đè lên cuộc đời cô.

Nếu có thể, cô muốn nói lời xin lỗi anh, cuộc sống vô lối của cô trong ba năm qua đều do gông xiềng đó, một câu “xin lỗi” không thể thay đổi được gì, nhưng ít nhất cũng khiến lòng cô vui dịu... vừa nghĩ vậy, nỗi đau nén sâu trong lòng lại trỗi dậy lên lời tâm gan, thấm vào xương tủy, quật thắt như ngói tảng bị đào bới...

Cô gắng đứng lên, bật đèn, đi chân trần trên nền nhà, mở cửa kính phòng khách thông ra ban công, gió đêm hơi mát, thoảng mùi hương cỏ cây vờn qua mặt. Cô đứng rất lâu trên ban công, nhìn đồng hồ trên tay, mười một giờ rưỡi.

Thờ một hơi sâu, như hạ quyết tâm cuối cùng, trở vào phòng khách nhấc điện thoại, sợ mình do dự, cô ấn số thật nhanh, sau mấy tiếng tút tút, đầu bên kia truyền đến giọng trầm khàn của Triệu Thành Tuấn, nghe rất rõ, rõ ràng chưa ngủ, hỏi: “Là Mao Lệ phải không, muộn thế này sao còn chưa ngủ?”

Bàn tay cô toát mồ hôi, ông nghe tron tuột trong tay cầm không chắc, giọng cô như không phải của mình, tai réo ù ù, “Tôi muốn gặp anh.”

“Bây giờ ư?”

“Phải, bây giờ!”

“E là không tiện, tôi đang bàn công việc ở nhà người bạn.”

“Tôi không biết, tôi nay tôi nhất định gặp anh.”

“Có chuyện gì gấp thế?”

“Gặp nhau sẽ nói.”

“Nếu là vì Chương Kiến Phi, tôi sẽ không gặp cô.” Triệu Thành Tuấn giọng kiên quyết, Mao Lệ càng kiên quyết, đã sớm đoán anh ta có thể từ chối, cô nói cứng, “Nếu tối nay anh không đến gặp tôi, sau này tôi sẽ không bao giờ gặp anh nữa!”

Đầu bên kia yên lặng.

Triệu Thành Tuấn cơ hồ đang cười, cuối cùng nói: “Cô quả nhiên quá rắn.”

“Anh biết thì tốt!”

“Thôi được!” Triệu Thành Tuấn thờ dài, “Cô đến Thính Vũ hiền, tôi chờ ở đó.”

Hơi bất ngờ, nơi anh ta hẹn gặp không phải là phòng trà hay quán cà phê thời trang, chỗ này cảnh quan điển nhã hoài cổ, trong không gian rộng, có núi giả, đình hóng mát, phòng thoáng rộng, chính giữa có một bức bình phong cổ ngăn cách, Triệu Thành Tuấn ngồi trên chiếc đi văng gỗ đàn mộc bên cạnh bức bình phong đợi cô, tách trà trước mặt bốc khói nghi ngút.

Triệu Thành Tuấn đẩy tách trà đến trước mặt Mao Lệ, “Uống chút trà, giải rượu.”

Mao Lệ giật mình, anh ta lại biết cô uống rượu.

Triệu Thành Tuấn không vận comles, chiếc sơ mi kẻ màu nâu nhạt, cửa tay cài khít, giống như vẻ nghiêm cẩn của anh ta, anh chàng này mặc gì cũng đẹp, trang nhã hợp mốt, ánh sáng như tỏa ra từ vẻ điềm tĩnh hướng nội buộc người ta phải chú ý. Anh ta nhìn nét thất thần của Mao Lệ, mỉm cười, “Tôi nghĩ, nếu không uống rượu, cô sẽ không hẹn gặp vào giờ này. Cô vừa vào đã ngửi thấy mùi sampanh, hơn nữa...” Anh ta nhắc chén trà nhấp một ngụm, vô tình hay hữu ý nhìn cô, nụ cười đầy ẩn ý, “... chiếc váy cô mặc cũng rất đẹp.”

Té nhị thật! Mao Lệ bắt đầu bối rối, lúc đi vội, cô không kịp thay chiếc váy tơ tằm với đường cổ khoét hơi sâu, đành cố gắng điều chỉnh để bớt lộ ngực. Cô nói thẳng vào vấn đề, giọng nhỏ nhẹ, “Chuyện này, Triệu tiên sinh, tôi đã suy nghĩ rất lâu mới có can đảm hẹn gặp anh, những lời thừa không nói nữa, tôi...”

“Dừng lại!” Triệu Thành Tuấn giơ tay, nét mặt vừa rồi còn tươi cười, lập tức sa sầm, rắn đanh, “Tôi đã nói, vấn đề cô muốn hỏi tôi sẽ không trả lời bất cứ điều gì.”

Mao Lệ thoáng ngây ngời, cô biết người đàn ông này rất khó chơi, nhưng không ngờ lại khó đến thế. Cô ghi ngờ, cho nên cũng không sợ, đã đến đây, cô không thể quay về. Hơi ngửa mặt, giọng vẫn nhỏ nhưng dứt khoát, “Được, anh có thể không trả lời, nhưng hãy nghe tôi nói, được chứ?”

Anh ta cau mày, cười, “Cô thấy cần thiết chăng?”

“Tôi bất cần, tôi sẽ nói, nghe hay không tùy anh.” Mao Lệ nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh của anh ta, cũng kiên quyết không kém.

Triệu Thành Tuấn “hừ” một tiếng, sắc mặt hơi lạ, trong một thoáng không biết anh ta nghĩ gì, hình như nghĩ đến nhiều chuyện, lại hình như chẳng nghĩ gì. Nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu, “OK, cô nói đi, tôi sẽ coi như xem kịch, đằng nào tối nay tôi cũng định ngủ sớm một chút.”

Châm chọc quả rất sâu cay.

Mao Lệ không bận tâm lời châm chọc cố ý của anh ta, thở một hơi dài, “Cảm ơn.” Cô nhắm mắt, tiếng nước chảy đều đều bên tai dần dần khiến cô bình tĩnh lại, “Ba năm rồi, câu chuyện này nên kết thúc ...”

Khi cô mở mắt nói ra câu đó, nỗi đau quen thuộc từ đáy lòng lại trỗi, cô cương quyết ép nước mắt vào trong, một câu chuyện nặng nề, cô lại có thể nói ra với một nụ cười, “Có những lúc chính tôi cũng không tin, tôi lại có thể nhớ một người trong suốt ba năm, mà người ấy đã rời xa tôi, chính tôi đã đuổi anh ấy đi, tự tay tôi đập nát tình cảm đó... Thực ra bây giờ nói lại những điều này là vô nghĩa, ba năm nay anh ấy bắt vô âm tín, giống như biến mất khỏi trái đất, vậy là tôi biết, giữa chúng tôi cuối cùng đã hết. Tôi chấp nhận kết cục này, chỉ có điều... chỉ có điều trước sau tôi vẫn nợ anh ấy, món nợ này dày vò tôi suốt ba năm không thể giải thoát! Tôi cũng biết sự đã đến nước này tôi không thể trả nợ anh ấy, nhưng ít nhất, tôi nói ít nhất, tôi nên nói một câu xin lỗi, như thế lòng tôi cũng sẽ... cũng sẽ bình yên đôi chút. Tôi biết trước đây tôi đại khờ, quá trẻ, không biết yêu, không biết trân trọng, cho rằng tình cảm có thể trải qua những vấp vấp, nhưng bây giờ tôi hiểu, tình cảm là thứ mong manh hơn hết, những gì đã vỡ không thể hàn gắn nguyên lành, sự đã thế, tôi hy vọng chúng tôi có thể khép lại quá khứ, sống bình an. Anh ấy không chịu gặp tôi, tôi biết anh ấy vẫn chưa từ bỏ, dấu chúng tôi không đi chung một con đường, tôi hy vọng anh ấy sẽ sống tốt hơn tôi...”

Nói đến đây Mao Lệ đã quá mệt, sắc mặt trắng bệch vì mệt mỏi, nước mắt thấm mi. Cuối cùng anh vẫn đẩy cô ra, không cần cô, không nghe thấy cô hối hận, dấu một câu “xin lỗi” từ đáy lòng, anh cũng không muốn nghe. Có lẽ đau đớn đã giết chết anh, chỉ có lòng đã chết anh mới dứt tình như thế.

Triệu Thành Tuấn nghe xong, sắc mặt kẻ cả đáng ngồi vẫn không có bất kỳ biến đổi nào, hình như thực sự đứng đưng xem vở kịch không liên quan, nhân vật dù đau đớn vật vờ, anh cũng không mấy may động lòng.

“Cô thấy nói với tôi những điều có ích gì chẳng?” Anh nhìn cô, ánh mắt như ngắm băng, lạnh thấu xương, “... hơn nữa, tại sao cô nói với tôi?”

Cô lặng lẽ ngẩng nhìn anh ta, “Bởi vì tôi biết anh là người bên cạnh anh ấy, ít nhất cũng là người giao du với anh ấy. Anh chính là Cát Bụi, anh đã trò chuyện với tôi hơn một năm trên MSN, sau đó lại thuê căn nhà của tôi, tìm gặp tôi, tôi không biết mục đích của anh là gì, nhưng tôi biết anh là “tai mắt” của anh ấy, nhất cử nhất động của tôi anh đều biết, không, đều dưới sự giám sát của anh, đúng không?”

Ánh mắt Triệu Thành Tuấn không chút xao động. Một sự im lặng nghẹt thở.

Anh ta lại cười, “Cô đoán giỏi thật.”

Nước mắt lăn trên má Mao Lệ lóng lánh dưới ánh đèn có sức lay động lạ lùng, cô vẫn mỉm cười, mắt ngấn nước, dăm dăm nhìn anh nói, “Lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã nghi ngờ. Bởi vì trước mặt tôi anh quá nghiêm cẩn, quá khó tác động, khiến tôi bất giác nghi ngờ, giọng nói của anh, thần thái của anh, phong cách trang phục của anh, thậm chí mùi thuốc lá trên người anh, đều gây cho tôi cảm giác quen thuộc, nói một cách chính xác, quá giống Chương Kiến Phi. Có lẽ anh cho rằng tôi quá mẫn cảm, nhưng nếu suốt ba năm ngày đêm nhớ một người, sẽ trở nên mẫn cảm với những gì thuộc về người đó, một hơi hương dù nhỏ cũng có thể phát giác, cho nên tôi có thể ngửi thấy mùi của Chương Kiến Phi trên người anh, anh không lừa được tôi đâu.”

Nụ cười của Triệu Thành Tuấn càng lộ rõ, “Cô không chỉ giỏi đoán, mà còn rất quyết đoán.”

Mao Lệ cũng cười, “Anh có thể không thừa nhận, nhưng không thay đổi được phán đoán của tôi, tên tiếng Anh của tôi là Mickey, ở nhà xuất bản không mấy người biết, đó cũng là nick của tôi trên MSN, anh chat với tôi hơn một năm dưới cái tên Cát Bụi. Ngày sinh nhật tôi nhận được chiếc bánh ga tô có hình chuột Mickey, mấy hôm trước tôi tiết lộ ngày sinh với Cát Bụi, anh còn phủ nhận sao?” Nói đến đây cô thở một hơi thật sâu, “Không cần thiết, đừng như thế, cái trò mèo đuổi chuột này đã chơi hơn một năm, anh không thấy nhàm ư? Dù gì tôi cũng cảm ơn anh, cảm ơn anh đã chuyển trò lâu như thế với tôi, mang lại cho tôi cảm giác rất ấm áp, rất an toàn. Có lúc tôi cũng nói thật lòng với anh, chắc là anh cũng chuyển lời tôi đến Chương Kiến Phi anh thay anh ấy, ‘theo dõi’ tôi lâu như vậy, chắc cũng vất vả nhiều...”

Triệu Thành Tuấn hơi ngả người về sau, lùi sâu vào đi văng, hay chân vắt chéo, đột nhiên thay đổi ánh mắt nhìn cô, “Xem ra cô rất muốn gặp anh ta, nhưng bây giờ có lẽ Kiến Phi không tiện gặp cô, anh ta còn bận chăm sóc phu nhân của mình.”

Anh ta cố ý, anh ta cố ý nói ra hai chữ “phu nhân” quan sát phản ứng của cô. Vẫn tốt xem ra cô vẫn bình tĩnh, yên lặng một lát, cắn môi, lại mỉm cười hỏi: “Anh ấy, có vợ rồi sao?”

Triệu Thành Tuấn gật đầu, tiếp tục quan sát cô,

“... Rất tốt, anh ấy có thể làm lại...” Mao Lệ nói rất thực lòng, nhưng Triệu Thành Tuấn vẫn nhìn thấy ánh nước trong mắt cô, cô lập tức quay mặt đi, giống như có vật gì chẹn cứng cổ họng, giọng khàn đặc, “Không gì tốt hơn tin này, thật đấy! Vậy bây giờ anh ấy...”

“Bây giờ anh ta rất tốt, sống với vợ rất ổn.” Triệu Thành Tuấn quả quyết ngắt lời cô, không cho cô cơ hội hỏi thêm. Lúc này Mao Lệ mới như trút gánh nặng, gật đầu, “Anh ấy có thể sống bình yên là tôi yên tâm, bất luận đã trải qua chuyện gì trong quá khứ, anh ấy đều nên sống tốt hơn tôi, đây là lời rất thật của tôi.”

“Cuối cùng cô cũng được giải thoát.”

Cô gật đầu, “Phải, tôi có thể thở phào, mấy năm nay quá thực... Ô, không nói nữa.”

Còn gì để nói, tất cả nên dừng ở đây.

Triệu Thành Tuấn đi đến ngồi bên cô, nắm tay cô, điều hòa trong phòng để số thấp, tay cô lạnh ngắt, anh áp tay mình lên tay cô, như muốn truyền hơi ấm, “Đừng khóc, tôi không thích phụ nữ khóc.” Triệu Thành Tuấn lúc này đã không còn vẻ lạnh lùng khắc nghiệt vừa rồi, có lẽ nước mắt cô khiến anh ta

động lòng trắc ẩn.

Mao Lệ đã trấn tĩnh trở lại, trái tim treo cao vừa hạ xuống. Còn gì có thể an ủi hơn? Cô vốn dự đoán rất xấu, tưởng là có lẽ anh không còn sống nữa, đây là điều cô không dám đối diện nhất. May anh vẫn sống, đầu đã quên cô, từ đây họ không gặp lại, chắc chắn cô sẽ phải đối diện với nỗi buồn, sự cô đơn những ngày tháng về sau, nhưng cô vẫn vui, vẫn thấy được an ủi, nước mắt tuôn như mưa, “Thật... thật tốt, anh ấy đã có cuộc sống mới. Cảm ơn Triệu tiên sinh.”

Triệu Thành Tuấn cười nhạt, “Tại sao lại cảm ơn tôi?”

“Cảm ơn anh đã cho tôi biết tin đó, cũng cảm ơn anh đã nói chuyện với tôi lâu như thế trên mạng.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn hồi lâu, khẽ lắc đầu, “Anh quá khác so với hình dung của tôi. Cát Bụi, sao anh phải ngụy tạo thành già như vậy, khiến tôi nghĩ ít nhất anh cũng bốn chục tuổi... người ta nói, trên mạng không nhìn thấy nhau, muốn xưng là ai cũng được, đến khi gặp mặt mới phát hiện là khủng long, có điều anh là con ‘khủng long’ giống con người nhất mà tôi gặp, ha ha...” Nói đoạn, cô không nhịn được bật cười.

Nụ cười của Triệu Thành Tuấn lại rất mơ hồ, mắt nheo nheo, không biết anh nghĩ gì. Mao Lệ cảm thấy biểu hiện của anh ta rất kỳ quái, “Sao anh lại nhìn tôi như vậy?”

Anh ta phản ứng rất nhanh, “Cô là con ‘khủng long’ đẹp nhất trong xã hội loài người mà tôi gặp.” Anh ta hơi nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, lại tiếp, “Có điều, chúng ta không ở trên mạng tốt nhất vẫn xưng hô bằng tên thật, tên trên mạng chỉ dùng lúc lên mạng, thế nào?”

“Có thể, đằng nào cái tên Cát Bụi đó cũng hơi đồng âm với tên anh.”

Mất anh ta lại lóe ra ánh nhìn bất thường, thông thả nói, “Trí tưởng tượng của cô, thật phong phú đáng kinh ngạc...”

Lúc này Mao Lệ cảm thấy rất mệt, vậy là vội đứng lên cáo từ.

Triệu Thành Tuấn không yên tâm, tiễn cô ra cửa, gọi một nhân viên của mình đưa cô về nhà, khi nhìn thấy cô ngồi vào xe biến mất trong màn đêm, mới quay trở lại. Anh ngồi vào chỗ Mao Lệ vừa đứng lên, mùi nước hoa vẫn phảng phất quanh đây, anh nhắm mắt dựa lưng vào thành so pha như thực sự quá mệt mỏi.

Lát sau, hướng ánh mắt vào bức bình phong cổ đối diện, lạnh lùng buông một câu, “Anh nghe thấy rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bắc Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Em có biết một loài chim không chân? Suốt cả đời nó chỉ có thể bay trên bầu trời, bay mỗi cánh thì ngủ trong gió, cả đời chỉ một lần hạ xuống đất, đó chính là lúc nó từ giữa cõi đời.

__ “A Phi chính chuyện” __

Chuyện đã qua không thể lấy lại

Thành phố Penang ở Malaysia có ngọn núi Bukit Bendera, đó là điểm cao nhất thành phố, cũng là thắng cảnh nghỉ mát nổi tiếng. Đứng trên đỉnh có thể nhìn thấy cảnh trời xanh biển biếc và bãi cát trắng phau dưới chân núi, buổi tối có thể thưởng ngoạn cảnh biển đèn trắng lệ muôn màu của thành phố. Dòng xe nườm nượp như nước chảy trên cầu vượt Penang kéo dài đến tận cửa ô thành phố, ánh đèn sáng rực từng điểm chỉ chút, nhìn xa tựa như dải ngân hà cuộn chảy, cảnh sắc thần tiên như mộng ảo, nhưng mỗi lần đứng trên đỉnh núi, Triệu Thành Tuấn cơ hồ không ngắm cảnh thành phố lên đèn, mà thường ngửa mặt ngắm sao trời. Anh vốn tưởng đứng trên cao sẽ gần bầu trời hơn một chút, nhưng không phải, anh phát hiện bất luận đứng cao bao nhiêu, giữa anh và bầu trời vẫn là khoảng cách tít tắp vô cùng vô tận như thế. Bầu trời sao thăm thẳm vũ trụ bao la khôn cùng, con người bé nhỏ như hạt cát, dưới một bầu trời sao như thế, ai có thể nhìn thấy ai. Nhiều lúc anh tự hỏi, rốt cuộc mình muốn thấy gì, muốn thấy vẻ hùng vĩ vô tận của vũ trụ hay là muốn chiêm ngưỡng những vì sao xa lắc, những vì sao lấp lánh như ánh sáng của tình yêu đắm say, anh có thể nhìn rất rõ nhưng không thể chạm tới.

Xuất thân như anh không có tư cách hướng về tình yêu, sự sinh tồn phải đặt lên trên hết. Trong mắt bao người, anh sinh trưởng trong một gia đình giàu sang rất mực, sống cuộc đời nhung lụa, được hưởng nền giáo dục tốt nhất, vệ sĩ người hầu không thiếu, một cuộc sống vương giả như vậy, chắc hẳn anh rất hạnh phúc, nhưng thực sự có phải như thế?

Không ai biết, anh đã phải giẫm lên băng tuyết để sinh tồn. Đúng như mẹ đã dạy anh từ nhỏ, học cách nhẫn nhịn, cho dù trên chữ “nhẫn” là con dao, cũng phải nhẫn, nếu không chỉ có chết đói.

Cha qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi lúc anh bốn tuổi, em gái khi đó chưa đầy một tuổi, mẹ không thể làm việc, chỉ sống nhờ vào tiếp tế của người thân, nhưng nguồn tiếp tế đó rất nhanh chóng mỗi ngày một ít, lại còn liên tục có chủ nợ đến gõ cửa đòi tiền, bởi vì trước khi qua đời cha phải gánh một tội danh oan uổng, toàn bộ tích lũy không đủ chi trả đền bù tổn thất, vậy là gia đình lâm vào cảnh nợ nần chồng chất.

“Cha con trong sạch, con phải nhớ điều này.” Mẹ nói vậy. Về sau Triệu Thành Tuấn mới biết, không phải cha chết do tai nạn mà là tự sát, ông chủ ý lao vào một thân cây to, chiếc xe bẹp dúm.

Triệu Thành Tuấn lúc đó còn quá nhỏ, vẻ đau buồn của mẹ và cảnh ngộ túng bấn hàng ngày để lại trong anh ấn tượng không thể phai mờ. Anh chỉ biết, khi ba mẹ con đã rơi vào khốn cảnh, một người đàn ông là Chương Thế Huân đi vào căn nhà nát của họ, chính là ông chủ công ty cha anh làm việc lúc còn sống, ông ta đến đưa cho mẹ tiền trợ cấp.

Nửa năm sau, mẹ tái giá với ông ta.

Không còn cách nào khác, một phụ nữ cô quả với hai đứa con nhỏ, không việc làm, nợ ngập đầu, mặc dù Lưu Khoản Ngọc rất muốn tự vẫn theo chồng, nhưng không đành lòng nhìn hai đứa con vô tội chết đói. Lại thêm Triệu Thành Tuấn từ nhỏ ốm yếu nhiều bệnh, bà không chỉ phải duy trì sinh kế mà còn phải chữa bệnh cho con, không còn con đường nào khác buộc phải tái giá, cho nên sau này khi đã lớn, Triệu Thành Tuấn không hề oán trách mẹ.

Chương Thế Huân là con trai thứ hai của chủ tịch tập đoàn Hồng Hải Chương thị. Ở thành phố Penang, Chương gia là đại gia tộc có thực lực hùng hậu, sản nghiệp đồ sộ, quan hệ nội bộ gia tộc cũng hết sức phức tạp. Chương Thế Huân đã trải qua một cuộc hôn nhân, có với vợ trước một con trai, về sau vợ ốm chết, ông bận lo sự nghiệp không có thời gian tái hôn, mãi đến khi ông nắm quyền điều hành tập đoàn Hồng Hải, gây dựng nền tảng ổn định mới bắt đầu tính chuyện tìm mẹ kế cho con trai Chương Kiến Phi. Còn tại sao ông lựa chọn Lưu Khoản Ngọc - mẹ của Triệu Thành Tuấn, một thời đã khiến đại gia tộc họ Chương và thiên hạ bàn tán xôn xao? Bởi vì cha của Triệu Thành Tuấn trước đây là trợ lý đắc lực của Chương Thế Đức, con trưởng nhà họ Chương. Anh em Chương Thế Đức, Chương Thế Huân nhiều năm đấu đá tranh giành ác liệt, tạo thành hai phe đối lập, tại sao Chương Thế Huân lại cưới vợ góa của người trợ lý dưới quyền anh trai mình? Nguyên nhân không ai biết...

Triệu Thành Tuấn trở thành con của Chương Thế Huân lúc chưa đầy năm tuổi, em gái hơn một tuổi. Hai mươi năm nay, mẹ nhẫn nhục sống trong Chương gia, cuộc sống dưới con mắt người ngoài là ăn sung mặc sướng thực chất muôn vàn tủi nhục. Triệu Thành Tuấn luôn bắt gặp mẹ lau nước mắt, vẻ đau buồn nhẫn nhịn đó của bà bây giờ nhớ lại anh vẫn thấy xót xa. Chương gia có rất nhiều tiểu thư, mệnh phụ, ai cũng sắc sảo, lắm tiền, Lưu Khoản Ngọc thân cô thế cô bị ức hiếp cơ hồ là lẽ đương nhiên, hồi đó Triệu Thành Tuấn chỉ mong mình mau lớn để bảo vệ mẹ đáng thương, trong giấc ngủ anh cũng nằm mơ có ngày mình tự thân lập nghiệp.

Sự vượt lên của Triệu Thành Tuấn không hề dựa vào thế lực gia tộc như người ngoài vẫn tưởng, anh thực sự tay trắng lập nghiệp. Mặc dù Chương Thế Huân coi anh như con đẻ, không ngờ khi anh tốt nghiệp trung học ông đột ngột qua đời vì con tai biến mạch máu não. Chương gia vốn dĩ chưa bao giờ hết sống ngầm lại dấy lên cuộc phân tranh ác liệt, nếu không nhờ thái độ kiên quyết của Lưu Khoản Ngọc, anh em Triệu Thành Tuấn tuổi vị thành niên đã bị đuổi khỏi Chương gia.

Theo dự định trước đây của Chương Thế Huân, khi Triệu Thành Tuấn tốt nghiệp đại học sẽ để anh và Chương Kiến Phi cùng tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, ai ngờ trời không chiều lòng người, sau khi ông qua đời, cả Chương gia rơi vào con ác mộng phân tranh. Anh cả Chương Thế Đức lập tức chiếm đoạt vị trí của em trai, ông ta biết rõ con trai mình Chương Gia Minh là công tử ăn chơi nổi tiếng thành phố Penang, chưa tốt nghiệp đại học, chỉ biết vung tiền hường lạc, vẫn không do dự đưa vào vị trí trụ cột kế nghiệp, giao cho chức tổng giám đốc Hồng Hải.

Chương Kiến Phi tốt nghiệp trước Triệu Thành Tuấn hai năm, do là trưởng nam của Chương Thế Huân nên được trao một chức vụ tương trưng ở Hồng Hải, sau đó Chương Thế Đức cử anh sang chi nhánh Thượng Hải cho khuất mắt. Hai năm sau, Lưu Khoản Ngọc buồn phiền qua đời, Chương Thế Đức không còn sĩ diện gì nữa, không ngăn ngại hắt anh em Triệu Thành Tuấn ra khỏi Chương gia, còn cắt viện trợ kinh tế, với lý do Chương gia không nuôi con cho kẻ khác, càng không thể giao sản nghiệp cho người ngoài.

Khi mẹ ốm nặng, Triệu Thành Tuấn thực ra đã nghĩ đến kết cục này, cho nên hầu như khá bình tĩnh đón nhận. Lúc đó còn khoảng một năm nữa anh mới tốt nghiệp đại học, bị cắt nguồn kinh tế, anh chỉ có thể vừa học vừa làm, một mình làm thêm mấy việc, vừa gửi tiền cho em gái vừa phải trả tiền học phí cao ngất ngưỡng của Đại học Cambridge, cũng may cuối cùng vẫn gắng được đến lúc tốt nghiệp. Triệu Thành Tuấn lặng lẽ trở về thành phố Penang, thuê một ngôi nhà sống với em gái, đồng thời bắt đầu hành trình lập nghiệp khó khăn, chỉ nhớ lúc bi đát nhất, anh phải ngủ trong kho hàng, bữa ăn hàng ngày chỉ có bánh mì, may mắn chưa đến nỗi lang thang ngoài đường. Còn Chương Kiến Phi không hề biết chuyện, lúc đó đang ở Thượng Hải bận rộn yêu đương và kết hôn với cô gái anh si mê.

Người Chương Kiến Phi muốn cưới là một cô gái Trung Quốc tên Mao Lệ, là em gái của Mao Tấn, bạn cùng trường với anh em họ. Mao Tấn người Trung Quốc, một gã trai vô cùng phóng khoáng, điều kiện gia đình rất tốt, cha kinh doanh chuỗi nhà hàng ở Thượng Hải, nghe nói là đại gia ẩn danh, nếu không sao có thể chu cấp cho Mao Tấn một cuộc sống đế vương ở Anh quốc.

Hồi đó bọn họ có những ngày tuyệt đẹp ở trường Cambridge, mỗi khi không phải lên lớp là cả ba hẹn nhau đi ăn, đánh bóng. Có một dạo lại thêm trò mạt chược. Mao Tấn là người khơi ra trò đó đầu tiên, nhưng điều khiến Mao Tấn đau đầu là, mặc dù anh ta dạy Triệu Thành Tuấn và Chương Kiến Phi chơi mạt chược, nhưng khi họ đã biết cách chơi, anh ta lại không sao thắng nổi họ. Phần lớn là Chương Kiến Phi thắng, bao gồm cả chơi bài tây, cờ tướng, nếu không thắng thì là do Chương Kiến Phi cố tình thua. Mao Tấn tức điên, lần đó tại phòng của Triệu Thành Tuấn, anh ta lại thua. Mao Tấn điên tiết ném bộ bài trong tay: “Không chơi nữa, không chơi nữa, đi uống thôi.”

Vào quán bar, mọi người vừa uống vừa tán gẫu. Bọn con trai tụ tập không thể không đề cập tới chủ đề con gái, khi nói đến mỹ nữ muôn hình muôn vẻ

của các nước, Mao Tấn lập tức nổi hứng: “Ồ nước mình, con gái Thượng Hải là đẹp nhất, nhưng trong những người đẹp Thượng Hải tôi gặp chưa thấy ai đẹp bằng em gái tôi...”

“Cậu có em gái?” Chương Kiến Phi ngạc nhiên, trước đây chưa thấy Mao Tấn nói đến.

“Đúng, tôi có một em gái, các cậu có muốn xem không?” Mao Tấn nói xong, rút ví, bên trong kẹp một bức ảnh màu khổ nhỏ, đó là một thiếu nữ chừng mười mấy tuổi, đứng cạnh khóm hoa, người gầy gò, vẫn còn nét trẻ con, tóc xõa chấm vai, nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, ánh mắt vui cười nhìn phía trước. Thực ra xét toàn diện không phải đẹp lộng lẫy, các đường nét thậm chí còn chưa rõ, nhưng đôi mắt có sức cuốn hút như ma lực, ánh nhìn chăm chú, đi thẳng vào trái tim khiến người ta bất chợt nín thở.

“Không nói khoác chứ, đây mà là em gái anh? Chẳng giống chút nào.” Triệu Thành Tuấn không tin.

Chương Kiến Phi cũng không tin, ngơ ngẩn nhìn bức ảnh: “Em gái cậu... thật... thật chứ?”

Mao Tấn bật cười: “Sao lại không? Chẳng lẽ tôi lấy ảnh của người khác bảo là em gái? Em tôi đẹp lắm, bên ngoài còn đẹp hơn ảnh, các cậu gặp khác biết.”

Chương Kiến Phi hích tay Triệu Thành Tuấn: “A Tuấn, đừng khoe em gái nữa nhé, em gái Mao Tấn còn đẹp hơn Tiểu Mai.”

Triệu Thành Tuấn nhìn bức ảnh, vẻ tư lự: “Đúng, em cứ nghĩ Tiểu Mai đẹp nhất, không ngờ lại có người đẹp hơn, mười mấy tuổi đã đẹp thế này, lớn lên phải biết...”

“Tiểu Mai là ai?” Mao Tấn không hiểu anh em họ nói gì.

Chương Kiến Phi nói: “Là em gái Triệu Thành Tuấn.”

“Ừ, Tiểu Mai có lẽ lớn hơn một chút.” Vừa nói đến em gái, Triệu Thành Tuấn mắt sáng lên âu yếm, có vẻ cậu rất cưng cô em. Mỗi người một câu, không hiểu sao lại nói về chuyện cưới xin, Mao Tấn hỏi: “Nghe nói đàn ông Mã Lai có thể lấy bốn vợ, có thật không? Vậy tôi phải đi Mã Lai tậu bốn cô vợ mang về mới được.”

Triệu Thành Tuấn phì cười: “Anh đừng tưởng bở, phải theo đạo Islam mới được lấy bốn vợ.”

Mao Tấn quay đầu hỏi Chương Kiến Phi: “Còn cậu, định lấy mấy vợ?”

Chương Kiến Phi dường như vẫn còn ngơ ngẩn: “Cả đời, tôi chỉ lấy một người thôi.” Khi nói vậy, anh đang ngơ ngẩn nhìn bức ảnh em gái Mao Tấn, đột nhiên nói: “Mao Tấn, gả em gái cho tôi nhé.”

Mao Tấn lắc đầu nguây nguẩy: “Không được, tôi rất yêu cô em này, tôi không nỡ gả nó sang tận Mã Lai, hơn nữa, sau này cậu lấy thêm vợ thì làm thế nào?”

Chương Kiến Phi vẻ trang nghiêm, nói như thật: “Tôi chỉ lấy mỗi cô ấy thôi.”

Lần đầu tiên Chương Kiến Phi nhìn thấy Mao Lệ là vào dịp hè năm đó, anh và Triệu Thành Tuấn về Thượng Hải nghỉ hè. Mao Tấn tận tình khoản đãi, ba người đã lâu mới gặp, không thể thiếu bia rượu hát hò. Địa điểm lựa chọn là một nơi giải trí cao cấp, Mao Tấn còn gọi thêm mấy bạn học nữa. Tổng cộng bảy, tám người, đang nhậu nhẹt, tán chuyện, cửa phòng đột nhiên bị đá tung, một cô gái xinh đẹp lao vào túm lấy Mao Tấn, chân đạp tay đấm, rất hung dữ không giống đùa vui chút nào.

Lúc đó cảnh lộn xộn, Triệu Thành Tuấn và Chương Kiến Phi cũng không biết lai lịch cô gái đó, chỉ vào can ngăn, kéo cô ta ra, ai ngờ cô gái rất hung hăng, vớ lấy cái gạt tàn ném vào đầu Mao Tấn, máu chảy be bét. Chương Kiến Phi vội vàng kéo cô ta ra ngoài, Triệu Thành Tuấn đưa Mao Tấn vào bệnh viện, lúc ấy mới biết cô gái đó chính là Mao Lệ, em gái Mao Tấn.

“Cô ta là em gái anh?” Triệu Thành Tuấn không để lộ ra mặt, nhưng trong lòng nổi sóng, còn một câu anh chưa hỏi, có phải cô ta chính là người trong ảnh anh đã nhìn thấy hồi nào.

Mao Tấn lúc đó được băng vết thương, cười đau khổ: “Còn không phải sao, nó chính là em gái tôi. Con bé này ác thật, chẳng qua tôi chỉ dạy thằng bạn trai nó mấy đòn, vậy mà nó muốn lấy mạng tôi.”

“Cô ấy có bạn trai?”

“Đừng hỏi, một thằng nhà quê chỉ thích moi tiền, không có sĩ diện, bám lấy em tôi như đĩa. Tôi đã điều tra, dám chắc hai đứa không kéo dài bao lâu.”

“Sao anh dám chắc?”

“Hừ, đồ cặn bã như thế lại muốn lấy em tôi, dù người nó tròn xoe, tôi cũng đánh cho thành bẹp dẹt.”

Sáng hôm sau, Triệu Thành Tuấn đến khách sạn gặp Chương Kiến Phi, hai anh em cùng ăn sáng, Triệu Thành Tuấn nói gì Chương Kiến Phi cũng không bỏ vào tai, cả người ngơ ngẩn như mất hồn. Triệu Thành Tuấn lúc đó mới biết em gái Mao Tấn hiện đang ở trong phòng anh, Chương Kiến Phi giải thích: “Cô ấy bị ngất, anh lại không biết cô ấy ở đâu, đành đưa về khách sạn, em đừng nghĩ linh tinh, mặc dù cả đêm anh ngồi cạnh giường cô ấy, nhưng không

đụng vào sợi tóc của cô ấy.”

Điều này Triệu Thành Tuấn tin, Chương Kiến Phi là mẫu quân tử điển hình, được giáo dục tốt, tuyệt nhiên không vượt quá giới hạn khi chưa được đối phương ưng thuận, nhưng anh vẫn hỏi đùa: “Lẽ nào anh không muốn?”

Chương Kiến Phi đang chìm trong những tưởng tượng ngọt ngào, lại lắc đầu nói: “Anh không tùy tiện thế đâu. A Tuấn, em nên thật lòng yêu một lần, khi em thật lòng yêu một người, sẽ bỏ qua rất nhiều thứ ngoài tình cảm. Danh lợi, địa vị, tiền bạc... thậm chí nhục dục, chỉ cần nhìn cô ấy là thấy thỏa mãn, giống như đó là báu vật không gì thay thế, nhìn một lần muốn nhìn mãi, không một chút ý niệm về ham muốn xác thịt...”

Suốt đời Triệu Thành Tuấn không thể quên biểu hiện lúc đó của Chương Kiến Phi, một thứ ánh sáng khác thường dâng trong mắt, thần thái đó anh chưa bao giờ nhìn thấy, tựa như tỏa sắc hào quang, làm khuôn mặt sáng bừng bởi thứ ánh sáng hân hoan. Anh ước hỏi: “Đúng là cô ấy đẹp như anh nói chứ, em có thể nhìn thử được không?”

Chương Kiến Phi do dự giây lát, gật đầu: “Được, bây giờ cô ấy đang ngủ, để anh đưa đi, nhưng anh phải nhắc em, cô ấy là của anh, em không được động lòng đâu đấy.”

Triệu Thành Tuấn không tán thành: “Anh đừng tưởng ai cũng giống anh, em không tin tình yêu sét đánh.”

Chương Kiến Phi lúc đó mới đưa Triệu Thành Tuấn đến căn phòng của anh, rèm cửa khép, chỉ bật ngọn đèn tường, dưới ánh đèn vàng nhạt, nửa khuôn mặt cô vùi sâu trong gối trắng muốt, mái tóc đen xõa tung trên đó, giống như gối lên một đám mây đen. Anh đèn hơi mờ nhìn không rõ sắc da, chỉ thấy hàng mi rất dài, từng sợi rõ ràng, sống mũi rất cao, môi dưới và khuôn cằm là hai đường cong tuyệt mỹ, vừa nũng nịu dễ thương vừa tuyệt vời gợi cảm. Triệu Thành Tuấn đã nhìn không ít thiếu nữ đẹp, nhưng rất kỳ lạ, khuôn mặt cô gái này có vẻ gì đó khiến người ta ngơ ngẩn, dường như không phải chỉ do sự hoàn hảo của đường nét.

“Đi thôi, đừng làm cô ấy thức giấc.” Chương Kiến Phi kéo anh đi.

Ra khỏi phòng, Triệu Thành Tuấn đứng trên hành lang, dựa vào tường mãi không nói gì, chỉ cảm thấy người như chơi voi, một cảm giác hẫng hụt giống như vừa bị mất thứ gì, không hiểu tại sao.

Anh hỏi Chương Kiến Phi: “Kiến Phi, anh yêu cô ấy thật à?”

“Đương nhiên, một năm trước xem ảnh cô ấy anh đã động lòng, nhìn thấy cô ấy, anh lập tức bị hấp hồn.”

Chương Kiến Phi quả nhiên rất si tình, cũng không hề che giấu sự si mê của mình, đứng cạnh Triệu Thành Tuấn hỏi nhỏ: “Thế nào, quá đẹp phải không? Anh quyết định đợi cô ấy tốt nghiệp xong sẽ cầu hôn, em biết tính anh, không dễ động lòng, một khi động lòng là bất chấp tất cả, đâu phải sút đầu mẻ trán.”

“Nhưng, Kiến Phi, chúng ta là anh em, em không muốn anh sút đầu mẻ trán.”

Chương Kiến Phi cũng cười: “Không nghiêm trọng thế đâu, anh không thấy cô ấy đáng sợ, trái lại cảm giác cô ấy như thiên sứ, trầm tĩnh an tường, khiến người ta muốn nâng niu che chở...”

Hai người đứng nói một lúc, Triệu Thành Tuấn có việc phải đi, Chương Kiến Phi tiếp tục ở lại khách sạn chăm sóc cô gái. Buổi tối hôm đó, Triệu Thành Tuấn và Mao Tấn quay lại khách sạn cùng ăn cơm, đầu Mao Tấn quần băng, vết thương không nhẹ. Anh ta ôm đầu hỏi em gái còn đây không, Chương Kiến Phi nói đi rồi, Mao Tấn tức nghiêng rằng: “Con bé này, may mà nó không cầm dao, nếu không tôi đã chết trong tay nó.” Lúc đó nhìn Chương Kiến Phi cả người như bay bổng tận đâu, Mao Tấn nói gì anh cũng như không nghe thấy, Mao Tấn hỏi Triệu Thành Tuấn: “Kiến Phi sao thế?”

Triệu Thành Tuấn nhún vai: “Cái này phải hỏi em gái anh, anh ấy bị trúng tà.”

Mao Tấn dờ khóc dờ cười, khuyên anh: “Cậu đừng trêu đùa em tôi, tính nó nóng nảy, không chịu nổi đâu, ngay cha tôi cũng sợ nó, từ nhỏ được chúng tôi quá nuông chiều quen rồi.”

Lần này hình như Chương Kiến Phi nghe thấy, quay nhìn Mao Tấn, lại nhìn Triệu Thành Tuấn, mặt chợt ngây ra. Lát sau, anh bắt chợt hỏi một câu chẳng đâu vào đâu: “Hai người đã nhìn thấy biển dưới trời sao chưa?”

Sự nghiêm túc của Chương Kiến Phi khiến Triệu Thành Tuấn kinh ngạc. Mọi người vốn tưởng anh đùa, Chương Kiến Phi ở Mã Lai, Mao Lệ ở Trung Quốc, hai người gần sống cách biển, sao có thể đến với nhau? Nhưng Chương Kiến Phi rất kiên định, một khi đã quyết điều gì là không thay đổi. Hai năm sau cha qua đời, Chương Kiến Phi khi đó đã tốt nghiệp, được giao một chức vụ tương trưng ở tập đoàn Hồng Hải, không mấy chuyên tâm vào công việc. Ít lâu sau, Chương gia mở rộng kinh doanh đến Thượng Hải, anh lập tức xin sang đó, với danh nghĩa đến Thượng Hải làm việc, theo đuổi Mao Lệ.

Triệu Thành Tuấn cảm thấy Chương Kiến Phi có gì rất khó hiểu, mặc dù anh thấy cô gái trong ảnh đúng là rất đẹp, nhưng tuổi vẫn nhỏ, gần như còn là đứa trẻ, cho dù có cảm tình cũng không đến nỗi nòng nọc quyết liệt như vậy. Đây là sự khác nhau giữa anh và Chương Kiến Phi. Triệu Thành Tuấn là người lý trí, trong chuyện tình cảm cũng vậy, do ngoại hình nổi bật, bên cạnh anh chưa bao giờ thiếu giai nhân, anh không cần chủ động theo đuổi ai, luôn có một đám người đẹp vây quanh. Nhưng trong tâm trí Triệu Thành Tuấn, phụ nữ nhiều nhất cũng chỉ là “hoa” khi đàn ông “dệt gấm thêm hoa”, nghĩa là luôn ở vị trí thứ yếu, đàn ông làm việc lớn tuyệt nhiên không để phụ nữ dắt mũi, lời răn của cổ nhân, hồng nhan là họa, không phải chỉ nói chơi. Cho nên mặc dù bên cạnh luôn không thiếu giai nhân dập dùi, anh vẫn thờ ơ, dù ngay từ thời trung học đã có nữ sinh cắt cổ tay tự vẫn vì anh, anh cũng không động lòng. Chương Kiến Phi thấy vậy đã nói: “A Tuấn, có lúc em làm anh sợ, em quá lý trí, lý trí đến phát sợ.”

Triệu Thành Tuấn nói: “Em khác anh, nếu em không lý trí, em đã không thể tồn tại đến giờ.”

Câu nói của Triệu Thành Tuấn hàm ý sâu xa, nhưng Chương Kiến Phi không mấy để ý, bởi anh không biết, trong thời gian anh say mê theo đuổi Mao Lệ, Triệu Thành Tuấn đã trải qua những ngày tháng khốn khổ ở nước Anh thế nào. Hồi đó Mao Tấn cũng học xong trở về nước giúp cha quản lý kinh doanh nhà hàng, chỉ còn mình Triệu Thành Tuấn cô đơn trong màn sương mù thành London, không bạn bè không người thân, lần đầu tiên bị cắt viện trợ kinh tế. Do cha dựng qua đời, người có quyền lực lớn nhất gia tộc họ Chương bây giờ là Chương Thế Đức, sau cái chết của mẹ anh, lập tức cắt viện trợ kinh tế từ chối cung cấp tiền ăn học cho anh. Triệu Thành Tuấn lại là người sĩ diện, lòng tự trọng rất cao, có lúc Chương Kiến Phi từ Thượng Hải gọi điện hỏi thăm, anh cũng không hề hé răng về chuyện đó. Anh cũng không cho em gái tiết lộ với Chương Kiến Phi, luôn nhắc cô phải có cốt cách và lòng tự trọng.

Cho nên trong năm đó, Triệu Thành Tuấn phải đi làm thuê để lấy tiền ăn học, anh không thể quay về, không thể bị Chương gia coi thường. Anh phải tự lập, phải sống tiếp, phải nuôi em gái đang học trong trường múa, anh thề sớm muộn sẽ trả lại cho Chương gia những đau khổ gấp trăm vạn đau khổ mà họ đã gây cho anh. Mẹ nói đúng, gia tộc đó ngoài Chương Kiến Phi chỉ toàn những kẻ vô nhân tính. Thời kỳ khó khăn nhất, Triệu Thành Tuấn từng đứng bán hàng trên phố, làm thợ móc công, thợ sửa xe, phụ việc trong các quán ăn đêm. Hồi đó anh chỉ có một ý nghĩ: phải sống. Chương Gia Minh, lúc nhỏ thường bắt nạt anh, có một lần sang Anh thương lượng chuyện làm ăn, tình cờ gặp anh. Lúc đó Triệu Thành Tuấn vừa kết thúc công việc rửa bát trong một nhà hàng trở về ký túc xá, người đầm mồ hôi, quần áo nhem nhuốc, Chương Gia Minh đánh xe vào dưới tầng, nhìn thấy Triệu Thành Tuấn cất giọng giả dối: “Trông cậu kìa, hà tất phải hành hạ bản thân như thế? Cậu không có tiền cứ gọi điện cho anh, chúng ta rồi cuộc một thời cũng là anh em, anh không thể thấy chết không cứu.”

Triệu Thành Tuấn trả lời: “Tôi vẫn chưa chết, Chương Gia Minh.”

Chương Gia Minh nhàn tản tựa thành xe, cười khẩy: “Cậu gan thật! A Tuấn, thế diện quan trọng thế sao? Cùng anh về Mã Lai đi, anh sẽ nói với cha, để cậu làm trợ lý cho anh, nhất định không để cậu thiệt. Cậu cũng biết, từ nhỏ anh đã thích cậu mà.”

“Tôi không phải là dân gay.” Triệu Thành Tuấn lạnh mặt.

“Cậu biết à?”

“Chẳng lẽ không phải?”

“A Tuấn, cậu thật thiếu sáng suốt!”

Khuynh hướng tính dục của Chương Gia Minh bất thường, đây là bí mật ai cũng biết của Chương gia. Sau khi bị từ chối, anh ta phẩy tay bỏ đi, sau đó lên cho người xử lý Triệu Thành Tuấn. Vậy là thời gian đó Triệu Thành Tuấn thường bị bọn lưu manh quấy nhiễu, bọn chúng bắt ngờ xông vào đánh anh, xong việc chuồn thẳng. Thảm hại nhất là lần anh bị đánh gãy hai chiếc xương sườn, một chiếc xương gãy đâm vào phổi, suýt mất mạng. Cũng chính lần bị thương đó, Triệu Thành Tuấn thể lực vốn yếu từ nhỏ mắc thêm chứng bệnh mãn tính, bác sĩ nói suốt đời khó chữa dứt điểm.

Lần đó may có một người đàn ông Hoa kiều qua đường cứu anh, nếu không anh đã bỏ xác ngoài đường. Ở trong bệnh viện, anh nhận được điện thoại của Chương Kiến Phi từ Thượng Hải: “A Tuấn, anh sắp kết hôn!”

Không ai biết tâm trạng Triệu Thành Tuấn lúc đó thế nào, chính anh cũng không hình dung đó là cảm giác gì. Lúc đó anh nằm trên giường bệnh, bị thương khắp người, vết khâu vẫn chưa cắt chỉ, ngực quần đầy băng. Anh cố chịu cơn đau như xé thịt, nói chuyện bình thường với Chương Kiến Phi: “Chúc mừng anh, Kiến Phi, cuối cùng anh cũng được toại nguyện.”

“A Tuấn, anh thực sự rất yêu cô ấy, anh sẽ hạnh phúc, rồi em cũng có hạnh phúc. À, em sắp tốt nghiệp rồi nhì, khi nào trở về Mã Lai? Một thời gian nữa anh sẽ trở về bên đó làm lễ cưới, mong có thể gặp em.”

“Được, em sẽ cố gắng về sớm.”

“Em ở bên đó có khỏe không? Mao Tấn thường nhắc đến em, bọn anh rất nhớ em.”

“Em vẫn tốt, rất tốt, hai người khỏe lo.”

“A Tuấn, nghe giọng hình như em không được khỏe, có phải mệt quá không?”

“Vâng, sắp tốt nghiệp, em phải viết luận văn, hơi nhức đầu.”

Sự thực là do sắp tốt nghiệp, Triệu Thành Tuấn bị thương nằm viện, buộc phải viết luận văn trong bệnh viện. Việc đó vô cùng khó khăn, vết thương còn chưa cắt chỉ, khi ngồi viết, toàn thân đau buốt phát run.

Chương Kiến Phi không hề hay biết, chỉ khuyên: “Em chăm chỉ quá! Không cần vất vả như vậy, chúng ta là anh em, chỉ cần anh có miếng ăn nhất định không để em đói. A Tuấn, hay là em đến Thượng Hải đi, kết hôn xong anh cũng không định trở về Mã Lai. Thượng Hải rất được, sôi động không kém Mã Lai. Em thấy thế nào?”

“Kiến Phi, em không sang đó, anh hạnh phúc như vậy, em không muốn làm phiền.” Triệu Thành Tuấn quả thực không biết nói gì, anh có chết cũng chết ở Mã Lai, anh phải báo thù, phải đòi lại công bằng cho người cha chết oan, anh phải đem những vết thương đầy mình trả lại Chương Gia Minh. Anh không đi đâu hết, anh phải quay về Mã Lai.

Tất mảy, Triệu Thành Tuấn vui đầu vào chần khóc rất lâu, cho dù từng quẫn, dù bị bọn côn đồ đánh vỡ đầu chảy máu, anh cũng chưa từng rơi nước mắt, nhưng lần đó không hiểu sao, cả người đột nhiên bài hoại rã rời, có lẽ là do Chương Kiến Phi sắp kết hôn, sẽ có cuộc sống riêng, khiến Triệu Thành Tuấn cảm thấy cô đơn. Anh khóc cho đến khi ngủ thiếp. Anh mơ gặp mẹ, bao nhiêu năm mẹ vẫn đẹp, mùi hương thoang thoảng trên người mẹ là ký ức vẫn vương trong anh suốt bao năm, trong giấc mơ anh thật hạnh phúc lại nhận ra mùi hương đó.

Không biết anh ngủ thiếp bao lâu, khi tỉnh lại thấy một người ngồi cạnh giường, chính là người đàn ông đã đã cứu anh, chăm chú xem bản luận văn của anh. Hình như vừa xem hết, người đó gật gù khen: “Anh bạn trẻ, giỏi lắm!”

“Chú à, cháu đã thế này còn giỏi với ai?” Triệu Thành Tuấn yếu ớt trả lời.

“Người ta ai cũng có lúc sa cơ, không ai sinh ra đã có mọi thứ mong muốn, cho dù là vương công quý tộc cũng có những thứ không thể đạt được. Anh bạn, tôi rất ngưỡng mộ anh!” Người mà anh gọi là chú tuổi trạc sáu mươi, tóc hai bên thái dương đã điểm bạc, mặc dù trang phục bình thường nhưng con người toát ra một khí chất đặc biệt nào đó. Ông nhìn đôi mắt đỏ hoe của anh, giọng ôn tồn: “Trông cậu rất buồn, có chuyện gì thế? Trên đời không có gì không thể vượt qua, mọi trải nghiệm đối với mỗi người đều là tài sản, khi cậu bằng tuổi tôi, ngơ ngác nhìn lại cậu sẽ cảm thấy như thế, đúng là như thế.”

“Chú à, cháu có còn tương lai không?”

“Tại sao cậu hỏi vậy? Cậu vẫn còn tuổi xuân đầy sức sống, một quỹ thời gian lớn để thực hiện những dự định ước mơ, tương lai hoàn toàn có thể nhìn thấy, vấn đề ở chỗ cậu có muốn đi tới hay không?”

Triệu Thành Tuấn quay mặt lại, giọng trở nên nghẹn ngào: “Cháu chẳng có gì hết...”

“Cậu muốn gì? Tiền? Danh vọng? Phụ nữ? Những cái đó đều có thể đạt được, chỉ cần cậu có niềm tin vào cuộc sống, những gì cậu muốn đều không phải quá xa vời, phải dựa vào chính mình để giành lấy, hiểu không?” Người đó chấp tay sau lưng đứng ở đầu giường, từ cao nhìn xuống, vẻ đầm chiêu:

“Anh bạn, đừng nản lòng, nếu quả thực cậu gặp khó khăn, tôi có thể giúp, hãy nhớ là tôi giúp cậu chứ không phải bố thí, bởi vì tôi tin cậu có khả năng hoàn trả, cậu có tiềm lực rất lớn mà tôi đã nhìn ra.”

“Dựa vào đâu?” Triệu Thành Tuấn không hiểu.

Người đó gơ bản luận văn vừa xem hết: “Dựa vào cái này.”

Người đó họ Dương, không rõ lai lịch thân phận, ông ta không chỉ thanh toán tiền viện phí cho Triệu Thành Tuấn mà còn giúp anh tiền học phí, tiền thuê nhà, còn đưa thêm món tiền đủ để anh không phải vất vả làm thêm cho đến khi tốt nghiệp. Triệu Thành Tuấn không phải là người dễ dàng nhận sự giúp đỡ của người khác, người họ Dương nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không bố thí, mà tôi giúp cậu. Cũng không phải giúp không, đợi khi cậu có thể trả được, cậu trả lại cũng chưa muộn.” Cho nên từ đầu chí cuối, Triệu Thành Tuấn không hề biết thân phận thực của người đó, chỉ biết ông ta không phải là người tầm thường, nếu không sao có thể cho lái xe riêng đưa anh ra sân bay trở về Mã Lai. Khi rời London, ông còn đưa cho anh một số điện thoại rồi nói: “Bất cứ lúc nào, chỉ cần gọi số máy này, tôi đều có thể giúp cậu.” Sau đó ông mỉm cười, nói thêm: “Đương nhiên với tiền đề là, cậu phải sống.”

Về sau Triệu Thành Tuấn đã dùng đến số máy đó, quỹ lập nghiệp Bác Vũ chính là do người đàn ông họ Dương đầu tư. Ông ta quả nhiên không nhìn nhầm người, Triệu Thành Tuấn thực sự có tiềm năng rất lớn.

Nhưng đó là chuyện ba năm sau, còn Triệu Thành Tuấn lúc đó là sinh viên mới tốt nghiệp, thuộc tầng lớp làm thuê, vất vả lập nghiệp ở thành phố Penang. Chương Kiến Phi trở về Mã Lai tổ chức hôn lễ, họ gặp nhau ở sân bay, Chương Kiến Phi phản khởi đâm vào ngực Triệu Thành Tuấn, anh đau oằn người nhưng cố nhịn. “Hai năm không gặp, Tiểu Mai ngày nào cũng nhắc đến anh.”

Mặc dù Triệu Thành Tuấn giữ kín chuyện xảy ra ở London nhưng Chương Kiến Phi vẫn biết chuyện bác ruột Chương Thế Đức đuổi Triệu Thành Tuấn ra khỏi Chương gia và cắt viện trợ kinh tế. Anh tức điên, cãi nhau với ông bác một trận, lại chạy đến mắng Triệu Thành Tuấn. Vừa nhìn thấy Triệu Thành Tuấn và em gái sống trong căn nhà thuê bé xíu vừa tối vừa ẩm ở khu dân nghèo, anh đã rơi nước mắt. Lại một chuyện đau đầu hơn nữa là, Tiểu Mai được biết anh sẽ kết hôn với một cô gái Trung Quốc, cô tuyệt vọng cắt cổ tay tự vẫn.

Chương Kiến Phi hoảng sợ, trong mắt anh, Triệu Mai vẫn là cô em đáng yêu xinh đẹp, từ nhỏ luôn leo đèo theo sau anh và Triệu Thành Tuấn. Mặc dù ngay từ hồi đó cô bé một mực nói sau này sẽ lấy anh, nhưng Chương Kiến Phi chỉ coi là trò đùa, chưa bao giờ nghĩ là chuyện nghiêm túc. Nhưng Tiểu Mai không nghĩ thế từ nhỏ đến giờ, lấy Chương Kiến Phi luôn là mơ ước thực sự của cô. Có lần, lúc còn rất nhỏ, nhân đám cưới một người họ Chương, Tiểu Mai kéo Chương Kiến Phi đi xem, cô dâu rất đẹp, hôn lễ rất lãng mạn, sau đó Tiểu Mai kéo vạt áo Chương Kiến Phi: “Anh Kiến Phi, sau này em cũng sẽ làm cô dâu của anh, được không?”

“Được, vậy em phải lớn nhanh lên.” Chương Kiến Phi gật đầu véo mũi cô, đồng ý ngay không nghĩ ngợi. Tiểu Mai sung sướng nhảy lên, vỗ tay reo: “Oa, tốt quá, tốt quá, mình sẽ làm cô dâu của anh Kiến Phi!”

Lúc đó anh chỉ nghĩ đây là trẻ con, không để ý. Không ngờ, Tiểu Mai hoàn toàn nghiêm túc, kể cả khi đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp trong lòng cô vẫn giữ nguyên ước mơ thừa nhỏ, muốn trở thành cô dâu của Chương Kiến Phi. Có lẽ do được nuông chiều, tính cô ngang bướng, đặc biệt rất gan lì, điểm này giống hệt Chương Kiến Phi. Cô gan lì cũng không sao, nhưng đùa bỡn với tính mạng của mình thì không thể. Triệu Thành Tuấn tức điên, sau khi Tiểu Mai được đưa đến bệnh viện cấp cứu và hồi tỉnh, anh gầm lên với cô: “Em điên rồi! Em đúng là điên rồi! Ưông công anh thương em từ bé đến giờ! Tính mạng của em là do cha mẹ ban cho, không thuộc về em, nếu em muốn vứt bỏ nó phải được cha mẹ dưới tuổi vàng đồng ý. Năm xưa nếu mẹ không sợ anh em ta chết đói mẹ có phải dấn thân vào nhà họ Chương không? Em đã quên những giọt nước mắt tủi nhục mẹ phải chịu đựng vì anh em ta sao? Được, cho dù em quên, cho dù em vô tâm vô tính cũng không thể lấy Chương Kiến Phi! Em có biết anh ta là con ai không? Là con trai Chương Thế

Huân!”

Tiểu Mai cự lại: “Nhưng tình cảm của anh với Kiến Phi tốt như vậy chúng tôi điều gì? Chúng tôi những ân oán của thế hệ trước chẳng liên quan đến chúng ta, anh rất hiểu điều đó!”

“Anh rất hiểu sau này nếu báo thù anh sẽ tha cho anh ta, vì chuyện này không liên quan đến anh ta, nhưng trong cơ thể anh ta rớt cuộc vẫn có dòng máu của kẻ đã giết cha chúng ta. Anh ta họ Chương, là người của Chương gia, anh có thể làm anh em với anh ta, nhưng em tuyệt đối không thể làm vợ anh ta. Làm anh em chỉ cần gạt bỏ tình cảm, nhưng làm vợ chồng cần giao hòa huyết thống, anh không cho phép thế hệ sau của chúng ta mang dòng máu của kẻ thù, cha mẹ chúng ta chết không nhắm mắt dưới trời vàng cũng không cho phép!”

“Nhưng em yêu anh ấy, em thật lòng yêu anh ấy, ngoài anh ấy em sẽ không lấy ai.”

“Em yêu anh ta, anh ta có yêu em không? Tình yêu không thể chỉ một phía! Anh ta đã có người yêu, họ sắp cưới đến nơi, em phải chấp nhận. Cho dù em có thể bỏ qua anh ta là con ai, nhưng không thể chấp nhận người anh ta yêu không phải là em. Nếu em cứ u mê làm những chuyện ngu ngốc như vậy, đừng trách anh từ nay không nhận em là em.”

“Không nhận thì thôi! Anh luôn miệng nói thương em, nhưng khi em thực sự cần anh thì anh ở đâu? Anh thoải mái du ngoạn ở nước ngoài khi người họ Chương đuổi em ra khỏi nhà, không được đi học, không có cơm ăn, một mình em lang thang ngoài đường! Nếu không có A Mạc đưa em về, giúp đỡ thì em đã chết ở ngoài đường từ lâu!”

A Mạc là bạn cùng lớp thân thiết nhất của Tiểu Mai, được Tiểu Mai giới thiệu làm việc ở Bắc Vũ.

Triệu Thành Tuấn nổi giận lôi đình: “À, em suýt chết đói ngoài đường, còn anh? Em tưởng anh ở nước ngoài sung sướng lắm ư? Gã súc sinh Chương Gia Minh sai người đánh anh mê man bất tỉnh! Để chu cấp tiền cho em ăn học, để có tiền nộp học phí, chưa có công việc cực nhọc bán thuốc nào anh chưa làm! Nhưng tất cả những cái đó là ai gây ra cho chúng ta? Chính là người họ Chương! Vậy mà em vẫn muốn lấy người họ Chương? Không hiểu tại sao cha mẹ lại sinh ra đứa con gái u mê như vậy!”

Cuộc cãi vã đó khiến hai anh em họ mấy tháng trời không nhìn mặt nhau. Bất luận Tiểu Mai có chấp nhận hay không, hôn lễ của Chương Kiến Phi và Mao Lệ cũng đã định, không thể thay đổi. Hồi đó Triệu Thành Tuấn rất bận, công ty cuối cùng đã khởi sắc, tình trạng kinh tế cũng được cải thiện khá nhiều, vậy là anh thuê một căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố để ở. Thực ra bản thân anh không thành vấn đề, những lúc đen tối nhất anh từng sống trong nhà ổ chuột, nhưng anh không thể để em gái khổ, bất luận hai anh em chiến tranh lạnh thế nào, anh vẫn chăm sóc em gái, cho cô điều kiện sống tốt nhất. Tiểu Mai có hiểu hay không cũng không quan trọng, sớm muộn cô cũng sẽ hiểu.

Anh em họ thực ra rất ít gặp nhau. Sau khi tốt nghiệp Tiểu Mai làm giáo viên dạy múa ở một trường tư thục, cuối tuần mới về, còn Triệu Thành Tuấn bận túi bụi suốt ngày, ăn ở ngay tại công ty, mỗi ngày nhiều nhất chỉ nghỉ ngơi ba tiếng, thức trắng đêm là chuyện thường, cho nên thời gian lâu nhất là hơn một tháng Tiểu Mai không gặp anh.

Triệu Thành Tuấn thậm chí không có thời gian chuyển nhà, chỉ gọi điện bảo Tiểu Mai thu dọn đồ đạc, anh sẽ cho người đưa cô đến nhà mới, Tiểu Mai phát hiện ra bức ảnh đó trong khi thu dọn phòng của anh trai.

Bức ảnh để dưới gối của Triệu Thành Tuấn. Trong ảnh là một cô gái chừng mười mấy tuổi, tóc dài, cằm hơi nhọn, rất xinh đẹp, bất ngờ và lạ lùng nhất là đôi mắt, đen thẫm như đầm sâu, mặc dù là hình ảnh tĩnh nhưng có cảm giác chỉ cần nhìn thôi là dường như có thể nhìn thấy sóng xô xao từ đáy mắt, tia sáng lóng lánh trong tích tắc đó cơ hồ làm lu mờ cả ánh mặt trời.

Áo mới, người xưa

Buổi sáng có mưa.

Mưa ở Nam Ninh nhanh đến, nhanh đi. Mao Lệ thích nhất bầu trời sau cơn mưa, sạch bóng tinh khôi như được thanh rửa. Bầu trời Nam Ninh sau cơn mưa càng diệu kỳ, xanh thẳm và chói lọi như một viên ngọc bích khổng lồ, vạn vật dưới bầu trời đều sáng láng, rạng rỡ, rặng cây xanh mướt mỡ màng như vẫn đang giữa mùa xuân.

Thời tiết như vậy, lòng người nên vui mới phải, nhưng cô lại ngao ngán vô chừng, điệu nhảy tối qua với Dung Nhượng Thành có lẽ đã lan truyền khắp nhà xuất bản. Lòng buồn bực, lại thêm cảm cúm, cô quyết định gọi điện cho Bạch Hiền Đức xin nghỉ. Không ngờ chị ta đồng ý ngay, còn nói thêm: “Em biết không, hôm nay sếp Dung bước đi như lướt trên mây, mặt phơn phớt sắc xuân...”

Mao Lệ tắt máy.

Cô hận mình muốn chết, tối qua đã biết là người ta chẳng lừa mà vẫn lao vào. Lần này thì không còn là tin đồn nữa, không biết chuyện sẽ còn âm ỉ đến đâu. Hôm sau Bạch Hiền Đức gọi điện thông báo có phó tổng biên tập mới, tên là Chu Dụng, hai ngày nữa sẽ chính thức nhậm chức. Dung Nhượng Thành thay thế chức vụ của Hứa Mậu Thanh, trở thành tổng biên tập, ngang cấp với giám đốc nhà xuất bản.

Bạch Hiền Đức xuyết xoa trong điện thoại: “Một nhân vật rất tầm cỡ! Lại còn trên tiến sỹ! Cừ lắm, cừ lắm, văn chương đầy mình, xuất khẩu thành thơ...”

Hôm Mao Lệ đi làm, nhìn thấy phó tổng mới, không khỏi trở mắt, quả nhiên là “tầm cỡ”. Thân hình đó lớn bằng ba người cô chập lại. Thì ra “tầm cỡ” mà Bạch Hiền Đức nói chính là ám chỉ ông ta đầu to mình lớn. Chu Dụng đích thân đến phòng chào Mao Lệ, trước tiên là hỏi bắt tay, sau đó nheo nheo con mắt trí tuệ, chặc lưỡi xuyết xoa: “Đã sớm nghe sếp Hứa ca ngợi nhà xuất bản chúng ta có một giai nhân tuyệt thế, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền!”

“Đâu có, đâu có...” Mao Lệ hiềm hoi tỏ ra khiêm tốn. Bàn tay mập ú của Chu Dung xứng đáng được gọi là tay gấu, vỗ vỗ vai Mao Lệ: “Tôi đã xem những bản thảo cô đề xuất trước đây, rất tốt, đáng trọng dụng!”

Sau đó Mao Lệ đến văn phòng của sếp mới báo cáo công việc hiện đang phụ trách, sau chiếc bàn làm việc cũ, bây giờ là một người mới, thân hình to mập, khuôn mặt lạ, khiến cô nhất thời không quen.

“Thế nào, không quen hả?” Chu Dung cười tí mắt, ánh mắt như dao, vừa liếc qua nhìn đã thấu tâm trạng Mao Lệ: “Không sao, dần dần sẽ quen.” Nói đoạn, ông ta lấy ra một tập tài liệu, giở vài trang rồi nói: “Mấy hôm rồi tôi đã xem kỹ công việc trưởng phòng Dung bàn giao, phát hiện một sáng tác không tồi, nhưng không thấy triển khai, tôi vừa hỏi Dung Nhượng Thành, ông ấy bảo cô biết.”

“Sáng tác nào?” Mao Lệ hỏi thẳng.

“Trương Phan, anh ta có một bản thảo chuyển cho nhà xuất bản chúng ta, tôi đã xem, rất được. Nhưng vừa rồi tôi liên hệ, anh ta nói đã chuyển cho nhà xuất bản khác.”

Mao Lệ vừa nghe tên Trương Phan đã thờ ắt ra, thật tệ hại! Đạo trước nếu anh ta không tố cáo, sếp Dung đã không bắt cô viết kiểm điểm, từ đó sẽ không dẫn đến hàng loạt sự cố, tai hại nhất là gây ra tin đồn giữa cô và Dung Nhượng Thành... Bây giờ vừa nghe nhắc cái tên đó, mỗi hận chưa kịp bùng lên, câu tiếp theo của Chu Dung lại làm cô suy nghĩ ngừng thở: “Bây giờ tôi giao cho cô nhiệm vụ, cô đi Thượng Hải một chuyến, bắt luận dùng biện pháp nào, cô nhất thiết phải lấy lại được bản thảo đó của Trương Phan mang về đây cho tôi, nếu không mang về được, cô cũng đừng quay lại, hiểu ý tôi không? Bằng mọi giá! Tôi không quan tâm quá trình, chỉ cần kết quả!”

“Nhưng...”

“Đừng nói ‘nhưng’ với tôi, trước mặt tôi không bao giờ có chữ đó, Mao Lệ, cả cô cũng không nên nói.”

Chu Dung quả nhiên khác người. Trước đây Mao Lệ tiểu thư nhiều lúc khiến sếp Dung đau đầu, nhưng sếp mới thì khác, quả thực không dễ chơi. “Cho cô thời gian nội trong hai tuần phải mang được bản thảo về, thời gian vậy là khá thoải mái, đúng không?”

Trời đất! Lại còn thoải mái...

Mao Lệ không biết mình ra khỏi phòng ông ta thế nào, chỉ cảm thấy kê trời không thấu, kê đất không hay, thất thủ trở về phòng, lao người lên chiếc đi văng rên hừ hừ.

Không có cách nào khác, sếp mới uy nghiêm, không phải là Dung Nhượng Thành, Mao Lệ ngoan ngoãn thu dọn đồ, ngay buổi chiều về Bắc Hải, chuẩn bị từ Bắc Hải đi Thượng Hải. Cô vốn có thể đi thẳng Thượng Hải, nhưng vừa gọi điện cho mẹ, biết cô đi Thượng Hải, bà nhất quyết bắt cô về nhà, nói là có thứ muốn cô mang đi. Cô chỉ có hai tuần lễ, đi vòng vo như vậy rất lãng phí thời gian, nhưng đành bó tay.

Rất không may, đến Bắc Hải được biết chuyến bay bị hủy, nghe nói do có bão. Hồng rồi, đợi bão đi qua, ít nhất cũng mất hai ngày. Mao Lệ trầm nghĩ cứ rên rang thế này, làm sao hoàn thành nhiệm vụ đây. Tất cả đều tại mẹ, chỉ vì muốn cô mang đi bình củ cải dầm mà làm lỡ cả việc của cô. Mấy món dầm không nói cũng biết, chắc là gửi cho cha, cha kinh doanh nhà hàng, sơn hào hải vị trên trời dưới bể còn thứ gì chưa chán, ông ấy còn muốn ăn mấy món củ cải dầm, bắp cải dầm ớt của mẹ chắc?

Nhưng ý mẹ đã vậy, cô đành vội bê bình củ cải dầm ở cửa bếp ra ngoài: “Con đi tìm cái hộp đóng kín, nếu không họ chưa chắc cho mang đi. Bây giờ người ta kiểm tra vệ sinh an toàn rất nghiêm.”

Mẹ bỏ dao xuống, chạy đi tìm hộp giấy, vừa vội vàng vừa lẩm bẩm lo lắng: “Thế là thế nào, thế là thế nào, không được mang theo người, ngộ nhờ bị trộm mất thì sao?”

Mao Lệ bật cười, cảm thấy mẹ rất đáng yêu, trên máy bay không biết có ai rồi việc đến mức đi ăn trộm bình củ cải dầm của bà không.

Ồn trời, Bắc Hải ở vùng ven bão, không bị ảnh hưởng lắm. Nhưng gió vẫn rất mạnh, thuyền bè cấm ra khơi, bác Hoàng đành ở nhà, cùng mẹ đóng gói bình củ cải dầm. Đề phòng bị vỡ, hai người còn lót trấu và giấy vụn, lấy dây thừng buộc chắc chắn mới yên tâm.

Mao Lệ nhìn cái “bánh gói” đồ sộ đó, nhăn mặt: “Mẹ buộc thế này dù máy bay có rơi cũng không vỡ được.” Nói xong cô liền bị mẹ cốc vào đầu một cái: “Phùi phùi, đại mồm đại miệng!”

Mẹ cô xưa nay vốn mê tín, con cái nói năng không cẩn thận là bị ăn đòn. Chưa kịp ăn tối, mẹ đã ra chùa thắp hương cầu khấn, Mao Lệ chỉ buồn cười, thấy bà quá lẩm cẩm.

Bữa tối do bác Hoàng nấu, hai bác cháu ngồi trên sân uống rượu. Bác Hoàng thật thà đôn hậu, cả đời chỉ thích hút thuốc lão loại nặng, uống tí rượu, đồ nhắm có lúc chỉ đĩa lạc rang là đã thỏa mãn. Mao Lệ rất quý bác, có chuyện gì cũng nói với bác. Bác Hoàng bảo cô: “Mẹ cháu sốt mồm, không biết nói lời hay, nhưng rất lo cho các cháu, mong một ngày rằm nào cũng lên chùa thắp hương cầu khấn cho các cháu. Trong mắt người lớn, các cháu vẫn như trẻ nhỏ.”

Mao Lệ đang định hỏi gì, một ngụm rượu trắng uống vào cay bỏng lưỡi, cái nóng từ đầu lưỡi chảy xuống cổ, cảm giác này thật sáng khoái. Cô chìa cốc, lại bắt bác Hoàng rót thêm, uống tiếp.

“Òa, quá đã!” Cả người cô nóng ran.

Bác Hoàng rất vui, hiềm hoi có người uống cùng, vậy là xuống bếp làm thêm vài món, bác cháu lại uống, chẳng mấy chốc bình rượu hết quá nửa. Bác Hoàng hay uống nhưng tư lượng không bằng Mao Lệ, được một lát người lão đảo đi vào giường ngủ. Mao Lệ ngồi ở sân uống một mình. Con bão rõ ràng đã đi vào vùng ven thành phố, gió ào ào, giàn nho chuyển mình rằng rắc, mấy chiếc ghế nhỏ cũng bị thổi hất về phía sau. Mao Lệ nhìn đám mây cuộn cuộn trên đầu, rõ ràng không có sao, nhưng trước mặt lại có một khoảng sáng rực, cô biết mình đã say.

Có câu, càng say càng tỉnh, Mao Lệ thuộc loại này. Cô uống hết bình rượu trắng, mặc dù trước mặt chao đảo, đầu vằng vặc hoa nhưng vẫn vô cùng tỉnh táo, cô biết mình đang làm gì, đang nghĩ gì. Đột nhiên cô rất muốn đến chỗ đó, một dải rừng trầm, bãi biển dưới ánh trăng.. Cô mò mẫm đi trong sân, bước chệch choạc, trong đầu vẫn quanh quẩn ý nghĩ, mẹ ra chùa sao mãi chưa về. Lúc đó cô phát hiện mình đã đi ra phố, gió quá to, cát hất vào mắt, rất đau, đưa tay lau chỉ thấy nước mắt. Cô không nhìn rõ gì hết, chân bủn rủn, không biết mình đi đâu.

Một chiếc tắc xi dừng bên cạnh.

Tài xế bấm còi, dường như muốn nhanh chóng làm cuộc xe cuối cùng trước khi bão về.

Mao Lệ lão đảo kéo cửa xe, lao vào trong. Mặc dù đã say, cô vẫn nghe rõ lái xe hỏi đi đâu, cô nói ra địa chỉ sau đó lịm đi. Hình như mới vừa chớp mắt đã nghe tiếng lái xe gọi, thông báo đã đến nơi. Mao Lệ rút đại ý tiền lẻ đưa cho anh ta, vừa mở cửa xe đã loạng choạng suýt ngã.

Cô thấy trong người cực kỳ khó chịu, dạ dày cuộn lên từng cơn, có lẽ đường hơi xóc. Cô còn nhớ trên đoạn đường đất cô đã nôn thốc nôn tháo, nôn xong không thể đứng vững, cố gắng phân biệt cảnh vật xung quanh, phát hiện mình đã đến con đường nhỏ ngoài khu rừng. May mà đường này có đèn sáng, ngôi nhà phía xa ẩn dưới bóng cây cũng có ánh đèn, cô vẫn có thể loạng choạng đi tiếp.

Hàng cây hai bên đường bị gió thổi rạp về một phía, nghiêng về phía Mao Lệ, những hình bóng chập chờn, găm rít dữ dội, như có ngàn con ngựa thờ hồng học lao vào cô, muốn giẫm nát cô. Mao Lệ sợ hãi, nghẹn ngào nhắm hướng ánh đèn, khom mình, chống chọi với gió, bước thấp bước cao đi đến. Cuối cùng cô cũng bám được vào cánh cửa sắt, vẫn lơ mơ nhìn thấy tấm biển trên cao có mấy chữ “Hải Thiên Uyển”. Cổng đóng, cô không vào được. Dựa vào ký ức, cô sờ soạng chuông cửa, vừa nhấn vừa gọi: “Kiến Phi, mở cửa! Kiến Phi, em đã về, anh mau mở cửa...”

Không lâu sau có người bế cô lên, còn có giọt nước nóng hổi rơi xuống mặt cô.

Mao Lệ cổ mờ mắt, nhìn không rõ, chỉ thấy trước mặt một mảng lơ mơ, nhưng cô vẫn nhận ra khuôn mặt anh, khoảng cách gần như vậy, hơi thở ấm nóng phả vào mặt cô, lại dường như cách cả thế giới.

Cô run run giờ tay vuốt ve mặt anh, ngón tay chạm vào vết nước mắt... là mơ chăng? Cô thầm hỏi. Thôi kệ, cho dù là mơ cũng để cô dựa vào anh một lát, cô quá mệt, quá mệt rồi, cần một vòng tay. Vòng tay đó quen thuộc như vậy, khiến cô nghĩ tới một chiều hoàng hôn ba năm trước, lúc cô từ trên bàn phẫu thuật bước xuống, anh cũng ôm cô như vậy. Anh chưa bao giờ ôm cô như vậy, náo nức, tuyệt vọng, giống như cô đã chết, anh đã mất cả một thế giới anh trân trọng nâng niu. Lúc đó anh khóc sao mà đau đớn, người ta nói đàn ông không khóc, nhưng anh xưa nay khóc rất nhiều, trông mắt thường ập ập nước trước mặt cô, có lúc giống như đũa tre.

Người ta thường để mất một người rồi mới nhớ tới những điểm tốt của người đó. Suốt ba năm nay anh từ chối không gặp cô, không cho cô biết bất cứ tin tức gì, cho dù cô điên cuồng hối hận, cho dù cô quặn quại nhớ nhung, anh đều không bận lòng, khi ấy Mao Lệ mới ý thức được, mình không phải mất đi một người đàn ông, mà đã mất một thế giới. Cô bắt đầu điên cuồng nhớ lại quá khứ của hai người, trong ký ức đó anh mãi mãi như tia nắng đỏ thắm Giêng ấm áp dịu dàng, luôn mang đến cho cô niềm vui bất ngờ những lúc cô buồn, dường như không gì trên thế giới này có thể làm anh gục ngã. Thực ra phần nhiều anh không biết cô cần gì, nhưng anh luôn cho cô những gì tốt nhất. Anh có thể nhẫn nhịn tính xấu của cô, tha thứ mọi lời nói hành động ngông cuồng phi lý của cô, có lúc anh cũng giận, nhưng khi giận nhất cũng chỉ một mình đi dạo trên bãi biển, lặng lẽ hút thuốc rồi lại quay về...

Cô ôn lại từng kỷ niệm, phóng đại từng việc anh làm trong niềm ân hận và tiếc nuối tột cùng. Bây giờ cô mới hiểu cô đã để mất một báu vật thế nào, nó không còn thuộc về cô nữa, cô đã tự tay đập nát tất cả. Cô cay đắng nghĩ suốt đời này có lẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa, nhưng bây giờ, sao cô lại nằm khóc trong lòng anh?

Rốt cuộc là mơ hay thực, vẫn vòng tay ấm áp như xưa, chân thực đến nỗi không thể là mộng cảnh. Đầu choáng váng, Mao Lệ gắng dùng sức lực cuối cùng vẫn không thể nhìn rõ anh, chỉ cảm thấy khuôn mặt anh mỗi lúc một xa, cuối cùng cô rời vòng tay anh, hình như bị đặt lên giường. Vậy thì, chỉ có thể là mơ... nhưng trước khi chìm vào giấc ngủ, rõ ràng cô nghe thấy một giọng se se lạnh lùng, không chút tình cảm: “Trước khi trời sáng, cô nhất thiết phải rời khỏi đây.”

Bên tai có tiếng gió nhẹ, lại còn có tiếng chim lạnh lạnh trên cành cây ngoài cửa sổ.

“Dậy ăn chút đã, để bụng đói đi ngủ không tốt đâu.” Triệu Thành Tuấn ngồi bên mép giường, nụ cười sáng bừng như ánh mặt trời ngày đông, anh giờ tay vuốt mái tóc rối của Mao Lệ, khẽ vỗ vào má cô: “Dạo này cô gầy đi nhiều.”

Mao Lệ băn khoăn nhìn anh, như nhìn một người chưa từng biết.

“Không phải cô uống say là không nhận ra tôi chứ?” Triệu Thành Tuấn cười.

Mao Lệ thấy đầu vẫn choáng váng, toàn thân rã rời, hình như vẫn quanh quẩn trong giấc mơ nặng nề nào đó. Cô nhìn quanh, nhận ra là phòng ngủ trên tầng hai của Hải Thiên Uyển, sao cô lại ngủ ở đây?

Triệu Thành Tuấn kéo cô khỏi đồng gối trắng như tuyết: “Dậy đi, đừng có ngủ vùi như thế!”

Anh kéo cô dậy, mắt như ánh sao nhìn cô, mỉm cười: “Lần sau uống rượu nhớ gọi tôi uống cùng, như vậy cô say, ít nhất cũng có người ở bên, không đến nỗi bị người ta nhặt được mang đi khó chuộc về.”

Cuối cùng cô cũng cười, nhưng còn thâm hại hơn khóc.

“Cảm ơn, lần nào cũng làm phiền anh.” Cô đã tỉnh nhiều, bởi vì anh bước đến mở cánh cửa kính rộng sát đất, đối diện với ban công lộ thiên, có thể nhìn thấy một đường viền xanh ngắt trên mặt biển phía xa. Gió mang hơi lạnh thổi đến, thấm vị mặn đặc trưng của biển, trời đã vào thu, ở Thượng Hải chắc phải mặc áo len rồi. Cô ớn lạnh, bất chợt sờ lên áo mình, không ngờ bị Triệu Thành Tuấn nhìn thấy, anh nói giọng châm biếm: “Yên tâm, tôi không có thói quen lợi dụng lúc người ta say. Bởi vì những cô gái say rượu thường không phân biệt rõ đối tượng, không nhớ rõ đang làm với ai, tôi sẽ cảm thấy rất oan uổng.”

Mặt cô nóng ran, đầu vẫn ong ong nhưng miệng lưỡi sắc sảo: “Anh cũng yên tâm, tôi không nhân lúc say mà thất lễ với anh đâu. Tôi tự nhận tư cách chưa đến nỗi!”

“Chuyện đó tôi không bận tâm.” Triệu Thành Tuấn bật cười to.

“Anh không bận tâm nhưng tôi thì có. Nếu thất lễ với anh, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“Thật không, nêu sớm biết thế tôi qua tôi đã nấu gao thành cơm cho rồi! Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu lần sau vẫn còn cơ hội...”

“Anh sẽ không còn cơ hội như vậy nữa!” Mao Lệ tung chân bước xuống giường, đi chân trần vào nhà tắm. Trên người cô là chiếc váy dệt kim liền thân màu hồng, có vài nếp nhăn, nhưng lại có vẻ đẹp trẻ nãi vô cùng quyến rũ, nhất là mớ tóc đen chưa chải rối như tổ chim, cô dùng tay vuốt qua loa rồi quần thành một búi cao, dùng chiếc bôm nhỏ găm lại, lộ ra khoảng gáy thon trắng muốt rất gợi cảm. Triệu Thành Tuấn đột nhiên ngưng ngẩn, anh biết không ít mỹ nhân, đa phần đều hoàn hảo, nhưng chưa từng thấy cô gái nào không trang điểm mà vẫn đẹp mê hồn như vậy.

Mao Lệ vào phòng quần áo cạnh phòng tắm tìm đồ thay. Mặc dù nhà đã cho thuê nhưng cô vẫn giữ lại tủ quần áo của mình, bởi vì quần áo quá nhiều, căn hộ của cô ở Nam Ninh lại hơi nhỏ, quả thực không có chỗ chứa.

Cô nhanh chóng lấy ra chiếc váy màu lam, úm trước gương, miệng vẫn nói vọng ra: “Nghiêm túc mà nói, coi như tôi vẫn ngủ trên giường của mình.” Nói đoạn cô chỉ chiếc giường lớn chạm hoa văn: “Đây là giường của tôi!”

“Vây thì tôi quá vinh hạnh, có thể ngủ trên giường của cô.”

Mao Lệ lờm anh, đóng sập cửa phòng tắm, hình như vẫn chưa yên tâm, lại mở cửa thò đầu ra nói: “Anh đi ra ngoài.”

Triệu Thành Tuấn nhướn mày, giơ hai tay như đầu hàng: “Ok.”

Vừa sửa soạn xong bữa sáng, Triệu Thành Tuấn đang định ra đi vắng ngồi đọc báo thì Mao Lệ từ cầu thang đi xuống, dáng thướt tha như tiên nữ. Anh rất ngạc nhiên, theo hiểu biết của anh về phụ nữ, các công đoạn từ tắm, bôi kem dưỡng, chải đầu, trang điểm, xịt nước hoa, hàng loạt thao tác lật vạt nhìn chung một tiếng đồng hồ chưa thể ra khỏi cửa, nhưng cô gái này chưa đầy nửa tiếng đã xong hết.

“Nhanh vậy sao?” Anh ta ngắm nhìn Mao Lệ vừa được chỉnh đốn gọn gàng, tươi rói mon mon sức xuân.

Mao Lệ gật đầu, không khách sáo đi thẳng đến bàn ăn, giơ tay nhón một khoanh bánh kếp. Tối qua uống rượu nôn hết, cô đã đói chóng mặt, lúc tắm, chân mềm nhũn, suýt va đầu vào bồn.

“Đừng nói bữa sáng này là do anh làm” Cô cắn mấy miếng bánh kếp, lại thêm mấy miếng trứng rán. Triệu Thành Tuấn nhìn cô ăn, cười ngất: “Đương nhiên là tôi làm, nhưng cô ăn từ từ thôi, cẩn thận nuốt luôn cả đĩa.”

“Phù, anh lại còn biết làm bữa sáng cơ à?” Mao Lệ miệng đầy thịt chân giò hun khói và trứng rán, xuyết xoa khen: “Đàn ông bây giờ ngày càng hào hạng, ngoại hình hào hạng đã đành, lại còn hào hạng ở cả phòng khách lẫn nhà bếp.”

“Hay là cô thử xem xét?” Triệu Thành Tuấn nhân tiện phụ họa.

Mao Lệ biết anh sẽ nói thế, miệng lưỡi sắc sảo lại khua tiếp: “Cảm ơn, loại hào hạng như anh tôi không xài được.”

“Cô tưởng tôi là chiếc bình hoa chắt.” Triệu Thành Tuấn cũng phản ứng cực nhanh. Mao Lệ cười ha hả, anh giơ tay cốc vào đầu cô: “Không được nói bừa, tôi không phải là bình hoa!”

Nhưng anh rất thích cô, cô nhạy cảm thông minh, phản ứng nhanh, tuyệt đối không phải kiểu người đẹp thơ ngây ngốc nghếch. Thấy cô càn quét hết sạch thức ăn trên bàn nhanh như gió, anh hỏi: “Hay là ộp thêm trứng?”

Từ khi Mao Lệ nằm viện được mẹ chăm nuôi suốt nửa tháng, nhồi nhét như nhồi vịt, dạ dày dần rộng, tự nhiên gật đầu: “Ừ, ộp kỹ một chút, tôi không thích loại lòng đào, đàn ông hào hạng nhất định có thể làm được trứng ộp hào hạng!”

“Vây còn cô, cô biết làm gì?” Triệu Thành Tuấn từ trong bếp hỏi vọng ra.

“Tôi biết ăn trứng ốp.”

“Đồ ngốc!”

Mao Lệ nhét đầy thức ăn vào bụng, tinh thần cũng phục hồi không ít, đưa mắt nhìn quanh, phát hiện phòng được lau dọn rất sạch, sàn nhà bằng gỗ ô mộc bóng như gương, đàn ông hào hạo quả nhiên khác thường, phong độ đường hoàng, căn phòng không một hạt bụi. Ngồi ở bàn ăn đối diện với ban công rất rộng của phòng khách, Mao Lệ mở to mắt nhìn ra, trên bãi biển hình như có người đứng quay lưng về phía Hải Thiên Uyển. Do khoảng cách rất xa, chỉ nhìn thấy một bóng đen chậm rãi di chuyển trên bãi biển, cả bãi biển tí tắp trải dài chỉ có một chấm đen đó, cho nên dù rất nhỏ cũng phát hiện ra.

Triệu Thành Tuấn nhanh chóng đề đĩa trứng ốp trước mặt cô: “Ăn đi cho nóng.”

Mao Lệ vẫn bất động, neho mắt nhìn “điểm đen” di động trên bãi biển, trên đường chỉ xanh ngắt giữa trời và biển có mình anh ta đứng trong gió, đang nghĩ gì? Bóng cô đơn, hình như đầy sầu muộn...

Triệu Thành Tuấn nhìn theo hướng mắt cô, mặt chợt biến sắc, anh giơ tay tóm cằm cô xoay lại, để mắt cô hướng vào anh: “Nhìn tôi này! Tôi hào hạo như vậy, còn không hấp dẫn được cô ư?”

Mao Lệ giả bộ nhú mày: “Mặt anh xấu lắm, những thứ hào hạo không thể nhìn gần.” Triệu Thành Tuấn lại gõ vào đầu cô, đứng bên cạnh chần tằm nhìn của cô: “Mau ăn đi, tôi đang vội.”

Mao Lệ nói: “Tôi cũng đang vội, hôm nay phải đi Thượng Hải.”

“Khéo vậy sao? Tôi cũng đi Thượng Hải!” Triệu Thành Tuấn lộ vẻ vui mừng gần như xúc động. Không phải giả bộ, anh quả thực không biết Mao Lệ cũng đi Thượng Hải. Nhưng cô nhấn nhá: “Bây giờ có mua được vé không, bảo vệ, các chuyến bay bị ảnh hưởng.”

“Không sao, tôi sẽ mua giúp cô.”

Triệu Thành Tuấn nói xong liền rút điện thoại, anh nói không phải tiếng Anh cũng không phải tiếng Hán, mà là tiếng Mã Lai. Mao Lệ không hiểu, nhưng âm thanh quen thuộc đó như mũi kim bất chợt đâm vào lòng. Cô giật mình, lại thấy hoang mang, ngây người nhìn Triệu Thành Tuấn.

“Đã đặt được vé rồi, chuyến bay ba giờ bốn mươi chiều nay.” Triệu Thành Tuấn nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, vui ra mặt. Nhưng anh thấy Mao Lệ đang ngo ngắc người, trứng ốp cũng không ăn, đứng dậy đi vào ngồi trên đi văng phòng khách.

Triệu Thành Tuấn quả quyết bước đến kéo rèm cửa, ngồi xuống cạnh cô, nắm vai cô hỏi: “Sao thế? Cùng đồng hành với đàn ông hào hạo như tôi, chẳng có lý do gì không vui.”

Anh cố tình nói đùa, di chuyển chú ý của cô. Nhưng cô vẫn ngo ngắc như đang mộng du, miệng lẩm bẩm: “Tại sao phải kéo rèm? Ban ngày ban mặt, sợ gì dị nghị?”

Triệu Thành Tuấn lại đùa: “Ồ, tôi đang mong thế?”

Trong tay Mao Lệ không biết từ lúc nào lại có chiếc bật lửa, có lẽ là cô nhặt lên lúc ngồi xuống đi văng. Đó là chiếc bật lửa màu xám bạc, nhãn hiệu D.T.Dupont, hình như cô từng biết...

“Đưa tôi.” Triệu Thành Tuấn cười, chìa tay về phía cô. Nụ cười đó không thể hiện điều gì, dường như quá bình thường tự nhiên... Anh vừa cười vừa lấy hộp thuốc trên bàn rút ra một điếu, lấy bật lửa từ tay Mao Lệ châm thuốc. Xong xuôi, làm như tiện tay anh bỏ luôn vào túi quần, rồi giơ tay nhìn đồng hồ, nói với Mao Lệ: “Bây giờ cũng muộn rồi, cô về chuẩn bị, lát nữa tôi đến đón.”

Mao Lệ gật đầu, đứng dậy đi ra cửa, như nhớ ra điều gì lại hỏi: “À, tối qua tôi ngủ ở đây, người nhà có đến tìm không?”

“Không, nhưng mẹ cô có gọi điện, gọi máy của cô. Tôi nghe giúp, đã bảo với bà rằng cô uống say, ngủ tạm một đêm ở chỗ tôi.”

Mao Lệ cụp mắt, trầm nghĩ, phen này lại chết rồi, cả đêm không về, lại là đàn ông nghe máy, không biết mẹ la lối thế nào. Cô ủ rũ ra khỏi cửa, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy vườn rau quả bị gió đập toi bời, nhất là cà chua rơi đầy trên đất. Mẹ nhìn thấy chắc xót ruột lắm. Cô lại nhìn ra bãi biển, không thấy một ai, chỉ còn những dấu chân trên cát bị sóng xô đến xóa đi...

“Nhìn gì thế?” Triệu Thành Tuấn hỏi cô.

“Vừa rồi hình như tôi nhìn thấy có người đi trên bãi biển, trông bộ dạng như muốn tự sát.”

“Ồ, lại một người có nỗi đoạn trường.” Triệu Thành Tuấn cười, nhìn ra bãi biển.

Mao Lệ ngạc nhiên nhìn anh, cũng cười: “Không ngờ anh vẫn còn chút tình cổ điển như vậy, tôi cứ tưởng anh chỉ biết đến chỉ số Dow Jones.”

Triệu Thành Tuấn phản đối: “Thứ nhất, tôi không phải là dân Tây róm; thứ hai, tôi không chỉ biết chỉ số Dow Jones, tôi còn biết rất nhiều thứ khác...”

“Anh biết bao nhiêu tôi cũng không hứng thú!” Mao Lệ đi dưới bóng cây lấp lóa ánh nắng, lại vẫy tay với anh ta: “Không cần tiễn, tự tôi về được.”

“Đề tôi đưa về.” Triệu Thành Tuấn thực sự thích tính thoải mái hài hước của cô.

Mao Lệ lắc đầu, chỉ con đường ven biển trước mặt: “Thôi, tôi ra đường bắt xe, rất tiện. Nếu anh đưa về, bị mẹ tôi bắt được, bà ấy sẽ...”

“Sẽ lột da tôi?”

“Ừ, còn rút gân anh nữa!”

Thật bất ngờ, mẹ lại không truy hỏi gì, có lẽ đang bận.

Bà đang ở sân, nào rửa nào thái, bận luôn tay, hình như lại muối dưa. Rõ thật là, vừa muối một cái “bánh gói lớn” để trong nhà, lại muối tiếp. Nhưng Mao Lệ có tật giật mình, không dám trêu chọc bà, chỉ nói một câu: “Mẹ, con đã về.” Rồi cô rón rén vào nhà thu xếp đồ...

“Mất mẹ bây giờ hình như không ổn.” Mẹ cô dừng tay, mặt thần ra, hình như không nghe rõ Mao Lệ nói gì.

Mao Lệ buột miệng hỏi: “Sao thế?”

“Sáng mẹ dậy phơi quần áo... hình như... hình như nhìn thấy Kiến Phi, ở đầu ngõ, khi mẹ chạy ra, đã chẳng thấy đâu...”

“...”

Gió nhẹ, xung quanh đột nhiên im ắng. Ánh nắng như vụn vàng lọt qua tán lá nhỏ, rắc trên những ô đá xanh lát trên sân. Dưới cửa sổ hướng nam có một khóm chuỗi tiêu lớn và bụi hoa nguyệt lý, những bông hoa màu phấn hồng và màu đỏ rung rinh bao quanh khóm chuỗi chuông đưa rất đẹp. Một con chuồn chuồn lặng lẽ liệng vòng, trong không trung phảng phất mùi hoa, càng khơi gợi ký ức.

Mao Lệ đứng ngây, mắt nhìn bụi hoa nguyệt lý, thấy những vàng hoa lóp lóp tựa mây hồng, chấp chới trong gió như muốn bay lên. Cô chợt nhớ hồi nhỏ rất thích mùi hoa nguyệt lý, có lúc còn hái mấy bông màu phấn hồng, chơi trò “bói hoa” nhưng luôn bị gai đâm. Sau này lớn, dần dần cô mới biết, tình yêu không thể đoán được, trên đời khó đoán nhất là tình yêu. Khi tưởng mình đang yêu, thực ra tình yêu cách rất xa, khi nghĩ là tình yêu ở rất xa, thực ra nó đang ở ngay bên cạnh, liên tục gặp gỡ, liên tục bỏ qua, cho dù gặp được đúng người, nhưng nếu không đúng thời gian, cũng không thể ở bên nhau.

Mắt cô nhòa ướt.

Không, không, cô không thể khóc! Nếu cô khóc thì mọi nỗ lực đều vô ích. Cô đã quyết chí đoạn tuyệt tất cả, nếu đã biết đời này vô duyên, còn hy vọng gì? Nhưng, cô không biết nước mắt sao khó kìm đến thế. Cô không dám mở miệng, không dám nhắm mắt, không dám có bất cứ động tác nào, chỉ sợ một chấn động nhỏ sẽ làm nước mắt trào ra!

“Mao Mao, con sao thế?” Mẹ đang cầm củi thái dưa chuột, nhìn thấy Mao Lệ lao đảo, vội đứng lên.

Mao Lệ đứng ngây như khúc gỗ, xung quanh vẫn yên ắng. Cô có thể nghe thấy hơi thở của mình, hơi thở vô cùng bình lặng, bình lặng đến đáng sợ, giống như nước lũ từ từ dâng, từ từ tràn qua đê, không biết lúc nào đê vỡ, nước mênh mông. Cô cắn môi, tuyệt vọng nhìn mẹ, nước trong mắt cô sóng sánh, giọng run run: “Mẹ à, chúng ta cùng quên anh ấy đi.”

Nói xong cô quay người bước lên thềm định vào nhà, vừa nhấc chân đã ngã ngào xuống bậc, mẹ bỏ dao chạy đến đỡ cô: “Mao Mao...”

“Không sao, mẹ, con không sao.” Mao Lệ vẫn nửa quỳ trên thềm, hai tay ôm đầu, cả người run lẩy bẩy. “Mẹ, sau này mẹ đừng nhắc đến cái tên đó, anh ấy đã không còn bất cứ quan hệ nào với chúng ta. Quên anh ấy đi!”

Nói xong cô đi vào nhà, đầu không ngoái lại.

Tôi không muốn nhìn thấy em khóc nữa

Mùa thu Thượng Hải thật tuyệt vời, lá ngô đồng vàng rực rụng đầy hè phố, chạy dài suốt nẻo, lạo xạo dưới chân khách qua đường, bầu trời đương nhiên không xanh bằng Nam Ninh nhưng chứa chan ánh sáng dịu dàng, trong trẻo và bao la, nếu không có những tòa cao ốc như rừng phá vỡ sự hài hòa của thiên nhiên, phong cảnh thành phố như bức tranh sơn dầu sẽ càng tuyệt hơn.

Nhưng Mao Lệ không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp đường phố, tất cả chỉ tại Trương Phan, buổi tối trước hôm đi gặp anh ta, suốt đêm cô gặp ác mộng, lúc thấy anh ta giống dã thú ăn thịt người, lúc thấy anh ta giống yêu tinh nhe nanh múa vuốt, nhưng sau khi gặp mặt, cô mới biết trên đời lại có một loại “sinh vật” còn đáng sợ hơn cả dã thú và yêu tinh, anh ta quá khác so với hình ảnh các tác giả trong hình dung của cô! Trong phần giới thiệu cá nhân gửi kèm bản thảo, không thấy ghi anh ta là giáo sư, cô cũng gặp không ít giáo sư, đa phần đều nho nhã đạo mạo, ngôn từ hàm súc, nhưng Trương Phan này... Suốt hai tiếng đồng hồ anh ta làm cô phát điên bởi mớ lý luận lằng nhằng, cô nghe đến ù tai chóng mặt, đầu sắp vỡ tung. Đang nói thao thao, anh ta đột nhiên ngừng lại ngấm cô một hồi rồi hỏi:

“Xin hỏi, hiện nay cô sống ở đâu? Tình hình cuộc sống hiện nay của cô thế nào? Khoan hãy nói, để tôi đoán nhé, chắc chắn cô không ở khách sạn, bởi trên người cô không có mùi xạ hương đặc trưng của khách sạn, có lẽ cô ở trong một biệt thự khá xa hoa, nước hoa trên người cô là số 19, nước hoa này một khi kết hợp với mùi xạ hương của khách sạn tuyệt đối không còn cái mùi thuần khiết như bây giờ... Còn về tình hình cuộc sống của cô, có lẽ tương đối gay go, nếu cô không vừa thất tình thì cũng là cãi nhau với bạn trai, bởi vì tôi nhìn thấy vẻ bi thương tuyệt vọng trong mắt cô. Tiết lộ với cô, biện pháp chữa trị thất tình tốt nhất là ngủ, bởi vì con người ta chỉ có lúc ngủ mới có thể bộc lộ cái tôi chân thực nhất, bất luận cô có lỗi lầm hay hận thù gì, chỉ cần

ngủ thật nhiều là tất cả đều biến mất.”

Anh ta chưa nói hết Mao Lệ đã đứng lên bỏ đi.

Trương Phan gào sau lưng: “Đó là thái độ của cô đối với một tác giả ưu tú hay sao? Ngay sự tôn trọng tối thiểu cũng không có, cô không chuyên nghiệp, không đạo đức, không tôn nghiêm, ngoài một khuôn mặt thiên sứ phi nhân loại, cô chẳng có gì hết!”

Mao Lệ chạy thục mạng, chui vào xe định chuẩn thật nhanh, lại gặp rắc rối, xe chết máy, đập thế nào cũng không nổ, cuối cùng đành gọi xe cứu hộ đến kéo đi. Tiểu thư Mao Lệ đáng thương một mình đứng trong gió trên đường, bởi đúng vào cuối tuần, dòng xe như mắc cửi, muốn đón tắc xi cũng khó. Mao Lệ gọi điện cho Mao Tấn mắng té tát một trận, rằng anh ngày càng tồi tệ, lúc đầu đi BMW bây giờ phải cưỡi con Passat ghê này, may là trong điện thoại, chứ nếu gặp mặt, chắc chắn ông anh đã bị đám đá một trận như đám bao cát, bởi lòng cô đang đầy ảm ức, cần chỗ xả!

Mao Lệ vẫn còn để bụng chuyện anh trai cô và Triệu Thành Tuấn là bạn cùng trường Cambridge. Trước đó cô không hề biết, đến khi xuống máy bay ở Thượng Hải, Mao Tấn sau khi ôm cô, lại vui vẻ chào hỏi chuyện trò với Triệu Thành Tuấn, Mao Lệ mới biết họ không chỉ là bạn cùng trường, mà còn khá thân. Lúc đó do đông người, cô không tỏ thái độ, trở về nhà cô lập tức không khách khí, một chương vừa tung đã ép Mao Tấn ngã ngồi trên đi văng: “Nói mau! Hai người quen nhau thế nào? Sao kín như bưng vậy, có phải hai người lừa nhau tìm cách lừa em đến đây?”

Mao Tấn van xin rồi rít: “Tiểu muội à, anh lừa gì chứ! Anh và Brant mặc dù có quen biết, nhưng đã lâu không gặp, bình thường cũng ít liên lạc, làm sao anh biết cậu ta quen em? Chính anh đang muốn hỏi, sao em quen cậu ta?”

Ở sân bay Mao Tấn nhìn thấy Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn đi cùng nhau đã rất ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi cô em, vừa vào nhà đã bị cô hỏi tội. Cô em của anh quả thật trái tính, được chiều từ nhỏ, tính khí rất đáng sợ, hồi trung học trong khi các bạn gái đi học đàn, học vẽ, học khiêu vũ, cô lại nhất định đòi tập Teakwondo, cha cũng chiều. Đạo ấy Mao Tấn lo lắng cho sự an nguy của bản thân, kiên quyết phản đối, kết quả con bé nói: “Em học Teakwondolà để đối phó với anh, thay trời hành đạo!”

Quả nhiên, mặc dù cô chỉ học Teakwondo mấy tháng nhưng đã thừa sức không chề Mao Tấn, mỗi lần anh em cãi nhau, Mao Lệ lại “thay trời hành đạo”. Mao Tấn từng thử giao đấu với cô em, kết quả anh đâu phải là đối thủ của cô. Lần nào anh cũng bị “chính đồn” đến thâm tím mặt mũi, cái gạt tàn Mao Lệ ném năm đó giờ vẫn để lại vết sẹo trên đầu anh. Mao Tấn nghiêng rằng bất lực, đánh không đánh được, đành than thở với cha: “Cha đã sinh ra con, sao lại sinh ra nó!”

Mao Tấn không biết kiếp trước mình đã làm chuyện gì xấu, kiếp này gặp khắc tinh như vậy, lúc ngoan ngoãn rất tốt, lúc tức lên lại coi anh như bao cát thoải mái luyện tập. Bây giờ cô đã lớn như vậy, tính khí vẫn không đổi, chỉ vì chuyện còn con mà vừa gặp đã trị tội anh, không hề để ý bên cạnh còn có “ngoại nhân”: “ngoại nhân” này không phải ai khác chính là cô bạn gái Nghiêm Bình Bình, Mao Tấn mới quen. Mao Tấn cảm thấy không thắng được cô em, đành gờ tay hàng: “Anh không biết Brant đến Trung Quốc, lâu rồi không liên lạc.”

Mao Lệ hùng hổ: “Vậy sao trước nay em không biết anh có người bạn đó?”

“Thực ra hai người đã gặp nhau, anh nói là mấy năm trước.” Mao Tấn ra hiệu cho bạn gái lánh đi, kéo cô em ngồi xuống đi văng, vén mái tóc trước trán: “Em xem, đây là vết sẹo trên trán anh, còn nhớ không? Lần đó em xông đến đám đá anh túi bụi, còn vớ gạt tàn ném vỡ đầu anh, lúc đó Chương Kiến Phi kéo em đi, nhưng còn một người cũng có mặt ở đó, chính cậu ta đưa anh vào viện, cậu ta là Brant, bọn anh quen nhau hồi ở trường Cambridge.”

Mao Lệ lặng thinh, trợn mắt nhìn anh.

“Mấy năm đó... bọn anh chơi khá thân, về sau... về sau khi em và Kiến Phi... chia tay, bọn anh cũng ít liên lạc, nửa năm trước Brant mới gọi điện cho anh, nói là định đến Trung Quốc đầu tư, anh tưởng cậu ta đến Thượng Hải, không ngờ cậu ta lựa chọn Nam Ninh. Lúc đó anh đã nói đùa, Nam Ninh là lãnh địa của em gái tôi, em tôi là nhân vật tâm cỡ ở đó, nếu cậu không may gặp phải, tốt nhất đừng trêu chọc nó, nên tránh xa một chút...”

Mao Lệ cụp mắt, mặc dù cúi xuống nhưng hàng mi dài vẫn rung rung, sắc mặt cô rất xấu, có lẽ là do chuyến bay dài, mí mắt hơi xanh, vừa rồi còn bùng bùng khí thế, phút chốc đã lặng tĩnh như nước. Cô ngẩng nhìn Mao Tấn, khẽ nói: “Sau này anh đừng nhắc đến cái tên đó, em đã quên anh ta rồi!” Nói xong cô đứng dậy lên tầng.

Đi đến chân cầu thang, cô lại ngoái đầu dặn lần nữa: “Nhớ đấy, một chữ cũng không được nhắc đến, nếu không, nhắc một lần em đánh một lần, quyết không nương tay!” Sau một cái xoay người tao nhã, Mao Lệ tiểu thư ngẩng cao đầu đi lên phòng riêng trên tầng, vừa lúc nhìn thấy Nghiêm Bình Bình bê đĩa hoa quả từ trong bếp ra, cô nói luôn: “Mang hành lý của tôi lên đây, trước bữa cơm không được quấy rầy.”

Khẩu khí đó giống như sai người giúp việc. Nghiêm Bình Bình khác với những bạn gái trước của Mao Tấn đều là những mỹ nhân thời thượng ở thành phố, cô sinh trưởng ở vùng núi nghèo, là sinh viên sư phạm, dịu dàng, đôn hậu, hơi nhút nhát, mặc dù trước đó đã được Mao Tấn cảnh báo cô em này rất đáo để, nhưng gặp mặt, nhìn Mao Lệ chân chính Mao Tấn, cô vẫn sợ đến ngộp thở. Mao Tấn nhún vai bảo cô: “Nó thế đấy, không có việc gì em đừng động đến nó.”

Nghiêm Bình Bình ngoan ngoãn “vâng” một tiếng, mang hành lý của Mao Lệ lên tầng.

Còn về chuyện Mao Tấn sa sút đến nỗi phải đi con xe Passat, thực ra cũng không trách anh. Trước đây, thay bạn gái, thay xe hơi đời mới là đam mê không mệt mỏi của công tử Mao Tấn, nhưng bây giờ tình hình đã khác. Từ khi Mao Tấn mắc một sai sót trong công việc khiến công ty chịu tổn thất lớn, hội đồng quản trị hạn chế quyền lực tài chính của anh, cho dù cha anh là chủ tịch hội đồng quản trị cũng không giúp được gì. Bởi vì công ty không chỉ của một mình Mao Diễn Bình, các thành viên khác của gia tộc cũng có cổ phần. Để Mao Tấn rút ra bài học, cha anh không chỉ “tịch thu” chiếc xe đua của anh, còn quy định nghiêm ngặt mức chi tiêu, điều này đối với thiếu gia Mao Tấn quen tiêu tiền như nước, quả thật giống như từ công tử biến thành kẻ ăn mày. Mà người ta một khi sa cơ, những bè bạn chỉ cốt hay người đẹp, nhân tình đều tránh xa, Mao Tấn lúc này mới thực sự nếm trải thế thái nhân tình,

phong độ phóng túng ngày xưa dường như biến mất, suốt ngày thở ngắn than dài. Điều an ủi duy nhất là, coi như anh đã gặp được cô bạn gái Nghiêm Bình Bình tốt nết. Trong hoạn nạn mới biết lòng người, Nghiêm Bình Bình xuất thân nhà nghèo chưa bao giờ tiêu hoang một đồng, lại còn chăm học chăm làm, tiền làm thêm, ngoài chi phí ăn học cho bản thân, còn cung cấp cả cho Mao Tấn, một trăm, hai trăm đều là tiền cô vất vả làm gia sư kiếm được.

Khỏi nói Mao Tấn, ngay Mao Lệ cũng rất cảm động, thầm nghĩ, đây có lẽ là chuyện tốt đối với Mao Tấn quen ném tiền qua cửa sổ. Không biết gian khổ, không biết tình đời âm lạnh, sớm muộn cũng gây tai họa, tình trạng “bị thâm” hiện nay ít nhất cũng giúp anh biết cách trân trọng, cũng khiến anh biết cách tự lập thực sự.

Mao Lệ gọi xong điện thoại cho anh trai, một mình lang thang trên phố, đến tối cũng không muốn về nhà. Bụng hơi đói, vừa may nhìn thấy nhà hàng KFC gần đó, đang định vào nhồi no bụng rồi lại lang thang tiếp, bất chợt giọng hát vui nhộn từ điện thoại vang lên làm cô giật mình. Rút di động, cô nhìn chăm chăm vào hàng chữ trên màn hình: Triệu Thành Tuấn!

Vẫn là giọng trầm ấm dễ nghe: “Cô đang ở đâu?”

“À, đang ở nhà hàng KFC.” Mao Lệ không hiểu sao hơi căng thẳng. Người này đến tên cô cũng giản lược, dường như họ đã rất quen thuộc.

“KFC?” Giọng Triệu Thành Tuấn trong điện thoại lạnh lùng khác thường, nhưng quả thực rất dễ nghe: “Cô thích ăn đồ của trẻ con à, lớn thế rồi. À, tối nay có rồi không?”

Mao Lệ lúc này tâm trạng đột nhiên có chuyển biến tốt.

Từ lúc chia tay ở sân bay đã hai ngày rồi, đây là lần đầu cô nhận được điện thoại của anh ta. Đương nhiên cô cũng không gọi cho anh ta, thậm chí không nghĩ đến con người đó, là cô ý không nghĩ, hay là vì nguyên nhân nào khác, cô cũng không biết. Điều kỳ lạ là, rõ ràng cô không nghĩ đến người đó, bận suốt ngày, cũng không có thời gian để nghĩ, luôn cảm thấy trong lòng có gì xáo trộn, nhưng không thể nói rõ được.

Lúc này cô đứng tựa vào cột điện trước cửa nhà hàng KFC, tâm trạng đang tốt, nói năng cũng trở lại thói quen hài hước: “Tôi rất muốn ăn tối với anh, nhưng có lẽ không đi được, xe bị chết máy, lúc này lại không bắt được tắc xi.”

Triệu Thành Tuấn hình như thờ phào, cười: “Vậy tôi đến đón cô.”

Sau khi Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn đến Thượng Hải, chia tay ở sân bay, ai đi đường nấy, hai ngày không liên lạc. Anh không gọi đến, cô đương nhiên cũng không gọi đi, hai người lúc trên máy bay cũng không nói gì. Mao Lệ nhắm mắt tỉnh dưỡng, mặc kệ anh. Triệu Thành Tuấn vô cùng nhạy cảm, chỉ cần cô hơi không vui là anh lập tức phát giác ra, Mao Lệ không nói gì, anh cũng lặng yên, sau khi xuống sân bay cáo từ là mất liên lạc với cô. Điều này khiến Mao Lệ cảm thấy phật ý, những người đàn ông từng tiếp xúc với cô không ai không vốn dĩ sẵn đón, coi cô là trăng là sao, trước nay chỉ có cô bỏ mặc người ta, chưa từng có ai bỏ mặc cô như thế.

Có lẽ là do suy nghĩ của cô vẫn quá đơn thuần, mặc dù tự nhận gặp đủ hạng người, từng yêu, từng kết hôn, nhưng đối với đàn ông dường như cô vẫn chưa thật hiểu, mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà hết sức tinh tế, có người gọi đó là nghệ thuật nấu ăn, nắm chắc mức lửa thích hợp là tối quan trọng. Mao Lệ rõ ràng không nắm được đạo lý đó, theo cách nói thịnh hành là, chỉ số EQ của cô chưa đủ, huống hồ trước nay cô không phải là người giỏi đoán tâm tư người khác, cô không nhẫn nại như vậy.

Mao Lệ không biết, khi cô một mình lang thang trên phố, Triệu Thành Tuấn đang ngồi đọc báo uống cà phê tại một căn phòng sang trọng ở đường Kim Mâu, vừa kết thúc đàm phán thương mại, tâm trạng anh rất tốt. Khác với Mao Lệ, anh là người kiên nhẫn, nắm rất vững nghệ thuật giữ lửa, không vội vàng, tiến thoái có trình tự luôn là phong cách cá nhân của anh. Anh xem đồng hồ đeo tay, nhìn ngày tháng trên đó, đã hai ngày, có lẽ được rồi. Anh nhìn về phía thư ký A Mạc đang chuyển fax tài liệu, thông thả nhắc ly cà phê, ánh nắng chiều chiếu vào mặt anh càng làm tôn lên đôi mắt sâu đen thẳm và những đường nét nhìn nghiêng như tạc, một nụ cười thoáng hiện trên khóe miệng: “Ồ Jean Georges có lẽ vẫn còn chỗ?”

Nhà hàng Pháp Jean Georges tầng số ba bãi ngoài Thượng Hải nghe nói là nhà hàng duy nhất mang tên Jean Georges Vongerichten, một trong những vua đầu bếp nổi tiếng nhất thế giới, ngoài một nhà hàng ở New York. Nhưng Triệu Thành Tuấn không nói với Mao Lệ, anh đưa cô đến thẳng bãi ngoài, là nơi lãng mạn nhất Thượng Hải. Đi qua những rừng ngô đồng xanh tốt, đập vào mắt là các quần thể kiến trúc muốn hình của bãi ngoài có lịch sử trăm năm, trên bờ sông Hoàng Phố đèn màu sáng rực, gió nhẹ mang theo hơi ẩm thoảng qua, trong một thoáng khiến người ta bàng hoàng như đang ở Paris lãng mạn.

Mao Lệ đã quên không biết bao lâu mình không đến bãi ngoài. Trong những kiến trúc châu Âu lộng lẫy ánh đèn, tầng dưới cùng đều trở thành cửa hiệu chuyên bán sản phẩm của những nhãn mác nổi tiếng. Qua lớp cửa kính, bên trong là những chùm đèn pha lê lộng lẫy, phong cách trang trí cầu kỳ hoặc đơn giản, cổ điển hoặc hiện đại, nhưng tuyệt đối không thua kém những cửa hiệu của Paris tráng lệ.

Đi vào nhà hàng, Triệu Thành Tuấn đưa Mao Lệ đến chiếc bàn gần cửa sổ, cửa sổ rất rộng, từ đây có thể bao quát toàn cảnh bãi ngoài Thượng Hải. Nhà hàng được trang trí bằng gam màu đỏ sậm như rượu vang, không khí yên tĩnh, riêng tư, những đôi tình nhân ghé đầu thăm thỉ, nhân viên phục vụ vận đồ đen lịch sự, nhẹ nhàng đi lại.

Triệu Thành Tuấn tỏ ra rất sành chọn món, Mao Lệ đoán là anh thường đến đây. Đồ ăn rất thịnh soạn, nhưng món khai vị ở đây không nhiều như bên Pháp, chủ yếu để trong ly thủy tinh rất nghệ thuật hoặc bày từng miếng nhỏ gọn trong lòng đĩa. Mao Lệ nếm thử món gan ngỗng chiên, vừa tan trong miệng, quả nhiên là ngon tuyệt.

“Thế nào, cũng được chứ?” Triệu Thành Tuấn mỉm cười hỏi.

Mao Lệ gật đầu: “Anh chọn món rất sành, rất hợp khẩu vị của tôi.” Triệu Thành Tuấn im lặng không nói, thầm nghĩ không phải tôi sành chọn, mà là tôi

biết cô thích món gì, từng li từng tí sở thích của cô tôi đều thuộc lòng.

“Sao lại nhìn tôi như thế?” Mao Lệ cảm thấy ánh mắt Triệu Thành Tuấn hơi khác.

Triệu Thành Tuấn tế nhị mỉm cười: “Tôi nay cô rất đẹp.”

Mao Lệ cúi nhìn trang phục của mình, biết anh lại tán bừa, chỉ là một chiếc áo lông cừu màu đen, trên cổ có gắn mấy hạt trân châu, vẫn là mốt của ba bốn năm trước. Mấy năm vừa rồi cô chẳng buồn sắm thêm.

Nhưng Mao Lệ không biết, cho dù cô mặc trang phục lỗi mốt vẫn đẹp mê hồn, ánh đèn hồng dịu dàng làm tôn khuôn mặt đẹp, sáng rõ như bạch ngọc, má phớt hồng tựa trái thủy đào vừa độ chín, một vẻ non tơ căng mọng khiến người ta muốn cắn.

“Anh cũng rất điển trai, không thấy các kiều nữ xung quanh đang nhìn anh sao?” Mao Lệ đáp lễ cũng khen Triệu Thành Tuấn. Nhưng cô không hề nói mình, Triệu Thành Tuấn toàn thân Âu phục màu tro nhạt, giữa cảnh trí sang trọng mà trang nhã trông anh càng nổi bật một khí chất khác thường. Anh rất biết ăn mặc, bộ Âu phục xám phối với sơ mi màu hồng nhạt nổi những đường vân, không thắt cà vạt, rất ít đàn ông mặc sơ mi hồng mà vẫn cuốn hút, tao nhã, sang trọng như vậy. Mao Lệ không thể không thán phục, rõ ràng anh lựa chọn chiếc sơ mi đó rất phù hợp với cảnh trí lãng mạn xung quanh, cô bỗng bối rối. Bởi vì cô đến chỗ hẹn với bộ dạng không mấy chỉnh chu, trang phục lỗi mốt, tóc lại hơi rối, chẳng trách Trương Phan trách cô không tôn trọng người khác.

Vừa nghĩ đến Trương Phan, Mao Lệ bất giác cau mày, Triệu Thành Tuấn hỏi cô có phải khó chịu trong người. Cô mới kể cuộc gặp Trương Phan buổi chiều không. “Đúng là một gã điển nặng!” Mao Lệ vừa cắt bít tết bò vừa nói: “Nếu gã không điển, thì có lẽ là tôi điển đi treu chọc gã khủng đó!”

Triệu Thành Tuấn nói: “Có gì lạ đâu, thể gian thiếu gì kiểu người.”

Anh chỉ nói vậy, cơ hồ không có hứng thú tiếp tục chủ đề đó, nâng ly rượu: “Nào, tôi chúc cô một ly.” Mao Lệ cũng nhận thấy tôi nay thái độ anh có gì rất khác, cả cô cũng thế, dường như tâm trạng đều bất ổn, không biết nói gì, hoặc nói xong một câu không biết nói gì tiếp theo, cơ hồ đều lúng túng. Hai người vừa chạm ly, bầu không khí lại trở nên gượng gạo, mỗi người lại lặng lẽ ăn, cả hai như đều khó nói.

Cuối cùng vẫn là Triệu Thành Tuấn phá vỡ bầu không khí trì trệ đó, anh nhìn Mao Lệ, đột nhiên nói: “Xin lỗi.”

Mao Lệ ngạc nhiên, càng bối rối: “Sao lại xin lỗi, anh có làm gì sai đâu.”

“Rất xin lỗi... buổi sáng hôm đó thực ra...”

“Anh đừng nói gì, tôi biết hết!” Mao Lệ ngắt lời, giọng bình tĩnh, mắt dần dần trầm buồn: “Anh ấy đã đến Bắc Hải, buổi tối hôm đó anh ấy cũng có mặt ở Hải Thiên Uyển, nhưng tôi say không biết... Anh không cần tự trách mình, anh không nói với tôi chuyện đó, chẳng qua không muốn để tôi buồn, anh ấy như vậy, gặp anh ấy tôi sẽ càng buồn... Có điều cũng không sao, tôi đã quyết định quên anh ấy, nên quên thật nhanh, đã đến đây cũng không chịu gặp tôi, tôi còn gì để lưu luyến!”

Triệu Thành Tuấn đắm đắm nhìn cô không biểu hiện gì, lòng quá đổi ngạc nhiên, điều này quả thật bất ngờ, anh không nói nữa, cô đã nói thẳng thay anh, hơn nữa dẫn anh đến một hướng ngoài dự đoán. Hoàn toàn không cần anh giải thích, anh cảm thấy mọi đắn đo của mình đều thừa, cả Thượng đế cũng đứng về phía anh, anh không có lý do lùi lại.

Giọng anh đột nhiên nhẹ nhàng: “Cô nghĩ được như vậy, tôi rất vui, cô còn rất trẻ, tương lai còn dài, quên quá khứ chính là bước vào một khởi đầu mới.”

Mao Lệ gật đầu lia lịa: “Phải, con người ta luôn phải trải qua những sự việc nào đó, chìm mãi trong quá khứ thật vô vị. Tôi nghĩ thông rồi, từ nay tôi sẽ sống tốt, vui vẻ làm việc, yêu đương, kết hôn, sinh con như mọi người bình thường, và đi du lịch nữa, tôi phải đi du lịch...”

Nói như vậy, nhưng trong mắt cô mờ ánh nước, dưới ánh đèn, ẩn hiện như chấm sao. Triệu Thành Tuấn gờ tay chạm vào má cô, chỉ lướt nhẹ, thực ra trên đó không có nước mắt, chỉ là anh muốn... muốn chạm vào cô, cảm nhận sự tồn tại của cô, để chắc chắn rằng tất cả trước mắt là thật dù hơi đường đột, anh thực sự đang ở gần cô đến thế nào?

Trong bao nhiêu ngày đêm, khuôn mặt đó hiện lên trong tâm trí anh, một khuôn mặt trinh nguyên không son phấn, lúc này cô đang ở trước mặt anh, quá gần với giấc mơ, khiến người anh run lên trong nỗi xúc động không thể kìm nén.

Anh ân cần áp tay lên tay cô, không nói gì, chỉ nhìn cô rất lâu.

“Tôi... tôi sẽ quên anh ấy, nhất định sẽ quên anh ấy...” Cô lặp lại câu đó, không thể chịu đựng được sự thâm hại của mình trong mắt anh, nước mắt kiềm chế quá lâu cuối cùng trào ra, lăn dài xuống má. Cô khe khẽ khóc, miệng lắp bắp những câu bản thân cô cũng không hiểu. Anh thờ dài, đứng lên bước đến ngồi cạnh cô, kéo cô vào lòng, nhìn cô buồn như vậy, lòng anh se thắt, xót xa, tự trách mình không sớm đến bên cô. Nếu ngày xưa anh đủ can đảm có phải trong ký ức của cô sẽ có anh, nếu ngày xưa anh đủ kiên trì, liệu có phải không dẫn tới kết cục này? Nghĩ đến đó, nỗi chua xót sẽ nhen trong lòng anh, chạm vào sợi dây nào đó trong tim anh, anh vỗ nhẹ vai cô như dỗ trẻ nhỏ: “Đừng khóc, tôi không muốn nhìn thấy em khóc nữa.”

Nụ hôn đầu cảm giác thế nào? Mao Lệ từng đọc thấy trong một tiểu thuyết mô tả như sau: “Tôi chỉ cảm thấy tôi đang bay lên, đầu ong ong u u, không dám động đậy, chỉ sợ động đậy là sẽ từ trên không rơi xuống. Chỉ muốn để anh ôm chặt hơn, hôn sâu hơn, cũng không biết tìm tôi hay tìm anh đang đập, chúng tôi đều không thể nào kiềm chế, đất trời chao đảo, mỗi lúc tôi càng chìm sâu, ngạt thở không thể dứt khỏi môi anh...”

Lúc đó cô cho là tác giả phóng đại, làm gì có chuyện khi hôn cảm thấy như bay lên, người ta hôn nhau đâu có phức tạp như thế. Nhưng Bạch Hiền Đức

đọc bản thảo lại nói, mô tả rất chân thực, còn nghi ngờ Mao Lệ: “Cô đã từng yêu, lại còn kết hôn nữa, vậy mà không biết nụ hôn có thể khiến người ta bay bổng?”

Mao Lệ cười ngất nghễ: “Ha ha, vậy ý chị là, khi hôn chị cũng từng bay bổng?”

Hai người câu chí nhau một hồi, bây giờ nghĩ lại, cô thấy mình thật ngốc, ngay Bạch Hiền Đức cũng biết, còn cô được mệnh danh là sát thủ tình trường số một lại chưa từng có trải nghiệm như vậy. Cho nên khi Triệu Thành Tuấn nhẹ nhàng hôn môi cô, cô chỉ cảm thấy buồn, buồn sâu sắc, từng yêu, từng kết hôn, nhưng lần đầu tiên cảm nhận thì ra nụ hôn có thể mang đến những rung động tuyệt vời đến thế những gì cô trải qua trước đó chưa phải là hôn, chưa phải là yêu!

Chính bởi câu nói “Tôi không muốn nhìn thấy em khóc nữa” khiến Mao Lệ bật khóc to hơn trong nhà hàng, nhiều ánh mắt xung quanh hướng vào cô, nhưng cô bất chấp. Triệu Thành Tuấn ngồi bên ôm cô, không nói gì, như đang nhớ lại chuyện xa xăm. Mao Lệ dần dần cảm thấy yên lòng bởi hơi ấm từ vòng tay anh. Khung cảnh lãng mạn xung quanh, cảnh tượng huy hoàng của sông Hoàng Phố ngoài cửa sổ, đều như chìm đi, giây phút này, cả thế giới chỉ còn lại anh và cô.

Lúc sau để tránh ánh mắt mọi người, Triệu Thành Tuấn đưa cô rời khỏi nhà hàng. Chiếc xe dừng rất lâu dưới bóng cây trước cổng khu chung cư của Mao Lệ, hai người đều yên lặng ngồi trong xe nhìn vàng trắng bên ngoài. Từ ô cửa rộng trên trần xe, một quãng trắng phía xa treo trên cao, phản ra chùm ánh sáng trắng mờ lạnh lẽo giống như chùm nước bạc, không biết nó đã tỏa xuống cuộc đời của bao người, nhưng có lẽ đã chứng kiến quá nhiều bi hoan ly hợp, cho nên ánh sáng mới lạnh lùng như thế.

Ngồi quá lâu, âu phục của anh hơi nhàu, đáng trầm tư, khuôn mặt tuấn lãm. Một khuôn mặt nhìn nghiêng rất đẹp, đôi mắt sâu, tư lự nhìn về phía trước, dường như có rất nhiều nỗi niềm giấu trong đáy mắt, rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Mao Lệ luôn cảm thấy anh là người đàn ông đầy tâm trạng, thỉnh thoảng nhìn vào mắt anh, luôn bắt gặp nỗi buồn chứa chất. Lúc này nhìn khuôn mặt hơi gầy dưới ánh trăng, lòng cô bất chợt nôn nao, là anh đang do dự hay cô đang do dự? Không gian trong xe quá chật, hơi thở ẩm áp lẫn quất, lan rộng dần, khiến cả hai đều căng thẳng. Khi anh đột ngột ghé tới, Mao Lệ căng thẳng toàn thân cứng đờ, nhưng không né tránh, như một bản năng, cô hơi khép mắt.

Nụ hôn nhẹ và mềm, như gió đêm lướt qua môi cô, đầu tiên là đau khổ, bấn khoăn, thăm dò, rồi dần dần trở nên nóng bỏng... Anh ép rất mạnh, cơ hồ cô không thể thở, giống như đột nhiên rơi vào lò lửa nóng giãy, máu trong người sôi lên, linh hồn thoát ra, cả người nhẹ bẫng như bay, cảm giác như vậy chính cô cũng thấy ngỡ ngàng.

Rất lâu rất lâu, cuối cùng anh buông ra, hai người đều thở sâu.

Hơi thở của anh cũng dồn dập và loạn nhịp như cô. Cách lớp áo khoác trên người, cách làn sơ mi mỏng, vẫn nghe thấy tiếng tim anh dồn dập. Rất lâu, rất lâu cả hai không nói. Cuối cùng Mao Lệ bối rối mỉm cười, Triệu Thành Tuấn cũng cười: “Đêm nay tôi sẽ mất ngủ.”

Trở về nhà Mao Lệ không tài nào ngủ được, nhảy nhót chỗ nọ chỗ kia như con khỉ, lúc phủ phục trên giường, lúc ngồi lên bệ cửa sổ, sau lại ngậm mình trong bồn tắm, vẫn không thể bình tĩnh trở lại. Cô thấy mình thật nực cười, đã là người từng trải vậy mà lại giống như chưa từng gần gũi đàn ông... Quả thực Mao Lệ không thể ngủ, đành gọi điện cho Bạch Hiền Đức, nhờ trời chị ta vẫn chưa ngủ, sau khi than vãn một hồi nỗi “thông khô” dưới “gồng xiềng” sếp mới, lại thở dài luyến tiếc những ngày tháng êm đềm dưới quyền sếp cũ. Chị nói, bây giờ các cô ở ban biên tập nhìn thấy sếp Dung giống như nhìn thấy cha ruột, chào hỏi rất thân thiết, cái duyên của sếp Dung có thể sánh với sếp Hứa trước đây... Rồi mũi giáo của Bạch Hiền Đức đột ngột chuyển hướng: “Ôi chà, yêu tinh, em biết không, sếp Dung ngày nào cũng gọi điện hỏi thăm tình hình của em ở Thượng Hải, đi sớm về khuya một mình có vẻ rất nhớ em. Có lẽ sếp ngại không gọi cho em nên mới thông qua chị.”

Mao Lệ nói: “Vậy thì chị nói với sếp, có lẽ em không về được, phải hy sinh oanh liệt ở đây.” Bạch Hiền Đức nghe vậy lo lắng: “Tại sao? Không lẽ gã Trương Phan đó ăn thịt em?”

“Ôi, chuyện dài lắm, chuyện dài lắm” Mao Lệ đau khổ lắc đầu, không muốn nói. Bạch Hiền Đức kêu ầm: “Yêu tinh đáng chết, nếu em không về được, chị cầm dao đến Thượng Hải chém chết gã!” Đột nhiên nhớ ra điều gì, Bạch Hiền Đức hỏi Mao Lệ: “À, muộn thế này cô gọi điện có việc gì? Đừng nói là nhớ tôi đây, cái mồm cô chỉ nịnh được đàn ông thôi, với tôi thì đừng hòng!”

Mao Lệ hỏi lại: “Vậy thử đoán xem, tại sao em gọi điện cho chị?” Bạch Hiền Đức nói ngay không nghĩ ngợi: “Khỏi cần đoán, khiến cô muộn thế này vẫn còn thao thức, chỉ có duy nhất một khả năng.”

“Khả năng gì?” Mao Lệ cười cười, không tin Bạch Hiền Đức đoán ra.

Kết quả Bạch Hiền Đức cười rất tinh quái trong điện thoại: “Có gian tình, đúng không? Ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bất Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tôi đã chờ cơ hội này đúng ba năm, không phải để chứng minh tôi mạnh hơn người khác, chỉ muốn chứng minh, thứ mà tôi đánh mất, tôi nhất định phải đoạt lại.

— “Bản sắc anh hùng” —

Thế giới của anh từ đó rơi vào tăm tối

Còn nhớ bài thơ *Giản giản ngâm* của Bạch Cư Dị mà thầy giáo ngữ văn dạy từ hồi tiểu học, hai câu trước không nhớ nhưng hai câu cuối Triệu Thành Tuấn có ấn tượng rất sâu: “Đại đồ hảo vật bất kiên lao, thái vận dị tán lưu ly toái.” Nghĩa là, những thứ tốt đẹp trên đời luôn không thể bền lâu, lại còn dễ vỡ hơn cả thủy tinh. Dùng câu thơ này để nói về cuộc hôn nhân của Chương Kiến Phi và Mao Lệ thực không gì phù hợp hơn. Hôn nhân không quá ba năm đã kết thúc bằng cuộc chia tay, lại khiến đôi bên cơ hồ không muốn nhìn mặt nhau, Chương Kiến Phi cuối cùng một mình quay về thành phố Penang.

Triệu Thành Tuấn không hiểu rõ giữa họ đã xảy ra chuyện gì, trong một thời gian dài: “Mao Lệ” là hai chữ tối kỵ đối với Chương Kiến Phi. Thời gian đó Chương Kiến Phi đặc biệt trầm lặng, ngay với Triệu Thành Tuấn anh cũng hầu như không nói, thường một mình ngồi trên đỉnh núi Bukit Bendera cho đến sáng. Bạn bè cũng ngại, không dám nói chuyện hôn nhân, gia đình trước mặt anh.

Thi thoảng, chỉ là thi thoảng, trong lúc say anh mới thổ lộ chút ít với Triệu Thành Tuấn, luôn chỉ một câu lặp đi lặp lại: “Cô ấy không yêu anh, cô ấy không yêu anh...”

Vậy là Triệu Thành Tuấn cũng ít nhiều hiểu được, hôn nhân của họ sở dĩ thất bại, ở một mức độ rất lớn là do Mao Lệ không yêu Chương Kiến Phi, hôn nhân không có tình yêu, đáng sợ hơn năm mô, chia tay là khó tránh. Anh khuyên Kiến Phi: “Mấy hồng dễ tan, thủy tinh dễ giòn, những thứ tốt đẹp thường khó bền lâu, tình cảm một khi tan vỡ, không thể nào giữ được nguyên vẹn. Cổ nhân nói, gương vỡ khó lành, hai người khi tình cảm đã rạn nứt không thể nào hàn gắn được, cho nên anh hãy dần lòng, tình yêu không phải là rất cả cuộc sống, anh nên thoát khỏi câu chuyện cổ tích đó đi.”

Có lẽ lời khuyên của Triệu Thành Tuấn ít nhiều có tác dụng, sau đó Chương Kiến Phi trở lại bình thường hơn nhiều, không nhắc đến Mao Lệ nữa, ngay từ “cô ấy” cũng tránh không nói, còn dặn Triệu Thành Tuấn, nếu Mao Lệ hỏi thăm về anh, không được tiết lộ, cứ nói là không biết. Dường như anh đã quyết tâm đoạn tuyệt quá khứ, ngay cả khi Triệu Thành Tuấn thỉnh thoảng hỏi đến Mao Lệ, anh cũng chỉ nói một câu: “Tan vỡ rồi, còn gì đáng nói, anh không nhớ nữa, quên cả rồi.”

Triệu Thành Tuấn cũng hy vọng mình quên được, nhưng có một số điều anh không thể quên, anh còn không thể nói ra như Chương Kiến Phi, cũng không thể nói được gì. May mà anh vẫn có thể dồn hết tâm sức vào công việc. Hai năm nay, được hậu thuẫn của nhà đầu tư họ Dương, tập đoàn Bác Vũ không chỉ nhanh chóng nổi tiếng ở Nam Á, còn thâm nhập thành công vào tập đoàn Hồng Hải của Chương thị trở thành cổ đông lớn thứ ba sau Tô Nhiếp Nhĩ, hơn nữa luôn có khả năng thay thế Tô Nhiếp Nhĩ trở thành cổ đông lớn thứ hai, tiến thẳng tới mục tiêu cuối cùng - buộc Hồng Hải đổi chủ.

Vậy là Tô Nhiếp Nhĩ ngày càng cảnh giác với Triệu Thành Tuấn, bởi ngoài năng lực tự thân và thủ đoạn sắt đá đối với đối thủ cạnh tranh, Triệu Thành Tuấn cơ hồ có một ông chủ hải ngoại thế lực cực lớn đứng sau. Bác Vũ hiện giờ đã phát triển rất nhanh, nghiệp vụ không chỉ liên quan đến tiền tệ, mà đã mở rộng sang các lĩnh vực mậu dịch đường biển, bất động sản, khách sạn, hơn nữa thành tích không tồi, thậm chí giới doanh nhân thành phố Penang không ai dám coi thường.

Tuy nhiên có lẽ thiên hạ chỉ nhìn thấy vẻ hào quang bên ngoài của anh, còn con người thực bên trong hầu như không ai biết, dù đứng giữa vạn người, cô đơn nhất chắc chắn là anh.

Ngoài nỗi buồn riêng không nói với ai, bệnh tật cũng là nỗi giằng vò không nhỏ với anh. Thời gian định kỳ, ít là một tháng, nhiều là ba tháng, Triệu Thành Tuấn phải đi gặp Henson, bác sĩ riêng của mình, hai năm qua hầu như không gián đoạn. Lúc đầu anh chỉ đến khám đơn thuần, về sau dần dần Henson trở thành người bạn, đi kiểm tra sức khỏe lại giống như đi thăm bạn. Henson nhỏ nhẹ, tính ôn hòa, biết lắng nghe, vì vậy anh coi Henson là người có thể nói chuyện tâm tình.

Mặt khác, bệnh viện tư của Henson có trang thiết bị, cảnh quan môi trường đều đạt hạng nhất nên rất nổi tiếng ở thành phố Penang. Bệnh viện của anh vừa là cơ sở điều trị vừa là cơ quan nghiên cứu, thực chất chính là cơ quan nghiên cứu mang tính chất điều trị. Bản thân Henson cũng có học vị tiến sĩ, phòng làm việc của anh rộng tới hai trăm mét vuông, phong cách trang trí cổ điển lãng mạn với những món đồ gỗ cực kỳ quý hiếm, dàn âm thanh thượng hạng, liệu pháp âm nhạc là chuyên đề nghiên cứu quan trọng của anh. Cho nên mỗi lần Triệu Thành Tuấn đến đây, Henson đều mở cho anh nghe những bản nhạc êm ái du dương, có tác dụng thư giãn rất tốt. Nằm trên ghế xích đu nhìn ra thế giới màu xanh tràn trề sinh khí bên ngoài và ánh mặt trời vàng nhảy múa trên tấm thảm, cả người Triệu Thành Tuấn dần dần thư giãn.

Henson từng nói với anh: “Anh phải vui lên, con người ta khi vui sẽ rất tốt, bệnh tật cũng khỏi nhanh. Anh cứ ừ ừ như thế rất dễ mắc chứng trầm cảm.”

Lần gặp đó, Henson lại khuyên, Triệu Thành Tuấn cười: “Lẽ nào tôi không muốn vui, nhưng tôi không sao vui lên được, thần kinh tôi mỗi ngày đều căng thẳng, đầu óc không lúc nào thanh thoi, chỉ cần hơi lơ đãng là có khả năng bị đối thủ hạ bệ.”

Henson lắc đầu: “Anh kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì? Đủ tiêu là được, hà rất phải hành hạ thân xác như thế. Nghe nhạc đi, muốn nghe bài gì?” Nói đoạn anh bắt đầu điều chỉnh âm lượng.

Triệu Thành Tuấn thay đổi tư thế ngồi cho thoải mái, hoàn toàn thư giãn, nói: “Bài gì cũng được.”

“Thơ đều, khiến đầu óc dần dần yên tĩnh, không nghĩ gì hết.”

“Tôi đã yên tĩnh rồi, yên tĩnh nữa tôi sẽ ngủ mất. Henson, anh ngày càng lẩm cẩm đấy.”

“Được! Được! Tôi lẩm cẩm. Anh muốn ngủ cứ ngủ, trông anh có vẻ rất mệt.”

Anh bật cười: “Henson, tôi đã trả anh không ít phí điều trị rồi nhỉ? Tôi trả anh nhiều tiền như vậy là để đến đây ngủ hay sao?”

“Tôi chỉ muốn anh thấy dễ chịu hơn.” Henson điều chỉnh âm lượng, mở một ca khúc tiếng Anh giai điệu chậm, bài Forever At Your Feet. Một giọng nữ trầm chậm rãi, không khí trong phòng lập tức yên ắng. “Ca khúc này thế nào?”

Anh tĩnh trí lắng nghe, bản nhạc cơ hồ có tiếng mưa rơi. “Please take me home my long to leave, Forever at your feet...” tí tách tí tách, giọng ca buồn trầm lắng dường như đưa người ta vào khu rừng trong mưa, gột hết bụi đường, xoa dịu tru phiền, tâm trạng phiền loạn dần dần tĩnh lại... Anh nhắm mắt, khẽ gật đầu: “Rất hay!”

Henson ngồi xuống ghế bên cạnh, nhìn anh nói: “Ca khúc này tôi lựa chọn mãi đấy, vừa đúng hôm nay có mưa, rất hợp cảnh.”

Triệu Thành Tuấn thở một hơi dài: “Henson, nói thật với anh, chẳng qua lòng tôi đầy ắp khúc cho nên không vui lên được, tôi cũng không muốn mình buồn như thế.”

“Brant, đòi người khổ đoán, những gì có thể từ bỏ hãy từ bỏ đi.” Khi nói câu đó, Henson đang cúi đầu nhìn các chỉ số vừa hiện ra, anh cau mày, sắc mặt chột tót.

Triệu Thành Tuấn không chú ý tới vẻ mặt Henson, anh đang mãi nhìn lá cây bên ngoài được mưa xối rửa, có xanh thẫm như mực, có xanh non mỡ màng, đều căng tràn nhựa sống. Anh lẩm bẩm như nói thầm: “Henson, thực ra tôi vẫn muốn nói thật với anh một chuyện, chính là ân khúc trong lòng mà tôi không gạt bỏ được, thực ra liên quan đến một người, một cô gái.”

Henson ngẩng đầu, im lặng nhìn anh, chờ anh nói tiếp.

“Anh tưởng tôi suốt ngày chỉ biết kiếm tiền, lòng băng giá, không tình cảm, không ước vọng? Anh tưởng tôi loại bỏ nhiều đối thủ như vậy là trở nên máu lạnh bất nhân? Anh tưởng tôi suốt ngày làm bạn với tiền, trong mắt chỉ có lợi nhuận không có tim? Không, Henson anh không biết đâu, anh không biết tôi thực sự cần gì.”

“Brant, anh nghe tôi nói, bất luận anh cần gì, chỉ cần anh muốn anh đều có thể đạt được. Bất luận là sự nghiệp hay tình yêu, anh đều có thể theo đuổi, đừng câu nệ kết quả, đừng câu nệ cảm nhận của người khác, hãy yêu đi, hãy thực sự yêu một lần!”

Trong phòng yên tĩnh đến mức hai người có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Triệu Thành Tuấn chăm chú nhìn Henson không nói gì, cuối cùng lại một tiếng thở dài, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời gian sau đó, Triệu Thành Tuấn liên tục tăng cường mua cổ phiếu của Hồng Hải, có vẻ như quyết diệt Hồng Hải. Đương kim chủ tịch hội đồng quản trị Hồng Hải Chương Thế Đức chủ động yêu cầu đàm phán với anh nhưng bị anh cương quyết từ chối. Chương Thế Đức bắt lực, đành phải nhờ cậy Chương Kiến Phi. Chương Kiến Phi hồi đó đang làm một dự án từ thiện, rất bận rộn, mặc dù anh có chức vụ ở Hồng Hải, nhưng ít khi đi làm. Anh và Triệu Thành Tuấn mỗi người đều bận việc của mình, thực ra đã lâu không gặp, cuộc chiến giữa Hồng Hải và Bắc Vũ anh đương nhiên không thể không biết, hai bên đã lâm vào thế một mất một còn, lần này không thể khoan tay đứng nhìn, vậy là đồng ý đứng ra hòa giải, hẹn Triệu Thành Tuấn đi ăn.

“Hôm nay sao lại rủ tôi đi ăn, dạo này chẳng phải anh đang rất bận?” Triệu Thành Tuấn thừa biết, nhưng giả bộ không hay.

Chương Kiến Phi vui vẻ rót rượu cho Triệu Thành Tuấn: “Em biết, A Tuấn.”

“Em chẳng biết gì hết.”

“A Tuấn!” Chương Kiến Phi hít một hơi dài, chậm chậm buông một câu: “Được rồi đấy.”

Huỳnh đệ tình thâm, nghiêm trọng nhất anh cũng chỉ nói ba chữ đó.

Triệu Thành Tuấn đến ăn bữa cơm này, đương nhiên đã có chuẩn bị, mỉm cười: “Thế nào, Chương Thế Đức nhờ anh làm thuyết khách ư? Anh đã nói không can thiệp cơ mà, đôi ý rồi chẳng?”

“A Tuấn, câu này tổn thương tình cảm rồi. Anh chỉ không muốn quan hệ giữa hai người trở nên căng thẳng như vậy...”

“Căng thẳng?” Triệu Thành Tuấn cười khẩy: “Kiến Phi, anh dùng từ không thỏa đáng, quan hệ giữa tôi và Chương Thế Đức chỉ là căng thẳng thôi sao? Chúng tôi không đội trời chung, không thể cùng tồn tại, thủy hỏa bất tương dung, điều này anh cũng biết.”

“Nhưng em đã là cổ đông lớn thứ ba, hội đồng quản trị không ai dám coi thường em.”

“Tôi bất cần mấy vị trong cái hội đồng đó coi trọng tôi! Kiến Phi, tốt nhất anh đừng nhúng tay vào, bởi vì tôi không muốn anh em bất hòa, cho dù tôi máu lạnh bao nhiêu, đối với anh, tôi luôn thật lòng.”

“Điều này anh biết. A Tuấn, cho nên hôm nay anh đến tìm em, thực ra anh cũng rất mâu thuẫn.” Chương Kiến Phi buồn rầu nhìn cậu em thân thiết từ nhỏ, mắt thâm buồn: “Anh biết lòng em oán hận, Chương gia quá thực nọ em, anh cũng rất buồn vì những đau khổ em phải chịu đựng. Hôm trước anh đã mắng Gia Minh một trận, chính anh ta đã châm mồi lửa nên mới dẫn tới tai họa hôm nay, nhưng A Tuấn, những gì có thể bỏ qua, nên bỏ...”

Triệu Thành Tuấn lạnh lùng ngắt lời: “Anh cho là tôi hẹp hòi không bỏ qua cho người khác? Anh cho là thế phải không?”

“Kiến Phi, hôm nay tôi sẽ nói thẳng với anh, anh đừng nghĩ tôi làm thế là muốn cướp gia sản nhà anh, nói thực tôi không thiếu tiền, tiền của tôi có lẽ cả đời tiêu không hết, tôi cần nhiều tiền như vậy làm gì? Thứ tôi cần là một câu nói! Đừng hy vọng tôi bỏ qua cho các người, những gì tôi đã chịu, tôi có thể bỏ qua, nhưng những đau khổ mẹ tôi phải chịu tôi sẽ không bỏ qua, nếu Chương Thế Đức, ông ta không đến trước mộ mẹ tôi lấy cái chết để tạ tội, chuyện này chưa xong!”

“Nhưng A Tuấn, anh không muốn em ngày càng sa lầy, anh không thể bỏ tay đứng nhìn!” Con người Chương Kiến Phi vốn cảm tính, nói mấy câu mắt đã đỏ hoe.

Triệu Thành Tuấn nhìn anh giây lát, đột nhiên hiểu ra: “Ồ, tôi quên mất, anh cũng họ Chương, anh là người của Chương gia, thấy Chương gia sắp sụp đổ, cuối cùng anh cũng không kìm được, đúng không? Kiến Phi, anh thế nào tôi cũng không trách anh, nói thật từ khi thành lập Bắc Vũ đến nay, tôi chưa từng gặp đối thủ thực sự, nếu như đời này có thể cùng anh giao chiến một phen, tôi chết cũng cam lòng. Bởi vì tôi biết, anh rất thông minh, từ nhỏ đến lớn, cái gì anh cũng hơn tôi, tôi nỗ lực thế nào, cố đuổi theo thế nào cuối cùng vẫn kém một chút. Nói thực tôi rất không cam lòng, rất muốn so tài với anh, tôi không tin tôi thực sự không thắng được anh.”

“A Tuấn!”

Chương Kiến Phi quả nhiên xuất chiến, không còn cách nào khác, nếu anh không lộ diện, Hồng Hải rất lọt vào tay Triệu Thành Tuấn, mà cho dù thâm tóm được Hồng Hải, anh biết, Triệu Thành Tuấn cũng sẽ không dừng lại. Để tránh xảy ra càng nhiều xung đột khó lường, anh tiếp nhận chức vụ tổng giám đốc do Chương Thế Đức trao cho. Chức vụ này vốn là của Chương Gia Minh, để cứu vãn Hồng Hải, Chương Thế Đức đành “vì nghĩa diệt thân”, trong cuộc họp hội đồng quản trị tuyên bố bãi chức tổng giám đốc của Chương Gia Minh, đẩy Chương Kiến Phi vào đầu sóng ngọn gió, bởi vì ông ta biết, Chương Kiến Phi và Triệu Thành Tuấn tình cảm sâu đậm, có Chương Kiến Phi đứng ra làm bia đỡ đạn, Hồng Hải tạm thời có thể kê cao gối ngủ yên.

Nhưng Chương Thế Đức đã tính nhầm, Chương Kiến Phi lên nhận chức, quyết tâm tiêu diệt Hồng Hải của Triệu Thành Tuấn vẫn không hề tiêu tan, trái lại càng tấn công quyết liệt. Đầu tiên anh đàm phán với Tô Nhiếp Nhĩ, hy vọng Tô Nhiếp Nhĩ nhượng lại cổ phần của anh ta ở Hồng Hải cho anh, với cam kết không để tập đoàn Duy La Phan thiệt thòi về giá cả. Triệu Thành Tuấn biết rõ chỉ cần có được cổ phần của Tô Nhiếp Nhĩ, lập tức Bắc Vũ sẽ là cổ đông lớn nhất của Hồng Hải, Chương Thế Đức rất phải bật khỏi chức chủ tịch hội đồng quản trị, cho nên trong cuộc chiến này Tô Nhiếp Nhĩ có vai trò mấu chốt. Nhưng thái độ Tô Nhiếp Nhĩ rất mập mờ, không đồng ý cũng không từ chối. Điều kiện Triệu Thành Tuấn đưa ra rất ưu ái, nhưng trước sau anh ta vẫn không chịu tỏ thái độ chính thức, điều đó khiến Triệu Thành Tuấn bất an, không biết Tô Nhiếp Nhĩ có ý đồ gì. Hôm đó anh hẹn Tô Nhiếp Nhĩ đi chơi golf, một lần nữa nhắc lại chuyện đó, Tô Nhiếp Nhĩ cuối cùng lộ ra con bài, mỉm cười nói: “Anh lắm cảm hay giả bộ lắm cảm, anh không biết tôi luôn theo đuổi em gái anh? Lúc nào anh gả em gái cho tôi, lúc đó tôi sẽ nhượng cho anh cổ phần ở Hồng Hải, coi như sinh lễ, thế nào?”

Sự thế cuối cùng đã trượt đến bờ vực không thể không chế, Triệu Thành Tuấn thực ra chưa tỏ thái độ, dù anh muốn trả thù bao nhiêu cũng không thể bằng cách đánh cuộc hạnh phúc cả đời của em gái, nhưng không hiểu vì sao Tiểu Mai biết chuyện, cãi nhau một trận kịch liệt với anh, rồi chạy đến khóc với Chương Kiến Phi. Ngày hôm sau Chương Kiến Phi đã đến gõ cửa, sắc mặt rất kém, hỏi dồn anh: “Nghe nói em định gả Tiểu Mai cho Tô Nhiếp Nhĩ?”

“Anh nghe ai nói?”

“Ai nói không quan trọng. A Tuấn, em trừng phạt Chương gia thế nào, anh biết anh không có tư cách phản đối, nhưng nếu em định đưa Tiểu Mai ra làm vật trao đổi với Tô Nhiếp Nhĩ, anh không đồng ý!”

“Tô Nhiếp Nhĩ kém gì?” Triệu Thành Tuấn vừa từ chỗ Henson trở về, đứng trước mặt anh, mặt lạnh lùng: “Ở thành phố này không biết bao cô gái muốn lấy Tô Nhiếp Nhĩ, ai chẳng biết anh ta là anh tài nhất nhì đất này? Tốt nghiệp trường Cambridge, không có thói xấu, con người cũng được, gia giáo lễ nghĩa đều không kém. Bây giờ tôi lại thấy nếu anh ta lấy Tiểu Mai lại là chuyện tốt, Tô Nhiếp Nhĩ theo đuổi Tiểu Mai đã lâu, chứng tỏ anh ta là người chung tình, cũng như anh.”

“A Tuấn! vấn đề là Tiểu Mai có yêu anh ta không?”

“Tiểu Mai yêu anh, anh có lấy nó không?”

Triệu Thành Tuấn vốn vẫn do dự, bởi vì Tô Nhiếp Nhĩ mặc dù rất ưu tú, nhưng hôn nhân cần tình yêu, Tiểu Mai không yêu Tô Nhiếp Nhĩ, anh không thể ép em gái. Nhưng Chương Kiến Phi có vẻ rất nôn nóng, sau đó nhiều lần gọi điện đến, nói thẳng quan điểm, nếu Triệu Thành Tuấn bất chấp gả Tiểu Mai cho Tô Nhiếp Nhĩ, anh sẽ cưới Tiểu Mai, anh không đồng ý Triệu Thành Tuấn hy sinh hạnh phúc của em gái để chống lại Hồng Hải. Triệu Thành Tuấn không nói nữa câu, lập tức gọi điện cho Tô Nhiếp Nhĩ: “Tôi đồng ý gả em gái cho anh, chuẩn bị tiến hành hôn lễ.”

Tin vừa lan ra, Tiểu Mai dứt khoát đoạn tuyệt với anh trai, ngay đêm đó rời khỏi ngôi nhà sang trọng của hai anh em ở Warrington chuyển đến sống trong biệt thự riêng của Chương Kiến Phi ở gần núi Bukit Bendera. Triệu Thành Tuấn cũng không ngăn cản, chỉ ra một thông điệp cuối cùng, nếu Tiểu Mai nhất quyết hành động theo ý mình, sẽ cắt đứt tình anh em với cô.

Hai ngày sau, Chương Kiến Phi tuyên bố kết hôn với Tiểu Mai.

Không còn cách nào khác, Chương Kiến Phi đã bị ép tới bờ vực, anh vừa không thể khiến Triệu Thành Tuấn đổi ý, vừa không thể khiến Tiểu Mai nguội lòng, nhìn thấy sự việc đã bị đẩy đến sát mép vực, anh không thể bàng quan đứng nhìn. Huống hồ sự việc lại liên quan đến Tiểu Mai vô tội, anh lại một lần nữa mềm lòng. Nhưng có thể hình dung, đưa ra lựa chọn này anh đau khổ thế nào, mặc dù Tiểu Mai trẻ trung xinh đẹp, nhưng Chương Kiến Phi luôn coi cô là em gái, từ anh em biến thành vợ chồng, bất luận tâm lý hay sinh lý đối với anh đều là sự giày vò đau khổ, hơn nữa điều đó cũng có nghĩa anh hoàn toàn đoạn tuyệt với hôn nhân trong quá khứ, tình nguyện đem nửa đời còn lại hóa giải mối cừu hận và cuộc đấu giữa hai gia tộc.

Một người dù tuyệt vọng đến mấy cũng không thể từ bỏ bản thân để đi cứu người khác, nếu không rất có thể được không bằng mắt. Chương Kiến Phi biết đạo lý đó, nhưng không muốn suy nghĩ nhiều.

Con người anh thông minh tuyệt đỉnh, nhưng vào những lúc quan trọng lại thường hành sự theo tình cảm, anh đã từng can đảm, nhưng trong cốt cách lại là người ôn hòa nhẫn nhịn, có lúc anh cũng cứng lòng, cũng cương quyết, nhưng hành động theo tình cảm luôn ảnh hưởng đến phán đoán của anh, từ đó khiến anh không thể nhìn nhận chính xác tình hình, vừa nóng mắt là không còn cân nhắc gì nữa, cuối cùng luôn chịu thua chính mình.

Ngày trước Mao Lệ từng nói với anh: “Kiến Phi, con người anh cái gì cũng tốt, anh quả thực là người tốt, nhưng anh quá tự cho là mình đúng, luôn nghĩ chỉ cần mình hết lòng hy sinh là có thể khiến mọi người đều yên ổn, tình yêu không như vậy, hôn nhân càng không, anh có biết sự chịu đựng và hy sinh vô điều kiện của anh khiến người khác bị áp lực thế nào? Anh luôn

khiến những người xung quanh cảm thấy họ mắc nợ anh nhưng lại không thể đền đáp tình cảm tương xứng cho anh, một cái ao nước vốn trong, anh lại khuấy đảo thành đục, sự việc vốn rất rõ ràng đến cuối cùng hai người đều trở nên hồ đồ, anh xem, có phải tự chuốc vạ vào thân?”

Chương Kiến Phi rõ ràng lại đi vào vết xe đổ, anh không hề suy nghĩ sự hy sinh lần này của anh cho dù có thể hóa giải hận thù, nhưng liệu có mang lại hạnh phúc cho Tiểu Mai hay không. Anh chỉ nghĩ, cuộc hôn nhân đầu tiên thất bại là do Mao Lệ không yêu anh, vậy lần này Tiểu Mai yêu anh, có lẽ mọi chuyện sẽ ổn, còn anh có yêu Tiểu Mai hay không can hệ gì, chỉ cần Tiểu Mai hạnh phúc, bản thân anh hạnh phúc hay không hoàn toàn không quan trọng... Một lần nữa anh đi vào ngõ cụt!

Trước lễ cưới, Triệu Thành Tuấn hẹn gặp anh ở núi Bukit Bendera. Tiểu Mai cuối cùng vẫn là em gái anh, cô có làm anh đau lòng bao nhiêu cũng không thể dứt tình máu mủ, có một số điều anh nhất định phải nói với Kiến Phi. Lúc đó là buổi tối, trời mưa nhỏ, núi Bukit đầy sương mù, Triệu Thành Tuấn không che ô, hai tay chấp sau lưng nhìn biển đèn lờ mờ dưới chân, nói: “Kiến Phi, sự đã đến nước này, tôi thực sự bất lực. Tôi không ngờ hai người cùng hợp lực đối phó với tôi, Tiểu Mai không lý trí đã đành, anh lại cũng hòa theo nó... Được thôi, đã vậy tôi đành tác thành cho hai người, nhưng anh hãy nhớ, anh đã lấy em tôi nhất định một lòng một dạ đối tốt với nó, nếu để nó phải chịu một chút tủi thân, tôi sẽ không tha cho anh. Vì tình anh em, tôi đã bỏ qua hận thù, cũng ngầm cho phép anh lấy em tôi, tôi đã làm hết những gì có thể, không còn bất cứ đường lùi nào nữa. Cho nên anh hãy nghe cho rõ, nếu sau này Tiểu Mai không hạnh phúc, hoặc bị người của Chương gia làm tổn thương, tôi sẽ băm từng người họ Chương thành trăm mảnh, kể cả anh! Tính tôi anh đã biết, khi đã hận là bất chấp thủ đoạn, việc gì tôi cũng có thể làm, lời tôi đã cạn, anh hãy đi đi.”

“A Tuấn, xin lỗi...” Chương Kiến Phi thực ra trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì, lấy Triệu Mai chỉ là để ngăn cản bị kích hận thù, nhưng hôn nhân không tình yêu có lẽ là bị kích lớn nhất, không phải anh chưa trải qua bị kích đó, bình tĩnh nghĩ kỹ, lòng anh lại đầy phiền muộn, có thể một lần nữa anh lại đi vào vết xe đổ.

Gió trên núi rất lớn, bóng Triệu Thành Tuấn trong làn mưa xiên ngang trông càng yếu ớt cô đơn, ánh đèn thành phố dưới chân mập mờ trong màn mưa giăng, dường như đất trời chỉ còn mình anh. Anh quả thật đã lạnh lòng, thờ dãi: “Anh có lỗi với tôi hay không không hề gì, chỉ cần đừng có lỗi với em gái tôi.”

Đó là điều cốt lõi anh giao cho Chương Kiến Phi.

“Kiến Phi, tôi mong anh hiểu những lời tôi nói. Mặc dù bản thân tôi hoài nghi rất cả, không tin bất cứ ai, nhưng tôi tin tình thân và tình bạn có thể xóa bỏ hận thù, tôi không có bao nhiêu lòng tin, nhưng tôi quả thực không muốn mất anh. Tôi có thể tàn nhẫn với bất cứ ai, giết người phóng hỏa tôi đều có thể làm, duy nhất với anh và Tiểu Mai tôi không thể rắn lòng, có người cho tôi là động vật máu lạnh, tôi không phủ định, nếu trong huyết quản của tôi còn có một chút hơi ấm, nhất định là dành cho anh và Tiểu Mai, hai người là báu vật quý giá nhất với tôi. Kiến Phi, tôi thực sự chẳng có gì cho anh, chỉ có một chút hơi ấm trong dòng máu lạnh...”

“A Tuấn...”

“Tôi không thông minh bằng anh, nhưng tôi đáng thương hơn anh, Kiến Phi.” Giọng anh nghẹn lại, bất luận anh từng mạnh mẽ thế nào, lúc này yếu đuối đến tội nghiệp.

Chương Kiến Phi bước lên mấy bước, nhìn anh: “A Tuấn, em sao thế?”

“Không sao, chỉ buồn thôi.” Triệu Thành Tuấn xoắn lại áo khoác che giấu tâm tư, hai tay khoanh trước ngực, ngửa mặt nhìn bầu trời lờ mờ trong mưa: “Lâu lắm rồi tôi không nhìn sao, không biết có phải do tuổi tác, nhìn gì cũng lờ mờ như qua bức màn, sau khi anh và Tiểu Mai kết hôn, tôi cũng nên có cuộc sống của mình, có điều càng tới gần mục tiêu tôi càng e ngại, dường như đó là điểm cuối cuộc đời, đến chỗ đó là kết thúc cuộc sống, rốt cuộc tôi có nên đi?”

“Thực ra em định nói gì? A Tuấn, em có tâm sự chẳng?” Chương Kiến Phi cảm thấy Triệu Thành Tuấn rất bất thường.

Triệu Thành Tuấn ngoảnh đi, khuôn mặt ướt đầm, tóc đọng nước mưa, thần sắc dờ dãi: “Anh có biết tôi định đi đâu không?”

“Em định đi đâu?”

“Không nói.”

Ngày hôm sau Chương Kiến Phi gọi điện không liên lạc được với Triệu Thành Tuấn, thư ký A Mạc cho biết anh ra nước ngoài nghỉ phép, còn đi đâu, A Mạc cũng không biết.

Có nghĩa là, Triệu Thành Tuấn sẽ không tham dự hôn lễ của Chương Kiến Phi và Triệu Mai, anh cố tình tránh.

Tâm trạng của Chương Kiến Phi khỏi nói cũng biết, hôn lễ như vậy anh vui sao được, anh biết lần này anh thực sự làm tổn thương Triệu Thành Tuấn, nếu bản thân anh bị phản bội như vậy, có lẽ anh còn đau lòng hơn. Lòng day dứt không yên, tâm hồn với anh trở thành sự chịu đựng ghê gớm. Sau hôn lễ không lâu, hội đồng quản trị Bắc Vũ tuyên bố ngừng mua cổ phiếu của Hồng Hải, tuyên bố với bên ngoài, Bắc Vũ sắp có điều chỉnh vốn nội bộ cho nên tạm thời dừng mọi mua bán với bên ngoài, đây rõ ràng là chủ ý của Triệu Thành Tuấn, nói cách khác, anh đã bỏ qua cho Hồng Hải. Điều này khiến Hồng Hải thờ phảo, ngay giới truyền thông cũng biết, điều chỉnh vốn chẳng qua là cái cớ, tổng giám đốc Hồng Hải kết hôn với em gái tổng giám đốc Bắc Vũ là mấu chốt giải quyết bất hòa, Triệu Thành Tuấn cho dù lạnh mặt vô tình đến đâu cũng không thể không nhường nhịn em rể.

Nhưng Triệu Thành Tuấn trước sau vẫn không công khai lộ diện, mọi thông tin chính thức liên quan đến vận hành công ty đều do phó tổng và các quản lý cao cấp của công ty tuyên bố, trong một số trường hợp quan trọng cũng không thấy bóng anh. Thời gian này hình như anh không có ở thành phố Penang, không ai biết anh đi đâu. Duy nhất liên hệ được với anh chỉ có Chương Kiến Phi, nhưng chỉ qua hai lần điện thoại, người cụ thể ở đâu, làm gì, Chương Kiến Phi cũng không rõ. Hỏi anh anh chỉ nói đi nghỉ, qua loa vài câu rồi cúp máy.

Về sự phản bội của em gái, trước sau anh vẫn không thể tha thứ.

Anh là người cực kỳ kiêu ngạo, nhưng lại thất bại trong tay cô em, suy cho cùng vẫn là do tình máu mủ. Tiểu Mai vì một người đàn ông có thể từ bỏ cả anh trai, anh không thể dứt tình ruột thịt, nhưng cô em ruột thịt lại từ bỏ anh trước, điều này với anh không đơn thuần là phản bội, mà là một đòn tổn thương nặng nề.

Ba tháng sau Bắc Vũ họp hội đồng quản trị, đột nhiên tuyên bố thành lập chi nhánh ở Trung Quốc, từ đó triển khai hoạt động kinh doanh đến hải cảng của nước này, đây là kế hoạch lớn nhất hai năm gần đây của Triệu Thành Tuấn, cho nên việc điều chỉnh vốn của Bắc Vũ không chỉ là cái cớ như người ngoài vẫn nghĩ, mục đích sắp xếp lại vốn là để tiến vào thị trường này. Chỉ có điều Triệu Thành Tuấn lựa chọn đặt văn phòng chi nhánh ở Nam Ninh khiến cả phòng ào lên. Anh chỉ vào vòng tròn ở góc phía nam bản đồ Trung Quốc mà anh vừa dùng bút đỏ khoanh lại, nói:

“Bến cảng phía Thâm Quyển mặc dù rất phát triển, nhưng cạnh tranh quá gay gắt, thị trường cũng gần bão hòa, nhưng Nam Ninh Quảng Tây lại khác, là nơi diễn ra hội nghị ASEAN, thường xuyên giao lưu kinh tế với Đông Nam Á nên có tiền đồ phát triển rất tốt, hơn nữa chính quyền địa phương đang tập trung phát triển kinh tế vùng Vịnh Bắc Bộ, đây là cơ hội rất lớn với chúng ta. Chúng ta sẽ tham gia công trình S&T xây dựng cảng Phòng Thành, một thương cảng trọng yếu trong khu vực, tiềm lực rất lớn.”

“Theo tôi biết, công trình xây dựng bến cảng S&T vốn dự tính cũng lên tới mấy tỷ, chúng ta không có lượng vốn lưu động lớn như vậy. Các vị đại cô đồng quả nhiên cẩn trọng, lập tức phản bác.

Triệu Thành Tuấn không trả lời, anh rõ ràng đã có chuẩn bị trước, cười trả lời:

“Cho nên chúng ta mới liên kết với Duy La Phan cùng đầu thầu, do hai nhà chúng ta cùng liên kết xây dựng công trình này, như vậy có thể giảm được rất nhiều rủi ro.”

Ngay lập tức có người lên tiếng:

“Cho dù Duy La Phan đồng ý liên kết với chúng ta, ngân hàng cũng không thể cho chúng ta vay nhiều vốn như vậy, mấy tỷ cơ mà, rủi ro quá lớn.”

“Rủi ro lớn thì lợi nhuận lớn, huống hồ... vay vốn của chúng ta đã được Duy La Phan đứng ra bảo lãnh. Chính là cường cường liên thủ, cùng có lợi, sao lại không thể?”

Hội nghị tranh luận rất sôi nổi, cuối cùng vẫn nhất trí chọn Nam Ninh, các ủy viên hội đồng rất hiểu tính cách Triệu Thành Tuấn, nhìn chung ít khi tuyên bố, một khi tuyên bố chứng tỏ anh đã quyết định, hơn nữa không dễ thay đổi. Dù lắm rủi ro, dù tương lai khó lường, Triệu Thành Tuấn cũng kiên quyết nghênh chiến, vô số lần phải đưa ra những quyết định sinh tử thôn tính đối thủ anh cảm thấy trên đời khó có gì làm anh gục ngã, cũng chẳng có gì khiến anh sợ hãi. Anh là người đã chết vài lần, còn có gì đáng sợ!

Nhưng, đời anh có thực sự viên mãn như vậy?

Sau khi tan họp, Triệu Thành Tuấn ngồi hút thuốc một mình trong phòng, mắt nhìn vào vòng tròn đỏ trên bản đồ trước mặt, ngơ ngẩn. Chỉ có anh biết, anh thực sự muốn gì, có lẽ cái anh cần chỉ là một lý do. Vòng tròn đỏ kia trong mắt anh hình như là khởi điểm của một hải trình, hoặc là điểm cuối cuộc đời anh, anh hướng về thành phố đó như hướng về một giấc mơ đẹp, anh không kim được nổi nhớ, mọi nỗ lực ý chí của anh đều không xóa được nụ cười xa xăm trong giấc mơ đó, nhớ quá lâu, quá lâu, anh sợ mình không chờ được nữa...

Nếu năm xưa anh đủ can đảm

Mao Lê rất ngạc nhiên, vì cô vừa bất ngờ nhận được điện thoại của Dung Nhượng Thành. Ông hỏi thăm tình hình cuộc gặp Trương Phan, cô đáp ứng, nói là vẫn đang cố gắng. Thực ra cô nói dối, việc đó hoàn toàn đã bị cô quăng sang một bên, sau khi chạy khỏi văn phòng của anh ta, cô chẳng buồn liên lạc lại, biết là không hoàn thành nhiệm vụ, cô dứt khoát gác sang một bên, cùng lắm thì xin thôi việc, chứ biết làm sao.

Giọng Dung Nhược Thành thân thiết nhỏ nhẹ, lại dạn dỏ nhờ mặc đủ ấm, Thượng Hải rất lạnh.

Ồ, đây là giọng sếp Dung vốn nổi tiếng nghiêm khắc ngày xưa ư? Lẽ nào đúng như Bạch Hiền Đức nói: “Tình yêu! Chỉ có tình yêu mới có thể thay đổi một con người!”

Mao Lệ sợ nhất lại nói tới chuyện này, cô vâng dạ vài câu không biết nói gì. Sau khi Dung Nhược Thành cúp máy, cô tiếp tục lang thang trên phố, lòng nôn nao. Từ sau buổi tối đó, người cô luôn trong trạng thái chói với lảng lảng, không thể nào tập trung vào bất cứ công việc gì, vừa thấp thòm, hoang mang, lại vừa như hồi hộp đợi chờ.

Cô đợi chờ điều gì?

Mấy ngày nay Triệu Thành Tuấn không gọi điện, cũng không nhắn tin, giống như buổi tối đó không hề xảy ra chuyện gì, Mao Lệ đương nhiên có một chút băn khoăn, anh ta đang quan sát cô, chờ cô chủ động liên lạc, hay là hoàn toàn không bận tâm đến chuyện xảy ra tối hôm đó? Đương nhiên, chuyện buổi tối hôm đó quả thực chẳng là gì hết, chỉ là nhất thời đầu óc bốc hỏa cùng anh ta hôn một cái, cô cũng không báo thù đến mức đó. Tuy vậy dường như cô không hiểu được người đàn ông này, anh ta tiếp cận cô rốt cuộc với ý đồ gì? Thậm chí cô hoàn toàn không biết chút nào về anh ta, luôn cảm thấy trong thần thái thờ ơ bàng bạc, đôi mắt như vực sâu không đáy, khi nhìn cô, ánh mắt như từ một khe tối xa xăm lọt ra, cái “khe” đó nói quá khứ với hiện tại, cả con người anh ta toát ra một vẻ bí hiểm khó nói, anh ta không phải ở trong cuộc sống của cô, anh ta xuất hiện là muốn đưa cô quay về quá khứ.

Nhưng Mao Lệ rất sợ, cô không muốn quay trở về quá khứ với những mảnh vụn của đổ vỡ và chia ly mà cô chỉ muốn suốt đời không chạm đến nó, vậy cô chờ đợi điều gì? Cô biết mình nên tránh xa người đàn ông bí hiểm đó, nhưng biết là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác, bởi vì anh ta quá cuốn hút, cảm giác khi ở bên anh ta quá đặc biệt, cảm giác đó giống như hai hành tinh va vào nhau, bắn ra những chùm lửa sáng lóa, ánh sáng đó chưa từng xuất hiện trong cuộc đời quá khứ của cô.

Sự xuất hiện của Triệu Thành Tuấn rõ ràng là một vì sao sáng chói, tỏa hào quang rực rỡ, anh ta không hề che đậy ý đồ đối với Mao Lệ, nhưng không đeo bám dai dẳng như những người đàn ông khác, rất biết kiềm chế, hình như không vội vàng muốn đạt được thứ gì, ung dung nhẫn nại xoay quanh Mao Lệ, cho cô sự tôn trọng đầy đủ, nhưng không quy lụy hạ mình, anh ta không quá nôn nóng liên lạc với cô, luôn duy trì lòng kiêu hãnh của mình, nhưng cũng không làm cao, rất đường hoàng nghiêm chỉnh nhưng thỉnh thoảng cũng nói đùa vài câu không hề khiếm nhã, khôn ngoan lặng lẽ mai phục, gây ấn tượng rất sâu với cô. Mao Lệ lần này coi như kỳ phùng địch thủ! Mà chính cảm giác kỳ phùng địch thủ đó khiến cô không thể nào bỏ qua người đàn ông đó, cô cảm thấy cô và Triệu Thành Tuấn là hai vật thể tương đồng trong vũ trụ, không biết trải qua bao nhiêu năm ánh sáng mới tương ngộ ở hành tinh trái đất. Đáng buồn là, bây giờ mặc dù cô đã tìm được vật thể tương đồng nhưng không phải ở trên trái đất, bởi vì ánh mắt của Nghiêm Bình Bình bên cạnh nhìn cô giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Đạo phổ với Nghiêm Bình Bình còn tệ nhạt hơn đi một mình, không biết tại sao cô ta sợ cô đến thế, khúm núm rụt rè theo sau, không dám nói to.

Đang đi di động vang lên bài hát vui vẻ, Mao Lệ cầm di động ngược nhìn bầu trời mây xám dày đặc: “A lô! Ai đấy?”

“Tôi, đương nhiên là tôi.” Một giọng đàn ông đã quen vang lên trong máy, cô thầm lẩm bẩm, không biết đây có phải là trái đất? Cô cảm thấy toàn thân nổi da gà, miệng lắp bắp: “Trương... Trương Phan?”

“Gọi tôi là giáo sư!”

Mười mấy phút sau, Trương Phan dẫn cô vào phòng làm việc, mời cô ngồi lên bộ salon mềm mại vô cùng dễ chịu, còn pha cho cô cốc cà phê đặc, sau đó ngồi đối diện cô, vắt chân chữ ngũ, chậm rãi phán: “Bản thảo đó rất tiếc, tôi đã ký hợp đồng với người khác rồi.”

“Ký rồi?”

“Phải, ký rồi.”

“Thật đáng tiếc...” Mao Lệ chán ngán dựa vào salon thờ dài. Trương Phan giũ giũ vạt áo choàng nói: “Tôi nói như vậy nhất định cô bị tổn thương, rất tiếc, đây không phải là ý của tôi, quả thực là do cô đã từng làm tôi bị tổn thương sâu sắc, mà tác phẩm của tôi lại ưu tú như vậy, cho nên tôi đành phải mang trái tim tan nát đi nhờ cậy người khác. Nhưng nhìn điệu bộ bây giờ của cô, là một người đàn ông trách nhiệm và có tình thương, tôi vô cùng đau lòng, mặc dù cô không muốn gặp tôi, thậm chí coi thường tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy cô là một cô gái ưu tú, trong hệ giá trị của tôi, cô là cô gái tuyệt vời đến mức gần như hoàn mỹ.”

“Ồ? Thật sao?” Bất cứ ai cũng thích khen, dầu là lời khen của một người có vẻ tâm thần, Mao Lệ cũng thấy vui.

“Đúng thế tôi cho là cô rất được, luôn nói thực lòng, không màu mè điệu vợi, nhất là đáng điệu e dè của cô, có một vẻ bên lên thuần phác cổ điển, vô cùng quyến rũ! Hay hơn nhiều những cô gái đang hư hỏng bởi nền giáo dục hiện đại, cho nên tôi rất thích cô.”

Mao Lệ cười thầm, mình cũng có lúc e dè bên lên ư? Xem ra vị giáo sư này cũng có lúc mất nhìn không chuẩn.

Cô tươi cười, nói: “Giáo sư, tôi quả thật không xứng công đến đây, mặc dù không lấy lại được bản thảo đó của giáo sư nhưng nhận được lời khen của giáo sư, thật là ngoài sức tưởng tượng của tôi.”

“Những việc ngoài sức tưởng tượng của con người còn rất nhiều.” Trương Phan cười, khuôn mặt điển trai của anh ta trông càng đẹp, anh ta lôi từ gầm bàn ra một túi giấy lớn, vỗ vỗ lên đó như vỗ đứa con của mình: “Cho cô.”

Mao Lệ trở mắt: “Đây là...”

“Bản thảo lần trước quả thực đã ký hợp đồng với nhà xuất bản khác, nhưng bản này thì chưa, nếu các vị ưng, xin trao cho các vị. Đây là sáng tác của tôi hồi đi du học, thuộc đề tài thám hiểm, là bộ sách tổng cộng tám cuốn... Hơi dài một chút, có điều tôi vẫn hy vọng các vị xuất bản, hơn nữa phải giao cho người được tôi tin nhiệm...”

Mao Lệ ngạc nhiên đến mức khó tin, Trương Phan lại giữ giữ chiếc áo choàng cao cấp của anh ta, lại đẩy gọng kính đắt tiền trên mũi, nói vẻ nghiêm túc: “Biểu hiện của cô nói với tôi, cô không tin đây là tác phẩm do con người viết ra, rất đáng tiếc đây chính là tự tay tôi viết! Một thiên tài trác tuyệt như tôi không dễ bụng mấy chuyện người ta nghi ngờ mình, tôi có thể hiểu, nhìn theo góc độ khác đó là khen ngợi.”

“Khen ngợi! Khen ngợi! Chính là khen ngợi!” Lần này Mao Lệ bật cười thành tiếng.

Từ phòng làm việc của Trương Phan đi ra, trời đã muộn, lại có mưa, mùa đông Thượng Hải luôn có mưa dai dẳng, gió mang theo mưa lạnh hắt vào mặt lại giống như vỗ về. Đường phố bắt đầu lên đèn, thành phố này vẫn náo nhiệt như xưa, dòng xe cuộn cuộn như nước. Đèn màu lần lượt bật sáng, trong không trung ánh sáng muốn màu bắt đầu rực lên lấp lánh, trong màn mưa càng huyền ảo. Mao Lệ đi trên đường, lòng lâng lâng chỉ muốn hát vang, đầu óc minh mẫn, tinh thần sảng khoái, không khí hít thở cũng dễ chịu, cô đang định vẫy tắc xi về nhà thì điện thoại đổ chuông, nhìn cái tên nhảy múa trên màn hình, tìm cô bắt chợt đập nhanh.

“Cô ở đâu?” Giọng anh trong điện thoại như đang cười.

“Tôi ở Thượng Hải.”

“Còn chưa chuẩn bị về Nam Ninh sao?”

“Có lẽ hai ngày nữa sẽ về, còn anh?” Mao Lệ bất chợt thấy lâng lâng, lòng xốn xang ngọt ngào, cô đứng trên đường trong mưa bụi lạnh lạnh đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên thấy tờ áp phích quảng cáo bộ phim nào đó trên tường trạm xe buýt bên kia đường, nhìn kỹ chính là bộ phim cô rất muốn xem, vậy là buột miệng: “À, nếu tôi nay anh rồi, có thể đưa tôi đi xem phim không?”

“Xem phim? Có thể, tôi không bận!” Triệu Thành Tuấn trả lời ngay không suy nghĩ, nhân tiện tiến thêm một bước: “Hay là tối nay chúng ta cùng đi ăn, ăn xong đi xem phim?”

Mao Lệ cười khanh khách: “Điều đó không nằm trong kế hoạch, tôi chỉ mời anh đi xem phim, anh đã mời tôi đi ăn, anh không sợ lỗ vốn sao?”

Triệu Thành Tuấn cười: “Cái đó gọi là đầu tư.”

“Nhưng tôi không đảm bảo có thể báo đáp, cẩn thận không lỗ vốn.”

Triệu Thành Tuấn cũng cười: “Đầu tư cũng có đầu tư ngắn hạn và đầu tư dài hạn, tôi đã xác định cô không phải là đầu tư ngắn hạn, suốt cả đời, có đủ để tôi được báo đáp không?”

Ám chỉ này quá rõ, Mao Lệ đưa tay nghịch tóc, lòng bắt đầu rối loạn, chống chế: “Vậy còn phải xem là báo đáp gì. Hơn nữa... Triệu tiên sinh, chúng ta mới quen nhau chưa bao lâu!”

Đầu bên kia im bật, lát sau, Triệu Thành Tuấn thở dài: “Mao Lệ, rốt cuộc cô vẫn không tin tôi.” Nói xong truyền đến tiếng “tu tu”, anh đã cúp máy.

Mao Lệ ngáy người hồi lâu, không hiểu mình nói sai điều gì?

Triệu Thành Tuấn không giận, anh chỉ hơi buồn. Nhưng bất luận thế nào, bây giờ có thể coi là sự khởi đầu rất tốt, mặc dù đã nhiều năm anh không xem phim, nhưng Mao Lệ đã mời, một cơ hội hiếm hoi như vậy, anh không thể bỏ lỡ.

Lát sau, anh gửi tin nhắn cho cô: “Bây giờ cô ở đâu tôi đến đón?”

Mao Lệ ngẫm nghĩ hồi lâu, cũng không hiểu tại sao cô bất chợt rủ Triệu Thành Tuấn đi xem phim, ở Thượng Hải không phải cô không có đàn ông ngưỡng mộ, tại sao lại chọn anh ta? Có phải vì nụ hôn tối hôm đó?

Mao Lệ thấy giận chính mình, mới chỉ vì một nụ hôn mà đã không giữ được thăng bằng, quả thực không giống phong cách Mao Lệ chút nào, nhưng từ ngày ly hôn, cô có hôn người đàn ông nào khác không? Mặc dù bề ngoài cô có vẻ thoải mái vô tư, nhưng đã bao giờ cô thoát khỏi vỏ bọc, tiến thêm một bước?

Không phải cô không có lựa chọn, chỉ có điều trái tim đã lạnh như mặt hồ nước đọng.

Triệu Thành Tuấn liệu có là ngoại lệ, Mao Lệ cũng không muốn nghĩ, một số chuyện nghĩ quá nhiều càng thêm đau đầu, quá tỉnh táo có khi dễ bị thương, tùy cơ định liệu là phương thức xử thế Mao Lệ học được mấy năm nay. Đã quyết định đoạn tuyệt với quá khứ, nếu có một khởi đầu mới cũng chưa hẳn không hay. Chỉ là cô vẫn có cảm giác mông lung kỳ lạ, cô cảm thấy Triệu Thành Tuấn như từ một quá khứ nào đó của cô đi ra, có phải họ đã từng gặp nhau? Nhưng mãi cô vẫn không thể nhớ ra đã gặp ở đâu, lẽ nào đó chính là sự kỳ ngộ “như đã từng quen” đầy rẫy trong các tiểu thuyết tình cảm?

Triệu Thành Tuấn đột nhiên cúp máy khiến Mao Lệ hơi phật ý, anh chàng này quá kiêu ngạo, buồn vui bất thường, cô thể không thèm để ý đến anh ta nữa, nhưng lát sau Triệu Thành Tuấn nhắn tin báo đến đón cô, lòng cô lại bừng sáng như có ánh nắng, vậy là lại tự nhủ, không phải anh ta kiêu ngạo, mà do cô quá coi trọng anh ta, ngoài mối tình đầu là gã đề tiện Ngô Kiến Ba, cô đã bao giờ quan tâm đến ai như vậy?

Sau khi gặp nhau, Triệu Thành Tuấn đưa Mao Lệ đến một nhà hàng châu Âu trên đường Hoành Sơn, đây là một ngôi nhà kiến trúc theo kiểu châu Âu được cải tạo lại, âm nhạc dịu dặt ánh đèn màu cam ấm áp, bộ đồ ăn, những bức ảnh trên tường và chùm đèn trần, tất cả đều xưa cũ, cảnh trí cổ kính nhuộm màu thời gian. Triệu Thành Tuấn ngồi ở phía khuất ánh đèn lặng lẽ cất bít tét, dáng e dè, Mao Lệ cũng cúi đầu húp từng thìa canh cá tầm, không nói gì, thỉnh thoảng liếc nhìn anh, cảm thấy anh chàng thật kỳ quặc, chẳng lẽ một câu nói đùa cũng dễ bụng, chẳng lẽ hẹp hòi đến thế?

“Cô không vui sao?” Triệu Thành Tuấn hỏi Mao Lệ.

“Còn anh có tâm sự gì chẳng?”

Triệu Thành Tuấn nhìn cô giây lát, cười xói lời: “Tiểu thư, chính cô luôn cúi đầu không nhìn tôi, tôi lại không biết có chỗ nào đắc tội với cô, đang thăm nghĩ có phải tại cô không vui.”

Mao Lệ đâm chiều: “Không phải tôi không vui, mà do tôi đang mải nghĩ đến bộ phim tối nay.”

“Phim gì?”

“*Không chân thành, xin đừng đến* của đạo diễn Phùng Tiểu Cương.”

Triệu Thành Tuấn đương nhiên không biết Phùng Tiểu Cương là ai, anh chỉ suy nghĩ về tên phim *Không chân thành, xin đừng đến*.

Quan hệ giữa hai người khác giới quả thật diệu kỳ, cho dù Mao Lệ bề ngoài có vẻ bạo dạn, cũng muốn giữ hình ảnh thực nữ trước mặt đàn ông, xem xong phim, khi Triệu Thành Tuấn đưa cô đến tầng trệt khu chung cư, rõ ràng rất lưu luyến, nhưng cô vẫn dần lòng kiên quyết xuống xe, diễn trọn vai thực nữ. Triệu Thành Tuấn lại là bậc quân tử, nền giáo dục thượng lưu dạy anh, nếu phụ nữ không có ám hiệu, người quân tử không nên miễn cưỡng, nên đợi dàng hôn tạm biệt và chúc ngủ ngon. Nhưng nền giáo dục ưu tú đó gặp trục trặc khi tiếp xúc với Mao Lệ. Lúc lái xe ngoặt vào đường Phan Dương chỗ đầu ngã tư, anh phải dừng lại, cảm thấy không thể ra về, anh mở ô cửa trên đỉnh xe, ngửa mặt nhìn lên, bầu trời đêm sau mưa lung linh màu tím thẫm, sao lác đác, nhấp nháy, gió đêm lạnh buốt cửa vào mặt cũng không thấy đau. Một đêm đẹp như thế, anh thực sự không muốn một mình, cho dù ngồi bên nhau nói vài câu không đầu không cuối, cũng miễn nguyện.

Còn Mao Lệ trở về nhà tắm xong cũng không thể ngủ, đầu tiên gọi điện tán gẫu với Bạch Hiền Đức, nhưng mới được mấy câu bà chị đã buồn ngủ dúi mắt, ngáp dài tuyên bố phải đi ngủ. Mao Lệ bất lực, đành cúp máy nằm đọc sách, nhưng đọc không vào, vậy là trở dậy đi đi lại lại trong phòng, lòng xôn xang. Đang quần quanh như thế, chợt ngoài cửa sổ có tiếng còi xe hơi, cô thầm nghĩ, nửa đêm rồi ai còn bấm còi không sợ người ta la mắng.

Mao Lệ kéo rèm cửa nhìn ra, trố mắt, xe của Triệu Thành Tuấn đã quay lại từ lúc nào, dừng cạnh cột đèn đường trước cửa vườn hoa, anh đã xuống xe, đứng tựa thành xe, áo khoác ngoài đã cởi, hai tay khoanh trước ngực, ngửa mặt nhìn cô cười. Mặc dù ban đêm nhưng dưới ánh đèn đường khuôn mặt anh hiện ra sáng rõ như ảo mộng. Mao Lệ nhìn rõ anh nháy mắt với cô, gian tà như dụ dỗ con gái nhà lành.

Bất ngờ anh rút điện thoại chỉ vào đó. Mao Lệ phản ứng rất nhanh, vội quay vào lấy điện thoại dưới gối, có một tin nhắn gửi đến lúc cô đang tắm, cô chưa đọc, chỉ có một câu: “Đêm nay muốn cùng em bỏ trốn.”

Khi Triệu Thành Tuấn lái xe quay lại, thực ra cũng đã nghĩ đến khả năng bị từ chối, nhưng anh vẫn muốn thử, bởi vì ít nhiều anh cũng có niềm tin. Sau khi lên xe, Mao Lệ hỏi anh tại sao lại biết cô sẽ đi với anh, anh cười: “Bởi vì tôi đoán cô không thể diễn tốt vai thực nữ.”

Mao Lệ phật ý: “Thực tế đúng là tôi muốn làm thực nữ gái ngoan.”

“Đi với tôi, em không làm nổi gái ngoan đâu.” Triệu Thành Tuấn giờ tay kéo cô vào lòng. Hôn thật sâu. Nụ hôn mãnh liệt và gấp gáp, anh dán chặt vào cô, dường như muốn ép cô tan vào cơ thể mình, cái bờ đê lý trí cuối cùng không chịu nổi cơn sóng cuồng ham muốn. Làn môi cô có mùi hương thanh khiết khác thường, cơ thể tỏa mùi thơm phảng phất như say, bị anh ghì chặt như vậy, cô không còn chỗ lùi, họ đều không còn chỗ lùi, chỉ quấn chặt nhau một cách tuyệt vọng, không muốn rời, không thể rời. Anh cảm thấy đây là giây phút thần tiên, cô cảm thấy anh là thân xác tái sinh của cô, cô muốn tái sinh, cô không cần quá khứ, cô vĩnh viễn không cần trở về quá khứ.

Rất lâu rất lâu, hai người mới rời nhau, anh mỉm cười hỏi cô: “Sau đây em muốn làm gì?”

“Còn anh, muốn làm gì?”

“Em muốn tôi làm gì tôi sẽ làm cái đó.”

“...”

Mặt Mao Lệ hơi nóng, đối với một người đàn ông và một người đàn bà, lời đối đáp thẳng thắn như thế quả thực quá nóng, cho dù cả hai đều muốn làm chuyện đó, nhưng vẫn còn một chút e ngại bởi họ chưa thật quen nhau, nói chính xác là nửa quen nửa lạ, muốn vượt qua bước đó còn khó khăn hơn nếu hai người hoàn toàn xa lạ. Mao Lệ xưa nay không tự cho mình trong sáng bao nhiêu, lần này vẫn không nên bật cười: “Nói đi, như thế mới là người lịch thiệp.”

Triệu Thành Tuấn nghiêm túc gật đầu: “Đúng, khúc dạo đầu, không nên quá vội.”

Mao Lệ bĩu môi: “Vị tiên sinh này gian quá, tư tưởng nên trong sáng một chút, đừng có chỉ nghĩ đến chuyện xấu xa. Tôi thấy hình như tiên sinh làm nhiều chuyện xấu quen rồi.”

Triệu Thành Tuấn liếc cô: “Sao cô biết tôi làm chuyện xấu? Có chứng cứ không?”

“Anh khéo giả bộ!”

“Vây chúng ta không giả bộ nữa, mệt lắm.” Anh giơ tay quàng vai cô, đôi mắt sâu lóng lánh như biển dưới ánh sao, dịu dàng nhún chìm cô: “Như thế này thật tuyệt, Mao Lệ, được ở bên em, dù không làm gì tôi cũng mãn nguyện. Tôi biết chúng ta quen nhau chưa lâu, em vẫn chưa hiểu tôi, nhưng xin em hãy tin vào thành ý của tôi, tôi không dám tham vọng mang lại cho em hạnh phúc như em mong muốn, nhưng ít nhất tôi sẽ khiến em hiểu rằng tôi... tôi...” Lời tiếp theo anh không biết nói thế nào, trông anh vô cùng căng thẳng, chưa bao giờ anh căng thẳng như thế.

Mao Lệ ngắt lời anh: “Anh đừng nói gì nữa, em hiểu cả rồi! Thật mà, đừng nói gì hết, có những điều nói quá rõ lại không hay, em thích đơn giản, không thích phức tạp, hơn nữa Brant, em cảm thấy...”

“Gọi tôi là A Tuấn.”

“A Tuấn, em thấy chúng ta đều cần thêm thời gian, không phải sao?” Nói đến đó cô hơi vểnh chiếc cằm nhọn xinh xắn nhìn anh, gió thổi rối tung tóc cô, khuôn mặt như vàng trắng trong ngần dưới ánh đèn đêm đẹp đến hư ảo, có gì lay động tự đáy lòng, dâng lên, dâng mãi, sóng mũi cay cay, đáy mắt ăm ắp sóng sánh như sắp tràn nước.

Triệu Thành Tuấn nghiêm trang trả lời: “Mao Lệ, tôi có thời gian cả cuộc đời, tất cả cho em, có đủ không?”

“Nhưng em không dám hứa gì với anh, bản thân em còn chưa chắc chắn, bởi vì em thường phạm sai lầm, làm tổn thương bản thân, cũng làm tổn thương người khác, em không dễ tin vào tình yêu như trước, em rất sợ, em sẽ làm tổn thương anh.”

“Tôi dùng thời gian cả cuộc đời còn chưa đủ khiến em tin vào tình yêu ư?” Giọng Triệu Thành Tuấn trở nên khàn đặc, rõ ràng lời rất dịu dàng nhưng nói ra không hiểu sao hơi lạnh lùng: “Mao Lệ, rất nhiều chuyện bây giờ tôi không thể nói hết với em, tôi cũng không biết làm gì mới có thể khiến em tin thành ý của tôi. Tôi chỉ có một trái tim, dựa vào trái tim đó hôm nay tôi mới có can đảm đứng trước mặt em... Em cũng đừng hỏi tại sao, trên đời có rất nhiều điều không cần hỏi tại sao, giống như mặt trời mọc từ hướng đông, như cá có thể thở trong nước, em có thể biết tại sao không? Em chỉ cần biết chúng vẫn luôn như thế, vốn đã như thế, là bản năng, cũng là số mệnh. Giống như tôi và em, bắt đầu từ lúc nhìn thấy em, tôi đã không thoát khỏi số mệnh đó.”

Một khung cảnh như thế, những lời bộc bạch như vậy, không thể nói là không cảm động, nước mắt tích tụ đã lâu trong mắt Mao Lệ bỗng túa ra, cô không biết trả lời anh thế nào, gió ngoài đường rất lớn, mũi cô đỏ ửng, không phải vì buồn mà vì hạnh phúc, nhìn cô lúc này rất giống trẻ con: “Được rồi, tôi nay em chẳng muốn làm gì nữa, em muốn uống rượu!”

Triệu Thành Tuấn do dự một lát, mỉm cười: “Được, tôi sẽ uống cùng em, chúng ta đi đâu?”

“Đi theo em.”

Mao Lệ dẫn Triệu Thành Tuấn đến phường Điền Từ nổi tiếng, cô thành thạo bước vào quán rượu như vào một chỗ quen, chủ quán là một cô gái xinh xắn tuổi cũng trạc Mao Lệ, tên là Phi Phi. Nhận ra người quen, cô ta nhanh miệng: “Mao Lệ, con quý, vẫn còn nhớ chỗ này hả!” Liếc nhìn người đàn ông đi sau, cô ngạc nhiên trở mặt: “Ôi chà, mình tình ở đâu thế này, đẹp trai thế, chưa gặp bao giờ...”

“Thôi thôi, được rồi, còn chỗ trống nào mau phục vụ đi, vị tiên sinh này rất lắm tiền, cậu nên tranh thủ cơ hội.”

“Ôi chà, người ta có tiền hay không lại còn cần cậu quảng cáo, tôi vừa liếc mắt là biết ngay không phải loại đi Audi.”

“Vây đi loại gì?”

“Ít nhất cũng BMW.”

“Mất cậu lệch rồi.”

“Vây thì Mercedes, Bentley, hay là Wombat?”

“Anh ta đi máy kéo!” Mao Lệ nhìn tầng một đã hết chỗ trống, dẫn Triệu Thành Tuấn lên tầng trên, bà chủ đi sau, không nên nổi tò mò, bắt đầu điều tra Triệu Thành Tuấn: “Tiên sinh quý danh gì? Lần đầu đến phải không? Có phải là bạn trai của Mao Lệ? Cô nàng đôi khẩu vị rồi...” Câu cuối khiến Triệu Thành Tuấn chú ý, anh ngoái lại, hứng thú hỏi: “Khẩu vị trước đây của cô ấy là gì?”

“Phi Phi, tôi nay không định bán hàng sao?” Mao Lệ đi phía trước nói.

“Ôi chà! Có vụ làm ăn sao lại không làm, đứng không tiền sinh?” Cô chủ nở nụ cười mê hồn, dẫn hai người đến chiếc bàn sát cửa sổ tầng hai, chỗ này vừa may có thể nhìn xuống cả khuôn viên bên dưới, tầm nhìn tuyệt vời.

Do ban ngày trời mưa, khách buổi tối không đông, khi khách cũ lục tục ra về, tầng hai chỉ còn Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn, lúc này Mao Lệ đã chén choáng say, cô không che giấu từ lượng của mình, uống hết ly này đến ly khác, hoàn toàn bộc lộ con người thật, Triệu Thành Tuấn ngăn không được, rượu là một thứ hết sức thần kỳ, đại não con người một khi bị nó làm tê liệt, mọi ý thức đề phòng, mọi điều kiêng kỵ, mọi điều khó nói... tất cả đều từ miệng Mao Lệ tuôn ra.

Triệu Thành Tuấn lấy cớ bị bệnh dạ dày không uống nhiều, đa phần chỉ ngồi nhìn Mao Lệ uống, anh cũng không xen lời, chỉ lắng nghe cô nói. Mao Lệ nói rất nhiều, cả những chuyện xa xưa từ hồi nhỏ, Triệu Thành Tuấn yên lặng lắng nghe, đó chính là quá khứ của cô, anh từng dùng thời gian bảy năm, bao lần trong tâm trí hình dung quá khứ của cô!

Trong lúc đầu óc bốc lửa Mao Lệ cũng nói về mối tình đầu, đã lâu rồi, nhắc đến Ngô Kiến Ba lòng cô vẫn đau đớn không nguôi. Cô đau khổ, căm ghét, kinh tởm, nguyên rủa chính mình, rõ ràng rất thông minh, không biết mà xui quẻ khiến thế nào để bản thân phải chịu nỗi nhục cả đời rủa không hết.

“Lúc đó em thật ngốc, tất cả mọi người đều nhận ra hần là người thế nào, chỉ có em không nhìn thấy. Thực ra, có lẽ em cũng biết con người hần là thế nào, nhưng tại em quá gan lì, không chịu thừa nhận mình thua, rõ ràng biết phía trước là ngõ cụt vẫn cố lao vào, vậy là vỡ đầu chảy máu. Vì thế em không ngần ngại làm tổn thương những người yêu em chân thành, kể cả anh trai em, em đã từng vì Ngô Kiến Ba suýt ném vỡ đầu anh ấy, bây giờ trên đầu anh ấy vẫn còn vết sẹo.”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?” Triệu Thành Tuấn thân nhiên hỏi.

Mao Lệ mặt đỏ hồng, chớp mắt nhớ lại: “Năm thứ hai đại học, anh trai em không thích Ngô Kiến Ba, cho người dẫn mặt hần ta, vậy là em đi dẫn mặt anh trai em. Ôi chao, lúc đó em thật ngông cuồng, làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn.”

“Chi tiết cụ thể hôm đó em còn nhớ không?”

“Không nhớ lắm, những chuyện nát bét đó ai còn muốn nhớ, em bắt đầu dĩ mới bói lại trong đầu, như vậy để vĩnh viễn không nghĩ đến nữa.” Mao Lệ đã say chệnh choáng, nhưng trí óc vẫn tỉnh táo, lại bổ sung: “Nhưng chính là qua lần đó em quen... anh ấy, lúc đó anh ấy cũng có mặt, hình như đến Thượng Hải nghỉ hè, anh trai em mời anh ấy đi uống. Phải, chính là lần đó...”

Mặc dù say, cô vẫn không chịu nói ra cái tên đó, chứng tỏ cô kiêng kỵ thế nào! Đau đớn tuyệt vọng và bất lực thế nào, nếu không do men rượu, cô tuyệt nhiên không nhắc đến.

Triệu Thành Tuấn lặng lẽ nhìn cô, thử thăm dò: “Anh ấy có một mình thôi à?”

“Không, hôm đó còn có mấy người cùng ngồi.” Mao Lệ hơi buồn ngủ, lẩm bẩm đầy Triệu Thành Tuấn: “Này, đến lượt anh, kể về mối tình đầu của anh đi. Nhất định anh cũng có mối tình đầu chứ?”

Triệu Thành Tuấn khó giấu nổi thất vọng trong lòng, đúng là cô không hề có ấn tượng về anh.

“Này, anh có nghe thấy không, em đã bộc bạch rồi, anh cũng nên thể hiện một chút chứ?”

Triệu Thành Tuấn cười: “Em uống nhiều rồi, để tôi đưa em về.”

Tối đó Mao Lệ uống say, khi tỉnh lại đã là hơn mười giờ sáng ngày hôm sau, đầu đau như muốn nứt, nhìn căn phòng xa lạ còn tưởng mình vẫn nằm mơ, đây rõ ràng không phải là phòng ngủ của cô, mà giống như phòng đôi trong khách sạn. Triệu Thành Tuấn gõ cửa vào đúng lúc, có lẽ nghe động tĩnh trong phòng biết cô đã tỉnh. “Có đói không, tôi gọi chút gì ăn nhé?” Anh mặc áo sơ mi, bên ngoài là chiếc gilê dệt kim màu tro, ngoài khuôn mặt hơi gầy, tinh thần rất tốt, mặt mũi tươi tỉnh, đi đến bên giường, nhìn cô lắc đầu: “Tôi cứ tưởng cô bản lĩnh lắm, không ngờ cũng vậy thôi, chỉ uống một chai vang đỏ đã ngủ như in.”

“Anh mới là in!” Cô bĩu môi, nhìn anh: “Đây là đâu?”

“Khách sạn chỗ tôi ở.”

Mao Lệ bất giác nhìn chiếc gối bên cạnh.

Triệu Thành Tuấn miễn cưỡng cười to: “Gay quá, tôi qua tôi cũng say, chẳng nhớ gì hết, cô nói xem làm thế nào bây giờ? Cô phải chịu trách nhiệm với tôi hay là tôi phải chịu trách nhiệm với cô?”

“Đáng ghét!” Mao Lệ vớ chiếc gối bên cạnh ném anh: “Nếu anh không đưa tôi đi Hokkaido, tôi sẽ không tha cho anh!” Trong phim *Không chân thành, xin đừng đến* họ xem tôi qua, rất nhiều cảnh quay ở Hokkaido Nhật Bản, phong cảnh tuyệt đẹp, Mao Lệ ngây người, lẩm bẩm nhất định phải đi Hokkaido một chuyến, Triệu Thành Tuấn nói: “Không thành vấn đề, đợi tôi giải quyết xong công việc sẽ đưa cô đi.” Nói xong anh kéo cô ra khỏi giường, đẩy vào nhà tắm. “Mau tắm đi, rồi chúng ta xuống tầng ăn gì, tôi đói rồi.”

Mao Lệ nghi ngờ: “Anh đưa tôi đi thật chứ?”

“Chỉ là Hokkaido thôi mà! Ngoài Mặt trăng và sao Hỏa, chỗ nào tôi cũng có thể đưa cô đi! Đương nhiên tiền để là cô phải đính ước với tôi...”

Mao Lệ cười khanh khách, chạy biến vào nhà tắm: “Triệu Thành Tuấn, anh không thể giữ gìn một chút sao? Quân tử nên tế nhị!”

“Cái gọi là quân tử chẳng qua là biểu diễn nền giáo dục của xã hội thượng lưu, thực ra là cố tình thể hiện như vậy để quyến rũ phụ nữ, cô đã lên giường của tôi, tôi cần gì phải đóng vai quân tử!”

“Nhưng tiên sinh, tôi không được tiếp thu nền giáo dục thượng lưu.” Mao Lệ từ nhà tắm nói vọng ra, lẫn trong tiếng nước ào ào.

Triệu Thành Tuấn đứng ngoài cửa: “Vậy thì tốt, tôi cũng xuất thân từ dân nghèo.”

“Không thể!”

“Tại sao không thể? Phú quý bẩm sinh chỉ thuộc về một số rất ít người, đại đa số người ta muốn vươn lên đều phải tay trắng lập nghiệp. Tôi nói tôi từng ngủ ngoài đường cô có tin không?”

“Thật à? Nhưng anh không giống người từng chịu khổ.”

“Mao Lệ, lúc tôi chịu khổ, cô còn làm nũng trong lòng anh trai cô.”

“Sai rồi, tôi chưa bao giờ làm nũng trong lòng anh ấy! Tiết lộ với anh chuyện này nhé, từ nhỏ người quậy phá gây sự bên ngoài là tôi, chứ không phải anh tôi, Mao Tấn nhất gan hơn tôi, gây ra chuyện chỉ biết bỏ chạy, tôi thì không. Từ nhỏ đã bị thầy giáo đến tận nhà nói với cha mẹ, tôi liền nói thẳng với thầy: “Chính em làm, thế thì sao, thầy cứ đuổi học em đi”. Lần nào cũng làm cha tôi tức điên, nhưng người bị đánh luôn là Mao Tấn, bởi vì cha không nỡ đánh tôi, đành phạt anh tôi không trông nom tôi cẩn thận, chà chà, nói thật tôi luôn không phải với anh tôi...” Mao Lệ nhanh chóng tắm xong, quần người trong chiếc khăn tắm to đùng, khệnh khạng bước ra, hoàn toàn không để ý ánh mắt liếc đảo của Triệu Thành Tuấn, cô đứng trước gương khéo léo búi tóc, phát hiện ánh mắt anh nhìn mãi vào ngực mình, cô nổi đóa: “Anh nhìn gì?!”

“Gạo đã thổi thành cơm, nhìn một chút có sao?” Triệu Thành Tuấn đứng tựa vai vào cửa phòng tắm, dáng nghiêm nghị ngày thường đã biến mất, lúc này trông anh giống một công tử phóng đãng.

“Này, tôi qua có thật chúng ta đã...”

“Thật!”

“Anh biết tôi muốn hỏi gì không?”

“Vậy cô muốn hỏi gì?” Anh thong thả bước đến, ánh mắt như đọng thành đốm lửa, lướt trên mặt cô: “Nếu tôi nói, tôi không nhớ gì hết, cô sẽ làm gì tôi?”

Mao Lệ đỏ mặt: “Anh không thể không nhớ, nếu không sao có thể đưa tôi về đây?”

“Điều đó rất quan trọng ư?”

“Vậy cái gì mới quan trọng?” Mao Lệ bỗng căng thẳng, bởi vì Triệu Thành Tuấn đã áp đến gần cô, người anh tỏa mùi hương tươi mát của cơ thể đàn ông trẻ trung, rất ngọt ngào, giống như khu rừng sau mưa, khiến người ta mê đắm, anh nâng cằm cô lên, giọng hơi châm biếm: “Muốn biết đáp án thực ra rất đơn giản, trong chiếc tủ đầu giường sau lưng cô chính là đáp án, cô quá ngốc, không biết thông qua chi tiết để tìm ra sự thật.”

Mao Lệ đang định quay người mở ngăn kéo, đột nhiên có tiếng chuông cửa từ phòng khách bên ngoài, ting tang ting tang vang không ngớt. Triệu Thành Tuấn tưởng là nhân viên phục vụ: “Ai đấy?”

“Tôi, Mao Tấn!”

Mao Lệ nhảy dựng lên như khi con, quay trước quay sau luống cuống tìm quần áo. Triệu Thành Tuấn vẫn bình tĩnh, sửa lại trang phục ra khỏi phòng ngủ, thong thả hỏi người bên ngoài: “Mới sáng sớm, sao anh đã đến?”

Do là phòng đôi, khi Mao Tấn bước vào không nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ, cho nên Mao Lệ vẫn kịp mặc quần áo, cô nghe thấy tiếng Mao Tấn ở phòng ngoài: “Muộn rồi còn gì, đã gần mười giờ, chúng ta đi chơi golf, còn mấy người đang đợi bên ngoài.”

“Không đi đâu, tôi muốn nghỉ ngơi.” Triệu Thành Tuấn tỏ vẻ không hứng thú.

Mao Tấn không chịu: “Nghỉ ngơi gì, chẳng mấy khi đến đây, chúng ta phải tụ tập mới được.”

“Cuối tuần, không đi chơi với bạn gái à?”

“Tôi qua đưa đi xem phim rồi!” Mao Tấn không biết có người trong phòng ngủ: “Cô ấy nhất định kéo tôi đi xem bộ phim quái quỷ gì, hình như là *Không chân thành, xin đừng đến* khiến tôi ngủ gật.”

Lúc đó Mao Lệ đang mặc quần bò, một chân giơ lên, mắt nhắm nghiền, nghe anh trai nói vậy bật cười, ngã uỵch xuống nền, tay bịt chặt miệng để khỏi cười to. Mao Tấn nghe tiếng động nhìn quanh, thấy cửa phòng ngủ đóng, chẳng nhìn thấy gì, chỉ tay vào Triệu Thành Tuấn, cười: “Ha, hiểu rồi, tôi qua thể lực tiêu hao, không còn sức đi chơi golf, sao không nói sớm, rất thông cảm, rất thông cảm!”

Triệu Thành Tuấn lơ đãng như không, gật đầu: “Ồ, tôi qua tôi cũng xem bộ phim đó.”

“Cậu cũng xem phim?” Mao Tấn hoàn toàn không biết nhân vật nữ chính trong phòng ngủ kia là em gái mình, châm điếu thuốc, nói liên thoảng: “Tôi ngán nhất là xem phim và đi thang thang ngoài phố, ngán chết được, không hiểu tại sao bọn con gái lại thích thế.” Nói xong, anh hồ nghi nhìn Triệu Thành Tuấn: “Nhưng trông cậu không có dáng dấp bạn gái đi xem phim dạo phố”, giai nhân nào có thể khiến cậu thần phục như vậy? Người ở đây hay là mang đến?”

Triệu Thành Tuấn chỉ cười không nói.

“Thôi được, không hỏi nữa, vậy hôm nay rốt cuộc có đi chơi golf không? Nếu cậu không hứng thì thôi, tôi cũng về đây, tối qua tôi và Bình Bình xem phim xong không về nhà, cha tôi cũng bận việc bên ngoài, nhà chỉ có một mình cô em, bây giờ về có khi lại bị nó đám như đám bao cát, đến là khổ!”

Triệu Thành Tuấn gật đầu: “Đúng là một tin tốt.” Ý anh là, tối qua Mao Tấn không về, người nhà không ai biết anh đưa Mao Lệ đi chơi, nhưng Mao Tấn lại hiểu lầm, than thở: “Cậu không biết cô em tôi đâu, đúng là Tôn Ngộ Không tái thế, cứ bức mình là nó coi tôi là bao cát đám đá không thương tiếc, thật không biết sau này có ai chịu rước đi không!”

Triệu Thành Tuấn lại cười: “Chuyện đó anh khỏi lo.”

“Thay quần áo đi, tôi mời cậu đi ăn sáng.” Mao Tấn nói xong đứng dậy, chỉ vào phòng ngủ, cười gian xảo: “Nếu tiện, cũng mời tiểu thư đó ra luôn, tôi đợi hai người dưới phòng ăn.”

Triệu Thành Tuấn cũng đứng dậy, cười tủm tỉm tiễn anh ra cửa: “Được, chúng tôi xuống ngay.”

Phòng ăn của khách sạn ở tầng ba. Bữa sáng rất thịnh soạn, Mao Tấn gọi một bàn thức ăn, có bánh bao, cháo, nem cuốn, lại còn đồ tráng miệng rất cầu kỳ. Nhưng da mặt anh xạm đen, chẳng có gì là nhiệt tình đãi khách, ánh mắt như dao quét trên mặt Mao Lệ, nếu không có Triệu Thành Tuấn anh nhất định cho cô cái tát, mặc dù hậu quả có thể khiến cô em lại “thay trời hành đạo”. Anh không để đầu hết giận, quắc mắt nhìn cô, lại nhìn Triệu Thành Tuấn, rõ ràng nộ khí bùng bùng nhưng không biết trút vào đâu.

Triệu Thành Tuấn thái độ vẫn bình tĩnh, nói với Mao Tấn: “Chúng tôi đều là người trưởng thành.”

Ý anh là chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm về hành vi của bản thân.

Mao Tấn không để tâm những lời đó, quắc mắt quát Mao Lệ: “Về nhà ngay! Ngồi trong phòng tự kiểm điểm!”

Nếu là mọi khi anh dám to tiếng như vậy, nắm đầm của Mao Lệ tiểu thư chắc chắn đã vung lên. Nhưng bây giờ tình hình hơi đặc biệt, Mao Lệ rốt cuộc vẫn thấy tủi thân, huống hồ còn có mặt Triệu Thành Tuấn, cô đành nhẫn nhịn, ngoan ngoãn đứng dậy ra về. Triệu Thành Tuấn cũng đứng lên, nghiêng người hôn nhẹ vào má cô, vỗ vỗ vai an ủi: “Về đi, anh sẽ gọi điện, ngoan nào.”

Dám như vậy trước mặt Mao Tấn, Mao Lệ cảm thấy được an ủi, ánh mắt Triệu Thành Tuấn như muốn nói, anh sẽ xử lý êm chuyện này, cô yên tâm. Anh là người đáng tin cậy, ở bên anh cô chẳng có gì phải lo. Bởi vì ngay lúc cô mở ngăn kéo đầu giường phát hiện bên trong chỉ có một hộp Durex còn niêm phong, cô bỗng hiểu, tối qua anh không... Cô thở phào, là người đã thành niên thời hiện đại, mặc dù đêm khuya cùng anh đi uống rượu, về phương diện nào đó cô đã có chuẩn bị, nhưng hành xử của anh vẫn khiến cô cảm động, ai bảo chi tiết không quan trọng, chi tiết mới có thể nhìn ra chính xác tư cách một người.

Mao Lệ vừa đi, Mao Tấn lập tức tấn công: “Nói đi, cậu giải thích chuyện này thế nào?”

Triệu Thành Tuấn tay kẹp điều thuốc, vẻ thản nhiên, lại cười: “Không cần giải thích. Nam nữ vui vẻ là chuyện bình thường. Có gì đáng giải thích.”

“Nhưng nó là em gái tôi!” Mao Tấn bị kích nộ bởi thái độ đó của anh.

Triệu Thành Tuấn nhướn mày: “Tôi thích cô ấy, chẳng liên quan gì đến chuyện cô ấy là em gái anh.”

“Cậu có ý hay giả bộ?” Mao Tấn xúc động gõ tay xuống bàn: “Vi Chương Kiến Phi đến bây giờ nó vẫn còn chưa phục hồi, khó khăn lắm mới dịu đi được, cậu lại dụ dỗ nó, các người coi em gái tôi là gì? Tôi không cần biết cậu thật lòng hay không, tôi không chấp nhận cậu! Trước đây chấp nhận Chương Kiến Phi đã khiến tôi bầm gan tím ruột, ly hôn xong một cái thư cũng không có, làm em tôi chờ đợi suốt ba năm. Tôi chỉ có mỗi đứa em, tôi chỉ muốn nó hạnh phúc, các người mang cả núi vàng núi bạc đến đây, tôi cũng quyết không đẩy em tôi vào lò lửa lần nữa!”

Triệu Thành Tuấn giọng điềm tĩnh: “Thứ nhất, tôi không dùng núi vàng núi bạc đoi cô ấy, không phải tôi không mang được núi vàng núi bạc đến, mà là trong lòng tôi cô ấy là vô giá. Thứ hai, trước kia cô ấy cùng ai, trải qua những gì tôi không bận tâm, tôi cũng không bận tâm anh nghĩ gì, tôi chỉ cần cô ấy hiện tại và tương lai, quá khứ của cô ấy không liên quan đến tôi.”

Mao Tấn đang định phản kích, anh vừa giơ tay thì Triệu Thành Tuấn nói tiếp: “Thứ ba, chuyện này hình như không phải do anh quyết định, cô ấy đã là người trưởng thành, lựa chọn một cuộc sống thế nào là quyền của cô ấy, tâm tư của anh tôi hiểu nhưng đây thực sự là chuyện của Mao Lệ, bất kỳ ai cũng không thể quyết định thay cô ấy. Tôi đã nói hết, anh còn gì muốn nói không?”

Hoàn toàn là tư thế đàm phán cao cấp.

Anh ngữ điệu bình thường, thái độ điềm tĩnh, nhưng khí thế áp đảo khiến Mao Tấn vốn không kém bản lĩnh trong giao tiếp cũng dường như cứng lưỡi. Mao Tấn lập tức nản chí, anh hiểu, mình không thể ngăn được con người này, bởi vì anh ta không phải là Chương Kiến Phi. Trước đây là bạn bè sống với nhau, cùng học cùng chơi, mới đầu không nhận ra anh ta có bản lĩnh gì ghê gớm, nhưng khi thực sự va chạm, sự lạnh lùng quyết đoán của anh ta khiến đối phương không thể phản kích, so với Chương Kiến Phi nhỏ nhẹ ôn hòa, Triệu Thành Tuấn tuyệt đối không phải là nhân vật dễ chơi.

Nhưng Mao Tấn vẫn nói thẳng quan điểm của mình: “Tôi biết, tôi không ngăn nổi cậu, nhưng tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu làm tổn thương em gái tôi, tôi sẽ liều chết với cậu! Tôi cũng biết cậu không phải là Chương Kiến Phi, nhưng chính bởi vì cậu không phải là Chương Kiến Phi tôi mới càng có thể quyết đấu với cậu. Mặc dù anh ta và em gái tôi đã rơi vào cảnh ngộ như bây giờ, nhưng trách nhiệm không hoàn toàn ở anh ta, em gái tôi cũng có rất nhiều vấn đề,

cho nên đối với anh ta tôi vẫn luôn rất khách khí, còn với cậu tôi sẽ không như thế!”

Triệu Thành Tuấn lại cười nhạt, giọng dừng dừng: “Cảm ơn anh đã không gán tôi với Chương Kiến Phi, như vậy, quan hệ giữa chúng ta sẽ dễ xử trí hơn nhiều.”

Mao Tấn hừ một tiếng: “Tôi chẳng có quan hệ gì với cậu!”

“Nhưng tôi có quan hệ với em gái anh.” Anh vẫn còn tâm trạng dễ đùa, Mao Tấn đang định nói thì điện thoại đổ chuông Triệu Thành Tuấn lễ phép mỉm cười với Mao Tấn, đứng ra một góc nghe, mới “a lô” một tiếng, mặt đã biến sắc, lưng toát mồ hôi lạnh.

Triệu Thành Tuấn bàng hoàng như chết đứng, ở trong phòng ăn trang nhã của khách sạn nhưng lại cảm giác đang trên hoang mạc trời đất tối om, vừa ngửa mặt như có con lốc mang theo cát bụi thốc tới, không thể né tránh, không có chỗ tránh, tai vẫn có thể phân biệt giọng nói của giám đốc chi nhánh Nam Ninh gọi đến: “Tổng giám đốc, vừa rồi phía Kuala Lumpur báo tin, có người đang mua hàng loạt cổ phiếu A...”

Em chỉ muốn một cuộc sống bình yên

Triệu Thành Tuấn bay về Nam Ninh ngay hôm đó, vội đến mức không kịp tạm biệt Mao Lệ. Vừa về anh lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp, thành viên gồm các nhân vật cao cấp của chi nhánh ở Trung Quốc và mấy vị trong ban lãnh đạo từ Mã Lai bay sang, không khí hết sức căng thẳng, im lìm như chết, dường như ai cũng cảm nhận được tính ác liệt của trận chiến sắp tới.

Do đi đường xa, lại thêm hôm trước suốt đêm không ngủ, Triệu Thành Tuấn dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, giọng khàn đặc: “Thưa các vị, thời điểm liên quan đến sinh tử tồn vong của Bắc Vũ chúng ta đã đến, nếu ai còn tâm lý hy vọng vào may mắn ngẫu nhiên nào đó, tốt nhất hãy gạt bỏ! Tình thế hiểm nghèo, chúng ta nhất định phải thật bình tĩnh đương đầu.”

Mọi người cảm thấy lạnh người, không khí như đóng băng.

Triệu Thành Tuấn nhìn khắp lượt, lại nói: “Việc chúng ta cần làm trước mắt là lập tức huy động tối đa vốn lưu động để mua lại cổ phiếu, dùng số vốn lớn để đẩy lùi họ, đồng thời tiến hành đàm phán với các cổ đông nhỏ, đánh nhanh thắng nhanh!”

Chương Kiến Phi quả nhiên nói là làm, từ sau khi hai người đàm phán ở Bắc Hải không thành, chỉ có vùn vụt mấy ngày, anh đã có thể vung đại đao vào Bắc Vũ. Anh phát động tổng công kích trong một thời gian ngắn như vậy có lẽ cũng muốn đánh nhanh thắng nhanh, hơn nữa hiệu quả tức thời, phía Bắc Vũ mặc dù thời gian đầu tuyên bố mua lại số cổ phiếu đó nhưng rõ ràng rơi vào thế hạ phong, các ngân hàng liên tiếp có phản ứng, rất nhiều cổ đông nhỏ bắt đầu bán tháo cổ phiếu trong tay, có vẻ như một cơn bão lớn sắp ập đến.

Sau cuộc họp, Triệu Thành Tuấn gọi mấy người thân tín đến phòng làm việc của anh, tiếp tục thảo luận đối sách. Đang bàn bạc, bên ngoài truyền đến giọng thanh thanh yếu ớt của thư ký A Mạc, Triệu Thành Tuấn cho phép vào, nhưng bước chân cô loạng choạng, mặt trắng nhợt, rõ ràng không phù hợp tác phong điềm tĩnh nổi tiếng của cô trước nay, Triệu Thành Tuấn cảm thấy tim như chìm xuống, chắc chắn có tin xấu.

“Tại sao phải hoảng hốt như vậy, trời sập hay sao?” Triệu Thành Tuấn rất ít khi chỉ trích nữ nhân viên, nhất là A Mạc mà anh luôn tin tưởng, chứng tỏ anh không hài lòng về thái độ thiếu bình tĩnh của cô, kẻ địch mới chỉ giương cung đã hoảng sợ cuống quýt lên, đó là điều đại kỵ của nhà binh! Anh nghiêm mặt, nói thẳng không nề nang: “Dù trời sập cũng không đổ xuống đầu cô, tại sao phải hoảng loạn?”

A Mạc cúi đầu, mặt đỏ hoe: “Xin lỗi tổng giám đốc!”

“Nói đi, có chuyện gì?” Triệu Thành Tuấn ngăn nhất thấy phụ nữ khóc trước mặt anh. A Mạc mới từ từ ngẩng đầu, người vẫn hơi run: “Vừa rồi có điện thoại từ Penang, tập đoàn Duy La Phan tuyên bố rút khỏi công trình liên doanh S&T xây dựng cảng Phòng Thành với chúng ta, đồng thời dừng mọi hợp tác với Bắc Vũ...”

Như có tiếng sét bùng nổ trên đầu, Triệu Thành Tuấn lặng người, tim bỗng đập thình thịch, từng nhát như đánh trống trong lồng ngực, đau đến tức thở, mồ hôi hột đọng trên trán. Anh sửng sờ nhìn A Mạc, như không hiểu cô nói gì.

Anh xua tay, ra hiệu bảo mọi người lui.

Cửa nhẹ nhàng khép lại.

Trời cơ hồ tối sập, chỉ thấy tiếng gió vù vù bên ngoài cửa sổ, xa như vậy nhưng vào tai anh lại giạt mình chấn động. Công trình xây dựng S&T cảng Phòng Thành vốn lên tới một tỷ, Duy La Phan đầu tư một nửa, nếu họ đột nhiên rút vốn, Bắc Vũ không chỉ phải dừng công trình mà còn gánh món nợ ngân hàng khổng lồ.

Đúng lúc đó di động đổ chuông, trong không gian tĩnh mịch, âm thanh càng chấn động chói tai. Triệu Thành Tuấn cầm máy lên, nhìn cái tên nhảy múa trên màn hình, anh thở dài một hơi, ấn nút nghe.

Nhưng đầu bên kia im lặng. Cả hai phía đều im. Hai phút ngắn ngủi cơ hồ dài như một thế kỷ, người đó chầm chậm nói một câu: “Quay lại là bò.”

Anh trả lời: “Không thể.”

“Tiểu Mai đã có thai.”

“Được bảy tháng rồi, cô ấy không cho tôi nói với cậu, bởi vì cậu không thích đứa bé này.”

Triệu Thành Tuấn hít một hơi: “Nó biết thì tốt.”

“A Tuấn, cậu hãy khuyên cô ấy, tâm trạng Tiểu Mai rất xấu, anh từ Nam Ninh trở về, cô ấy cãi nhau với anh một trận kịch liệt, anh rất lo lắng.”

“Đó là chuyện của hai người, không liên quan đến tôi.”

“Cậu là cậu con tôi đấy.”

“Tôi có việc, tắt máy đây.”

Tạch một tiếng, Triệu Thành Tuấn gấp máy di động. Anh cảm thấy nên nhìn nhận lại con người Chương Kiến Phi, từ trước chỉ biết anh ta thông minh, nhưng hơi tri tri, không tranh chấp với ai, có vẻ chẳng quan tâm chuyện gì, thì ra đó là thủ đoạn. Việc anh ta tuyên bố thu mua hàng loạt cổ phiếu chỉ là động tác tung hỏa mù để di chuyển sự chú ý của bên này, sau đó nhanh chóng lôi kéo Duy La Phan, vung riu cho Bác Vũ một đòn chí mạng!

Đúng vậy, trước khi Triệu Thành Tuấn đi Thượng Hải, anh đã gặp Chương Kiến Phi, một lần ở quán trà Thính Vũ Nam Ninh, một lần ở Bắc Hải, Chương Kiến Phi đột nhiên đến Nam Ninh, nói là vì công việc, nhưng Triệu Thành Tuấn biết, chuyện không đơn giản như vậy.

Tối hôm đó, hai người tranh luận gay gắt ở quán trà Thính Vũ, giữa chừng Mao Lệ gọi điện nói nhất định phải gặp anh, sự việc quá đường đột anh trở tay không kịp, anh yêu cầu Chương Kiến Phi tránh ở sau bức bình phong không được lên tiếng, để thăm dò Chương Kiến Phi có thật lòng đoạn tuyệt với Mao Lệ như anh ta nói. Mao Lệ không hề biết, mỗi câu nói, mỗi tiếng khóc của cô đều làm quặn lòng người ngồi sau bức bình phong.

“Bất ngờ quá phải không?” Sau đó Triệu Thành Tuấn hỏi anh, giọng châm biếm: “Chính tôi cũng hết sức bất ngờ, cô ấy nói muốn xin lỗi anh, tôi vốn tưởng cô ấy hận anh, bây giờ anh đã dứt tình chưa?”

Chương Kiến Phi hỏi lại: “A Tuấn, hãy nói cho tôi biết, mục đích cậu đến Nam Ninh là gì? Cậu đã nói chuyện với Mao Lệ hơn một năm trên mạng, còn thuê nhà của cô ấy, những chuyện đó nếu tôi nay cô ấy không nói ra, tôi còn bị che giấu đến bao giờ, cậu đã hoạch định từ lâu phải không?”

Triệu Thành Tuấn cười khẩy: “Nếu đúng thì sao?”

“Cậu muốn thắng tôi có rất nhiều cách, tại sao nhất định kéo Mao Lệ vào? Ân oán giữa chúng ta, chúng ta có thể tự giải quyết, đừng ép tôi, A Tuấn.” Giọng Chương Kiến Phi lúc đó không cao, nhưng mất toát ra hàn khí, anh rất ít khi có biểu hiện như thế, khiến Triệu Thành Tuấn cảm thấy xa lạ. Trong ấn tượng của anh, Chương Kiến Phi là người tình tế, kín đáo, rất biết che giấu tình cảm, cho dù có lúc ở thế bất lợi vẫn bình thản như không, dường như trời sập mặt cũng không biến sắc, nhưng anh cũng có điểm yếu, người ta có thể đâm anh, nhưng không thể chạm đến điểm yếu đó của anh, thực ra ngay từ khi ở Penang anh đã nhận ra mục đích Triệu Thành Tuấn đến Nam Ninh, nhưng làm như không biết, anh đã thực sự không kiểm chế được!

Không lâu sau, hai người gặp nhau ở Bắc Hải, Chương Kiến Phi nói thẳng sẽ theo đuổi đến cùng, lần này anh đến Nam Ninh là để đàm phán, đàm phán đã thất bại, anh sẽ có hành động tiếp theo. Có điều Triệu Thành Tuấn không ngờ anh hành động nhanh như thế, chứng tỏ anh vẫn yêu Mao Lệ thế nào, ngay khả năng phán đoán cơ bản cũng mất, tình yêu quả thực làm người ta mù quáng...

Còn về chuyện Tiểu Mai có thai, đó lại là tin Triệu Thành Tuấn không muốn nghe nhất, cuối cùng cô vẫn có con, có nghĩa là anh có đứa cháu mang dòng máu của kẻ thù, sao anh có thể vui. Chương Kiến Phi gọi điện báo cho anh tin đó rõ ràng là muốn dùng tình ruột thịt ép anh thỏa hiệp, nhưng anh không thể!

Nghe nói hai người sau khi kết hôn không hạnh phúc, cãi nhau triền miên, mặc dù Tiểu Mai không nói nửa lời với anh, nhưng anh vẫn biết.

Triệu Thành Tuấn thất vọng ê chề đối với cô em vô dụng đó, từ khi anh em xảy ra bất hòa, tình cảm cũng xa cách, Triệu Mai lúc buồn thường gọi điện khóc với A Mạc. A Mạc cùng làm việc với Triệu Thành Tuấn mấy năm, rất hiểu anh, mặc dù bề ngoài không nhận cô em nhưng lòng vẫn quan tâm. A Mạc nhạy cảm tinh thông tiết lộ vài thông tin với anh, cho nên, anh không hề bất ngờ, hôn nhân khắp khiếm như vậy làm sao có kết cục tốt đẹp? Ngay từ đầu, anh đã biết sẽ có ngày hôm nay, điều anh không thể tha thứ cho Chương Kiến Phi đó là, Triệu Mai u mê nhưng Chương Kiến Phi cũng u mê theo cô, bất luận kết cục cuối cùng thế nào, bọn họ cũng tự làm tự chịu, anh không mấy may thương xót, càng không bị ràng buộc bởi mối thân tình đầy sự phản bội và thương tổn đó, anh chỉ mong đời này không gặp lại hai người bọn họ.

Vì vậy, Chương Kiến Phi dùng chiêu bài tình thân vào lúc này rõ ràng không phù hợp, không những không đạt hiệu quả mong đợi mà còn làm Triệu Thành Tuấn thêm tức giận.

Màn đêm dần buông, thời tiết buổi chiều còn nắng đẹp, lúc này lại mưa, không khí trong phòng làm việc rất buồn tẻ, Triệu Thành Tuấn bước tới đây mạnh cửa sổ, gió mang theo mưa lập tức ủa vào, tấp lên người anh, nhanh chóng làm ướt áo anh, chưa bao giờ anh nhìn màn đêm bên ngoài với tâm trạng nặng trĩu như vậy, chỉ cảm thấy trong đầu một dải trống rỗng, bởi vì anh biết, tất cả mới chỉ bắt đầu, nhưng cuộc đời anh đang lao nhanh về điểm cuối, một mình đơn độc, điên cuồng lao đi...

Sáng sớm hôm sau, Triệu Thành Tuấn đứng giờ đến trụ sở chi nhánh của Bác Vũ ở Nam Ninh, A Mạc đợi anh ở phòng họp, mở cửa cho anh, nhẹ nhàng thông báo: “Phó tổng giám đốc cũng vừa đến.”

Triệu Thành Tuấn gật đầu, đưa một tài liệu niêm phong cho A Mạc: “Phô tô cho tôi một bản, lập tức fax đến tổng bộ tập đoàn Duy La Phan ở Kuala Lumpur, nhất định phải để Tô Nhiếp Nhĩ tiên sinh đích thân xem.”

“Vâng.” A Mạc nhận công văn, lập tức trở về phòng thư ký bên cạnh.

Triệu Thành Tuấn vừa đẩy cửa bước vào, phòng họp im phăng phắc, mọi người đang đợi anh. Các nhân vật cao cấp ngồi hai phía bàn tròn đều đứng lên chào. Anh ra hiệu cho mọi người ngồi, bình tĩnh ngồi vào ghế chủ tịch trước bàn tròn, bên trái là phó tổng Rosen vừa từ Kuala Lumpur bay sang, ông ta vẻ lo âu nói với Triệu Thành Tuấn: “Tình hình rất gay go, Tô Nhiếp Nhĩ kiên quyết đòi rút vốn, lý do là ngân hàng của chúng ta xuất hiện dấu hiệu khủng hoảng vốn, họ sợ bị cuốn vào đó.”

Triệu Thành Tuấn nói: “Rất bình thường, giàu đồ bìm leo là bản tính của thương nhân, tôi vốn không gửi gắm quá nhiều niềm tin vào họ.” Anh cơ hồ vẫn rất bình tĩnh, trong thời khắc nguy cấp này, là tổng giám đốc anh không thể tỏ ra hoảng loạn, thương trường diễn biến khó lường, anh đã sớm không lấy làm lạ, đeo gông trên mình bằng ấy năm anh chưa từng lùi bước, cho dù tình hình lúc này ngàn cân treo sợi tóc, anh vẫn phải tỏ ra bình thản đường hoàng. “Tôi cho các vị thời gian ba mươi phút, mọi người thoải mái đưa ra quan điểm và ý kiến của mình về việc tập đoàn Duy La Phan đòi rút vốn.”

Mọi người nhìn nhau không hiểu tại sao vào lúc này tổng giám đốc vẫn có thể cười được. Cần biết rằng, một khi Duy La Phan rút vốn thành công, công trình S&T xây dựng cảng Phòng Thành rất có thể đẩy Bác Vũ vào khốn cảnh không thể phục hồi, chỉ riêng ngân hàng đòi nợ và công nhân đòi tiền lương đã làm tổn thương nghiêm trọng danh tiếng của Bác Vũ trong giới doanh nghiệp thành phố Penang.

“Tổng giám đốc, tình hình lần này thực sự nguy cấp.” Giám đốc tài chính hình như có ý nhắc anh. Triệu Thành Tuấn gật đầu: “Tôi biết, cho nên mới triệu tập các vị đến đây. Mọi người nói đi, đừng để ý đến tôi, tôi muốn nghe ý kiến các vị.”

Trên mặt anh vẫn vẻ thản thoi.

Nửa tiếng đồng hồ từng phút trôi đi, phòng họp bàn luận sôi nổi, mỗi người đều như đứng trước cửa ải sinh tử tồn vong, ý kiến khá đa dạng, có người thậm chí đề nghị thanh lý vốn, hàm ý chuẩn bị đường lùi. Bất luận mọi người nói gì Triệu Thành Tuấn đều không phát biểu ý kiến, anh không nói, phó tổng giám đốc cũng không nói, bởi vì Triệu Thành Tuấn, tác phong nghiêm cẩn nổi tiếng trong giới doanh nhân Penang, trải qua bao cuộc chiến trên thương trường, hầu như chưa từng thất bại. Sự im lặng của anh lúc này chứng tỏ, anh có vũ khí bí mật!

Quả nhiên, ba mươi phút trôi qua, thư ký A Mạc gõ cửa bước vào, mặt tươi tỉnh nói với Triệu Thành Tuấn: “Tổng giám đốc, phía Kuala Lumpur vừa điện thoại thông báo, họ hủy bỏ rút vốn.”

“Ồa...” Cả phòng họp ào lên.

Chỉ có Triệu Thành Tuấn vẫn ngồi yên, gật đầu với A Mạc: “Tôi biết rồi.”

A Mạc lại nói: “Còn nữa, Tô Nhiếp Nhĩ tiên sinh muốn nói chuyện với tổng giám đốc.”

“Ok, tôi đến ngay.” Triệu Thành Tuấn nói xong đứng dậy, đi thẳng ra ngoài, mắt không nhìn những người xung quanh đang há miệng kinh ngạc, chỉ có phó tổng giám đốc cười tủm tỉm, không cần hỏi, ông cũng biết kết quả sẽ như vậy.

Triệu Thành Tuấn trở về phòng làm việc của mình, A Mạc nói mấy đề anh nói chuyện với Tô Nhiếp Nhĩ, anh ta phần nộ chất vấn anh: “Tôi chỉ muốn biết một chuyện, các vị vay ngân hàng hai tỷ tại sao lại để anh tôi đứng ra bảo lãnh?”

Triệu Thành Tuấn cười: “Cái đó anh phải hỏi ông anh thân mến của anh chứ!”

“Tôi hỏi anh, làm thế nào anh thuyết phục được anh tôi?” Tô Nhiếp Nhĩ giọng hùng hổ.

“Xin lỗi, tôi không tiện tiết lộ, tốt nhất anh vẫn nên nói chuyện với anh trai anh, người một nhà, có gì không nói thẳng được với nhau?” Triệu Thành Tuấn cười ha hả, đôi giọng lạnh tanh: “Cho nên anh đừng quá ép người, chúng ta vẫn hợp tác như cũ đúng không? Từ khi bắt đầu liên kết tấn công Hồng Hải chúng ta đã ở trên một con thuyền, quan hệ gần bó sinh tử, sao anh nhanh quên thế?”

“Triệu Thành Tuấn, anh quá thâm hiểm!”

“Chớ nên chỉ trích nhau, anh đơn phương rút vốn là bất nhân, anh bất nhân đương nhiên tôi phải bất nghĩa, tôi là người Trung Quốc, Trung Quốc có câu, ‘lấy vũ khí của người đánh lại người’, có lẽ anh cũng từng nghe. Tôi không biết Chương Kiến Phi hứa cho anh cái gì mà khiến anh trở mặt, nhưng tôi nhắc anh, nếu chúng tôi bị ngân hàng thúc ép, các vị cũng chạy không thoát, cứ biết thế”

Triệu Thành Tuấn nói xong cúp máy, phải nói những lời nặng nề như vậy, anh cũng rất mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, đang trong tâm trạng phấn chấn. Anh rót cho mình một ly rượu vang, cầm đến bên cửa sổ cúi nhìn thành phố Nam Ninh. Đêm qua có trận mưa, cả thành phố như được xối rửa sạch tinh, bầu trời xanh màu ngọc bích, ánh mặt trời bừng sáng trên những tòa cao ốc nhấp nhô, ánh sáng này cho anh niềm an ủi, anh đột nhiên hiểu, tại sao mình thích đứng trên cao, bởi vì anh cần khí thế đó tăng thêm sức mạnh để thích ứng với phong ba khó lường trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, muốn phong quang vượt trên người khác phải có năng lực.

Triệu Thành Tuấn trầm nghĩ, người đó tưởng lời kéo Duy La Phan là có thể khống chế Bác Vũ, làm gì có chuyện dễ như thế! Lúc đầu khi hợp tác với Tô Nhiếp Nhĩ anh đã đề phòng nên bí mật lôi kéo anh trai của Tô Nhiếp Nhĩ là Tô Nghiêu Thanh, để thêm phần đảm bảo nếu sau này có tranh chấp. Vụ bảo lãnh vay ngân hàng hai tỷ đó thông qua Tô Nghiêu Thanh. Mặc dù trong tập đoàn Duy La Phan tiếng nói của Tô Nghiêu Thanh không mấy trọng lượng, nhưng trong tay ông ta không phải không có thực quyền, có điều ông ta luôn bị Tô Nhiếp Nhĩ lấn át, vì họ là anh em cùng cha khác mẹ. Tô Nghiêu Thanh không ưa con người cậu em, đã làm rất nhiều việc đối đầu với hội đồng quản trị, thực ra bản thân ông ta không mấy hứng thú kinh doanh, nhưng phong lưu có tiếng. Triệu Thành Tuấn chẳng qua đưa đến bên ông ta một giai nhân mà ông ta hâm mộ đã lâu, vấn đề bảo lãnh với ngân hàng vậy là được giải quyết.

Bây giờ vụ việc xảy ra, vị đại gia này trở về ăn nói thế nào với cậu em, đó là chuyện riêng của họ, anh không cần quan tâm.

Anh trở về bàn, gọi điện cho Chương Kiến Phi, chậm rãi thông báo: “Xin mời tiếp tục xuất chiêu.”

Nói xong anh ngắt máy, cười khẩy.

Hai ngày sau Mao Lệ bay về Nam Ninh, tâm trạng cực kỳ phấn khích, ở sân bay cô nhận tin cho Triệu Thành Tuấn nói cô đã về Nam Ninh, Triệu Thành Tuấn tức tốc nhắn lại chỉ hai chữ:

“Đợi em”. Nhưng hai chữ đó khiến cô như rơi vào chum mật, lòng xốn xang ngọt ngào, thầm nghĩ, thì ra mình cũng chỉ là cô gái nhỏ, muốn thật nhiều thật nhiều tình yêu, cũng cần thật nhiều thật nhiều cảm giác an toàn, mà những cái đó Triệu Thành Tuấn liệu có thể mang đến cho cô? Lòng cô ngập tràn mơ ước, mơ ước khiến cô như quay về tuổi mười bảy chớm yêu, má dầy hồng phớt phớt sắc xuân, chân bước lững lờ như bay, theo cách nói của Bạch Hiền Đức là “toàn thân tỏa hương tình yêu.” Mao Lệ đang phấn khởi, bà chị lại bổ sung: “Giống hệt sếp Dung.”

Mao Lệ không thèm chấp.

Bất luận thế nào, lần này coi như cô hoàn thành nhiệm vụ một cách mỹ mãn, mặc dù không mang được bản thảo cũ về, nhưng lại được một bản thảo khác của Trương Phan còn nặng ký hơn, cho nên Chu Dung vẫn dành cho cô một lời khen. “Tôi đã nói tôi không nhìn nhầm người, Mao Lệ, cô là một nhân tài.” Chu Dung cười như Di Lặc khiến Mao Lệ nhất thời ngỡ ngàng, nghe đồn ông ta là Diêm Vương, sao bây giờ chẳng thấy bóng dáng Diêm Vương chút nào? Nhưng ngay câu sau, Chu Dung chuyển chủ đề, chỉ lên tầng: “Được rồi, cô lên báo cáo tình hình với sếp Dung đi, ông ấy rất muốn nghe ý kiến của cô về tác phẩm mới của Trương Phan, lúc cô đi vắng sếp rất nhớ cô, ngày nào cũng gặp tôi đòi người. Cô về rồi nên đi chào ông ấy một câu, để ông ấy khỏi quên ăn quên uống, ngồi họp cứ ngơ ngẩn tâm thần.”

Mao Lệ tâm trạng đang tốt, nghe câu đó lại cụt hứng, vốn tưởng trong thời gian đi vắng tin đồn sẽ dịu đi, không ngờ càng lúc càng nóng, vậy là thế nào? Cô cúi đầu lầm lũi trở về phòng. Tùng Dung che miệng cười: “Chủ yếu là sếp Dung lần này thể hiện quá rõ. Chị Bạch đến chết oan mất, hề nhìn thấy là sếp hỏi bao giờ cô về, đầu phải chị ấy cử cô đi Thượng Hải, ha ha ha...”

Nghe thế Mao Lệ muốn bóp cổ cô ta.

Lên tầng tám, Mao Lệ quanh quẩn trước phòng tổng biên tập rất lâu mới gõ cửa vào, Dung Nhượng Thành đang xem tài liệu, giây phút ngẩng đầu nhìn thấy cô, ánh sáng vụt lóe trong mắt ông khiến Mao Lệ hoảng sợ, ánh sáng đó quá rõ ràng, cô không thể coi như không thấy, thì ra tin đồn không phải vô cớ, chỉ có điều...

“Còn đứng làm gì, ngồi đi.” Dung Nhượng Thành giọng vui vẻ ôn tồn, giống như bàn công việc: “Thế nào, lần này đi Thượng Hải thu hoạch rất lớn phải không?”

“Vâng, cũng được.” Mao Lệ chưa bao giờ dè dặt như thế.

“Tôi vẫn nói là cô có năng lực, chỉ có điều...” Ông nhìn cô mỉm cười đôn hậu: “... Đôi lúc hơi lười, ham chơi.”

Cô ngán ngại gãi đầu.

“Tối nay...” Dung Nhượng Thành chuyển chủ đề, vẻ đắn đo: “Tối nay cô có rỗi không? À... mẹ cô đến mấy lần, muốn nhờ tôi chăm sóc cô. Nếu cô rỗi, tối nay đến nhà tôi ăn cơm, tôi sẽ hâm canh sườn để cô bồi dưỡng.”

Mao Lệ chớp mắt: “Mẹ tôi đến sao?”

“Đến mấy lần, mang cho tôi rất nhiều rau, mẹ cô rất tốt.”

Dung Nhượng Thành cười tươi rói. Mao Lệ chỉ thấy hai mắt tối sầm, bà già này định nhận người ta làm con rể chác?

Mao Lệ cảm thấy thế này không ổn, rất không ổn, cô đã phụ một người, không muốn lại giẫm vào vết xe cũ. Suy nghĩ một lát, cô cố nặn nụ cười: “Tổng biên tập, cảm ơn ông, nhưng... tối nay tôi đã hẹn đi ăn cơm với bạn trai, cho nên...”

Dung Nhượng Thành sững người: “Cô... cô có bạn trai rồi?”

“Vâng, anh ấy tên là Triệu Thành Tuấn, đến Nam Ninh kinh doanh.”

“Ồ, như thế... rất tốt, cô cũng lớn rồi, cũng nên có nơi có chốn để mẹ cô khỏi lo lắng.”

“Vâng, mẹ tôi luôn lo lắng, nhưng chuyện tình cảm phải trông chờ vào duyên phận.” Mao Lệ nhìn rõ sắc mặt Dung Nhượng Thành xám dần, cô dần lòng nói tiếp: “Rất cảm ơn ông mấy năm nay quan tâm đến tôi, thực sự rất cảm ơn, ông là người tốt hiếm có, nhưng...”

“Tôi hiểu!” Dung Nhượng Thành ngắt lời cô, quả thật xứng là bản lĩnh người lãnh đạo, rất biết kiểm soát tình hình, sắc mặt cũng trở lại bình thường, miệng vẫn cười: “Khỏi nói nữa, không sao, tôi cũng là người coi trọng duyên phận, có thể cùng làm việc hai năm với cô chính là duyên phận, tôi rất vinh hạnh, thật mà.”

“Ông đừng nói thế, ông nói thế làm tôi khó xử, tôi đã nhiều lần làm ông phiền lòng.” Mao Lệ lần này lúng túng thực sự, cô gãi đầu, gãi tai, không biết để tay vào đâu.

“Trông cô thế này rất giống con khi, đừng gãi đầu gãi tai nữa, ha ha...” Nụ cười của Dung Nhựt Thành quá tự nhiên, giọng nói vẫn rất ôn hòa, nhưng ánh mắt né tránh tuyệt vọng thẳm buồn.

Khi Mao Lệ đứng lên đi ra, trên mặt Dung Nhựt Thành vẫn nụ cười khoan hậu như thế. Nhưng cửa vừa khép, đầu ông từ từ gục xuống.

Khi điện thoại trên bàn đồ chuông, ông không nhắc máy.

Cho đến lúc hết giờ làm việc, Dung Nhựt Thành vẫn không nghe điện thoại, cũng không nói chuyện với ai. Hôm đó, phòng làm việc của ông vẫn sáng đèn cho đến hai giờ sáng. Ngày hôm sau cả nhà xuất bản đều biết tổng biên tập Dung suốt đêm không về nhà, bởi vì các cô gái ở ban văn thư đến phòng ông làm vệ sinh, quét ra một đồng đầu mẩu thuốc lá, họ bảo vừa vào phòng ông đã suýt chết sặc vì mùi thuốc lá. Còn Dung Nhựt Thành không biết đi đâu, mãi đến chiều mới gọi điện cho giám đốc nói, người không khỏe, muốn nghỉ phép mấy ngày.

“Sếp Dung sao thế nhỉ?” Các cô gái nhìn nhau hỏi.

Không khí ở phòng biên tập càng sôi nổi, Bạch Hiền Đức ngồi đối diện với Mao Lệ, gõ bàn cạnh cạnh mấy lần, Mao Lệ vẫn lặng thinh.

“Này!” Cuối cùng Bạch Hiền Đức vẫn không kìm được, trợn mắt nhìn cô.

“Hôm qua cô không làm chuyện gì chứ?”

“Em làm chuyện gì!”

“Tôi không tin, cô nói dối! Từ khi cô ở trên đó về, sếp Dung giam mình trong phòng suốt một ngày, tôi cũng không về nhà, hút mấy chục điếu thuốc!”

“Vậy... vậy thì sao?”

“Cô nói xem?” Bạch Hiền Đức có vẻ không buông tha Mao Lệ, ghé sát cô, ánh mắt như muốn nuốt sống cô: “Tôi làm việc với sếp Dung mười mấy năm, chưa bao giờ thấy sếp như vậy. Mao Lệ, cô cũng quá tàn nhẫn!”

“Hiền Đức, chị muốn tôi nói thế nào?” Mao Lệ ngắt lời, mắt ừ ừ nhìn cô: “Tôi cũng không muốn như vậy, nhưng tình cảm không thể gượng ép, tôi biết sếp Dung là người tốt, nhưng tôi cũng chẳng biết làm thế nào. Tôi thực sự... hơn nữa, tôi đã có bạn trai...”

“Cái gì? Cô có rồi?” Bạch Hiền Đức tím lất chữ quan trọng.

Mao Lệ trình trọng gật đầu.

“Mấy tháng rồi?” Tùng Dung bên ngoài không nén nổi lại xen vào, thì ra bọn họ đều đang đồng tai nghe, có lẽ là hiểu lầm, tưởng là Mao Lệ có thai mấy tháng.

Bạch Hiền Đức nổi đóa: “Im mồm! Làm việc đi!”

Rồi cô lại nhìn Mao Lệ: “Xem đây, đều là chuyện hay ho cô gây ra!” Vừa nói vừa lắc đầu lia lịa: “Tôi buồn thay cho sếp Dung... Mao Lệ, rất nhiều chuyện thực ra cô không biết, sếp Dung...”

“Tôi rất kính trọng sếp, luôn để trong lòng.” Mao Lệ cướp lời: “Nhưng chuyện này nếu không sớm nói rõ, hiểu lầm càng lớn, càng không hay cho ông ấy, không phải sao? Hiền Đức, chị cũng là người từng trải, chị quá biết điều đó.”

Bạch Hiền Đức không nói được gì, chị cũng biết, chuyện tình cảm không thể gượng ép.

Buổi tối một tuần sau, Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn cùng ăn tối.

Từ Thượng Hải trở về Triệu Thành Tuấn luôn bận rộn, khi anh bận Mao Lệ cũng không muốn quấy rầy, có việc gì cũng lăm chỉ nhắn tin, gọi điện cũng rất ít. Có lẽ cô cảm thấy hai người tiến triển quá nhanh, không có quá trình, gặp gỡ cũng ít, lúc gặp nhau cô tỏ ra khách khí, anh lại càng như vậy. Nhưng quan hệ giữa hai người khác giới thực diệu kỳ, khi bạn đã thích ai đó, cho dù đối phương thế nào bạn cũng đều chấp nhận, mà lại còn thấy vô cùng hạnh phúc. Mao Lệ rất thích vẻ từng trải kín đáo của Triệu Thành Tuấn, vừa nhìn thấy anh, tim cô đã đập loạn, ánh mắt thoáng qua của anh cũng khiến cô choáng váng, cảm giác này trước kia cô chưa từng trải nghiệm, cô thầm nghĩ, thì ra đó chính là sự đồng điệu của hai trái tim.

Ăn tối xong, hai người dắt tay nhau đi dạo ở công viên Nam Hồ.

Công viên buổi tối rất đông vui, dân cư xung quanh đều thích ra đó dạo chơi hoặc tập thể dục, dưới bóng cây và những góc khuất, chỗ nào cũng bắt gặp các cặp tình nhân ôm nhau. Trong công viên có một quảng trường rất rộng, đó là khu vực đông vui nhất, là nơi người ta đang tụ tập khiêu vũ. Vũ điệu khá phong phú, Tango, Latin, Samba..., rồi còn múa quạt, thái cực quyền của người già, tiếng nhạc, tiếng người dù hơi ồn ào nhưng rất vui.

“Nào, chúng ta nhảy đi.” Hai người vừa đi đến đó, Mao Lệ đã thấy rạo rực chân tay, nói với anh.

Triệu Thành Tuấn hơi do dự, khiêu vũ ở một nơi như thế này quả thực anh chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng không cự được Mao Lệ, anh đành để cô kéo vào đám nhảy. Cảm giác thực kỳ diệu, các cặp đôi xung quanh, mỗi người đều đang xoay, trời và đất cũng đang xoay, Triệu Thành Tuấn dần dần bị cuốn hút, lòng mỗi lúc càng phấn khích, trước mắt dường như là sân khấu cuộc đời, giữa vạn người, anh chỉ nhìn thấy mình cô.

Rốt cuộc anh vẫn thuộc tầng lớp thượng lưu, tư phong tuấn lãm ngời ngời, bước chân duyên dáng bẩm sinh, nổi bật giữa đám đông. Mao Lệ cũng là cao thủ khiêu vũ, một cặp tài tử giai nhân đích thực với những bước di chuyển chuyên nghiệp đẹp mắt, cùng với nụ cười rạng ngời trên mặt họ, lập tức thu hút mọi ánh mắt xung quanh, đám đông dần dần dừng lại, đứng ngây nhìn họ nhảy; liên tục bùng lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

Triệu Thành Tuấn bất chợt nhận ra, được ôm cô xoay trong tiếng nhạc như thế này thực quá thần tiên, dù chỉ ngăn ngừa nhưng đủ khiến mỗi lúc càng như say. Anh đã sắp đặt một cuộc sống tương lai hoàn hảo cho hai người, căn hộ cao cấp gần quảng trường Ngũ Tượng đã mua. Mao Lệ cũng rất hào hứng. Chỉ có điều đáng buồn tình trạng sức khỏe gần đây của anh liên tục xấu đi, ngoài bệnh cũ tái phát, trạng thái tinh thần của anh cũng rất kém, chứng mất ngủ ngày càng nặng, khiến anh tâm lực đều sa sút. Điều này chủ yếu liên quan đến sự căng thẳng tâm lý từ đợt thu mua cổ phiếu do Hồng Hải phát động đột ngột, một tuần lễ đã qua, phía Mã Lai vẫn hoàn toàn yên ắng, không hề có động tĩnh, như chưa từng xảy ra chuyện gì. Điều đó càng khiến anh bất an, bởi anh không biết, chiều tiếp theo của Hồng Hải sẽ là gì, không biết lúc nào Chương Kiến Phi ra đòn phản kích, bản lĩnh và khả năng xoay chuyển tình thế của Chương Kiến Phi không hề kém anh.

Để tránh bị động ứng chiến, Triệu Thành Tuấn đề ra chương trình làm việc hết sức nghiêm ngặt, theo dõi sát biến động của thị trường cổ phiếu ở Mã Lai, mỗi ngày đều có số liệu phân tích chi tiết trình lên, cứ như vậy kéo dài suốt tháng, khỏi nói Triệu Thành Tuấn, mọi nhân viên hữu trách từ cao cấp đến bình thường cũng căng thẳng kiệt sức. Dần dần anh hiểu, đây là sách lược cố ý của Chương Kiến Phi, làm suy yếu và tiêu tan ý chí của Bác Vũ trước khi vào trận quyết chiến, đến khi bên này tưởng là sóng yên biển lặng lại bất ngờ ra đòn khiến họ trở tay không kịp, cho nên công ty luôn trong tình trạng căng thẳng, cảnh giác cao độ, nếu tình trạng vẫn tiếp diễn như vậy, anh không biết mình trụ được bao lâu.

Ngoài ra, công trình xây dựng S&T cảng Phòng Thành, dự án khai thác khu nghỉ mát mới đầu tư ở Bắc Hải cũng gặp nhiều khó khăn. Tất cả những gánh nặng đó đè lên vai anh, buộc anh gần đây phải giấu Henson tăng cường dùng thuốc.

Nhưng anh không thể dừng lại, đó là sự nghiệp tâm huyết bao năm của anh, anh từng long trọng tự hứa với mình chỉ có thể thành công! Mối thù chưa báo, dù phải dốc đến hơi thở cuối cùng, anh cũng quyết buộc kẻ súc sinh Chương Thế Đức phải trả giá, cho dù Hồng Hải đã dùng mua cổ phiếu của Bác Vũ, nhưng anh vẫn bí mật bố trí kế hoạch tiếp theo, thị trường cổ phiếu Mã Lai không lâu nữa sẽ dậy sóng, Chương Kiến Phi, anh thua chắc rồi!

Trên quảng trường rộng lớn, sôi động, nhảy đã mệt, họ rời đám đông, đến ngồi trên chiếc ghế dài ở một góc vắng, Triệu Thành Tuấn vẫn cảm giác rất cả những cảnh trước mắt như một giấc mơ, nếu là giấc mơ, anh chỉ muốn thật lâu không tỉnh. Mặt anh từ từ áp về phía cô, Mao Lệ nhắm mắt một cách bản năng, rồi nhanh chóng nhiệt thành hưởng ứng. Cô say sưa hít mùi thuốc lá nhẹ lẫn hương bạc hà thoang thoảng trên môi anh, ấm và mềm như vậy, thậm chí ngọt của hạnh phúc là niềm khao khát bấy lâu, rồi cô chìm trong mê đắm. Cô không nghĩ gì hết, không quá khứ không tương lai, cô chỉ cần lúc này, để cho mọi khát khao được khơi gợi kích hoạt từng tác động trong nụ hôn dài như thế cô không muốn dần khô héo trong vô vọng.

Cuối cùng, môi anh nhấp phải vị nước mắt cô. Anh rời cô, thấy mặt cô đầy nước mắt, khi cô ngửa mặt lại là nụ cười lấp lánh ánh nước.

“A Tuấn, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn gì kia?”

“Ồ, rất nhiều, rất nhiều.”

“Ngốc quá!”

Hai người đều bối rối, có lẽ để che giấu, Mao Lệ đứng dậy nói: “Anh có khát không, em đi mua nước!” Triệu Thành Tuấn để cho cô đi, mắt nhìn theo bóng cô đi xa, mới rút trong túi áo một túi giấy nhỏ lấy ra hai viên thuốc cho vào miệng nuốt.

Cảm ơn trời tối giúp anh che dấu dấu hiệu bệnh tật.

Mao Lệ nhanh chóng mang nước về, đưa một chai cho anh: “Nhìn anh có vẻ mệt hơn em, A Tuấn, anh phải chú ý giữ sức khỏe, đừng làm việc quá sức như vậy.”

Anh vặn nắp chai nước giúp cô, Mao Lệ vừa uống một ngụm lại bị môi anh áp tới phù lên, anh hút mấy giọt nước trên môi cô, nhắm nhấp vị ngọt mát của nó: “Mao Lệ, anh không biết anh có thể trao gì cho em, hãy nói với anh, em cần gì?”

Mao Lệ ngây người nhìn anh.

“A Tuấn, em chẳng cần gì hết, em chỉ cần một cuộc sống bình yên. Những năm qua em bị giày vò đến nghẹt thở, mệt mỏi cùng cực, em không gắng được nữa.”

“Cuộc sống bình yên?”

“Vâng, của hai chúng ta, anh có thể cho em, đúng không? Không phải em tham lam, không cần anh có thật nhiều tiền, không cần anh quá thành công, chỉ cần chúng ta có cuộc sống như bao người, cùng ăn cơm, đi dạo, sau khi có con, cùng đưa con ra biển nhặt vỏ ốc vỏ sò, thảnh thơi cùng cãi nhau nhưng sẽ hòa giải rất nhanh, giống như bao cặp vợ chồng bình thường khác, không cần những đôi thay lớn lao to tát, chỉ cần dòng nước nhỏ êm đềm chảy mãi, cuộc sống như thế thực ra em luôn mơ ước...”

Triệu Thành Tuấn nhìn cô hồi lâu, nắm tay cô: “Mao Lệ cảm ơn em đã tin anh.”

“Vậy thì anh phải đối tốt với em một chút.”

“Em còn muốn anh đối với em thế nào? Anh đã hứa trao thân cho em rồi.”

Mao Lệ cười giòn tan: “Ý anh là muốn em chịu trách nhiệm đến cùng?”

“Đương nhiên, nếu không sao anh dám hứa trao thân này cho em?” Anh cố ý nói đùa, cô quả nhiên cười khanh khách, vịn cánh tay anh: “Không ngờ tiên sinh cũng dẻo miệng thật!”

“Sau khi từ Thượng Hải về có nhớ anh không?” Anh hỏi.

“Còn anh, có nhớ em không?” Mao Lệ vừa hỏi vừa cảm thấy hai người đến nực cười. Nhưng đối với những người yêu nhau, điều quan tâm nhất chẳng phải chính là những chuyện đó sao? Anh có yêu em, anh có nhớ em, yêu và nhớ là chủ đề vĩnh hằng của tình yêu, vụn vặt đến mấy, buồn cười đến mấy lại chính là điều người ta khó quên nhất.

Anh nhìn cô âu yếm: “Đương nhiên rất nhớ. Mao Lệ, khi nhớ một người em sẽ làm gì?”

“À...” Mao Lệ ngả đầu lên vai anh, mơ màng: “Nói ra cảm anh cười em, hồi nhỏ em rất ngốc, sau khi cha trở về Thượng Hải, em sống với mẹ, mỗi lần nhớ cha em thường ra bãi biển nhặt vỏ ốc, bởi vì cha đã nói, nhớ cha hãy nói vào vỏ ốc, ném xuống biển, cha ở Thượng Hải nhặt được vỏ ốc đó áp lên tai có thể nghe thấy lời em, bởi vì nghe nói vỏ ốc lưu giữ ký ức của biển. Em hỏi cha có nhặt được vỏ ốc của em không, cha luôn nói có nhặt được, bây giờ nghĩ lại, hồi đó sao mà dễ bị đánh lừa đến thế... Còn anh, khi nhớ một người anh sẽ làm gì?”

“Anh...”

“Mau nói đi, em đã nói hết rồi!”

Triệu Thành Tuấn làm ra vẻ suy nghĩ: “Khi nhớ một người anh sẽ ngắm sao, em đừng cười, anh nói thật mà, ở thành phố Penang của anh có ngọn núi Bukit Bendera, đứng trên đỉnh núi ngắm sao rất tuyệt.”

“Đứng trên đỉnh núi ngắm sao...”

Mao Lệ thoáng bàng hoàng, mắt long lanh: “Ngắm sao?”

“Ừ, có phải anh quá ngốc?”

“Không, mỗi người đều có những mặt rất ngốc, có lúc sẽ làm những chuyện ngu ngốc, ngay bản thân cũng không thể tưởng tượng nổi, nhưng đó lại là con người thật của mình, tình cảm và lý trí rất khó cân bằng tuyệt đối.” Mao Lệ trang nghiêm nói, nhìn Triệu Thành Tuấn, trông anh có vẻ là người tuyệt đối lý trí, không ngờ cũng có mặt cảm tính như vậy, điều đó khiến cô vừa bất ngờ vừa hiểu kỳ, bất giác hỏi: “Khi anh ngắm sao anh nhớ đến ai?”

“Nhớ em.”

“Nói dối.”

Ánh mắt sâu nhìn cô da diết, anh giờ tay vén tóc lộn tóc xõa trước trán cô, nhẹ nhàng hôn má cô: “Mao Lệ, em không bao giờ biết được anh nhớ em thế nào.”

Tối hôm đó, Mao Lệ ở lại căn hộ chung cư của Triệu Thành Tuấn.

Cuộc ân ái mãnh liệt khiến hai người toát đầy mồ hôi, chỉ cảm thấy gấp gáp, không thể kiềm chế giống như ngày mai là tận thế, chỉ có hòa trong nhau họ mới có thể mãi mãi không chia lìa... Một kích thích mạnh như vậy, rõ ràng sức khỏe Triệu Thành Tuấn không chịu nổi, trong cơn co rút của khoái lạc cuối cùng anh đổ gục bên cạnh Mao Lệ, dường như lịm đi. Rất lâu rất lâu sau anh mới dò dẫm đi vào nhà tắm, Mao Lệ vịn sáng đèn ngủ ở đầu giường, anh hét lên: “Mau tắt đi!” Cuộc giao hoan vừa rồi, anh không bật đèn, đêm tối khiến anh cảm thấy an toàn, nếu để cô nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của anh, anh thà chết còn hơn.

Anh ở trong nhà tắm rất lâu, khóa trái cửa, ngồi sụp xuống nền tựa vào cánh cửa, không còn sức di chuyển đến bồn tắm.

“A Tuấn, anh không sao chứ?” Bên ngoài có tiếng Mao Lệ gõ cửa.

“Không... không sao, bụng anh hơi khó chịu, em ngủ trước đi.”

“Có cần uống thuốc không?”

“Không, em ngủ đi, anh muốn tắm.” Triệu Thành Tuấn vừa nói vừa lê đến bên bồn, mở vòi nước, tiếng nước chảy ào ào tạm thời giúp anh che giấu sự hoảng loạn. Trên tường cạnh bồn tắm có lắp điện thoại không dây, anh cầm lên run run bấm số, lát sau trong máy truyền ra giọng ôn hòa của Henson: “A lô ai đây?”

“Là tôi, Brant.”

Mao Lệ nằm trong chăn liên tục thò đầu ra nhìn cánh cửa phòng tắm, phía trên hắt ra ánh đèn màu da cam, tiếng nước vẫn ào ào, nhưng mãi không thấy anh ra.

Cô rất lo, cảm giác sức khỏe anh có thể tồi tệ hơn cô tưởng. Cô tỏ ra không để ý, nhưng không có nghĩa là không biết. Cô không nói ra chỉ vì nghĩ đến sĩ diện của anh, cũng như vừa rồi trên giường, mấy lần cô muốn bảo anh dừng lại nhưng không sao nói ra được, bởi động tác của anh dữ dội khác thường, dường như chỉ có như vậy mới chứng tỏ anh khỏe mạnh cường tráng. Nhưng chuyện này không giả vờ được. Lúc đó cô gần phát hoảng sợ anh sẽ chết, con co rút bất thường ở khoảnh khắc cuối cùng thật đáng sợ, mặc dù không bật đèn, nhưng cơ thể anh dán vào da thịt của cô, mọi phản ứng nhỏ nhất trên đó cô đều có thể cảm nhận... Cô phấp phỏng lo âu, luôn cảm giác anh giấu cô điều gì, không chỉ vấn đề sức khỏe, hình như còn chuyện khác...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Triệu Thành Tuấn vẫn chưa ra.

Mao Lệ bật đèn ngủ, cô biết không nên làm vậy, nhưng vẫn không kiềm chế được, cúi người khẽ lôi ngắn kéo chiếc tủ thấp cạnh đầu giường, bởi vì vừa rồi khi thấy anh mở ô kéo đó với thái độ rất khác, bên trong có bí mật gì chăng?

Thực tế, trong đó ngoài đồng chai lọ, chẳng có gì khác.

Mao Lệ đếm thử, ít nhất cũng đến hai chục chai lọ lớn nhỏ trên có ghi chú tiếng Anh, đèn lại tối, cô nhìn không rõ, nhưng cô biết, tất cả là thuốc.

Cô chỉ cảm thấy tim mình đột nhiên chìm xuống đáy vực, anh có bệnh gì giấu cô?

Đang suy nghĩ, điện thoại của Triệu Thành Tuấn ở đầu giường chợt rung lên, cô nhìn mãi chiếc di động màu bạc lóng lánh đang rung ầm ầm, ngắt hai lần, rồi lại vang lên như có việc khẩn cấp.

Cô do dự giây lát rồi cầm lên, nhấn nút nghe: “A lô xin hỏi ai đấy?”

Đầu bên kia im lặng.

“A lô, xin hỏi ai đang gọi?”

Vẫn im lặng. Nhưng có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề ở phía đó.

“A lô, nói đi, là ai đang gọi?”

Vẫn im lặng.

Tim cô bỗng nảy lên, đột nhiên cô hiểu ra ai đang gọi, rõ ràng khoảng cách xa như vậy, thông qua tín hiệu đường dây, nhưng hơi thở đó, cảm giác đó không thể là người khác.

Hai người rõ ràng đã đoán được người kia là ai. Không khí đột nhiên như nghẹt thở.

Ba năm rồi, đây là lần đầu tiên họ nghe thấy hơi thở của nhau qua điện thoại.

Lát sau, giọng run run từ đầu bên kia truyền đến: “Mao... Mao Lệ?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bất Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Mỗi thứ đồ đều có hạn sử dụng, cá thu sáy sẽ quá kỳ, thịt hộp sẽ hết hạn, ngay cả túi ni lông bảo quản thực phẩm cũng sẽ quá hạn, tôi bắt đầu hoài nghi, trên thế giới này còn có đồ vật nào không quá hạn?

__ “Rừng Trùng Khánh” __

Làm người nhất định phải có lòng tin

Sáng sớm, vườn hoa của bệnh viện chìm trong màn sương dày đặc, từng mảng sương mù trắng xốp bay qua cửa sổ vào phòng, ngược mắt nhìn ra, cả thế giới cơ hồ một màu trắng toát.

Chương Kiến Phi ngồi trên ghế sofa sát tường, lâu đến nỗi hai chân tê cứng, anh nhìn màn sương ngoài cửa sổ, một lần nữa xác định đây là hiện thực, không phải trong mơ. Sương mù như thế, phòng bệnh như thế, cảnh tượng này đã bao lần hiển hiện trong giấc mơ của anh, anh kêu khóc trong màn sương trắng lạnh, anh đã mất đứa con. Ba năm sau, một bi kịch giống hệt lại tái diễn, chỉ có điều người nằm trên giường bệnh là Triệu Mai, vợ thứ hai của anh.

Đêm qua, dường như trải qua một trận kịch chiến sinh tử giành giật sự sống, Chương Kiến Phi đã huy động mọi khả năng có thể, thậm chí dùng máy bay trực thăng đưa chuyên gia sản khoa giỏi nhất nước từ Kuala Lumpur đến, vẫn không thể cứu sống đứa trẻ. Không phải anh không lường trước kết cục đó, nhưng khi thực sự đối diện với nó anh vẫn không thể nào chịu đựng nổi, cú sốc chí mạng này là lần thứ hai trong đời anh.

Những cuộc cãi vã triền miên, nghi ngờ dai dẳng, đó là sự thực cuộc sống hôn nhân của anh và vợ. Triệu Mai bắt đầu hận anh vẫn nhớ vợ cũ Mao Lệ, vì Mao Lệ anh không ngần ngại trở mặt với Triệu Thành Tuấn, tình anh em sâu nặng hơn hai mươi năm cuối cùng không bằng một mình Mao Lệ, điều này khiến cô không thể nào chấp nhận, mọi giải thích của Chương Kiến Phi đều càng chứng tỏ tâm địa bất minh của anh, càng khiến sự việc thêm phức tạp.

Trận xung đột gay gắt tới qua cuối cùng đã cắt đứt sợi dây duy nhất ràng buộc hôn nhân của hai người, họ đã mất đứa con.

Trên thực tế hai tháng trước khi sinh, tinh thần Triệu Mai khủng hoảng trầm trọng, tình trạng căng thẳng kích động cao độ đó ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe thai nhi, bác sĩ đã nhiều lần cảnh báo, nếu không kiểm soát tình trạng tinh thần, thai nhi dù sinh ra cũng sẽ xuất hiện vấn đề. Nhưng bất chấp cảnh báo của bác sĩ, bất chấp Chương Kiến Phi van nài cầu xin, Triệu Mai đều không thể nào bình tĩnh, suốt ngày cô la hét gào khóc trong phòng, suốt đêm không ngủ, đầu bù tóc rối, không thể ăn được gì, tất cả những tác động xấu đó trực tiếp dẫn tới thai nhi chết yểu.

Đứa trẻ được phẫu thuật lấy ra, một bé trai vô cùng khôi ngô, da trắng bóc, khuôn mặt giống hệt Chương Kiến Phi, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt, môi chúm chím như đang say ngủ, cấp cứu suốt mấy tiếng đồng hồ, huy động mọi thiết bị tiên tiến nhất đứa trẻ vẫn không thở, tim không đập, nó vẫn ngủ say...

Chương Kiến Phi đứng bên ngoài cửa kính phòng sản, nhìn sinh mệnh bé nhỏ được một nhóm bác sĩ và y tá vây quanh, lòng như bị đâm từng nhát, lúc đó anh không thể nói được, chỉ ngây dại nhìn những bóng áo trắng bận rộn, nước mắt lặng lẽ tuôn.

Triệu Mai được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật trước, do gây mê cục bộ, cô không nói được nhưng vẫn còn ý thức, ánh mắt tuyệt vọng nhìn Chương Kiến Phi, môi run run mấp máy liên tục, hình như muốn nói. Chương Kiến Phi ghé sát miệng cô lắng nghe, người anh lập tức cứng đờ, anh đã nghe rõ, Triệu Mai nói ba chữ: “Tôi hận anh.”

Phòng phẫu thuật cuối cùng trở lại yên tĩnh, Chương Kiến Phi cũng rất “yên tĩnh”, bởi vì từ lúc bước vào phòng sản, anh đã nghĩ tới kết cục này. Giờ đây anh cơ hồ mất trí, không nghe thấy gì hết, ngay cả những lời an ủi chia sẻ của mọi người. Đến khi y tá bế đi thể bế bông đã lạnh ngắt đến trước mặt anh, anh mới sực tỉnh, run run gơ tay đón đứa con ghì vào lòng, một đứa trẻ vô cùng xinh đẹp, da căng mịn không một vết nhăn, khi rời lòng mẹ da vẫn ửng hồng, nhưng lúc này khuôn mặt bé nhỏ đó đã trắng toát. Chương Kiến Phi áp má vào ngực đứa con, nước mắt tuôn như suối...

“Con yêu, cha đây, con có nghe thấy cha nói không? Nhịp tim con đâu, hơi thở con đâu, con yêu quý, cha chờ con lâu như thế cha đã đặt tên cho con, cha đã sắp đặt tương lai cho con, nếu con không hài lòng, cứ khóc với cha vài tiếng, sao con cứ im lặng như thế... Con yêu của cha, cha xin lỗi con, cha mẹ yêu nhau chưa đủ đã kết hợp, không cho con cái tình yêu, cho nên bị con từ chối, con thà ngủ mãi không tỉnh... Nhưng con trai, cha yêu con lắm, con biết không, cha đã một lần mất đi cốt nhục, lần này cha lại mất, nhất định tại cha đã gây nghiệp chướng quá nhiều, không có phúc được sống với con, con yêu, cha xin lỗi...”

Chương Kiến Phi ôm đứa trẻ thắm thoi suốt hai tiếng đồng hồ, bác sĩ và y tá không có cách nào để anh buông tay, anh từ chối sự tiếp cận của mọi người: “Các người đi đi! Mau đi đi! Tôi không đưa con cho các người, nhà xác lạnh như thế, con tôi sẽ lạnh, nhất định nó cảm thấy thế gian quá ghê lạnh nên không chịu thức dậy, tôi phải đánh thức con tôi!...”

Anh đung đưa đứa trẻ trong lòng, nước mắt đầm đìa: “Con yêu, con tỉnh lại đi! Con mở mắt nhìn cha đi, cha cầu xin con, ít nhất con cũng nhìn cha một lần, nhận cha để kiếp sau lại đến làm con của cha, cha và mẹ con nhất định yêu nhau thật nhiều, trao cho con tình yêu cả đời con hưởng thụ không hết, con của cha, con có nghe thấy không?”

Những người xung quanh không ai nở đến lấy đi đứa trẻ, đều yên lặng nhìn người cha đau đớn từ biệt con lần cuối, bao nhiêu người đã rơi nước mắt.

Rất lâu, rất lâu sau, Chương Kiến Phi mới giao đứa trẻ, nước mắt anh đã cạn, yếu ớt nói với trợ lý bên cạnh: “Hãy chuẩn bị mộ phần tốt nhất.”

“Vâng, chúng tôi đi ngay.”

“Còn nữa, hãy chuẩn bị một ngôi mộ đôi, một cho con tôi, một cho tôi, sau này khi tôi chết hãy chôn tôi bên cạnh con tôi.”

Khi tin xấu truyền đến Nam Ninh, Triệu Thành Tuấn vừa kết thúc cuộc họp báo mời đầu tư của chính quyền địa phương. A Mạc đích thân báo với anh tin đó, anh không nói không rằng, ngay lúc đó mặt không thể hiện gì, nhưng những ngày sau đó, anh luôn im lặng đến đáng sợ, ai cũng nhận ra vẻ lầm lì đáng sợ của anh, các nhân viên nhìn thấy anh là căng thẳng, ngay cả A Mạc là thư ký nhiều năm của anh cũng nói năng đi lại nhẹ nhàng, chỉ sợ kích nộ ông chủ.

“Mộ đôi?” Khi Triệu Thành Tuấn biết tin Chương Kiến Phi chuẩn bị ngôi mộ đôi cho đứa con trai yếu mệnh, nét mặt anh cuối cùng đã có biểu cảm, đó

là nửa tháng sau ngày Triệu Mai sinh non.

A Mạc nói: “Vâng, Chương Kiến Phi rất đau lòng, anh ấy chuẩn bị khi mình trăm tuổi sẽ an táng cạnh con trai.”

“Giả dối! Nếu anh ta đối xử tốt với Tiểu Mai một chút, có xảy ra hậu quả này không? Tôi quyết không tha cho anh ta!”

Triệu Thành Tuấn đứng tựa vào chiếc ghế bành lớn trước bàn làm việc, giận dữ hút thuốc, sau đó cười khẩy nói: “Còn ngôi mộ đôi kia, khả năng tôi nằm vào đó nhiều hơn, như thế cũng tốt, tôi không cần chuẩn bị mộ cho mình, nằm bên cháu mình ít nhất cũng không quá cô đơn...”

“Tổng giám đốc!” A Mạc nghe vậy hốt hoảng.

Triệu Thành Tuấn bình thường rất ít nói đùa, bỗng dưng nói như vậy khiến cô hoảng sợ, A Mạc tái mặt, Triệu Thành Tuấn đập điều thuốc liếc cô: “Sao cô phải sợ như vậy, tôi có nói sẽ chết ngay bây giờ đâu.”

A Mạc áp ứng: “Tổng giám đốc, chuyện này tốt nhất không nên nói đùa.”

Anh lại nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Cô làm việc ở công ty bao lâu rồi?”

Lần này A Mạc càng sợ hơn, tưởng mình đã phạm tội lớn gì, ông chủ sắp sa thải. Mặc dù là bạn thân của em gái ông chủ, Triệu Thành Tuấn xưa nay cũng hậu đãi cô, nhưng anh luôn công tư phân minh, cho dù cô cộng tác với anh đã lâu, nhưng nếu để xảy ra sai sót trong công việc anh cũng không nhân nhượng. A Mạc lung toát mồ hôi, e dè đáp: “Đã sáu năm, tổng giám đốc.”

“Sáu năm, lâu thế sao...” Triệu Thành Tuấn ngạc nhiên, như vậy là từ khi anh sáng lập Bắc Vũ, cô đã theo anh. Anh bất chợt hỏi: “Vậy cô nói xem, có phải tôi là người rất đáng sợ?”

A Mạc ngớ người, không hiểu sao bỗng dưng ông chủ hỏi vấn đề đó. Thấy A Mạc ngây ra, Triệu Thành Tuấn chỉ lắc đầu, không nói gì, lại cúi đầu ký duyệt đồng ý tờ trước mặt. Một lúc lâu sau, chợt nghĩ ra điều gì, anh nói với A Mạc: “Nếu gặp người thích hợp, cô cũng ổn định gia đình đi. Bằng ấy năm theo tôi, cô đã vất vả nhiều, tôi không muốn làm cô lỡ dở...” Anh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lúc này rất dịu dàng: “Tôi có những cái khó riêng, cô thông cảm.”

Thì ra anh cũng biết! Xưa nay vẫn tưởng anh ngày ngày bận bao việc lớn, không biết tâm sự sâu kín của cô, thì ra anh chỉ tỏ ra không biết.

“Thế nào, không hiểu sao?”

“Hiểu... hiểu.” A Mạc vốn thông minh, làm việc với anh bằng ấy năm, chỉ cần anh nói nửa câu cô đã hiểu, cô đương nhiên hiểu mình chỉ là thư ký, được ở bên anh đã là may mắn, cô không nên có tham vọng lớn, hơn nữa bây giờ anh đang yêu, cô càng không có hy vọng gì. Bằng ấy năm chưa bao giờ thấy anh yêu nghiêm túc như thế, mặc dù xưa nay bên cạnh anh không thiếu giai nhân, nhưng những người đẹp được coi là “bạn gái” đa phần chỉ là bình hoa khi cần thiết ở chốn xã giao, bạn gái đúng nghĩa, thực sự chỉ có Mao Lệ là người đầu tiên.

A Mạc cảm thấy sự nhiệt tình thái quá của Triệu Thành Tuấn đối với Mao Lệ hoàn toàn không giống phong cách của anh, ví dụ anh đích thân chọn quà tặng, rất quan tâm đến địa điểm hẹn hò, thậm chí có lúc còn hỏi ý kiến A Mạc, anh nên mặc thế nào khi đến chỗ hẹn. Hàng ngày hết giờ làm anh lại vội vàng lái xe đi đón cô ta, ăn cơm xong cũng rất ít ở bên ngoài, đa phần trở về căn hộ tận hưởng thế giới của hai người. Mà căn hộ đó cũng do A Mạc chọn giúp, nội thất và đồ dùng sinh hoạt cũng một tay cô lựa chọn sắp xếp, cô chưa bao giờ cảm thấy tui thân như thế, lòng quần thắt mỗi khi nghĩ tới chuyện đó, nhưng biết làm sao. Cô cũng từng âm thầm rơi nước mắt, đó là những khi mừng trọng giờ này họ đang vui vẻ bên nhau, anh chưa bao giờ biết đến cảm nhận của cô, bởi vì cô chỉ là một thư ký bình thường.

Triệu Thành Tuấn vui đầu vào công việc lập tức quên điều anh vừa nói, lại còn điềm nhiên sai A Mạc: “Đi tìm giúp Peter đến đây, tôi có việc hỏi anh ta.”

Lát sau Peter bước vào.

Nét mặt Triệu Thành Tuấn đã hơi giãn, hỏi ngay: “Kế hoạch của chúng ta bố trí thế nào rồi?”

“Không còn gì sai sót, Dương tiên sinh vừa gọi điện từ Mỹ báo tin nội trong ba ngày số tiền sẽ được chuyển đến.”

“Tốt, ba ngày nữa chúng ta sẽ phát động tổng tiến công.”

“Nhưng, Brant,” Peter ngập ngừng: “Chương Kiến Phi vừa mất đứa con, anh ra tay vào lúc này liệu có...”

“Tôi ra tay vào lúc này thì sao? Nếu Chương Kiến Phi đối xử tốt với em tôi thì cháu tôi có chết yểu không? Bây giờ Tiểu Mai vẫn đang sống dở chết dở trong bệnh viện, nợ cũ hạn mới, cậu nói xem sao tôi có thể tha cho Chương Kiến Phi không? Tôi cần Hồng Hải để tể cháu tôi!”

Nhắc đến chuyện đó anh lại không sao chịu nổi, mặc dù sau khi sự việc xảy ra Chương Kiến Phi đã gọi điện xin lỗi, rằng tại anh không chăm sóc Tiểu Mai chu đáo, vân vân. Thái độ hết sức thành khẩn, nhưng Triệu Thành Tuấn đã nổi cơn thịnh nộ, cãi vã một trận kịch liệt với Chương Kiến Phi qua điện thoại, bây giờ vừa nghe thấy cái tên đó anh đã dị ứng, làm sao có thể bỏ vào tai cho dù đó là lời nói chân tình.

Peter thấy anh kích động, không nói nữa, lặng lẽ ra ngoài.

Trong phòng trở lại yên tĩnh. Sáng sớm trời vẫn nắng, lúc này bầu trời lại trở nên âm đạm, cả thành phố chìm trong màn sương mù xám xịt, những đám

mây màu chì tích tụ nửa bầu trời, nặng trĩu như sắp sập xuống, tâm trạng Triệu Thành Tuấn càng u uất.

Anh thở dài, đi đến bên cửa sổ, quảng trường Ngũ Tượng lúc này đã lần lượt lên đèn, bầu không khí ẩm ướt như có một lớp sương mù xám xịt trùm lên các tòa nhà, biển đèn dưới chân lòng lánh ẩn hiện trong sương mù bồng bềnh, từ trên cao nhìn xuống trông tựa tiên cảnh.

Anh mệt mỏi rũ rùi, muốn nhanh chóng kết thúc rất cả.

Ba ngày sau, Bác Vũ phát động đợt mua cổ phiếu của Hồng Hải lần thứ hai theo kế hoạch, lần trước vốn đã có thể thôn tính Hồng Hải, chỉ vì Chương Kiến Phi cười Triệu Mai nên Triệu Thành Tuấn mới buông tay. Anh có thể chống lại Hồng Hải nhưng lại không thể cưỡng lại được tình thân sâu nặng, đó chính là điểm yếu của anh. Nhưng hôm nay anh không nghĩ nhiều như thế, không phải anh không cho Chương Kiến Phi cơ hội, chỉ cần anh ta đối xử tốt với Tiểu Mai có lẽ anh sẽ bỏ qua mối thù hận, không ngờ Tiểu Mai vẫn rơi vào cảnh ngộ bi thảm như vậy, nghe nói bây giờ đầu óc cũng không còn tỉnh táo, mặc dù kết cục đó là do cô tự chuốc lấy, nhưng rốt cuộc cô vẫn là em gái anh, anh không thể bỏ mặc.

Nhưng Chương Kiến Phi đang đau đớn vì mất đứa con, không còn tâm trạng nghênh chiến nên đợt tấn công lần này của Bác Vũ hoàn toàn thuận buồm xuôi gió, phiên giao dịch ngày thứ nhất kết thúc, Hồng Hải đã bị Bác Vũ mua thành công 9% cổ phần, Triệu Thành Tuấn không cản trở về Penang cũng biết, giới truyền thông bên đó nhất định sẽ làm rùm beng sự kiện này, anh chẳng đi đâu hết, chỉ ngồi ở Nam Ninh điều khiển từ xa, anh không muốn gặp Chương Kiến Phi và bất cứ người nào nhà họ Chương.

Chỉ có điều mấy ngày liền làm việc quá tải, cơ thể Triệu Thành Tuấn đã không thể chịu nổi, tối qua lại làm việc đến sáng, anh cảm thấy sức khỏe đã ở giới hạn cuối cùng, đầu đau như sắp nổ tung, uống thuốc giảm đau cũng vô hiệu. Anh từ chối không nghe điện thoại của bất cứ ai, mọi giao dịch đều hủy bỏ, anh rất khó chịu, cần nghỉ ngơi.

Có lẽ là do bộ salon ở phòng làm việc quá mềm, Triệu Thành Tuấn vừa nằm xuống, trong đầu như có vạn con ngựa cuồng phi, không thể nào yên tĩnh. Mấy ngày nay việc thu mua cổ phiếu hết sức suôn sẻ, phía Hồng Hải hoàn toàn im hơi lặng tiếng, ngay Chương Thế Đức cũng không thấy có động tĩnh gì, nghe nói đã đến nghỉ mát ở Địa Trung Hải. Hồng Hải đang trong cơn nước sôi lửa bỏng, là chủ tịch hội đồng quản trị, Chương Thế Đức lại bỏ đi nghỉ mát, quả thực là điều không thể tưởng tượng, không biết lão già rồ dại đang có dự tính gì?

Phía dưới mặt nước phẳng lặng thường có sóng ngầm, Triệu Thành Tuấn tuyệt nhiên không dám chủ quan, anh rất hiểu Chương Thế Đức, bằng ấy năm nung nấu ý đồ muốn dồn anh vào chỗ chết, bây giờ ông ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, nhất định lão già đang có âm mưu gì, cho nên mấy ngày nay Triệu Thành Tuấn liên tục gặp ác mộng, mơ thấy mình trốn trong một bụi rậm, bị dã thú điên cuồng truy đuổi lung lay xung quanh, cuối cùng xương tan thịt nát, anh thầm nghĩ, có phải lần này anh đã chơi canh bạc quá lớn, nhưng anh có còn đường lui không?

Đúng lúc đó điện thoại nội tuyến đổ chuông dồn dập, anh bực mình, vừa rồi đã dặn A Mạc không được nói máy, nhưng tiếng chuông vẫn đổ hồi, dường như có việc khẩn cấp. Anh bỗng thấy lo lắng, vậy là đến bàn làm việc nhắc ông nghe: “Tôi đã dặn cô không được nói máy vào đây cơ mà?”

Triệu Thành Tuấn trong người khó chịu, cau kinh.

A Mạc vội nói: “Chương tiên sinh gọi đến, bảo là có việc gấp.”

“Không nghe!” Triệu Thành Tuấn đập máy, bây giờ chỉ nghe đến cái tên này là anh nổi đóa, chẳng phải chính con người ấy đã dồn anh đến nước này? Anh không bao giờ muốn nghe thấy tiếng anh ta!

Nhưng một lát sau, A Mạc lại gõ cửa: “Tổng giám đốc, giám đốc vẫn nên nghe đi, Chương tiên sinh hình như đúng là có việc khẩn, nói là liên quan đến Tiểu Mai.”

Vừa nghe thấy tên Tiểu Mai, Triệu Thành Tuấn choáng váng. Tiểu Mai làm sao?

Anh do dự một lát, vẫn nhắc máy: “Anh tìm tôi có việc gì?” Trong ống nghe truyền đến giọng hốt hoảng của Chương Kiến Phi: “A Tuấn, Tiểu Mai có liên lạc với cậu không?”

“Liên lạc với tôi? Không!” Ngừng một lát, đột nhiên ý thức được điều gì, anh dần giọng: “Hai người lại sao rồi?”

Chương Kiến Phi đầu bên kia cơ hồ cũng do dự, cuối cùng vẫn nói thẳng: “A Tuấn, cậu nghe tôi nói, đừng cuống. Tiểu Mai... hôm qua tôi đón Tiểu Mai về nhà, cuối cùng... cuối cùng...”

“Có gì nói ra ngay đi, đừng lúng búng như thế!”

“Cuối cùng... sáng nay người giúp việc phát hiện trong phòng không có người, tôi vẫn đang tìm kiếm, cô ấy... đã mất tích.”

“A Tuấn, xin lỗi.”

“Chương Kiến Phi, tôi nhất định băm anh thành trăm mảnh!”

Buổi tối, Mao Lệ trở về căn hộ của Triệu Thành Tuấn, mua rất nhiều nguyên liệu để làm món hầm cho anh. Đạo này anh bận rộn, sức khỏe kém, Mao Lệ rất xót xa, mặc dù không biết anh bận việc gì, nhưng nhìn mặt anh u uất, vàng trán cau cau với những nếp nhăn sâu, cô trách mình bất tài, không thể chia sẻ công việc với anh, không giúp được gì. Thực ra, bản thân cô cũng không biết tự chăm sóc cho mình, mỗi lần nấu ăn đều làm cho gian bếp của Triệu Thành Tuấn bừa bộn ngổn ngang. Mỗi lần thấy Mao Lệ đeo tạp dề bận rộn trong bếp, anh rất vui, nhưng lại không nỡ để cô vất vả, anh bảo nên thuê người giúp việc theo giờ, nhưng cô không chịu.

Cô nghĩ, hai người chung sống không nên chỉ có trên giường mà còn nên chăm sóc nhau hàng ngày, cả hai đều bận rộn công việc của mình, nếu ăn cơm hàng, việc nhà thuê người giúp việc, vậy họ làm gì sau khi trở về căn hộ? Chỉ có thực sự đi vào cuộc sống, tìm cách thích nghi, nhường nhịn và chia sẻ với nhau từ những điều vụn vặt của cuộc sống hàng ngày, hai trái tim mới có thể xích gần nhau hơn, tình cảm cũng sẽ càng bền vững.

Theo quan điểm của Bạch Hiền Đức, tình yêu không thể là cơm ăn, hai người thực sự muốn chung sống lâu dài thì phải đi vào cuộc sống, chứ không đơn giản chỉ dạo chơi, xem phim, còn nói: “Mọi cuộc tình không lấy hôn nhân làm mục đích đều là trò lưu manh.” Chị ta không chỉ một lần nói như vậy, còn bổ sung thêm: “Câu này không phải tôi nói, đó là lời của vĩ nhân.”

Bởi vì Bạch Hiền Đức trước sau vẫn không tán thành cuộc tình của Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn, cảm thấy hai người là đôi tình nhân trong phim thần tượng thì hợp hơn, họ đều là những hoàng tử công chúa chẳng hề có vẻ buồn chán của cuộc sống đời thường.

Mao Lệ thường xuyên cãi nhau với chị ta vì chuyện đó, ai nói cô và Triệu Thành Tuấn không thể có cuộc sống đời thường! Cho nên thời gian này Mao Lệ rất chăm chỉ học làm việc nhà, lúc đi làm rất ít lên mạng chơi game mà thường tải chương trình dạy nấu ăn để nghiên cứu, thậm chí cô còn đi học nấu các món ăn Mã Lai để phù hợp khẩu vị của anh, mặc dù lần nào làm thử cũng thất bại, nhưng cô vẫn không nản chí. Triệu Thành Tuấn đương nhiên rất cảm động, anh vốn là người kén ăn, nhưng chỉ cần là món Mao Lệ làm, dù khó nuốt anh vẫn cố thử mấy miếng, còn khen: “Có tiến bộ.” Thế là Mao Lệ tưởng mình tiến bộ thật, vui ra mặt, cho nên mới “càng thất bại càng dũng cảm”, Triệu Thành Tuấn dở khóc dở cười, nhưng biết làm sao.

Nhưng hôm nay hơi đặc biệt, Mao Lệ đi làm trở về căn hộ, phát hiện anh hiếm hoi trở về trước cô, đang nằm trên giường, có vẻ mệt, Mao Lệ tưởng anh quá mệt, làm xong cơm mới gọi anh. Nhưng anh nói không muốn ăn, còn không cho cô bật đèn, bảo là muốn nằm nghỉ yên tĩnh.

“A Tuấn, có phải anh giấu em chuyện gì?” Mao Lệ ngồi bên mép giường, lo lắng nhìn anh trong bóng tối: “Nếu gặp chuyện gì, anh có thể nói với em, nếu không giúp được, ít nhất em cũng có thể góp ý với anh.”

Triệu Thành Tuấn trở mình, trong bóng tối nhìn không rõ mặt anh, chỉ thấy giọng anh rất yếu: “Em cả nghĩ rồi, anh chỉ quá mệt thôi, không có gì đâu, đừng lo.”

“Xin lỗi, A Tuấn, em quá vô dụng, không thể chia sẻ gánh nặng với anh.” Mao Lệ khổ sở, gục vào ngực anh nói: “Nhưng xin anh hãy tin em, em sẽ cố gắng làm tốt hơn, những gì không biết em sẽ học, đừng sợ làm em phiền, so với những gì anh làm vì em, em thực sự cảm thấy đã phụ anh.”

“Em đừng nói thế, những gì anh làm là do tự nguyện, không cần em trả nợ tương đương, chỉ cần em biết tình cảm anh dành cho em, chỉ cần em tin anh là đủ.”

“A Tuấn, em tin anh! Em thừa nhận trong một thời gian rất dài trước đây, em không tin tình yêu, bởi vì từng bị tổn thương, cho nên em không tin, nhưng như vậy là không đúng.” Mao Lệ giờ tay vuốt ve khuôn mặt gầy gò của anh, tay nhẹ nhàng lướt qua mắt và trán anh. “Còn nhớ cha đã nói với em, sống nhất định phải có lòng tin, nếu con tràn đầy nghi ngờ đối với thế giới này con không thể vui được. Cho nên em mới hiểu, những năm vừa qua tại sao em không vui, là bởi vì em luôn nhìn thế giới xung quanh với ánh mắt nghi ngờ, không tin sự chân thành giữa con người với nhau, không tin vào tình yêu, không tin vào lời hứa, em không tin gì hết. A Tuấn, cảm ơn anh đã khiến em có thể tìm lại được niềm tin vào tình yêu.”

Triệu Thành Tuấn siết chặt cô, lòng rộn vui: “Mao Lệ, anh mới nên cảm ơn em.”

“Cảm ơn gì kia?”

“Cảm ơn em hẹn ước với anh.”

“Đáng ghét!”

Hai người nằm trên giường nói chuyện rất lâu, thực ra Mao Lệ cũng rất mệt, nằm trong lòng Triệu Thành Tuấn cô mơ màng ngủ thiếp, lòng anh ấm áp, cô rất an tâm. Sau khi thấy cô đã ngủ, Triệu Thành Tuấn lặng lẽ trở dậy, không bật đèn cứ thế mò mẫm trong bóng tối tìm lọ thuốc. Nhưng uống thuốc xong vẫn rất khó chịu, anh vào nhà tắm nôn hai lần, vẫn không thấy đỡ hơn, ngực vừa nặng vừa tức như sắp xù, đành ra ban công phòng ngủ cho thoáng khí.

Căn hộ ở trên tầng thượng, gió rất to, nhưng có thể nhìn xuống cảnh đêm lộng lẫy của Nam Ninh. Có lẽ do biển đèn của thành phố quá sáng, anh không nhìn thấy nhiều sao, chỉ có vài ngôi sao cô lẻ treo trên bầu trời, lấp lánh một cách cô đơn. Tâm trạng bồn chồn của anh dần dịu xuống, hơi thở cũng dễ hơn nhiều, anh gọi điện cho Peter: “Có tin tức của em gái tôi chưa?”

“Hiện thời vẫn chưa, duy nhất có thể khẳng định là cô ấy đã xuất cảnh, có nghĩa là bây giờ cô ấy không ở Mã Lai, còn cụ thể đi đâu, Chương tiên sinh đã cho người đi thăm dò các nơi, cảnh sát cũng đã vào cuộc.”

Tiếp đó, Triệu Thành Tuấn bảo Peter hỏi thăm tình hình ở Penang, kết quả Peter thông báo một tin chấn động: “Buổi chiều tôi nhận được một tin quan trọng, hội đồng quản trị Hồng Hải đã cách chức tổng giám đốc của Chương Kiến Phi, không rõ nguyên nhân.”

“Nguồn tin có đáng tin không?”

“Đáng tin, có lẽ ngày mai sẽ công bố.” Peter nói: “Tôi đoán là liên quan đến chuyện Tiểu Mai mất tích, bởi vì Hồng Hải nghi anh vì chuyện này nhất định truy cứu trách nhiệm của Chương Kiến Phi, để tránh hậu họa, họ cách chức anh ta trước. Brant, anh nhìn nhận vấn đề này thế nào?”

Triệu Thành Tuấn cười khẩy: “Chương Kiến Phi đã mất giá trị lợi dụng đối với Hồng Hải, lần này chúng ta tính sổ với Hồng Hải chứng tỏ tôi đã không kiêng nể Chương Kiến Phi là em rể tôi, Hồng Hải cảm thấy Chương Kiến Phi không gánh nổi vai trò làm bia đỡ đạn, đương nhiên hất anh ta, cậu tướng

Chương Thế Đức là người tử tế ư?”

“Vậy chúng ta còn tiếp tục thu mua cổ phần của Hồng Hải nữa không?”

“Tại sao không?” Triệu Thành Tuấn một tay cầm di động, một tay nắm lan can, nắm mạnh đến nỗi trời cả khớp xương ngón tay: “Chương Thế Đức tưởng cách chức Chương Kiến Phi là chúng ta có thể tha cho ông ta? Tôi thu mua Hồng Hải thực ra không liên quan đến Chương Kiến Phi, tôi chỉ nhằm vào Chương Thế Đức, Chương Kiến Phi bị cách chức là tin tốt với tôi. Tôi càng có thể tính sổ với Chương Thế Đức, với Hồng Hải mà không phải đắn đo gì hết. Cậu nghe đây Peter, sáng mai thu xếp cuộc họp khẩn cấp, bố trí kế hoạch tiếp theo, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng!”

“Vâng, chúng tôi thu xếp ngay.”

Cúp máy, Triệu Thành Tuấn càng thấy khó chịu, ho liên tục, lại sợ đánh thức Mao Lệ, lấy mùi xoa bịt miệng ho. Lần này lại có điện thoại, từ Anh quốc gọi đến.

“Bác Dương!”

“Brant, dạo này sức khỏe thế nào?” Một giọng đôn hậu từ đầu bên kia.

Triệu Thành Tuấn nén cơn ho: “Dạ, vẫn... vẫn ổn.”

“Nhưng ta nghe giọng cháu không tốt, còn không mau về Penang nằm viện đi?” Giọng nói khàn đặc như nghẹn tắc của Triệu Thành Tuấn vừa rồi, bác Dương không thể không nhận ra.

Triệu Thành Tuấn biết không gì giấu được bác Dương, hít một hơi thật sâu: “Có ích gì? Cháu nằm viện hay không có thay đổi được gì, cháu vẫn còn việc chưa làm xong.”

“Brant, cháu đừng có đầu hàng sớm như vậy, bệnh của cháu có thể chữa được, hôm nay ta gọi cho cháu là muốn nói chuyện này. Ta đã tìm giúp cháu một bác sĩ rất tốt, từng điều trị cho nhiều bệnh nhân như cháu, cháu nên tranh thủ thời gian đi London một chuyến, sức khỏe là quan trọng. Cháu còn trẻ như vậy, chữa khỏi bệnh đã rồi muốn làm gì hãy làm.”

Triệu Thành Tuấn yếu ớt nói: “Cảm ơn bác Dương, cháu không đầu hàng đâu, cháu sẽ thu xếp đi London, nhưng bây giờ không được.”

“Chẳng lẽ báo thù quan trọng đến thế sao?” Bác Dương thờ dãi, giọng ân cần: “Con ạ, ta vẫn luôn coi con như con ruột, ta rất thương con, con biết không? Con nên hiểu, một người nếu để lòng tràn đầy thù hận là điều vô cùng đau khổ, sự đau khổ đó đáng sợ hơn ngàn lần cái đau thể xác. Mà ngày xưa ta hết lòng hết sức giúp con là mong con có thể bỏ qua thù hận, để sống cho tốt, đời người có rất nhiều việc phải bỏ qua, cũng chính là sự tự giải thoát.”

“Nhưng cháu không bỏ được, bác Dương! Đêm đêm cháu mơ thấy mẹ cháu đang khóc, nhưng cháu không thể nào đến gần mẹ, cháu biết mẹ đang trách cháu, đến bây giờ vẫn chưa báo thù được cho cha mẹ...” Một cơn gió thổi tới, lại một cơn ho kịch liệt. Anh vội dùng khăn bịt miệng, sợ làm Mao Lệ thức giấc.

“Brant! Cháu sao thế?”

“Cháu không sao, chỉ bị cảm.” Anh vịn lan can thở dốc. “Bác đừng lo cho cháu, đợi cháu xong công việc sẽ đưa bạn gái sang Anh, bây giờ không đi được... Em gái cháu mất tích, cháu rất lo, bao nhiêu việc đang đợi cháu xử lý. Bác Dương, cháu nhất định không để lòng mình tràn đầy thù hận, cháu chỉ hận con người đó, ngay một câu xin lỗi cũng không có, lại còn đi đâu cũng rêu rao bôi nhọ danh dự của cháu, luôn mồm nói Chương gia đã nuôi con chó sói! Cháu nguyện làm một con chó sói! Nếu là sói, cháu nhất định cắn ông ta từng miếng đến chết! Bác Dương, không có ai sinh ra đã mang lòng thù hận, mọi thứ cháu làm chẳng qua là lấy lại chút tôn nghiêm cho cha mẹ đã chết và bản thân cháu. Nếu không, cháu chết cũng không nhắm được mắt, mẹ cháu cũng không tha thứ cho cháu.”

Giọng bác Dương hơi nghẹn: “Brant...”

“Bác Dương, bác... bác đừng lo cho cháu.” Triệu Thành Tuấn nói như vậy, giọng đã nhỏ dần, nhờ ánh trăng, anh nhìn thấy một đám máu tươi trên chiếc khăn tay.

Còn bác Dương không biết, vẫn nói tiếp: “Cháu nên nhanh chóng thu xếp thời gian sang đây, cho dù muốn báo thù cũng phải có sức khỏe đúng không? Huống hồ bây giờ cháu đã có bạn gái, phải quý trọng bản thân, nếu không sao cháu có thể mang đến hạnh phúc cho cô ấy?”

Nước mắt anh đột nhiên trào như suối...

“Ta cũng rất muốn gặp bạn gái cháu, ta rất muốn biết cô gái nào có thể khiến cháu thắm yêu lâu như thế hãy yêu thật đắm say, Brant, trên đời chỉ có tình yêu có thể mang đến tình ấm áp và hạnh phúc. Ta hy vọng có ngày cháu hiểu ra, trên đời bất luận thù hận đến đâu, nhất định có thể dùng tình yêu để hóa giải.”

Triệu Thành Tuấn lặng lẽ gấp chiếc khăn dính máu cho vào túi, lòng yên tĩnh rất nhiều, giống như một lữ khách mệt mỏi cuối cùng quay về được có hương xa cách đã lâu, anh nhìn thấy nơi mà đời này anh phải đến, chính chỗ đó nở đầy hoa tươi, một niềm vui hạnh phúc đang chờ anh ở đó, anh đã nhìn thấy, đúng thế, anh đã nhìn thấy.

“Bác Dương, cháu biết nên làm thế nào.”

Em hằng mong đánh cược tất cả

Thời tiết mỗi ngày một lạnh, Nam Ninh rất ít khi có mùa đông lạnh như thế, nhất là lúc nổi gió, những cơn gió quét lên mặt đau như dao cứa, lâu lắm không thấy ánh mặt trời, ngày nào cũng có mưa dai dẳng.

Nhưng thời tiết như vậy hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm trạng Mao Lệ. Giáng sinh sắp đến, cô thông báo sẽ mở tiệc ở căn hộ của Triệu Thành Tuấn để các đồng nghiệp chính thức làm quen với anh. Triệu Thành Tuấn vui vẻ đồng ý. Những ngày sau đó Mao Lệ bận túi bụi, mỗi ngày đều mang về nhà bao nhiêu đồ ăn, đồ dùng, cây thông Noel, các món quà nhỏ, đèn màu, mũ Noel... Căn phòng hơn hai trăm mét vẫn chứa không hết, ngay đầu giường phòng ngủ cũng chất đầy ông già Noel.

Triệu Thành Tuấn nhăn nhó, vẫn gượng cười nói, chúng ta thân mật cũng có người nhìn, kém tự nhiên... Nhưng Mao Lệ lại rất vui, suốt ngày cô tung tăng bận rộn giống như một bà chủ sung sướng.

Triệu Thành Tuấn đã chuẩn bị món quà Giáng sinh cho cô - một chuyến du lịch đến Hokkaido, anh đã bí mật làm giấy tờ cho cô, đặt vé máy bay và khách sạn, chỉ còn đợi kết thúc buổi tiệc là cùng bay đến đó. Henson được tin sức khỏe anh như thế vẫn đi du lịch, cực lực phản đối. Nhưng anh không nghe: “Tôi đã hứa với cô ấy, đây là điều duy nhất hiện giờ tôi có thể làm cho cô ấy, tôi không thể cho cô ấy một hôn lễ, một tương lai, chỉ là một chuyến du lịch, tại sao tôi không làm được? Tôi không còn thời gian nữa, Henson.”

Mao Lệ không hề biết chuyện, hôm đó cô gục lên người anh, hỏi Giáng sinh có quà gì tặng cô, Triệu Thành Tuấn cười, siết cô vào lòng: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

“Vậy anh thích quà gì?” Mao Lệ hỏi.

“Đóng gói em lại, tặng anh là được.”

“Hư quá!”

Đêm yên tĩnh, Triệu Thành Tuấn quen ngủ dưới bàn tay vỗ về của Mao Lệ, chứng ho của anh vẫn không đỡ, ho mãi đến đau tức vùng ngực, Mao Lệ vuốt ngực cho anh, quả thực chưa bao giờ cô ngoan ngoãn như vậy. Dáng ngủ của Triệu Thành Tuấn làm cô xót xa, nhất định anh đang vô cùng vất vả, ngay giấc ngủ cũng mệt mỏi như thế, hàng lông mày cau lại, vuốt mãi cũng không phẳng, có lẽ trong giấc ngủ anh cũng phải lo lắng, rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

Bởi thường xuyên ho lúc nửa đêm, sợ làm cô thức giấc, Triệu Thành Tuấn khuyên cô về nhà ngủ, Mao Lệ không chịu. Bây giờ cô rất ít khi về căn hộ của mình bởi cô thực sự không yên tâm về anh.

Cùng với thời tiết mỗi ngày một lạnh, thời gian Triệu Thành Tuấn ngủ mê mệt càng dài, có lúc trợ lý Peter mang tài liệu của công ty đến, anh trùm áo dày ngồi trong phòng kính trên tầng thượng, vừa sưởi nắng vừa đắm chiều đọc tài liệu khiến Mao Lệ vô cùng lo lắng. Cô luôn hỏi anh rốt cuộc bị bệnh gì, anh chỉ nói bệnh cũ không nghiêm trọng, bảo anh đến bệnh viện khám, anh lại không chịu. Theo dõi số thuốc anh dùng hàng ngày, cô cũng biết chút ít tiếng Anh, những ký hiệu trên nhãn vỏ hộp thuốc đa phần cô có thể nhận ra, quả thực đều là thuốc tăng cường miễn dịch và vitamin các loại, vậy thì vấn đề rốt cuộc ở đâu?

Gặng hỏi mãi khiến anh bức mình, sau mấy lần như vậy, Mao Lệ không dám hỏi nữa, thầm nghĩ có lẽ là do thời tiết. Cô cũng đến hỏi bác sĩ Đông y, bệnh đường hô hấp gặp thời tiết lạnh sẽ càng nặng, cô tự an ủi, có lẽ mình quá lo lắng, có lẽ chỉ là sức đề kháng kém chứ anh không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Mao Lệ buộc mình bận luôn chân luôn tay, không có thời gian rỗi. Bề ngoài cô vẫn hoạt bát vui vẻ, tích cực chuẩn bị tiệc cho lễ Giáng sinh, Triệu Thành Tuấn nói anh thích nhìn thấy cô cười, cô vui vẻ là mặt anh cũng nở nang thư giãn, có lúc cô buồn bã nghĩ, không biết hai người họ rốt cuộc là ai đang diễn kịch.

Buổi trưa, Bạch Hiền Đức mời Mao Lệ đi ăn lẩu Tứ Xuyên ở nhà hàng đối diện nhà xuất bản, ăn xong lại sang quán trà kế bên uống trà Phở Nhĩ. Mao Lệ vẫn đang bức mình vì Bạch Hiền Đức tự tiện thay mặt cô mời Dung Nhược Thành đến dự tiệc Giáng sinh cô định tổ chức: “Chuyện lần này coi như qua, lần sau đừng có gán tôi với sếp Dung, chúng tôi thực sự không chung một con đường, không có duyên phận.”

Bạch Hiền Đức không vui: “Sếp Dung có gì không tốt, chẳng phải là làm vua một cõi sao?”

“Hiền Đức, chúng ta cùng làm việc với nhau lâu như vậy, tôi là người như thế nào chị còn không biết ư? Mặc dù bề ngoài tôi có vẻ vô tư, thực ra lòng khao khát thực sự yêu một người, trao cho người đó tất cả tình cảm của mình, nếu sống mà chưa một lần yêu thực sự, chẳng phải đáng buồn sao? Tôi đã tin vào tình yêu, chị cũng nên tin!”

“Tin thì có ích khi gì, chị đây đã kết hôn, lẽ nào có thể vượt rào?” Bạch Hiền Đức lăm bắm, ghé lại hỏi: “Cô yêu chàng hoàng tử kia thật à? Hai người mới quen được bao lâu?”

“Tôi quen anh ấy dù chưa lâu, năm ngoái anh ấy thuê nhà của tôi, vậy là quen nhau. Nhưng chúng tôi có lẽ đã quen từ trước, anh ấy đã chat trên mạng với tôi hơn một năm dưới cái tên Cát Bụi.”

Bạch Hiền Đức đã gặp Triệu Thành Tuấn mấy lần, ấn tượng cũng tốt, nhưng không ngờ anh ta lại si mê Mao Lệ như vậy, cô đã tưởng anh là gã công tử

lắm tiền, không ngờ lại là người chung tình.

Mao Lệ xoay cốc trà trong tay, nói: “Được yêu thực rất cảm động, những việc anh ấy làm vì em, em rất cảm động, em vốn hoài nghi tình yêu, nhưng bây giờ cảm thấy nếu có thể yêu được tại sao lại từ chối? Ở bên anh ấy em rất vui, niềm vui đó chưa từng có, chị hiểu không?”

Bạch Hiền Đức nhìn đôi mắt nheo nheo của cô, tự lự: “Mao Lệ, vừa rồi cô nói Triệu Thành Tuấn chat với cô trên mạng suốt hơn một năm?”

“Vâng, em không hề biết anh ấy chính là Cát Bụi, cũng mới biết mấy tháng trước.”

“Sao cô biết anh ta chính là Cát Bụi?”

“Anh ấy thừa nhận.”

“Triệu Thành Tuấn thừa nhận anh ta là Cát Bụi?”

“Vâng.” Mao Lệ gật đầu: “Mất chị sao lại thế em có lừa chị đâu. Sau khi chúng em qua lại, anh ấy không cho em lên mạng nữa, nói là sợ người khác quyến rũ em.”

Bạch Hiền Đức giờ hai tay xin hàng, chỉ cười: “Tôi hiểu rồi. Ok, cô khỏi cần nói gì nữa, có một số việc sau này cô sẽ hiểu. Tôi biết phụ nữ một khi đã yêu, chỉ số IQ bằng không, ai nói gì cũng không nghe, cho nên tôi giữ thái độ yên lặng, sau này cũng không gần cô với sếp Dung nữa.”

“Này, cái tà quy chính, quay lại là bờ, vẫn là bạn tốt.” Mao Lệ hoàn toàn không bận tâm hàm ý câu nói của Bạch Hiền Đức.

Buổi trưa hai ngày sau, Mao Lệ ăn cơm cùng anh trai Mao Tấn. Mao Tấn đến Nam Ninh, lần này là để tham gia đấu thầu mảnh đất ở Phong Linh. Những dự án lớn như vậy trước kia thường do Mao Diên Bình đích thân xuất chiến, nhưng hai năm nay ông bắt đầu ý thức nên buông tay để Mao Tấn dần dần có thể độc lập làm việc, dần dần tiếp quản sản nghiệp của gia tộc. Nếu trúng thầu lần này, Mao Tấn sẽ mở chuỗi nhà hàng ở Nam Ninh, trách nhiệm của anh rất nặng nề. Đến Nam Ninh mấy ngày bận túi bụi, mãi đến trưa hôm nay mới tranh thủ thời gian đi ăn với em gái.

Hai anh em đã lâu không ăn với nhau. Lúc nhỏ không rời nhau một bước, Mao Tấn đi đâu cũng đưa em đi cùng, còn luôn tìm cách mua chuộc cô em, làm những việc xấu sợ người lớn biết, đành mua đồ ăn hoặc đồ chơi để bịt miệng cô. Về sau Mao Lệ lớn dần, vừa thông minh vừa lanh lợi, không dễ để dành mua chuộc, đầu óc cũng nhanh hơn anh, vậy là hoán đổi vị trí cho nhau. Mao Tấn vừa thích cô em láu lỉnh thông minh lại vừa sợ.

Lúc này hai anh em lại nhắc bao chuyện ngày xưa, có phần tiếc nuối thời gian trôi quá nhanh, chớp mắt cả hai đều đã lớn, còn Mao Tấn sau khi nói hàng lô chuyện linh tinh, ho nhẹ hai tiếng, hình như cố tình chuyển hướng câu chuyện, buông một câu thăm dò: “Tuần trước anh gặp Chương Kiến Phi ở Thượng Hải, anh ta đến tham dự hội nghị thương mại châu Á.”

Nếu như mọi khi, Mao Tấn dám nhắc đến tên Chương Kiến Phi chắc chắn đã bị Mao Lệ cho ăn đấm, nhưng lần này bàn tay đang cắt thịt bò của cô chỉ hơi ngừng lại, không nói gì.

Vậy là Mao Tấn tiếp tục: “Anh ta mời anh ăn cơm, bọn anh nói rất nhiều chuyện, mấy năm không gặp, nghe nói anh ta kết hôn năm ngoái, tháng trước vợ đã sinh con.”

Mao Lệ hơi ngẩng đầu, tỏ vẻ không quan tâm, nhưng mí mắt khẽ rung. Mao Tấn quan sát thần sắc của cô em, sau khi xác định an toàn, lại bổ sung: “Nhưng đáng tiếc, đứa trẻ không sống được.”

“Không sống được?”

“Đúng, vừa sinh ra đã tắt thở, Kiến Phi buồn lắm.” Mao Tấn chép miệng lắc đầu: “Khổ thân, anh ta thật đủ xui, nghe nói vợ bị sốc, đầu óc lú lẫn, nhưng bây giờ đã đỡ nhiều. Anh hỏi Kiến Phi sao không đến Nam Ninh thăm em, anh ta nói, có lúc sẽ đến thăm... thăm em”

Mặt Mao Lệ vẫn bất động, dường như chuyện không liên quan đến mình, Mao Tấn thấy vậy nhẹ nhõm, lại bắt đầu chuyện con cà con kê: “Kiến Phi có công việc làm ăn ở Quảng Tây, đến Nam Ninh thực ra cũng là bình thường, hơn nữa nghe nói, gần đây quan hệ với Triệu Thành Tuấn... không được tốt. Lại nói đến Triệu Thành Tuấn, anh luôn cảm thấy anh ta tính cách quá lạnh lùng khó gần, không thoải mái hòa nhã như Kiến Phi. Anh vẫn không hiểu anh ta và Chương Kiến Phi sao lại có tình cảm sâu đậm như thế hai người tính cách khác hẳn nhau, nhưng lại thân thiết hơn ruột thịt, cho dù công ty hai nhà đã mâu thuẫn như vậy, Bác Vũ tấn công Hồng Hải quyết liệt như thế, nhưng Chương Kiến Phi vẫn không hề tức giận... Ôi dào, hai người thật là oan gia, năm xưa quen họ ở Anh, anh nằm mơ cũng không ngờ bọn họ lần lượt trở thành em rể của anh. Cho nên nói, duyên phận giữa con người với nhau thật quá lạ kỳ...”

Khi Mao Tấn nói đông dài những chuyện đó, Mao Lệ vẫn cúi đầu cắt thịt bò, lần này lại dừng lại như bị trúng tà, con dao bất động trong tay, bầu không khí yên lặng đáng sợ.

Giống như sự yên bình trước cơn bão, mây đen đang cuộn cuộn ập tới...

Mao Tấn cuối cùng nhận ra sự bất thường của Mao Lệ, miệng há to, lắp bắp: “Mao... Mao Mao, anh đã nói gì?”

“Anh đã nói gì?” Mao Lệ ngẩng đầu, nhìn anh, khi cô tiếp tục cắt thịt bò, do cắt quá mạnh, lưỡi dao chạm vào đĩa phát ra một tiếng “cạch” chói tai, âm thanh đó vang lên trong căn phòng yên lặng, nghe đến sồn gai ốc.

“Em gái?” Mao Tấn cười nịnh: “Tại anh, chỉ tại anh, không nên nhắc những chuyện đó.”

Mao Lệ mặt vẫn không biến sắc, tiếp tục ăn bít tết bò, đột nhiên bỏ con dao trong tay, ánh nhìn như xuyên thấu Mao Tấn: “Tại sao Bác Vũ lại thu mua Hồng Hải?”

Buổi tối, Triệu Thành Tuấn về nhà rất muộn. Căn phòng tối om, không ánh đèn, anh đoán có lẽ Mao Lệ về căn hộ của mình, không đến đây. Thế cũng tốt, quả thực anh đã quá mệt, không còn sức biểu diễn trước mặt cô. Nhưng khi anh lên tầng vào phòng ngủ, đột nhiên nhìn thấy trên đi văng cạnh cửa sổ có một bóng người, anh giật nảy mình: “Ai?”

Bật đèn, căn phòng sáng như ban ngày. Thì ra là Mao Lệ ngồi trên đi văng, mở to mắt nhìn anh, rõ ràng cô cũng giật mình. “Sao không bật đèn?” Triệu Thành Tuấn cúi áo khoác ngoài, vòng qua bên giường đến gần nhìn cô: “Sao thế mắt tròn to như vậy, không nhận ra anh hả?”

“A Tuấn, anh quen em bao lâu rồi?” Giọng Mao Lệ khàn đặc, hình như đã khóc. Dưới ánh đèn vàng nhạt, khuôn mặt đó giống như bức ảnh cũ ngả màu, nỗi buồn tê tái thấm trong từng thớ thịt, anh bất giác se lòng.

Triệu Thành Tuấn ngồi xuống mép giường, nhìn cô: “Em hỏi điều đó làm gì?”

“Em muốn biết.”

Giác quan thứ sáu của Triệu Thành Tuấn vốn rất nhạy, chăm chú nhìn cô giây lát, nhận ra tối nay Mao Lệ rất khác thường, anh giờ tay sờ trán cô: “Cực cung, em sao thế?”

Mao Lệ hít một hơi dài, mặt đầy thất vọng: “A Tuấn, rốt cuộc anh có bao nhiêu chuyện giấu em? Anh quen em ra sao? Chuyện Bác Vũ thu mua Hồng Hải là thế nào? Đừng nói với em đó là hoạt động thương mại bình thường.. Anh và Chương Kiến Phi..”

“Mao Lệ!” Triệu Thành Tuấn ngắt lời cô: “Em nghi ngờ gì? Đến bây giờ em vẫn không tin anh? Chuyện công việc anh có nhất thiết phải nói với em không?”

Mao Lệ nhìn thẳng vào anh, ánh mắt chột lóe, đột nhiên cao giọng: “Anh và Chương Kiến Phi thực ra có chuyện gì? Anh định giấu em đến bao giờ? A Tuấn, em không phải kẻ ngốc, em cũng thử tỏ ra không biết, nhưng cảm giác không đánh lừa em, chắc chắn anh có chuyện giấu em.. A Tuấn, em không có yêu cầu cao siêu gì hết, em chỉ muốn một tình cảm đơn thuần, yêu mà không phải tranh giành, em đã quyết tâm làm lại từ đầu, em không thể lại thua lần nữa...”

Triệu Thành Tuấn đứng dậy kéo giật cô vào lòng: “Xin lỗi, Mao Lệ...” Anh nắm chặt bờ vai run run của cô, áp mặt cô vào ngực: “Không phải anh cố tình giấu em, chỉ là rất nhiều chuyện anh tạm thời chưa thể nói rõ với em, sự liên quan của anh và anh ấy trước đây không can hệ đến em, nếu vì thế làm em buồn thì anh xin lỗi, anh hứa sẽ nói rõ em vào lúc thích hợp, thực sự cũng chẳng có gì nghiêm trọng, em đừng nghĩ nhiều.”

Trong vòng tay an ủi của anh, Mao Lệ dần dần bình tĩnh lại, cô vòng tay ôm anh: “Em biết em quá đa cảm, luôn lo nghĩ vẩn vơ, nhưng A Tuấn, em vốn đã không tin tình yêu, nhưng lần này em bằng lòng đánh cược rất cả, anh đừng làm em thất vọng, em thực sự không thể chịu được tổn thương lần nữa.”

“Mao Lệ, em nhất định phải tin là anh yêu em”

“Em tin.”

“Vây là đủ.”

Hai người ôm nhau thiếp đi. Anh tưởng cô đã ngủ, nằm cuộn như con mèo trong lòng anh, cô cũng tưởng anh đã ngủ, anh ôm cô hơi thở đều, thực ra mỗi người một tâm trạng, hoàn toàn không thể ngủ, cô nhắm mắt trong bóng tối, lòng rối như tơ vò, những lời ngọt ngào của Triệu Thành Tuấn dưới mắt Mao Lệ rõ ràng đang che giấu điều gì. Cô không tin anh có tình lừa cô, cô quả thực chẳng có gì đáng lừa, con người như anh có thể chinh phục bất kỳ cô gái nào, hà phải phải lòng đi lừa một người chẳng có vài phần nhan sắc? Mao Lệ cảm thấy có thể cô nghĩ quá nhiều, có lẽ do ngày xưa cô từng bị lừa, bây giờ như chim sẻ sợ cành cây cong, tất cả là tại gã đề tiện Ngô Kiến Ba đã khiến cô trở nên đa nghi như vậy, dẫu hấn đã chết, cô vẫn không thể tha thứ.

Nhưng so sánh Ngô Kiến Ba với Triệu Thành Tuấn quả thực không thỏa đáng, hấn không đáng lau giày cho anh, sao cô có thể để hấn ảnh hưởng đến tình cảm của cô với anh?

Hít một hơi thật sâu, cô quyết tâm gạt bỏ những ý nghĩ miên man đó, con người với nhau nên có lòng tin, huống hồ hai người yêu nhau, nếu cứ hoài nghi thì sống có ý nghĩa gì?

Nghĩ như vậy, cô bình tĩnh lại, vươn tay ôm cổ anh. Rõ ràng anh cũng chưa ngủ, anh ôm cô chặt hơn, vỗ nhẹ lưng cô: “Ngoan nào, ngủ đi.”

Sáng hôm sau khi Mao Lệ thức dậy, Triệu Thành Tuấn vẫn đang ngủ, cô biết dạo này anh rất vất vả, không nỡ đánh thức anh, bản thân cô cũng bận, công việc cuối năm không thể bê trễ.

Lúc đi làm bận rộn thời gian trôi rất nhanh, đến tối cô đột nhiên nhận được điện thoại của Triệu Thành Tuấn, nói anh có việc gấp phải trở về Penang, Mao Lệ hết sức bất ngờ: “Xảy ra chuyện gì ư? Sao lại vội như thế?”

“Việc rất gấp, về bên đó anh sẽ gọi cho em.” Giọng Triệu Thành Tuấn bên kia không có gì khác thường, chỉ có tiếng thở hơi gấp, anh nói đang trên

đường ra sân bay.

“Nhưng hai ngày nữa là tiệc Giáng sinh, em đã chuẩn bị từ lâu.” Mao Lệ khó tránh khỏi thất vọng.

Triệu Thành Tuấn vui vẻ dỗ dành: “Thôi, lúc trở về anh sẽ bù cho em. Em nhớ tự chăm sóc, có chuyện gì cứ gọi A Mạc, anh đã dặn cô ấy rồi.”

Mao Lệ vô cùng chán ngán, bận rộn túi bụi bao lâu, bây giờ anh lại phải về Mã Lai. Nhưng nghe giọng anh hình như đúng là có việc gấp, cô cũng không muốn trách anh. Lúc đó đang trong phòng làm việc, Bạch Hiền Đức nghe nói Triệu Thành Tuấn không tham dự tiệc liền phấn khởi ra mặt: “Như thế cũng tốt, sếp Dung sẽ không khó xử.”

“Bạch Hiền Đức!” Mao Lệ rên lên.

Hết giờ làm trở về căn hộ, đột nhiên cảm thấy lạnh ngắt trông trái, cô ngo ngáy không yên, gọi cho Triệu Thành Tuấn không được, có lẽ anh đang trên máy bay. Đột nhiên cô lại thấy bất an, bao nhiêu ý nghĩ rối ren trong đầu cứ nén đêm qua giờ lại đột nhiên tràn ra, những ý nghĩ đó dâng ứ trong lòng, ngực tức đến nghẹn thở. Mặc dù Mao Tấn nói Bác Vũ thu mua Hồng Hải chỉ là hoạt động thương mại bình thường, nhưng cô vẫn thấy chuyện không đơn giản như vậy, đoán là Mao Tấn cũng không biết nhiều, ép hỏi, anh cũng không nói ra được nguyên do, bây giờ Triệu Thành Tuấn lại đột ngột quay về Penang, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lòng đang bấn loạn thì A Mạc đến, còn mang theo rất nhiều hoa tươi: “Mao tiểu thư, tôi đến giúp cô trang trí căn phòng, ông chủ đã dặn tôi như vậy, bảo tôi chăm sóc cô, hy vọng tôi có thể được việc.”

Mao Lệ đương nhiên rất vui, một mình trong căn nhà rộng thế này quá buồn, có người nói chuyện còn gì bằng. Cô vội rít cảm ơn, đón hoa trong tay A Mạc, lại nhiệt tình mời: “Hay là ngày mai cô cũng tham dự tiệc với chúng tôi, đằng nào cũng là thanh niên với nhau, Triệu Thành Tuấn không có đây, cô càng thoải mái.”

“Được thôi, cung kính không bằng tuân mệnh.” A Mạc vui vẻ nhận lời, cười nói: “Vừa hay tôi có thể giúp cô, chiều dài khách rất mệt, cô mà mệt, ông chủ về sẽ không tha cho tôi.”

Mao Lệ kéo tay cô: “Anh ấy dám!” Nghĩ một lát, cô lại hỏi: “Anh ấy có việc gì gấp thế, đột nhiên bay về Mã Lai, trước đó chẳng thấy nói gì.”

A Mạc nói: “Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm, buổi chiều ông chủ không ở văn phòng, tôi cũng bất ngờ nhận được điện của ông chủ nói có việc gấp phải về Penang.”

Mao Lệ yên lặng một lát, lại tiếp: “A Mạc, cô làm việc với A Tuấn bao lâu rồi?”

“Sáu năm” A Mạc ngạc nhiên nhìn cô, không hiểu tại sao cô lại hỏi chuyện đó.

Mao Lệ đâm chiêu, lại hỏi: “Cô có hiểu anh ấy không?”

“Chuyện này... có thể coi là hiểu. Ông chủ rất có sức cuốn hút, làm việc nghiêm túc, cũng yêu cầu rất nghiêm đối với chúng tôi, nhưng anh ấy là người khoan hậu chưa bao giờ làm khó cấp dưới, rất có uy tín trong công ty.”

“Anh ấy cũng vất vả, tay trắng lập nghiệp.”

“Đúng, chúng tôi rất khâm phục anh ấy.”

“Cô có biết Chương Kiến Phi không?” Mao Lệ bỗng chuyển chủ đề câu chuyện, đôi mắt to long lanh, nhìn A Mạc, rõ ràng câu hỏi này đã đắn đo rất lâu.

A Mạc cười: “Đương nhiên biết, đó là anh trai ông chủ.”

“Nhưng không phải anh em ruột.”

“Đúng, nhưng tình cảm của họ rất tốt.”

“Vậy công ty các cô tại sao lại thu mua cổ phần của Hồng Hải?”

A Mạc lúng túng, dường như sợ nói lỡ lời: “Đây là hoạt động thương mại bình thường, nhân viên chúng tôi chỉ biết làm việc, cụ thể thế nào chúng tôi cũng không rõ... Nhưng theo tôi hiểu, có lẽ không liên quan đến Chương tiên sinh, ông ấy đã thôi giữ chức ở Hồng Hải, cho nên ông chủ thu mua Hồng Hải có thể là vì nguyên nhân khác.”

“Cô có hiểu Chương Kiến Phi không?” Mao Lệ có quá nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng lại không tiện tỏ ra quá nôn nóng trước mặt A Mạc, cô hỏi như vậy là muốn thăm dò A Mạc có biết cô là vợ cũ của Chương Kiến Phi không. Còn A Mạc rõ ràng quá thận trọng, mỗi câu trả lời đều đắn đo hồi lâu, thận trọng nói: “Tôi... tôi không biết ông ấy lắm, ông ấy rất ôn hòa, mấy hôm trước có đến công ty chúng tôi...”

Mao Lệ như con thỏ tinh ranh, hình như tóm được vấn đề mấu chốt: “Anh ấy ở Nam Ninh?”

Mấy ngày liền Triệu Thành Tuấn bất tin.

Gọi điện không thể nào liên lạc được, người của công ty cũng nói không biết cụ thể anh đi đâu, dường như biến mất. Mao Lệ đã hủy bỏ tiệc Giáng sinh, lúc này cô không có tâm trạng để tụ tập, lòng cô không còn sự bất an như trước mà là sợ hãi cực độ, cô lo lắng thất ruột, hỏi Mao Tấn lúc này đã trở về Thượng Hải, nhưng anh cũng không biết.

Vận bất đắc dĩ, cuối cùng Mao Lệ lấy hết can đảm hỏi A Mạc về Chương Kiến Phi, A Mạc khẳng định, lúc này Chương Kiến Phi vẫn còn lưu lại Nam Ninh, còn đưa số điện thoại cho Mao Lệ. Nhưng cô không có can đảm gọi điện, bấm máy vô số lần, nhưng khi gọi được lại hốt hoảng ngắt máy.

Cuối cùng quả thực cô không thể chờ đợi hơn nữa, bất chấp trong lòng có bao nhiêu nghi vấn, sức khỏe Triệu Thành Tuấn có vấn đề đó là sự thực, anh đột nhiên mất tích, lòng cô như lửa đốt. Điều khiến cô không dám tưởng tượng nhất là, hiện nay Bác Vũ và Hồng Hải đã lâm vào thế xung khắc như nước với lửa, Triệu Thành Tuấn đắc tội với không ít người, những cổ đông có cổ phiếu phút chốc biến thành nắm giấy lộn do cuộc đấu giữa Bác Vũ và Hồng Hải cơ hội ai cũng muốn anh chết. Càng nghĩ cô càng tim đập chân run, cô nhất định đi gặp Chương Kiến Phi, bây giờ xem ra, có lẽ chỉ có Chương Kiến Phi biết tung tích của Triệu Thành Tuấn. Nếu như cả anh cũng không biết, có nghĩa là không ai biết.

Ba năm rồi, Mao Lệ không bao giờ có thể tưởng tượng có ngày cô đi tìm Chương Kiến Phi trong hoàn cảnh như vậy. Theo tin do A Mạc cung cấp, cô đi lại hồi lâu bên ngoài sơn trang Lệ Chi, chỗ ở của Chương Kiến Phi, khiến anh chàng bảo vệ nghi ngờ, đi đến hỏi cô muốn tìm ai. Mao Lệ ấp úng nói ra tên Chương Kiến Phi, anh ta lắc đầu nói: “Ngày mai cô đến, Chương tiên sinh hôm nay ra ngoài rồi.”

“Sao anh biết anh ấy ra ngoài?”

“Nực cười! Sơn trang này là nơi thường dân có thể tùy tiện cư trú hay sao, nhiều khách quan trọng chúng tôi còn phải chuẩn bị thủ tục tiếp đón, Chương tiên sinh ở đây hơn nửa tháng, hàng ngày ra vào đều có người tháp tùng, sao chúng tôi không biết?” Anh ta sốt ruột vẫy tay: “Đi đi, nếu Chương tiên sinh quen cô, cô để tên lại đây, tôi sẽ nhắc giúp.”

Mao Lệ đành nói: “Nhưng buổi tối ông ấy nhất định về, tôi có thể đứng chờ ở cổng không?”

“E là không được, cô làm thế là ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi. Hơn nữa theo tôi biết, Chương tiên sinh tối nay sẽ không về, bởi vì mới sáng sớm đã được phía Bắc Hải cử người đến đón đi.”

“Anh ấy đi Bắc Hải?”

“Phải, cô đi đi, đừng loanh quanh ở đây.”

Mao Lệ ngao ngán đành bỏ đi, chính lúc cô quay người chuẩn bị sang bên kia đường lấy xe, một chiếc xe đua màu đỏ dừng lại bên đường, một cô gái trẻ bước xuống. Thực tế, khi anh chàng bảo vệ nói chuyện với Mao Lệ, cô gái đó đã ngồi trong xe quan sát, hình như nhận ra Mao Lệ, cô ta hạ kính xe nhìn cô rất lâu.

“Xin hỏi cô là Mao Lệ tiểu thư?” Cô gái yếu điệu đi đến, cách mấy mét đã lên tiếng hỏi cô.

Mao Lệ ngạc nhiên nhìn sang, thấy người đó vận toàn đồ đen, dung mạo hoàn toàn xứng là trang nhan sắc, mặc dù chiếc áo khoác màu đen hơi rộng, nhưng vẫn nhận ra vóc dáng thon thả diễm kiều, cô khoác chiếc túi xách nhãn hiệu HM số lượng rất hạn chế đáng vẻ khoan thai, khí chất cao quý, cô ta là ai?

“Xin hỏi cô là...?” Mao Lệ tìm nhanh những gương mặt trong đầu, xác nhận chưa từng gặp cô.

Cô gái đó đứng trước mặt Mao Lệ, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, nở nụ cười khó hiểu: “Tôi là em gái Triệu Thành Tuấn.”

Mao Lệ tròn mắt, cô gái lại cười: “Đương nhiên, cũng là vợ của Chương Kiến Phi.”

Bạch Hiền Đức tức muốn chết, Mao Lệ cả ngày không đi làm. Gọi di động không được, gọi về nhà không ai nghe, cô lo lắng, dạo này Mao Lệ vô cùng thất thường, lúc đầu vui như con chim én mời mọi người đến nhà tham dự tiệc Giáng sinh, cuối cùng lại hủy bỏ, mấy ngày nay người lại như mất hồn, không biết xảy ra chuyện gì, cô hỏi thăm, Mao Lệ lại nổi nóng.

Bạch Hiền Đức hiểu Mao Lệ, trừ phi có chuyện thật, nếu không rất ít khi cô không đi làm, hơn nữa không hề xin phép như hôm nay hầu như chưa từng có. Bạch Hiền Đức đi làm về, sau khi đến vườn trẻ đón con gái, định đưa nó về rồi đến nhà Mao Lệ, khi đưa con gái về đến nhà, phát hiện có người ngồi trước cửa, chính là Mao Lệ. Mặt đầy nước mắt, môi tím tái, có lẽ do bị lạnh, Bạch Hiền Đức kéo cô đứng lên, cũng không nói được.

“Mao Lệ, Mao Lệ, có chuyện gì thế?” Bạch Hiền Đức kéo cô vào nhà, để nhiệt độ máy sưởi mức cao nhất, lại lấy áo khoác to trùm lên người cô. Mao Lệ mới dần dần ấm lại. Bạch Hiền Đức đang định hỏi, Mao Lệ đã bật khóc: “Hiền Đức...”

Tiếng khóc thê thảm và tuyệt vọng, khiến Bạch Hiền Đức hoảng sợ.

“Em thế là hết, không sống nổi nữa, Hiền Đức, em chết mất!” Mao Lệ ôm đầu khóc đến kiệt sức khàn tiếng, cả người run rẩy bầy, môi tím tái: “Em không làm gì ai, tại sao họ không chịu buông tha em, Hiền Đức, tin một người khó đến thế sao? Lòng người sao lại quanh co đến thế, em tuyệt đối tin tưởng anh ấy, cuối cùng vẫn bị anh ấy lừa dối, cuộc đời này có phải cần dùng tính mạng đi đổi lấy một chút chân tình?”

Bạch Hiền Đức ôm lấy tấm thân run run của cô: “Mao Lệ, em bình tĩnh lại đi, nói chị nghe, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cứ nói rõ ra rồi chúng ta cùng nghĩ cách được không? Đừng khóc, bây giờ em nói rõ ra đã.”

Nhưng Mao Lệ có thể nói rõ được chăng?

Sự thật còn đáng sợ hơn trăm ngàn lần tưởng tượng, khi mọi dự đoán, nghi hoặc được lạnh lùng bày ra trước mặt, Mao Lệ choáng váng, tai ù đặc như có cả tòa nhà lớn đổ sụp bên mình, sau tiếng nổ ngắn ngủi là sự im lặng xám xịt của tử thần. Cô gái tên Triệu Mai đó kể hết với cô, giọng bình tĩnh đến mức như đang nói với cô về thời tiết, nhưng từng câu từng chữ đều sắc hơn dao, đâm cô từng nhát, Mao Lệ hoàn toàn không chịu nổi.

Cô biết lần này cô thực sự xương tan thịt nát.

Lúc đó tại ngôi biệt thự độc lập trong sơn trang Lệ Chi chỗ ở của Chương Kiến Phi, cô gái đó mời cô vào. Không thẹn là em gái Triệu Thành Tuấn, vợ Chương Kiến Phi, cô gái tao nhã đoan trang, rất gia giáo, vẫn vô cùng lịch thiệp với Mao Lệ: “Tôi nên gọi cô là chị dâu mới phải, nếu cô bằng lòng.” Lúc nói mặt cô ta tươi cười, ánh mắt ôn hòa, dường như họ là quan hệ chị dâu em chồng thân thiết.

Cô gái đó rõ ràng có chuẩn bị, ít nhất là nói gì, nói thế nào đã có chuẩn bị, cô ta nói trơn tru lưu loát như được thực luyện. Mao Lệ lúc đó hết sức căng thẳng, cô vốn là người hoạt khẩu, nhưng trước cô gái này lại rơi vào thế yếu, không thể chế ngự được sự căng thẳng, bởi vì thân phận cô ta quá đặc biệt, vừa là vợ hiện nay của chồng trước, cũng là em gái của bạn trai hiện tại. Cô rất ít khi thấy Triệu Thành Tuấn nhắc đến em gái, cơ hồ có ý né tránh. Triệu Thành Tuấn sở dĩ né tránh, bây giờ xem ra có thể cảm thông bởi vì Triệu Mai lấy anh trai của anh, em gái trở thành chị dâu, cảnh ngộ éo le và sự khó xử có lẽ Triệu Thành Tuấn chịu đủ. Mao Lệ bình thường rất ít hỏi chuyện riêng tư của Triệu Thành Tuấn, tuy có tò mò nhưng cô cảm thấy giữa cô và anh vẫn chưa đến mức cùng thổ lộ hết chuyện gia đình, hai người mặc dù yêu hết lòng, nhưng dường như mỗi người đều giữ lại một khoảng riêng.

Mao Lệ không ngờ, khoảng riêng đó của Triệu Thành Tuấn đối với cô hoàn toàn không phải là chuyện nhà bình thường, những lời ngọt ngào mấy hôm trước của anh, sự miễn cảm của anh đối với Chương Kiến Phi và quá khứ của hai người, tất cả đều có thể tìm được lời giải ở Triệu Mai.

Triệu Mai rõ ràng hiểu hết suy nghĩ của Mao Lệ, nhìn về hồ nghi của cô, cô ta cũng không cố ý kéo dài, sau mấy câu hàn huyên đi ngay vào chủ đề chính: “Tất cả những gì cô muốn hỏi, tôi đều biết hết, hay là tôi kể cho cô nghe vậy, tất cả những gì cô muốn biết đều ở trong câu chuyện đó.”

“Câu chuyện ư?”

“Phải, cô muốn nghe không?”

“Câu chuyện” được Triệu Mai thông thả kể ra, rõ ràng là một bộ phim truyền hình về ân oán chốn danh gia, anh em lừa gạt, cốt nhục tương tàn thì ra không chỉ trong phim ảnh mới có, đằng sau bề ngoài hào nhoáng vàng son là bao nhiêu sự tàn nhẫn vô liêm sỉ tột cùng. Trong một gia đình như thế, không có tình thân, chỉ có nhẫn tâm máu lạnh mới có thể sinh tồn. Mặc dù Triệu Mai chỉ nói mấy câu, Mao Lệ vẫn có thể hình dung mọi tui nhục mà anh em Triệu Thành Tuấn từ nhỏ phải chịu đựng trong gia đình đó. Quá khứ cay đắng chắc chắn đã ngấm quá sâu nên anh chưa bao giờ nói với cô. Giờ đây khi Triệu Mai kể ra những chuyện đó, cô không khỏi xót xa, không ngờ Triệu Thành Tuấn dưới bề ngoài điềm tĩnh lạnh lùng lại có một tuổi thơ đau buồn như thế.

Nhưng khi nghe kể đến ân oán giữa Triệu Thành Tuấn và thế hệ trưởng bối của Chương Kiến Phi, Mao Lệ càng kinh ngạc, không thể tin, lẽ nào chính cha của Chương Kiến Phi đã ép chết cha của Triệu Thành Tuấn?

“Đúng thế năm xưa cha tôi làm việc ở Hồng Hải, chức vụ rất cao, là giám đốc tài chính cho Chương Thế Đức, cha tôi đi theo ông ấy đã nhiều năm, coi như là tâm phúc. Chương Thế Đức năm xưa rất coi trọng cha tôi, cha tôi cũng một lòng một dạ, vất vả tận tụy phục vụ ông ta. Cha tôi rõ ràng quá tin tưởng Chương Thế Đức, không hề nghĩ đến cuộc chiến tranh giành quyền điều hành Hồng Hải giữa Chương Thế Đức và người em trai Chương Thế Huân. Để đạt được mục đích ông ta hoàn toàn bất chấp tình anh em, càng không có chuyện nhân từ với một thuộc hạ. Năm xưa Chương Thế Đức tự tiện điều động một lượng vốn lớn của Hồng Hải, khi sự việc bại lộ, ông ta không ngần ngại đẩy cha tôi ra làm vật thế mạng. Cha tôi bị đuổi khỏi Hồng Hải đã đành, còn phải gánh món nợ khổng lồ, cả gia đình chúng tôi vì thế phải ly tán. Vậy mà cha của Chương Kiến Phi vẫn chưa chịu buông tha cho cha tôi, ông ta muốn moi từ cha tôi nhiều chứng cứ sai phạm của Chương Thế Đức để mong có ngày triệt để hạ bệ Chương Thế Đức, chỉ có như vậy, ông ta mới có thể hoàn toàn nắm Hồng Hải sau khi Chương lão gia lui về nghỉ ngơi. Nhưng cha tôi quá trung thành với Chương Thế Đức, rõ ràng biết mình bị ông ta đưa ra làm vật thế mạng vẫn không chịu phản bội chủ cũ, cuối cùng rơi vào đường cùng buộc phải tự sát.”

Có luồng gió nhẹ lọt qua cửa sổ, căn phòng đột nhiên im ắng đến ngột thở.

Trên bãi cỏ ngoài cửa sổ, một người làm vườn vận chế phục đang xén tỉa cỏ, tiếng máy xoèn xoẹt nghe đến rùng mình, tấm rèm màu kem bị gió vén lên, gió lạnh đầu đông lùa vào có mùi ngai ngái của cỏ cây, khiến tập tư liệu trên bàn bay lật phật, ánh mắt Mao Lệ bị hút về phía đó. Cô nhìn rất rõ chữ ký của Chương Kiến Phi ở phía cuối những tờ giấy đó, cô nhận ra chữ ký của anh, từng sống chung hai năm, tưởng rằng đã thân thuộc mọi thứ về anh, nhưng không hề biết xưa nay cô chưa từng đi vào thế giới của anh.

Mao Lệ chỉ cảm thấy đầu u u, ánh mắt long lanh hướng vào Triệu Mai, cô ước gì nghe cô ta nói một câu “Xin lỗi, tôi nói đùa” để xóa đi câu chuyện hoang đường mà cô ta vừa kể, nhưng Triệu Mai mỉm cười, hoàn toàn không có ý đùa bỡn, hình như còn rất thỏa mãn khi nhìn về mặt thất kinh của Mao Lệ, điều cô cần chính là cái đó.

“Bất ngờ quá phải không, giữa anh trai tôi và Chương Kiến Phi có mối thâm thù, nói cách khác, cha tôi chết bởi tay cha và bác Chương Kiến Phi, đây là mối thù không đội trời chung, cô hiểu không?”

Triệu Mai xoay chiếc thìa cà phê trong tay, những ngón tay móng sơn bóng nhẹ vuốt qua những họa tiết màu vàng hoa lệ khắp thân cốc, ánh mắt thất thần không nhìn vào đâu. Nhắc lại chuyện quá khứ, cơ hồ cô cũng trở nên đau buồn.

“Đây đúng là một bi kịch, đúng không? Anh tôi và Chương Kiến Phi từ nhỏ tình cảm sâu đậm, còn thân thiết hơn anh em ruột, tôi không rõ anh tôi biết

chân tướng sự việc từ lúc nào, sớm nhất có lẽ là khoảng năm mười mấy tuổi, mẹ tôi nói với anh ấy. Cô có thể tưởng tượng, lúc đó anh tôi đau khổ tuyệt vọng thế nào, người anh yêu mến như vậy lại thành ra con của kẻ giết cha mình, còn bản thân mình lại ăn cơm lớn lên trong nhà kẻ thù. Thật đáng sợ! Anh tôi...”

Nói đến Triệu Thành Tuấn, Triệu Mai dừng lại giây lát, cô đặc biệt nhấn mạnh sự hiếu thắng của anh trai.

“Anh ấy từ nhỏ đã rất muốn trở thành kẻ mạnh, do nương nhờ người khác, bị coi thường, nên càng khao khát vươn lên, trả thù cho người cha chết oan và người mẹ nhần nhục của chúng tôi. Anh ấy không chấp nhận thua, cho dù thua một lần, lần sau cũng nhất định giành lại. Từ nhỏ đến lớn người anh ấy muốn thắng nhất là Chương Kiến Phi. Còn Chương Kiến Phi trái với anh tôi, anh ấy không đề bụng, không hề muốn tranh giành, tính nhân hậu ôn hòa, là người tốt có tiếng của Chương gia. Nhưng anh ấy quá thông minh, mỗi khi có việc gì, anh tôi phải nỗ lực vất vả mới đạt được, trong khi anh ấy đạt được một cách dễ dàng. Từ nhỏ anh tôi đã không cam chịu, mặc dù hai người tình cảm rất tốt, nhưng tôi biết anh tôi chưa bao giờ từ bỏ ý nghĩ phải thắng Chương Kiến Phi, có điều mọi sự không được như ý, anh ấy hình như luôn không phải là đối thủ của Chương Kiến Phi.

“Anh trai tôi thực ra cũng rất thông minh, cũng vô cùng ưu tú, nếu không sao trẻ như vậy mà đã có thành tựu như hôm nay, chỉ có điều anh ấy coi Chương Kiến Phi là đối thủ của mình, rõ ràng là bị kích lớn nhất cuộc đời anh ấy. Anh ấy quá hiếu thắng, khao khát muốn báo thù cho cha, nhưng vào lúc quan trọng lại nghĩ đến tình anh em, thực ra anh ấy không lạnh lùng vô tình như vẻ bề ngoài, lòng anh ấy quá dịu mềm, cho nên anh ấy chỉ có thể thua. Chương Kiến Phi lại khác, xem ra là một người tốt, không tranh giành với đời, đối với ai cũng khiêm nhường hòa nhã, thực ra bản chất là người lạnh lùng vô tình, tôi là vợ Kiến Phi, quá hiểu con người anh ấy. Khi cần, anh ấy có thể bất chấp tất cả, anh em, vợ chồng, anh ấy nói bỏ là bỏ, còn mấu chốt quyết định thắng bại giữa anh trai tôi và anh ấy chính là cô...”

“Tôi?”

“Phải, là cô!” Khi Triệu Mai nói câu đó, ánh mắt lóe ra hàn khí: “Chương Kiến Phi yêu cô sâu nặng, mặc dù đã cưới tôi, nhưng trong đầu anh ấy, trong tim anh ấy vẫn chỉ có cô, tiếc là anh ấy lại thất bại với cô, đây có lẽ là lần thất bại duy nhất trong đời Kiến Phi. Có lẽ chính vì là duy nhất, cho nên anh ấy rất dễ tâm nhưng lại bất lực. Mà thất bại và bất lực của anh ấy lại trở thành cơ hội cho anh trai tôi, những năm qua, anh tôi chưa bao giờ từ bỏ ý nghĩ phục thù, đây cũng là nguyên nhân anh ấy kiên quyết muốn tấn công và báo thù Chương Kiến Phi, hơn nữa anh ấy biết rõ chỗ duy nhất có thể tấn công được Chương Kiến Phi chính là cô, cô chính là tử huyệt của Chương Kiến Phi, là điểm yếu nhất của anh ấy, hiểu ý tôi chưa?”

“...”

“Không hiểu sao?” Triệu Mai nhướn mày: “Thế thì tôi đành nói thẳng ra vậy, cô chẳng qua là con cò anh tôi dùng để trả thù Chương Kiến Phi, đương nhiên, anh ấy thích cô là điều không nghi ngờ, nhưng mục đích trả thù lớn hơn tình yêu. Vừa có được người phụ nữ mình yêu, đồng thời lại có thể trả thù được Chương Kiến Phi, đó là thành công lớn nhất đối với anh ấy. Anh tôi hận Chương Kiến Phi, hận từng người nhà họ Chương, để trả thù anh ấy không từ thủ đoạn, trên thương trường, người với người vốn chỉ trọng lợi ích, không có tình cảm, anh tôi có thể coi là vẫn tốt, ít nhất anh ấy cũng từng niệm tình anh em mà nương tay với Hồng Hải, nhưng lần này anh ấy tuyệt đối không, tôi biết.”

“Anh ấy đã mưu định từ lâu để tiếp cận cô, cũng chịu bỏ tiền nữa, ví dụ anh ấy đến Nam Ninh đầu tư không loại trừ nguyên nhân chủ yếu chính là vì có cô ở đó, có thể nói anh ấy một đòn trúng hai đích, không chỉ tấn công Chương Kiến Phi mà còn dồn Hồng Hải vào chỗ chết, cho nên công ty của anh ấy hiện đang dốc sức thu mua cổ phiếu của Hồng Hải, chuyện này chắc cô có biết? Mao tiểu thư, cô có thể khiến hai người đàn ông đánh nhau vỡ đầu thật đáng ngưỡng mộ...”

“Không, không đúng, A Tuấn không lừa dối tôi.” Mao Lệ hoảng sợ run run, nước mắt trào ra từ lúc nào, cô lắc đầu, phản đối một cách khó nhọc: “Cô dựa vào đâu mà phủ định tình cảm của tôi và A Tuấn? Làm như vậy cô được ích gì?”

“Mao tiểu thư, đầu óc cô lú lẫn hay sao, tôi với Chương Kiến Phi là vợ chồng, bất luận chúng tôi có chuyện gì tôi cũng không muốn nhìn thấy anh ấy bị tổn thương, anh trai tôi lợi dụng cô chống lại Kiến Phi, anh ấy rất phải đánh trả, đến lúc đó huynh đệ tương tàn, một người là chồng, một người là anh trai, cô thử nghĩ xem, nếu là cô, cô sẽ làm thế nào?”

Mao Lệ cứng họng.

“Rời xa anh trai tôi! Nếu như cô có tình cảm với anh ấy thật, xin cô hãy rời xa anh ấy, như vậy sẽ tốt cho rất cả mọi người. Bất luận là Chương Kiến Phi bị thương hay anh trai tôi bị thương, chắc hẳn thâm tâm cô cũng không muốn? Cô và Chương Kiến Phi dù gì cũng từng có duyên vợ chồng, cô tự vấn lương tâm, cô có đành lòng nhìn họ tàn sát lẫn nhau?”

Mao Lệ không nhớ mình đã ra khỏi sơn trang Lệ Chi thế nào, cô đứng ngoài phố rất lâu, ánh mặt trời gay gắt khiến cô nhức đầu, mắt này đom đóm, cả người mềm nhũn như không còn gân cốt. Cuối cùng nhớ ra cô lái xe đến đây, liền lao vào sang đường lấy xe, đi lang thang vô định trên phố, không hiểu sao tông vào thân cây bên đường, vội vàng xuống xe, luống cuống không biết làm thế nào, nước mắt tuôn đầy mặt, có người qua đường tốt bụng gọi giúp cảnh sát giao thông, xe lập tức được kéo đi. Mao Lệ vẫn khóc, khóc đến đầu óc mê lú không biết tại sao mình khóc, lang thang rất lâu trên đường, cuối cùng không biết về đâu, liền đến nhà Bạch Hiền Đức.

Bạch Hiền Đức nói gì cô hoàn toàn nghe không lọt, cô chỉ khóc, khóc mãi, hình như cả thế giới đều bỏ cô mà đi, trước mắt chỉ có một màu đen tối, không có ánh sáng, không có điểm cuối. Cô dốc hết sức lực cũng không thể thoát khỏi màn đêm mông lung đó, mãi đến khi kiệt sức ngủ thiếp đi.

Hai ngày sau, Mao Lệ thu dọn toàn bộ đồ đạc của mình ra khỏi căn hộ của Triệu Thành Tuấn, duy nhất giữ lại chiếc chìa khóa căn hộ mà anh đưa cho cô. Trước khi đi cô để lại mảnh giấy trên bàn trà phòng khách, trên đó chỉ viết hai câu.

Em sẽ không hận anh, bởi vì em từng tin anh.

Cũng may em chưa kịp yêu anh.

Mao Lệ

Hiệu ảnh tháng Tám

Chương Kiến Phi lưu lại Bắc Hải ba ngày. Lần này đến Trung Quốc, ngoài giải quyết việc riêng, anh còn có công việc quan trọng phải làm, mặc dù đã rời khỏi Hồng Hải, nhưng sự nghiệp của anh vừa mới bắt đầu.

Anh vốn không thích kinh doanh, sự tráo trở của chốn thương trường khiến anh chán ghét. Nhưng sau khi lăn lộn bằng ấy năm, cộng với tuổi tác đã lớn, nhìn nhận vấn đề càng khách quan, càng chín chắn hơn, Chương Kiến Phi dần dần nhận ra, người đàn ông cần có sự nghiệp, sự nghiệp đó không chỉ để thể hiện giá trị bản thân của mình, mà còn là nơi gửi gắm tinh thần. Nhưng nguyên nhân thực sự khiến anh quyết tâm xây dựng sự nghiệp riêng của mình lại bắt nguồn từ trận đối đầu giữa anh với ông bác Chương Thế Đức. Khi tin tức Bác Vũ tấn công thu mua Hồng Hải lần thứ hai thông qua nội tuyến truyền đến thành phố Penang, Chương Thế Đức phẫn nộ, trong cuộc họp hội đồng quản trị, trước mặt bao người ông ta lớn tiếng mắng Chương Kiến Phi là kẻ bất tài. Chương Kiến Phi có trăm miệng cũng không biện bạch được, đành cắn răng nhẫn nhịn, chẳng lẽ anh cũng chẳng có địa vị gì trong gia tộc này, từ nhỏ đã bị coi thường, anh đã sớm quen.

Nhưng sau đó trong tiệc mừng thọ một bậc trưởng bối, Chương Thế Đức một lần nữa mượn rượu, trước mặt họ hàng lại mắng anh, còn mắng cả Triệu Thành Tuấn, gọi anh là con chó Chương gia nuôi không, lại mắng người cha đã qua đời của anh không có mắt nuôi một con chó vô ơn để bây giờ bị nó cắn lại. Những lời đó khiến Chương Kiến Phi nổi xung, anh đứng phắt dậy, hỏi Chương Thế Đức có sao mở miệng là hạ nhục người khác, ngay người chết cũng không tha.

Chương Thế Đức chỉ mặt anh mắng: “Khốn kiếp! Mày lại dám bênh người ngoài, soi mói ta, cha Triệu Thành Tuấn tự tìm đến cái chết thì can gì đến ta? Ta có bảo ông ta đi chết đâu? Ông ta chết cũng chết rồi, một hèn mệnh! Năm xưa ông ta chẳng qua là con chó trong tay ta, Chương gia chúng ta đối với ông ta không bạc, ông ta điều động số vốn lớn của Hồng Hải lập quỹ riêng, ta không đưa ông ta ra tòa đã là quá tốt, ông ta chết, cha mày đã nuôi vợ con ông ta, ta cũng chẳng nói gì, ta đã chỉ nhân chỉ nghĩa như vậy, không ngờ con trai ông ta cũng là con chó, họ Triệu kia đòi nào cũng là giống chó!”

Chương Kiến Phi tức run người, chỉ con cháu họ Chương ngồi đó: “Bao nhiêu con cháu đều đang nhìn vào bác, bác nói năng nên thận trọng một chút!”

Chương Thế Đức gầm lên: “Súc sinh, mày là đồ súc sinh! Tao thấy mày cũng chẳng hơn gì Triệu Thành Tuấn. Tao cho mày biết, tao có thể đưa mày ngồi lên ghế tổng giám đốc thì tao cũng có thể hất mày xuống, ngày mai tao triệu tập cuộc họp cách chức mày...”

“Ông cứ việc cách chức, tôi không thèm! Mà tôi cũng nhắc ông, Hồng Hải hình như không phải của mình ông, tôi cũng có quyền thừa kế. Tôi là trưởng tôn của Chương gia, ông nội năm xưa đã lập di chúc, tôi là người thừa kế thứ nhất thế hệ thứ ba nhà họ Chương. Trước đây tôi không tranh giành là bởi vì tôi không mấy quan tâm đến những cái đó, tôi không thích kinh doanh, nhưng hôm nay tôi nói thẳng cho ông biết, ngày mai tôi rời khỏi ghế đó, một ngày khác khi tôi lại ngồi vào ghế đó, tuyệt đối sẽ không có chỗ cho ông!”

Lúc đó, Chương Gia Minh bên cạnh đứng lên, xông đến túm áo Chương Kiến Phi: “Mày muốn gì? Mày dám nói với cha tao như thế, mày chán sống rồi hả!” Nói xong hăm vung nắm đấm.

Nhưng nắm đấm của Chương Gia Minh chưa kịp rơi xuống, nắm đấm của Chương Kiến Phi đã vung lên, anh xưa nay nho nhã, chưa từng động thủ, cú đấm này khiến cả phòng chấn động. Còn Chương Gia Minh là công tử ăn chơi, lúc nào cũng dương dương ra oai, thực ra chẳng có bản lĩnh gì, chỉ một cú đấm của Chương Kiến Phi đã ngã nhào.

Chương Kiến Phi chỉ vào anh ta nói: “Cú đấm này là trả nợ cho Triệu Thành Tuấn, năm xưa ở London anh đánh cậu ta suýt chết, món nợ đó tôi chưa tính với anh, có gan đứng dậy đấu với tôi!”

“Súc sinh! Súc sinh!” Chương Thế Đức thấy con trai bị đánh ngã, tức tím mặt: “Người đâu, người đâu, tổng cổ tên súc sinh này đi cho ta, từ nay cấm cửa nó không cho bước vào Chương gia!”

Đám người bên cạnh ào lên, lao vào đám đá hỗn loạn. Tình hình sau đó Chương Kiến Phi không nhớ rõ, chỉ biết khi trở về phòng, toàn thân anh đầy thương tích. Phải, anh bị đánh, là ai đánh anh không biết, anh chỉ biết, từ buổi tối hôm đó con người anh bắt đầu thay đổi.

Sự vô liêm sỉ và nhẫn tâm của gia tộc này một lần nữa ngoài sức tưởng tượng của anh. Anh không thể nhẫn nhịn hơn nữa.

Lúc đó Triệu Mai đang nằm tại viện điều dưỡng ở ngoại ô, bình phục rất tốt, Chương Kiến Phi đón cô về nhà. Ngày hôm sau, Triệu Mai biến mất, không ai biết đi đâu. Chương Kiến Phi sau khi điều tra biết cô đã xuất cảnh sang Nam Ninh liền đuổi theo, bây giờ anh không muốn nghĩ gì hết, chỉ muốn cùng Tiểu Mai làm lại từ đầu, có tình yêu hay không đã không còn quan trọng nữa, bởi vì trên đời còn nhiều điều quan trọng hơn tình yêu. Trước kia anh sống quá lý tưởng, chìm trong thế giới riêng của mình, trốn tránh thế sự, không tính toán so đo với ai, tưởng như thế là bảo vệ mình. Có thể sống bình yên tự tại, nhưng bây giờ ngoảnh nhìn lại, chính sự trốn tránh của anh khiến Chương gia càng bất chấp trong cư xử. Nếu năm xưa anh không đi Thượng Hải chạy theo tình yêu của mình, Chương gia sẽ không cắt nguồn viện trợ kinh tế của Triệu Thành Tuấn, Triệu Thành Tuấn sẽ không bị bọn lưu manh đánh suýt chết. Đều là lỗi của anh, khi Triệu Thành Tuấn và Triệu Mai bị thảm nhất anh đang chìm đắm trong hạnh phúc tình yêu, quên hết tất cả, anh quá ích

kỷ, làm anh lại không bảo vệ được các em, cho nên hôn nhân của anh không hạnh phúc, cho nên anh không có được tình yêu của Mao Lệ.

Bây giờ anh đã tỉnh ngộ, hối hận, muốn làm lại từ đầu, không chỉ là hôn nhân, mà cả sự nghiệp, với tầm nhìn đủ khiến Hồng Hải thần phục!

Anh đặt tên cho công ty của mình là “Nirvana” nghĩa là “Niết bàn”, ngụ ý trải qua đau khổ đã được trùng sinh. Công ty mới nhanh chóng thành lập, không đăng ký ở Mã Lai, mà đăng ký ngay ở Nam Ninh, cũng không tổ chức bất kỳ nghi thức tuyên bố công khai nào, Chương Kiến Phi vốn hành sự kín đáo.

Trước khi đến Nam Ninh anh gọi điện cho Chương Thế Đức, yêu cầu ông ta xin lỗi anh em Triệu Thành Tuấn, không ngờ Chương Thế Đức không thèm đếm xỉa, còn giễu cợt anh, nói chỉ cần Chương Kiến Phi ngoan ngoãn cụp đuôi, ông ta sẽ niệm tình ruột thịt cho anh bát cơm ăn.

Chương Kiến Phi nhắc ông ta: “Chủ tịch Chương, chính ông đang dồn Hồng Hải vào đường chết.”

“Được lắm, tiểu tử, có bản lĩnh thể hiện cho ta xem, đừng để ta chờ quá lâu, ta lớn tuổi rồi, không biết có chờ được không, ha ha ha...”

Sự ngạo mạn của Chương Thế Đức còn hơn ngày xưa, ông ta cho Chương Kiến Phi là kẻ nhu nhược, bất tài. Trong mắt ông ta, Triệu Thành Tuấn khả dĩ hơn nhiều, tay trắng lại lập nên nghiệp lớn như vậy, nhiều lần ép Hồng Hải vào khốn cảnh, điều này Chương Gia Minh con trai ông ta không bao giờ sánh được.

Chương Kiến Phi cũng không buồn đấu khẩu với ông ta, bởi vì tất cả đang tiến triển theo đúng ý anh, công ty lặng lẽ ra đời ở Nam Ninh, sau đó lặng lẽ vươn lên. Chương Kiến Phi sở dĩ lựa chọn lập nghiệp trước tiên ở Nam Ninh, ngoài quy hoạch kinh tế của Vịnh Bắc Bộ hấp dẫn anh, quan trọng là anh yêu thích thành phố này, thích bầu trời nơi này, thích ánh mặt trời nơi này, thích con người nơi này. Ở đây có tình yêu của anh, có mộng ước của anh, có quá khứ nhiều mất mát của anh, anh vẫn mơ ước, chỉ muốn suốt đời phấn đấu ở đây.

Một dự án rất quan trọng mà công ty đang triển khai là phát triển du lịch ở Bắc Hải. Bắc Hải với tư cách là cảng quan trọng của Vịnh Bắc Bộ có tài nguyên du lịch độc đáo mà thiên nhiên ban tặng. Anh chuẩn bị tiến hành khai thác tổng thể đảo Huy Châu, sau khi được quan chức địa phương đón về Bắc Hải, anh lập tức đi khảo sát đảo Huy Châu, liền mấy ngày anh say sưa giữa trời xanh biển biếc không muốn về, cơ hồ quên cả mục đích chuyến đi.

Đàm phán khá thuận lợi, sau khi Chương Kiến Phi ký hàng loạt hợp đồng và biên bản ý tưởng hợp tác, cuối cùng có một chút thời gian riêng, anh tranh thủ đi Kiều Cảng thăm mẹ Mao Lệ, cũng từng là nhạc mẫu của anh.

Mỗi lần đến Bắc Hải - thành phố ven biển bé nhỏ thân thuộc này, Chương Kiến Phi đều có ảo giác về thời gian, luôn cảm thấy anh chưa từng rời xa thành phố này, đây mới là “cố hương” của anh.

Anh cho lái xe và trợ lý lui hết, một mình bách bộ.

Đường phố vẫn yên tĩnh như trong ký ức, vẫn những cây đa tán rậm trên đường to phố nhỏ, thỉnh thoảng có tiếng xe máy lướt qua, hai bên đường hàng quán san sát, không khí có mùi tanh tanh ẩm ướt của biển, gió từ biển thổi về mang hơi khí của thủy triều đang lên, quen thuộc như vậy.

Vô số lần trong mơ anh đã đi trên đường phố đó, một mình tản bộ trong đám đông, tham lam thưởng ngoạn cảnh hoàng hôn và thường thức gió biển bao la mang theo cái nóng giữa hè, khiến toàn thân anh nóng ran ẩm áp.

Trong những giấc mơ đó, có lúc anh đi một mình, có lúc nắm tay Mao Lệ. Cuộc sống như vậy từng ở rất gần anh, mới mấy năm, tất cả đã đổi thay. Anh thường chạy trốn miền trong giấc mơ, đuổi theo quá khứ, mò hôi nhế nhại, nước mắt chan hòa, không sao đuổi được thời gian đã xa. Cái mất cuối cùng đã mất, cho dù đuổi được cũng không còn hình hài ban đầu, anh nhất thiết phải đối diện với hiện thực này.

Khi Chương Kiến Phi tìm được ngôi nhà trong ký ức, mẹ Mao Lệ đang ngồi trên sân giặt quần áo. Tóc bà đã bạc, dáng nặng nhọc cúi xuống, Chương Kiến Phi đứng ở công rất lâu, bà vẫn không phát hiện ra.

“Mẹ...” Khi anh gọi lên như vậy, nước mắt đã ứa ra.

Bà chậm chạp ngoái đầu, nhìn thấy anh dường như còn tưởng chiêm bao, ngồi ngây như tượng, đến khi anh nghẹn ngào gọi lần nữa: “Mẹ, con đây”, bà mới sực tỉnh, buông quần áo trong tay, đứng lên xiêu vẹo chạy ra, bật khóc thành tiếng: “Kiến Phi, con đúng là Kiến Phi...”

Từ lúc nhìn thấy Chương Kiến Phi đến gần tới khi anh rơi đi, nước mắt bà không lúc nào cạn, bà nắm tay anh, giống như đứa con thất lạc nhiều năm đã quay về, không biết vui hay buồn. Khi hai người già vào bếp chuẩn bị bữa ăn, Chương Kiến Phi lên tầng, đứng trước cửa phòng Mao Lệ rất lâu, anh đang do dự có nên bước vào không thì mẹ bung đĩa hoa quả đi đến nhìn thấy, vội nói: “Vào đi con, nhà dưới lem nhem lắm”

Hai tuần trước Mao Lệ có về nhà, đầu giường vẫn còn cuốn tạp chí cô từng xem và đồ ăn vặt chưa ăn hết, bàn trang điểm vẫn còn thoi son, có lẽ lúc đi vội không mang. Chương Kiến Phi cầm thoi son lên ngắm nghía, nhãn hiệu Dior, là loại son cô thích nhất, mùi hương lan thoang thoang, chính là mùi hương cơ thể cô.

Căn phòng quen thuộc, hơi khí quen thuộc, nhưng không còn là nơi anh nên dừng lại. Anh đứng cạnh cửa sổ nhìn con ngõ tối tăm và ráng chiều đỏ chói trải trên đó, nước mắt tuôn đầy mặt từ lúc nào, anh biết mình không nên đến đây, cảnh cũ là vết thương chưa lành trong lòng anh, tựu trung vẫn là anh đã bỏ cô.

Buổi tối, anh một mình đi bộ đến Hải Thiên Uyển, cổng ngoài khóa chặt, anh thử dùng khóa mở, nhưng không được, anh biết, Triệu Thành Tuấn đã thay khóa. Hôm đó hai người tranh luận rất căng trong phòng, Triệu Thành Tuấn nói thẳng: “Đây không còn là nhà của anh nữa, tôi không hoan nghênh anh!”

Anh không biết nói thế nào, đành lặng lẽ ra đi.

Bên tai là tiếng sóng biển rất gần. Chương Kiến Phi sức tỉnh, vòng qua căn nhà tối om, theo con đường nhỏ đi bộ ra bãi biển, trên bầu trời tối đen lơ lửng một vầng trăng thanh, mặt biển lao xao những vụn sóng như rắc bạc, nước biển thân thiết hôn bờ cát, lại cảnh cũ ám ảnh, biển dưới ánh sao giống như trong mơ hiện ra, kích thẳng vào mắt anh đau nhức.

Anh ngửa nhìn trời sao, đứng mãi trên bờ biển, lòng cuối cùng dần dần tĩnh lại. Anh rút ra chiếc chìa khóa đã trở nên vô dụng, ném xuống biển, ném đi, ném đi, dừng mãi trong quá khứ phỏng ỉch gì, ở đây đã không còn gì thuộc về anh nữa, anh nên trân trọng những gì mình có chứ không phải những cảnh cũ này.

Khi quay người đi, Chương Kiến Phi không ngoái đầu lại. Ánh trăng chiếu lên bóng anh, tiễn anh suốt dọc đường trở về khách sạn, anh dẫm lên bóng mình, lần đầu tiên nhìn một cách chân xác mình đang đi con đường thế nào, cảm ơn ánh trăng.

Tạm biệt tình yêu.

Ba tháng sau.

Mao Lệ bất ngờ nhận được điện thoại của Triệu Thành Tuấn hẹn gặp cô. Nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh, cô ngây ra, lâu rồi, ba tháng nay anh mất tăm mất tích ngay một câu hỏi thăm cũng không, chỉ có trợ lý Peter liên lạc với cô, cô hỏi gì Peter cũng không nói, bọn họ coi cô là gì? Lần này anh lại nhớ ra gọi điện cho cô, giọng thân nhiên đến kinh ngạc, không có bất kỳ biểu cảm nào, dường như họ thực sự đã không còn liên quan. Họ là người lạ, trước đây là thế, bây giờ là thế, vẫn luôn là thế.

“Anh đang trong quán trà đối diện nhà xuất bản của em.”

“Được, anh đợi một lát, em ra ngay.” Mao Lệ cũng rất bình tĩnh, anh ta đã đến, gặp một lần cũng chẳng sao, đều là người từng trải, cô không muốn tỏ ra cố chấp trong mắt anh.

Mao Lệ nói với Bạch Hiền Đức một câu rồi đi sang quán trà bên kia đường. Triệu Thành Tuấn ngồi đợi cô ở chiếc bàn cạnh cửa sổ trên tầng hai, hai người ngồi đối diện, rất khách khí hàn huyên, loay quanh mãi anh vẫn chưa đi vào được chủ đề chính. Khó xử là chắc chắn, may là cả hai đều có chuẩn bị về tâm lý, sự thế đã đến nước này, không cần thiết làm tình hình phức tạp thêm, họ đều có đủ trí tuệ để giải quyết mọi chuyện, vui vẻ đến vui vẻ đi, gặp lại dù không còn là bạn bè, cũng không nhất thiết trở thành thù địch.

Triệu Thành Tuấn ngắm nhìn Mao Lệ, thấy cô gầy đi nhiều, làn da càng trắng trong, mi mắt đầy đặn, vẫn đẹp mê hồn, nhất định cô đã trải qua những ngày đau đớn thất ruột, cho nên lúc này mới bình tĩnh như vậy.

Cô cúi đầu, hàng mi rũ xuống, tâm thế thân nhiên như không đó khiến lòng anh se thắt, anh đột nhiên cảm thấy, như vậy cũng tốt, mặc dù không tránh khỏi bị tổn thương, nhưng ít nhất anh không cần nói dối, không cần ngụy trang, hãy để tất cả lặng lẽ kết thúc. Cho nên trước khi đến gặp cô anh đã quyết định, bất luận cô nói gì anh cũng sẽ không thanh minh. Nhưng điều khiến anh bất ngờ là Mao Lệ từ đầu đến cuối luôn bình tĩnh, ánh mắt ôn hòa, nói lời rành rọt khúc chiết, dường như chuyện đó không tác động đến cô, kết thúc một cuộc tình giống như đánh mất ví tiền: “tổn thất” không thể bù đắp, nhưng cũng không đến mức đau khổ chết đi sống lại.

“Em đã tin anh hết mức có thể, mặc dù kết cục không tốt lắm, nhưng em không trách anh, bởi vì em nhận ra, anh cũng có tình cảm, giống như em gái anh đã nói, quả thực anh có bỏ tâm sức vào em, em được hưởng sự chăm sóc đó của anh, em không nên trách anh. Chỉ có điều, tình cảm đó xây dựng trên mục đích báo thù, em không thể chấp nhận, cho dù là anh hay Chương Kiến Phi em đều không muốn bất kỳ ai bị tổn thương, cho nên em chỉ có thể rút lui.”

“Tình yêu là thuần khiết, cũng rất thiêng liêng, không pha tạp, nếu không chỉ là cuộc mua bán tình cảm không hơn, mặc dù em không còn tin vào tình yêu nữa, nhưng em không phủ nhận sự tồn tại của nó, có người suốt cuộc đời cũng không gặp được tình yêu chân thật, đi con đường thế nào, gặp người thế nào đều là số mệnh của mỗi người, em đã thừa nhận số mệnh.”

“Em khuyên anh cũng nên buông tay, tha cho người khác thực ra cũng là tha cho chính mình, anh muốn đẩy Chương Kiến Phi xuống mười tám tầng địa ngục để làm gì, phục thù có thể mang lại sự đắc ý ngắn ngủi nhưng lại phải dùng cả cuộc đời để hối hận và bồi hoàn, anh là doanh nhân, một vụ làm ăn lỗ vốn như vậy anh nên cân nhắc, đúng không? Còn với anh và em, chúng ta không nợ nần gì nhau, em cũng không trách anh, vậy nhé. Triệu Thành Tuấn, em đã nói hết.”

Mao Lệ nhẹ nhàng đặt chiếc cốc xuống, mắt không gọn sóng, có lẽ những lời đó cô đã nghiền ngẫm rất lâu, cho nên mới nói ra nhẹ nhàng như thế

Cuối cùng cô vẫn nhân từ, cho anh cơ hội: “Anh có gì muốn nói không?”

Triệu Thành Tuấn nhìn cô rất lâu, mỉm cười: “Anh không có gì muốn nói, bởi vì nói gì cũng vô nghĩa, không phải anh bất lực, mà là những việc vụn vặt như vậy anh không làm được. Em có thể bình tĩnh như thế, khoan dung như thế, anh rất cảm tạ, như vậy tốt quá rồi, đã biết là không có kết quả, anh cũng không cần thiết giải thích những việc anh làm, bởi vì anh nói thế nào em cũng không tin, hai người khi đã mất lòng tin còn thăm khốc hơn mất tình yêu, chính anh gây ra kết quả này, nếu làm em tổn thương, anh rất xin lỗi.”

“Không có gì, mọi chuyện đã qua.” Mao Lệ cũng cười, nụ cười đó còn chưa kịp lan trên khuôn mặt hơi tái của cô thì đã biến mất, nhưng đủ bộc lộ một chút xao động. Trái tim cô đâu phải là sắt đá, sao có thể hoàn toàn tỏ ra dửng dưng vô tình.

“Vậy thì được, em còn đang giờ làm việc, anh không làm mất thời gian của em nữa, anh cũng có việc.” Triệu Thành Tuấn nói xong đứng lên, chia tay về

phía cô: “Bắt tay nhé, cùng trong một thành phố, sau này khó tránh gặp lại, em sẽ không làm như không quen anh chứ?”

Anh mỉm cười như vừa kết thúc một vụ giao dịch thương mại, giao dịch không thành, tình cảm vẫn còn.

Mao Lệ bắt tay anh, mặt vẫn bất động: “Không đâu.”

“Vậy thì tốt.”

Xe của Triệu Thành Tuấn dừng ở bên đường trước quán trà, nơi này rõ ràng không thể đỗ xe, nhưng anh không bận tâm. Quả nhiên khi hai người trong quán đi ra, một cảnh sát giao thông vừa dán hóa đơn phạt lên xe anh, đang ngắm nghía chụp ảnh chiếc xe. Triệu Thành Tuấn còn lịch sự đứng bên cạnh nhìn anh ta chụp ảnh xong mới lên xe, còn an ủi một câu: “Cảm ơn, anh vất vả quá!”

Viên cảnh sát đó ngạc nhiên nhìn anh, có lẽ chưa thấy lái xe nào có thái độ như thế khi bị phạt.

Mao Lệ không nén được, nói với viên cảnh sát: “Đại huynh, chúng tôi chỉ dừng xe một lát thôi, lần sau nhất định không dừng ở đây.”

“Không hề gì, mỗi người đều bị phạt bởi lỗi của mình.” Triệu Thành Tuấn nói một câu đầy ẩn ý, anh bóc tờ hóa đơn dán trên xe, mỉm cười: “Em về làm việc đi, xin lỗi, làm mất thời gian của em lâu như thế.”

“Vậy tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Triệu Thành Tuấn nhìn theo Mao Lệ sang đường, đi vào cổng nhà xuất bản. Hôm nay cô mặc chiếc váy liền màu thanh thiên, tà váy bay nhẹ, một thân hình thon mảnh quyến rũ, mái tóc đen mượt được cuốn cao sơ sài để lộ khoảng gáy trắng ngần hoàn mỹ, mấy sợi tóc mai bay bay trước trán, rất cả đều lẳng lẽ, giống như vừa kết thúc một cảnh phim cảm.

Cảm ơn em chưa kịp yêu anh.

Cho nên mới bình tĩnh kết thúc như vậy, tốt cho cả hai.

Triệu Thành Tuấn từ từ khởi động xe, tưởng là mình rất bình tĩnh, nhưng hai tay phát run, tầm nhìn nhòe đi, không thể nào điều khiển được vô lăng, đành dừng lại.

Anh rút di động gọi cho Peter: “Peter, cậu tìm giúp tôi một lái xe đến ngay, bây giờ tôi không thể lái được... Tôi không biết đây là đâu, xung quanh không có biển đường. À, để tôi nhìn đã, gần đây là ngã tư, qua ngã tư hình như là công viên, có rất nhiều cây, công viên Nam Hồ? Ừ, có lẽ, tôi đang ở gần đây...”

Tắt máy, Triệu Thành Tuấn gục đầu xuống vô lăng, lòng bức bối khó chịu, còn khó chịu hơn cả lúc đọc mẫu giấy của Mao Lệ để lại. Thì ra cái gọi là “bình tĩnh” chỉ là ảo tưởng, mặc dù tình cảnh đó anh cũng đã nghĩ tới, nhưng rốt cuộc vẫn không thể kiềm chế. Còn về bình thân của cô lúc đối diện với anh, mới càng khiến lòng anh chua chát, có lẽ ngay từ lúc đầu cô đã giữ khoảng cách, cho nên mới có thể nhẹ nhàng rút lui như vậy, giống như phẩy một chiếc lá trên người, không phí một chút lực, cô chưa thực lòng, cho nên khi mất đi cũng chẳng có nhiều tiếc nuối, có đúng thế không?

Gục xuống vô lăng, cảm thấy khó chịu, anh hạ thành ghế để có thể nằm một lát, nhưng cảm giác đau tức ở ngực không hề dịu đi, anh nghĩ cơ thể lại có vấn đề, gọi điện cho Henson, nói rõ tình trạng, hỏi anh ta: “Chẳng phải anh đã nói, tôi còn có thể sống thêm một thời gian nữa? Sao bây giờ tôi khó chịu thế này, như sắp chết đến nơi, phẫu thuật của anh rốt cuộc thế nào, có phải anh đã gây ra một vết thương trong tim tôi mà chưa kịp khâu lại...”

Henson kiên nhẫn lắng nghe, hỏi lại: “Anh xác định mình khó chịu là vì nguyên nhân sức khỏe chứ không phải tinh thần bị cú chấn động quá mạnh nào đó? Brant, hình như anh không phân biệt được cơn đau thể xác và cơn đau tinh thần... thế nào, chia tay rồi ư?”

Triệu Thành Tuấn ngạc nhiên: “Sao anh biết?”

“Tôi hiểu mọi đau khổ của anh.”

“Nhưng anh không chữa được.” Triệu Thành Tuấn ngoảnh mặt nhìn màu xanh lấp lánh ngoài cửa kính: “Henson, đột nhiên tôi hơi hối hận đã làm phẫu thuật, nếu không, tôi sống không quá ba tháng nữa, có thể sớm kết thúc đau khổ này. Thật đấy, tôi khó chịu vô cùng, khó chịu hơn trước ngàn lần, tôi muốn chết, tôi bỗng muốn chết.”

“Brant...”

Peter nhanh chóng cử một lái xe đến, Triệu Thành Tuấn vốn định trở về công ty xử lý một số công việc, nhưng quả thực không chịu nổi, bảo lái xe đưa về căn hộ của mình. Vừa vào phòng, anh đi ngay lên tầng, cởi áo khoác lao lên giường, gọi điện cho Peter báo hủy mọi cuộc hẹn. Peter nhắc đi nhắc lại câu gì đó nhưng anh nghe không rõ, bởi anh lập tức ngủ thiếp. Mặc dù cảnh trong mơ đen tối lạnh lẽo, nhưng còn dễ chịu hơn nỗi đau âm ỉ khi tỉnh, trong mơ ít nhất cũng có mẹ ở bên, anh muốn chìm mãi trong mơ không bao giờ tỉnh lại.

Không biết anh đã ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy phát hiện ngoài cửa sổ phòng ngủ một màu tối đen, xem ra trời đã tối.

Anh dậy đi tắm, vừa tắm xong nghe thấy tiếng chuông cửa dưới tầng. A Mạ mang bữa tối đến cho anh.

“Đây là cháo em tự nấu, rất thanh đạm.” A Mạc nói.

“Cứ để đó, tạm thời tôi chưa muốn ăn.” Triệu Thành Tuấn ngồi trên đi văng, không nhìn cô một lần, người anh như tỏa khí lạnh, càng khó gần.

A Mạc biết, lúc này tốt nhất không nên quấy rầy anh, cô ngập ngừng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn buột miệng: “Tổng giám đốc, anh có thời gian đi gặp Tiêu Mai không? Hôm nay cô ấy đến công ty, nói muốn gặp anh.”

“Tiêu Mai?”

“Vâng, bây giờ cô ấy đang ở Nam Ninh, sẽ ở đến qua Tết Nguyên đán.”

“Không gặp!” Triệu Thành Tuấn từ chối thẳng: “Cả đời này tôi không muốn gặp lại nó, kể cả Chương Kiến Phi!”

Dưới ánh đèn bộ dạng anh thực đáng sợ, A Mạc không dám nói thêm gì, cúi đầu lui ra, nhẹ nhàng khép cửa. May cô kịp thời khép cửa, bởi vì Triệu Thành Tuấn đã vớ lấy chiếc gạt tàn bằng thủy tinh trên bàn trà ném về phía đó: “Tôi không gặp ai hết! Đi đi!” Anh gầm lên, chiếc gạt tàn đập vào khung cửa vỡ tan, vẫn chưa nguôi cơn giận, anh lại hất chiếc đĩa và mấy cái cốc trên bàn xuống đất.

Triệu Thành Tuấn không thể không thịnh nộ, chắc chắn Triệu Mai đã nói gì với Mao Lệ, cô mới đột nhiên quyết định chấm dứt quan hệ của họ như vậy! Vốn dĩ ít nhiều anh vẫn còn nghĩ đến tình ruột thịt, Triệu Mai sinh non, lại bỏ đi, khiến anh xót xa thương cô em gái duy nhất, lại còn mang Chương Kiến Phi một trận toí bời, nhưng bây giờ anh cảm thấy, cô em này thực không đáng để anh thương xót, không hề biết chia sẻ với anh trai, chỉ biết gây rắc rối, anh thực sự không muốn nhìn thấy nó nữa!

Sau khi trút giận, Triệu Thành Tuấn dần dần bình tĩnh, anh mệt mỏi lún mình trong đi văng, Henson đã nhắc anh không được hút thuốc, nhưng anh không nhìn được. Chiếc bật lửa vẫn là quà tặng sinh nhật của Chương Kiến Phi, dùng đã lâu, đây là loại bật lửa được đặt làm riêng, trên vỏ kim loại màu bạc có khắc tên tiếng Anh của Triệu Thành Tuấn, anh cũng không hiểu tại sao anh luôn mang theo bên người, ngay cả khi hai người trở mặt thành thù anh cũng không quang đi.

Thói quen thôi, anh tự an ủi. “Thói quen” là một thị hiếu đáng sợ, một khi đã hình thành, rất khó bỏ. Triệu Thành Tuấn xoay chiếc bật lửa trong tay, trong màn khói thuốc mỏng manh, ánh mắt anh đột nhiên dừng lại trên chiếc đĩa rơi trên sàn nhà, sở dĩ anh chú ý đến nó là bởi vì anh không có thói quen xem băng đĩa, nếu trong nhà có nhất định không phải của anh.

Triệu Thành Tuấn thận trọng cúi xuống nhặt chiếc đĩa, đó là bộ phim cũ của Hàn Quốc có tên *Hiệu ảnh Tháng Tám* có lẽ là Mao Lệ mang về xem. Những lúc rỗi cô thường vừa ăn vặt vừa xem băng đĩa, cách tiêu khiển của các cô gái chẳng có gì mới.

Khi chuyển đi Mao Lệ đã thu dọn sạch sẽ, phòng ngủ, phòng tắm, cả đồ dùng cô mua thêm trong bếp cũng mang đi hết, chiếc đĩa này có lẽ còn sót lại. Cô bỏ đi kiên quyết như vậy, không cho phép lưu lại một chút gì đồ dùng của mình trong nhà anh, càng khiến anh trân trọng chiếc đĩa. Anh rất ít xem băng đĩa, thỉnh thoảng cũng bị Mao Lệ kéo ngồi cùng xem. Mao Lệ đặc biệt thích loại phim tâm lý tình cảm, có lúc một bộ phim xem lại mấy lần, lần nào mắt cũng đỏ hoe, Triệu Thành Tuấn chỉ cảm thấy ầu ỹ và buồn cười, Mao Lệ trách anh: “Anh lòng dạ sắt đá, không hiểu được đâu.”

Lúc này nghĩ đến lời Mao Lệ, anh trầm nghĩ, không biết lòng dạ ai sắt đá hơn ai.

Anh bỏ chiếc đĩa vào đầu máy, thiết bị tiên tiến nhất, lại lần đầu tiên sử dụng, mò mẫm một lúc mới thấy lên hình, đúng như dự đoán, bộ phim trầm buồn, không có những pha gay cấn, cũng không có những cảnh nóng, chỉ là những sinh hoạt vụn vặt, bình thường, nếu mọi khi chắc chắn chưa xem được bao lâu anh đã ngủ gật. Nhưng lần này thì không, đây là chiếc đĩa của Mao Lệ để lại, mỗi cảnh cô xem đều có dấu nước mắt của cô, anh không nỡ bỏ qua.

Câu chuyện đại khái kể về một chàng trai mắc bệnh nan y, anh mở một hiệu chụp ảnh, biết rõ cuộc sống của mình đang mất đi từng ngày, nhưng anh vẫn tươi cười đón tiếp mỗi khách hàng đến hiệu, nụ cười của anh vẫn rạng rỡ, làm động lòng một cô gái đến chụp ảnh. Anh chụp ảnh cho cô, hai người bên nhau rất vui vẻ, dần dần bên lửa. Cô gái đó là một cảnh sát giao thông, xinh đẹp, hoạt bát sôi nổi, cô hoàn toàn không biết nỗi đau khổ của anh đằng sau nụ cười rạng rỡ kia. Cô thích anh, còn anh bắt lấy trước ánh mắt kỳ vọng của cô, bởi vì bệnh đã đi căn vào xương tủy, bác sĩ khuyên anh chuẩn bị hậu sự. Nhưng anh vẫn muốn để lại cho cô ấn tượng đẹp nhất, không bao giờ bộc lộ nỗi buồn trước mặt cô, anh chỉ muốn cô gái anh yêu nhớ nụ cười của anh. Một buổi tối, anh trở về hiệu ảnh, chụp cho mình một bức di ảnh cuối cùng, không lâu sau thì qua đời, người cha thay anh tiếp quản hiệu ảnh. Vào một ngày đông hàn tuyết rơi, một lần nữa cô gái xuất hiện trước hiệu ảnh, ngạc nhiên nhận ra bức ảnh của anh treo trong tủ kính trước cửa hiệu, cô thân nhiên cười, rồi vui vẻ bỏ đi, cô không hề biết chàng trai vẫn sống động trong ký ức của cô với nụ cười rạng ngời đó đã vĩnh viễn rời xa thế giới này.

Sau đó bộ phim kết thúc.

Tình yêu trai gái giống như một bộ phim, trước khi kịch tính xảy ra, cả hai đều hy vọng đi tới kết quả, nhưng khi thực sự đạt được, lại phát hiện thì ra nó cũng bình thường. Mao Lệ rốt cuộc vẫn quá kiêu hãnh, trước sau không hỏi nguyên nhân anh mất tích ba tháng liền. Cô không hỏi, anh cũng không chủ động giải thích, vậy là hai người chia tay, về điểm này cơ hồ giữa họ có một “mặc định” hoang đường, hờn giận quá sâu, cả hai đều biết giải thích gì cũng vô ích, hai bên không tin nhau, có lẽ đó mới là nguyên nhân thực sự khiến họ chia tay.

Đương nhiên Triệu Thành Tuấn không muốn giải thích cũng còn một nguyên do khác, anh muốn giữ chút tự tôn của mình trước mặt cô, cho dù phải kết thúc cuộc tình anh cũng không để mất lòng kiêu hãnh, cô kiêu hãnh, anh còn kiêu hơn.

“Cậu nói thật chứ?” Hai ngày sau, Triệu Mai và A Mạc cùng ăn tối với nhau, khi biết tin anh trai và Mao Lệ đã chia tay, cô còn hoài nghi: “Không thấy Chương Kiến Phi nhắc tới chuyện này, cậu có chắc không?”

Hôm đó tâm trạng Triệu Mai rất tốt, hẹn A Mạc đi ăn, địa điểm do A Mạc chọn, hàng ăn trên tầng thượng tòa cao ốc Địa Vương, lúc đi thang máy lên Triệu Mai hỏi tại sao lại chọn chỗ này, A Mạc cười cười nói: “Tôi đoán nơi này cảnh quan đẹp, xứng với thân phận của cậu, cậu là người rất cầu kỳ trong chuyện này.”

Triệu Mai vừa từ Paris trở về, trên người vận bộ váy liền, màu đen hiệu Givenchy, ôm sát, nổi bật những đường cong quyến rũ trên cơ thể, trên tay là chiếc túi xách hiệu HM số lượng có hạn, những viên kim cương của hãng Tiffani gắn trên ngực lóng lánh dưới ánh đèn, hoàn toàn có dáng một quý phụ đích thực. Triệu Mai chạnh lòng bởi câu nói của A Mạc, giọng không vui: “À, tôi chưa đưa quà cho cậu sao?”

“Thôi đi, cậu hào quang rực rỡ, đi với cậu tôi rất tủi thân!” Hai cô bạn cứ đi với nhau là trêu đùa châm chọc nhưng không ảnh hưởng đến tình cảm thân thiết, mãi mới quay về chủ đề chính, Triệu Mai còn tưởng A Mạc nói đùa: “Ba tháng liền anh tôi không chịu gặp người ta, không biết đi đâu, vừa quay về đã chia tay?”

“Lại còn không ư? Anh cậu mấy hôm nay tâm trạng rất kém, động tí là cáu bẳn. Tôi khá thân với trợ lý của anh ấy, Peter nói đúng là họ đã chia tay.”

“Vậy thì đúng rồi.”

“Lần này cậu hài lòng rồi chứ?” A Mạc nhìn Triệu Mai: “Gần đây khí sắc cậu rất tốt, xem ra đã hòa giải hoàn toàn với Chương Kiến Phi, đây là chuyện đại hỷ, thảo nào hôm nay mời tôi đi ăn.” Nói đoạn cô nâng ly rượu: “Nào, mời cậu một ly, chúc cậu và Chương tiên sinh đầm ấm đến bạc đầu.”

Triệu Mai cười khanh khách: “Con quý, cậu rất biết dỗ dành người ta.” Nói vậy nhưng thâm tâm cô rất vui, lời chúc đẹp như vậy ai không muốn nghe? Cô chạm ly với A Mạc: “Còn cậu, có phải cảm thấy cuộc đời lại có hy vọng?”

A Mạc hiểu cô bạn định nói gì, đột nhiên lúng túng, đó là tâm sự sâu kín của cô, tối kỵ bị người khác nhắc đến.

Các đồng sự ở công ty hầu như đều nhận ra A Mạc thầm yêu ông chủ, đây là bí mật ai cũng biết, bởi vì A Mạc đã ở bên ông chủ ngay từ khi sáng lập Bắc Vũ, rất nhiều công ty mời mọc cô, tư chất của thư ký tổng giám đốc Bắc Vũ hoàn toàn không tồi, nhưng cô chưa từng lợi dụng tư cách đó để được thăng chức hoặc cơ hội phát triển tốt hơn. Dưới con mắt của thiên hạ, ngoài tình yêu, không tìm được lý do nào khả dĩ thuyết phục hơn khiến cô bầy năm như một căn mẫn ở công ty. Công việc cường độ cao, ông chủ vui buồn thất thường đều chưa từng khiến cô dao động, đây không đơn thuần là tác phong làm việc chuyên nghiệp, mà là lòng kiên nhẫn đáng khâm phục.

Nhưng ngoài việc thỉnh thoảng thổ lộ với Triệu Mai, trước mặt người khác, cô không thừa nhận, quá thận trọng cho nên càng khép mình, tâm sự riêng tư một mình biết là đủ, cô không chịu được những ánh mắt tò mò bình phẩm. Đó cũng là nguyên nhân ở công ty cô bị coi là thiếu cởi mở, làm việc sáu, bảy năm không hề có một người bạn tâm tình, cô luôn từ chối quan hệ sâu sắc với đồng nghiệp, luôn giữ khoảng cách an toàn với xung quanh, vì thế Peter có lần nhận xét với cô: “Bề ngoài có vẻ dịu dàng, biết chia sẻ, thực ra đằng sau nụ cười là cõi lòng sắt đá, không ai thâm nhập vào được, nhất định phải như thế sao?”

Đúng, nhất định phải như thế sao?

Bản thân cô cũng không giải thích được vì sao phải như vậy, về công việc cô luôn xử lý đâu vào đấy, tất cả đều hoàn hảo, rất ít xảy ra sơ suất, cho nên ông chủ mới giữ cô lâu như vậy. Một người lý trí như cô chỉ riêng về tình cảm là không sao đạt được sự ưng dung tự tại, cô hoàn toàn có thể giữ ao ra đi, để anh ngâm ngùi tiếc nuối, nhưng cô không sao làm được.

Lúc này tâm tư thầm kín bị nhắc tới, nỗi buồn bất chợt lại ập đến, A Mạc lặng lẽ xoay chiếc ly thủy tinh trong tay, rượu đỏ sậm sóng sánh trượt qua thành ly để lại từng giọt li ti, dưới ánh đèn màu càng long lanh như hồng ngọc. Cô thần thờ nhìn những giọt hồng ngọc đó, khẽ thở dài: “Triệu Mai, tôi khác cậu, tôi không có cơ hội. Ở bên anh cậu sáu, bảy năm, nếu có cơ hội còn phải đợi đến ngày hôm nay? Không có, tuyệt nhiên không có!”

Cô ngửa cổ uống hết rượu trong ly, thực ra A Mạc cũng là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, đường nét xinh xắn tinh tế, hai má hồng rực vì men rượu, dưới ánh đèn dịu dàng càng sóng sánh đào hoa, đẹp như vậy lại không biết làm thế nào để chiếm được trái tim một người, cô tự giễu mình: “Cậu biết, tôi là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nếu tình yêu không phải từ hai phía, tôi quyết không theo. Tôi rất hài lòng với hiện tại, có thể làm việc bên anh ấy, không có được thì đứng xa nhìn, cảm nhận sự tồn tại của anh ấy, tôi không dám yêu cầu quá cao xa.”

Triệu Mai nhìn cô lắc đầu: “Lại còn chỉ trích tôi, cậu cũng chẳng mạnh mẽ hơn tôi bao nhiêu. Cậu đang giễu tôi chứ gì, cậu biết rõ tôi và Chương Kiến Phi không phải tình cảm đến từ hai phía...”

“Im đi! Tôi nói chính tôi, cậu nghĩ đi đâu thế?” A Mạc rót rượu cho cô: “Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, mình đã lựa chọn dù có sai cũng không phải là điều người khác nên bình luận, bất luận là tôi hay cậu, chúng ta đều tự làm tự chịu, phụ nữ về mặt tình cảm đa phần đều như thế khi đã yêu người đàn ông nào đó là không thể nào giữ được cái tôi của mình.”

“Câu này của cậu nghe sao ảo não vậy?”

“Không phải là ảo não mà là nhận rõ hiện thực.”

“Nhận rõ rồi thì sao, liệu có thay đổi được hiện thực không?” Triệu Mai ngoảnh ra nhìn cảnh đêm Nam Ninh lộng lẫy bên ngoài, tâm tư bỗng chốc xáo động: “Tôi không thay đổi được, nhưng cũng không thể từ bỏ, chẳng nào cũng sống như thế anh ấy đi đâu tôi theo đến đó, tôi sẽ không cho cô ta chút cơ hội nào hết.”

“Bây giờ Chương tiên sinh đối với cậu thế nào?”

“Cũng tại anh ấy bằng lòng cho tôi rất cả những gì tốt nhất trên đời, ngoại trừ tình yêu.”

“...”

“Quá nực cười phải không?” Cô nhún vai tự hào: “Tôi nói gì với anh ấy cũng được, muốn Kiến Phi lên trời hái sao anh ấy cũng không ngần ngại, duy nhất không thể nói tới tình yêu, vừa nói là hồng, tôi đã thử nhiều lần.”

“Đó là tâm tư của anh ấy, Tiểu Mai, tôi khuyên cậu đừng có gây sự, hãy sống thật tốt với anh ấy. Con người Chương tiên sinh rất tốt, cậu tìm đâu ra người như thế, không thể cho cậu tình yêu cũng bởi vì tình yêu đâu phải là thứ muốn cho ai là có thể cho được. Anh ấy yêu Mao Lệ, nhưng Mao Lệ có yêu anh ấy không? Hình như chưa hẳn.”

Vừa nghe thấy tên đó, mặt Triệu Mai tối sầm: “Người đàn bà đó yêu Chương Kiến Phi hay không can có gì đến tôi? Chẳng lẽ tôi mong cô ta yêu anh ấy?”

“Ý tôi không phải thế, trông cậu kia, sao lại xù lông như con nhím vậy?”

“Già trước tuổi!” Triệu Mai không vui uống cạn rượu trong ly. Cô đã uống không ít, lúc này đầu chénch choáng, lại nhìn ra ngoài ô cửa rộng mở, chỉ thấy những tòa cao ốc lấp lánh ánh đèn đang chao đảo. Cảnh phồn hoa huy hoàng đều dưới chân, hình như cô có tất cả nhưng lại cảm thấy không nắm được thứ gì, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống hồng trần sâu vạn trượng xương tan thịt nát. Cô lẩm bẩm: “Lần sau cậu đừng chọn ăn ở một nơi cao thế này được không? Lần nào đến đây cứ nhìn xuống là tôi chóng mặt.” Nói xong cô lại nhắc chai rượu, A Mạc giằng lại: “Cậu uống nhiều rồi!”

“Tôi nay tôi mời đúng không?”

“Vậy tôi càng không để cậu uống nhiều, nếu xảy ra chuyện gì, tôi biết ăn nói thế nào với Chương tiên sinh.”

“Tôi say ngã, anh ta cũng không bận lòng, cho dù tôi nhảy từ đây xuống chưa hẳn anh ta đau lòng bao nhiêu. A Mạc, cậu không biết anh ta ngăn tôi thế nào đâu! Anh ta đối tốt với tôi bao nhiêu chẳng qua coi tôi là bệnh nhân đầu óc không bình thường. Hôm trước cãi nhau, anh ta lại khuyên tôi đi gặp bác sĩ tâm lý, cậu nói xem anh ta ác độc đến thế như vậy chẳng phải nói thẳng tôi là kẻ điên? Tôi có là kẻ điên cũng là do anh ta ép!” Triệu Mai nhắm mắt xoa huyệt thái dương, đầu choáng váng khó chịu, vừa mở mắt lại nhìn thấy xung quanh toàn những bức tường thủy tinh trong suốt, lại càng cảm thấy như bị treo trên không. “A Mạc, sau này không đến đây nữa, đây là nơi nào, cậu biết rõ tôi không có cảm giác an toàn, vẫn rập tâm khiến tôi khó chịu!”

A Mạc nhún vai: “Anh cậu thích chỗ này.”

“Sao cậu biết?”

“Anh ấy thường cùng Mao Lệ đến ăn ở đây, lần nào cũng là tôi đặt chỗ.”

Triệu Mai giận dữ: “Không được nhắc đến người đàn bà đó!”

Thế sự đổi thay

Nam Ninh cứ đến mùa xuân là mưa nhiều, mưa rào rích không dứt. Ngày ngày Mao Lệ lái xe trong màn mưa thành phố, cảm giác cả người ướt át, nhìn gì cũng nhạt nhòa, chỉ có lá cây ven đường bóng loáng, được mưa xối, sạch bong không hạt bụi. Thời tiết như vậy, làm gì cũng ngao ngán, dễ phân tán tư tưởng. Mao Lệ thường đứng ngây một mình bên cửa sổ nhìn đường phố bên dưới, cô nhận xét đó là “hội chứng mùa mưa”, than thở với Bạch Hiền Đức: “Biết làm thế nào, con người tôi quá đa cảm, cứ đến mùa mưa là buồn, quả thực rất buồn.”

Bạch Hiền Đức cười nhạt: “Tại cô sung sướng quá đấy thôi, nhân cư vi bất thiện.”

“Vậy cứ giao thêm việc cho tôi để tránh nhân cư.” Cô nói rất nghiêm túc. Nhưng Bạch Hiền Đức rõ ràng không tin cô có thể chăm chỉ, ngắm cô một hồi, phán: “Dạo này cô rất bất thường.”

“Vâng, tôi buồn lắm.”

Khi nói vậy cô bần thần nhìn ra ngoài cửa sổ, quán trà bên kia đường làm ăn mỗi ngày một kém, nhân viên rồi rã rời ngồi gập vạt, xem ra sắp đóng cửa đến nơi. Hằng ngày lái xe qua cửa quán trà, cô đều vô ý thức liếc vào trong đó, chiếc bàn cạnh cửa sổ tầng hai, lúc trông, lúc có người ngồi, cô không biết mình nhìn gì, giống như đánh mất vật gì, đang trông ngóng xem nó có còn ở đó không.

Chỗ đó là nơi cô và Triệu Thành Tuấn ngồi lúc chia tay.

Mao Lệ cơ hồ bị di chứng, cứ nhìn thấy chỗ đó là ngực co thắt, không thở được, có lúc phải mất một hồi lâu mới dịu đi. Hôm đó thực ra cô biểu hiện rất tốt, ít nhất cảm thấy không có chỗ nào đáng phàn nàn, nói năng rành mạch, từ đầu đến cuối bình tĩnh tự nhiên, hai người đều khá thoải mái, lúc chia tay, cô quay đi không hề do dự, cũng không ngoái lại.

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt Triệu Thành Tuấn nhìn theo, cho nên tuyệt nhiên không thể ngoái đầu, cô đã gắng chịu được lâu như vậy, không thể vì một cái ngoái đầu ở giây cuối cùng mà hỏng việc.

Mắt nóng đỏ, mũi cay cay, sang bên đường, vào thang máy là gặp đồng nghiệp, cô lại vui vẻ chào hỏi, chuyện phiếm, bàn luận thời tiết và đi ăn trưa ở đâu. Cô thực sự tỏ ra rất bình thường, nhưng lên tầng, cô không về phòng làm việc mà đi thẳng vào nhà vệ sinh, đóng cửa nhỏ trong ngăn vệ sinh, cả

người rã rời, ngồi sụp xuống nền đá lạnh lẽo, nước mắt trào ra không thể kìm chế

Lúc đó liên tục có người vào rửa tay, cô bịt chặt miệng chỉ sợ bật ra tiếng khóc, chỉ thôn thức một mình, ngồi dựa vào cánh cửa, đau khổ nằn.

“Ồ, Mao Lệ đi đâu nhĩ, sao mãi chẳng thấy?” Bạch Hiền Đức vừa bước vào, giọng oang oang.

Tiếng đồng nghiệp Đỗ Quyên: “Em thấy chị ấy xuống tầng, hình như sang bên kia đường.”

“Con bé dạo này không biết làm sao, ngờ ngợ ngẩn ngẩn, chẳng hiểu hồn vía để đâu.” Bạch Hiền Đức bắt đắc dĩ nói sau lưng cô.

Tiếng Đỗ Quyên: “Thất tình, em nhìn là biết ngay.”

“Thất tình? Cô nói Mao Lệ và chàng hoàng tử đứt rồi?”

“Đứt với ai thì không biết, nhưng khẳng định là thất tình, em đã trải qua, hi hi!”

“Ồi la la, đây đúng là một tin tốt, tôi đã nói cô ấy với anh chàng kia sẽ không trụ được bao lâu mà, phải nói ngay với sếp Dung mới được.”

“Chị đúng là lắm chuyện.”

Rất nhiều ngày sau, Mao Lệ vẫn không nguôi ngoai, quả thực ngoài dự đoán của cô, cô không yếu đuối đến thế, cũng không phải chưa từng thất tình, cô lại chưa yêu anh.

Có câu thời gian là liều thuốc trị thương tốt nhất, nhưng di chứng mãi vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm, cô sắp phát điên, mỗi ngày mấy lần nhìn vào chỗ ngồi cạnh cửa sổ quán trà bên kia đường. Hết giờ làm trở về nhà, cô thường đứng trên ban công nhìn tòa cao ốc phía xa, hình dung bóng anh đi lại trong phòng làm việc sau những bức tường kính. Điều này quá bất thường, tuyệt đối không phải là tác phong vốn có của cô.

Có lúc nhìn vào gương trong nhà tắm cô tự hỏi, mình bận tâm đến người ta như vậy sao? Ngay từ đầu mình đâu có tin anh, tưởng là đã tin, nhưng trong lòng không ngừng thuyết phục bản thân, tin tưởng thực sự là như thế ư? Cô chưa thực tin anh, chẳng qua hai người đều diễn kịch mà thôi, mình cũng chẳng mất gì, sao lại buồn như vậy?

Mao Lệ không muốn nghĩ nhiều, có lẽ cô sợ sự thật phũ phàng, cô không muốn kết cục đó, bởi vì cô không chịu nổi, cô đã không còn đường lui.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái mưa đã ít dần, hàng cây ven đường đã nảy chồi non, ánh mặt trời tỏa chiếu, xanh non long lanh đến nao lòng.

Một ngày, khi Mao Lệ nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện quán trà bên kia đường đã đóng cửa, tấm biển với hàng chữ “Cho thuê lại” treo trước cửa khiến người ta nẫu ruột. Mao Lệ cùng đồng nghiệp thường ăn trưa ở quán cơm bên kia đường, ăn xong lại kéo nhau vào đó uống trà, hầu như ngày nào cũng thế, từ khi chia tay Triệu Thành Tuấn cô ít đến đó, không ngờ mới qua mấy ngày, nơi đó đã là bộ mặt mới, trên đời rốt cuộc có gì vĩnh hằng không?

Mặt tiền quán trà cũ bắt đầu sửa chữa lại, xem ra chủ nhà đã tìm được người thuê. Bạch Hiền Đức có phần luyến tiếc, thường thở dài: “Sau này muốn uống trà cũng chẳng có chỗ, đến là chán.”

“Chị đoán xem, họ chuyển thành cửa hàng gì?” Buổi trưa phòng làm việc vắng vẻ, Mao Lệ ngao ngán, hỏi Bạch Hiền Đức.

Bạch Hiền Đức nhìn ra ngoài cửa sổ: “Làm việc đi, người ta mở hàng gì không liên quan đến cô!”

“Không liên quan, nhưng tôi thích đoán, người ta thường tò mò những chuyện không liên quan.” Mao Lệ dạo này gầy đi rõ rệt, mắt hõm sâu, tinh thần vẫn chưa phục hồi.

Cô cũng biết bộ dạng như vậy là không hay, cô thầm giễu bản thân: Cô chưa yêu anh, anh cũng không mấy bận tâm đến cô, không đúng sao? Chia tay bằng ấy ngày, một dòng tin nhắn hỏi thăm cũng không có, anh thoải mái hơn cô nhiều!

Lại tự dằn vặt, Mao Lệ chưa bao giờ coi thường bản thân như thế.

Trưa hôm đó, một mình Mao Lệ sang bên kia đường ăn cơm, Bạch Hiền Đức và Đường Khả Tầm đi hiệu sách chưa về, có lẽ đã ăn ở bên ngoài, Mao Lệ gầy mãi chưa hết bát cơm, ăn một mình thật vô vị. Ánh nắng buổi trưa hơi gay gắt, nắng xuyên qua kẽ lá, từng đốm nhảy nhót trên mặt đất. Thỉnh thoảng có chiếc xe hơi lạng lẹ lướt qua, thời gian như bị chia cắt. Khi Mao Lệ ăn cơm một mình, không hề biết có một chiếc xe hơi màu đen đỗ dưới bóng cây bên kia đường, cửa sổ ghế sau hé mở, một làn khói thuốc bay ra.

Peter ngồi trước tay lái, quay đầu dè dặt hỏi: “Có nên chào một tiếng?”

Triệu Thành Tuấn nhả một hơi thuốc dài, búng tàn thuốc, nói: “Đi thôi.” Chiếc xe lập tức lướt đi.

Thông thường trong quan hệ nam nữ, ai quan tâm nhiều hơn, người đó thua càng thảm, Triệu Thành Tuấn cảm thấy lần này anh thua sạch cả vốn, không phải thua Mao Lệ mà thua chính mình. Tâm trạng bất an đã dâng, cảm giác bồn chồn khó chịu, giống như đốt lửa trong ngực, đau rất ngẹn ứ, không nói ra được. Anh đột nhiên nghĩ đến cái tên công ty mà Chương Kiến Phi mới thành lập: “Nirvana” âm tiếng Phạn là “Niết bàn”, nghĩa là trải qua đau khổ được trùng sinh, thật nực cười, Chương Kiến Phi cả đời thuận buồm xuôi gió, không biết anh ta còn muốn trùng sinh gì nữa.

Triệu Thành Tuấn vừa mới biết Chương Kiến Phi thành lập công ty ở Nam Ninh, là do Peter tìm hiểu. Trong thời gian Triệu Thành Tuấn rời khỏi Nam Ninh, Bác Vũ buộc phải dừng thu mua Hồng Hải, sau đó không lâu, một công ty khác lập tức tấn công thu mua cổ phiếu của Hồng Hải, còn mạnh hơn cả Bác Vũ, khí thế như muốn dồn Hồng Hải vào chỗ chết. Peter lúc đầu không chú ý, tưởng là công ty cạnh tranh khác nhân lúc Hồng Hải sa sút tranh thủ kiếm lời, nhưng tình hình sau đó càng đáng ngờ, trước Tết đầu thầu mảnh đất ở Phong Linh kết thúc, kết quả không phải Bác Vũ cũng không phải Hồng Hải trúng thầu, mà là Nirvana - một công ty bất động sản mới hoàn toàn chưa có tiếng, trước đó anh chưa từng nghe tên, không ngờ công ty đó vừa ra tay đã làm lớn. Sau khi mua thành công lô đất số 12 ở Phong Linh, lại mua tiếp vùng Vịnh Liễu - địa chỉ vàng ai cũng thèm muốn, đáng kinh ngạc nhất là, công ty này không chỉ đầu tư bất động sản ở Nam Ninh, còn vươn ra tận Bắc Hải, cảng Phòng Thành, nhanh như chớp giành được một dự án khai thác du lịch của đảo Huy Châu Bắc Hải, dự án này vốn là trọng điểm cạnh tranh giữa Bác Vũ và Hồng Hải, Hồng Hải ngậm ngẩn cân công tác giải phóng mặt bằng làng nghỉ mát của Bác Vũ chính là vì dự án đó.

Peter lập tức cho người đi điều tra lai lịch công ty Nirvana, kết quả khiến anh ta kinh ngạc, ông chủ đứng sau lại là Chương Kiến Phi. Nhưng Chương Kiến Phi vừa rời khỏi Hồng Hải, duyên cớ gì đột nhiên quay lại tấn công Hồng Hải? Hơn nữa, anh ta lấy đâu ra số vốn lớn như vậy? Lẽ nào đằng sau anh ta là một thế lực nào đó rất mạnh?

Sau khi Triệu Thành Tuấn từ Tân Thành trở về Nam Ninh, Peter trình lên một báo cáo phân tích nguồn gốc số vốn của Nirvana, Triệu Thành Tuấn bất chợt nhớ đến một tài khoản dự trữ lớn của Hồng Hải ở nước ngoài mất tích năm xưa, cũng chính vì tài khoản đó mà Triệu Hiền Văn, cha anh bị người ta coi đó là chứng cứ phạm tội khiến ông mất mạng. Cha anh chết, nhiều sự việc của Hồng Hải phải gác lại vì không có người đối chứng, tài khoản này sau đó không cánh mà bay, Chương Thế Huân phụ trách điều tra sự việc, năm đó tuyên bố đại bộ phận số tiền đã bị Chương Thế Đức vung phí, Chương Thế Đức sống chết không thừa nhận, anh em tranh chấp bao năm xung quanh chuyện đó, cho đến khi Chương Thế Huân qua đời vẫn chưa có kết luận. Rõ ràng, tài khoản bí mật lai lịch bất minh đó đã bị Chương Thế Huân lấy làm của riêng, nhưng để che đậy tai mắt, ông ta đã chuyển đứng tên con trai Chương Kiến Phi lúc đó còn chưa thành niên, để tránh truy cứu của Chương Thế Đức. Số vốn hùng hậu để Chương Kiến Phi khởi nghiệp bây giờ có lẽ chính là số tiền đó.

“Chương Kiến Phi quả là biết giữ mồm giữ miệng, ung dung ngồi hưởng số vốn mấy tỷ đồng, qua mắt được cả con cáo già Chương Thế Đức.” Triệu Thành Tuấn cuối cùng khi tìm ra nguồn gốc số vốn của Nirvana, không khỏi ngưỡng mộ sự kín tiếng của Chương Kiến Phi: “Anh ta nhẫn nhịn bằng ấy năm, không biết lão già Chương Thế Đức trêu chọc gì khiến anh ta trở mặt. Lão già đó luôn mắng tôi là con chó vô ơn, xem chừng Chương Kiến Phi mới giống con chó vô ơn. Chương Thế Đức chắc bầm gan tím ruột lắm.”

Lúc này trong văn phòng ngoài Peter và phó tổng giám đốc Rosen, còn mấy vị cao cấp trong ban lãnh đạo. Rosen nói: “Tôi có biết chuyện, nghe nói trong bữa tiệc gia đình Chương Thế Đức mừng Chương Thế Huân khiến Chương Kiến Phi phẫn nộ, hai bên còn lao vào đánh nhau, ngày hôm sau Chương Thế Đức triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị khẩn cấp, cách chức Chương Kiến Phi. Chương Kiến Phi tức giận lập tức rời Penang đến Nam Ninh thành lập công ty Nirvana, tuyên bố đối đầu với Chương Thế Đức. Hiện nay Chương Kiến Phi đang vận động để mua cổ phần của Tô Nhiếp Nhĩ, nếu thành công anh ta sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của Hồng Hải, Hồng Hải sẽ thuộc về anh ta.”

“Rất thú vị, ha ha...” Triệu Thành Tuấn thấy buồn cười: “Sớm biết thế chúng ta khỏi cần đấu với Hồng Hải, có Chương Kiến Phi ở phía trước đánh trận đầu...”

“Chúng ta chỉ cần làm ngư ông ngồi thu lợi.” Rosen mặt tươi như hoa.

Triệu Thành Tuấn giong tay: “Không, tôi còn muốn giúp anh ta một tay. Peter, hẹn cho tôi gặp Chương Kiến Phi, nói là tôi cần bàn chuyện làm ăn với anh ta, ngày mai gặp nhau trên sân golf.”

Giám đốc tài chính không kịp phản ứng: “Tổng giám đốc tìm anh ta làm gì, chúng ta có gì làm ăn với anh ta?”

Rosen gõ đầu giám đốc tài chính: “Đầu óc mịt đặc, đương nhiên là bán cổ phần, anh quên chúng ta là cổ đông lớn của Hồng Hải? Nếu chúng ta bán cổ phần cho Chương Kiến Phi, nói xem Chương Kiến Phi còn cần vận động Tô Nhiếp Nhĩ không?”

Giám đốc tài chính vỗ đùi: “Chính thế! Sao tôi không nghĩ ra!”

Peter đứng dậy: “Tôi đi liên hệ.”

Sáng hôm sau Triệu Thành Tuấn và Chương Kiến Phi gặp nhau trên sân golf vùng núi Thanh Tú. Thời tiết rất đẹp, buổi sáng còn chút mưa nhỏ, mặt trời vừa hiện ra, bầu trời như được thau rửa tinh khôi. Sương trên đầu ngọn cỏ long lanh như ngọc dưới ánh nắng ban mai. Một vùng núi triền miên chập chùng trải ra trước mắt, không khí tràn trề hương cỏ cây. Sân golf tựa sơn cận thủy, những thảm cỏ mềm quanh co khéo léo liên kết những hồ nước xanh và dải núi hùng vĩ, phía xa xa là dòng Áp Giang uốn khúc, không cần đánh golf, chỉ cần ngắm cảnh cũng là thiên đường.

Đã lâu Triệu Thành Tuấn không động đến chiếc gậy golf. Sau khi bị bệnh anh từ chối nhiều hoạt động, lại thêm nơi này anh không có bạn bè, sân golf này tổng cộng mới đến hai lần.

Chương Kiến Phi lại giống thường khách ở đây, ngay chủ sân cũng quen anh, nhìn thấy từ xa đã nện mà chào hỏi. Điều khiến Triệu Thành Tuấn ngạc nhiên hơn là, không biết từ bao giờ Chương Kiến Phi học được tiếng địa phương mặc dù còn chưa thạo, nhưng cũng ứng đáp khá tự nhiên.

“Anh có vẻ sống rất tốt, sắp bén rễ ở đây rồi.” Lời Triệu Thành Tuấn có phần châm biếm kín đáo. Hai người lúc này đang ở trên một con dốc, dưới chân dốc là chiếc hồ nhân tạo in bóng trời xanh mây trắng. Chương Kiến Phi vung gậy golf, cười lớn. “Anh nói vẫn kém, cần hòa nhập vào cuộc sống ở đây mới phát triển sự nghiệp tốt hơn.”

“Anh không định trở về Penang?”

“Tạm thời thì chưa.” Chương Kiến Phi chống gậy golf nhìn Triệu Thành Tuấn: “Còn cậu, khi nào trở về?”

“Khi Chương Thế Đức tắt thở.”

“Nhưng gần đây không thấy cậu có động tĩnh gì.”

“Bây giờ còn cần tôi động đến ông ta sao?” Triệu Thành Tuấn liếc anh, khoe miệng hơi nhếch: “Có Chương thiếu gia đối phó với cây đại thụ đó, tiểu bối như tôi chỉ cần đứng xem thôi, khi nào đến lượt tôi động thủ?”

Chương Kiến Phi lơ đãng nói: “Hôm nay cậu hẹn anh không phải để chơi golf.”

Triệu Thành Tuấn giờ ngón tay cái: “Thông minh đấy!”

“Bán cổ phần cho anh?”

“Anh biết à?”

“Ha ha, chúng ta là anh em, biết gốc biết rễ.” Chương Kiến Phi quả nhiên thông tuệ, anh chậm rãi nhắm lỗ golf phía xa, dường như đã đoán trước cuộc gặp hôm nay: “A Tuấn, anh đợi cậu từ lâu, chính là chờ cuộc hẹn này, chỉ sợ cậu không thèm nhìn anh nữa.”

“Làm ăn thôi mà, tôi có thể làm ăn với Tô Nhiếp Nhĩ, đương nhiên cũng có thể làm với anh.”

“Sao cậu có thể so sánh anh với Tô Nhiếp Nhĩ?”

“Có khác ư?”

“A Tuấn, anh biết cậu vẫn giận anh, năm trước Mao Tấn đến Nam Ninh định hòa giải nhưng cậu không chịu gặp, sau đó lại mất tích ba tháng, cậu có biết anh lo cho cậu thế nào không!” Chương Kiến Phi hoàn toàn không có tâm trạng chơi golf, đập bóng đi, anh cũng không nhìn nó có trúng hố không, chỉ mãi nói chuyện với Triệu Thành Tuấn: “Đúng, ba tháng đó rốt cuộc cậu đi đâu?”

Triệu Thành Tuấn quay mặt nhìn anh, giễu cợt: “Nói vậy là anh sai người theo dõi tôi không thành, theo dõi ba tháng cũng không tìm ra manh mối!”

Chương Kiến Phi không biết nói thế nào.

“Không cần theo dõi, tôi vẫn sống sò sò trên trái đất này, dù có chết cũng vui trong đất, tôi có thể trốn đi đâu?”

“A Tuấn!”

“Được rồi, không nói nhiều, tôi đến đây là bàn chuyện làm ăn với anh, không phải để ôn chuyện cũ.”

Triệu Thành Tuấn không muốn tiếp tục chủ đề đó.

Chương Kiến Phi ngại lại làm anh nổi nóng, tựa cằm vào gậy golf: “Làm ăn không phải rất dễ sao? Anh em chúng ta liên kết, thiên hạ vô địch! Em có tin không, hôm nay chúng ta chơi golf ở đây, ngày mai cổ phiếu của Hồng Hải đại sụt giá?”

Triệu Thành Tuấn cười: “Chắc chắn rồi, người sốt ruột nhất e có lẽ là Tô Nhiếp Nhĩ, ngày mai chắc chắn hẳn phải bán tháo cổ phần của mình ở Hồng Hải, lúc đó anh sẽ kiếm món lớn?”

“Anh kiếm lời của hắn làm gì, chỉ cần cậu nhượng cổ phần của cậu cho anh, Hồng Hải sẽ đại loạn.”

“Tôi chờ chính là câu đó của anh, nói đi, anh trả bao nhiêu?”

Chương Kiến Phi nói ra một con số.

Triệu Thành Tuấn cười ha hả: “Ok, coi như xong!”

Sau đó hai người vào câu lạc bộ cạnh sân ngồi nghỉ, tầng một câu lạc bộ là quán trà, những bức tường kính trong suốt không hề cản trở tầm nhìn, phóng mắt nhìn xa, trời thăm mây bay, hồ nước trong, bức tranh thiên nhiên sơn thanh thủy tú hoàn toàn thu vào tầm mắt.

“Khí sắc cậu xem ra khá tốt.” Chương Kiến Phi nhìn Triệu Thành Tuấn, vẻ quan tâm, lại quay về chủ đề vừa nãy. “Cậu nói thật đi, ba tháng vừa rồi rốt cuộc cậu đi đâu, anh đã tìm khắp nơi, ngay đến Mao Lệ cậu cũng bỏ mặc, có chuyện gì chăng?”

“Tôi chia tay với cô ấy rồi.” Triệu Thành Tuấn nói thân nhiên.

Chương Kiến Phi đắm đắm nhìn anh, cơ hồ không quá ngạc nhiên, mắt lại u ám. Anh quay mặt nhìn ra cảnh trí bên ngoài, cau mày.

Triệu Thành Tuấn lấy hộp thuốc lá, rút một điếu cầm trong tay: “Vừa trúng ý anh, không phải sao?”

“A Tuấn, không thể nói như vậy, mặc dù anh luôn cảm thấy hai người không hợp lắm, nhưng nếu hai người có thể đi đến kết quả, anh vẫn chúc phúc. Mao Lệ đã chịu nhiều đau khổ về tình cảm, anh mong cô ấy có thể sống hạnh phúc, không ngờ...”

“Anh còn yêu cô ấy?”

“Anh không biết nói thế nào, yêu hay không đã không còn quan trọng. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh cảm thấy cuộc đời còn những thứ khác quan trọng hơn tình yêu. Bây giờ anh đã có Tiểu Mai, anh có trách nhiệm chăm sóc cô ấy tốt nhất, còn Mao Lệ, anh chỉ có thể mong cô ấy gặp được một người thật lòng yêu cô ấy, mang đến cho cô ấy hạnh phúc.”

“Sao anh lại đoán tôi không thật lòng với cô ấy?”

“Nếu thật lòng, cậu đã không bỏ mặc cô ấy suốt mấy tháng. Trước Tết có lần anh gặp cô ấy trên phố, hôm đó trời rất lạnh, gió to, nhưng Mao Lệ ăn vận rất phong phanh, đi một mình như mất hồn, người lạnh run, lúc đó anh rất muốn cởi áo choàng của mình khoác cho cô ấy, nhìn bộ dạng tuyệt vọng của cô ấy anh rất đau lòng. A Tuấn, đó là thái độ của cậu đối với tình yêu? Thích thì theo đuổi, không thích thì đá, làm sao anh tin cậu?”

Triệu Thành Tuấn lại tỏ ra bất cần: “Tôi không muốn giải thích, quan hệ giữa tôi và cô ấy không liên quan đến anh, anh không nên nhắc đến cô ấy, đừng quên bây giờ anh là chồng người khác.” Nói đoạn, anh lập tức chuyển chủ đề: “À, tôi lại muốn hỏi anh, sao bỗng dưng anh lại không đội trời chung với Chương Thế Đức? Muốn lật ông ta?”

“Ông ta nói năng bạt mạng, chửi anh đã đành, còn chửi cha anh, chửi cả cậu nữa. Chương Kiến Phi mặt u ám: “Mấy năm vừa rồi, cậu cũng biết, anh luôn nhẫn nhịn, không ngờ ông ta không biết điều.”

“Anh định tính sổ với ông ta đến mức nào?”

“Chỉ cần ông ta chịu xin lỗi cậu và Tiểu Mai, anh sẽ tha cho ông ta. Nếu ông ta không chịu, anh sẽ không nể tình bác cháu. Đó là một mặt, nguyên nhân quan trọng là Hồng Hải cũng có cổ phần của anh, anh cũng là người thừa kế Hồng Hải, anh có thể không tham gia kinh doanh, nhưng anh có trách nhiệm gìn giữ sản nghiệp gia tộc. Hồng Hải bây giờ đã sa sút, hồi còn sống cha anh đã dốc hết tâm huyết vào đó, bây giờ Chương Thế Đức làm cho nó rối beng, ông ta không tập trung phát triển sự nghiệp, suốt ngày chỉ lo để phòng người này người kia, nội bộ cũng không quản lý nổi, các bè phái đấu đá nhau. Ông ta không hề nghĩ đến người đáng để phòng nhất chính là Tô Nhiếp Nhĩ, gã này mất hồ hâu háu, chỉ mong Hồng Hải càng loạn càng tốt, như vậy hẳn có thể giấu đồ bìm leo chiếm đoạt Hồng Hải, đã tâm của Tô Nhiếp Nhĩ cậu cũng biết, chắc chắn anh không để hắn đắc ý!”

Nhưng Chương Kiến Phi vẫn có chút băn khoăn, trong đợt Bác Vũ tổng thu mua cổ phiếu của Hồng Hải lần thứ hai, rõ ràng Hồng Hải không nhênh chiến như trước, thái độ gần như ngồi chờ chết, không có bất kỳ phản kích nào. Mấy ngày Bác Vũ thu mua nhiều nhất, Chương Kiến Đức lại đưa tùy tùng đi nghỉ mát ở Địa Trung Hải, bỏ mặc Hồng Hải như bầy quan ngồi xem kịch, không hề có phản ứng trước khả năng Hồng Hải có thể rơi vào tay Triệu Thành Tuấn.

“A Tuấn, cậu nhìn nhận thế nào?” Lúc này Chương Kiến Phi nhắc đến chuyện đó, lòng vẫn băn khoăn.

Triệu Thành Tuấn nhả một hơi khói dài, lơ đãng nói: “Có lẽ là do ông ta bị Tô Nhiếp Nhĩ kiềm chế quá dữ, anh nghĩ xem, với tình trạng thất thường hiện nay của Hồng Hải, tương lai không ngoài hai số phận, hoặc là bị chúng ta thu mua, hoặc là rơi vào tay Tô Nhiếp Nhĩ. Chương Thế Đức không ngờ, nếu hai khả năng chỉ có thể chọn một, có thể ông ta muốn Hồng Hải rơi vào tay chúng ta, Tô Nhiếp Nhĩ dù gì cũng là người ngoài.”

“Có lý, nhưng ông ta hận hai chúng ta muốn chết, lẽ nào giương mắt nhìn Hồng Hải rơi vào tay chúng ta?”

Triệu Thành Tuấn cười ha hả: “Nhưng vẫn còn hơn rơi vào tay tập đoàn Duy La Phan, tâm huyết mấy thế hệ của Hồng Hải lại lọt vào tay ngoại tộc, tội này chắc ông ta không gánh nổi!” Nhưng cuối cùng anh vẫn có chút băn khoăn: “Đương nhiên, tôi cũng là ngoại tộc, đây là điều tôi khó hiểu, tôi đã là ngoại tộc, lẽ nào Chương Thế Đức cam lòng trao Hồng Hải cho tôi? Lần thu mua vừa rồi, rõ ràng ông ta ngồi chờ chết, không hiểu rốt cuộc lão già đó có ý đồ gì?”

Chương Kiến Phi lẩm bẩm: “Có lẽ bởi vì... ông ta ít nhiều cũng niệm tình xưa.”

“Vớ vẩn! Tôi và ông ta có tình xưa gì?”

“A Tuấn, không thể nói như vậy, ông ta hận cậu, hình như rất ghét cậu, nhưng cậu không nhận ra ư, có lúc ông ta rất tốt với cậu, nếu không, năm xưa đã không cho cậu sang Anh du học. Cậu nhớ lại xem, hình như lúc đó rất cả những gì anh và Gia Minh được hưởng, cậu cũng được hưởng, thậm chí sinh nhật hàng năm ông ta còn tặng quà cho cậu, nếu anh nhớ không nhầm, anh lớn bằng này chưa bao giờ được ông ta tặng quà, cậu nói xem có lạ không?”

Triệu Thành Tuấn nhất thời không biết nói sao.

Chương Kiến Phi lại tiếp: “Anh cảm thấy quá kỳ quặc, hình như thái độ của ông ta với cậu rất mâu thuẫn, có lúc hận đến mức muốn lột da cậu đem rán, có lúc lại gần như cưng chiều, cảm giác đó rất khó diễn tả, giống như coi cậu là con, để mặc cậu làm theo ý mình, cậu muốn gây sự thế nào, chống đối thế nào cũng không chấp, đó là thái độ khoan dung điển hình của trưởng bối với con cháu, mặc dù bề ngoài tỏ ra giận dữ, nhưng trong lòng dường như không chấp...”

“Anh càng nói càng vớ vẩn! Tôi không phải là con ông ta, sao ông ta có thể không chấp tôi?”

“Cho nên anh mới thấy kỳ lạ.”

Đêm đó, Triệu Thành Tuấn hầu như không ngủ, anh không ngóc, mỗi lần khoan của Chương Kiến Phi thực ra cũng là lần khoan của anh. Trong quá trình Bác Vũ thu mua Hồng Hải lần thứ hai, thái độ ngồi chờ chết của Chương Kiến Đức quá đáng ngờ, nhất định ẩn chứa bí mật không thể nói ra. Chương Kiến Đức mong anh chết, sao có thể giương mắt nhìn Hồng Hải rơi vào tay anh? Để đối phó lâu dài với Bác Vũ thậm chí ông ta còn không ngại dẫn sói vào nhà, lôi kéo tập đoàn Duy La Phan làm chỗ dựa, bây giờ lại đột nhiên đầu hàng, giờ cổ cho anh chém, quả thực không phải là phong cách của Chương Thế Đức, hai lần thu mua, phương thức đối phó hoàn toàn khác hẳn, trong quá trình đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quá nửa đêm, ngoài trời có mưa nhỏ, Triệu Thành Tuấn nằm trên giường nhìn màn đêm đen như mực bên ngoài, lòng trống rỗng, chuyện cũ theo tiếng mưa gió dần dập ào về. Tám năm rồi, mẹ ra đi đã tám năm, nếu mẹ còn sống anh có rất nhiều điều muốn hỏi bà, anh mong đêm nay mẹ lại đi vào giấc mơ của anh, anh muốn ôm mẹ mà hỏi: “Tại sao mẹ đưa con đến thế giới này?”

Đêm sao mà cô đơn, mưa hắt trên cửa kính long lanh như vệt nước mắt, tám năm trước ở nước ngoài nhận được tin mẹ qua đời, một mình anh chạy như điên trên đường phố London, cũng trời mưa lạnh thế này, thấm vào áo anh, bao nhiêu năm anh thường mơ mình chạy cuồng cuồng trên con đường tối đen đuổi theo bóng mẹ đã đi xa. Có lúc giấc mơ quá thật, ngay giọt nước mắt ở khóe mắt mẹ cũng nhìn rất rõ, anh khóc lóc, kêu gào, anh muốn ôm thân hình run run của mẹ nhưng không thể nào tiến gần mẹ nửa bước. Khoảng cách giữa anh và mẹ không chỉ là âm dương sinh tử mà là vực thẳm đáng sợ hơn địa ngục, đến chết mà vẫn muốn kéo anh rời xa cái vực thẳm đó, nhưng anh biết, từ khi bước vào Chương gia, anh đã cùng mẹ rơi xuống vực thẳm, đời này kiếp này không thể giải thoát.

Quay trở về thời gian mười hai năm trước.

Triệu Thành Tuấn lúc đó đang học tại trường trung học của người Hoa ở thành phố Penang, hôm đó là giờ thể dục, trong lúc tập xà ngang anh trượt tay bị ngã xuống, không có vấn đề gì lớn, nhưng thầy giáo vẫn cho anh về trước. Anh về nhà và đã chứng kiến một cảnh lạ lùng.

Mỗi ngày sau khi tan học về nhà, đầu tiên bao giờ anh cũng chạy đi tìm mẹ.

Phòng ngủ của mẹ ở tầng ba tòa nhà lớn, vừa đến tầng một đã nghe thấy tiếng cãi cọ kịch liệt, ngoài tiếng khóc của mẹ còn cả tiếng của Chương Thế Đức. Lúc đó anh thấy rất lạ, sau khi cha dựng qua đời, Chương Thế Đức hầu như không bước chân đến nơi này, ông ta và gia quyến cũng không sống ở đây, ông ta đến đây làm gì?

Chương Thế Huân bị bệnh tim đột ngột qua đời nửa năm trước, Chương Thế Đức đường hoàng ngồi vào ghế chủ tịch hội đồng quản trị, ông ta hiện là chủ của Chương gia. Mẹ anh, Lưu Khoan Ngọc, rất sợ con người này, bình thường gặp ông ta còn không dám ngẩng đầu, nhưng thái độ của Chương Thế Đức với mẹ anh cơ hồ vẫn tạm được, ít nhất cũng không đuổi mấy mẹ con khỏi Chương gia coi như đã là ban ơn.

“Tại sao đến bây giờ cô cũng không chịu cho tôi một lời nói thật? Không cần cô niệm tình cũ, chỉ một câu nói thật cũng không được sao?” Triệu Thành Tuấn nghe thấy tiếng hét như sấm của Chương Thế Đức trên tầng vọng xuống.

Mẹ vẫn khóc khe khe.

Triệu Thành Tuấn xông lên tầng, va vào người Chương Thế Đức, lúc nhìn thấy anh, trông ông ta như con thú khát máu: “Đồ tạp chủng! Rốt cuộc mày là con ai? Sao không biết phép tắc như vậy!”

“Bác!” Lưu Khoan Ngọc đuổi theo đến cửa gọi.

Triệu Thành Tuấn kinh ngạc nhìn họ...

“Hự!” Chương Thế Đức sắc mặt rất khó coi, đẩy Triệu Thành Tuấn sang bên, chạy xuống tầng, còn Lưu Khoan Ngọc mặt đầy nước mắt.

Triệu Thành Tuấn khi đó mười sáu tuổi, coi như đã thành niên, anh lập tức hiểu ra.

“Mẹ! Mẹ sao thế?!” Anh hét hoảng nhìn mẹ.

Lưu Khoan Ngọc cả người run rẩy. Triệu Thành Tuấn vớ lấy con dao gọt hoa quả định chạy xuống tầng, gào lên: “Con phải giết ông ta! Con phải giết ông ta!” Lưu Khoan Ngọc ôm chặt anh khóc. Nhưng Triệu Thành Tuấn lúc đó mắt vẫn đỏ, cổ vùng khỏi tay mẹ, muốn đâm lao súc sinh thành trăm mảnh, mãi đến khi trong lúc giằng co con dao đâm phải mẹ, máu chảy như suối, anh mới quỳ dưới chân mẹ...

“Mẹ! Chuyện này rốt cuộc tại sao? Tại sao?” Triệu Thành Tuấn nắm tay mẹ đầy máu, mẹ vuốt tóc anh, khóc thê thảm: “Con trai, tất cả mẹ đều vì con... con và Tiểu Mai còn chưa trưởng thành, vẫn chưa đủ lông đủ cánh, mẹ phải bảo vệ các con, phải cho các con chỗ nương thân.

Triệu Thành Tuấn cũng khóc, hét to: “Mẹ, lẽ nào ra khỏi cái nhà này là chúng ta chết đói?”

“A Tuấn, rất nhiều chuyện sau này dần dần con sẽ biết, bây giờ mẹ nói con cũng không hiểu.” Lưu Khoan Ngọc trước sau chỉ nói như vậy, bà khóc cầu xin con phải kiềm chế. Đến giờ Triệu Thành Tuấn vẫn nhớ nét mặt mẹ lúc đó như có trăm điều đau khổ không thể nói ra, bà hình như đầy mâu thuẫn, có lúc muốn Triệu Thành Tuấn chăm chỉ học hành, sau này nên người, lấy lại công bằng cho người cha chết oan, có lúc lại muốn con khép lại mọi ân oán, chỉ cầu con sống bình an, sau khi trưởng thành rời xa nhà họ Chương.

Trong ký ức của Triệu Thành Tuấn hình như mẹ anh suốt đời đau khổ giằng co trong mâu thuẫn, anh chỉ nghĩ tại mẹ quá lương thiện. Chưa bao giờ anh tìm hiểu được căn nguyên nỗi đau khổ dằn vặt của mẹ, mặc dù đã tức đỏ mắt vẫn không làm gì được, anh vẫn chỉ là cậu thiếu niên mười mấy tuổi, như mẹ nói, anh chưa đủ lông đủ cánh, làm sao đấu lại Chương Thế Đức.

Nhưng anh không vì thế mà im lặng, không lâu sau, con chó cưng của Chương Thế Đức bị đâm chết ở vườn hoa, Chương Thế Đức nổi giận lôi đình, tuyên bố nếu tóm được kẻ giết chó sẽ băm ra thành trăm mảnh. Triệu Thành Tuấn lựa lúc vắng người, đến trước mặt Chương Thế Đức, rút ra con dao găm trong túi chỉ thẳng ông ta nói: “Chính tôi giết con chó, đó là cảnh cáo ông, nếu ông còn dám động đến một sợi tóc của mẹ tôi, kẻ bị đâm tiếp theo sẽ là ông, không đâm chết được ông, tôi sẽ đâm chết Chương Gia Minh, để ông tuyệt tử tuyệt tôn, không tin ông cứ thử xem!”

Nếu bình thường Chương Thế Đức chắc chắn đã vung nắm đấm, thật vô phép, một đứa bé nghèo mò côi cha mà dám uy hiếp ông ta, nhưng hôm đó ông ta không nói gì. Một thời gian dài, ông ta luôn theo dõi mỗi biểu hiện trên mặt Triệu Thành Tuấn, ánh mắt phức tạp khó hiểu. Với tuổi của Triệu Thành Tuấn lúc đó, anh không hiểu ánh mắt Chương Thế Đức, không hiểu sao lão già ấy chẳng có việc gì cũng nhìn anh dăm dăm, hình như trên mặt anh ẩn giấu bí mật nào đó. Mỗi lần như vậy anh đều đáp trả bằng ánh mắt dữ tợn, mối thù hận trong mắt đủ hủy diệt tất cả, mặc dù chưa thành niên, nhưng anh đã cao hơn Chương Kiến Phi cái đầu, không biết sợ ai. Mỗi lần thấy bộ dạng bất chấp của anh, Chương Thế Đức cũng có phần e ngại, cho nên ông ta lựa chọn yên lặng.

Có điều sau đó Chương Thế Đức không quấy rầy Lưu Khoán Ngọc nữa, ông ta vốn có thể đuổi mẹ con họ ra khỏi cửa, nhưng ông ta không làm như vậy, có lẽ là sợ thiên hạ chê cười. Hơn nữa cũng như tâm lý mâu thuẫn của Lưu Khoán Ngọc, thái độ của Chương Thế Đức đối với Triệu Thành Tuấn rất phức tạp, lúc tốt lúc xấu, có lúc căm ghét không muốn nhìn mặt, có lúc ánh mắt lại như gửi gắm hy vọng, chủ động nói chuyện với anh, hỏi thăm tình hình học tập, sinh nhật thậm chí còn tặng quà, nhưng Triệu Thành Tuấn trước sau không một chút thiện cảm với ông ta, ác cảm giữa hai người chưa bao giờ dịu đi, luôn luôn chỉ nói vài câu là tuốt gươm rút giáo, sặc mùi thuốc súng.

Trong mắt Chương Thế Đức, Triệu Thành Tuấn là con sói ngu xuẩn hung hăng, mặc dù chưa đủ lớn nhưng mắt đã tóe lửa, thái độ thù hận công khai đó khiến Chương Thế Đức căm ghét, cho nên sau khi anh học hết trung học, ông ta không do dự đưa anh và Chương Kiến Phi sang Anh quốc du học, nói thẳng với anh: “Mày có thể cút bao xa thì cút.”

Chương Kiến Phi tốt nghiệp sớm hơn anh một năm, sau khi về nước chủ động xin đến Thượng Hải làm việc, lúc đó Triệu Thành Tuấn đang học năm thứ ba đại học, mẹ anh buồn phiền sinh bệnh, Chương Thế Đức cố tình bưng bít thông tin, không cho Triệu Thành Tuấn trở về gặp mẹ lần cuối. Lưu Khoán Ngọc lúc đó đã mê man, gắng gượng được thấy mặt con, bà có nhiều điều cần nói với con, bà muốn nhìn mặt con lần cuối, nhưng cuối cùng bà vẫn không chờ được.

Nhiều năm qua, Triệu Thành Tuấn căm hận Chương Thế Đức cũng bởi vì ông ta không để mẹ con họ gặp nhau lần cuối. Mỗi lần gặp mẹ trong mơ, anh luôn thấy mẹ đứng khóc trong bóng tối. Tiếng khóc của mẹ rất đau đớn, bao nhiêu năm vẫn quanh quẩn trong giấc mơ đen tối của anh không chịu đi. Anh tuyệt vọng, cố gắng muốn đưa mẹ ra khỏi bóng tối, nhưng mỗi lần chạm được vào mẹ là mẹ biến mất. Bao nhiêu lần trong mơ như vậy, anh điên cuồng đuổi theo mẹ trong đường hầm tối om, xung quanh chỉ có tiếng mưa rơi, lạnh vô cùng, cảm giác này giống như toàn thân đầy vết thương, mỗi vết thương đều đang rỉ máu, máu chảy ra mang đi hơi ấm trong người anh, cho nên anh mới thấy lạnh như vậy.

“Tình tang, tình tang...”

Tiếng chuông điện thoại vang đột ngột, Triệu Thành Tuấn giật mình thức giấc, anh nằm trên giường ngơ ngác nhìn quanh, mãi không sao xác định được là mơ hay là thực, cánh cửa kính thông ra ban công hé mở, gió thổi tung bức rèm trắng, đêm qua mưa suốt, gió sớm mang theo hơi ẩm nặng nề, thảo nào anh lạnh như vậy. Nhưng lúc này trời đã nắng, ánh nắng từ ban công rọi vào, đọng một mảnh vàng tươi trên chiếc thảm nâu, thấp thoáng nghe thấy tiếng xe phun nước rửa đường phía dưới, một ngày mới lại bắt đầu.

Triệu Thành Tuấn thờ dờn, dụi mắt nghe điện thoại, là điện của phó tổng giám đốc Rosen từ Penang gọi đến: “Brant, đã dậy chưa? Tôi vừa gửi cho anh bản báo cáo phân tích, giá cổ phiếu của Hồng Hải hôm nay sụt mạnh...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bắc Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Người đời thường vận hội đến cùng, để thời gian trôi qua vô vị, mùa đông lo mùa hạ đến chậm, mùa hạ lo mùa đông sắp về, cho nên các người không ngừng lang thang, mãi miết đi tìm một chốn xa vời phi thực bốn mùa đều nắng hạ, tôi không hâm mộ.

__ “Nghệ sĩ dương cầm trên biển” __

Từ bỏ cũng là yêu

Đúng như Chương Kiến Phi dự đoán, buổi tối ngay sau hôm anh và Triệu Thành Tuấn chơi golf với nhau, phía Kuala Lumpur báo tin, giá cổ phiếu của Hồng Hải bất ngờ giảm mạnh chỉ trong vòng một ngày, tin Triệu Thành Tuấn và Chương Kiến Phi vốn mâu thuẫn giờ lại liên minh đối phó với Hồng Hải

lan ra như quả bom bùng nổ, nghe nói xuất hiện trên trang nhất các báo ở Penang, không chỉ nội bộ Hồng Hải đại loạn, ngay tập đoàn Duy La Phan cũng chấn động. Buổi trưa, giám đốc điều hành Tô Nhiếp Nhĩ gọi điện cho Chương Kiến Phi định giảng hòa chuyện cũ, Chương Kiến Phi rất khách khí nhắc anh ta: “Đây là chuyện nhà của họ Chương chúng tôi, không liên quan đến người ngoài các anh, hơn nữa vì mối quan hệ lâu năm, tôi vẫn khuyên anh hành sự thận trọng, bởi vì một khi đại đao buông xuống tôi không dám đảm bảo không làm tổn thương người vô tội.”

Câu đó ngầm bảo Tô Nhiếp Nhĩ nên rút khỏi Hồng Hải, nếu không khó tránh cùng chìm với Hồng Hải.

Thực chất đó là mưu kế của Chương Kiến Phi, anh muốn đẩy Duy La Phan ra khỏi Hồng Hải, bởi vì hai năm nay sở dĩ Hồng Hải còn giương giương tự đắc là do có Duy La Phan làm chỗ dựa, nhiều dự án đều có Duy La Phan tham dự. Trong thời gian đương chức ở Hồng Hải, Chương Kiến Phi nhiều lần nhắc nhở Chương Thế Đức không thể để Duy La Phan nhúng quá sâu vào Hồng Hải, nếu không sau này có sự cố, Hồng Hải sẽ bị cô lập, nhưng Chương Thế Đức không bỏ vào tai, trái lại tin rằng Duy La Phan tham gia càng sâu vào kinh doanh của Hồng Hải, càng có thể khống chế đối phương: “Chúng ta chìm họ cũng không được lợi gì, cùng trên một con thuyền, chết cùng chết.”

Chương Kiến Phi không thuyết phục được Chương Thế Đức, chỉ nhắc ông ta: “Coi họ là phao cứu mạng, một khi họ qua cầu rút ván, người chết trước tiên là chúng ta.”

Trên thực tế, Chương Thế Đức nửa đời lăn lộn trên thương trường không phải không nhìn ra hậu quả đó, có điều ông ta vô kế khả thi, Duy La Phan cũng là một con sói, đâu phải ông ta không biết?

Còn Chương Kiến Phi biết rõ tử huyệt của Hồng Hải, chỉ cần đẩy được Duy La Phan ra, Hồng Hải mất chỗ dựa tức khắc không đánh cũng sập. Vì vậy, công ty Nirvana của anh không chỉ ra sức thu mua cổ phiếu của Hồng Hải mà còn cướp nhiều dự án quan trọng trong tay Duy La Phan, đẩy Duy La Phan khỏi dự án khai thác khu du lịch đảo Huy Châu là ví dụ điển hình nhốt bót nanh cọp. Thâm hiểm nhất là, thông qua nhân viên nội bộ của tập đoàn Duy La Phan, anh tung tin Duy La Phan có liên quan đến những vụ giao dịch đen trên thị trường cổ phiếu và hối lộ quan chức chính quyền. Tin này lập tức gây sóng gió ở Penang, nhiều quan chức bị điều tra, Duy La Phan nhất thời bị đẩy vào đầu sóng ngọn gió, người cầm chèo Tô Nhiếp Nhĩ đứng ngồi không yên. Do giá cổ phiếu của Hồng Hải sụt mạnh nên vốn của Duy La Phan cũng bị giảm không ít, không chỉ bị cơ quan hữu trách điều tra mà còn mất đi khá nhiều dự án, anh ta nhất định phải thận trọng.

Lúc này đến lượt Bác Vũ ra tay, Triệu Thành Tuấn ở Nam Ninh vẫn theo dõi cuộc chiến, nhìn lửa cháy gần tàn liền mỉm cười cho thêm củi, tuyên bố lập tức ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần cho Nirvana, bán toàn bộ cổ phần của Hồng Hải dưới tên Bác Vũ cho Nirvana. Tin vừa lan ra, Kuala Lumpur và thành phố Penang tức thì náo loạn, bởi vì một khi chuyển nhượng thành công, Nirvana có khả năng cùng với Duy La Phan trở thành cổ đông lớn thứ hai của Hồng Hải, chỉ cần mua thêm khoảng 14% cổ phần nữa là trở thành cổ đông lớn nhất, lúc đó Hồng Hải sẽ đổi chủ, Chương Thế Đức chỉ có thể về vườn.

Đúng như Chương Kiến Phi từng nói thẳng vào mặt Chương Thế Đức: “Hôm nay tôi rời khỏi cương vị đó, sau này khi tôi lại ngồi vào đây nhất định không có chỗ cho ông.”

Đây thực ra là lời Chương Kiến Phi nói lúc tức giận, ý đồ thực sự thu mua Hồng Hải của anh chắc Chương Thế Đức nắm rõ, cho nên Chương Thế Đức tỏ thái độ bàng quan. Ông già thông minh đương nhiên hiểu, để Hồng Hải rơi vào tay Tô Nhiếp Nhĩ thì thà để rơi vào tay Chương Kiến Phi và Triệu Thành Tuấn, bác cháu đầu đá một sống một chết, thực ra đều hiểu ngầm ước đó. Hơn nữa, ông ta tuổi đã cao, ngày rút lui cũng không còn bao xa, rút đi để Hồng Hải có một tương lai tốt, ông ta cũng không xấu hổ lúc đi gặp tổ tiên, còn với đứa con trai bất tài Chương Gia Minh, ông ta chưa bao giờ kỳ vọng, nếu trao Hồng Hải vào tay nó, ông ta biết, sớm muộn cũng bị nó phá tan.

Tuy nhiên, Chương Kiến Phi đã nghĩ quá đơn giản, anh quên Chương Gia Minh cũng là người thừa kế hợp pháp của Hồng Hải. Thấy địa vị thừa kế của mình bị lung lay, Chương Gia Minh đâu chịu ngồi chờ chết như cha. Cho dù không tiếp quản được Hồng Hải, anh ta cũng phải kiếm món hời, cho nên Chương Gia Minh gửi thư cho Chương Kiến Phi, nói trong tay anh ta có 15% cổ phần của Hồng Hải, nếu bọn họ không tỏ thành ý, anh ta sẽ nhượng lại cho Tô Nhiếp Nhĩ. Chương Kiến Phi phát hoảng, tìm Triệu Thành Tuấn bàn bạc, Triệu Thành Tuấn nhận trách nhiệm đi đàm phán với Chương Gia Minh, kết quả anh ta đưa ra một cái giá trên trời, còn nêu hàng loạt điều kiện phi lý. Chương Kiến Phi rất bức, chưa biết làm thế nào, hai ngày sau, đột nhiên từ Penang có tin báo, Chương Gia Minh gặp tai nạn xe hơi bất ngờ, bị thương rất nặng, dự đoán cho dù cứu được cũng sẽ thành người thực vật, chuyện này khiến Chương gia vốn đã sóng gió càng thêm đại loạn.

Chương Kiến Phi lập tức gọi điện cho Triệu Thành Tuấn: “A Tuấn, cậu làm phải không?” Đang là buổi sáng, giọng Triệu Thành Tuấn ử ử oai, chắc vừa ngủ dậy: “Tôi làm gì?”

“Chương Gia Minh bị tai nạn!”

Triệu Thành Tuấn thân nhiên “Ồ” một tiếng: “Anh ta bị tai nạn?”

“A Tuấn, có phải cậu làm không?”

“Anh đã nhận định là tôi làm, sao còn phải gọi điện làm gì? Tôi nói không phải tôi làm, anh có tin không?” Triệu Thành Tuấn còn ngáp: “Thế nào, Chương Thế Đức tìm anh tính sổ chẳng?”

“A Tuấn, cậu ác quá! Cho dù anh ta không bán cổ phần cho chúng ta, cậu cũng không cần phải...” Chương Kiến Phi giận dữ, anh không ngờ sự thế lại thành ra thế này, Chương Gia Minh rút cuộc vẫn là anh em họ của anh, vẫn cùng huyết thống, anh vốn vẫn coi trọng huyết thống, trong lòng dù hận Chương Gia Minh cũng không muốn lấy mạng anh ta.

Triệu Thành Tuấn đặc biệt lạnh lùng: “Chương Kiến Phi, anh lại nổi lòng nhân từ Bồ Tát phải không? Trước hết khoan nói có phải tôi làm hay không, tôi chỉ muốn nói với anh, nếu cổ phần của anh ta rơi vào tay Tô Nhiếp Nhĩ thật, chúng ta sẽ thua thảm hại! Tên cặn bã Chương Gia Minh đó, thiếu gì người

muốn tính sổ với hắn, anh cũng không có chứng cứ là do tôi gây ra, tôi nói là trùng hợp chắc anh không tin, cho nên tôi không muốn phí lời giải thích. Nghe đây, hợp đồng chuyển nhượng cổ phần vẫn ký bình thường, hiểu không?”

Đầu óc Chương Kiến Phi hoàn toàn rối loạn, giọng nghẹn ngào: “Anh không ký nữa, Chương Gia Minh đã thành ra như vậy, bác sĩ nói cho dù cứu sống được cũng trở thành người thực vật, anh làm sao ký được!”

“Có thể, anh có thể không ký, vậy thì nói cho anh biết, nếu anh dám không ký, tôi sẽ biến anh ta từ người thực vật thành người chết hẳn.” Triệu Thành Tuấn cười khẩy: “Anh đã nhận định là tôi làm, tôi làm thêm tí nữa cũng chẳng sao, tốt nhất anh nên thu lại lòng nhân từ quý tha ma bất của anh đi! Có lẽ hẳn hoàn toàn không có sổ cổ phần đó, chẳng qua hẳn muốn kiếm của anh một món, hẳn biết anh sẽ không bỏ qua, anh thông minh như vậy, IQ còn cao hơn tôi, sao đến lúc quan trọng đầu óc lại thiếu minh mẫn như thế?”

Chương Kiến Phi không đối lại được, anh biết lời Triệu Thành Tuấn không phải không có lý, nhưng thấy Chương Gia Minh rơi vào cảnh đó, anh lại không hề cảm thấy may mắn, trong lòng vô cùng áy náy. Anh là người lương thiện, quen nhường nhịn và ản ản, nếu Chương Thế Đức không ép anh, sẽ không có chuyện anh rời khỏi Hồng Hải, cả đời anh không hề có ý nghĩ làm hại ai. Sự tuyệt tình của Triệu Thành Tuấn khiến anh lo sợ.

Bởi vì không biết sau đó Triệu Thành Tuấn sẽ còn làm những chuyện tuyệt tình thế nào, anh chỉ có thể trì hoãn hợp tác với Bác Vũ. Triệu Thành Tuấn năm lần bảy lượt gọi điện giục không kết quả, nổi giận dưng dưng trong điện thoại: “Anh trì hoãn, anh cứ việc trì hoãn, hoãn đến lúc Hồng Hải đổi chủ anh khóc cũng không kịp! Duy La Phan chỉ mong chúng ta lục đục, bọn họ đã bắt đầu có động tĩnh!”

“A Tuấn, anh không phải không hợp tác, chỉ muốn thêm thời gian suy nghĩ.” Chương Kiến Phi đành chống chế nhưng anh không ngờ, sự việc xảy ra ngay sau đó nghiệm chứng dự đoán của Triệu Thành Tuấn, không lâu sau khi Chương Gia Minh bị tai nạn vào viện, trước khi Nirvana và Bác Vũ ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, có tin báo từ Perang, Hồng Hải đột nhiên bầu hội đồng quản trị mới, Chương Thế Đức thoái vị, Tô Nhiếp Nhĩ trở thành chủ tịch điều hành mới của tập đoàn Hồng Hải!

Khi phó tổng giám đốc Mã Tiên Dũng từ Kuala Lumpur gọi điện báo tin, Chương Kiến Phi sững sờ chết đứng, đang là buổi sáng, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào phòng sáng trưng, nhưng trước mắt anh tối sầm, những chớp nhà nhấp nhô cao thấp ngoài cửa sổ như chao đảo. Anh thở khó khăn, run đến nỗi không cầm nổi điện thoại: “Tin... có chính xác không?”

“Chính xác, mười giờ sáng nay bọn họ tổ chức họp báo.”

Thì ra, đúng như Triệu Thành Tuấn dự đoán, Chương Gia Minh tham lam bắt tài, một mặt đưa ra cái giá chót vót với Chương Kiến Phi, một mặt bí mật gặp gỡ Tô Nhiếp Nhĩ. Chương Kiến Phi chẳng qua chỉ do dự hai ngày nhưng Tô Nhiếp Nhĩ đã nhanh tay hơn, cướp được 15% cổ phần cực kỳ quan trọng đó của Hồng Hải trong tay Chương Gia Minh. Tâm huyết mấy thế hệ của họ Chương hoàn toàn bị chôn vùi trong tay gã phá gia chi tử đó. Có câu, giặc trong nhà khó tránh, lão già Chương Thế Đức nằm mơ cũng không thể ngờ, gia nghiệp lão ta lao tâm khổ tứ giữ gìn, phút chốc bị thằng con trai phá tan, tập đoàn Duy La Phan đã thành công nắm quyền điều hành Hồng Hải, thay hội đồng quản trị mới, Tô Nhiếp Nhĩ trở thành chủ nhân mới của Hồng Hải.

Khỏi nói Chương Kiến Phi, ngay Triệu Thành Tuấn cũng bất ngờ, Tô Nhiếp Nhĩ tuyệt nhiên không thể xem thường, hẳn tuyên bố sự việc trước Chương Kiến Phi và Triệu Thành Tuấn, không ngoài ý đồ muốn giành quyền chủ động tuyệt đối, việc nhà binh cốt ở thần tốc, lần này hẳn thắng, hơn nữa một mũi tên trúng hai đích, thắng cả Chương Kiến Phi và Triệu Thành Tuấn, chắc hẳn đang đắc ý.

Trong phòng làm việc của Triệu Thành Tuấn, Chương Kiến Phi đứng ngồi không yên: “Anh quá sơ suất! Cứ nghĩ cổ phần trong tay Tô Nhiếp Nhĩ không đủ không chế Hồng Hải, không ngờ hắn đã lôi được Chương Gia Minh vào cuộc!”

“Tất cả đều tại anh! Nếu anh không chần chừ ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, Hồng Hải bây giờ đã là của chúng ta!” Triệu Thành Tuấn tức phát điên: “Bây giờ anh hối hận chưa? Hối hận có ích gì?”

Chương Kiến Phi cúi đầu ủ rũ: “Anh tập trung chú ý vào Chương Gia Minh, không ngờ Tô Nhiếp Nhĩ ra tay nhanh thế.” Anh lắc đầu thở dài: “Hắn đã nhắm sổ cổ phần đó từ lâu, còn chúng ta đều bị che mắt! Chẳng trách đạo trước cổ phiếu của Hồng Hải sụt mạnh như thế, Duy La Phan không những không bán cổ phiếu mà còn ngấm thu mua, anh đã sơ suất, thật quá sơ suất, bây giờ phải làm sao? Gia sản mấy thế hệ của họ Chương sắp bị Duy La Phan cướp mất...”

“Không liên quan đến tôi!” Triệu Thành Tuấn tựa vào đi văng, vắt chân cười khẩy: “Tôi không phải người họ Chương, tôi rất vui thấy Hồng Hải sụp đổ, Tô Nhiếp Nhĩ đã thay tôi tính sổ với Chương Thế Đức, tôi cũng chẳng có gì phàn nàn. Ha ha, rất thú vị, bây giờ tôi rất muốn biết lão già Chương Thế Đức nên cười hay nên khóc, tôi và anh không có được Hồng Hải, ông ta đã chặn được chúng ta ở ngoài cửa Chương gia, nhưng lại để mất Hồng Hải, để Tô Nhiếp Nhĩ chiếm vị trí của mình, anh xem ông ta khóc hay cười?”

“A Tuấn!”

Buổi tối Triệu Thành Tuấn ở văn phòng giải quyết nốt công việc ban ngày chưa hoàn thành, sau khi chia tay với Mao Lệ, ngày nào anh cũng ở lại văn phòng rất muộn mới về nhà, nhất định phải làm đến kiệt sức, trở về tắm xong lăn lên giường là ngủ, buổi sáng thức dậy giống như cái tử hoàn sinh, lại bắt đầu một ngày mới. Công việc luôn bận làm không hết, thực ra anh rất sợ mình rồi rã.

Anh hạ bớt ánh sáng đèn văn phòng, như vậy càng nhìn rõ ánh đèn thành phố ngoài cửa sổ, anh rất thích đứng trên cao ngược nhìn bầu trời. Anh thích đứng trên cao nhìn xuống vạn tượng hồng trần bên dưới, không có nguyên do, chỉ muốn gần bầu trời một chút, gần thiên đường một chút, gần Thượng đế một chút. Mà thế sự như bàn cờ, số mệnh khôn lường như mây bay gió cuốn, sức mạnh của con người quá bé nhỏ, đứng trên cao một chút, liệu có thể nhìn thấu thế giới này hơn không? Bây giờ nghĩ lại sao mà ấu trĩ, ngay nỗi lòng người con gái mình yêu anh cũng nhìn không thấu, anh có thể nhìn thấu gì đây?

Điện thoại nội bộ réo gấp, trong căn phòng yên tĩnh càng đặc biệt chói tai.

“Tổng giám đốc, Chương Thế Đức tiên sinh muốn gặp anh.” A Mạc nói.

Chương Thế Đức? Anh hơi sững người: “Ông ta tìm tôi làm gì?”

“Em không biết, ông ta bảo muốn nói chuyện với anh.”

“Nói máy cho tôi.”

“Vâng.”

Sau khi đường dây đã thông, có đến nửa phút hai bên đều không lên tiếng, anh biết Chương Thế Đức định nói gì, dứt khoát chờ ông ta mở miệng. Rất lâu sau, giọng già nua và khàn đặc của Chương Thế Đức từ Penang xa xôi vọng đến: “Cậu ra tay quá ác!”

Ngữ khí hình như khá bình thường, không gằn lên như anh tưởng.

Triệu Thành Tuấn vô cùng điềm tĩnh: “Sao chủ tịch Chương lại nói thế?”

“Sự đã đến nước này, cậu còn gì không dám thừa nhận?” Đầu dây bên kia dừng lại, giọng càng khàn: “Tôi vẫn biết cậu đủ nhẫn tâm ra tay tuyệt tình, đầu gối cậu còn ác hơn tôi tưởng tượng. Gia Minh cố nhiên bắt tội, nhưng hai đứa lớn lên bên nhau, mặc dù không mấy hòa hợp, nhưng rốt cuộc vẫn là người một nhà, lòng cậu dù oán thù cũng không đến mức khiến nó thành ra như bây giờ. Đáng lẽ cậu nên làm nó chết đi, chết là xong, cùn lắm là ta đích thân chôn nó! Bây giờ nó thành ra vô tri vô giác, một ngày nào đó ta nhắm mắt, Gia Minh không có người dọn xác... A Tuấn, ta nhìn cậu lớn lên, cậu trở nên ác độc như vậy từ bao giờ? Cha mẹ cậu đều là người lương thiện, rốt cuộc cậu giống ai mà lòng lang dạ sói như thế”

Nói xong, Chương Thế Đức bật khóc trong điện thoại.

Triệu Thành Tuấn lặng lẽ nghe ông ta nói hết, thở dài: “Chủ tịch Chương, chuyện của Chương Gia Minh tôi cũng vừa mới biết, mặc dù tôi thường nguyên rủa anh ta, nhưng chuyện này quả thực tôi không liên quan, ông không thể vì tôi có hiềm khích với anh ta mà đổ tội lên đầu tôi, ra tòa cũng cần chứng cứ.”

“Cậu đừng dài dòng ba chuyện đó, nếu để cho cảnh sát tìm ra chứng cứ cậu đã không phải là Triệu Thành Tuấn! Hôm nay tôi gọi cú điện này không phải để hỏi tội, nói thực tôi đã bắt lặc với cậu, cậu vốn thông minh, ra tay tuyệt tình, tôi già rồi, đầu sao được với cậu? Đúng như cậu nói, tôi không có chứng cứ chứng minh cậu làm chuyện đó, tôi chỉ muốn nhắc cậu, sự đã đến nước này, bất luận ngày trước Chương Gia Minh đã làm gì với cậu, đến đây đều chấm dứt, nó đã phải trả giá cho việc nó làm, ân oán của quá khứ nên kết thúc ở đây...”

“Thôi đi, Chủ tịch Chương, tội ác của cha con ông vẫn còn ít sao? Đừng diễn trò mù mẫn với tôi, tôi không mấy may động lòng đâu, bởi vì sự việc quả thực tôi không làm, điều này chỉ có thể coi là ác giả ác báo.”

“Phải, ác giả ác báo! Kể cả cậu!” Chương Thế Đức trở nên xúc động: “Dù gì tôi cũng là người gần nằm trong quan tài, sau khi tôi chết mọi thứ của Chương gia chung quy vẫn là của các cậu, đường đời của cậu và Kiến Phi còn dài, tôi không muốn các cậu đi vào con đường cũ của tôi.”

“Tôi không phải là người họ Chương, ông đừng kéo tôi vào!” Triệu Thành Tuấn không thể giữ bình tĩnh.

“Nhưng cậu lớn lên bằng cơm của Chương gia, đó là điều cậu vĩnh viễn không thể phủ định, nếu ngày xưa cha Chương Kiến Phi không cưu mang, cậu và em gái đã chết đói từ lâu.”

“Tôi thà chết đói! Ăn cơm của Chương gia các người là nỗi nhục lớn nhất đời tôi!”

“Cậu thật không biết điều, tôi đã có lòng tốt nghĩ cho cậu, nhưng cậu vẫn vô tình, Gia Minh đã thành ra như vậy, Chương gia còn hy vọng vào ai, nếu không phải là cậu và Kiến Phi? Tôi dù già cũng chưa đến mức lú lẫn, chỉ mong cậu đừng chìm đắm trong oán thù của quá khứ, cậu phải từ bỏ oán thù, mới có thể đi tốt nửa đời sau.”

“Ông hy vọng vào Kiến Phi còn được, đừng hy vọng vào tôi, tôi không có liên quan gì với Chương gia các người! Tôi nói lại lần nữa, tôi không phải họ Chương, tôi không liên quan đến các người! Đừng mong tôi tha thứ cho các người! Tôi vĩnh viễn không tha thứ cho ông và Chương Gia Minh! Vĩnh viễn!” Nói xong anh đập máy đánh “cách”, chưa hả giận lại vớ điện thoại ném lên tường, sau đó là giấy tờ ống bút, khung ảnh, tượng trên bàn đều gạt phăng xuống đất, một tiếng động lớn trong phòng làm việc khiến A Mạc phòng thư ký bên ngoài giật mình, cô mở cửa, còn chưa hiểu chuyện gì, Triệu Thành Tuấn đã hét lên: “Đi ra!”

A Mạc sợ hãi vội vàng đóng cửa.

Lát sau, Triệu Thành Tuấn từ trong phòng xông ra, mặt vẫn hầm hầm phẫn nộ, không nhìn A Mạc, sập cửa bỏ đi. A Mạc đuổi theo run run tiến anh vào thang máy, mãi vẫn không hết run. Cô chưa bao giờ thấy anh tức giận đến thế. Cô hơi hối hận đã chuyển cho anh cú điện thoại đó, anh và Chương Thế Đức có mối thù không đội trời chung, cô biết, nhưng lại không suy nghĩ hậu quả, đã quấy rầy anh. Giá như lúc đó cô không nói máy cho anh, mặc dù được anh đồng ý. Ông chủ tức giận đập phá văn phòng, người thu dọn tàn cuộc cuối cùng vẫn là cô.

Văn phòng bừa bải, khắp nền là mảnh kính vỡ và giấy tờ, A Mạc một mình thu dọn, cô chưa ăn tối, đói hoa mắt, bụng âm ỉ đau.

Đạo này tối nào ông chủ cũng bận đến khuya, ông chủ chưa đi, là thư ký gần gũi nhất, cô đương nhiên cũng không thể đi. Mặc dù nhiều lần anh nói cô không cần ở lại, nhưng A Mạc không dám, không đơn thuần chỉ để xứng với đồng lương, mà thực sự cô cũng thích “hương thụ” buổi tối một mình cùng anh, mọi người về hết, chỉ còn lại anh và cô, cách một tấm cửa, cô thấy lòng tràn ngập ấm áp. Có lúc ông chủ còn gọi cô cùng đi ra ngoài ăn đêm, sau đó lái xe đi qua những con đường ẩm đạm đưa cô về nhà, mặc dù anh ít nói, ánh mắt dừng ở cô không quá ba giây, nhưng với cô đã đủ ngọt ngào suốt mấy ngày. Có lúc cô cũng cảm thấy coi thường bản thân, nhưng không biết làm sao.

Khi thu dọn gần xong, cửa đột nhiên mở. Cô giật mình, ngoái lại, là Peter, anh cầm một túi ni lông có vẻ rất ngạc nhiên: “Chuyện gì vậy?”

Peter mang bữa tối đến cho A Mạc, thực ra phải bữa ăn đêm mới đúng, anh giải thích, lái xe qua đây thấy văn phòng vẫn sáng đèn đoán là cô chưa ăn tối, vậy là mua đồ đưa đến. Còn chuyện ông chủ phần nộ bỏ đi anh không bắt ngờ: “Mấy ngày nay tâm trạng ông chủ không tốt, cô không có việc đứng động đến anh ta, nếu không phải việc quá khẩn cấp không nên nói mấy.”

“Chia tay với bạn gái sao?” A Mạc quả thực rất đói, ăn ngấu nghiến chẳng giữ ý, cô cũng rất cảm động Peter mua đồ ăn cho cô.

“Rất nhiều vấn đề, không chỉ chuyện đó.” Trong khi A Mạc ăn, Peter thu dọn nốt, anh nhặt lên chiếc khung ảnh, hỏi A Mạc: “Cái này có giữ lại không?”

A Mạc liếc nhìn, miệng đầy trứng rán, nói: “Có, chắc chắn có!”

Thực ra đó là bức ảnh chụp phong cảnh hải đảo nào đó, có lẽ là từ trên vách đá ven biển chụp xuống, dưới chân vách đá là sóng biển nhấp nhô và bãi cát trắng, trên mặt biển phía xa có một chiếc thuyền cá, cảnh tượng rất yên tĩnh. Peter ngắm nghía bức ảnh, không thấy có gì đặc biệt: “Bức ảnh này cũng giữ lại?”

“Anh không biết đâu, bức ảnh này ông chủ luôn mang theo người, trụ sở văn phòng ở Penang cũng có một bức, cũng là cảnh này, ông chủ rất trân trọng, hình nền máy tính xách tay cũng là bức ảnh này.”

“Đây là đâu?” Peter cảm thấy nó chẳng có gì đáng lưu giữ.

“Không biết, có lẽ là một nơi nào đó anh ấy từng qua.”

“Đảo kiểu này Mã Lai thiếu gì, tôi thấy để ảnh bạn gái còn có lý, sao lại để bức phong cảnh này, thật không hiểu anh ta.” Peter lại đặt lên bàn: “Ngày mai cô thay giúp khung kính khác, anh ta đã mang theo người, nhất định là có ý nghĩa đặc biệt.”

“Phải, chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt, anh ấy cũng chỉ mang theo hai bức ảnh bên người, ngoài bức này còn bức chân dung mẹ anh ấy. À, ở đây.” A Mạc chỉ cho Peter, cả chiếc bàn rộng chỉ còn khung ảnh này vẫn nguyên vẹn, trong ảnh là một phụ nữ chừng ngoài bốn mươi, miệng mỉm cười mắt nhìn thẳng, đẹp mê hồn, khí chất cao quý, mặc dù miệng cười, vầng trán vẫn thoáng ưu tư, khuôn mặt Triệu Thành Tuấn hầu hết được kế thừa của mẹ, bao gồm cả nét buồn.

“Đẹp thật!” Peter trầm trồ.

A Mạc nhún vai: “Đương nhiên, hai anh em họ đều rất đẹp, đều di truyền từ mẹ.” Vừa nói xong, di động đổ chuông, A Mạc nhìn mã số, là Triệu Mai gọi.

“Lại sao thế Chương phu nhân?” A Mạc nghĩ muộn thế này Triệu Mai còn gọi, chắc chắn không phải chuyện hay.

Quả nhiên, Triệu Mai khóc tím tím trong điện thoại: “A Mạc, tớ muốn gặp cậu.”

“Có chuyện gì?”

“Gặp rồi nói.”

Thực ra chuyện cũng đơn giản, buổi chiều Chương Kiến Phi đưa cô đi đảo Mộng mua túi xách, gặp Mao Lệ ở đó, nhưng cô ta không nhìn thấy họ. Chương Kiến Phi nhìn thấy Mao Lệ trước, Triệu Mai chọn xong bảo anh trả tiền, gọi hai câu anh không phản ứng, đang định kéo anh, phát hiện anh nhìn ra ngoài cửa, Triệu Mai nhìn theo, lập tức hiểu ra, mắt tối sầm, nếu không ở chỗ đông người chắc chắn cô đã nổi điên.

Trở về nhà hai người cãi một trận kịch liệt, đến nỗi cả hai không được ăn tối, người giúp việc làm một bàn thức ăn bị Triệu Mai hất đổ, cuối cùng Chương Kiến Phi bỏ đi, để lại mình Triệu Mai trong nhà, khóc lóc âm trời.

Những cuộc cãi vã như vậy gần đây đặc biệt nhiều, lẽ ra hai người sống ở Nam Ninh phải rất yên ổn, nhưng Triệu Mai lại luôn cho rằng Chương Kiến Phi cô tình đến Nam Ninh, cô tình lập công ty ở đây là vì không thể xa Mao Lệ, dù anh che giấu, một mực nói là do yêu cầu công việc, Triệu Mai cũng không tin, đó chính là nguồn gốc mâu thuẫn của họ.

Ở đâu chẳng lập được nghiệp, sao nhất định là Nam Ninh? Nhất là Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn đã chia tay, bây giờ Mao Lệ lại độc thân, Chương Kiến Phi quanh quẩn ở thành phố này, mục đích đã quá rõ ràng. Con người ta sợ nhất đi vào ngõ cụt, sau khi mất đứa con, tinh thần Triệu Mai hơi khác thường, trở nên mẫn cảm và đa nghi, bất luận Chương Kiến Phi giải thích thế nào cô cũng một mực cho rằng anh vì Mao Lệ mới ở lại đây, Chương Kiến Phi có trăm miệng cũng không giải thích được, càng giải thích Triệu Mai càng nghi ngờ, cãi nhau triền miên, luôn âm nhà âm cửa.

Đương nhiên còn một chuyện khác càng khiến Triệu Mai hiểu lầm, Chương Kiến Phi từ chối sinh con. Mặc dù anh nói tạm thời chưa sinh vì nghĩ đến sức khỏe của cô, nhưng Triệu Mai lại cho là anh có toan tính khác, rõ ràng anh không muốn vướng bận con cái, không có con, sau này anh rút lui càng dễ,

như vậy càng khiến ý muốn có con của Triệu Mai thêm mãnh liệt.

Sự bất đồng vợ chồng xung quanh chuyện đó trực tiếp dẫn đến những cuộc xô xát triền miên. Từ sau khi Triệu Mai sinh non, Chương Kiến Phi hết sức dè dặt trong sinh hoạt vợ chồng, luôn cân thận sử dụng biện pháp, khiến Triệu Mai cảm thấy anh không những không muốn có con, mà rõ ràng còn có ý định bỏ cô, hai người đêm đêm thường cãi nhau, cuối cùng Chương Kiến Phi đánh vào ngủ trong phòng sách, còn Triệu Mai khóc suốt đêm, cả hai đều kiệt sức.

Trong một quán cà phê ở Hamaton, nghe Triệu Mai khóc lóc kể lể xong, A Mạc thực tình không biết nói gì, nói nặng lại sợ Triệu Mai càng bị kích động, không nói gì nhất định cô càng nói dai.

“Cậu bảo tôi nên nói gì với cậu đây? Tiểu Mai, tôi cứ nghĩ sau khi tái hợp với Chương tiên sinh cậu đã suy nghĩ thông suốt, sao vẫn quanh quẩn trong con ngõ cụt đó? Chẳng phải cũng chỉ tình cờ gặp Mao Lệ mà thôi? Sống cùng thành phố, sao tránh khỏi gặp nhau, có lẽ cậu chuyện bé xé to rồi?”

“Đừng, tôi chuyện bé xé to, nhưng tại sao tôi với anh ta nhất định phải sống ở thành phố này? Tại sao chúng tôi không quay về Penang? Đó mới là nhà của chúng tôi! Anh ta ở lại đây không phải vì người đàn bà đó ư! Anh ta không có được cô ta, vậy là ở lại đây, si mê đến thế là cùng! Các người đều trách tôi gây sự vô lý, nhưng tôi không ngốc, tôi có cảm giác riêng, tôi ghét thành phố có người đàn bà đó, tôi ghét cảm giác đó, tôi chỉ muốn xa người đàn bà đó một chút không được sao?”

Triệu Mai mất mọng đỏ, nhất định lòng cô đau đớn tột cùng cho nên có thể khóc to như thế bất chấp chỗ đông người, mặt nhẩn nhúm, tuyệt vọng. A Mạc chưa bao giờ chứng kiến, không biết an ủi bạn thế nào, đành để cho cô khóc. Khóc mãi một lúc, cô lại đòi uống rượu, A Mạc không ngăn được, thấy cô gào lên giữa quán cà phê, quá chướng mắt, đành gọi một chai sâm panh.

Chưa uống hết chai, Triệu Mai đã gục trên bàn ngủ thiếp.

A Mạc không lay được cô, đành gọi điện cho Chương Kiến Phi nói rõ, Chương Kiến Phi lập tức đến đưa cô về. A Mạc tiễn ra lề đường, giúp anh mở cửa xe: “Cảm ơn, phiền cô quá.” Chương Kiến Phi đặt Triệu Mai vào ghế, thắt dây an toàn, quay người nhả nhận cảm ơn A Mạc.

“Không có gì, tôi chỉ lo với tình trạng tinh thần như hiện nay của Tiểu Mai, rất khó khuyên giải.”

“Cô ấy không nghe cũng đành vậy.” Dưới ánh đèn đường, Chương Kiến Phi dánh điệu vô cùng mệt mỏi, giọng khàn đặc: “Tôi đã cố gắng hết mức, rất cả tại tôi tự làm tự chịu, không trách được ai.” Nói xong anh lên xe, lẳng lặng lái đi.

Mỗi người đều phải trả giá cho sự lựa chọn của mình, ban đầu Chương Kiến Phi lựa chọn cuộc hôn nhân này không hề nghĩ rất có thể anh lại giẫm lên vết xe cũ. Nhưng cuộc sống thực tế còn tồi tệ hơn anh tưởng tượng, hôn nhân rồi ren vô phương cứu chữa. Triệu Mai còn khó sống hơn Mao Lệ trước kia, Mao Lệ nhiều nhất cũng chỉ ngang bướng, cô không yêu anh nên cũng không quan tâm đến anh, còn Triệu Mai quá yêu anh nên u mê lú lẫn không thể phân biệt trắng đen, cô tự giã vò bản thân cũng như giã vò anh đến chết, người giã vò anh vì vậy cũng trối chết tim anh, mâu thuẫn của hai người có lẽ chính ở đó.

Chương Kiến Phi biết, cho dù trở về Penang Triệu Mai cũng vẫn như thế, chỉ cần Mao Lệ còn sống trên đời, một khắc cô cũng không buông lời cảnh giác, cô đã hoàn toàn đi lệch đường. Cho dù họ lên sao Hỏa cũng không giải quyết được vấn đề, cô vẫn cho rằng lòng anh vẫn còn Mao Lệ, cô muốn anh phải móc tim ra, phải cắt nát hai chữ Mao Lệ trong lòng, cô mới yên tâm, mặc anh máu chảy như suối, chết đi sống lại. Cô chỉ cần lòng anh có cô, cô yêu cầu anh yêu cô! Anh nhất thiết phải yêu cô! Nhưng chuyện đó hoàn toàn không thể, cho dù moi tìm ra, anh cũng không yêu cô, trước kia anh còn có thể thương cô như em gái, nhưng bước vào cuộc sống hôn nhân, tình thương đó cạn dần theo từng trận xô xát hàng ngày, anh đã mệt, tâm lực đều mỏi mòn.

Chương Kiến Phi quả thực mệt mỏi, lại thêm thiếu ngủ triền miên, tinh thần căng thẳng, công việc quá tải, cơ thể bằng thép cũng không trụ được, ngày thứ hai sau cuộc cãi cọ với Triệu Mai, anh ngã gục ở văn phòng...

Triệu Thành Tuấn có lẽ ghét nhất là bệnh viện, chỉ muốn cả đời không phải đặt chân đến nơi ấy, nhưng nghe nói Chương Kiến Phi bị ngất phải nhập viện, là đối tác làm ăn, anh không thể không đi thăm. Chương Kiến Phi bị viêm màng phổi do cảm mạo không chữa trị dứt điểm, bệnh cũng không nghiêm trọng, nhưng cần nằm viện ít ngày, phần lớn thời gian anh đều ngủ, Triệu Mai lo lắng nhìn anh ngủ lì bì không tỉnh. Những năm qua cô quen được anh chăm sóc, bây giờ đến lượt cô chăm sóc chồng, cô không biết làm thế nào. Hơn nữa, không ngờ lại gặp anh trai ở bệnh viện.

Anh em quá lâu không gặp, mặc dù sống cùng thành phố, nhưng Triệu Thành Tuấn luôn từ chối gặp em gái, Chương Kiến Phi từng nhiều lần đứng ra hòa giải nhưng vô ích.

Đây là phòng VIP, hành lang rất vắng và yên tĩnh, Triệu Thành Tuấn từ phòng bệnh đi ra, Triệu Mai cầm cặp lồng cháo ra khỏi thang máy, hai người bắt gặp nhìn thấy nhau, ở khoảng cách mấy mét, Triệu Mai vẫn cảm thấy người anh trai tỏa ra hàn khí đáng sợ, ánh mắt như gai, đâm khắp người cô.

“Anh... anh cũng đến.” Triệu Mai làm mình làm mẩy với Chương Kiến Phi nhưng trước mặt Triệu Thành Tuấn lại khác hẳn, cô từ nhỏ đã sợ anh, nói to cũng không dám.

Triệu Thành Tuấn đi đến trước mặt cô, nhìn từ trên xuống dưới, tức đỏ mặt: “Đúng là không biết điều, ở Penang làm loạn chưa đủ, đến đây vẫn chứng nào tật ấy, đã không sống được với anh ta sao lúc đầu còn lấy?”

Triệu Mai cúi đầu nhìn mũi giày của mình, không dám mở miệng.

“Làm loạn như thế có dễ chịu hơn không?” Triệu Thành Tuấn hỏi dồn, chứng tỏ anh biết tình hình của cô, không gặp nhau, nhưng chắc chắn anh có

nguồn tin biết mâu thuẫn giữa cô và Chương Kiến Phi. Bản thân cô cũng biết, Chương Kiến Phi sức khỏe vốn rất tốt, đột nhiên ngã bệnh, đa phần là tại cô, không phải cô không áy náy, bây giờ bị anh trai trách mắng, càng tủi thân, nước mắt trào ra.

“Khóc? Vẫn còn mặt mũi để khóc!” Mặt anh rần lạnh như đá, giọng không cao, nhưng thần sắc rất đáng sợ: “Nếu không sống được với nhau thì dứt khoát ly hôn đi, ầm ĩ làm gì? Tôi bị cô làm mất mặt đủ rồi!”

Triệu Thành Tuấn quả thực không để đâu hết giận, từ nhỏ nuông chiều cô em, để nó làm gì cũng chỉ nghĩ đến bản thân, không hề biết chia sẻ cảm thông, mới chịu tủi thân một chút đã cảm thấy cả thế giới nợ mình. Triệu Thành Tuấn tức giận, cũng chẳng buồn nói nhiều, nói vài câu, lập tức bỏ đi không muốn nhìn nữa.

Vừa rời trong phòng bệnh, Chương Kiến Phi lòng đầy bức xúc cuối cùng đã bộc lộ tâm tư, kể với Triệu Thành Tuấn về sự bất lực của mình với cuộc hôn nhân này: “A Tuấn, cậu cứ trách mắng, anh tự chuốc lấy, không trách ai. Có điều anh không biết nên tiếp tục cuộc hôn nhân này thế nào, anh không thể moi gan cho Tiểu Mai xem, nhưng không hề hài lòng với cô ấy, anh thực bụng muốn cùng cô ấy làm lại từ đầu, nhưng Tiểu Mai không chịu, sống chết cho rằng anh ở lại Nam Ninh là vì Mao Lệ, giải thích thế nào cô ấy cũng không nghe. A Tuấn, anh phải làm gì? Cậu nói xem anh phải làm thế nào? Anh đã làm hết mức có thể cho Tiểu Mai, anh chưa muốn sinh con là vì nghĩ cho sức khỏe của cô ấy, bác sĩ đã nói với anh, cô ấy không nên có thai ngay sau khi bình phục, nếu không có thể suốt đời không thể sinh con, anh đã nói với Tiểu Mai như vậy, nhưng cô ấy không tin...”

“Đáng đời!” Triệu Thành Tuấn chỉ nói có vậy.

“Anh đáng bị như thế, anh biết, nhưng A Tuấn, hãy nói thật với anh, nếu anh không sống được với Tiểu Mai, cậu có càng hận anh? Anh không biết mình còn có thể trụ được bao lâu, anh đã đến nước này...”

“Hai người ly hôn đi.” Triệu Thành Tuấn ngắt lời anh, không do dự: “Đã không sống tiếp được thì nên chia tay cho xong, để tôi nhìn thấy khỏi bận lòng, tôi đã biết hai người không sống được với nhau, kết thúc sớm càng sớm giải thoát!”

Chương Kiến Phi sững người: “Cậu không trách anh?”

“Tôi trách anh bao giờ? Trách anh có ích gì? Tôi còn muốn thấy hai người như thế này!”

Chương Kiến Phi không nói gì, trở nên tư lự. Có lẽ anh đang nghĩ nên kết thúc cuộc hôn nhân thế nào, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiểu Mai không điên thì anh cũng phát điên.

“Nếu anh ly hôn, lòng vẫn còn lưu luyến Mao Lệ, có thể theo đuổi cô ta, tôi không có ý kiến gì.” Khi Triệu Thành Tuấn nói câu đó, Chương Kiến Phi quá đổi kinh ngạc.

Triệu Thành Tuấn lại điềm tĩnh khác thường, nói dừng dừng: “Có lẽ đó là kết cục tốt nhất, xoay một vòng, mọi người lại trở về chỗ cũ.” Anh nhún vai: “Trái đất tròn mà, từ đoạn cuối trở về đoạn đầu chưa hẳn là không thể.”

“A Tuấn...”

“Tôi hoàn toàn nghiêm túc.”

Có thật mình nghĩ vậy không? Trong thang máy, Triệu Thành Tuấn cũng ngạc nhiên, bởi vì những lời anh vừa nói với Chương Kiến Phi không phải đã được chuẩn bị, có lẽ trong tiềm thức anh từng nghĩ như thế, nhưng khi nói thẳng ra vẫn thấy kinh ngạc. Anh thầm nghĩ, nói ra lời đó có lẽ chứng tỏ anh từ bỏ thật, cái không thuộc về mình, gắng mãi cũng không được, giống như Tiểu Mai với Chương Kiến Phi, con bé này dù có đưa cả tính mạng ra cũng chưa hẳn có được tình yêu của Chương Kiến Phi. Chương Kiến Phi chiều chuộng nhìn cô không phải vì yêu mà vì trách nhiệm và bản tính lương thiện của anh ta, điểm này bản thân Chương Kiến Phi cũng hiểu.

Tình cảm là thứ không thể nói rạch ròi, một sợi chỉ đỏ một đầu chỉ có thể buộc được một người, người thừa ra nên rút lui. Triệu Thành Tuấn cảm thấy mình là “người thừa” đó, anh không thể cho Mao Lệ hạnh phúc cô cần.

Buông tay cũng là yêu, không phải sao?

Nhưng tiếc là Triệu Mai không ngộ ra điều đó, con bé hoàn toàn rơi vào ngõ cụt, trừ phi bản thân nó tỉnh ngộ tự thoát ra, nếu không, chẳng ai giúp được, Triệu Thành Tuấn hầu như không hy vọng gì về chuyện đó.

Ra khỏi thang máy, ở tầng một tòa nhà chính của bệnh viện rõ ràng cảnh tượng khác hẳn, người qua lại, bệnh nhân, y tá hộ lý đi lại tấp nập, Triệu Thành Tuấn cau mày, anh vốn không ưa chỗ đông người.

Đang đi nhanh ra phía cổng, ánh mắt anh bất ngờ chạm vào một bóng người quen, mái tóc dài, chiếc váy mùa hè nhẹ xấp màu cánh sen, từ cổng đi vào.

Cô tươi trẻ tựa đóa sen mới nở còn đọng sương, đáng thương tha, có lẽ do cô quá gầy, lại thêm tà váy bay nhẹ, bước phiêu diêu như đi trong mây.

Chia tay mấy tháng, đây là lần đầu tiên anh tình cờ gặp cô. Có phải thần giao cách cảm? Vừa nhắc đến cô với Chương Kiến Phi, mới đi ra lại gặp cô. Cô luôn nổi bật, trong biển người, anh nhắm mắt cũng có thể cảm nhận sự tồn tại của cô. Lúc nhỏ đọc sách giáo khoa sinh học thấy nói, nhiều loài động vật, dựa vào mùi cơ thể để tìm bạn tình, anh dựa vào gì?

Mao Lệ hiển nhiên nhận ra anh, nhưng ngây ra mãi không phản ứng được.

“Ô, đã lâu không gặp, Mao Lệ!” Triệu Thành Tuấn không thể giả bộ không quen biết, anh mỉm cười bước đến, chìa tay ra: “Chào em.”

Mao Lệ bối rối giơ tay, khẽ chạm vào bàn tay anh: “Chào anh, thật trùng hợp, sao anh lại đến đây?”

“Đi thăm một người bạn, còn em?”

“Em cũng thế.”

Người ta bảo những cặp tình nhân đã chia tay, khi gặp lại không thể là bạn bè, Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn hình như không đến nỗi thế, có lẽ cả hai đều là người thẳng thắn, cũng chẳng có hận thù, và lại cũng từng có tình cảm. Gặp lại mặc dù khó nói vẫn là “bạn” nhưng cũng không phải là người lạ, chào hỏi, nói vài câu, có sao.

Hôm đó đúng là Mao Lệ đến thăm bệnh nhân, một đồng nghiệp cùng phòng phẫu thuật, mọi người đều đã lần lượt đến thăm, cô do bận, trì hoãn đến hôm nay, không ngờ lại gặp Triệu Thành Tuấn. Thế giới này thật cuộc quá nhỏ. Mao Lệ xem ra khá bình tĩnh, nhưng tâm trí rối loạn, cảm giác nụ cười trên môi cứng đờ, hai người nói mấy câu rồi cáo biệt. Mao Lệ đang vội, Triệu Thành Tuấn hình như cũng bận, nhưng vào thang máy, cô mới nhận ra lòng bàn tay đầy mồ hôi, ý nghĩ lộn xộn trong đầu, hình như nghĩ rất nhiều, lại hình như chẳng nghĩ gì, thang máy đầy người, ồn ào, cô cũng không nhận ra.

“Tiểu thư, cô lên tầng mấy?”

Thang máy đã lên tới tầng tám, mọi người ra gần hết, Mao Lệ không biết mình cần đến tầng mấy, người phụ trách thang máy nhìn cô, có lẽ tưởng cô mệt mỏi.

Cô lắp bắp: “Xin hỏi... khoa nội ở tầng mấy?”

“Tầng sáu, cô đi quá rồi.”

“Ồ, xin lỗi, phiền anh nhấn giúp tầng sáu.”

Xuống tầng sáu thăm bạn đi ra, đầu óc Mao Lệ vẫn u u mê mê, vừa nói những gì cũng không nhớ. Thật chẳng ra sao! Cô thăm nguyên rửa bản thân.

Xuống tầng một, qua căn phòng lớn rộng thênh thang, Mao Lệ đi thẳng ra bãi lấy xe.

Do hôn vía đang ở đâu đâu, chẳng nhìn thấy gì, Triệu Thành Tuấn đi theo cô một đoạn trong vườn hoa cũng không biết, cuối cùng bị anh vỗ vai từ phía sau mới từ từ ngoảnh lại.

“Anh... sao anh lại ở đây?” Về giật mình luống cuống của cô rất buồn cười.

Anh cười hòa nhã: “Đợi em.”

Hai người ngồi nói chuyện dưới giàn nho trong vườn hoa bệnh viện. Anh mặt trời chiếu qua tán lá dày lọt xuống, lung linh nhảy múa trên người họ, như vuốt ve an ủi, trong không khí thoảng mùi hương, hương hoa hay mùi nước hoa, anh cũng không rõ.

Nói chuyện chẳng đâu vào đâu... dạo này em thế nào, em rất tốt, còn anh, anh cũng tốt, vân vân... Một điều khiến Triệu Thành Tuấn hơi bất ngờ là, có lẽ Mao Lệ đã trấn tĩnh, thái độ cởi mở hơn hẳn, chủ động nói cười với anh, hỏi rất nhiều chuyện, cả những vấn đề trong công việc trước đây không hỏi nhiều, giờ cũng nhiệt tình quan tâm, còn nói đùa, mấy lần cô đến tòa nhà Địa Vương ăn cơm, định ghé thăm anh, lại e ngại, sợ anh từ chối.

Triệu Thành Tuấn lúc này lòng chộn rộn bao cảm xúc: “Sao anh có thể từ chối em? Chúng ta vẫn là bạn, không phải ư?”

“Đúng, chúng ta là bạn, ha ha!” Mao Lệ cười hồn nhiên, xem ra cô còn xúc động hơn anh, có lẽ qua một thời gian bình tĩnh suy nghĩ, cách nhìn nhận của cô đã khác, chẳng hạn cô cảm thấy quả thực Triệu Thành Tuấn không hề nợ cô, cô cho rằng anh lợi dụng cô để trả thù Chương Kiến Phi cũng không hẳn đúng, bởi vì nghe nói bây giờ hai người đang hợp tác, có lẽ cô đã hiểu lầm anh. Lúc đầu khi chia tay, cô không muốn nghe bất kỳ giải thích nào của anh, anh cũng không giải thích, cô yêu cầu chia tay, anh tôn trọng. Mao Lệ cảm thấy cô vẫn hiểu anh, con người này kiêu ngạo từ trong máu thịt thâm căn cố đế đầy tự tin, không thêm nói dối, trong logic của anh, nếu có được thứ gì đó bằng nói dối, thì thật không đáng, người không có nhân cách mới hành động như vậy, anh không làm được chuyện đó.

Cho nên Mao Lệ bắt đầu nhìn nhận lại chính mình, anh đã không chịu giải thích chứng tỏ không có gì khuất tất. Anh quá kiêu ngạo, cô hiểu lầm anh cũng không giải thích, anh không hạ mình cầu xin cô quay lại, ngay việc đó anh cũng làm được.

Hai người nói một lát, rồi cùng đi ra bãi đỗ xe.

Mao Lệ lên xe trước, nhưng lúc quay xe gặp khó khăn, quay đi quay lại cuối cùng bị tắc ở lối ra, xung quanh toàn xe, cô không thể nào quay được đầu xe của mình, cô biết, mấy năm lái xe, trình độ cũng không đến nỗi như vậy, chắc là do đầu óc rối loạn. Triệu Thành Tuấn đã lên xe của mình, thấy thế bước xuống, đến gần cửa xe cô: “Đề anh.”

Anh thành thạo nhanh chóng đưa chiếc xe của cô ra khỏi bãi đỗ, dừng lại dưới bóng cây trong vườn hoa, Mao Lệ ngồi ở ghế bên ngó nhìn anh, ánh mắt vuốt ve từng đường nét trên mặt anh, ánh mắt anh vẫn sâu như biển trong đêm, cặp môi mím lại kiên nghị, những nếp gấp nhỏ trên đó quá đỗi quen thuộc, và cảm giác mềm mại khi chạm vào, hương bạc hà thoảng thoảng... Đầu cô choáng váng, đường gân thớ thịt run run, mặt hình như nóng ran, lòng

cũng nóng ran, vội vàng quay đi nhìn ra cửa sổ. Triệu Thành Tuấn vẫn không xuống xe, anh quay sang nhìn cô, cô ngoảnh đi chứng tỏ đang lúng túng, vành tai cũng đỏ, mê hồn nhất là khi cô đỏ tai, anh vô cùng quen thuộc từng xúc cảm trên mỗi tác da thịt đó...

Bầu không khí trong xe trở nên kỳ dị, hai người đều không nói, không phải do bối rối mà do... không thể nào chịu nổi. Triệu Thành Tuấn chỉ cảm thấy toàn thân như đang bị nung nóng, không thể chịu nổi, dòng điện kỳ diệu giữa hai người bắt đầu lan ra, anh từ từ áp lại gần cô, sau khi giờ tay vén mấy sợi tóc mai vào bên tai, không tìm được anh hôn lên đó. Mao Lệ run bắn, cảm giác mê từ vành tai lan nhanh như dòng điện trên toàn cơ thể, cô quay mặt lại, khoảng cách quá gần, hai mũi chạm nhau. Cô nhắm mắt theo bản năng, cũng dán môi vào đó theo bản năng, anh ngẩn ra nửa giây rồi nhanh chóng hướng ứng nụ hôn của cô, nụ hôn cuồng quýt không thể kiềm chế, quen thuộc như vậy, dường như họ chưa từng chia xa, họ chỉ kéo dài cuộc vui đêm trước.

Hai người hôn nhau rất lâu trong xe, có lẽ ý thức được đây không phải là chỗ âu yếm, anh thờ dốc buông cô ra, lái xe rời bệnh viện. “Xe của anh vẫn còn ở bãi đỗ.” Mao Lệ mất đủ lực nhìn anh. Triệu Thành Tuấn một tay xoay vô lăng, một tay vuốt tóc cô: “Mặc kệ.”

Đúng, mặc kệ, mặc kệ rất cả. Dù anh biết như thế vô trách nhiệm với cô, nhưng anh vẫn không thể kiềm chế, lòng anh, cơ thể anh, đều cháy bỏng khao khát cô.

Những ngày chia tay, anh lao vào công việc để quên nỗi nhớ, ban ngày bận rộn còn được, nhưng mỗi khi đêm xuống, một mình đi lại trong nhà, nhìn chiếc gối bỏ trống, lòng anh héo hắt.

Mỗi tối anh đều xem lại đĩa phim Hiệu ảnh Tháng Tám mà cô để quên, mỗi tình tiết, lời thoại đều đã thuộc, anh xem rất hứng thú, có lúc vừa xem vừa ngủ thiếp trên đi văng. Tỉnh lại, ngoài cửa sổ luôn là tang täng sáng, căn phòng toàn đầy sinh khí nhưng lại trống rỗng âm ảm như đã lâu không có người ở, tỏa mùi hoang phế. Anh thường nằm trên đi văng, bất động nhìn trời sáng dần bên ngoài, cảm giác cuộc sống của mình đang mòn mỏi một cách vô nghĩa, làm việc cật lực, nhưng không biết vì sao mình tồn tại, yếu hết lòng, lại không được đền đáp như ý, anh đang dần dần hoang phế cùng với căn nhà.

Chìa khóa căn hộ anh để trên xe, không vào được nhà, đành đến căn hộ của Mao Lệ. Hai người xuống xe, hôn từ thang máy đến cửa phòng, lại từ cửa phòng vào sofa phòng khách, quần áo quăng đầy trên sàn, đó là cách âu yếm quen thuộc của họ, đau khổ và cuồng nhiệt, nếu đây cũng là một sự tiêu hao sinh mạng, anh nguyện chết vì nó, chết trong mê đắm. Mao Lệ muốn hưởng ứng anh, nhưng lại luống cuống không biết thế nào, anh kiên nhẫn dẫn dắt cô, từ từ đi vào trạng thái tốt nhất.

Sofa phòng khách không rộng lắm, hai người lăn xuống thảm, Triệu Thành Tuấn ưa sạch sẽ, cơ hồ không muốn làm chuyện đó trên nền, vậy là bế xốc cơ thể trần trụi đó đi vào phòng ngủ. Anh cũng từng đến căn hộ của cô, nhưng chỉ ở lại một lát, chưa bao giờ vào đó. Về mặt này hình như anh có một tâm lý hơi đặc biệt, nhất định chuyện đó phải diễn ra trên địa bàn của mình, ít nhất là nơi mình có thể chủ đạo, anh mới có thể hoàn toàn thoải mái. Mà phòng của Mao Lệ bài trí rất nữ tính, tường giấy có hoa văn theo phong cách điển viên, mặc dù âm áp nhưng nhìn không quen, chiếc giường lộng lẫy như giường công chúa, mềm như nằm trên bông, cũng chẳng sao, nhưng trên cột giường treo bức màn sa màu tím và đầu giường chất đầy các loại chuột Mickey bằng nhung khiến anh bối rối, không hoàn toàn thoải mái.

Kết thúc hơi vội vàng, Triệu Thành Tuấn vào nhà tắm chỉnh sửa rồi bước ra, Mao Lệ đã mặc xong váy áo đang thu dọn tàn cuộc. Hai người chung sống không phải một hai ngày, nhưng chưa bao giờ bối rối như thế.

Triệu Thành Tuấn ra phòng khách ngồi trên sofa, bỗng hỏi: “Có nước không?”

“Có, để em lấy.” Mao Lệ vội rót nước cho anh.

Anh uống hết nửa cốc nước mới trở lại bình thường, còn Mao Lệ nghiêm trang ngồi đối diện, nhìn nhau, giống như hai người xa lạ lần đầu gặp gỡ, không thể hình dung nửa giờ trước còn âu yếm mãnh liệt trên giường.

“Xin lỗi, anh quá xúc động!” Anh bất ngờ nói ra câu đó, rút hộp thuốc, lại nhớ ra không phải nhà mình, hỏi cô: “Có thể không?”

“Anh hút đi, không sao.” Mao Lệ đẩy chiếc gạt tàn lại.

Anh châm lửa, cúi đầu, lại tỏ ra bối rối như lúc ở bệnh viện: “Anh không nên như thế, nhưng không thể kiềm chế. Xin lỗi, sau này không thể nữa.”

Anh rất mâu thuẫn, lòng rối ren, Mao Lệ hoàn toàn không biết.

“Anh nói thế nghĩa là gì?” Mao Lệ ngờ ngác nhìn anh, không hiểu người đàn ông vừa rồi còn hòa nhập xác thịt vào cô sao phút chốc trở nên xa lạ như vậy.

“Em không yêu anh, không phải sao?” Câu nói này làm cô hiểu ra. Anh ngẩng lên nhìn cô, lặng lẽ nhả khói thuốc: “Biết rõ em không yêu anh, vẫn xúc phạm em như thế, anh thật xấu hổ.” Lời của anh thực ra còn có ý nghĩa khác, ý anh là, biết rõ không thể cho em kết quả vẫn gần gũi em, không chỉ đáng xấu hổ mà còn ích kỷ.

Hai mắt cô long lanh, cô hoàn toàn hiểu lầm ý anh, môi run lên: “Em không cảm thấy anh xúc phạm em, em tự nguyện, anh nói như vậy chẳng phải nói thẳng em đáng xấu hổ, không yêu anh nhưng vẫn lên giường với anh, chắc em là hạng đàn bà vô liêm sỉ nhất, có phải thế không?”

“Anh không nói thế.”

“A Tuấn, em biết, em không nên viết những lời như thế nếu làm tổn thương anh, em rất xin lỗi.”

“Không, em không cần xin lỗi, tốt nhất em đừng yêu anh, tốt nhất không nên yêu anh, như thế mới tốt cho mọi người, thật đấy!” Anh nhanh chóng hút hết nửa điều thuốc, búng tàn thuốc, nói: “Đương nhiên cả hai chúng ta đều thích, hai bên cùng hấp dẫn nhau, đó là chắc chắn, đàn ông và đàn bà chưa hẳn có tình yêu mới cùng nhau, anh không phản đối lối sống đó, ý anh nói, nếu em bằng lòng.”

Mao Lệ đứng bật dậy: “Ý anh là gì? Có phải anh nói, chẳng lẽ giữa chúng ta cũng không có tình yêu, hai bên cùng thích nhau, lên giường cũng chẳng là gì, chúng ta có thể là bạn tình của nhau, cho nên anh không phản đối lối sống đó? Triệu Thành Tuấn, tôi biết tôi chai mặt, chia tay rồi vẫn lên giường với anh, nhưng tôi cũng không đến nỗi chai mặt như anh nói.”

“Em quá xúc động, Mao Lệ!” Triệu Thành Tuấn lặng lẽ nhìn cô.

“Anh lập tức ra khỏi nhà này, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” Mao Lệ người run bắn không thể tự chủ, nước mắt ứa ra.

Triệu Thành Tuấn không nói nửa câu, dập tắt điều thuốc, lặng lẽ đứng lên ra khỏi phòng.

Mao Lệ nhào lên sofa khóc vật vã. Cô không biết vấn đề xảy ra ở đâu, rõ ràng vừa rồi hai người còn tốt như vậy, dường như có dấu hiệu tình xưa lại cháy, vậy mà chớp mắt anh đã trở mặt. Là anh quá tàn nhẫn hay là cô hiểu lầm ý anh?

Không biết khóc bao lâu, Bạch Hiền Đức gọi điện đến, hét lên trong máy: “A lô, Mao Lệ, cô đi thăm người ốm mà đi suốt buổi sáng, bây giờ đã là ba giờ chiều, đang làm gì vậy?”

“Em đến ngay.”

Mao Lệ rửa mặt, mắt vẫn hơi sưng, lấy đá chườm vẫn không hết. Không biết làm thế nào, đành đi làm với bộ dạng đó, Bạch Hiền Đức mắt sắc, Mao Lệ vừa bước vào phòng nhận thấy ngay, hỏi: “Cô sao thế?”

“Không sao, vào bệnh viện thấy cảnh buồn.” Trên đường đi, Mao Lệ nghĩ ra có đó.

“Người chết à?”

Cô chỉ ậm ừ.

Bạch Hiền Đức lắc đầu: “Một người chết ở bệnh viện mà làm cô khóc đến thế này, người quen à?”

“Vâng, quen.”

“Cô nhìn thấy người ta tắt thở?”

“Không, tôi cảm thấy người tắt thở là tôi, tôi mong người tắt thở là tôi.”

Bạch Hiền Đức ngơ ngác: “Làm việc đi.”

Mao Lệ thầm nguyên rửa bản thân, đã chia tay, nên giữ thể diện, đường ai nấy đi, ai ngờ cuối cùng vẫn dính vào nhau, vấn đề rốt cuộc là ở đâu? Mao Lệ nghĩ mãi không ra, cô đã hạ mình, do mẩu giấy viết trong lúc bức xúc, cô cũng đã xin lỗi anh, tại sao anh vẫn để bụng? Cô nhớ lại mọi chi tiết từ khi gặp lại Triệu Thành Tuấn, khẳng định lúc đầu rất tốt, mặc dù sau con xúc động không kiềm chế được, có hơi bối rối, nhưng vừa chạm đến chủ đề đó anh liền trở mặt.

Tại sao anh để bụng cô yêu hay không yêu anh? Mao Lệ cảm thấy có lẽ anh yêu cô, khi ôm cô, người anh run lên, giống như ngày mai là tận thế, anh sắp phải vĩnh biệt cô, nhưng sao anh lại nói ra những lời như thế, rõ ràng anh cố ý, cô nhìn rõ ánh mắt đầy do dự dằn vặt của anh, từ khi lên giường đến lúc bỏ đi, anh luôn do dự đắn đo, anh đắn đo điều gì? Mao Lệ rất hận bản thân, anh đã đối xử với cô như vậy, cô vẫn không thể ghét anh, nhưng bởi vì dựa vào trực cảm cô thấy, anh không có ý tàn nhẫn như vậy, nhất định là có việc gì khiến anh khổ tâm, muốn gần cô nhưng e ngại.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Tầng chín nhà xuất bản là phòng họp, các cuộc họp phổ biến kế hoạch và công tác trong tháng nhìn chung không được vắng mặt, cho nên trong phòng họp, ngoài giám đốc, tổng biên tập, các trưởng phòng ban đều có mặt đông đủ. Buổi chiều Bạch Hiền Đức phải gọi cho Mao Lệ là bởi vì cuộc họp sắp bắt đầu. Cô rất ghét họp hành, mỗi lần họp, những người hút thuốc tụ tập với nhau nhả khói mù mịt, phòng đầy chướng khí, cô đã chọn vị trí ngồi bên cửa sổ vẫn bị sặc khói, phát ho. Nhưng hôm nay hơi đặc biệt, Mao Lệ quên cả khói thuốc, có vẻ nghiêm túc, nhưng ánh mắt vô định, rõ ràng không để tâm, giám đốc gọi tên cô mấy lần cô vẫn như không nghe thấy.

Vội vàng nhìn quanh, giám đốc đại nhân ngồi đối diện, ngược mắt nhìn cô, rõ ràng sự phân tâm của cô khiến ông không hài lòng, cô chợt lúng túng đỏ mặt. “Chuyện... chuyện gì ạ?”

Giám đốc đại nhân nói: “Không, có lẽ tôi nên hỏi cô, vừa rồi tôi nói gì?”

Mao Lệ ôm đầu, xấu hổ muốn chui xuống gầm bàn.

“Mao Lệ, ngồi họp phải tập trung chú ý!” Dung Nhược Thành cũng nghiêm mặt, rõ ràng phê bình, thực ra là gỡ bí cho cô. Giám đốc lập tức quay mũi giáo vào Dung Nhược Thành: “Anh Dung, gỡ bí cho nhân viên hình như là sở trường của anh.”

Dung Nhượng Thành lúng túng: “Tôi... tôi sẽ nhắc nhở cô ấy.”

Giám đốc nghiêm túc gật gù: “Ồ, về gọi cô ta đến văn phòng nhắc nhở cẩn thận, phải viết một bản kiểm điểm thật tỉ mỉ sâu sắc.”

Nói tới hai chữ “kiểm điểm” cả phòng họp cười vỡ trời.

Mặc dù chuyện đã qua một năm, nhưng sao bọn họ nhớ dai đến thế ai cũng biết chuyện gán ghép Dung Nhượng Thành và Mao Lệ xuất phát từ bản kiểm điểm Mao Lệ nhờ Vương Cần viết hộ.

Thực ra cuộc họp đã gần kết thúc, giám đốc vốn nghiêm túc, nhưng muốn thay đổi không khí nên ông đùa một chút, mọi người cười vui vẻ nhưng Mao Lệ lại không chịu được, chuồn vào nhà vệ sinh trước khi cuộc họp kết thúc.

“Áy, Mao Lệ đừng chạy.”

“Bản kiểm điểm vẫn phải viết, sếp Dung sẽ đích thân đọc.”

“Ha ha ha...”

Bọn người đáng ghét, Mao Lệ tức đầy bụng, cô không phải là trò mua vui của họ, mỗi lần họ đem chuyện này ra đùa, cô lại nguyên rủa đám người rồi việc. Trốn trong phòng vệ sinh hồi lâu, đoán là mọi người đã giải tán hết, cô mới nhanh chân xuống cầu thang trở về phòng thu dọn đồ chuẩn bị ra về, nhưng cách một đoạn đã nghe có người gọi tên mình trong phòng làm việc, cô bắn khoăn đẩy cửa vào, đột nhiên sững người.

Mặc dù mới gặp một lần, nhưng cô không thể không nhận ra cô ta, cô gái đó trang phục sang trọng, dung mạo xinh đẹp, nhưng mặt hầm hầm tức giận, rõ ràng không có thiện ý, cô ta cũng không thể không nhận ra Mao Lệ.

Mao Lệ đứng sững ở cửa, cô gái lại nhanh chân bước đến, cơ hồ không hề do dự, một mùi hương phả tới, cô ta vung tay quá nhanh, Mao Lệ còn chưa kịp tránh thì “bốp” một tiếng, cái tát trời giáng đập vào mặt cô...

“Mao Lệ!” Bạch Hiền Đức hét lên.

Facebook của “nó”

Mao Lệ không biết, sau khi cô và Triệu Thành Tuấn rời bệnh viện không lâu, Triệu Mai và Chương Kiến Phi lại cãi nhau to, kinh động đến cả bảo vệ bên ngoài, cuối cùng bảo vệ phải chạy đến lôi Triệu Mai đi. Nguyên nhân là Triệu Mai vô tình nhìn qua cửa sổ thấy Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn ngồi nói chuyện trong vườn hoa, ý nghĩ đầu tiên của cô là Mao Lệ đến thăm Chương Kiến Phi.

“Cô ấy đến bệnh viện không có nghĩa là đến thăm anh.” Chương Kiến Phi kiên quyết phủ nhận, anh thấy quá hoang đường, anh còn không biết Mao Lệ đến bệnh viện, nhưng nói thế nào Triệu Mai cũng không thể bình tĩnh, trước đó cô vừa bị anh trai trách mắng, vốn đã tủi thân, giờ lại thấy Mao Lệ đến bệnh viện thăm Chương Kiến Phi, làm sao cô chịu nổi.

Chương Kiến Phi phát điên, thực sự phát điên, bị Triệu Mai gào thét đến vỡ đầu, anh bảo với trợ lý: “Bắt đầu từ ngày mai, phu nhân đến không cho vào, bất cứ ai cũng không cho vào!”

Nhưng lời nói đó lại có tác dụng ngược lại, không những không làm Triệu Mai bớt giận, mà trái lại khiến cô càng thêm cực đoan cho là Chương Kiến Phi và Mao Lệ chưa chấm dứt quan hệ, vậy là cô đi thẳng từ bệnh viện đến chỗ làm việc của Mao Lệ.

Mấy ngày sau Chương Kiến Phi mới biết chuyện, nguyên do là Triệu Thành Tuấn nói dóc, chạy đến máng anh không biết dạy vợ đẻ Triệu Mai đến quấy rầy Mao Lệ, Chương Kiến Phi mới biết Triệu Mai đã làm chuyện điên rồ đó. Anh biết, Triệu Mai đã gây sự chắc chắn không chỉ đơn giản là một cái tát, nhất định cô còn nói nhiều lời khó nghe, với chồng cô còn mắng không tiếc lời, huống hồ Mao Lệ, sau này Mao Lệ đâu còn dám ngẩng mặt ở cơ quan?

Còn vì sao Triệu Thành Tuấn biết chuyện, Chương Kiến Phi không biết, anh lập tức xuất viện, trở về nhà không nói nửa câu đã cho Triệu Mai một cái tát: “Cái tát này là thay Mao Lệ, cô đúng là kẻ điên khùng, vô lối! Đã không thể sống tiếp thì ly hôn! Anh cô đã đồng ý, ngày mai tôi sẽ mời luật sư đến giải quyết!”

Không biết Triệu Mai do bị đánh đau hay là sợ thật, không thấy la hét, chỉ lặng lẽ khóc. Bởi vì hai hôm trước, Triệu Thành Tuấn cũng tát cô, ra tay còn mạnh hơn Chương Kiến Phi. Không biết bằng cách nào Triệu Thành Tuấn biết cô đi tìm Mao Lệ, lập tức gọi điện báo cô đến căn hộ của anh, cuối cùng cô vừa đến cửa, một chân vẫn còn bên ngoài đã bị anh tát một cái, chảy cả máu mũi.

Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên Triệu Thành Tuấn đánh cô.

Triệu Mai quên đau, chưa bao giờ cô thấy anh trai hung dữ như thế, như thế cô phạm vào tội chết không thể tha, anh nhất định bắt cô đền mạng. Cô biết mình sai, sau khi bình tĩnh nghĩ lại thấy việc đi tìm Mao Lệ gây sự, rõ ràng càng làm xấu mối quan hệ giữa cô và Chương Kiến Phi, hơn nữa cô không có chứng cứ chứng minh cô ta và chồng mình có quan hệ, tất cả chỉ là dự đoán chủ quan của cô. Cô hối hận, cô thực sự hối hận, nhưng dù hối hận cũng không thể cứu vãn hậu quả tồi tệ, sao cô lại quên quan hệ giữa Triệu Thành Tuấn và Mao Lệ, cô động vào Mao Lệ, Triệu Thành Tuấn làm sao để cô yên.

Hôm đó Triệu Mai quỳ trên nền nhà của Triệu Thành Tuấn ôm mặt khóc mãi.

“Cô dám động vào Mao Lệ? Cô dựa vào đâu?” Triệu Thành Tuấn chỉ vào mặt cô, sắc mặt xám ngắt, găm lên như sắt: “Ngay tôi cũng không nỡ động đến ngón tay cô ấy, sao cô dám động? Cô thử nhìn lại những việc cô làm xem, cô đã làm tổ tiên họ Triệu mất mặt còn chưa đủ, lại không biết hối cải, vẫn chạy lung tung gây rối, nếu không chịu được thì rút về Penang, đừng ở đây làm mất mặt tôi!”

Triệu Mai hét lên: “Lẽ nào trong mắt các người, tôi không bằng cô ta?”

“Đương nhiên cô không bằng! Cô có gì để so sánh với cô ấy? Cô chưa bao giờ biết nghĩ cho người khác, mới bị một chút tổn thương đã muốn cả thế giới phải trả nợ cô! Còn tôi, lúc ở London bị bọn côn đồ đánh gần chết, cô có biết nỗi khổ của tôi không?”

“Triệu Mai, rất nhiên tôi và Chương Kiến Phi nợ cô, chúng tôi đã nhẫn nại nhường nhịn bằng ấy năm để bù đắp, cô rơi vào hoàn cảnh hiện nay phần lớn là do cô tự chuốc lấy, cô có tư cách gì oán trách người khác?”

Từng lời từng lời của Triệu Thành Tuấn khiến tim Triệu Mai tan nát, cô không biết mình đã rời đi như thế nào, bên ngoài có mưa to và sấm lớn, người ướt sũng, cô cứ thế lê bước về nhà, không còn sức để khóc.

Hai ngày sau, Chương Kiến Phi lại tát cô, lần này cô rất bình tĩnh, nước mắt đã cạn, từ nay trở đi cô sẽ không khóc nữa. Khi quan hệ giữa cô với Chương Kiến Phi xấu nhất cũng chưa thấy anh nói tới ly hôn, nhưng lần này dường như anh rất kiên quyết, anh vốn là người luôn giữ lời, lời thề trước đức cha trong ngày thành hôn anh tuân thủ rất nghiêm, suốt đời anh sẽ chăm sóc cô, không xa một bước, bây giờ anh đã quay lưng lại lời thề đó. Phải, chính cô đã tự tay đuổi anh đi. Lại còn anh trai nữa, anh ấy cũng không cần cô, lần này thực sự anh ấy không cần cô, cô đánh Mao Lệ, anh tuyệt nhiên không tha thứ cho cô.

Mao Lệ...

Triệu Mai nhìn Chương Kiến Phi xách va li hăm hăm lái xe đi, trong lòng thầm lặp đi lặp cái tên đó, như đọc lời chú, đọc mãi, cô phải đọc đến lúc cô chết.

Cô đã mất rất cả, đều tại người đàn bà đó.

Phải, đều tại cô ta!

Thật bất ngờ, Mao Lệ và Triệu Thành Tuấn lại tái hợp sau sự cố đó. Chuyện này, có vẻ là do Triệu Mai đến nhà xuất bản gây sự, đương nhiên sự việc rất tồi tệ, một trận âm ỉ, mặc dù Triệu Mai bị Bạch Hiên Đức và Đường Khả Tâm không chể, nhưng những câu mắng Mao Lệ là “con hồ ly tinh”, “đồ dơ dáy”, “quyền rũ chồng người” vẫn vang động khắp các tầng, đúng lúc hết giờ làm, người vây kín cửa phòng biên tập, Dung Nhược Thành nghe tiếng chạy xuống, lập tức gọi điện cho bảo vệ lôi Triệu Mai đi, bảo Bạch Hiên Đức và Đường Khả Tâm nhanh chóng đưa Mao Lệ về nhà.

Toàn thân rã rời, được một đám người hộ tống lên xe, ngơ ngẩn ngẩn, không hiểu chuyện gì, mãi đến tối Triệu Thành Tuấn gọi điện báo cô, Triệu Mai hiểu lầm cô đến bệnh viện thăm Chương Kiến Phi, cô mới biết mình bị bôi nhọ.

Khi Triệu Thành Tuấn gọi điện, cô đang nằm trên đi văng phòng khách xem băng, vẫn bộ phim cũ Bá Vương Biệt Cơ của đạo diễn Trương Quốc Vinh, xem mấy lần không chán, nhiều lời thoại đã thuộc lòng. Đây là một mặt hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài thoải mái của cô, bất luận cuộc sống tồi tệ đến đâu, tinh thần sa sút thế nào, thoát khỏi cái tôi của mình để đi vào cuộc sống của người khác là cách cô thường dùng nhất để điều chỉnh tâm trạng. Căn phòng lờ mờ, quang ảnh loang loáng đổi thay, mỗi ánh mắt, mỗi lời thoại đều khiến lòng cô như bị cắt thành muôn mảnh, kết thúc bộ phim, hít thở thật sâu, vậy là từ cõi chết hồi sinh.

“*Dù nói là cả cuộc đời, kém một năm, kém một tháng, kém một giờ, đều là cả cuộc đời!*” Đây là câu đối thoại kinh điển nhất trong phim, mỗi lần đến đoạn Trình Diệp Y điên loạn nói ra câu đó với Đoàn Tiểu Lâu, Mao Lệ đều không kiềm được nước mắt, chỉ là số phận các nhân vật trong phim, tại sao luôn khiến cô đau lòng như vậy?

Nghĩ đến đoạn đời khắp khểnh mười năm qua của mình, cô nhận ra rất nhiều thứ cô định ninh trong lòng, thực ra đến giờ vẫn không thay đổi. Đối với tình yêu, trước sau cô vẫn một lòng hoài nhớ không thể nguôi ngoai, cô không hề thoải mái như vẻ bên ngoài, về tình cảm, thực ra cô tôn thờ chủ nghĩa lý tưởng, hâm mộ những mối tình chung thủy sâu nặng sinh tử trong phim, nhưng lại không dám thử trong cuộc sống hiện thực, không đơn giản vì đã từng bị lừa, mà còn bởi vì tình yêu với cô là thiêng liêng, không phải đơn thuần một chữ yêu, hoặc là không nói ra, nhưng khi đã nói, nghĩa là yêu suốt đời.

Phải, suốt đời.

Triệu Thành Tuấn gọi máy cố định, bởi di động cô tắt, buổi chiều xảy ra chuyện âm ỉ như vậy khiến cô không còn mặt mũi nào, tâm trạng tồi tệ, dứt khoát tắt máy. Cho nên khi chuông điện thoại đột ngột vang lên trong bóng tối, cô giật nảy mình, ngơ ngác nhìn quanh, định thần hồi lâu mới nhận ra đây là hiện thực, không phải trong phim, cô không phải là Trình Diệp Y hay Đoàn Tiểu Lâu, bất giác thở dài, lần mò nhắc máy.

“Có việc sao?” Cô không ngờ là Triệu Thành Tuấn gọi, rất không ngờ. Vừa cảm máy vừa bật đèn, ánh sáng làm cô chói mắt.

Triệu Thành Tuấn nói rõ lý do, giọng rất thành khẩn: “Xin lỗi, em gái anh đầu óc hiện nay không bình thường, anh xin lỗi thay cô ấy, em yên tâm, anh sẽ nói rõ với em.”

Mắt Mao Lệ vẫn nhìn màn hình, đầu óc rối ren, dụi mắt nói: “Tôi tạm thời không nhận lời xin lỗi của anh, bởi vì chuyện không liên quan đến anh, là em gái anh đến gây sự, không phải anh.”

“Đương nhiên là liên quan, anh không dạy được nó, để nó càng ngày càng tệ...”

“Thôi, tôi không muốn nghe chuyện nhà anh, tôi nhờ anh nhắn với Chương Kiến Phi, bảo anh ta hãy tránh xa tôi một chút, cả đời này tôi không muốn nhìn thấy anh ta nữa.” Mao Lệ vốn thẳng tính, nói trắng ra: “Lần trước chính em gái anh chạy đến tìm tôi, chia rẽ quan hệ giữa anh và tôi, bây giờ xem ra tôi đã mắc lừa cô ta. Triệu Thành Tuấn, thực ra tôi không hề bụng chuyện anh lợi dụng tôi trả thù Chương Kiến Phi gì gì đó, tôi thích anh, muốn ở bên anh, đơn giản vậy thôi, đàn ông và đàn bà bên nhau đơn giản một chút là tốt nhất, phức tạp hóa làm gì, tôi là người vô tư, từ nhỏ đã bị mẹ mắng là người không có mắt, tôi không làm được những chuyện phức tạp, hay là thế này vậy, chúng ta vẫn sống với nhau đi, tôi biết anh vẫn thích tôi, đúng không?”

Khi Mao Lệ nói câu đó, bộ phim đã đến phần cuối, Trình Diệp Y và Đoàn Tiểu Lâu bị một đám hồng vệ binh áp giải ra phố, đều từng là những nhan sắc tuyệt đỉnh, qua một đêm đã tàn tạ thê thảm, tình yêu của họ dù mạnh mẽ chết đi sống lại cũng không chống được móng vuốt tàn khốc của số mệnh, cho nên Trình Diệp Y mới dùng gươm tự vẫn khi sắp gặp lại người yêu sau bao ngày chia ly. Trước đây Mao Lệ không hiểu lắm kết thúc đó, không hiểu hai người bao khó khăn mới được gặp nhau, tại sao anh ta tự vẫn? Về sau cô hiểu, Trình Diệp Y đã không thể suốt đời chung sống với người yêu, thà chết trong kịch, anh đã chịu đủ mọi thăng trầm đón đầu của cuộc đời, anh không thể nào chịu đựng một cuộc chia ly dài lâu, không thành người thì thành ma, ở ngoài đời anh đã chết, nhưng cuối cùng anh lại có một mối tình thiên cổ tuyệt xứng trong kịch. Như vậy là đủ.

“Em... muốn ở bên anh?” Triệu Thành Tuấn không ngờ Mao Lệ lại đề nghị như thế, đầu óc nhất thời chưa phản ứng được, mãi không biết nói sao, tưởng nghe nhầm. Ý Mao Lệ là muốn tái hợp với anh? Quả thực không thể tưởng tượng, hôm trước anh đã gây sự với cô, chiều nay em gái lại gây chuyện âm ỉ xúc phạm cô, bây giờ cô còn chủ động muốn tái hợp? Thông minh như anh, lúc này cũng không thể nào lý giải.

Mao Lệ vừa cảm ổng nghe, vừa nhìn màn hình ti vi, ca khúc trong phim do Lâm Úc Liên và Lý Tông Thịnh thể hiện lại vang lên da diết, nước mắt cô ứa ra, lòng trào lên chua chát. Cô biết mình làm thế có phần dạn dĩ, nhưng cô sợ nếu bỏ lỡ khúc này coi như bỏ lỡ một đời, tình yêu với cô rất đặc biệt, cô không bận tâm quá khứ, cũng không nghĩ tới tương lai, chỉ cần dựa vào nhau lúc này, cho dù sai, cứ để sai đến cùng, cô chỉ muốn ở bên anh!

“Đúng thế, em muốn ở bên anh, em cảm thấy giữa chúng ta nhất định vẫn còn hiểu lầm, đó là do chúng ta không nói rõ với nhau, anh không muốn giải thích, em cũng không muốn vặn hỏi, nhưng em tôn trọng riêng tư của mỗi người, em tin anh có nỗi khổ, có một số chuyện không tiện nói rõ với em, vậy em sẽ làm như không biết gì, bây giờ em chỉ muốn hỏi anh, Triệu Thành Tuấn, anh còn muốn cùng em trở lại như ngày trước không?”

Cô không muốn tự lừa dối, sau khi chia tay, cô không phút nào thôi nhớ anh, là phụ nữ cô không thể quá chủ động, nhưng buổi chiều sau khi Triệu Mai đột nhiên đến gây chuyện, những e ngại trong cô lập tức tiêu tan. Triệu Mai gây sự nghĩa là gián tiếp chứng thực lúc đầu cô ta cố tình ly gián quan hệ giữa cô và Triệu Thành Tuấn. Vậy thì cô không thể để cô ta toại nguyện, cô đã hiểu lầm Triệu Thành Tuấn, bây giờ có thể nhún nhường chủ động một chút cũng chẳng sao.

Triệu Thành Tuấn vẫn biết Mao Lệ là người thẳng thắn, dám nghĩ dám làm, nhưng “dám làm” như thế này thì anh chưa từng thấy, anh vốn tưởng cô sẽ trút giận lên đầu anh, không ngờ tình hình lại xoay chuyển nhanh như thế, vụ âm ỉ lại trở thành cái thang cho hai người, cô đã chủ động xuống thang, anh cũng vui lòng xuống cùng cô: “Em nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi.”

“Vậy thì được.”

Thực ra chỉ là Triệu Thành Tuấn không hiểu Mao Lệ, ngoài lý do muốn tái hợp với anh, Mao Lệ chủ động xuống thang kỳ thực còn nguyên nhân khác, đó là cô vốn không chịu nổi sự “kiêu khích”. Cô tuy thông minh nhưng tính ngang bướng không chịu nổi sự khiêu khích, từ bạn trai Ngô Kiến Ba của mối tình đầu đến Chương Kiến Phi sau này, lần nào không phải là do cô bị khiêu khích? Tâm lý nghịch phản mạnh mẽ trong cá tính của cô lúc này lại phát tác, Mao Lệ nghĩ, Triệu Mai đã cố chia rẽ cô và Triệu Thành Tuấn, vậy được, cô cứ việc chia rẽ, tôi sẽ sống với anh cô, sau này nếu kết hôn với anh cô, trở thành chị dâu cô, cho cô tức chết luôn!

Đương nhiên Mao Lệ không thừa nhận điều này, mặc dù cô bị một cái tát, nhưng nghĩ đến việc lại được chung sống với Triệu Thành Tuấn, nỗi giận buổi chiều nhanh chóng tiêu tan. Đúng, cô luôn ngưỡng mộ những mối tình sống gió sinh tử trong phim, nhưng trong cuộc sống hiện thực cô không muốn trải qua sóng gió như thế cô chỉ muốn sống cuộc đời bình an, hai người, hai trái tim, mọi lời nói dù ngọt ngào đến mấy cũng không bằng được ở bên nhau.

“Triệu Thành Tuấn, em không tự cho mình là người thuần khiết, nhưng em vẫn thích tình yêu chung thủy, một khi gửi gắm vào ai có nghĩa là suốt đời không thay đổi, nếu không có nguyện vọng đó, không nên sống với nhau. Trong vấn đề này, em đã từng được bài học đau đớn, em thừa nhận trước đây em đã làm nhiều chuyện ngốc nghếch, từng bị tổn thương, cũng từng làm tổn thương người khác, em không nên mang ý nghĩ ngây thơ như vậy để yêu, nhưng con người nên có hy vọng vào cuộc đời, nếu không, sống có nghĩa gì, anh nói xem.”

“Em nghĩ được như vậy thật là hiếm.” Triệu Thành Tuấn không thể không động lòng, người nhẹ nhõm: “Anh tưởng em cho anh là kẻ lừa đảo, không bao giờ còn tin anh nữa?”

“Không đâu, Triệu tiên sinh khiêm tốn rồi, nhìn chung có thể coi tiên sinh là người tốt, tiên sinh và tôi ở bên nhau rút cuộc xuất phát từ mục đích gì thực ra không quan trọng, cuộc đời vốn không có yêu vô cớ, cũng không có hận vô cớ, tiên sinh thấy thế nào?” Nói xong cô cười phá lên.

Triệu Thành Tuấn cũng cười: “Cảm ơn em đã hiểu như vậy. Mao Lệ, em nói muốn ở bên anh, vậy hãy đến đi, anh đợi.”

Tối đó Mao Lệ chuyển đến căn hộ của Triệu Thành Tuấn. Anh mở cửa cho cô, hai người một người đứng trong cửa một người đứng ngoài cửa, bốn mắt nhìn nhau, quá nhiều lời không biết bắt đầu từ đâu, sống mũi Mao Lệ cay cay, khoảnh khắc đó có muốn vịn day dứt, một phút trước cô còn vui như con chim én, một phút sau lại buồn bã hoang mang. Cô nhìn anh, ánh mắt kiên định, nói từng chữ rõ ràng: “Hôm nay em đến là không định lại ra đi, anh nhất định phải nói với em, anh sẽ không để em ra đi lần nữa, cả đời chúng ta sẽ bên nhau, nếu không em sẽ không bước qua bậc cửa này.”

Triệu Thành Tuấn dang tay về phía cô: “Tất cả thời gian còn lại trong đời, anh đều trao em, có đủ không?”

“Tất cả thời gian còn lại trong đời, anh đều trao em...” Một câu bình thường mà lay động tâm can, nước mắt Mao Lệ làm nhòa bóng người trước mặt, ánh đèn âm áp từ phòng khách phía sau hắt tới, trông tựa như lưng anh phát sáng, vô số lần cô mơ thấy anh giang tay về phía cô như vậy, đó là vòng tay anh, cô lại luôn không thể chạm tới, thường bước lên một bước là rơi xuống vực thăm không đáy, sau đó vực tình, mặt đầy nước mắt. Lúc này nhìn cảnh tượng quen thuộc, cô lại tưởng đang mơ, đắn đo không dám bước lên, sợ lại rơi xuống vực.

“Vào đi, sao còn ngây ra thế!” Anh mỉm cười kéo cô vào phòng.

Cánh tay âm áp và mạnh mẽ vòng quanh cô, trong phút chốc cả thế giới tràn ngập hơi ấm của anh, cô không thể ngăn được nỗi xúc động trong lòng, bấu chặt lấy anh, bật bật: “Nói phải giữ lời.”

“Anh đã bao giờ dối em?” Anh ôm cô khư khư như tìm được báu vật đã mất, tham lam hít mùi thơm trên tóc cô: “Mao Lệ, em phải tin anh!”

“Tin, em tin!” Mao Lệ ép vào ngực anh, cảm giác toàn thân dần dần tan ra, cô biết anh không phải là người biết thể hiện, rất ít nói những lời yêu đương như vậy, nhưng anh đã nói rất trang nghiêm, từng chữ đều nóng bỏng, như đóng dấu vào lòng cô. Cô ngửa mặt nhìn anh, mắt nhòa ướt, miệng lại cười: “Anh ngốc thật không biết phụ nữ cần đồ dành sao, nếu anh sớm nói ra chúng ta đâu đến nỗi xa nhau lâu như thế?”

Anh mỉm cười, hôn cô: “Bây giờ đồ vẫn kịp!”

Tất cả lại bắt đầu như mới. Tình cảm không chịu được sự môi mòn, lưỡi dao thời gian rất vô tình, cho dù khó được dài lâu, hãy trân trọng những gì trước mắt, cho dù ngày mai tận thế, ít nhất bây giờ vẫn ở bên nhau.

Thời gian này, Mao Lệ nếu không đi làm thì đều đến căn hộ của Triệu Thành Tuấn hưởng thụ thế giới của hai người, Triệu Thành Tuấn cũng tận dụng mọi thời gian ở bên cô, nhất là ngày cuối tuần, hai người không ra khỏi phòng, gọi người đưa vào, rồi thì xem băng đĩa, dính như keo là sự ví von thích hợp nhất đối với hai người lúc này. Bây giờ anh chẳng nghĩ gì hết, chỉ cần có thể ở bên nhau, cùng cô sống thực sự một ngày là được. Mỗi chủ đề nhạy cảm nào đó không thể đề cập, có thể tránh thì tránh, anh không muốn quanh quẩn ở những vấn đề cũ, tình cảm có khi càng gỡ càng rối, dứt khoát gạt đi, cuộc sống sẽ đơn giản hơn.

Mao Lệ cũng nghĩ thế bởi vì cô rất sợ rắc rối, không muốn nghĩ những chuyện phức tạp, về điểm này cơ hồ hai người có quy ước ngầm, chỉ cần vui vẻ bên nhau, cho nên thời gian này trở thành những ngày đẹp nhất không thể lặp lại trong đời anh, nồng nàn như mật, đặc quánh không tan, ở bên nhau dù chẳng làm gì dường như không khí cũng ngọt ngào như mật.

Rõ ràng Triệu Thành Tuấn làm nhiều việc để chiều ý cô, ví dụ ăn tối xong thường đưa cô đi dạo ở công viên Nam Hồ, hoặc đi siêu thị, đi xem phim, xem ca nhạc. Mao Lệ đặc biệt mê xem phim, rạp có bộ phim hay mới ra, cô nhất định đi xem bằng được, Triệu Thành Tuấn không có hứng như vậy, nhưng vì cô cũng bắt đầu đến rạp, mặc dù đa phần anh đều ngủ gật. Điều khiến Mao Lệ bất bình là, ngay cả những bộ phim bom tấn như Avatar hay Cướp biển Caribe anh cũng thản nhiên ngủ gật, may cô đã quen, chỉ cần ở bên nhau, cô xem phim, anh ngủ, chẳng hề chi.

Điều thú vị là, sống bên nhau phát hiện rất nhiều thứ trước đây cả hai không biết, thật mới mẻ, thật bất ngờ. Một buổi sáng Mao Lệ thức dậy thì Triệu Thành Tuấn đã đi làm, tối hôm trước anh thức làm việc đến gần sáng, có lẽ buổi sớm đi vội, vì tính trong phòng sách vẫn chưa tắt, cô kinh ngạc phát hiện anh cũng lập Facebook, đây là mạng xã hội đang rất thịnh hành, chính cô cũng có, không ngờ con người bận rộn như anh cũng theo kịp trào lưu, xem ra ai cũng tồn tại những bí mật riêng tư.

Trong Facebook, Triệu Thành Tuấn lấy nick là “Bầu trời sao”, avatar là bức ảnh phong cảnh hải đảo, không có gì lạ, anh cũng chỉ quan tâm đến vài người, Mao Lệ là một trong số đó, những người còn lại đều là người nước ngoài, có lẽ là bạn học ở Anh hoặc ở Mã Lai, bạn bè của anh cộng lại cũng không quá con số ba mươi, thật đáng thương.

Mao Lệ sung sướng như phát hiện ra châu lục mới, quyết định vào Facebook của anh. Lúc đi làm, cô không kim được tò mò lại dạo qua lần nữa, phát hiện rất nhiều đoạn cốp lại, chuyển dịch sang tiếng Anh làm cô đọc đến váng đầu. Mao Lệ chợt đỏ mặt nhìn thấy có mấy dòng cốp từ Facebook của cô xuống, trong đó có câu: “Tất cả đàn ông đều là động vật không đáng tin, trong điện thoại tôi đã chuyển ‘anh’ thành ‘nó’.”

Xem ngày tháng, có lẽ là viết từ mấy tháng trước, sau khi họ chia tay.

Bạn bè của cô trong Facebook rất đông đúc, số lượng có tới hai ba vạn, câu viết trên được rất nhiều người truy cập và bình luận, đa phần là hài hước châm biếm, có lẽ hỏi đó tâm trạng không tốt nên cô không hỏi âm, cũng không chú ý bình luận của Triệu Thành Tuấn bên dưới câu đó: “I understand.” Ý là anh hiểu, sau đó anh còn cốp về Facebook của mình.

Bạn anh hỏi: “Ha ha, có phải ‘nó’ chính là cậu?”

Anh trả lời: “Yes.”

Dạo qua một lượt, cô phát hiện thì ra Triệu Thành Tuấn là người nhân hậu chính trực, nhiều thông tin anh cốp về đều là những vấn đề hoặc sự kiện nóng rất được dư luận chú ý, chỉ cốp xuống, nhưng cũng khiến Mao Lệ cảm động, không ngờ anh cũng quan tâm đến xã hội như vậy, nhất là có một thời gian dân mạng kêu gọi “Chung tay cứu giúp trẻ lang thang” anh đã cốp rất nhiều tin về trẻ lang thang, bạn mạng có người khen, anh trả lời: “Poor kids, I have a similar depressing times before”, nghĩa là, tôi cũng từng ở vào cảnh ngộ như chúng, tôi rất thương chúng.

Mao Lệ xúc động muốn khóc.

Cô biết anh là người lý trí lạnh lùng, nhưng không hề biết anh lại có mặt cảm tính như vậy, cô cảm thấy càng ngày cô càng không hiểu anh, anh nói anh từng có cảnh ngộ giống như trẻ lang thang khiến cô xót xa. Có lần Triệu Mai nói, từ nhỏ anh em họ phải theo mẹ sống dựa vào người khác, không phải lo ăn lo mặc nhưng chịu nhiều tủi nhục, bị coi thường, bị trẻ con trong gia đình họ bắt nạt, sau khi trưởng thành anh dốc sức lập nghiệp như vậy chắc là muốn cha mẹ dưới tuổi vàng không thẹn, nhưng anh ví mình với trẻ lang thang khiến cô đau lòng.

Đồng thời Mao Lê cũng phát hiện, trong khi cô không hề quan sát anh, anh cơ hồ vẫn lặng lẽ quan sát cô, dù sau khi họ chia tay anh vẫn thường xuyên vào Facebook của cô, có lúc bình luận mấy câu bằng tiếng Anh, có lúc chỉ lặng lẽ cóp về, bởi vì “bạn” của Mao Lê rất đông đúc, cô hầu như không để ý đến cái tên “Bầu trời sao”.

Có một đoạn cô viết trước khi hai người tái hợp.

“Hôm nay mình đi qua tòa nhà chỗ ‘nó’ làm việc, đứng bên dưới ngửa đầu nhìn lên hồi lâu, lòng chua chát cảm thấy giữa mình và ‘nó’ một người trên trời một người dưới đất, cho nên mới dang dở.”

“Bầu trời sao” hỏi: “Don’t you want to come up?” (Tại sao không lên?)

“Hôm nay gặp sếp Dung trong thang máy, đồng nghiệp bên cạnh lại gán ghép hai chúng tôi, ôi chao, sao họ lại thích đùa kiểu ấy? Rõ ràng tám cái sào không nối được chúng tôi với nhau, sao mà hoang đường thế tôi thà bị gán với sếp Hứa còn hơn vì ít nhất tôi cũng có thể khích ông ta mời đi ăn, đằng nào ông ta cũng nhiều tai tiếng, nhưng gán với sếp Dung, người ta nhìn thấy tôi là tránh, cùng làm việc trong một cơ quan, suốt ngày tránh nhau như mèo với chuột, tôi chịu không thấu!”

“Bầu trời sao” hỏi: “Who is sếp Dung?” (Sếp Dung là ai?)

“Nửa đêm trằn trọc không ngủ được, bụng đói còn cào, nếu có ‘nó’ thì hay biết mấy, ‘nó’ sẽ đưa đi ăn, tại sao mỗi lần đói bụng lại nhớ đến ‘nó’? ‘Nó’ đâu phải mẹ mình!”

“Bầu trời sao” hỏi: “Why you did not call me? (Sao không gọi cho anh?)

Mao Lê thường xuyên viết về “nó” trên Facebook nên bạn bè dần dần quen đọc về “nó”, có lúc lâu lâu không nhắc đến, lại có người hỏi, bạn học cũ Phi Phi ở Thượng Hải nhắn tin: “Sao dạo này không thấy nhắc đến ‘nó’, lại có niềm vui khác chẳng?”

Mao Lê trả lời: “Niềm vui mới con khi, người ta đầu thai kiếp khác rồi, không nhắc nữa!” Nhưng rất lâu sau cô lại nhắc tới, đoạn đó cũng được Triệu Thành Tuấn cóp lại.

“Hôm nay kéo người yêu Bạch Hiền Đức đi xem phim *Không chân thành, xin đừng đến* phần hai, suốt cả buổi chiếu tâm trạng nôn nao nhớ hồi năm ngoái ‘nó’ đưa đi xem phim này, sau đó còn hứa đưa mình đi du lịch Hokkaido, nhưng ‘nó’ không thực hiện được lời hứa. Ô, sao mình lại tin những lời hứa đó, bị ăn đòn còn không ít sao? Chẳng qua trí nhớ quá tồi!”

Bởi quá nhiều người tham gia, Mao Lê không hề phát hiện ra bình luận của “Bầu trời sao” bị chìm trong cả đồng bình luận khác, chỉ có một câu: “I’m so sorry baby, I owe you an explanation.” (Xin lỗi, cô bé, anh nợ em một lời giải thích).

Mao Lê nhìn câu đó, nước mắt trào ra, cô lại xem tiếp, phát hiện Triệu Thành Tuấn và người có tên Tô Nghiêu Thanh trao đổi rất nhiều, hai người dùng tiếng Anh. Tô Nghiêu Thanh hỏi Triệu Thành Tuấn: “When will you come back to Penang? I miss you a lot, we should going out someday.” (Khi nào anh trở về Penang, lâu lắm không gặp, chúng ta tụ tập một phen).

Triệu Thành Tuấn trả lời: “I know you will forget me when you stay with someone else?” (Anh có đây giai nhân bên cạnh, vẫn còn nhớ tôi?)

Tô Nghiêu Thanh: “You have own girl, don’t you?” (Anh cũng có đây thối?)

Triệu Thành Tuấn: “I have been ‘It’ in her heart.” (Đối với cô ấy, bây giờ tôi đã trở thành là ‘nó’)

Tô Nghiêu Thanh gửi đến một cái mặt cười sảng sặc...

Buổi tối, Triệu Thành Tuấn bận đến khuya mới về, Mao Lê lao vào lòng anh như con chim nhỏ, hỏi anh ăn gì chưa, có mệt không, lại còn đích thân xả nước vào bồn để anh tắm, rồi chuẩn bị áo ngủ, rồi sấy tóc cho anh, khiến Triệu Thành Tuấn ngạc nhiên không ít, chẳng rõ duyên cớ gì cô trở nên ngoan hiền như thế, cả buổi tối dán chặt lấy anh như kẹo cao su, lại còn nhìn anh, nhìn mãi khiến anh phát ngượng.

“Sao cứ nhìn anh mãi thế?” Tắm xong, ngồi trên đĩ văng bé cô anh hỏi. Mao Lê mân mê mũi anh, xoa cằm anh: “Em thấy hôm nay anh rất đẹp trai!”

“Có lúc nào anh không đẹp trai?”

“Trước đây em không nhận ra.”

“Vậy hôm nay sao lại nhận ra?”

“À... không nói!” Mao Lê gục lên đầu gối anh, cuối cùng bắt đầu thăm dò: “A Tuấn, bình thường anh có lên mạng không?”

“Lên mạng? Ồ, thỉnh thoảng, em hỏi làm gì?”

“Không có gì, buột miệng thôi.”

“Anh rất bận, không có thời gian.”

Thực tế đúng như vậy, về sau Mao Lệ phát hiện mấy ngày liền Facebook của anh không có gì mới, không biết anh bận gì, dạo này tối nào cũng về rất muộn, vừa sáng sớm đã đi. Trong di động Mao Lệ đã đổi “nó” thành “anh”, đồng thời tuyên bố trên Facebook, cô nghĩ nếu anh lên mạng nhất định đọc được. Mong mãi đến cuối tuần, hai người vốn đã hẹn đi chơi núi Thanh Tú, đến phút cuối anh lại hủy, nói là cần đến cảng Phòng Thành giám sát công trình xây dựng, Mao Lệ không muốn ở nhà một mình, đòi đi theo, Triệu Thành Tuấn do dự một lát, cuối cùng vẫn đưa cô đi.

Cảng Phòng Thành cách Nam Ninh không xa, chỉ mất hơn một giờ lái ô tô. Trên đường Mao Lệ hơi say xe, lúc đầu còn đỡ, về sau không chịu nổi, anh phải bảo lái xe dừng lại, đỡ cô ra ngoài cho thoáng khí. Xuống xe, mới phát hiện cảng đã ở ngay phía trước, chỗ họ đứng là đường nối giữa đại lộ Hưng Cảng và đại lộ Tân Hải, phía không xa là cây cầu lớn Tây Vịnh, sau lưng họ có một đài quan sát, giữa đài có một quả cầu to chạm bằng đá, dưới khắc dòng chữ “Biên thùy Minh Châu”.

Lúc đó là hoàng hôn, Triệu Thành Tuấn đưa cô lên đài ngắm mặt trời lặn, anh chỉ bên cạnh phía xa nói: “Em nhìn kia, công trình của chúng ta ở đó...”

Mao Lệ nhìn theo hướng anh chỉ, thấy phía xa hải cảng rất sầm uất, mấy chiếc tàu hàng cỡ lớn đậu ven bờ, những chiếc cần cầu đồ sộ như người khổng lồ vươn cánh tay, quang cảnh vô cùng hoành tráng. Cảng Phòng Thành là vịnh nước sâu hiếm có, hải cảng chủ yếu của khu vực Tây Nam và là cầu nối với các nước ASEAN, Bác Vũ lựa chọn nơi này để phát triển nghiệp vụ vận chuyển hàng hóa thực sự rất có tầm nhìn. Sau đó anh đưa cô đi thăm quan bến cảng, đứng trên bên phông mắt nhìn xa, trong tiếng động cơ âm âm, hải cảng giống như một giàn khoan cực lớn trên biển, nếu không tận mắt nhìn thấy, cô không thể hình dung quy mô hoành tráng rộng lớn như vậy. Công trình tiến triển khá thuận lợi, kỹ sư phụ trách công trình lúc này cũng đã đến, đang nói chuyện với Triệu Thành Tuấn về kỹ thuật và tiến độ công trình.

Triệu Thành Tuấn liên tục gật đầu hài lòng.

Họ đi tiếp. Mao Lệ bị chấn động mạnh bởi cảnh tượng hùng vĩ trước mặt, cô xúc động khoắc tay Triệu Thành Tuấn nói: “A Tuấn, anh giỏi thật, tuổi trẻ vậy mà đã có sự nghiệp lớn như thế?”

“Thực ra lực bất tòng tâm, biết làm thế nào, đi đến nước này, không dừng lại được.” Nói đoạn anh đắm chiêu nhìn cô. “Nếu em học làm kinh doanh thì tốt, có thể chia sẻ công việc với anh, em có muốn học không?”

“Bỏ qua đi, sao em học được, có hiểu gì đâu.” Mao Lệ lắc đầu.

“Có thể học, em không ngốc. Hơn nữa...” Anh do dự, mắt lấp lánh: “Sự nghiệp của anh cũng có phần của em. Không, nên nói, tất cả mọi thứ của anh đều là của em, sớm muộn... cũng là của em, em nhất định phải học.”

Mao Lệ ngửa mặt nhìn anh, cơ hồ không hiểu.

“Đây là sự nghiệp một tay anh dựng nên, anh cần người thừa kế em hiểu không?”

“Em thừa kế?” Mao Lệ lắc đầu: “Anh còn em gái...”

“Đừng nhắc đến nó! Nó đã lấy chồng, sự nghiệp của anh sao có thể giao cho nó?”

“Nhưng anh vẫn trẻ như vậy.” Ý cô nói, Triệu Thành Tuấn mới chưa quá ba mươi, đã lo lắng người thừa kế e quá sớm, hưởng hờ sau này chắc chắn anh có con. Con... Mao Lệ đỏ mặt vô cớ, tim đập mạnh, thầm nghĩ có phải anh đang ám chỉ điều gì, nếu là người yêu đơn thuần, sao cô có thể trở thành người thừa kế của anh? Vậy ý anh phải chăng là...

“Có một số việc, dự tính sớm cũng tốt, con người anh xưa nay thích làm việc theo kế hoạch.”

“Vậy còn em, em cũng là kế hoạch của anh?” Mao Lệ cười, nói trêu.

Triệu Thành Tuấn hiểu suy nghĩ của cô, giờ tay vuốt lại mái tóc cô bị gió làm rối, cười nói: “Trong kế hoạch, cũng là ngoài kế hoạch.”

“Thế là sao?”

“Sau này em sẽ hiểu.”

“Ồi chào, em không quan tâm, bây giờ em đã là người của anh, anh có đóng gói em đem bán cũng là số của em.”

Triệu Thành Tuấn bật cười: “Đó không phải là kế hoạch của anh!”

Lưu lại một đêm ở Phòng Thành, ngày hôm sau Triệu Thành Tuấn đưa Mao Lệ đến Khâm Châu, Bác Vũ cũng có dự án hóa dầu ở đó. Vừa đến nơi, Triệu Thành Tuấn đã ra công trường kiểm tra. Mao Lệ không có hứng đi theo anh xem các thiết bị, ông dẫn, Triệu Thành Tuấn đưa cô đến khách sạn bên vịnh Tam Nương. Vịnh Tam Nương là khu thắng cảnh du lịch nổi tiếng của Quảng Tây, cũng là quê hương của loài cá heo trắng Trung Hoa, khách du lịch rất đông, cảnh quan tuyệt vời, cát vàng óng mềm mại, nước biển trong, xanh ngắt ngát, ven biển có những khối đá thiên hình vạn trạng. Phải, nơi

đây nổi tiếng nhất ngoài cá heo trắng còn phải kể đến những khối đá dị hình, bãi cát dài vàng óng, rừng đá muôn hình ở chỗ nước nông, độc đáo diệu kỳ, khiến du khách trầm trồ không ngớt.

Nhưng Mao Lệ không mấy hứng thú thưởng ngoạn phong cảnh, bởi vì chỗ này cô đã đến mấy lần, ven biển gió rất lớn, cô dứt khoát trở về khách sạn, lên mạng với chiếc vi tính xách tay. Cô bất ngờ reo lên, Facebook của Triệu Thành Tuấn cuối cùng đã có nội dung mới, chính là dòng chữ chuyển từ Facebook của cô xuống: “Trong di động tôi đã đổi từ ‘nó’ thành ‘anh’.”

Bên dưới có bình luận của Tô Nghiêu Thanh: “Chúc mừng cậu lại biến thành ‘anh’.”

Triệu Thành Tuấn trả lời: “Chỉ tạm thời, không biết lúc nào lại bị đá về ‘nó’.” Mao Lệ cười ngất, lại kiểm tra Facebook của mình, không khỏi giật mình, thấy lời nhắn của Phi Phi: “Các tín đồ chúc mừng! ‘Nó’ của chúng ta lại biến thành ‘anh’.” Kèm theo đó là một cái mặt hoa.

Câu tiếp theo vẫn của Phi Phi: “Thực ra đàn ông suy cho cùng đều là ‘nó’, khoác lên bộ da người là biến thành ‘anh’ nhưng chưa biết chừng lúc nào đó lại biến hình trở thành ‘nó’, chẳng hạn vào những đêm trăng tròn.”

Luka: “Chị ơi, có phải đó là quỷ hút máu không?”

Lúc nửa đêm Mao Lệ bị thức giấc bởi tiếng động trong phòng tắm, không biết Triệu Thành Tuấn về từ lúc nào. “Anh” tiên sinh tắm xong, người vẫn phảng phất mùi rượu, hòa với mùi sữa tắm, thành một thứ mùi thơm choáng váng mê mẩn, anh lên giường, ôm cô từ phía sau, hôn gáy cô: “Sao chưa ngủ, chờ anh ư?”

Hơi thở nóng hổi của anh làm cô hết buồn ngủ, quay người cuộn tròn trong lòng anh như con mèo: “Vừa ngủ thiếp, lại bị anh đánh thức.”

“Sorry.” Anh hôn trán cô.

“Đạo này bận lắm hả?”

“Đúng, nhiều việc quá, bận tới mất!”

“A Tuấn, thực ra em rất hạnh phúc.” Cô say sưa hít mùi cơ thể và hương thụ hơi ấm từ người anh, ngây ngất trong hạnh phúc. Nằm giữa vòng tay anh, cô ngừng đầu: “Em nói là bây giờ.”

Anh vuốt mái tóc rối của cô: “Em hạnh phúc thì tốt, mọi việc anh làm cũng là để em được hạnh phúc. Đợi xong công việc, anh sẽ đưa em sang Anh chơi, nhân tiện thăm bác Dương.”

“Bác Dương là ai?”

“Nhà đầu tư của anh.” Anh hơi dừng, lại tiếp: “Cũng là ân nhân của anh, nếu không có bác ấy, sẽ không có anh hôm nay, thậm chí anh... không sống được đến bây giờ.”

“A Tuấn...”

“Xin lỗi, không nên nói đến những chuyện đó, ngủ đi, sáng mai phải dậy trở về Nam Ninh.”

“Nhưng A Tuấn, em muốn đi Penang hơn, anh nói thành phố đó có ngọn núi Bukit Bendera, đứng trên đỉnh nhìn sao rất đẹp, anh có thể đưa em đến đó không?”

Anh yên lặng hồi lâu, không biết nghĩ gì, lại siết cô chặt hơn: “Em muốn đi?”

Mao Lệ gật đầu: “Rất muốn.”

“Đương nhiên có thể, bất kỳ nơi nào trên thế giới anh đều có thể đưa em đi, chỉ cần ông trời cho anh đủ thời gian. Mao Lệ, cảm ơn em để anh được ở bên em.” Vừa nói, tay anh bắt đầu lướt trên cơ thể cô, Mao Lệ rất hưởng ứng, cùng hôn sâu, hai người nhanh chóng trở nên cuồng nhiệt, bàn tay nóng bỏng vuốt ve da thịt cô như có dòng điện nhỏ, nổi đê mê khôn cùng lập tức lan ra toàn thân... Cô thở gấp dần, ý thức bắt đầu chập chờn, mặc anh cời chiếc váy ngủ trên người. Dưới ánh đèn màu da cam, da thịt cô nuột nà bóng mịn như mật, vẻ đẹp đó không thể nhìn lâu, toàn thân anh như bốc lửa, hình như anh khẽ thở dài, gục lên bờ vai trần của cô, nhẹ nhàng mút cắn, thăm thì bên tai cô: “Em phải bên anh đến cuối cùng, nhất định phải...”

“A Tuấn...” Cô choáng váng hưởng ứng, sau đó toàn thân dần dần rung lên, anh đi vào cô với một nhiệt lực chưa từng có, ép cứng cô xuống giường, giây khắc đó, cô như bám vào đỉnh một con sóng không lồi, bên tai chỉ có tiếng gió rít, bốn bề là mệnh mạng biển nước, cô chơi với không tìm ra chỗ bám víu, cơ thể tung vọt lên cao rồi rơi thẳng xuống, đau đớn cùng khoái cảm bạo phát, khiến cô cảm giác cơ thể tan thành từng mảnh vụn, nhưng phút chốc lại bị anh kéo lên không, cô bật rên một tiếng, bởi vì quả thực rất đau.

“Mao Lệ, em phải ở bên anh đến cuối cùng.” Trong khoảnh khắc hư vô cuối cùng này, anh vẫn nói câu đó, ghì chặt cô lăn ra mép giường, cơ thể họ đầy mồ hôi, không phân biệt được hơi thở và nhịp tim của ai, cả thế giới quay cuồng trong cơn mê loạn, linh hồn thoát ra, cơ thể bỗng bồng bềnh trôi, trôi mãi.

Một hồi lâu sau Mao Lệ mới dịu lại, trong khoảnh khắc tê dại mê cảm giác cơ thể tan thành từng mảnh đó, cô ôm ghì cổ anh, chỉ thấy tim anh đập như trống đánh. Thực ra anh là người rất tiết chế bình thường về mặt này nhu cầu không lớn, cả những khi xung động bất chợt, anh cũng rất chừng mực, nhưng tối nay lại đặc biệt khác...

“Hôm nay anh sao thế, hơi khác thường.”

Anh thở gấp: “Hôm nay là đêm trăng tròn.”

Cô ngáy người rồi hiểu ngay, anh đã xem Facebook của cô! Chắc chắc là trước khi tắm, vì tính của cô chưa tắt, lúc anh trở về cô đã ngủ. Cô cười khúc khích: “Anh còn chọn ngày sao?”

“Ồ. Hôm nay là ngày an toàn của em.”

“Mao Lệ ngưng đỏ mặt, không ngờ anh lại tính cả cái đó, bản thân cô còn không biết. Anh lật người xuống giường chuẩn bị vào tắm hơi, nhìn cô cười: “Cảm ơn em đã cho anh biến thành con người.”

“Anh thường xem trộm Facebook của em?”

“Sao lại xem trộm? Những thứ trên mạng chẳng phải là công khai?”

Mao Lệ đang định nói, chợt từ phòng bên vang lên tiếng “két két” lặp đi lặp lại, mỗi lúc một to, nghe kỹ, rõ ràng đó là tiếng đệm lò xo rung và tiếng phụ nữ rên ri một cách phóng đại, giống như bị chọc tiết, ư ừ chết đi sống lại, không hề e ngại phòng bên có người. Khách sạn này cách âm quá kém! Triệu Thành Tuấn rõ ràng nghe thấy, chỉ sang đó: “Em nghe xem, anh đã nói đêm nay trăng tròn mà.”

“Ha ha ha...” Mao Lệ cuộn người trong chăn cười, cười mãi, đột nhiên tròn mắt: “Vây... vây vừa rồi chúng ta... liệu có bị người khác nghe thấy?”

Triệu Thành Tuấn nhún vai: “Em cũng không kém.”

Mao Lệ thụt vào trong chăn xấu hổ muốn chết: “Ôi chao, em không muốn sống nữa, đáng ghét!” Triệu Thành Tuấn vén chăn, kéo cô xuống giường: “Vào tắm với anh, lấy công chuộc tội.”

“Em có tội gì?”

“Ai bảo em biến anh thành ‘nó’, để anh vất vả mới trở lại thành người.”

Sáng hôm sau hai người trở về. Khác hẳn về hưng phấn đêm qua, Triệu Thành Tuấn trở nên trầm mặc, suốt đường không nói, chỉ dùng di động nhắn tin, nhắn xong lại xem tài liệu, dáng vẻ nặng nề như có rất nhiều tâm sự. Mao Lệ nhìn tài liệu trong tay anh, toàn bằng tiếng Anh, cô đành chào thua. Nhưng cô phát giác, về mặt anh bây giờ không giống lúc tập trung tư tưởng làm việc. Trán nhăn rất sâu, ánh mắt dán vào trang giấy nhưng nửa giờ vẫn chưa thấy sang trang, rõ ràng anh đang phân tâm.

Không tiện quấy rầy anh, vậy là cô quay ra chơi trò của mình.

Gần đây Mao Lệ chơi iPad, dạo trước Triệu Thành Tuấn mang về từ Hồng Kông cho cô, cô lập tức mê nó, rất thích các trò chơi trong đó, chẳng hạn như “Chú chim nổi giận”, “Tom biết nói”... Mao Lệ vốn thông minh, học gì cũng nhanh: “Chú chim nổi giận” bị cô vượt qua các cửa ải, cảm thấy không thú vị nữa. Mấy ngày nay cô lại ra sức mày mò trò “Tom biết nói”. Tom thực ra là con mèo hoạt hình 3D đứng chấp tay sau lưng, lưu ý là đứng, không phải nằm, rất giống dáng người, biểu cảm trên mặt, động tác cũng giống người, kích vào biểu tượng bình sữa trên màn hình là nó sẽ uống ừng ực, tóm chân nó, nó sẽ kêu “meo meo”, gõ vào đầu nó sẽ ngã ra đất làm giả bộ như đau hoa mắt, điệu bộ rất đáng yêu. Thú vị nhất là nó còn biết nói tiếng người, biết ghi hình, chỉ cần nói một câu với nó, nó sẽ nhắc lại, đương nhiên không phải nguyên văn, mà các trọng âm đã qua xử lý, nghe vô cùng thú vị. Mao Lệ rồi rồi, lúc nói chuyện, lúc tóm chân, vỗ bụng nó, trên đường về Nam Ninh, Tom bị chọc kêu meo meo không ngớt, khiến Triệu Thành Tuấn chịu không nổi, liếc cô một cái: “Em đừng trẻ con như thế!”

Mao Lệ ngạc nhiên nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, dường như hỏi hặn, lại xoa đầu cô: “Không sao, cứ chơi đi.”

Nhưng Mao Lệ không còn hứng thú nữa, lặng lẽ tắt iPad, nhắm mắt dựa vào thành xe.

Anh cũng không nói gì, tiếp tục xem tài liệu.

Lúc này bầu không khí trong xe hơi căng thẳng, tâm trạng Mao Lệ trở nên bất an, tâm trạng bất an này bắt đầu từ khi tái hợp với Triệu Thành Tuấn, chỉ là cô không chịu thừa nhận. Cô luôn tự nhủ, không phải dễ dàng có được ngày hôm nay, mình không nên suy nghĩ lung tung, họ sẽ vẫn tốt, lần này nhất định sẽ có kết quả. Nhưng sự bất ổn của anh bộc lộ quá rõ, dù chiều chuộng cô, thậm chí nịnh nọt cô, Mao Lệ vẫn cảm thấy giữa họ luôn tồn tại vấn đề khó hiểu nào đó. Lúc gần gũi anh thường tỏ ra thảng thốt vội vàng như ngày tận thế, ôm cô, hôn cô, giống như không còn thời gian nữa, mỗi lần gần nhau tựa hồ là lần cuối cùng, rốt cuộc anh làm sao? Mao Lệ không dám hỏi, từ khi từng chia tay, cô trở nên hết sức thận trọng, không hỏi nhiều, không nói nhiều, sợ làm anh lo lắng, sợ gây áp lực với anh, sợ cảnh tượng ngọt ngào đẹp như mơ tan biến thành bong bóng.

Nhưng Mao Lệ cảm thấy quá cẩn trọng hình như cũng là một gánh nặng, mỗi nghi ngờ đó của cô, phải chăng cặp tình nhân nào cũng có? Cảm giác bất an, bởi vì quá nể nang cho nên luôn sợ hạnh phúc sẽ biến mất trong chớp mắt? Câu thơ Đường cô học từ nhỏ “*vật đẹp không bền, mây hồng dễ tan, thủy tinh dễ giòn*” chẳng phải ý cũng như vậy?

Điều khiến cô thấy bất an và khó nắm bắt nhất là, Triệu Thành Tuấn rốt cuộc có dự định gì? Anh chưa bao giờ nói với cô về tương lai, thỉnh thoảng cô

nhắc đến, anh cũng khéo léo né tránh. Cô cảm thấy anh không phải người vô trách nhiệm, không phải loại đàn ông hám sắc đùa bỡn chơi bời, chẳng có căn cứ, chỉ là cảm giác, nhưng cảm giác thường không đánh lừa con người. Còn Mao Lệ, tuổi không còn nhỏ, những năm vừa rồi cũng đã nếm không ít vị phong trần, cô không muốn tiếp tục lang thang, theo cách nói của cô, có tuổi rồi không muốn quậy nữa, không như tuổi mười tám luôn cảm thấy thời gian quá lâu, mười năm tháng thốt ngoài đầu không khỏi giật mình, bạn học ngày xưa đa phần đã yên bề gia thất, ngay Phi Phi lặn lội trong tình trường bao năm, tháng sau cũng thành hôn, còn cô?

Tình yêu là gì? Hôn nhân là gì? Thực ra đến giờ Mao Lệ vẫn mơ hồ, cô chỉ biết hồi mới lớn mơ ước một tình yêu đá vàng chói bóng, đến tuổi này, lại chỉ muốn một chữ bình an, một cuộc sống thanh bình yên ả. Đương nhiên bây giờ cô cũng chưa già, hai sáu, hai bảy tuổi vẫn ở cái đuôi của thanh xuân, nhưng qua cái đuôi ấy thì sao? Lúc đó thực sự là gái ế. May mà hiện nay tình cảm dường như vẫn tốt, bất luận thế nào người đàn ông bên cạnh vẫn là ý trung nhân của cô, cô thích anh, muốn ở bên anh, và hy vọng được ổn định bằng mối quan hệ chính thức. Cô luôn tin là, thành ý lớn nhất của người đàn ông đối với phụ nữ chính là cho họ một “quan hệ chính thức”, nếu anh nghĩ ý, cô nhất định nhận lời.

Nhưng về mặt này thái độ của Triệu Thành Tuấn dường như rất mập mờ, hôm trước ở Phòng Thành cô đã thử thăm dò ý anh. Lần trước ăn tối ở nhà hàng trên quảng trường Ngũ Tượng, một chàng trai bên cạnh cầu hôn với bạn gái, khung cảnh vô cùng lãng mạn, có hoa hồng, có nhẫn kim cương, lúc đó rất nhiều thực khách đã chúc mừng họ, Triệu Thành Tuấn lại tỏ ra dửng dưng, ăn xong nhanh chóng kéo cô đi, khiến cô buồn suốt mấy ngày. Anh thông minh như vậy, anh sao có thể không nhận ra tâm tư của cô?

“Đang nghĩ gì thế?” Có lẽ cảm thấy không khí trong xe hơi khác thường, Triệu Thành Tuấn bỏ tài liệu trên tay, kéo cô lại: “Vẫn giận anh?” Nói đoạn anh xoa đầu xoa mặt cô, dường như cô là Tom.

Mao Lệ dựa vào vai anh, vẫn nhắm mắt: “Phải, vẫn giận.”

Anh ôm cô: “Sorry, anh sai rồi, tối mời em ăn cơm được không? Muốn ăn gì cứ nói.”

“Một bữa ăn là đền bù được sao?”

“Vậy em muốn thế nào? Tối qua chúng mình đã ước hẹn với nhau còn gì.”

Mao Lệ cười.

Anh cũng cười, một nụ cười xóa hết giận hờn, hai người lại giảng hòa. Anh không đọc tài liệu, có lẽ đã mệt, ôm cô nhắm mắt thư giãn. Mao Lệ ngoan ngoãn nép vào người anh, lặng lẽ nghịch cúc áo anh không nói, lơ đãng nhìn phong cảnh lướt nhanh bên ngoài, sự bất an trong lòng không hề giảm bớt dưới những cử chỉ vỗ về của anh. Suy cho cùng, họ vẫn có vùng cấm không thể động chạm, nhưng né tránh không có nghĩa vấn đề không tồn tại, cô thầm nghĩ, vấn đề của họ rốt cuộc là ở đâu?

“Mao Lệ!” Cô tưởng anh đã chợp mắt, không ngờ anh lại bất chợt gọi tên cô.

Cô ừ một tiếng: “Chuyện gì?”

“Dung Nhượng Thành là ai?”

Em có thể không yêu tôi, nhưng không thể phản bội tôi

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng cái đã Tết Trung thu, cục xuất bản tổ chức cuộc thi đấu bóng nhựa hàng năm, nhà xuất bản của Mao Lệ cũng tham gia, mỗi phòng ban đều cử một đại diện tham dự, phòng biên tập số một là Mao Lệ. Bóng nhựa khác với bóng chuyên thông thường, rất nhẹ, là loại bóng nhựa bơm khí, không dễ gây thương tích cho người chơi, hơn nữa nam nữ cùng tham gia, rất phù hợp với hoạt động thể thao tập thể. Nam Ninh nổi tiếng yêu thể thao, môn thể thao thịnh hành nhất ở đây ngoài bóng rổ còn có bóng nhựa. Sau bữa cơm tối nhiều người đi tìm sân tập, mỗi đơn vị còn tổ chức thi đấu. Vào mùa thi đấu, các sân vận động đều được thuê trước nên không còn chỗ nào trống, không khí vô cùng náo nhiệt. Có thể coi đây là một nét đặc sắc của Nam Ninh.

Đạo đó, cứ đến giờ nghỉ trưa, các thành viên trong đội tuyển của nhà xuất bản đều phải tập trung tập luyện, nếu không đủ người, lại hẹn nhau tập buổi chiều, tập say sưa, toát mồ hôi, trở về nhà, tắm xong lên giường là ngủ, ngủ một mạch đến sáng, rất dễ chịu. Mao Lệ rõ ràng là thành viên tích cực nhất đội, vừa hết giờ làm là hồ hào mọi người ra tập, không phải cô thích chơi bóng, mà lòng cô đang bao nỗi ngổn ngang. Cô rất sợ nhàn rỗi, nhất là những lúc Triệu Thành Tuấn không có nhà, một mình trong căn phòng trống trải cô thường mất ngủ suốt đêm, vừa nhắm mắt là mơ thấy những cảnh buồn, lúc thức dậy lại không sao nhớ ra được.

Thời gian này Triệu Thành Tuấn rất ít khi ở Nam Ninh, lúc bay đi Hồng Kông lúc đi Bắc Kinh, để thuận tiện, cô dứt khoát trở về căn hộ của mình, thỉnh thoảng Triệu Thành Tuấn về, cô mới qua bên đó.

Triệu Thành Tuấn quả thực rất bận, mỗi tuần có đến mấy ngày bôn ba trên đường ra sân bay, cuối tháng Chín Bác Vũ tổ chức đại hội cổ đông ở Penang, mấy ngày liền anh làm việc quá tải, cơ thể trụ không nổi, gần sáng ngã gục ở trụ sở văn phòng, may lúc đó chưa đến giờ làm, ngoài bảo vệ, Peter và lái xe, không có ai nhìn thấy anh bị khiêng ra. Peter lập tức đưa anh đến bệnh viện của Henson, khi anh tỉnh lại đã là chập tối, Henson nổi đóa, mắng anh một trận, cảm anh từ nay không được làm việc thâu đêm: “Anh nhất định phải nằm viện theo dõi mấy ngày, ở lại đây không được đi đâu!”

“Không được, ngày mai tôi phải dự đại hội cổ đông.”

Henson sầm mặt: “Anh thế này mà đi thi chỉ có chết trên bục.”

“Chết cũng phải đi, tôi là tổng giám đốc, nếu tôi không đi, ngày mai cổ phiếu sạt giá.”

“Cổ phiếu sạt giá không phải là ngày tận thế, sự nghiệp của anh đã thành công như vậy, vẫn định dùng sinh mạng đem đổi sao? Anh kiếm nhiều tiền thế làm gì?”

“Henson, anh cũng biết tôi không phải vì tiền.”

Henson quả thực bất lực, lắc đầu: “Được, anh cứ việc đi, đừng tưởng chuyện này giấu được. Chương Kiến Đức đã cho người điều tra, mấy lần có người đóng giả bệnh nhân dò hỏi bệnh tình của anh, cẩn thận đấy.”

Triệu Thành Tuấn không nói không rằng, rơi vào trầm tư, anh ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa kính trong suốt. Đây là núi Bukit Bendera, một nơi thâm u tĩnh mịch nhất thành phố Penang. Bệnh viện tư này được xây trên nửa quả núi, tầm nhìn phóng khoáng, có thể bao quát nửa thành phố bên dưới. Lúc này trời đang mưa, mây mù giăng trắng đỉnh núi, biến hoá kỳ ảo, cây cầu Penang dưới chân núi như một dòng sông sao sáng rực, lồng lộng và trắng lè. Lắng nghe tiếng chim hót và tiếng mưa rả rích cơ hồ ngay bên tai, xung quanh khoảng sân rộng ngoài cửa sổ nở đầy hoa trà trắng, mỗi đầu cành hai hoặc ba bông, cánh hoa trắng muốt rũ trong màn mưa, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Rất lâu, anh thở dài: “Ông ta luôn cho rằng tôi gây ra vụ tai nạn của Chương Gia Minh, ông ta muốn tôi phải chết.”

Đại hội cổ đông ngày hôm sau tổ chức thành công, Triệu Thành Tuấn luôn mang thuốc theo người, coi như không bị phát giác, tiệc chiêu đãi buổi tối, anh định không đi, nhưng phó tổng giám đốc Rosen nói, đã mời rất nhiều phóng viên, anh là chủ nhân bữa tiệc, nếu vắng mặt, không biết đám phóng viên sẽ viết thế nào trên báo chí.”

Triệu Thành Tuấn đành nghiêng răng gặm đầu.

Sau khi trở về Penang anh vẫn ở trong ngôi biệt thự sang trọng trên đại lộ Wamington, đang đứng trước gương thất cả vạt trong phòng ngủ, Peter gõ cửa vào, nói với anh: “Vừa rồi tôi nghe thấy người của bộ phận kế hoạch nói, chủ tịch hội đồng quản trị Hồng Hải Chương Thế Đức cũng đến dự tiệc chiêu đãi tối nay, không biết ai mời ông ta, có lẽ nhân viên mới đến không hiểu tình hình, anh xem chuyện này...”

“Ông ta có mặt là bình thường, nên mời ông ta, Hồng Hải cho dù đang ngày tàn cũng vẫn thuộc hàng cự phách trong thương giới Penang, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, nếu không mời ông ta mới là không bình thường, lúc đó đám phóng viên sẽ có chuyện để viết, muốn làm nghiệp lớn không thể hẹp hòi, phải dung nạp cả thế giới, kể cả kẻ thù.”

Triệu Thành Tuấn đã thất xong cả vạt, toàn thân Âu phục sẫm màu trắng tấp, mỗi chi tiết đều hoàn hảo, khí chất trầm lạnh hướng nội của anh rất hợp Âu phục, trông anh cực kỳ lịch lãm hào hoa. Mặc dù dạo này mệt mỏi gầy đi nhiều, nhưng gương mặt anh vẫn tuấn tú ngời ngời trí tuệ. Anh quay người ngắm Peter cũng Âu phục trang trọng như thế: “A Kiệt, cậu phải học nhiều, Bác Vũ sau này cần cậu đứng ra gánh vác.”

Chỉ có những lúc riêng tư ngoài công việc anh mới gọi Peter bằng cái tên Trung Quốc An Chí Kiệt, cái tên này ở công ty rất ít người biết.

Peter lúng túng, gãi đầu: “Tôi không thể...”

“Mọi người đều bị ép buộc, ai sinh ra đã biết làm?” Triệu Thành Tuấn vẫn nhìn vào gương chỉnh đốn trang phục, mặt tỉnh bơ hỏi một câu: “Chiều nay cậu biến mất nửa ngày đi đâu vậy?”

“Tôi... tôi có chút việc riêng.”

“Mua quà cho A Mạc?”

“...”

Triệu Thành Tuấn nhìn Peter trong gương, cười: “Tưởng tôi ngốc hử, hôm nay là sinh nhật A Mạc, sáng sớm ở trên xe cậu đã nhắn tin cho cô ta.”

Peter ngượng đỏ mặt.

“Chuyện có gì đáng xấu hổ, sao phải ngượng? Thích thì theo đuổi đi, phụ nữ phải theo đuổi. A Mạc rất được, cùng làm việc bằng ấy năm, hiểu nhau, hai người rất xứng đôi.” Nói đoạn anh chấp tay sau lưng đi đến bên cửa sổ, xe đã đợi ở dưới nhà. Triệu Thành Tuấn nhìn cây cỏ xanh um đầy vườn, tự lự: “Con người ta phải yêu mới hiểu ý nghĩa cuộc sống, tôi hy vọng mọi người bên cạnh tôi đều hạnh phúc, đặc biệt là cậu. Ngôi nhà này tôi đã sang tên cho cậu, để cậu dùng khi lấy vợ, sau này tôi sẽ rất ít về Tân Thành, đằng nào cũng bỏ không, chỉ bằng tặng cậu làm quà cưới, bao nhiêu năm nay theo tôi, cậu đã vất vả nhiều, ngôi nhà này chẳng là gì hết, còn cậu có lấy được A Mạc hay không, còn xem cái số của cậu, A Kiệt.”

Bữa tiệc chiêu đãi buổi tối diễn ra tại khách sạn Shangrila thành phố Penang, những nhân vật tầm cỡ trong giới doanh nhân ở Penang đều có mặt. Triệu Thành Tuấn còn nhìn thấy Tô Nghiêu Thanh, anh trai Tô Nhiếp Nhĩ, vốn ít công khai lộ diện, giai nhân xinh đẹp bên cạnh ông ta trông rất lạ mặt, không phải là kiều nữ Tô San suýt nữa khiến ông ta bán cả Duy La Phan. Triệu Thành Tuấn giả bộ không biết, nâng ly hàn huyên với ông ta: “Nghiêu Thanh, anh thực không uống công đến đây.” Tô Nghiêu Thanh mỉm cười: “Tôi đương nhiên không uống, chào Brant, gặp anh khó thật, tối nay tôi đến cũng là muốn gặp anh.”

“Phải, gặp được Tô đại công tử trong những dịp thế này quả không dễ, vị này là...”

Tô Nghiêu Thanh giới thiệu: “Bạn gái tôi, Cảnh Huyền.”

“Ồ, Cảnh tiểu thư, rất hân hạnh.” Triệu Thành Tuấn lịch sự gật đầu chào.

“Triệu tiên sinh, đã lâu không gặp.” Cô gái duyên dáng nâng ly, thấy hai người đàn ông dường như có chuyện muốn nói, cô liền lấy cớ vào nhà vệ sinh để hai người đứng riêng với nhau. Triệu Thành Tuấn giọng cười nói với Tô Nghiêu Thanh: “Nhanh như vậy đã có niềm vui mới?” Tô Nghiêu Thanh thấy người đẹp không có mặt, hào phóng tiết lộ: “Không phải tôi có niềm vui mới, mà người ta hoàn toàn không có ý với tôi, Tô San nói thẳng, cô ấy không yêu tôi, cô ấy ở bên tôi là do anh xếp đặt.”

Triệu Thành Tuấn cười ngất, cũng thừa nhận: “Đương nhiên là tôi lợi dụng Tô San, ai bảo Tô công tử anh hùng khó qua ải mỹ nhân?”

Anh đang nói vụ Tô Nghiêu Thanh đứng ra bảo lãnh ngân hàng cho Bác Vũ vay hai tỷ.

Tô Nghiêu Thanh nói: “Tôi không trách cậu, dù gì cuối cùng tôi đã được sống với cô ấy những ngày tuyệt vời khó quên, tôi vẫn phải cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn tôi? Tôi lợi dụng Tô San là làm hại Duy La Phan các anh.”

“Thế thì sao? Cậu cũng biết, ở Duy La Phan tôi bị người ta coi thường, làm một chút gì để người ta biết sự tồn tại của tôi cũng tốt. Nói thật, cậu không tính sổ được nó, tôi lấy làm tiếc.”

“Nó” ở đây chính là Tô Nhiếp Nhĩ, hai anh em họ mâu thuẫn khá sâu, xem ra tin đồn họ bất hòa không phải vô cớ. Hai người nói mãi, cuối cùng lại nói đến bạn gái Mao Lệ của Triệu Thành Tuấn, Tô Nghiêu Thanh đùa: “Lần này cậu không biến thành ‘nó’ nữa chứ?”

Triệu Thành Tuấn nhún vai: “Ai biết được?”

Tô Nghiêu Thanh đang định đùa tiếp, lại chỉ ra sau lưng anh: “Nhìn kia, người nhà cậu đến.”

Triệu Thành Tuấn ngoái đầu, là Chương Thế Đức.

Bao lâu rồi không gặp nhau? Gần hai năm, ông ta già đi nhiều, tóc bạc hết, lưng cũng hơi còng, vừa đến đã nhiệt tình chào hỏi người quen, nhưng không được họ mặn mà chào đón, đời là vậy. Chương Thế Đức lúc này đã không còn là Chương Thế Đức hô mưa gọi gió nắm quyền sinh quyền sát ngày xưa, Hồng Hải cũng không còn là Hồng Hải ngày xưa. Sau khi bị Tô Nhiếp Nhĩ hạ bệ, chỉ khoác cho cái mác chủ tịch danh dự, trong tay không có thực quyền, ông ta có đi làm hay không cũng không ai để ý, nghe nói bây giờ phần lớn thời gian đều câu cá ở biệt thự ven biển, lại thêm đứa con trai duy nhất tàn phế, triệt để tuyệt hậu, những người không ưa ông ta trước đây, nhìn thấy ông ta, miệng cười mà lòng hả hê.

Triệu Thành Tuấn nhìn kỹ khuôn mặt đó, tâm trạng anh vốn đang tốt đột nhiên vẫn đục, con người đó thực sự đã già, mắt đục mờ, bước chân không còn tráng kiện như trước, ông ta cũng nhìn thấy ngay Triệu Thành Tuấn, hơi ngỡ người, mặt lập tức lại trở vui, gật gật đầu, coi như chào. Tức thì có ống kính chia vào họ, Triệu Thành Tuấn cũng là người từng trải, sẽ không mất phong độ vào lúc này, mỉm cười đáp lễ, tỏ ý hoan nghênh.

Thù nhân gặp mặt hòa nhã như vậy kẻ cũng là hiếm.

Hai người hữu hảo bắt tay, sau đó chạm ly, nói cười vui vẻ như không, nhưng ân oán giữa họ, giới thương nhân Penang đều biết, tân khách xung quanh phút chốc ánh mắt đều dồn về phía họ, có vẻ muốn mục kích trò hay. Mọi người vây quanh hai người hàn huyên, Triệu Thành Tuấn vẫn giữ nụ cười trên môi, phong độ đài hoàng.

Một phóng viên hỏi: “Chương chủ tịch, xin hỏi ông có ý kiến gì về đại hội cổ đông của Bác Vũ hôm nay?”

Chương Thế Đức cười ha hả: “Tôi rất vui, Bác Vũ có được thành tựu hôm nay quả không dễ, Triệu Thành Tuấn trẻ tuổi đã làm nên đại nghiệp, tương lai của doanh nhân thành Penang này là thuộc về giới trẻ bọn họ, bộ xương già như tôi rút lui coi như mãn nguyện.”

“Nhưng Bác Vũ hiện nay đã chuyển trọng tâm sự nghiệp sang Trung Quốc, nghe nói còn có ý định dời tổng hành dinh sang bên đó, phía Penang bên này chỉ là chi nhánh, ông có ý kiến gì về chuyện này?”

“Di chuyển đi đâu cũng vậy, thành phố Penang mãi mãi có chỗ đứng của Bác Vũ, tôi không bán khoản chút nào về điểm đó, điều này giống như con cái trưởng thành rồi cuộc phải bay cao bay xa, nhưng bất luận đi đến đâu cũng vẫn là con của cha mẹ, chúng tôi là người một nhà, mặc dù A Tuấn không mang họ Chương, nhưng vẫn là người họ Chương.”

Nếu có thể, nếu được, Triệu Thành Tuấn rất muốn hắt ly rượu vào mặt lão già, là người nhà với ông ta? Anh trở thành người nhà của ông ta từ bao giờ?

Nhưng anh nhất thiết kiềm chế, đã chịu đựng lâu như vậy, chỉ cần thiếu kiềm chế là hỏng việc, anh quyết không thể mắc mưu lão già, cũng không để Tô Nhiếp Nhĩ ung dung đứng ngoài giễu cợt anh, nhưng cuối cùng do sức khỏe kém, mồ hôi lạnh đầm đìa lưng, đầu vàng mắt hoa, người và đèn trước mặt bắt đầu chao đảo.

Lúc này Chương Thế Đức lại tiến đến gần anh hai bước, vừa thân nhiên nâng ly với người bên cạnh, vừa ghé vào tai anh như nói thầm: “Nếu cậu không trụ được nữa, thì chúng ta ra vườn sau nói chuyện, chỗ đó thoáng khí.”

Không để anh phản ứng, Chương Thế Đức nói to với tân khách xung quanh: “Tôi muốn cùng cháu trai ra vườn sau có chút việc riêng, các vị cứ vui, xin thất lễ.” Nói đoạn, ông ta kéo Triệu Thành Tuấn đi. Khách tự động nhường đường, có người nói đùa: “Chủ tịch Chương, có việc gì nhất định phải ra vườn sau?”

Chương Thế Đức thản nhiên: “Tất nhiên là chuyện cưới vợ.”

“Ha ha ha...” Mọi người cười rộ.

Thật là gừng càng già càng cay!

Triệu Thành Tuấn biết, Chương Thế Đức chắc đã điều tra được tin gì, nếu không sao có chuyện “quan tâm” như vậy, lại giải nguy cho anh, như thế cũng tốt, anh dứt khoát không giấu giếm nữa, trong vườn hoa uống thuốc trước mặt ông ta. Chương Thế Đức lạnh lùng nhìn anh, trên mặt không còn nhiệt tình như trước, hắng giọng: “Không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay.”

“Đúng, người làm nhiều việc xấu, không bao giờ có kết cục tốt, ông và tôi đều thế.” Triệu Thành Tuấn uống thuốc, đợi thuốc ngấm dần, anh ngồi trên ghế mây trong vườn hoa, ngửa đầu nhìn Chương Thế Đức: “Hắn ông rất hài lòng?”

Chương Thế Đức thở dài: “Chương gia chúng ta thật là đã gây thù chuốc oán quá sâu, bị báo ứng, Gia Minh đã bị, cậu cũng thế...”

“Ông đừng kéo tôi vào họ Chương, dù tôi ăn cơm của nhà ông cũng không đến nỗi phải đối họ.”

“Nhưng cậu ra tay với Gia Minh quá ác, tôi sẽ không tha cho cậu.”

“Những gì ông làm với mẹ tôi, tôi cũng không tha cho ông!”

“Đó là cậu hiểu lầm, cậu luôn hiểu lầm tôi, tôi không trách, nhưng cậu lại làm cho đứa con trai duy nhất của tôi thành tàn phế, đã không biết sai còn chỉ trích tôi, cậu rốt cuộc đi đến đâu mới chịu quay đầu? Cho dù Chương gia chúng tôi nợ cậu, cậu cứ nhắm vào tôi, sao còn hại Gia Minh cùng trang lứa với cậu?”

“Đã nói việc đó không phải tôi làm, ông còn muốn tôi nhắc lại bao nhiêu lần nữa? Chương Gia Minh làm nhiều việc ác, người muốn tính sổ với anh ta không ít, không đến lượt tôi ra tay. Triệu Thành Tuấn tôi dám làm dám chịu, tôi không làm, ông không thể đổ tội lên đầu tôi!” Triệu Thành Tuấn mặt xanh xám, đứng phắt dậy: “Chuyện này tôi không muốn nói lại nữa, thất lễ!”

Chương Thế Đức không cam lòng: “Mẹ cậu nhất định không muốn nhìn thấy cậu như thế này, cậu không sợ có lỗi với bà ấy?”

“Ông không có tư cách nhắc đến mẹ tôi!” Anh tròn mắt, ánh mắt tối lạnh: “Chương Thế Đức, ông có biết những việc đã làm trong đời, tôi hối hận nhất là gì không? Là năm xưa không đâm con dao đó vào ngực ông, cho dù phải đền mạng cũng không phải chịu giày vò nhiều năm như vậy.”

“A Tuấn, cậu hiểu lầm tôi, cậu không thể bình tĩnh nghe tôi giải thích ư?”

“Giải thích? Cha tôi chết thế nào, ông đã làm gì mẹ tôi, lại còn cần giải thích? Chương Thế Đức, trừ phi ông đến tạ tội trước mộ mẹ tôi, nếu không ân oán giữa tôi và ông chưa hết!”

Chương Thế Đức nói: “Tôi có tội gì? Với cha cậu tôi ít nhiều có chút áy náy, với mẹ cậu không có gì phải hối hận, chỉ có bà ấy nợ tôi, tôi không nợ bà ấy!”

Triệu Thành Tuấn cảm thấy máu trong người bỗng sôi lên, anh thề, nếu lão già nói thêm một chữ, anh nhất định xé xác ông ta, rồi giẫm xuống bùn để ông ta vĩnh viễn không thể siêu thoát! Nhưng cuối cùng anh kìm được: “Chương Thế Đức, ông đúng là không sợ chết. Đứng tưởng trên đời không có báo ứng, đứng tưởng ông trời không có mắt, Chương Gia Minh chỉ là một bắt đầu, báo ứng ông gặp vẫn còn ở đẳng sau!”

“Cậu... cậu...”

“Ông chờ xem ông tuyệt tử tuyệt tôn thế nào!”

Triệu Thành Tuấn ra về trước khi bữa tiệc kết thúc, vừa vào nhà đã nhìn thấy Henson ngủ gật trên đi văng phòng khách, hộp thuốc để trên bàn. Nhìn thấy anh, Henson vờn vai, dụi mắt nói: “Tôi đoán nhất định anh sẽ đến tìm tôi, cho nên tôi đến trước, nếu tối nay anh chết, quả thực làm tổn hại thanh danh của tôi.”

Triệu Thành Tuấn cảm động vô cùng: “Henson, anh làm thế tôi biết lấy gì báo đáp?”

“Lẽ nào anh định đính ước với tôi?”

“Không được, tôi đã đính ước với bạn gái rồi.”

“Cho nên tôi mới thất vọng tột cùng về anh!” Henson làm bộ nghiêm mặt: “Biết rõ tình trạng sức khỏe như vậy vẫn mạo hiểm, còn đứng ngây ra đấy, mau đến đây đo huyết áp, nhìn mặt xem, trắng như người chết rồi!”

Trên đời người dám to tiếng với anh chỉ có Henson, Triệu Thành Tuấn ngoan ngoãn cởi áo ngoài, nằm chèo trên đi văng. Quả thực rất mệt, anh lập tức thiếp đi, Henson đi lúc nào, Peter đến lúc nào cũng không biết. Đến khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức anh mới từ từ ngồi dậy, Peter cũng ngủ gật trên đi văng đối diện, hai người ngơ ngác nhìn quanh, xem tiếng chuông từ đâu, cuối cùng Triệu Thành Tuấn rút điện thoại từ túi áo khoác, Mao Lệ gọi, hỏi anh bao giờ trở về Nam Ninh.

“Mấy ngày nữa, thế nào, mới thế đã nhớ anh?” Anh day huyệt thái dương, không hiểu sao muộn thế này cô vẫn chưa ngủ.

“Em không ngủ được, A Tuấn, anh kể chuyện cho em nghe đi.”

“Bé bỏng gì nữa, còn đòi kể chuyện, ngủ đi.”

“Nhưng em muốn nghe anh nói, một mình em buồn quá, vừa nói chuyện suốt tối với Tom.” Ý cô nói là chú mèo hoạt hình trong iPad.

“Vây... em nói đi.” Triệu Thành Tuấn đành để cô nói, cô nói rất nhiều, toàn những chuyện linh tinh, chỉ nhớ hình như cô tham gia trận thi đấu nào đó, mong anh sớm trở về cô vũ, anh nhận lời như người mộng du, sau đó kiên nhẫn nghe cô nói mãi, đến khi điện thoại cơ hồ sắp hết pin, mới tiếc rẻ ngắt máy.

Bỏ điện thoại nóng ran xuống, Triệu Thành Tuấn thờ phào, ngẩng đầu thấy Peter trên đi văng đối diện đang nhìn anh đầy thông cảm, lắc đầu. Anh nhăn nhó: “Nhìn thấy rồi chứ, dù là thánh tình cũng không dễ chiều!”

Mao Lệ nói trận đấu bóng nhựa thời gian đã định vào sáng thứ Năm. Địa điểm là cung thể thao Tam Trung, khán đài không còn chỗ trống, trận đấu vừa bắt đầu đã hết sức sôi nổi, Mao Lệ và đồng đội dâng lên hăm trận, vô cùng hoạt bát. Do đội bóng có cả nam lẫn nữ, Dung Nhựt Thành cũng tham gia, trong bộ đồ thể thao màu xanh, khác hẳn kiểu trang phục bảo thủ ngày thường, trông ông không chỉ trẻ trung hơn nhiều, mà lúc chạy, nhảy cũng đặc biệt nhanh nhẹn khỏe khoắn. Ông vừa ra sân, các cô gái trong nhà xuất bản đã kinh ngạc ò lên, Đường Khả Tâm nói: “Ồi, sếp Dung của chúng ta hôm nay quá điển trai!”

Tùng Dung trở mặt: “Có chắc là sếp Dung thật không?”

“Lại còn không, đẹp bất ngờ!” Đỗ Quyên đẩy kính trên sống mũi: “Ngày thường chưa bao giờ thấy sếp phong độ như thế, có đúng là sếp Dung của chúng ta không nhỉ?”

“Chà chà chà, sức sống tràn trề, tinh thần sung mãn, sức mạnh của tình yêu quá vĩ đại!” Tùng Dung như phát hiện ra châu lục mới, chỉ vào sân reo lên: “Mọi người nhìn xem, sếp Dung của chúng ta mất chỉ chăm chăm Mao Lệ đâu có để ý vào bóng.”

“Hừm, hừm!” Bạch Hiền Đức hắng giọng hai tiếng, lườm Tùng Dung. Thực ra lúc trận bóng vừa bắt đầu, chị đã phát hiện, đồng chí Dung Nhựt Thành dường như không hề quan tâm đến bóng mà chỉ để ý Mao Lệ, mắt luôn dõi theo cô, chỉ cần Mao Lệ hơi lạng người là xông đến, giống như thần hộ vệ của cô...

Tin đồn về quan hệ giữa Mao Lệ và Dung Nhựt Thành bây giờ quả thật trở thành chủ đề bàn tán đầu bảng trong nhà xuất bản, mặc dù Mao Lệ đã có “niềm vui mới”, công khai với Triệu Thành Tuấn, nhưng tin đồn vẫn lan như gió, không thể nào ngăn được.

Mao Lệ đã chai lì hoặc quen với chuyện đó, mọi người nói thế nào cô vẫn như không, cũng chẳng buồn giải thích. Nhưng đồng chí Dung bản tính e dè, kiệm lời, mỗi lần bị điểm danh là mặt đỏ bừng lúng cuống. Lúc này Bạch Hiền Đức thấy đồng chí Dung không rời Mao Lệ một bước, thầm thở than, tình yêu có thể thay đổi một con người không? Tâm tư Dung Nhựt Thành chị rất hiểu, con bé Mao Lệ hoặc có biết, hoặc giả bộ không biết.

“Ồi!” Đường Khả Tâm chột kêu lên. Mọi người nhìn ra, thì ra Mao Lệ lúc vội đuổi theo quả bóng sắp vượt đường biên, vấp chân ngã lăn nằm như con cua trên đất, xem ra cú ngã không nhẹ. Bạch Hiền Đức đứng bật dậy, chạy ra phía đó, thấy Dung Nhựt Thành đã kịp thời xông đến, bế xốc Mao Lệ đang nhăn nhó vì đau.

Chị thờ phào, có sếp Dung mọi chuyện sẽ đâu vào đó.

Do vết thương đi lại không tiện, hai ngày cuối tuần Mao Lệ chỉ ngồi nhà, đương nhiên thỉnh thoảng cũng đọc báo thảo, lúc lại chơi, trước tiên ra cửa hàng băng đĩa bên cạnh chọn mua mấy bộ phim mới phát hành, lại ra siêu thị chợ về đồ đông đồ ăn vặt, về nhà vừa nằm xem băng vừa ăn khoai tây chiên, xem chán thì lên mạng, hoặc chơi iPad, vậy là hết buổi chiều.

Nghĩ đến chuyện xảy ra trên sân bóng, cô lại ngao ngán.

Lúc Dung Nhựt Thành bế cô ra khỏi sân, toàn sân ào lên, Tùng Dung và Đường Khả Tâm xúc động choáng váng.

Sau đó Dung Nhựt Thành nhắn tin, xin lỗi nói trong lúc cấp bách vội vàng chẳng để ý gì đã mạo phạm cô.

Buổi tối ông còn đến nhà thăm cô, xách một túi lớn thực phẩm đứng trước cửa vẽ rất tội nghiệp, Mao Lệ không nỡ, đành chỉ vào bếp: “Sếp cứ tự nhiên.” Nói xong cô nằm trên đi văng xem băng.

Dung Nhựt Thành nhận được chỉ lệnh nhanh nhẹn vào bếp. Lần này ông làm món “Mỳ bằng hữu” nổi tiếng của Nam Ninh, vừa thơm vừa cay, Mao Lệ cay toát mồ hôi, ăn hết một bát to, cả nước cũng húp sạch, chiếu cố đến cái bụng, cô nhận lời xin lỗi của Dung Nhựt Thành, hai người tranh nhau rửa bát, cuối cùng vẫn là ông tranh được.

Rửa xong bát ông mới đi ra. Hai người một đứng một ngồi, bầu không khí lập tức trở nên thiếu tự nhiên, Dung Nhựt Thành biết, đã đến lúc ông phải cáo từ. Mao Lệ lịch sự tiễn ông xuống tầng, ông bảo không cần, nhưng cô vẫn đi, xuống đến đường cô nói: “Thực ra chân tôi không có gì nghiêm trọng.” Cô ngắt ngắt, có một số lời nếu không nói rõ, tình hình sẽ càng phức tạp: “Tổng biên tập, sau này ông đừng như thế, ý tôi là...”

Dung Nhựt Thành vốn đã chuẩn bị lên xe, nghe vậy lại quay người, nhìn cô: “Mao Lệ, tôi làm gì cũng là tự nguyện, tôi biết tôi không xứng, tôi cũng chẳng có gì quá ảo tưởng, chỉ là muốn giúp cô lúc cô cần, cô đừng nghĩ nhiều, cũng đừng nghe người khác nói bừa.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết, chúng ta đơn thuần là quan hệ đồng nghiệp, nếu ngoài công việc có thể trở thành bạn của cô, như cô và Bạch Hiền Đức, có thể giúp cô ít nhiều trong cuộc sống là vinh hạnh lớn với tôi.”

Ánh mắt thành khẩn, ánh đèn đường màu da cam phủ lên người ông, xung quanh ông bao bọc bầu không khí ấm áp, nói những lời chân tình gan ruột: “Cô không nên vì thế cảm thấy áp lực, chúng ta từng cộng tác một thời gian, cô ít nhiều cũng hiểu tôi, con người tôi thật thà, tuyệt nhiên không ảo tưởng đối với những gì phi thực tế, không làm chuyện phải hổ thẹn. Đương nhiên tôi không phủ định thiện cảm và lòng yêu mến cô, chuyện đó bình thường, bởi vì cô là người khiến người ta yêu mến, nếu nhất định phải nói ra ý nghĩ, tôi chỉ muốn làm bạn với cô, cho nên cô không nên nghĩ nhiều, Mao Lệ.”

Mắt nhìn theo chiếc xe của Dung Nhựt Thành khuất hẳn ở cuối đường dưới ánh đèn vàng vọt, Mao Lệ vẫn còn ngẩn ngơ, cô có thể khiến người ta yêu thích như vậy sao? Dung Nhựt Thành đã thật lòng giải thích với cô, thật lòng chỉ muốn làm bạn cô? Có phải do cả hai đều cô đơn, có lúc cô thấy mình rất cô đơn, ban ngày cô luôn hoạt náo, thực ra những lúc đêm vắng, nỗi cô đơn và những day dứt âm thầm chỉ mình cô biết, ngay cả khi có Triệu Thành Tuấn ở bên cô cũng thấy cô đơn, bởi vì anh ít bộc lộ tâm tư, sống với nhau lâu như thế, anh vẫn là một bí mật với cô, nhưng cô không biết làm thế nào. Đứng dưới đường một lát, đang định quay về, cô bỗng thấy một chiếc xe hơi màu đen đỗ dưới bóng cây bên kia đường, mặc dù đêm tối, nhưng chiếc xe đó cho dù ở đâu cũng phát sáng, tìm cô đột nhiên đập mạnh, chẳng phải anh bạn chuẩn bị đại hội cô đồng ở thành phố Penang, sao đã quay về?

Triệu Thành Tuấn từ từ lái xe đến.

Nhưng anh không có ý xuống xe, từ từ hạ cửa kính, một khuôn mặt băng lạnh nhô ra: “Mao Lệ, em có thể không yêu tôi, nhưng em không thể phản bội tôi.”

Hai người rơi vào cuộc chiến tranh lạnh chưa từng có suốt nửa tháng liền, Triệu Thành Tuấn không gọi điện cho cô, cô gọi đến hoặc là tắt máy, hoặc không ai nghe.

Lẽ nào chỉ do anh nhìn thấy Dung Nhựt Thành đến thăm cô lúc đêm khuya?

Sự việc đương nhiên không đơn giản như vậy.

Mao Lệ không biết, Triệu Thành Tuấn cũng có mặt ở sân bóng. Mao Lệ đã nói địa chỉ và thời gian thi đấu, bảo nếu về kịp anh nên đến cổ vũ, cô chỉ buột miệng nói vậy, nghĩ là anh bạn, không hy vọng anh có thể đến xem, nhưng anh đã đến.

Hôm đó kết thúc công việc ở Penang, anh bay về ngay hôm sau, không gọi điện, đến thẳng sân bóng, muốn cho cô một bất ngờ, không biết có vui hay không, nhưng nhất định “bất ngờ”.

Triệu Thành Tuấn không nhớ cảm giác lúc đó thế nào, khi Mao Lệ ngã, anh định chạy ra thì đã có người nhanh chân hơn, bế cô ra khỏi sân. Trên sân lúc đó người đông, không ai để ý anh đứng một góc, mặt khó chịu thế nào, mấy ngày sau anh không liên hệ với cô, Mao Lệ cũng không gọi, tưởng anh vẫn còn ở Penang.

Cô dường như rất tin vào tình cảm của hai người, tưởng Triệu Thành Tuấn chỉ ghen chút ít, giận vài ngày, cô dễ dàng là hết ngay, bởi vì trong ấn tượng của cô, anh không phải là người hẹp hòi, sao có thể để bụng vì chút việc còn con con đó.

Triệu Thành Tuấn nửa tháng không nghe điện thoại, cuối cùng cô ý thức được tính chất nghiêm trọng của vấn đề, nhất là trên mạng nội bộ của cục xuất bản đưa tin về trận đấu bóng nhựa hôm đó, giới thiệu tình hình trận đấu và một số hình ảnh, trong đó có bức ảnh Dung Nhựt Thành bế Mao Lệ bị thương, bức ảnh tuy chụp nhanh nhưng rất rõ, ánh sáng và góc độ chuẩn xác như được bố trí. Bức ảnh vừa phát lên, trong QQ bùng nổ như vỡ nồi hơi, phòng biên tập ai cũng đầy phần khích, lúc đi làm chỉ bàn luận nhỏ chuyện đó. Mao Lệ nghĩ mấy ngày ở nhà, khi nhìn thấy bức ảnh cũng là lúc đang xảy ra chiến tranh lạnh với Triệu Thành Tuấn, vừa nhìn thấy cô đã toát mồ hôi, bức ảnh trên, cận cảnh là Dung Nhựt Thành bế cô, còn phía sau, trên khán đài còn thấy một người đặc biệt nổi bật cũng được thu vào ống kính, người đó mặc sơ mi đen, quần trắng rộng, lạnh lùng nhìn hai người. Chính là anh! Bởi con người Triệu Thành Tuấn quá đặc biệt, ngoại hình hơn người, bao giờ cũng nổi bật giữa đám đông, nhìn trên ảnh, có lẽ anh đứng cách cô không xa, vậy mà cô không nhận ra.

Thì ra là thế! Thì ra là thế!

Lúc đó Mao Lệ đang trong phòng làm việc, đắm tay vào bàn phím: “Khốn kiếp.”

Sau đó cô hằm hằm xông ra ngoài, va vào Bạch Hiền Đức: “Này, định đi đâu?”

Mao Lệ không trả lời, vừa khóc vừa chạy vào thang máy.

Nhưng Mao Lệ biết, đây không đơn giản là vấn đề bức ảnh, bởi cô nhớ ra có lần anh hỏi về Dung Nhựt Thành, đó là lúc họ trên đường từ Khâm Châu trở về Nam Ninh, không biết tại sao đột nhiên anh hỏi vậy, có lẽ trên Facebook cô đã nhắc đến ông và tin đồn về mình. Mao Lệ trả lời, đó là sếp của cô, rất quan tâm đến cô, tin đồn giữa họ là không có thật. Lúc đó anh không nói gì, về lơ đãng, Mao Lệ cũng không bận tâm, nhưng bây giờ cô ý thức được, chuyện phức tạp hơn cô tưởng, Triệu Thành Tuấn rõ ràng có lưu tâm đến Dung Nhựt Thành, chỉ có điều không để lộ, với cá tính kiêu ngạo của anh, quyết không chấp nhận bạn gái mình bị người đàn ông khác bế trước mặt mọi người, mà người đó lại là Dung Nhựt Thành.

Rắc rối hơn là khi anh từ Mã Lai trở về cô không biết, buổi tối đó anh chứng kiến Dung Nhượng Thành từ căn hộ của cô đi ra lúc đêm khuya. “Mao Lệ, em có thể không yêu tôi, nhưng em không thể phản bội tôi.” Câu nói rõ ràng không phải buột miệng, Mao Lệ hận mình đến chết, sự việc nghiêm trọng đến thế mà cô vẫn tưởng anh chỉ giận dỗi bình thường!

Ra khỏi nhà xuất bản, Mao Lệ phân vân đứng trên đường một lát, quyết định đích thân đi tìm Triệu Thành Tuấn giải thích rõ, cô đã sai, nên chủ động giải thích, là người nóng tính, cô không chờ được.

Mao Lệ đương nhiên có chìa khóa căn hộ của Triệu Thành Tuấn, nhưng cô không vào, chỉ đợi anh ngoài cửa, cảm thấy như vậy sẽ thỏa đáng hơn.

Đợi cũng không lâu, chưa đầy một giờ sau, Triệu Thành Tuấn về. Ngoài một chút ngạc nhiên lúc nhìn thấy cô, mặt anh lại lạnh lùng: “Em đến làm gì?”

“A Tuấn, em...”

“Về đi, tôi không muốn nhìn thấy em.” Triệu Thành Tuấn hoàn toàn không cho cô cơ hội nói, sắc mặt anh rất xấu, hình như lại bị ốm, mới nói hai câu đã bật ho, sốt ruột xua tay: “Đi đi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Mao Lệ hốt hoảng: “A Tuấn, nếu anh có ý kiến gì với em, có thể nói thẳng.”

“Khục khục khục...” Triệu Thành Tuấn ho dữ, vốn đã rút chìa khóa định mở cửa, lúc này bám vào khung cửa thờ, giọng khàn khàn, yếu ớt: “Mao Lệ, tôi không có ý kiến gì, thật đấy! Bây giờ tôi thế này, em cũng nhìn thấy rồi, quả thật không thể cho em tương lai mà em cần, em có lựa chọn khác, tôi không trách, chỉ xin em nói với tôi một tiếng.”

Mao Lệ sợ hãi tròn mắt: “Anh, sao anh có thể nói như vậy, em làm sao? Chẳng qua em bị thương, tổng biên tập đến thăm, chẳng có chuyện gì, sao anh nói khó nghe như thế...”

Triệu Thành Tuấn không bận tâm, mở cửa đi vào, Mao Lệ ngăn lại, nước mắt ứa ra: “A Tuấn, nếu anh muốn kết thúc, em cũng không gượng ép, lúc đầu là em chủ động yêu cầu muốn tái hợp, em tự làm tự chịu, anh không thích em, ghét em, có thể nói ra, nhưng anh không thể nghĩ xấu về em như thế, em chẳng làm gì có lỗi với anh!”

“Không phức tạp như em nghĩ, chỉ là tôi mệt, muốn yên tĩnh một mình.”

Có lẽ nước mắt của cô có tác dụng, thái độ Triệu Thành Tuấn hơi dịu lại: “Về đi, tôi bị cảm biến chứng thành viêm phổi, không muốn lây sang em, thời gian này chúng ta nên yên tĩnh một chút. Có một số việc tôi thực sự muốn suy nghĩ kỹ, nói thẳng ra là không thể cho em tương lai, nếu tôi giữ em e là quá ích kỷ, đợi tôi nghĩ xong, sẽ cho em câu trả lời, tạm biệt.”

Nói xong anh đóng cửa.

Mao Lệ đứng ngây như khúc gỗ ở cửa, nền hành lang lát đá sáng như gương, cô nhìn mình trong “gương”, hình như lại thảm hại không chỗ bấu víu như năm xưa bị Chương Kiến Phi bỏ rơi, đi trên hành lang lạnh vắng đến độ chỉ có hơi thở của cô, hai đầu gối tê cứng, đầu u u, không biết mình rồi đi thế nào.

Ra khỏi tòa nhà, gió rất to, bản tin thời tiết thông báo, có bão về xem ra là thật. Gió mạnh cuốn lá cây tung lên cao, một biển quảng cáo trước ngôi nhà bên đường bị tuột một bên, gió đánh bay lật phật, cô loạng choạng bước, cơ hồ sắp bị gió cuốn đi, cảm giác toàn thân ngâm trong bể băng, không còn một chút hơi ấm.

Lúc đó Bạch Hiền Đức gọi điện, cô không muốn nghe, tắt máy, lấy xe lái đi. Ra khỏi công khu chung cư, một chiếc xe khác đi ngược chiều, người lái nhận ra cô, dùng xe, hạ kính nhìn theo hướng chiếc xe của cô...

Mao Lệ trở về Bắc Hải, ngoài chạy trốn cô không còn lựa chọn nào khác. Bắc Hải là tâm bão, cô lao xe trên đường cao tốc, hai bên đường chỗ nào cũng là cảnh cây gãy, mây đen cuộn cuộn che kín trời, bầu trời nặng trĩu như sắp sập. Đến Bắc Hải bắt đầu mưa, không khí nặng trĩu hơi nước, đèn đường trên đại lộ Hải Cảnh cũng phát ra thứ ánh sáng vàng nhạt âm đạm, từ xa đã nhìn thấy chóp mái Hải Thiên Uyển trong rừng cây. Nhìn thấy chóp mái quen thuộc, nước mắt cô giàn giụa đầy mặt, như đứa trẻ lưu lạc đã lâu giờ mới được nhìn thấy ngôi nhà của mình, trong khoảnh khắc đó, nỗi tủi thân, nỗi cay đắng dâng đầy, cổ họng nghẹn ứ, cô chỉ muốn khóc thật to.

Trong nhà rất tối, hình như đêm đã vào từ sớm, một mình ngồi rất lâu trong phòng khách vắng lạnh, cô lại không khóc nổi, chỉ thấy mệt, mệt bài hoải rồi, lên tầng, vào phòng ngủ, chỉ mong ngủ được thật nhanh. Lúc này bão đã về, gió lồng lộn bên ngoài, cây quanh nhà vẫy mình rã rạc, tấm trần di động trong phòng ngủ vẫn mở, sấm giập âm ầm trên đầu, mỗi lần chớp lóe cả căn phòng sáng trắng, chiếu lên thân hình cô trên giường như một xác chết. Rõ ràng nằm trong phòng lại cảm thấy như trôi dạt trên biển, nước biển lạnh tràn qua người, cô co quắp như con tôm trong chần, lạnh run lập cập.

Hải Thiên Uyển bây giờ đứng ra không phải của cô, đã cho Triệu Thành Tuấn thuê, cô hoàn toàn không có tư cách vào đó. Nhưng ngoài chỗ này, Mao Lệ muốn chạy trốn còn có thể đi đâu.

Không cãi cọ, không chất vấn, không một lời day nghiêng nhằm vào nhau, Triệu Thành Tuấn quả nhiên hành xử độc đáo. Lần trước Mao Lệ yêu cầu chia tay, anh không giải thích, không nài nỉ cứu vãn, lẳng lặng làm theo, kết thúc một cuộc tình đối với anh như ra về giữa chừng khi chưa xem hết bộ phim, về thì về, anh cũng chẳng mất gì. Lần này anh không nói chia tay, nhưng giữ quyền chủ động, anh nói suy nghĩ xong sẽ cho cô câu trả lời, lại còn cần câu trả lời nữa, anh không nói thẳng ra là chia tay chỉ do không muốn tình trạng quá khó coi. Anh là vậy, cho dù chia tay vẫn giữ phong độ, hơn nữa, anh kiên quyết không cho Mao Lệ cơ hội giải thích và cứu vãn, anh tránh cô nửa tháng, không thăm không hỏi, giống như đợi nồi nước sôi nguội hẵn mới dùng đũa ngà bới, hành động đó giống như đang nói, “bộ phim này tôi không muốn xem nữa”, không lý do, không nguyên nhân gì hết, không xem là không

xem

Mao Lệ coi như thực sự nếm trải sự kiêu ngạo và tuyệt tình của người đàn ông này. Anh chưa bao giờ bộc lộ nội tâm, anh phần nộ, buồn, đau hay tuyệt vọng, người khác đều không nhìn thấy. Mao Lệ biết anh đưa ra quyết định đó chắc chắn đã qua cân nhắc, quá trình này đối với mọi người đều là câu đố, có lẽ cô chưa bao giờ đi vào lòng anh.

“Tinh tung tinh tung...”

Trong lúc thần trí bàng hoàng cơ hồ có tiếng chuông cửa.

Mao Lệ đầu tiên không để ý, nhưng tiếng chuông vang trong đêm vắng rõ mồn một, cô nín thở lắng nghe, không phải tiếng chuông máy bàn, cũng không phải chuông điện thoại di động, là chuông cửa! Cô vô thức nhìn đồng hồ trên tường, mười hai giờ đêm, muộn thế này ai còn đến tìm cô? Bật đèn ngủ ở đầu giường, cô dò dẫm xuống giường, cửa phòng ngủ có gắn thiết bị nghe nhìn, cô nhấn nút, trên màn hình hiện lên khuôn mặt lơ mơ lo âu, cô bỗng cứng người, là Dung Nhượng Thành!

“Sao lại là ông?” Cô nói vào máy.

Dung Nhượng Thành ngoài cổng không nhìn thấy cô, nhưng nghe được tiếng cô, vội nói: “Là tôi đây! Hiền Đức bảo cô đi Bắc Hải, không yên tâm, tôi cũng vậy, tôi đến xem cô thế nào.”

Mao Lệ do dự rồi nhấn nút trên thiết bị. Lát sau nghe thấy tiếng xe hơi đi đến, cô đứng trên tầng hai nhìn ra, thấy xe Dung Nhượng Thành vòng đến sân trước.

Cô xuống nhà mở cửa, đứng bên cạnh nhìn ông đi vào, trầm tư không nói.

“Mao Lệ, cô ổn không?” Đầu và vai Dung Nhượng Thành đều ướt, mắt hơi sưng, xem chừng rất mệt. Mao Lệ nói: “Mời vào” rồi dẫn ông vào phòng khách, lấy khăn bông đưa cho ông. “Cảm ơn”, ông lau nước mưa trên mặt, thấy Mao Lệ không hề gì, ông thở phào: “Chỗ này thật khó tìm, Bạch Hiền Đức chỉ nói đại khái, gọi di động cho cô không được.”

“Tôi tắt máy.” Mao Lệ rót trà cho ông: “Uống chút trà nóng đi, bên ngoài rất lạnh.”

“Đúng, vừa mưa vừa gió, tôi đã tưởng không đến được Bắc Hải.” Ông cười đôn hậu, nhìn khuôn mặt hốc hác chưa hoàn hồn của ông đủ biết dọc đường ông lo lắng thế nào. Hai người ngồi đối diện trên đi văng, rất lâu không nói, mưa to dần, đập ầm ầm vào cửa, Dung Nhượng Thành nhìn màn mưa bên ngoài, cuối cùng vẫn bộc lộ lo lắng trong lòng: “Chúng tôi sợ cô xảy ra chuyện, Bạch Hiền Đức rất lo, nhất định bắt tôi đi...”

Mao Lệ nhún vai: “Tôi không sao, chỉ là... muốn yên tĩnh một mình.”

“Xin lỗi, đã gây rắc rối lớn cho cô như vậy.” Ông nói rất thành khẩn: “Tôi đã bảo họ xóa bức ảnh đó rồi, thật chẳng ra sao, buổi chiều tôi đã phê bình người quản lý. Mao Lệ, tôi thật không biết nói thế nào... nếu chuyện này làm bạn trai hiểu lầm cô, tôi có thể đến giải thích hoặc xin lỗi...”

“Không cần đâu, không nghiêm trọng như ông nói.” Mao Lệ quả thực không muốn tiếp tục chủ đề này: “Giữa tôi và anh ấy có một số vấn đề, không liên quan đến người khác, vấn đề không phải ở ông.”

Dung Nhượng Thành vẫn áy náy: “Nhưng tôi rất buồn, tôi thấy gần đây tinh thần cô không được tốt, nhất định là do chuyện này, đều tại tôi xúc phạm, thấy cô bị thương lòng quá, chẳng nghĩ gì... Tôi mới nghe nói, bạn trai cô hôm đó cũng đến, có người nhận ra xe của anh ấy, rất xin lỗi, Mao Lệ...”

“Đã nói rồi, không nên nhắc lại, được không?” Mao Lệ khẩn cầu.

“Được... không nói nữa...”

“Thật mà, ông không nên nghĩ nhiều, vấn đề của hai chúng tôi phần lớn có nguyên nhân từ chính bản thân, do hai bên không tin nhau mới xảy ra hiểu lầm, tôi nghĩ thế.” Mao Lệ hai bàn tay vào nhau, dưới ánh đèn, sắc mặt cô vẫn nhợt nhạt, những ngày vừa qua chắc cô rất khổ sở, dưới đôi mắt to u uẩn có một quầng xanh, cô bộc bạch với ông những suy nghĩ về quan hệ giữa cô và Triệu Thành Tuấn: “Thật ra tôi cũng không rõ lắm, rốt cuộc là tôi không tin anh ấy hay anh ấy không tin tôi, giữa chúng tôi thiếu chất keo gắn hai người với nhau, cho nên mới dễ đổ vỡ như vậy, không vượt qua được thử thách của một con sóng nhỏ. Lần trước tôi tin lời em gái anh ấy nên yêu cầu chia tay, về sau tôi chủ động yêu cầu tái hợp, anh ấy cũng không từ chối, lần này anh ấy hiểu lầm tôi, khiến tôi tự hỏi, giữa chúng tôi vấn đề rốt cuộc ở đâu?”

“Mao Lệ, anh ấy hiểu lầm cô là do coi trọng cô, càng coi trọng càng dễ bụng, thế giới tình cảm không dung thứ hạt sạn nào hết, hãy nói rõ với nhau, anh ấy sẽ hiểu.” Dung Nhượng Thành tỏ rõ là người từng trải, cũng có thể là người ngoài đầu óc tinh táo: “Có điều, cô nói cũng đúng, giữa hai người yêu nhau quan trọng nhất không phải người này yêu người kia bao nhiêu, mà là lòng tin với nhau vững chắc thế nào, nếu tình cảm không xây dựng trên sự trung thành và lòng tin của hai bên, đích thực là mong manh, cô thử nghĩ kỹ xem, tại sao cô không tin anh ấy, tại sao anh ấy không tin cô, tìm ra căn bệnh mới để bốc thuốc.”

Mao Lệ tư lự gật đầu: “Tổng biên tập, ông nói rất đúng, chúng tôi không tin nhau như vậy, tôi nghĩ phần lớn là do tôi, trước đây tôi từng bị tổn thương tình cảm, từng bị lừa, bị lừa rất thảm, cho nên luôn không tin có người yêu tôi thực lòng, anh ấy thực ra rất tốt, nhưng tôi vẫn thầm tự nhủ phải tin anh ấy, chứ không phải thực lòng tin tưởng, đó chính là vấn đề lớn nhất của tôi, tại sao tôi không tin anh ấy yêu tôi thật lòng?”

“Phải, cứ nghĩ đi.” Ông cười, trông cô có vẻ đã ổn, ông cũng yên tâm. Lần này chắc cô bị sốc nặng, gầy đi nhiều, ngồi trên đi văng run run, ông đoán

chắc cô chưa ăn gì, vậy là đứng lên bảo đi nấu ăn cho cô. Mao Lệ không nói gì, bởi vì quả thực cô rất đói, đến Bắc Hải không dám gọi cho mẹ, gió bão như vậy vẫn lái xe đến, mẹ biết chắc chắn bị mắng, cô đã đói một ngày rồi.

Trong tủ lạnh không có nhiều nguyên liệu, ông đành nấu mì, nấu xong cùng ăn với cô, bởi ông cũng chưa ăn. Mao Lệ đói mềm, ăn hết một bát to, húp hết cả nước.

Ông nhìn cô xót xa: “Còn đói không? Nấu thêm nhé. Cô phải ăn com, người đã gầy như vậy, bây giờ ra ngoài chắc bị gió thổi bay.”

“Ông nấu mì ngon lắm!” Mao Lệ liếm mép, thêm thưởng.

“Phải ăn com đúng bữa, Mao Lệ!” Dung Nhựt Thành nhìn cô lắc đầu, trông cô lúc này như đứa trẻ, ông hoàn toàn bản năng muốn chăm sóc cô, che chắn gió mưa cho cô. Ông biết cô và ông không có kết quả gì, nhưng chẳng sao, từ xa nhìn cô hạnh phúc, ông cũng hạnh phúc.

“Tối nay ông ngủ lại đây, trên tầng có phòng dành cho khách, mưa to thế này lái xe không an toàn.” Mao Lệ ăn xong, tinh thần cũng phục hồi, đầu óc dần dần bình tĩnh lại, bên ngoài gió rất to, sếp lái xe không an toàn, nếu ông có chuyện gì cô biết ăn nói thế nào với Bạch Hiền Đức và mọi người. Ông đã vì cô vượt mưa gió đến đây, sao cô có thể làm chuyện tuyệt tình.

“Có... có tiện không?” Ông cảm kích không biết làm thế nào, mặt hơi nóng.

Mao Lệ lên tầng thu dọn phòng cho ông, ngoài đầu thấy ông vẫn đứng yên, cô thờ dãi: “Muộn thế này lái xe về nếu xảy ra chuyện gì chị Bạch sẽ lột da tôi. Lên đi, phòng khách đó, năm ngoái chị Bạch cũng ngủ một lần, ông không nên kén chọn.”

Ông bối rối cười: “Xem cô kia... nói năng như thế.”

Cuối cùng anh vẫn thua chính mình

Sáng hôm sau, cơn bão gầm thét suốt đêm cuối cùng đã ngừng, buổi sáng không phải hợp, Dung Nhựt Thành dậy khá muộn, làm xong bữa sáng cho Mao Lệ mới gõ cửa phòng cô, tưởng cô vẫn ngủ, không ngờ cô đã vệ sinh cá nhân xong. Bữa sáng thật thịnh soạn, có trứng ốp, sữa và đặc biệt nhất là bánh nướng. Ngửi thấy mùi thơm, Mao Lệ rất ngạc nhiên, không ngờ ông biết làm bánh nướng. Cô cầm đĩa bánh ngắm nghía như chưa bao giờ trông thấy nó, Dung Nhựt Thành cười: “Ăn đi, nhìn gì, tôi tìm mãi mới thấy ít bột mì, cô ăn tạm.”

Mao Lệ cũng cười: “Bánh đáng yêu quá, tôi không nỡ ăn.”

Ông gấp hai chiếc bỏ vào bát cô: “Ăn nhiều một chút, chắc cũng được, Bạch Hiền Đức và Đường Khả Tâm cũng được ăn bánh nướng tôi làm, cô nếm đi.”

“Ô, sao họ lại được ăn?”

“Đến nhà tôi ăn com, tôi làm cho ăn.” Sau khi được nghỉ ngơi Dung Nhựt Thành đã hết mệt, mặt tươi tắn, tinh thần sáng khoái: “Hỏi tôi còn là trưởng phòng ban biên tập, họ thường đến nhà tôi ăn com. Lúc đó mọi người rất thân thiết, tôi cũng làm biên tập như họ, chuyện trò thoải mái, về sau tôi lên phó tổng họ xa tôi dần.”

Mao Lệ nhìn ông, nói đến công việc mặt ông đầy hạnh phúc, làm việc trong nhà xuất bản mười mấy năm, ông dốc bao tâm huyết cho nó. Thực ra hai người bên nhau rất tự nhiên, nhiều khi sự bối rối của họ là lời nói của người ngoài. Dung Nhựt Thành kỳ thực là người rất dễ chung sống, từng trải và khoan hậu, Mao Lệ kính trọng và ngưỡng mộ ông, một người tốt như vậy, cô không xứng.

“Sếp Dung, gặp người phụ nữ nào tốt thì đừng kén nữa, ông nên lập gia đình đi.” Cô nói rất thật.

Ông hơi ngẩn ra, cúi đầu không nói, chạm đến vấn đề mẫn cảm, ông lại tỏ ra thiếu tự nhiên, mắt lại tránh mặt cô.

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Để che giấu lúng túng, ông cảm cạp đứng lên: “Cũng không sớm nữa, tôi về đây, cô bị cảm, ở lại đây nghỉ, tôi sẽ nói Bạch Hiền Đức.”

Mao Lệ cảm ơn, nói: “Đề tôi tiễn ông.”

Cô tiễn ông đến cổng lớn phía sân sau. Mưa bão suốt đêm, cuối cùng đã tạnh, cây cối bị gió đánh toại bời trông xơ xác, nhưng bầu không khí trong trẻo tinh khôi, lá cây xanh nõn dưới ánh mặt trời. Tiếng sóng biển rầm rì truyền đến từ phía sau rừng cây, chim chao liệng trên không, một cảnh tượng náo nức tràn trề sinh khí. Dung Nhựt Thành nheo mắt trầm trồ: “Đẹp quá!”, rồi dặn Mao Lệ: “Hãy đề mẹ cô chăm sóc cho cô, ngay bữa sáng cô cũng không biết làm, có ngày chết đói.”

Mao Lệ cười, bảo ông còn lắm điều hơn mẹ cô, ông lại bối rối.

Cô nhìn theo chiếc Audi màu đen của Dung Nhựt Thành trên con đường đất đầy ánh nắng. Đang định quay người, một chiếc xe đua màu bạc đột nhiên xuất hiện ở đầu đường, ngược chiều chiếc xe của Dung Nhựt Thành.

Cô cứng người, toát mồ hôi lạnh...

Cô biết ở Nam Ninh anh có hai xe, một chiếc xe đua nhỏ màu đen thường dùng trước đây, một chiếc Bentley màu bạc mới mua, biển xe rất độc đáo, có số cuối là 520 (anh yêu em). Hồi đó anh bảo số đuôi đó chọn đặt riêng vì cô, nhưng bây giờ, mấy con số đó còn nhức mắt hơn ánh nắng, Mao Lệ chỉ

thấy đầu choáng váng, cô nín thở nhìn chiếc xe màu bạc tiến tới mỗi lúc một gần, đầu óc đã hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Dung Nhượng Thành rõ ràng cũng nhìn thấy chiếc xe, chậm chậm giảm tốc độ.

Nỗi tuyệt vọng khiến người cô lạnh ngắt như bị rơi xuống hố băng, cô sững sờ đứng ở cổng, sắc mặt trắng toát như hoa lê, mắt mở to nhìn Triệu Thành Tuấn dừng xe trước Dung Nhượng Thành, cửa kính từ từ hạ xuống, khuôn mặt đeo kính đen lộ ra, như tạc từ băng tuyết ngàn năm.

Mao Lệ lùi từng bước đến góc tường phòng ăn.

Đã không còn chỗ lùi nữa, Triệu Thành Tuấn bỏ kính, khoe miệng trẻ xuống, mặt như tượng đá, đó là bộ dạng anh khi phần nộ cực độ. Thực ra khuôn mặt đó quá hoàn mỹ, nhưng lúc này do ép quá gần, cô chỉ thấy nó được phóng to vô hạn, đáy mắt đen ngùn ngụt như ngọn lửa đang cháy, khuôn cằm tròn nhẵn không vết chân râu, chỉ có mùi thuốc lá và mùi kem cạo râu thoang thoảng.

“Cô có thể tro tráo đến vậy, dám để ông ta qua đêm ở đây!” Lòng anh đau rát như phải bỏng, nỗi hận bùng trong mắt như muốn thiêu cô thành tro, nhưng sâu trong đó là nỗi buồn sâu thẳm lớn hơn cả sự phần nộ.

Cô run bần bật: “A Tuấn, không phải thế đâu, anh nghe em giải thích...”

“Cô còn định giải thích, đàn ông và đàn bà ở chung phòng, cô thấy vẫn cần giải thích hay sao? Mao Lệ, cho dù cô không yêu tôi, nhưng tôi chưa bao giờ xử tệ với cô, cô có cần phải hạ nhục tôi như vậy không?”

“Ông ấy ngủ ở phòng khách, không có chuyện gì.” Mao Lệ biết, nói gì cũng khó, nhưng cô luống cuống không biết làm sao, càng nói càng cuống: “Tôi qua mưa to, có bão...”

“Sợ ông ta xảy ra tai nạn?” Triệu Thành Tuấn cười khẩy: “Cô lo lắng cho ông ta như vậy, cô có lo cho tôi chút nào không? Tôi ốm đau như thế, cô đã hỏi thăm một câu chưa? Mao Lệ, tôi từng nghĩ cô là người bạc tình, nhưng không ngờ cô lại bạc đến vậy, may mà...” Đường gân bên thái dương anh giật liên hồi, giống như cổ tinh, lại giống như phản kích một cách bản năng, nụ cười gằn của anh tỏa hơi lạnh hắc ám: “Được, tôi thừa nhận tôi chỉ đóng kịch, tôi cũng thừa nhận vụ này tôi lỗ vốn, đương nhiên tôi cũng không phủ định lúc đầu có ý định tiếp tục qua lại với cô, nếu cô một lòng một dạ với tôi, chưa biết chừng chúng ta có thể đi tới kết quả, ai ngờ cô đã bội lộ bản tính trắng hoa nhanh như vậy, tôi không chơi nữa. Ok?”

“Không cần phải tron mắt lên như thế cô biết tôi đang nói gì. Thực ra, như thế cũng tốt, kịch diễn đến đây là đủ, khỏi diễn tiếp, kéo dài bên lại khó xuống thang. Không hiểu ư? Vậy thì tôi nói thẳng, tôi sống với cô là để lợi dụng cô, bởi vì chỉ có cô mới khiến tôi thắng Chương Kiến Phi, ước nguyện lớn nhất đời tôi là thắng được anh ta!”

“Cô chỉ là quân cờ trong tay tôi!”

“Tôi thích nhìn thấy cô quần quai trước mặt tôi, kể cả Chương Kiến Phi, khi anh ta khóc lóc cầu xin tôi tha cho cô là lúc tôi sung sướng nhất.”

“Giết người có nhiều cách, không nhất thiết phải dùng dao, cô hiểu không?”

Nước mắt Mao Lệ tuôn như suối, trong ánh nước nhập nhòa, khuôn mặt anh xa xăm và lạ lẫm, mắt cô long lanh nhìn anh, không hiểu, dốc hết sức lực chỉ có thể lắp bắp: “Anh... anh...”

“Có phải cô định mắng tôi là đồ cầm thú?” Anh dường như nhìn thấu tâm tư cô: “Đương nhiên tôi là Triệu Thành Tuấn, có thể ăn thịt người, là cầm thú có sao? Chẳng phải trên Facebook cô đã gọi tôi là ‘nó’? Tôi luôn là ‘nó’, không phải là người! Ai bảo cô ngốc? Chương Kiến Phi không có được cô, tôi phải có được mới thắng anh ta, tôi chiều chuộng cô chính là để thắng anh ta!”

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, cô tuyệt vọng nhìn anh, bất lực chống lại sự sụp đổ của cả thế giới trong lòng, bàng hoàng lắc đầu: “Em... em không tin.”

“Không tin?” Anh bật cười: “Đó là vì cô đã đánh giá quá cao nhân phẩm của tôi, cô quá ngốc!”

Nước mắt cô tuôn trào: “Triệu Thành Tuấn, anh nhất định phải như vậy sao?”

Anh hỏi lại: “Cô nghĩ tôi thế nào? Cô cảm thấy tôi còn có thể như thế nào?”

“Anh có từng yêu em không?” Nói câu đó, cô rõ ràng đang khóc, khoe miệng mấp máy lại như cười, ánh mắt nào nê tuyệt vọng.

Câu nói vừa thốt ra, khoe miệng anh lập tức hiện lên nụ cười vừa giễu cợt vừa thương hại: “Tình yêu rất vĩ đại, tôi cũng hướng về tình yêu, cũng tin có tình yêu tồn tại, nhưng cô bé, tôi không ngây thơ như cô, trước hận thù và tình yêu tôi chỉ có thể lựa chọn hận thù, bởi chỉ có kẻ ngốc mới tin tình yêu có thể chiến thắng hận thù.”

Trời đất bắt đầu chao đảo quanh cô...

“Cô nên tự chúc mừng bản thân vì không yêu tôi.” Cuối cùng anh nói ra câu độc ác nhất.

Câu này như một cái tát cực mạnh vào mặt, cô thấy tai ù lên. Cô cố gắng muốn tỏ ra bình thường nhưng mặt lại đầy nước mắt.

“Lẽ nào cô đã yêu tôi?” Triệu Thành Tuấn ngửa cổ cười, dường như đó là trò đùa cực kỳ thú vị, ánh mắt khinh miệt lướt trên mặt cô: “Tôi sẽ coi đó là một trò cười, không nên làm hoen ố chữ ‘yêu’, nếu yêu tôi cô đã không cùng một lúc giẫm lên hai con thuyền, trong khi tôi ốm chết đi sống lại cô lại vui thú với gã đàn ông khác!”

“Triệu Thành Tuấn, anh không yêu tôi thì thôi, đằng nào hai ta cũng không thật lòng, đã chia tay, sao không để tôi nhớ những gì tốt đẹp của anh? Chúng ta đâu phải là những người hẹp hòi.”

“Sao tôi phải làm thế, ngộ nhờ cô yêu tôi thì sao? Tôi đã là người sắp chết, còn để cho cô nhớ, chẳng phải tội lỗi lắm ư?” Nói rồi anh đi đến trước mặt cô, hai tay chống tường, bao vây cô: “Tôi không lừa cô đâu, đúng là tôi đang ở rất gần cái chết, cô sớm có dự tính cho mình là đúng.” Hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt cô, nhưng trong ánh mắt cơ hồ lại âm áp như xưa, chỉ có mỗi câu nói ra như lưỡi dao, từng nhát cắt vào da thịt cô: “Không tin phải không? Cũng đúng, cô đã bao giờ tin người khác đâu! Người ta tốt với cô đến mấy, móc gan móc phổi, đối với cô cũng không đáng một xu, Chương Kiến Phi chẳng phải từng lỗ vốn như vậy sao, lẽ nào cô tưởng tôi sẽ giẫm lên vết xe đổ của anh ta? Mao Lệ, cô vĩnh viễn không có được tình yêu chân thật của người khác, bởi vì cô không hiểu thế nào là yêu, hy vọng câu này cô sẽ để trong lòng.”

Đây có phải lời nguyền? Cô vĩnh viễn không có được tình yêu chân thật. Câu nói như một nhát búa đập trúng đỉnh đầu, cô choáng váng hoa mắt, nhìn thấy miệng vẫn nói, nhưng cô đã không còn nghe thấy, một người tàn nhẫn thế nào mới nói ra một câu như vậy, anh đúng là cố tình, nhất định là anh cố tình không muốn cho cô sống! Mặt cô vốn trắng, lúc này không còn sắc máu, ánh mắt mờ tối chột lóe, như tàn lửa cuối cùng trong đám tro bị một cơn gió lốc cuốn sạch không còn vết tích.

Khi Triệu Thành Tuấn nói những lời đó, không hề biết có một người đứng ở cửa, ngược chiều ánh sáng, mình vận chiếc áo khoác màu cà phê nhạt, cả người đứng sững trơ như tượng đá.

Không biết anh đến lúc nào, Mao Lệ đứng ở góc tường chéo góc với cửa, bất chợt nhìn thấy, lúc đầu cô bàng hoàng như rơi vào giấc mơ, bóng người lơ mờ ngược chiều ánh sáng, ngẫu nhiên rơi vào tầm mắt cô, cô rùng mình một cách bản năng, toàn thân đột nhiên co rúm, là... là anh ấy?

Có trời chứng giám, vô số lần cô nhìn thấy anh như vậy trong mơ, nhưng chưa bao giờ tiến lại gần cô, bốn năm bất vô âm tín, cô đã tưởng đời này kiếp này họ sẽ không gặp lại, không ngờ lại gặp trong hoàn cảnh thế này, thế thảm như vậy, giống như xé toạc vết thương đang lành trong lòng cô, máu đầm đìa, chuyện cũ ảo về, cô không thể tin người trước mặt cô đúng là anh? Có đúng là anh?

Triệu Thành Tuấn cuối cùng phát giác ra điều gì, theo ánh mắt cô ngoài lại.

Cách mấy mét, mặt Chương Kiến Phi trắng bệch đứng ở ngưỡng cửa, đôi mắt như đã thú trọn trường nhìn anh, như lập tức muốn chồm đến xé anh thành trăm mảnh.

Cả thế giới đột nhiên bật tiếng, một không khí chết chóc lạnh như tờ.

Ánh nắng sớm sáng choang chiếu qua cửa sổ, gió thổi tung bức rèm rộng màu trắng, trong không khí lạnh ngắt như vọt ra những quả cầu lửa vô hình, tiếng gió, tiếng sóng biển, mọi thanh âm nhỏ nhất trong không khí tĩnh lặng đều biến thành những ngòi thuốc nổ làm bùng lên đám cháy rừng rực, ùng ùng ùng, là ảo giác cũng là thật, mỗi người đều nghe thấy tim mình đập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, nhanh và gấp, mỗi khuôn mặt phóng to đều biến dạng méo mó.

“Triệu Thành Tuấn, cậu muốn thắng tôi như vậy sao?” Chương Kiến Phi từng bước đi đến, mắt như muốn giết người, mỗi bước chân tỏa ra sát khí.

Tất cả bắt đầu từ tối hôm qua, Chương Kiến Phi đến căn hộ của Triệu Thành Tuấn lại thấy Mao Lệ lái xe lao ra, lúc đó anh cảm thấy có gì bất thường, lên tầng nhấn chuông, Triệu Thành Tuấn không mở cửa (có lẽ anh tưởng là Mao Lệ). Chương Kiến Phi đột ngột đến tìm Triệu Thành Tuấn là muốn báo tin Chương Thế Đức bị trúng gió, cả Hồng Hải đang náo loạn, Tô Nhiếp Nhi tuyên bố muốn có số cổ phần trong tay Chương Thế Đức, nhưng lại ra một cái giá bèo bọt không thể tưởng tượng. Chương Kiến Phi nghe tin hốt hoảng, bởi vì Chương Thế Đức cho dù bị ép từ chức nhưng trong tay vẫn nắm 29% cổ phần của Hồng Hải khiến Tô Nhiếp Nhi đứng ngồi không yên, nếu lão già đem cổ phần chuyển nhượng cho đối thủ cạnh tranh, Tô Nhiếp Nhi rất khó ngồi yên ghế chủ tịch điều hành, cho nên anh ta nhất thiết phải lấy được số cổ phần đó trước khi ông già tắt thở, đây là điều Chương Kiến Phi không dám tưởng tượng nhất, lòng như lửa đốt, anh đi tìm Triệu Thành Tuấn bàn bạc, gọi điện không được, đành đến nhà, nhưng không vào được.

Trở về nhà suốt đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau lại đến tìm Triệu Thành Tuấn, vẫn không gặp, bảo vệ nói Triệu tiên sinh đã đi đâu từ lúc trời chưa sáng, anh lập tức gọi cho Peter hỏi tình hình, Peter nói có thể Triệu Thành Tuấn đi Bắc Hải, anh không nói gì lập tức đuổi theo, không ngờ lại chứng kiến cảnh tượng như vậy.

“Nói đi, cậu muốn thắng tôi như thế sao?” Anh hét lên với Triệu Thành Tuấn,

Triệu Thành Tuấn cười gằn: “Đúng thì sao?”

Mao Lệ đã không thể nào chịu nổi, trong đầu như có những sợi dây chẳng đứt tung, nước mắt vẫn tuôn, chết đi, hãy để cô chết đi, cô thà chết ngay còn hơn rơi vào nghịch cảnh thế này, trong màn nước mắt ngập nhòa, mọi vật bắt đầu chao đảo, cô dán lưng vào tường run lấy bầy, người lạnh dần, cô đã chết, hoặc đang chết, cô bàng hoàng nhìn thấy bia mộ của mình trên cánh đồng hoang, mọi yêu hận đau thương giăng xé cuối cùng chẳng qua là giấc mơ, mọi đau khổ thất gan thất ruột một mình cô chịu đựng, câu chuyện của cô đến đây hạ màn, thế giới này rõ ràng không còn gì để hy vọng.

Hai chân cô mềm dần, từ từ trượt theo tường khuỷu xuống, hai mắt tối đen, không biết gì nữa.

Mao Lệ chỉ muốn tất cả đều là giấc mơ, nếu là mơ tỉnh lại sẽ hết, cô không quen hai người này, chưa từng quen, trong ký ức của cô không có họ, trong cuộc sống của cô không có họ thì tốt biết bao! Nhưng cơn đau thể xác rất thật, đầu rơi vào hôn mê, cô vẫn cảm thấy tim đau như bị cào xé. Con hôn mê này thật đặc biệt, tất cả chìm trong cõi hỗn mang tối om và lạnh ngắt nhưng ý thức rất tỉnh. Cô thấy mình quanh quẩn trong mộng cảnh giống nhau, đúng

là mộng cảnh, cô không ngừng mơ thấy bị cuốn vào cơn sóng khủng khiếp, lúc chìm ngấm xuống đáy sâu, lúc hất tung lên không, sau đó bị quăng ra xa, mỗi khi cô thấy mình sắp chết, luôn có một người từ trong bóng tối giờ tay nắm lấy cô, nói: “Anh không muốn để em chết, em ở lại, anh đi.”

Người đó luôn cố sức đẩy cô lên bờ, mỗi lần sau khi cô được cứu, họ lại chia tay, có lúc cô bị sóng cuốn, có lúc anh bị nhấn chìm, cô gào thét gọi tên anh, gọi đến rách tim rách phổi, đuối hết sức tàn. Khi ôm được người anh, cô tuyệt vọng nhận ra anh đã lạnh giá, cô bắt chắp tất cả hồn như mưa vào mặt anh, trán anh để truyền hơi ấm, nhưng vô ích, cơ thể anh như băng giá ngưng kết ngàn năm, không một chút hơi ấm.

“A Tuấn! A Tuấn!...” Cô thường gào khóc trong mơ.

Nhưng anh không nghe thấy, hai mắt nhắm nghiền đã khép lại thế giới đến với cô, anh đi rồi, không một câu giả từ, không cuộc chia ly nào trên đời tuyệt vọng và bị thương như vậy, cô thà chết còn hơn đối diện với nó. Nhưng cô không chết, mỗi lần giã vò trong mơ tỉnh lại, trong đầu vẫn in nguyên khuôn mặt trắng bệch của anh.

Nhất định kiếp trước cô đã nợ gì anh, kiếp này mới phải chịu hết sự giày vò của anh! Mà kỳ lạ là giấc mơ thật đến đáng sợ, thậm chí cảm giác nghẹt thở vì sắc nước cũng vô cùng chân thật, hình như cô thực sự vừa trải qua hiểm cảnh như thể chính anh đánh thức cô, chính anh cứu cô, nhưng khi tỉnh lại, cô biết rõ, mình rơi vào cảnh ngộ không thể phục hồi chính là tại anh! Cô chỉ không hiểu, tại sao trong giấc mơ luôn là anh chết, có sông, cô rất sợ giấc mơ đó, mơ thấy cô đau khổ vì anh chết, lặp đi lặp lại, thần kinh trở nên u mê rối loạn. Cho nên một thời gian dài trước khi xuất viện cô thậm chí không nhớ tại sao mình phải nhập viện, cũng không nhớ xung đột cụ thể giữa cô và họ thể nào, chỉ biết cô đã mất anh, anh không còn trong cuộc sống của cô nữa, anh không chết, nhưng trong lòng cô như đã chết.

Nhất định là anh cố ý, đó là ý nghĩ cuối cùng lóe trong đầu trước khi cô ngất đi hôm đó. Tại sao lại có ý nghĩ như vậy thì cô không biết, hoàn toàn là trực giác. Cô không cho đó là trò lừa dối, bởi cô vốn không phải là người yếu đuối, cô dám yêu, dám hận cũng dám đối diện với sai lầm, nếu cô thực sự nhìn nhầm người, cô sẽ không đau lòng như thế, đáng nào cũng không phải lần đầu bị lừa, cho dù bị lại, cũng không đến nỗi suy sụp, nhưng vấn đề là cô thực sự không cho là mình đã lầm.

Cảm giác, vẫn là do cảm giác, chung sống với anh, cô biết anh là người thông minh, anh cũng biết cô rất thông minh, nếu ráp tâm lừa cô, anh sẽ không bỏ nhiều tinh lực vào cô như vậy, bởi anh hiểu cô không dễ bị đánh lừa, làm kinh doanh anh rất biết cân nhắc lợi hại, anh không làm những việc vô nghĩa. Chuyện Dung Nhược Thành rất có thể chỉ là cái cớ, anh lợi dụng cơ hội đó, nói với cô những lời như thế không phải là suy nghĩ của anh, nhất định không phải. Nếu không, chuyện đã qua một thời gian, mỗi lần nghĩ lại cô không hề thấy hận, chỉ thấy đau lòng, cô cũng thấy kỳ lạ, anh làm cô tổn thương nặng nề như vậy, cô nên hận mới phải, nhưng mỗi lần thoát khỏi giấc mơ, nước mắt luôn chan hòa trên mặt, trong mơ cô cũng gọi tên anh, cô biết.

Nhưng bất luận thế nào, kết thúc là kết thúc, về điểm này cô cảm thấy hà tất anh phải phóng đại vấn đề như thế, nếu muốn kết thúc có thể nói rõ với cô, có sao phải dùng những lời nặng nề như vậy, họ đâu phải chưa từng chia tay, cô đâu đến nỗi tìm đến cái chết? Nhìn từ góc độ khác, có thể thấy, cô coi trọng cuộc tình này hơn anh, bất luận là diễn kịch hay là từ kịch thành thật, anh nghiêm túc với tình cảm đó, ít nhất anh từng thừa nhận, bản thân anh hôm đó cũng nói, anh vốn định cùng cô đi đến cùng, còn có phải anh dùng cái đó trả thù Chương Kiến Phi hay không cô hoàn toàn không muốn nghĩ, cô không quan tâm chuyện đó, cô yêu anh, muốn sống cùng anh, chỉ có vậy.

Tình yêu bé nhỏ đến mức này, quả là ngoài dự đoán của cô. Cả hai người đã từng dốc bao tinh lực vào đó. Suy cho cùng tình cảm giữa họ quá không thuần khiết, pha tạp quá nhiều day dứt và nghi kỵ, mà tình yêu vốn không dung thứ cát sạn, họ rơi vào ngõ cảnh này coi như tất yếu, cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mao Lệ ốm nặng, đầu tiên là nằm viện ở Bắc Hải, do sốt cao không hạ phải chuyển về Nam Ninh điều trị, lúc nghiêm trọng nhất, cô hôn mê rất lâu, những mộng cảnh vụn vặt đa phần nhìn thấy trong lúc hôn mê. Cũng may khi tỉnh lại, xung quanh toàn người thân, tất cả vẫn tốt, cô không mất chân mất tay, người vẫn nguyên vẹn. Ngoài trái tim tan nát.

Nhưng cũng chẳng sao, tóm lại cô vẫn sống, còn sống luôn là điều tốt. Thời gian này, mẹ ở bệnh viện chăm cô, cha và anh trai cũng từ Thượng Hải đến, đồng nghiệp hàng ngày ra vào thăm nom, trong phòng bệnh luôn không thiếu tiếng nói cười, lòng cô cuối cùng bình ổn, không có tình yêu, cô cũng không đến nỗi cô đơn, trên đời vẫn còn nhiều thứ quan trọng hơn tình yêu.

Bạch Hiền Đức chăm đến bệnh viện nhất, lần nào hai người cũng tán gẫu rất lâu, hôm đó đang tán thì có y tá mang hoa vào, Mao Lệ tưởng là của bạn bè hoặc đồng nghiệp, giờ tám giờ thiếp, bất ngờ nhìn thấy nét chữ của Chương Kiến Phi.

Anh sẽ không để bọn họ giày vò em nữa, xin lỗi.

Chúc em sớm bình phục.

Chương Kiến Phi

Mao Lệ vốn đang nói cười bỗng trở nên tư lự. Chương Kiến Phi có lẽ không tiện đến thăm nên gửi hoa đến, đại diện cho cá nhân anh hay cho Triệu Thành Tuấn? Là thăm hỏi hay là an ủi? Đúng là anh chàng si tình, bằng ấy năm vẫn không thay đổi! Anh cảm thấy cô bị tổn thương là do anh, thật là nực cười, trái tim cô chỉ thuộc về cô, cô bị lừa, bị thương đều là do chính cô, cô đa mang, đâu có bị tổn thương? Cô không dẫn thân, sao phải đau khổ? Cô tự làm tự chịu, không trách bất cứ ai!

Bạch Hiền Đức nhìn ra tâm trạng cô, vội chuyển chủ đề: “À, sếp Dung có thể sẽ chuyển đi, cũng như sếp Hứa, chuyển đến nhà xuất bản mới thành lập.”

Mao Lệ quay mặt lại, bần khoản nhìn chị: “Chuyển đi?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

Bạch Hiền Đức đăm chiêu.

“Hình như ông ấy không đến thăm em.” Mao Lệ đột nhiên nói. Đúng, tất cả đồng nghiệp trong nhà xuất bản hầu như đều đến, nhưng không thấy bóng dáng Dung Nhượng Thành, là cấp trên cao nhất của cô, ông không có lý do không đến thăm nhân viên nằm viện, tại sao? Né tránh ư?

Bạch Hiền Đức rõ ràng biết nội tình, mắt chột đỏ, nhìn Mao Lệ: “Ông ấy không dám đến, bởi không biết đối diện với cô thế nào, cô và Triệu Thành Tuấn chia tay ông ấy tự trách rất nhiều, lần này nghe nói ông ấy chủ động xin đi.”

“Quá hoang đường! Tôi và bạn trai chia tay là chuyện của chúng tôi, liên quan gì đến ông ấy? Vấn đề này tôi đã nói với ông ấy, sao ông ấy không hiểu?”

“Tính sếp thế nào cô cũng biết, vô cùng nhạy cảm, có lẽ ông ấy cảm thấy sau này cùng làm việc với cô sẽ khó xử, nên quyết định chuyển đi.”

“Nếu phải đi cũng là tôi, không phải ông ấy!”

Bạch Hiền Đức xúc động, chị vốn tưởng Mao Lệ trách Dung Nhượng Thành cho nên gần đây không dám nhắc đến ông trước mặt cô, không ngờ Mao Lệ không hẹp hòi như chị nghĩ, quả nhiên chị đã không nhìn nhầm người. Chị đăm đăm nhìn Mao Lệ hồi lâu, dần dần hiểu ra, hỏi: “Mao Lệ, cô có muốn nghe chuyện không?”

“Chuyện?”

“Ừ, tôi kể cho cô nghe một câu chuyện, cô có muốn nghe?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện về một người đàn ông có tuổi.” Bạch Hiền Đức nắm tay Mao Lệ, ánh mắt khẩn thiết: “Cô cứ coi như nghe kể chuyện, đừng quan tâm nhân vật chính là ai.”

Mao Lệ lặng lẽ nhìn chị ta, không nói.

Bạch Hiền Đức dường như đã hạ quyết tâm, thở dài, chậm rãi nói: “Trong những người quen của tôi có một người đàn ông như thế này, do hôn nhân thất bại ông trở nên nghi ngờ tình cảm, ly hôn đã lâu vẫn một mình, hàng ngày lặng lẽ đi làm, ít nói, luôn giữ khoảng cách với mọi người, nhất là phụ nữ. Ông vốn tưởng sẽ duy trì cuộc sống lạnh lùng của mình đến khi trở về với đất, cho đến một ngày, cơ quan xuất hiện một cô gái trẻ xinh đẹp, sôi nổi đầy cuốn hút, ông vừa gặp đã yêu. Nhưng là cấp trên, ông không dám bộc lộ, bởi vì ông tự ti, cảm thấy không xứng với cô, nhưng ông không thể kiềm chế tình yêu và nỗi nhớ cô, ông âm thầm đau khổ, một ngày nọ ông ngẫu nhiên phát hiện cô gái dùng MSN chat với bạn, vậy là ông vào MSN và trở thành bạn của cô. Cuộc sống của ông từ đó tươi màu, ngày nào ông cũng chat vài câu với cô, thực ra ở cơ quan họ chỉ cách nhau một bức tường, ông thà giữ kín trong lòng để duy trì mối giao lưu bí mật ngọt ngào, bởi ông biết họ không thể có kết quả, ông cũng chưa bao giờ ảo tưởng vào thay đổi nào đó.

“Nhưng sự đời luôn thay đổi khó lường, về sau cô gái có bạn trai, từ đó không vào MSN nữa, ngày nào ông cũng lên mạng ngơ ngẩn đợi chờ, cách một bức tường, ông vẫn đợi đến tuyệt vọng... Nhưng ông chỉ im lặng quan tâm cô gái, giấu kín tình cảm và nỗi buồn trong lòng. Có lần ngẫu nhiên phát hiện sinh nhật cô, ông tặng cô bánh sinh nhật chiếc bánh rất đặc biệt, trên bề mặt có hình chú chuột Mickey, làm bằng sôcôla, bởi ông biết cô gái rất thích chuột Mickey. Ông còn để hình chuột Mickey rất đáng yêu trong ví tinh của mình...”

Mao Lệ sững sờ nhìn Bạch Hiền Đức, đôi mắt đen long lánh sáng dị thường, như nghe nhầm, lại như kinh ngạc, không hiểu người trước mặt nói gì, rồi quay mặt đi. Xung quanh yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập loạn. Ông ấy! Chính là Cát Bụi?

Bạch Hiền Đức thở dài: “Tôi nói đều là sự thật, chắc cô sẽ hỏi tại sao tôi biết, khi sử dụng máy vi tính của ông ấy, tôi phát hiện có rất nhiều bài viết, tôi không hề biết ông ấy lại viết hay như thế. Mỗi bài viết đều gửi gắm nỗi nhớ cô, viết rất nhiều, mỗi lần có cảm xúc đặc biệt ông ấy lại viết. Ngay sau hôm máy vi tính được chuyển xuống cho tôi, chắc ông ấy nhận ra, ấp úng nói với tôi rất nhiều, tôi hiểu ông ấy muốn nói gì, muốn tôi xóa những bài viết đó. Tôi giả bộ nói, tôi đã cài chương trình mới, không lưu gì hết, cũng không đọc, thực ra tôi đã đọc hết... Còn về chiếc bánh sinh nhật, tôi cũng biết, cũng vì chiếc bánh đó tôi mới phát hiện tình cảm của ông ấy với cô, sinh nhật cô cũng gần sinh nhật Hỷ Nhi, tôi đến hiệu bánh gần nhà xuất bản, ông chủ hiệu cũng quen khá nhiều người ở đó, lúc chuyện phiếm ông ta bảo Dung Nhượng Thành cũng đặt ông ta làm một chiếc bánh sinh nhật rất đặc biệt, bên trên có hình chuột Mickey bằng sôcôla... Vậy là tôi hiểu, Mao Lệ, cô có hiểu không? Tôi nói điều này không có ý gì, chỉ cảm thấy nên nói với cô, cô xem, Dung Nhượng Thành thâm yêu cô lâu như vậy, gần trong gang tấc mà không dám tỏ lộ, bởi chỉ sợ cô sẽ xa lánh, ông ấy thà giữ quan hệ đồng nghiệp bởi ít nhất hàng ngày cũng được nhìn thấy cô...”

“Sao bây giờ chị mới nói?” Mao Lệ yếu ớt thở gấp, nắm chặt góc chăn trắng muốt, động tác đó cơ hồ rút hết toàn bộ sức lực của cô, người hơi run.

Bạch Hiền Đức nghẹn ngào: “Tôi đã hứa không nói với cô, nếu không nhìn thấy ông ấy như bây giờ, tôi đã không hé một câu, Mao Lệ, người thực lòng yêu cô ở ngay bên cô.”

“Ông... ông ấy đúng là chat hơn một năm trên mạng với tôi, ông ấy chính là Cát Bụi?” Mao Lệ lẩm nhẩm như vẫn không tin.

“Phải, ông ấy là Cát Bụi.”

Mấy ngày sau, cuối cùng Dung Nhượng Thành cũng xuất hiện, tay ôm một bó hoa hoa tươi. Có lẽ Bạch Hiền Đức đã nói gì, cuối cùng ông gạt đi mọi ngần ngại, lấy hết can đảm đến thăm Mao Lệ.

Hai người có một cuộc nói chuyện khá dài trong phòng bệnh.

Mao Lệ hỏi: “Ông quyết định đi thật?”

Dung Nhượng Thành gật đầu: “Đúng, tôi đã viết đơn, cấp trên cũng đã phê chuẩn.” Mắt ông vẫn tránh ánh mắt cô, lông mày nhăn nhăn, nặng trĩu ưu phiền: “Mao Lệ, xin lỗi!”

“Ông không có gì phải xin lỗi, tôi và bạn trai chia tay không liên quan đến ông, tôi không muốn nhắc lại điều đó bởi vì không muốn giữ nó trong lòng làm tôi không vui, tôi muốn quên quá khứ.” Rõ ràng Mao Lệ đã suy nghĩ thấu đáo, nói lưu loát, thẳng thắn: “Thật lòng tôi đã mệt, những năm vừa rồi tôi luôn quậy phá, tôi đã tưởng tôi biết mình cần gì, bây giờ mới hiểu thực ra tôi không biết mình cần gì, cần nguyên tôi không tin người là vì tôi không tin chính mình, tôi không chân thành cho đi lại mong người ta chân thành báo đáp, trên đời làm gì có chuyện hỏi như thế.”

“Mao Lệ, tôi thật rất xin lỗi, mang lại bao phiền phức cho cô...”

“Dung tổng, hãy để tôi đi...”

“Để cô đi?”

“Đúng, tôi muốn rời Nam Ninh đi Thượng Hải.” Mao Lệ hít một hơi sâu. “Tôi đi rồi, ông có thể ở lại, như thế sẽ tốt cho tất cả. Dung tổng, cảm ơn ông, chị Bạch đã nói hết với tôi, tôi không gánh nổi tình yêu sâu nặng như vậy của ông, tình cảm không thể miễn cưỡng, tôi cảm kích, ngưỡng mộ và kính trọng ông, nhưng không thể thay thế tình yêu, tôi cần thay đổi môi trường để tĩnh tâm, lòng tôi rất loạn, rất loạn.”

Dung Nhượng Thành nghe vậy luống cuống: “Mao Lệ, nếu là do tôi, hãy để tôi đi! Tôi đã viết đơn, người đi nên là tôi! Xin lỗi, tôi đã sai...”

“Đã nói rồi, ông còn muốn tôi nhắc lại bao nhiêu nữa?” Mao Lệ đột nhiên cao giọng, lòng phiền muộn: “Ở đây đã không còn gì có thể níu giữ tôi, cha tôi từ lâu đã muốn tôi về Thượng Hải giúp ông công việc kinh doanh, thực ra tôi nên về từ lâu, ông cũng đừng nói gì nữa, sau khi ra viện tôi sẽ gửi đơn thôi việc, cảm ơn ông và các đồng nghiệp ở nhà xuất bản, ba năm nay tôi có những ngày làm việc rất vui, thật đấy, rất cảm ơn mọi người.”

“Mao Lệ!” Dung Nhượng Thành nhìn cô, không nói được gì.

Mao Lệ lựa chọn ra đi quả thật đã nghiền ngẫm kỹ, cô chán ghét trò chơi tình cảm, từ mối tình đầu thất bại, đến hôn nhân tan vỡ, rồi cuộc chia tay với Triệu Thành Tuấn, cô phát hiện, thứ mình hao tâm nhọc lòng theo đuổi, cuối cùng là con số không tròn trịa. Cô mệt rồi, kiệt sức rồi, muốn tránh xa tất cả những gì gây tổn thương, muốn hoàn toàn hướng về bình an. Quá khứ, tương lai, tất thảy cô không muốn nghĩ, cô đã một lần nát ruột chết đi, từ nay hãy để cô lặng lẽ sống tiếp.

Khoảng thời gian dài trước đây, cô từng hy vọng mình là một ngôi sao trong thế giới tầm tối, cô thích nhìn bầu trời sao lấp lánh, nhưng bây giờ cô hiểu, thế giới đó quá xa vời, vũ trụ vô biên, thế giới băng lạnh, cho dù gặp được “ngôi sao” trong mệnh của mình, khoảnh khắc va chạm cũng làm mình xuong tan thật nát. Dù Chương Kiến Phi hay Triệu Thành Tuấn, thế giới của họ quá sâu xa, sâu không thể dò, xa không thể với, một cuộc gặp gỡ hội ngộ tình cờ đã để lại những vết thương rớm máu trong cô, cô chỉ muốn tránh thật xa, nếu có thể lựa chọn, cô thà làm một hạt bụi trong tia nắng mặt trời.

Quan trọng nhất là, cô quả thực không biết nên đối diện với Dung Nhượng Thành thế nào, mối thâm tình của ông khiến cô cảm động, cũng khiến cô không mang nổi, nếu cô không ra đi, ông sẽ mãi sống trong chờ đợi vô vọng, như thế chẳng phải đã hại ông! Đương nhiên cô không phủ nhận, thực ra cô cũng rất có thiện cảm với ông, ông có gì đó hơi giống Chương Kiến Phi, bao dung và cho đi tất cả, ở bên ông rất ấm áp bình yên, nhưng không thể thay thế tình yêu. Cô cũng không dám coi ông là bến cảng tránh gió, như vậy là ích kỷ lợi dụng tình cảm của ông, nếu trên đời có một người có thể cứu cô, chỉ có thể là chính cô. Cho nên, cô chỉ có thể ra đi.

Lúc này, Dung Nhượng Thành ngồi ở một góc ghế sofa của phòng bệnh, buồn vô hạn, ánh nắng rất đẹp rọi vào phòng với một chùm sáng xiên xiên, trong chùm tia sáng đó, vô vàn những hạt bụi li ti nhảy múa. Mao Lệ ngây người nhìn bụi bay, thầm nghĩ có lẽ mỗi con người đều là hạt bụi, bé nhỏ, thân bất do kỷ. Cô bỗng phát hiện, Dung Nhượng Thành lấy cái tên “Cát Bụi” sao mà phù hợp, cũng chỉ có người từng trải qua đau khổ như ông mới biết ẩn nhẫn, biết để mình quay về với “cát bụi”.

Mặc dù nét mặt bị thương nhưng cả người ông phủ đầy ánh nắng, toàn thân một màu ấm áp, Mao Lệ có một thoáng ngây người, so với vẻ xám lạnh nghiệt ngã của Triệu Thành Tuấn, ông muốn phản trong sáng và ấm áp, là thế giới của ánh sáng, ông nên được một người tốt cô hơn cô yêu thương trân trọng.

Xin lỗi, lòng cô thăm thẳm.

Nam Ninh mưa liên tiếp mấy ngày, nhiệt độ xuống thấp, không khí ẩm ướt khiến tâm trạng con người bức bối, thời tiết như vậy trong những thành phố nội địa bằng hàn giá rét thực ra có thể coi là ấm áp, là mơ ước của cư dân sống ở các thành phố phương Nam. Trên đường phố Bắc Kinh chắc hẳn ai cũng bọc kín người trong áo bông dày, nhất là mấy ngày rét kèm theo mưa. Còn khóm tử kinh hoa ở chung cư của Mao Lệ trong mưa lại càng đặc biệt

khởi sắc, trong mưa hoa tím vẫn nở đầy, thoát nhìn lại tưởng mùa xuân đang đến. Đây chính là đặc điểm của các thành phố phương Nam, cho dù là mùa đông, trên đường phố vẫn không hề vắng sắc hoa tươi và màu lá xanh, một năm mười hai tháng của Nam Ninh các loài hoa vẫn nở, công viên Nam Hồ bốn mùa xanh.

Hai ngày sau khi xuất viện, Mao Lệ không đi làm, ở nhà viết đơn xin thôi việc, mẹ vẫn ở lại chăm sóc cô, suốt ngày bà bận rộn nấu nướng đổi món cho cô, trong bếp lúc nào cũng bốc mùi thơm phức làm cô cảm thấy dễ chịu, ấm áp hơn nhiều. Bất luận cuộc sống gặp biến cố đau buồn gì, có người thân ở bên bao giờ cũng tốt, cô không phải đã mất hết, không có tình yêu, cô vẫn còn tình thân sâu nặng.

Có lẽ do mưa dai dẳng, có thể do mùi thức ăn từ bếp bay ra, Mao Lệ ngồi trước máy vi tính hai tiếng đồng hồ vẫn chưa viết xong đơn xin thôi việc, người bồn chồn, làm gì cũng không thể tập trung, trầm nghĩ, nếu có Vương Cần ở đây thì tốt, con bé chỉ viết nháo cái là xong.

Cô thở dài, đành gác lại.

Lướt web một hồi, Mao Lệ vào Facebook của mình, như có dòng nhiệt lưu chảy qua người, thì ra cô không bị thế giới bỏ rơi, cô chỉ bị Triệu Thành Tuấn bỏ rơi, Triệu Thành Tuấn không phải là cả thế giới... Đúng, anh không phải là tất cả thế giới của cô, nhưng tại sao lúc này trong đầu cô vẫn chỉ có mỗi anh? Anh làm cô tổn thương sâu sắc, cô vẫn nhớ anh, bất luận cuộc tình này có phải là âm mưu, bất luận những lời của anh hôm đó có phải là sự thật, bất luận kết thúc thế nào như vậy. Lòng cô vẫn day dứt tại sao họ lại đi đến bước này, hoàn toàn không nên, không nên...

Cô không tìm được, mở Facebook của anh, phát hiện lần viết cuối cùng là mười ngày trước, lúc đó cô vẫn nằm viện. Sau sự việc hôm đó, anh viết ba lần, mỗi lần chỉ có mấy chữ: “Tôi chỉ có thể là ‘nó’”; “Biển dưới trời sao, em còn nhớ?”; “Kết thúc, như vậy cũng tốt.”

Trong đó “Biển dưới trời sao” dùng điện thoại di động viết, còn kèm bức ảnh, không biết có phải tự anh chụp, cũng không biết nơi đó là đâu.

Suốt buổi chiều cô thẫn thờ nhìn ba dòng chữ đó, lòng ngổn ngang, nghĩ rất nhiều, lại cơ hồ chẳng nghĩ gì, nhưng không buồn như trước, tâm trạng dần bình ổn.

Cô cũng viết thêm, chỉ có vài câu: “Bất luận anh là ‘anh’ hay là ‘nó’ đều nợ tôi một lời giải thích, tại sao phải làm như vậy? Tôi không hận anh, chỉ thấy thương hại anh.”

Mấy ngày sau đó cô đều vào Facebook của anh nhưng không thấy có gì mới, thời gian ở phía anh như dừng lại. Chỉ có bình luận của bạn anh, đa phần bằng tiếng Anh. Mao Lệ đọc bình luận của Tô Nghiêu Thanh: “Trời đất, sao anh bạn lại trở thành ‘nó’ rồi, có quá nhanh không?” kèm theo một bộ mặt kinh ngạc.

Ngày hôm sau Mao Lệ đưa đơn xin thôi việc, giám đốc và tổng biên tập đều có thành ý giữ cô lại, nhưng cô đã quyết, ai nói gì cũng vô ích.

Khi trở về phòng thu dọn đồ đạc, căn phòng bình thường luôn ồn ào, bỗng yên tĩnh khác thường, Bạch Hiền Đức quay lưng về phía cô.

“Chị Bạch...”

“Đừng gọi, tôi không phải chị cô!”

“Đâu phải em đi hẳn, em sẽ thường xuyên về thăm mọi người.” Mao Lệ thở dài, đi đến phía sau Bạch Hiền Đức, nhẹ nhàng đặt tay lên vai: “Hiền Đức, chúng ta mãi mãi là chị em.”

Bạch Hiền Đức đột nhiên bật khóc: “Cô là kẻ vô lương tâm!”

“Mao Lệ, cậu đi thật à?” Đường Khả Tâm và Tùng Dung tròn mắt nhìn cô.

Mao Lệ gạt đầu, cố nở nụ cười: “Tôi đi, chỉ mong có một sự khởi đầu mới, trên đời không có cuộc vui nào không tàn, tôi cảm ơn mọi người ba năm nay đã bao dung tôi, đây sẽ là kỷ ức vui vẻ nhất trong đời tôi, tôi sẽ nhớ mọi người.”

Tùng Dung ngày thường không thân lắm với Mao Lệ, giờ cũng quay mặt đi ghen ngào: “Nhớ thì ích gì, đi rồi, muốn gặp cũng khó.”

“Chẳng phải vẫn còn mạng đây thôi? Chúng ta có thể chat trên mạng, đừng quên trên đó vẫn còn vườn rau của chúng ta, các vị trồng nhân sâm tuyệt liên gì đó, tôi còn chờ để thu hoạch, ha ha ha...”

Bạch Hiền Đức lườm cô, lần này Mao Lệ cười thật, mặt lại tươi như hoa.

Bạch Hiền Đức nói: “Năm xưa lẽ ra tôi không nên nhận cô về!”

“Thôi, chị Bạch, Mao Lệ sắp đi chị còn nói thế?” Đường Khả Tâm mặt buồn buồn.

Bạch Hiền Đức bầm bầm: “Lòng tôi bị cô ta đâm nát rồi.”

Tùng Dung tiếp: “Chị nói thế nào, sao chị có thể buồn hơn sếp Dung?”

Bạch Hiền Đức ngậy ra, bật cười: “Ừ nhỉ, tôi không thể buồn hơn sếp Dung!”

Mao Lệ sợ nhất điều này, cô vội quay ra thu dọn đồ, giả điếc. Thực ra đồ đạc của cô chẳng có gì, một cái hộp giấy là chứa đủ mọi thứ của cô trong ba năm ở đây, cũng phải, lúc đến hai bàn tay trắng, lúc đi còn có thể mang gì? Chỗ này chẳng có gì thuộc về cô... Sau khi dán hộp giấy, trên bàn còn mấy bát hoa nhỏ: lục la, tiền nhân cầu, không tiện mang đi, cô lần lượt tặng mọi người: “Phiền mọi người chăm sóc giúp, nhìn thấy chúng các vị sẽ nhớ đến tôi.”

“Khi nào cô về Thượng Hải?” Bạch Hiền Đức lòng vẫn buồn, nhưng sự đã vậy cũng đành chấp nhận.

“Trước Tết Nguyên đán.”

“Định xong ngày thi báo với chúng tôi, giám đốc vừa gọi điện muốn liên hoan chia tay.”

“Không, không cần.”

“Cô dám không đến, tôi sẽ ném bát hoa này đi!”

Khi Mao Lệ ôm hộp giấy đi xuống cầu thang, đồng nghiệp ở các phòng còn lại đều ra tiễn cô xuống tận bãi đỗ xe. Mao Lệ ôm từng người, lưu luyến, nhưng cuối cùng vẫn phải ra đi. Bạch Hiền Đức đứng khóc, cô cũng khóc, kiềm chế mãi nhưng khi quay đầu xe cô vẫn vô tình ngược nhìn tòa nhà xuất bản nơi mình làm việc suốt ba năm, bỗng thấy cửa sổ phòng làm việc của Dung Nhượng Thành ở tầng tám hé mở...

Không phải không động lòng, không phải không day dứt, cô biết con người ông rất tốt, nhưng rốt cuộc ông không phải là người trong mệnh của cô, trong cả biến người, khách qua đường vội vàng, duyên phận của họ chỉ có thể đi lướt qua nhau. Lúc này ông đứng bên cửa sổ, thần thờ nhìn xuống, khi Mao Lệ ngược nhìn, ông lại vội né sang bên, sau đó kéo bức rèm. Mao Lệ không dám nán nã thêm một giây, khi lái xe qua cổng, nước mắt cô như mưa.

Mắt nhìn theo chiếc Lexus màu trắng của Mao Lệ biến mất ở cuối con đường rợp bóng cây, Triệu Mai vẫn ngồi bất động trên ghế.

“Có nên đuổi theo?” A Mạc hỏi.

Hai người đã ngồi trên xe bên kia đường đối diện nhà xuất bản đợi Mao Lệ suốt buổi sáng. Nhưng khi cô xuất hiện Triệu Mai lại không hề có động tĩnh, đến khi chiếc xe lướt qua trước mắt, dường như vẫn chưa nhận ra.

A Mạc lo lắng nhìn cô: “Cậu sao thế chẳng phải muốn nói chuyện với cô ta?”

“Không muốn nói nữa, loại đàn bà trắng hoa đỏ có gì đáng nói!”

“Ồ, hôm nay cậu đến đây đợi cô ta rốt cuộc là vì Chương Kiến Phi hay vì anh trai cậu, cô ta đã chia tay với anh cậu rồi, còn tìm đến làm gì, khuyên cô ta trở về với anh cậu? Trước đây chẳng phải cậu không muốn họ bên nhau?” Giọng A Mạc chua chát.

“A Mạc, tôi không chỉ một lần nhắc cậu, cậu không phải là cốc trà của anh tôi, lòng anh ấy không có cậu, cậu vẫn nên sớm tìm người phù hợp mà lấy chồng đi.” Triệu Mai nói năng luôn ngạnh ngỗ, cho dù A Mạc là bạn thân, cũng không nể nang: “Còn về anh tôi, anh ấy có thể không cần Mao Lệ, nhưng cô ta không thể bỏ anh ấy! Cậu nói xem cô ta mặt dày đến thế, vừa chạy theo anh tôi, vừa quyến rũ cấp trên, chưa biết chừng trước giờ họ vẫn dạn dít với nhau, anh tôi có lẽ bị cấm sừng cũng không biết.”

A Mạc sốt ruột: “Đó là chuyện của anh ấy, cậu tham gia làm gì?”

“Bởi vì anh ấy là anh tôi! Là người thân duy nhất của tôi! Tôi không thể giương mắt nhìn anh tôi bị cấm sừng, huống hồ vì người đàn bà đó, Chương Kiến Phi mới yêu cầu chia tay tôi, tôi hận cô ta đến chết!”

“Vậy cậu định làm gì cô ta? Chửi bới hay là cho cô ta cái tát nữa? Vô ích, lần trước chẳng phải cậu bị Chương Kiến Phi trở mặt vì cậu đã tát cô ta? Cậu làm thế chỉ khiến Chương Kiến Phi thêm phần căm...”

“Cậu biết gì, nếu tôi không tính sổ với người đàn bà đó, Chương Kiến Phi sẽ tính sổ với tôi, anh ta muốn tôi quay về Penang! Làm gì có chuyện hỏi thế cho dù tôi ly hôn với Chương Kiến Phi cũng không trở về bên đó, tôi còn về làm gì? Ở đó tôi đâu còn người thân!” Triệu Mai tủi thân, mắt rome rome nước: “Tôi bây giờ... từ cổ vô thân, chồng trở mặt, anh trai ghét bỏ, chẳng phải tất cả đều do người đàn bà đó? Tôi có quậy phá cũng chẳng ích gì, nếu họ cố tình ép tôi, tôi nhất định khiến họ phải hối hận!”

A Mạc nhìn Triệu Mai, sắc mặt đó khiến cô phát hoảng: “Cậu đừng làm chuyện ngốc nghếch, vì người đàn bà đó bỏ cả mạng sống của mình, có đáng không?”

“Chẳng có gì không đáng, những năm qua tôi đã bị giày vò tan nát, tôi thật tâm thật lòng yêu một người, yêu hết mình, cuối cùng bị đẩy đến nước này, mới hận đó làm sao tôi nuốt nổi!”

Tinh thần Triệu Mai đã hoàn toàn suy sụp, hoặc là cô đã suy sụp từ lâu, từ khi mất đứa con, từ khi Chương Kiến Phi đòi ly hôn, cô đã lún sâu vào vùng lầy không thể thoát ra, không ai có thể cứu cô, ngoài bản thân cô.

Nhưng hiện thực tàn nhẫn khiến Triệu Mai từ bỏ mọi phương cách tự cứu mình, bây giờ cô sống cũng như chết, cho nên cô không sợ gì hết. Nói cô hận Mao Lệ thực ra cô hận Chương Kiến Phi và Triệu Thành Tuấn nhiều hơn, bởi vì Mao Lệ được cả hai người đó cưng chiều nâng niu, đó là điều cả đời cô không sao có được. Ghen tuông là con rắn độc, phụ nữ một khi bị con rắn đó nằm cuộn trong lòng thì không khác gì ma quỷ.

Triệu Mai cảm thấy cô thà làm ma quỷ còn hơn làm một côn trùng đáng thương, cô căm ghét sự thông cảm, căm ghét sự thương hại, bản tính thà chết không chịu thua giống y hệt anh trai cô, cho dù còn một hơi thở cũng phải ngẩng đầu kiêu hãnh. Chỉ khác là, bản tính đó đối với Triệu Thành Tuấn là một thái độ nhân sinh, là sự kiêu ngạo thâm căn cố đế, đến Triệu Mai lại trở thành xiềng xích dẫn cô điên cuồng lao xuống dốc...

“Tiểu Mai, thôi đi!” A Mạc không biết nói thế nào.

Triệu Mai thần thờ nhìn con đường trước mặt, lúc này trở lại nét mặt đầy bi phẫn: “Tại sao cô ta được mọi người sùng ái, cô ta có gì hơn tôi, tại sao tôi suốt đời cũng không có thứ mà cô ta chỉ giờ tay là có. A Mạc, rốt cuộc tôi có chỗ nào kém cô ta?” Nước mắt cô trào như mưa, trông rất tội nghiệp, khác hẳn vẻ cay nghiệt vừa rồi.

A Mạc đặt tay lên vai bạn: “Thôi, hà tất phải khó chịu như vậy, sự đã thế cho dù cậu đánh cô ta cũng chẳng được gì, chỉ làm xấu thêm quan hệ giữa cậu và Chương tiên sinh. Nói câu này dù cậu không muốn nghe, là người ngoài cuộc, tôi cảm thấy vấn đề lớn nhất giữa cậu và Chương tiên sinh chẳng qua là bởi vì anh ấy không yêu cậu, lúc đầu hai người kết hôn cũng là do cậu giận dữ anh trai, hai người hấp tấp kết hôn, còn cậu một mực cho rằng Chương tiên sinh đã lấy cậu tất sẽ yêu cậu. Tiểu Mai, cậu không đến mức ngây thơ như thế chứ, tình yêu là thứ quá huyền diệu, yêu là yêu, không yêu là không yêu. Ví dụ như tôi và anh cậu, tôi ở bên anh ấy sáu, bảy năm, anh ấy không phải không hiểu lòng tôi, nhưng trước sau vẫn không mấy may động lòng. Anh ấy không yêu tôi, tôi còn biết làm sao? Chuyện cổ tích đã kể rồi, hoàng tử yêu Lọ Lem, chứ không phải công chúa, không phải tiểu thư quý tộc, tại sao hoàng tử yêu Lọ Lem, ai có thể nói rõ?”

A Mạc nói đến đây cũng run run xúc động, thở dài: “Tôi cũng từng hy vọng mình là Lọ Lem, bằng ấy năm tôi cũng tưởng rằng mình là Lọ Lem, bây giờ tôi mới hiểu, có thể tôi là Lọ Lem nhưng không phải là cô Lọ Lem trong mắt hoàng tử... Người vừa đi khỏi mới là Lọ Lem, Tiểu Mai, cậu hiểu không?”

Nước mắt Triệu Mai tuôn như mưa, lúc này trong xe đang mở ca khúc *Forever At Your Feet*, âm nhạc cùng với tiếng nước chảy buồn vô hạn, giọng nữ trầm da diết: “*Please take me home my long to leave, Forever at your feet...*” Đại ý là “*Xin hãy đưa em về ngôi nhà em xa vắng đã lâu, em nguyện mãi mãi bên anh...*” Giọng ca trầm khắc khoải như gỗ vào lòng, khiến người ta như chìm trong tiếng mưa rơi, ngơ ngác nhìn quanh, bốn bề chỉ có màn mưa, không biết mình đang ở chốn nào. Nước mắt lăn dài trên má Triệu Mai, bởi vì ngôi nhà trong mơ của cô đã trở nên nhạt nhòa, cô không có nhà, cũng không có người muốn bên cô mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bắc Hải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Em có thể phần nộ gào thét bất bình với tất cả xung quanh như một kẻ điên, em có thể nguyện rửa số phận của mình, nhưng đến phút cuối cùng, em cũng đành buông tay.

__ “Cải lão hoàn đồng” __

Một ngàn lẻ chiếc gương

Buổi chiều, ký xong mấy giấy tờ quan trọng cuối cùng, Triệu Thành Tuấn và Peter lại bàn bạc những biện pháp tiếp theo để đối phó với Nirvana. Peter đưa ra rất nhiều ý kiến, anh đều lắc đầu, hoàn toàn một vẻ thờ ơ không muốn đối phó, hỏi anh có giải pháp gì, anh lại không nói được. Lát sau, A Mạc mang cà phê vào, anh nhấp một ngụm, cảm thấy vị đắng xộc vào tận tâm can, ngũ tạng co rút, quần quai trong nỗi đau không gì có thể xoa dịu.

Tâm thần ngơ ngẩn, anh lấy ra chiếc bật lửa bạc, rút điếu thuốc, châm lửa.

Peter nhìn chiếc bật lửa, đành chuyển chủ đề, cười nói: “Chiếc bật lửa này anh đã dùng nhiều năm, chưa hề thay, không ngờ anh quyền luyến đồ cũ như vậy.”

Triệu Thành Tuấn mặt mũi nhợt nhạt, giọng nói như không còn hơi sức: “Dùng quen rồi!”

Đúng, quen rồi. Trên đời mọi thứ đều có thể quen, bị người yêu làm tổn thương, bị người yêu phản bội, đau mãi cũng thành quen.

Anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn thành phố bên ngoài lớp kính, mọi thứ đều có thể là hư ảo, chỉ có thành phố rợp bóng cây xanh ngoài lớp kính này là thật, thời tiết đẹp hiếm có, đã mấy ngày không thấy mặt trời, cả thành phố một màu ảm đạm bây giờ lại bừng sáng, dòng xe trên đại lộ Dân Tộc cơ hồ cũng đông hơn mọi ngày, trong thành phố dường như có mạch máu cuộn cuộn chảy, tràn trề sức sống. Bầu trời cao khoáng đạt, xanh như ngọc, vài dải mây trắng nhón nhó phía cuối trời, như một cảnh phim câm, chỉ tiếc không một cánh chim bay, bầu trời sao mà cô đơn.

Mao Lệ, anh không muốn như thế...

Anh thầm nói trong lòng.

Chuyện đã qua nhiều ngày, Triệu Thành Tuấn dường như rất bình tĩnh, nhưng khuôn mặt trắng bệch của Mao Lệ khi ngã ngất hôm đó vẫn không lúc nào ra khỏi tâm trí anh, lúc đó anh bế cô lên, cảm giác cơ thể cô mềm nhũn, đầy mồ hôi lạnh, Chương Kiến Phi lập tức xông đến, giật cô khỏi tay anh: “Cút! Cút thật xa! Nếu Mao Lệ có chuyện gì, tôi sẽ giết cậu!” Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Chương Kiến Phi gầm lên như hổ.

Mao Lệ lập tức được đưa đến bệnh viện ở Bắc Hải, không có vấn đề gì lớn, tối đó cô tỉnh lại. Nhưng tình thần rất xấu, cô gào thét trong phòng bệnh, với một giọng quái đản như không phải tiếng người, không ai có thể đến gần cô, ngay cả mẹ cô. Tiếng đập phá loảng xoảng, tiếng huỳnh huých nặng nề, đó là Mao Lệ đập đầu vào tường, sau đó y tá đi vào. Khi chiếc khay đựng bông gạc đầy máu đưa ra khỏi phòng, Chương Kiến Phi bật khóc, ôm đầu ngồi sụp xuống nền, có lẽ cánh đồ chạm vào vết thương sâu kín nào trong lòng anh.

Triệu Thành Tuấn đứng trên hành lang, giống như đã chết, Chương Kiến Phi hoàn toàn không cho anh đến gần phòng Mao Lệ, cuối cùng anh đành lặng lẽ rời khỏi bệnh viện. Tối đó, anh lại trở về Hải Thiên Uyển, nằm trên giường không bật đèn, căn nhà tối om, yên lặng đến mức chỉ nghe thấy hơi thở của anh, anh biết, lần này anh đã đẩy cô đi càng xa. Đây là quả đắng anh tự gieo, chỉ có mình anh nhắm nháp, mặc dù đã lường trước hậu quả này, nhưng khi thực sự đối diện với nó, anh vẫn không thể nào chịu được, nỗi đau đớn giày vò anh tưởng chừng không sống được đến sáng hôm sau.

Cuối cùng anh vẫn qua được, vừa sáng là đến bệnh viện thăm Mao Lệ, nhìn thấy anh, Chương Kiến Phi không kích động như hôm qua, mắt vẫn những tia máu nhỏ, có lẽ cũng suốt đêm không ngủ.

“Cậu đến thi tốt, tôi có lời muốn nói với cậu.”

“Xin cứ nói.” Lúc đó mẹ Mao Lệ đã sang phòng thuốc, trong phòng chỉ có một y tá đang đo huyết áp cho Mao Lệ.

“Ra ngoài.” Chương Kiến Phi lạnh lùng, quay người đi ra cửa.

Triệu Thành Tuấn theo sau, hai người đứng trên hành lang lộ thiên nối hai tòa nhà, chỗ người nhà bệnh nhân thường ra hút thuốc, trời hơi tối, có mưa nhỏ lác rác, cho nên lúc đó chỉ có hai người. Chương Kiến Phi không còn vẻ hòa nhã mọi ngày, vừa mở miệng là ngả bài với Triệu Thành Tuấn, đưa ra cho anh hai thông điệp cuối cùng: “Những chuyện khác tôi không nói nhiều, tôi chỉ nói hai điểm. Một, cậu lập tức rời Nam Ninh quay về Penang, tôi không cho phép cậu lại xuất hiện trước mặt Mao Lệ. Hai, nếu cậu vẫn nán ở lại Nam Ninh, tôi sẽ có cách buộc cậu ra đi, tôi đã nhiều lần nói với cậu, Mao Lệ là điểm yếu của tôi, cậu làm tổn thương cô ấy, tôi quyết không tha cho cậu! Đẳng nào chúng ta đối đầu với nhau không chỉ một hai lần, chẳng phải cậu luôn muốn đo gắng với tôi? Vậy được, tôi sẽ cho cậu toại nguyện, đến lúc đó cậu đừng trách tôi nhẫn tâm!”

“Tôi không đi, có chết tôi cũng chết ở đây!” Triệu Thành Tuấn nói: “Nhưng tôi có thể đảm bảo từ nay không quấy rầy cô ấy nữa, tôi không muốn đi, ở đó không có gì để tôi lưu luyến.”

“Văn phòng tổng công ty cậu chẳng phải vẫn ở bên đó? Tại sao không quay về?”

“Tôi... dù thế nào cũng không quay về.”

“Vậy không khách khí nữa, tôi sẽ buộc cậu rời khỏi đây!”

Nói xong Chương Kiến Phi quay người đi, không cho Triệu Thành Tuấn cơ hội thương lượng, anh nhìn bóng Chương Kiến Phi đi xa, thờ dài.

Thực ra, từ hôm qua anh đã thấy cơ thể rất khác, buổi tối trở về Hải Thiên Uyển bắt đầu sốt, sáng ra nếu không nhớ phải đi thăm Mao Lệ anh đã không thể xuống giường. Anh không biết lúc đó mình ra khỏi tòa nhà bệnh viện thế nào, hình như đã khụy xuống trong thang máy, có một y tá nhìn thấy dìu anh ra cổng bệnh viện gọi xe giúp.

Trở về Hải Thiên Uyển, anh ho ra rất nhiều máu, một đám đồ tươi trên nền phòng tắm, vì Peter sắp đến, không muốn anh ta nhìn thấy, anh lấy khăn lau sạch vết máu, Henson đã nói, nếu xuất hiện thổ huyết, phải nhập viện ngay. Nhưng rất lạ, anh không thấy lo lắng, có lẽ anh đang chờ ngày này.

Buổi chiều hôm đó Peter đến Bắc Hải, trước đó anh đã suy nghĩ rất lâu, đã thăm ra quyết định. Anh trao đổi một số công việc với Peter, bảo anh ta cố gắng nhanh nhất mời luật sư từ Mã Lai sang, mấy ngày nữa anh trở lại Nam Ninh cần gấp luật sư. Peter không yên tâm để anh một mình ở Bắc Hải, nhưng anh kiên quyết muốn ở lại đó tĩnh dưỡng mấy ngày, Peter không biết làm thế nào, đành thuê hai y tá chăm sóc anh, nhưng Peter vừa về Nam Ninh, ngày hôm sau anh đã một mình đến đảo Huy Châu, lưu lại ở đó vài giờ rồi theo tàu cá đến một hòn đảo nhỏ vô danh khác.

Nơi đó không ai biết, không tìm thấy trên bản đồ, đó là một đảo nhỏ anh vô tình phát hiện từ nhiều năm trước, bốn phía là biển, dường như còn hoang vu, trên đảo chỉ có chục hộ ngư dân sinh sống, đều là những người chất phác, không ai quấy rầy anh, hoàn toàn yên tĩnh để suy nghĩ. Mỗi lần thấy mình cận kề cái chết, anh đều đến hòn đảo này, lặng lẽ lưu lại mấy ngày, tâm trạng nặng nề xáo động dần dần tĩnh lại, hoàn trả về nguyên sơ thuần túy nhất của sự sống. Biển vô cùng bao dung, bầu trời vô cùng khoáng đạt, sinh tử, yêu hận tất thấy đều trở nên vô cùng bé nhỏ trong tiếng ầm ào lên xuống của thủy triều sớm tối. Anh dùng di động chụp một cảnh biển trong đêm sao đưa lên Facebook, nếu Mao Lệ vào mạng nhất định nhìn thấy, cô nghĩ thế nào, anh không biết, anh chỉ biết đã đến lúc mình được giải thoát.

Hai ngày sau anh quay về Nam Ninh, lòng đã thanh thản trở lại.

Suốt mấy ngày tiếp theo, anh đều làm việc với luật sư trong văn phòng, ngoài Peter và phó tổng giám đốc Rosen từ Mã Lai đến cùng hai vị nguyên lão

cao cấp nhất, không ai biết nội dung cuộc gặp. Sau đó anh bắt đầu điều chỉnh vận hành của công ty, gọi điện cho bác Dương ở Anh quốc, đề nghị ông rút vốn, bởi vì Chương Kiến Phi đã nói sẽ tính sổ với anh, rõ ràng không nói suông, anh không muốn ông bị tổn thất vô ích. Ông là cổ đông lớn nhất công ty, anh không thể đảm bảo đầu tư của ông tiếp tục sinh lời. Bác Dương cười nói, ông đầu tư cho Bác Vũ hoàn toàn không nghĩ tới lợi nhuận. “Tại sao bác tin cháu như vậy?” Khi bác Dương nói thế, anh không hiểu.

Ông đáp: “Bởi vì cháu đáng tin tưởng.”

Anh không biết nói gì, người thân nhất chưa bao giờ tin anh, người tin anh lại chẳng có quan hệ thân tình, không biết nên vui hay nên buồn. “Vậy tại sao lúc đầu bác rút vốn cho Bác Vũ?”

Bác Dương thở dài: “Là bác muốn cháu hiểu ra, trên đời điều khiến cháu không vui, không hạnh phúc, thực ra không phải là đối thủ của cháu, cũng không phải là kẻ thù của cháu, mà là chính bản thân cháu. Bác rút vốn cho cháu để cháu đi báo thù chính là hy vọng cuối cùng cháu ngộ ra được điều này, thù hận là con dao hai lưỡi, nó giết đối thủ và cũng giết chính mình. Bác hỏi cháu, cháu đã thù hận đến bây giờ, cháu có bao giờ thực sự thấy vui?”

“...”

“Con à, con trai bác nếu còn sống cũng bằng tuổi con, bác đối con như với con đẻ, tài sản lúc sinh ra không có, lúc chết không mang đi được, nếu đầu tư của bác có thể khiến con tỉnh ngộ, bác cảm thấy rất đáng.”

“Bác Dương...”

Triệu Thành Tuấn trầm ngâm, chưa thể nói anh đã hoàn toàn tỉnh ngộ, anh chỉ cảm thấy vô nghĩa, tất cả đều vô nghĩa, cho dù cuối cùng Chương Thế Đức phải nhảy từ đỉnh tòa cao ốc Hồng Hải xuống, anh cũng thấy vô nghĩa, báo thù rửa hận thì sao? Cha mẹ đã chết cũng không thể nào sống lại, họ ngủ trong lòng đất cũng đang chờ một ngày nào đó anh xuống cùng. Đương nhiên Chương Thế Đức không thể nhảy lâu, ông ta bị trúng phong, nghe nói bây giờ đã nằm liệt giường, có lẽ chẳng bao lâu cũng về với đất, vậy mà những kẻ vây quanh giường ông ta, dù người nhà hay bọn Tô Nhiếp Nhi, đều chỉ nhắm vào chỗ cổ phần trong tay ông ta như một bầy sói, chỉ đợi ông ta tắt thở là tranh nhau xé thịt lột da ông ta, lại còn thêm thường liêm sạch bộ xương, không cho ông ta mang một mảnh vào quan tài.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Triệu Thành Tuấn chán chường, từ nhỏ đã ôm mối thù như vậy, mười năm tìm cách phá Chương gia, cái giá phải trả lớn hơn cái được, cho nên câu nói của bác Dương như đâm thẳng vào lòng anh. Đương nhiên không vì câu nói của ông mà anh tha thứ cho Chương Thế Đức, nhưng anh cũng chán không muốn bỏ công sức vào ông ta, bên cạnh con người đó có cả bầy sói, như vậy đã khiến ông ta chết không có chỗ chôn, hà tất cần anh thêm nhát dao, kết cục của bản thân anh cũng chẳng ra gì, những gì phải trả anh đều đã trả hết, anh còn lại gì?

Cuối cùng anh vẫn thua chính mình.

Lúc này nhìn thế giới bên ngoài qua bức tường kính, xung quanh chỉ có những tấm gương trong suốt, tất cả đều trong suốt, anh như bị nhốt trong một lồng kính, thế giới chân thực trong tầm tay nhưng luôn cách bức tường kính. Mỗi tấm kính là một mảnh gương chiếu bóng anh lộn ngược, có lúc nhìn lâu lại thấp thoáng thấy bóng cô, lơ mơ nhưng vô cùng chân thực, làm anh nhớ tới tập thơ từng đọc trên máy bay nhiều năm trước của một nhà thơ người Iran, trong đó có bài anh rất ấn tượng, từng chép vào cuốn sổ nào đó, nhìn bóng mình trong gương anh buột miệng khẽ đọc: “*Tôi càng trốn xa, lại càng thấy gần em, tôi càng quay đi lại càng nhìn rõ em. Tôi là hòn đảo bơ vơ giữa biển nước tương tư, bốn bề sóng nước triệt đường đến với em. Một ngàn lẻ tám gương, soi bóng hình em, tôi bắt đầu từ em, tôi kết thúc ở em.*”

Đọc xong anh thấy ngạc nhiên, tại sao mình nhớ rõ như thế?

Peter ngẩng người nhìn anh, không ngờ anh còn đọc thơ, thật là chuyện khó tin: “Brant, tôi không nghe nhầm chứ?” Peter ngạc nhiên.

Anh thở dài: “Là tôi sai, tôi không nên đến đây, không nên xuất hiện trước mặt cô ấy. Từ đầu đến cuối đều sai, sai một cách khó tin, sai tệ hại.” Anh từ từ quay người, đúng lúc có ánh mặt trời hắt từ phía sau, đó là đỉnh tòa cao ốc Địa Vương sáng lóa dưới ánh mặt trời, anh quay lưng về phía ánh sáng đó trở về ngồi xuống sofa, nhắm mắt, giọng hơi run: “Nhưng A Kiệt, tôi vẫn rất nhớ cô ấy, đêm nào cũng mơ thấy cô ấy, buổi sáng thức dậy cảm thấy rất buồn không muốn ra khỏi giấc mơ, giá cứ ở trong mơ có thể được cùng với cô ấy thêm chút nữa thì hay biết mấy. A Kiệt, như vậy thì hay biết mấy!”

“Brant...”

“Sắp rồi, ngày đó sắp đến rồi, cho nên tôi không sợ.”

“Cha, theo cha thế nào là tình yêu?” Chập tối, Mao Lệ khoác tay cha đi bộ trên bãi biển, đột nhiên hỏi một câu bản thân cũng thấy ấu trĩ: “Hoặc là, cái gì có thể chứng minh tình yêu?”

Mao Diên Bình mới đến Bắc Hải sáng nay, lần này ông đưa Mao Tấn đến Quảng Tây là để hợp tác với Nirvana đầu tư xây dựng khách sạn, đương nhiên ông còn một việc rất quan trọng là làm công tác tư tưởng cho mẹ Mao Lệ, động viên bà chuyển đi, bởi vì khu vực nhà Mao Lệ đang ở cần di chuyển toàn bộ để phát triển thương mại, nếu bà không thích đến nơi nhà đầu tư sắp xếp, thì ông sẽ giúp bà tìm mua một căn nhà ở vị trí tốt để bà và chồng sống yên ổn những năm cuối đời. Kết quả ông vừa nêu ý kiến đã bị bà mắng té tát.

Lúc đó trên sân phơi đầy cá khô, Mao Diên Bình trang phục lịch sự chỉnh tề bị vợ cũ mắng cũng không giận, chỉ cười nói với ông Hoàng: “Anh xem, cô ấy vẫn thế, bao nhiêu năm chẳng thay đổi chút nào.”

Lúc ăn cơm, khi biết Mao Diên Bình đến Nam Ninh đầu tư xây dựng khách sạn, mẹ Mao Lệ lại sầm mặt, chỉ dũa vào mặt ông: “Ông xem đây, chính bọn thương nhân các ông lòng tham vô đáy mới ép chúng tôi bỏ cửa bỏ nhà!” Rồi bà chỉ Mao Tấn: “Còn mày nữa, cha nào con nấy, lương tâm bị chó

ăn mất rồi!”

Mao Tấn nhấn nhó: “Mẹ ơi, con làm gì có lương tâm, chó không ăn được.”

“Khục!” Mao Lệ không nhịn nổi bật cười.

Cả nhà cùng cười.

Dù mắng nhưng mẹ cô vẫn làm một bàn thức ăn, chiều đãi chồng cũ “lòng tham vô đáy” và thằng con “lương tâm bị chó ăn”, cả nhà quây quần có bao chuyện để nói, nhưng Mao Lệ vẫn buồn. Bác Hoàng chất phác chỉ cười hiền hậu, ăn qua loa bát cam rồi ra sân vá lưới, dường như muốn để cho cả nhà ngồi riêng với nhau, nhưng bác vừa đi khỏi mẹ cô lại trầm ngâm, đăm đăm nhìn xuống bàn, tránh ánh mắt của Mao Diên Bình.

“Mẹ con già rồi.” Khi Mao Lệ hỏi ông cái gì có thể chứng minh tình yêu, ông không trả lời câu hỏi của cô, nói một câu không liên quan: “Ba mươi năm rồi, bà ấy đã chịu nhiều vất vả.”

“Cha! Cha chưa trả lời câu hỏi của con.” Mao Lệ đá cát dưới chân, giọng hờn dỗi.

Mao Diên Bình ngoảnh sang nhìn cô: “Cha vừa trả lời đây thôi.”

Mao Lệ không hiểu: “Vừa trả lời?”

“Ồ, con gái, rốt cuộc con vẫn còn trẻ.” Mao Diên Bình thờ dãi, mắt nhìn cảnh mặt trời lặn huy hoàng trên biển: “Cha kể chuyện nhé, con muốn nghe không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện về tình yêu và thời gian.”

“Tình yêu và thời gian?”

“Ừ, chuyện thế này, ngày xưa có một hòn đảo, trên có bốn người là Tình yêu, Tiền bạc, Hư vinh và Vui vẻ. Một ngày nọ, đảo sắp chìm, mọi người tranh nhau đi lấy thuyền cứu mạng, cuối cùng chỉ có Tình yêu không tranh được thuyền, cô cầu cứu Tiền bạc mang cô đi cùng, nhưng Tiền bạc nói trên thuyền chèo đầy vàng không thể chở cô, hãy đi tìm người khác. Vậy là Tình yêu lại đi cầu cứu Hư vinh, Hư vinh cũng từ chối, sau đó đến lượt Vui vẻ cũng kiên cố chối từ không chở Tình yêu, cuối cùng Tình yêu bị bỏ lại cô đơn trên đảo, nhìn hòn đảo sắp chìm. Lúc đó một ông già chèo thuyền đến, ông già cứu Tình yêu lên thuyền, cho đến khi xuống thuyền Tình yêu mới sực nhớ mình chưa kịp hỏi tên ông, sau đó cô tìm ông bao năm, mãi vẫn không tìm thấy, về sau có một ngày gặp được Trí tuệ, Trí tuệ bảo với cô, ông già cứu cô tên là Thời gian, bởi vì chỉ có thời gian mới có thể chứng minh sự tồn tại của tình yêu...”

Mao Lệ ngây người nhìn cha trong sắc hoàng hôn: “Thời gian?”

“Phải, thời gian, bây giờ con hiểu chưa?” Mao Diên Bình mỉm cười, ôm vai con gái, tiếp tục bước đi: “Trong lòng mẹ con có cha, không phải cha không biết, đó chính là tình yêu, ba mươi năm rồi, đầu lòng bà ấy hận cha, đầu bà ấy sống với người khác, nhưng tình yêu vẫn chung thủy ở sâu trong lòng bà ấy. Vừa rồi trong lúc ăn cơm, nhìn mái tóc bạc của mẹ con, cha rất buồn, bà ấy già thật rồi, cha cũng già, trong dòng chảy thời gian, ba mươi năm chỉ là một cái búng tay, nhưng đối với nhiều người chúng ta, lại là nửa cuộc đời, thậm chí cả cuộc đời. Cha rất cảm ơn mẹ con, đúng vậy, cha có thể cho bà ấy tất cả, duy chỉ không thể cho được tình yêu ngang bằng, cha mẹ không có cơ sở để chung sống lâu dài, đó là bi kịch thời đại của cha mẹ, lòng cha luôn áy náy nhưng chẳng biết làm sao. Mao Mao, con hiểu không?”

“Cha, con có thể hiểu.”

“Con hiểu được là tốt, cha chỉ sợ các con hận cha, trách cha không cho các con một gia đình hoàn chỉnh. Trong mắt nhiều người cha là người ích kỷ vô trách nhiệm, năm xưa ly hôn với mẹ con, cha bị chỉ trích rất nhiều, nhưng hôn nhân không có tình yêu rất đau khổ, lại thêm hai người không có tiếng nói chung, lối sống cũng khác, đời người ngắn ngủi mấy chục năm, cả hai đều hao mòn tinh lực của những năm tuổi trẻ vào những cuộc cãi vã triền miên, quả thực là điều rất tàn nhẫn, mẹ con mặc dù không có văn hóa bao nhiêu, nhưng bà ấy hiểu đạo lý này, thật hiếm hoi. Suy cho cùng, thực ra năm xưa bà ấy để cha đi cũng là vì cha, bà ấy biết cha ở lại sẽ không vui, cho nên mới để cha đi, đó chính là tình yêu, chỉ có thật lòng yêu một người mới nghĩ cho người đó, mong người đó hạnh phúc, bà ấy tuy không thừa nhận nhưng cha biết.”

Mao Diên Bình xoa đầu con gái: “Mao Mao, cha biết gần đây con không vui, chia tay với bạn trai phải không? Không sao, tình yêu là duyên phận, có lẽ cậu ta không phải là người trong mệnh của con, hai đứa mới quen chưa lâu, cho dù tình sâu nhưng duyên mỏng...”

“Cha, anh ấy có phải là người trong mệnh của con hay không, con không quá bận lòng, tình cảm quả thực là duyên phận, con có thể chấp nhận anh ấy không yêu con, nhưng không thể chấp nhận anh ấy lợi dụng con, đây là điều con khó chịu nhất, bây giờ con đang tình tâm suy nghĩ, anh ta tiếp cận con có lẽ đã âm mưu từ lâu, con muốn biết những gì anh ta làm vì con lẽ nào là giả dối? Một người lòng dạ phải cứng rắn bao nhiêu mới có thể mặt sắt vô tình như vậy?” Mao Lệ nghẹn ngào, gục vào vai cha khóc: “Nhưng, cha ạ, nếu anh ấy đúng là người như thế cũng chẳng sao, coi như con gặp phải người xấu, đằng nào cũng không phải lần đầu bị lừa, nhưng trực giác mách bảo con, lần này không như vậy, con thấy không giống như với Ngô Kiến Ba, bởi vì con không sao hận anh ấy được, khác hẳn như với Ngô Kiến Ba, cho dù anh ta chết, con vẫn thăm rửa anh ta, nhưng nghĩ tới Triệu Thành Tuấn con không thấy hận, chỉ thấy buồn, buồn vô hạn...”

Cha cô thờ dãi: “Con gái, điều đó chỉ chứng tỏ con chưa dứt lòng với cậu ta, vẫn ôm hy vọng.”

“Không, cha ạ, trực giác của con chưa bao giờ sai, hôm đó trước lúc con ngất đi, vẫn còn ý thức, cảm giác lúc anh ấy ôm con, con... không nói ra được, giống như sinh mệnh chúng con gắn vào nhau, chúng con không ai có thể mất nhau, cho nên bây giờ con muốn đến hỏi thẳng anh ấy, muốn nghe một lời nói thật của anh ấy...”

Mao Diên Bình ôm vai con gái, lòng xót xa: “Tiểu tử đó lại dám làm tổn thương con gái cha nặng như vậy, cha rất muốn dạy cho nó một bài học! Mao Mao, con đừng để mình lún quá sâu vào tình cảm, bất luận anh ta có lừa con hay không, tổn thương anh ta mang đến cho con là thật, quên anh ta đi, cùng cha trở về Thượng Hải làm lại từ đầu, con còn trẻ nhất định sẽ gặp được người tốt.”

“Nhưng, cha ạ, con có gặp được người tốt hơn cũng không phải là anh ấy, không phải là anh ấy!”

Chương Kiến Phi quả nhiên là người lợi hại, bình thường luôn hòa nhã, có vẻ không tranh với đời, nhưng khi ra tay thực sự quyết liệt không kém bất kỳ ai. Để ép Triệu Thành Tuấn ra đi, anh lập tức lệnh cho thuộc hạ tổng thu mua cổ phần của Bác Vũ, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, mua hết. Không chỉ vậy, anh còn liên lạc với những ngân hàng có quan hệ tín dụng với Bác Vũ, đưa ra điều kiện ưu đãi yêu cầu họ dừng cho Bác Vũ vay tiền, đồng thời thu hồi toàn bộ các khoản vay cũ, thu hồi không được thì dùng tài sản thế chấp, những doanh nghiệp trực thuộc đã bị thu mua, tuyên bố sáp nhập vào Nirvana, không thể sáp nhập thì tuyên bố phá sản, sa thải nhân viên...

Mỗi lần Chương Kiến Phi thực thi một bước là lại nhắc Triệu Thành Tuấn: “Bây giờ cậu thay đổi vẫn còn kịp.”

Triệu Thành Tuấn trước sau vẫn câu đó: “Tôi có chết cũng chết ở đây.”

Không đầy mười mấy ngày sau, Bác Vũ sụp đổ hoàn toàn, Nirvana chỉ dùng năm phiên giao dịch đã thu mua thành công 36% cổ phần của Bác Vũ, thêm 15% cổ phần cũ, Nirvana với 51% cổ phần trở thành cổ đông lớn nhất của công ty họ Triệu, trong cuộc họp hội đồng quản trị danh chính ngôn thuận bãi chức chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc của Triệu Thành Tuấn. Còn đối với Dương tiên sinh, nhà đầu tư lâu năm của Bác Vũ nhưng chỉ là chủ tịch danh dự của tập đoàn nên cũng không làm cho Nirvana thay đổi kế hoạch thôn tính Bác Vũ. Hôm giành toàn thắng, Chương Kiến Phi còn gửi điện cho Dương tiên sinh, tỏ ý xin lỗi, nói là sau khi công ty cải tổ ban lãnh đạo, sẽ căn cứ vào chênh lệch giá cổ phiếu lưu thông trên thị trường bù đắp tổn thất cho ông, nhưng ông từ chối, nói là sự đã đến nước này ông không có ý kiến gì đối với việc Nirvana làm chủ Bác Vũ, số vốn năm xưa ông đầu tư vào Bác Vũ đã thu được lợi nhuận thích đáng, ông hoàn toàn mãn nguyện. Chương Kiến Phi nghe vậy cũng tôn trọng ý kiến của ông, lúc này tập đoàn Bác Vũ đã thực sự đổi chủ, Chương Kiến Phi đương nhiên trở thành chủ tịch hội đồng quản trị mới, nhân sự cho chức tổng giám đốc đã được định đoạt, sẽ nhanh chóng bổ nhiệm,

Còn phía Mã Lai, dưới sự thúc ép của các ngân hàng, những doanh nghiệp dưới tên Bác Vũ lần lượt tuyên bố phá sản, số còn lại thì tuyên bố được Nirvana thu mua, tài sản cá nhân của Triệu Thành Tuấn ngoài ngôi biệt thự trên đại lộ Wamington đã sang tên cho trợ lý Peter, các bất động sản khác bao gồm ngôi biệt thự nghỉ mát ở Lankawei, du thuyền và bất động sản khác ở Kuala Lumpur, Thái Lan đều bị gán nợ cho ngân hàng, toàn bộ bị niêm phong, bán lại với giá rẻ cho Nirvana, sau khi thanh lý vẫn còn nợ ngân hàng số tiền lớn. Trong một đêm, Triệu Thành Tuấn từ một tỷ phú có tài sản hơn chục tỷ trở thành con nợ, hiện chỉ còn số cổ phần 13% ở Hồng Hải thu mua được trong hai năm vừa qua. Phía Duy La Phan hay tin lập tức cử người đi đàm phán với anh nhằm thuyết phục anh đổi số cổ phần đó thành tiền (thực ra chính là bán cho Tô Nhiếp Nhĩ), như vậy có thể trả gần hết món nợ ngân hàng, ngay người của ngân hàng cũng đến thuyết phục với mục đích tương tự, tất cả đều bị từ chối. Giới truyền thông Mã Lai cho rằng, có lẽ anh định giữ lại số cổ phần đó để sau này tái khởi nghiệp, nếu không, cả đời này anh không còn cơ hội ngẩng đầu, hơn nữa lợi nhuận hàng năm từ số cổ phần đó có thể đảm bảo cuộc sống cá nhân của anh không đến nỗi quá bị ảnh hưởng, anh vẫn có thể sống sung túc.

Chương Kiến Phi cương quyết ép anh trở về Penang, ác hiểm nhất là đã tiết lộ một số thông tin quan trọng khiến phía Mã Lai ra thông báo buộc Triệu Thành Tuấn rời cảnh trong thời hạn quy định, lý do chính thức đưa ra rất nhiều, đều chính đáng, đằng nào Triệu Thành Tuấn cũng không thể ở lại Trung Quốc được nữa, nhất thiết trong vòng một tháng phải rời khỏi lãnh thổ Trung Quốc, nếu không sẽ bị dẫn độ, cả đời không được nhập cảnh vào nước này.

“Tôi sẽ không cho cậu tiến nữa bước đến gần Mao Lệ!” Chương Kiến Phi tuyên bố.

Đương nhiên Chương Kiến Phi cũng không ngờ, chính lúc anh dốc toàn lực thu mua Bác Vũ thì Hồng Hải kiện anh với lý do chiếm dụng phi pháp tài khoản dự trữ ở nước ngoài của Hồng Hải, yêu cầu anh bồi hoàn số tiền này, bởi vì tài khoản này do Chương lão gia lúc còn sống lập ra, cho dù Chương Kiến Phi được thừa kế cũng chỉ có một nửa, tức là phần mà Chương Thế Huân cha anh được thừa kế chứ không có quyền chiếm toàn bộ. Chương Kiến Phi còn chưa kịp phản ứng, tin về vụ kiện đã được đưa lên trang nhất các báo, giới thương nhân Penang một phen ồ ào, cổ phiếu của Nirvana sụt mấy phần trăm trong mấy ngày liền. Trong thời gian cổ phiếu Nirvana sụt mạnh, có người nhân cơ hội lập tức thu mua, Chương Kiến Phi cho người điều tra mới biết, người thu mua chính là một vị nào đó trong hội đồng quản trị của tập đoàn Duy La Phan, nói là cá nhân thu mua, không liên quan đến công ty, nhưng chẳng che mắt được, người đó nhận lệnh của Tô Nhiếp Nhĩ, anh ta đứng đằng sau điều khiển tất cả.

Chương Kiến Phi bị kích nộ, không ngờ Tô Nhiếp Nhĩ tham lam như vậy, chiếm chức chủ tịch điều hành của Hồng Hải không đủ lại còn định nuốt cả Nirvana, định đánh bật tận gốc Chương gia khỏi giới kinh doanh ở Penang, để phòng khi Nirvana đủ lòng đủ cánh sẽ bắt lợi cho Hồng Hải và Duy La Phan, bởi vì Nirvana mặc dù là do Chương Kiến Phi một mình sáng lập, không liên quan tới Hồng Hải, nhưng Chương Kiến Phi vẫn là người họ Chương, rất có thể sau này mạnh lên sẽ cướp lại quyền điều hành Hồng Hải. Có lẽ Tô Nhiếp Nhĩ cho rằng đời sau này bị động đối phó chỉ bằng bây giờ nhân lúc Nirvana thiếu vốn lưu động nghiêm trọng do vừa thu mua Bác Vũ, chính là cơ hội tốt nhất để tấn công, Chương Kiến Phi sẽ ứng phó thế nào?

Nhưng Chương Kiến Phi cũng không tầm thường, một mặt tiến hành thu xếp lại vốn trên quy mô lớn, tái khởi động mấy dự án lớn để thể hiện thực lực siêu cường của Nirvana, từ đó lấy lại lòng tin của các cổ đông, mặt khác anh liên tục trở về Mã Lai thương lượng với Tô Nhiếp Nhĩ, cảnh báo anh ta dừng lại lúc thích hợp, đồng thời cam kết sau này không động đến Hồng Hải.

Lại nói phía Nam Ninh, sau khi Nirvana thu mua Bác Vũ thành công, chuyển hẳn tổng hành dinh đến tòa nhà Địa Vương, chính là tầng trên của trụ sở Bác Vũ, Mã Tiên Dững - tổng giám đốc mới của Bác Vũ đã chính thức làm thủ tục tiếp nhận bàn giao của Triệu Thành Tuấn. Mã Tiên Dững vốn là phó

tổng giám đốc của Nirvana, quản lý nghiệp vụ của Nirvana ở Mã Lai, có mối quan hệ đặc biệt với Chương Kiến Phi, hai người không chỉ là bạn học ở Cambridge mà còn là đôi bạn chung lưng lập nghiệp lâu năm. Đây là một nhân vật lợi hại, về năng lực cá nhân không kém Chương Kiến Phi, ở con người anh ta hội tụ một cách hiếm có những điểm mạnh của Chương Kiến Phi và Triệu Thành Tuấn, chính là một nhân tài hiếm có trong giới doanh nhân. Cho nên sau khi Chương Kiến Phi thành lập công ty riêng, không do dự liền thuyết phục anh ta sang công ty của mình, không chỉ giao cho chức phó tổng giám đốc, mà còn trao cho nhiều đặc quyền khác, Nirvana thành công thu mua Bác Vũ có công lớn của Mã Tiên Dững. Chẳng trách anh ta được đặt biệt hiệu “Phù thủy”, chỉ nửa tháng ngắn ngủi sau khi tiếp quản Bác Vũ đã làm cho Bác Vũ hồi sinh, tất cả những dự án trì trệ của Bác Vũ trước đây, anh ta tiến hành tổng rà soát, tổ chức vận hành trở lại, có hiệu quả rõ rệt. Chương Kiến Phi rất hài lòng, Triệu Thành Tuấn cũng không có gì để nói, con mắt nhìn người của Chương Kiến Phi quả thật đáng nể.

Tình hình đã tương đối ổn định, công việc còn lại chỉ là vấn đề nhân sự của công ty. Trong vấn đề này Chương Kiến Phi dành cho họ sự tôn trọng và quyền tự do hoàn toàn, đi hay ở là quyền của họ, công ty không ép. Lúc đầu ban lãnh đạo dự đoán là sẽ có nhiều người lựa chọn ra đi, nhất là phòng thị trường, những năm vừa qua Bác Vũ đã bồi dưỡng được không ít nhân tài có triển vọng, là đối tượng nhắm tới của các công ty cạnh tranh, trên thực tế họ đã đưa ra những điều kiện đãi ngộ rất ưu việt, nhưng thật bất ngờ số người ra đi rất ít, phần lớn đều ở lại. Cho nên ngay cả Mã Tiên Dững cũng phải công nhận Triệu Thành Tuấn bề ngoài lạnh lùng khắt khe, thực ra là người rất biết lôi kéo người khác, sự gần gũi đó không đơn giản chỉ thông qua chế độ ưu đãi về tiền lương là có được, nói cách khác, anh ta rất biết quản lý công ty.

Là thư ký thứ nhất của tổng giám đốc, vấn đề đi hay ở của Mạc Chính Hàm (A Mạc) rất được quan tâm. Mọi người đều biết, cô làm việc bên cạnh Triệu Thành Tuấn bảy năm, có mặt ngay từ khi thành lập Bác Vũ, cô không thuộc tầng lớp cao cấp của công ty, nhưng hoàn toàn xứng đáng là thành phần nguyên lão của công ty. Trải qua bảy năm sóng gió, cô đã chứng kiến sự trỗi dậy như kỳ tích của Bác Vũ, từ ngày khởi nghiệp đến lúc cất cánh, cho nên khi chắc chắn Bác Vũ bị Nirvana thôn tính, cô bị sốc nặng chưa từng thấy, nhất là hôm Triệu Thành Tuấn bị hội đồng quản trị tuyên bố cách chức chủ tịch hội đồng và tổng giám đốc, có người nhìn thấy cô khóc trong phòng vệ sinh.

Nhưng A Mạc vẫn là A Mạc, làm việc đã lâu bên cạnh Triệu Thành Tuấn, trải qua bao sóng gió thăng trầm, ảnh hưởng sâu sắc bởi tác phong làm việc của ông chủ, trong mọi tình huống đều không được phép mất bình tĩnh, những lúc bi đát nhất cũng phải biết kiềm chế, cho dù mắt sưng đỏ vẫn không bôi rỏ, dường như phong ba bão táp trước mặt cũng không liên quan đến cô, vẫn luôn chìm đắm trong công việc, vẫn luôn là thái độ điềm tĩnh, vẫn nụ cười trên môi khi đón khách.

Ngày đầu tiên tổng giám đốc mới của Bác Vũ đến công ty quan sát, nhân tiện nhận thủ tục bàn giao của Triệu Thành Tuấn, A Mạc vẫn bùng lên một tách cà phê thơm phức đặt trước mặt Mã tiên sinh, anh ta khen hết lời cả phê của cô, A Mạc sau khi lịch sự cảm ơn, liền đệ trình đơn thôi việc. Lúc đó Mã Tiên Dững nheo mắt nhìn cô một lát, cười ha ha: “Cô đã quyết định thôi việc sao còn mất công pha cho tôi tách cà phê ngon thế này, cô hoàn toàn có thể bỏ thuốc độc vào đó.”

A Mạc điềm nhiên trả lời: “Một ngày tôi vẫn còn trên cương vị, sẽ vẫn làm tốt công việc phận sự của mình, sau khi ông phê chuẩn đơn thôi việc của tôi, tôi bỏ thuốc độc cũng chưa muộn.”

Mã tiên sinh ngẩng người giãy lắt, lại cười ngặt: “Tốt tốt, không hổ là do Brant bồi dưỡng, hôm nay Mã Tiên Dững tôi thành tâm thành ý mời cô ở lại, điều kiện do cô đưa ra, chỉ cần trong phạm vi hợp lý tôi quyết không có ý kiến gì. Tôi mới đến lạ nước lạ cái, rất cần sự giúp đỡ của cô, cô thấy thế nào?”

A Mạc khéo léo từ chối, nhưng sau đó Triệu Thành Tuấn khuyên cô: “Cô ở lại đi, không nên vì tôi mà ảnh hưởng đến tiền đồ của mình, đến công ty khác cô phải làm lại từ đầu, lòng người khó dò, ai biết gặp phải ông chủ thế nào? Mã Tiên Dững là bạn của chủ tịch Chương, cô khá hiểu về chủ tịch Chương, người bên cạnh anh ta có thể tin được, huống hồ cô đã quen công việc ở đây, thay đổi môi trường làm việc cố nhiên cũng tốt, nhưng cũng lao tâm mệt mỏi, chi bằng cứ để như cũ đi.”

A Mạc rom róm nước mắt không nói, Triệu Thành Tuấn lại tiếp: “A Mạc, cảm ơn đóng góp của cô với công ty những năm qua, nói thật tôi không phải là ông chủ tốt, trước đây hà khắc với cô, tôi ra đi là chắc chắn, chỉ mong cô có một khởi đầu mới và có được hạnh phúc, hạnh phúc này tôi không thể cho cô, hãy lượng thứ.”

Triệu Thành Tuấn có thể nói được như vậy cũng coi như tôn trọng cô, A Mạc vốn thông minh đương nhiên hiểu hàm ý những lời đó. Lần đầu tiên trong đời cô khóc trước mặt ông chủ, khóc không thành tiếng, nếu là trước đây tuyệt đối không cho phép, Triệu Thành Tuấn luôn đặt ra yêu cầu nghiêm khắc với cô, không cho phép mang tình trạng cá nhân vào công việc, nhưng lần này anh lặng lẽ nhìn cô khóc rất lâu, thờ dài, cuối cùng nói với cô: “Đừng khóc nữa, trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, sớm muộn chúng ta cũng có ngày chia tay. Cô giúp tôi một việc cuối cùng, văn phòng còn một số đồ đạc cá nhân của tôi, nhờ cô dọn giúp, tuần sau Mã Tiên Dững đi làm cần thu dọn văn phòng giao cho ông ta.”

A Mạc rom róm nước mắt nhận lời.

Cho nên hai ngày cuối tuần A Mạc vẫn bận rộn ở văn phòng, phân loại đồ đạc của anh, xếp vào thùng giấy, đồ đạc thực ra không nhiều, chỉ cần thu dọn nửa ngày là xong, nhưng lần này cô một mình nhàn nhà làm, văn phòng chỉ có mình cô. Nói là thu dọn, thực ra cô đang hoài niệm những ngày làm việc bên anh, mỗi chi tiết đều lặng lẽ ngấm ngấm hồi tưởng, dường như từng chịu tủi thân, nhưng hôm nay nhớ lại vẫn ngọt ngào, chỉ vì cô vẫn có thể ở bên anh.

Nhưng dù thế nào, hai ngày vẫn trôi qua rất nhanh, hơn chín giờ tối Chủ nhật, cô vẫn còn nán nã trong văn phòng của Triệu Thành Tuấn, không còn việc gì, cô pha cho mình tách cà phê thần thờ nhìn ra cảnh đêm rực rỡ ngoài tường kính, đến khi Peter gõ cửa, mới bàng hoàng ngoái đầu, ngày ra hồi lâu, hốt hoảng nhận thấy mặt đầy nước mắt, cô ngoảnh đi lau vội: “Sao anh lại đến?”

“Đến xem thế nào.” Peter giả dờ không nhìn thấy cô khóc, tay chấp sau lưng đi lại trên thảm, nhìn quanh: “Thu dọn xong rồi à, có gì cần tôi giúp không?”

“Không, cảm ơn!” A Mạc nhanh chóng trấn tĩnh, trở lại tác phong của một thư ký chuyên nghiệp, không còn dấu vết xúc động vừa rồi, bỏ chiếc tách xuống hỏi: “Anh có uống cà phê không?”

“Cảm ơn, không, tôi vừa uống ở chỗ Brant.” Peter ngồi xuống đi vắng, đắm chiều nhìn cô: “Đừng khóc, bữa tiệc nào cũng đến lúc tàn.”

Hôm nay không phải ngày đi làm, A Mạc không trang điểm, càng bộc lộ vẻ đẹp mộc mạc của cô, ngũ quan tinh tế da trắng mịn, không son phấn trông cô càng đẹp. “Anh nói vậy, ông chủ cũng nói vậy, bảy năm rồi, nói tan là tan, An Chí Kiệt, anh không buồn chút nào ư?” Trong công ty, ngoài ông chủ cũng chỉ có cô thỉnh thoảng gọi anh bằng cái tên đó, khi cô hỏi anh như vậy, giọng vẫn rất trầm, mắt cũng đỏ, rõ ràng trước đó khóc rất lâu.

Peter thở dài: “Buồn thì sao, có nhiều việc đâu phải chúng ta có thể kiểm soát, ngay ông chủ cũng bất lực, huống hồ chúng ta? đành chấp nhận hiện thực.” Dường như anh không muốn tiếp tục chủ đề này, mỉm cười hỏi: “Nghe nói cô đã quyết định ở lại đây, như vậy rất tốt, thay đổi môi trường làm việc là phải làm lại từ đầu, rất mệt. Hơn nữa ông chủ mới Mã Tiên Dững cũng rất dễ sống, tính tình dung hòa, đó là chỗ khác Brant, cho nên trước mặt ông ta cô không cần quá thận trọng, thoải mái một chút cũng được, ông ta không hà khắc như Brant, ngoài công việc có thể vui đùa không sao, chỉ cần làm tốt công việc của mình.”

A Mạc ngạc nhiên: “Lẽ nào trong mắt các anh tôi không coi mở như vậy?”

“Cũng không phải không coi mở, mà là cô làm việc với Brant quá lâu, tính cách chịu ảnh hưởng của anh ấy, quá kín đáo, khiến người khác khó gần.”

“Thế ư, sao tôi không cảm thấy...”

“Đúng, có lúc mọi người vui đùa ở bên ngoài, tôi rất muốn gọi cô, nhưng không dám, sợ bị từ chối, người khác cũng không dám gọi cô, đều nói cô rất giống ông chủ, không hòa đồng với mọi người.” Peter nói xong gơ tay nhìn đồng hồ: “Ồ, muộn rồi, chúng ta đi thôi. Tôi chuyển đồ giúp cô.”

“Được, nhân tiện nhờ anh chuyển đến chỗ ông chủ giúp tôi, xem có thiếu gì không.” A Mạc nói xong đứng dậy chuyển chiếc thùng giấy đã chất đầy đồ, Peter tranh ôm thùng lớn, mỉm cười bảo cô: “Áy, việc này để tôi, cô chuyển thùng nhỏ kia.”

A Mạc cũng cười, nghe theo anh, khi khóa cửa, cô lưu luyến đứng ngoài nhìn lại căn phòng cô quen thuộc từng chi tiết, ánh mắt dừng lại trên bàn, đột nhiên nghĩ ra điều gì, vội chạy đến lấy chiếc khung ảnh trên đó bỏ vào thùng giấy: “Còn cái này suýt quên, ông chủ thường mang theo người, nhất định không được bỏ.” Peter cầm lên nhìn, vẫn là bức ảnh chụp cảnh hải đảo có lần anh đã xem: “Đây là đâu, tí nữa tôi sẽ hỏi Brant.”

“Tốt nhất đừng hỏi.”

“Tại sao?”

“Tôi từng hỏi, nhưng ông chủ sầm mặt, không dám hỏi nữa.”

“Thật à, nghiêm trọng thế sao?” Hai người vừa đi vừa nói, rời khỏi văn phòng, ra tới thang máy, bước vào trong, bốn phía đều là gương, Peter nhìn A Mạc ngập ngừng muốn nói lại thôi. A Mạc tránh ánh mắt anh, thời gian hai phút trở nên thật dài, cô biết tâm tư của anh, Peter không vô duyên vô cớ đến đây “xem thế nào”. Bằng này tuổi, sự tinh tế trong quan hệ nam nữ sao cô không hiểu, có điều cô không trùng ý nghĩ với anh.

Ra khỏi tòa nhà, Peter bê thùng giấy đi tìm xe của mình, hai người cùng chuyển đồ vào ngăn chứa phía đuôi xe, lại đứng bên đường nói chuyện mấy câu, Peter bảo muốn đưa cô về, A Mạc cười nói không cần, cô sẽ tự gọi xe về. Peter đành đóng cửa lên xe, nhưng không khởi động, mắt nhìn vào gương đôi theo A Mạc đi xa dần, ánh đèn đường chiếu lên bóng người mảnh mai của cô xa dần, cô đơn như vậy, cuối cùng anh không kìm được, xuống xe chạy theo cô: “Chính Hàm!”

Anh rất ít khi gọi thẳng tên cô, trong công ty cũng rất ít người gọi như vậy, lâu dần chính cô cũng thấy xa lạ với tên mình, cho nên Peter gọi hai câu cô mới hiểu ra, cô dừng lại ngơ ngẩn ngoài đầu, trên mặt vẫn còn dấu nước mắt, cô lại khóc.

Peter chưa bao giờ bước về phía cô kiên định như thế, anh khẽ nói: “Chính Hàm...”

Sau khi Mã Tiên Dững chính thức đi làm, thời hạn rời cảnh của Triệu Thành Tuấn cũng sắp hết, Chương Kiến Phi lại khuyên anh trở về Penang vẫn bị anh từ chối, hai người mỗi lần nhắc đến chuyện này đều to tiếng. “Chưa đến phút chót tôi sẽ không đi.” Triệu Thành Tuấn rất kiên quyết, Chương Kiến Phi không nhẫn nại được nữa: “Nhưng cuối cùng cậu vẫn phải đi.”

“Đến lúc đó hẵng hay!”

Bình thường hai người có công việc gì thường trao đổi qua điện thoại, hầu như không gặp mặt, thời gian này Triệu Thành Tuấn luôn ở nhà tĩnh dưỡng, không gặp ai. Chương Kiến Phi muốn đến cũng phải gọi điện trước, nếu không sẽ làm anh khó chịu.

Hôm đó Chương Kiến Phi đến mà không báo trước khiến Triệu Thành Tuấn nổi đóa. Lúc đó là hơn bảy giờ, Triệu Thành Tuấn vừa ngủ dậy, đang sưởi nắng trong phòng kính trên tầng thượng, tiếng chuông cửa tinh tang réo mãi, Chương Kiến Phi bước vào không để ý tới nét mặt cau có của Triệu Thành Tuấn, báo với anh một tin bất ngờ: Chương Thế Đức, nguyên chủ tịch hội đồng quản trị Hồng Hải, đã chuyển toàn bộ cổ phiếu đứng tên ông ta sang cho Chương Kiến Phi vô điều kiện, lưu ý là vô điều kiện! Trước đó anh hoàn toàn không biết, từ sau khi Tô Nhiếp Nhĩ trở thành chủ tịch điều hành của Hồng Hải, anh đã hoàn toàn không liên lạc với Hồng Hải, mấy tháng nay anh bận thu mua Bác Vũ, bây giờ vì vụ kiện lại đang đàm phán với Tô Nhiếp Nhĩ, tiến triển rất chậm, rất khó khăn, đang lúc đầu đầu, không ngờ Chương Thế Đức lại chủ động trao cho anh toàn bộ cổ phần của ông ta ở Hồng Hải.

“Anh thật quá bất ngờ, sáng nay khi giám đốc tài chính báo tin, anh còn tưởng nghe nhầm, Chương Thế Đức hận anh như vậy, sao lại làm việc đó? Không hiểu đã xảy ra chuyện gì?” Chương Kiến Phi rõ ràng vẫn chưa hết ngạc nhiên, hỏi Triệu Thành Tuấn: “Trước đó cậu có nghe được tin gì không? Chuyện này quả khó tin...”

Triệu Thành Tuấn lại không hề bất ngờ, cười lạnh nhạt: “Lão già còn lựa chọn nào tốt hơn? Con trai đã tàn phế ông ta trúng gió liệt giường, người đầy bệnh, cũng chẳng trụ được mấy ngày, ông ta đương nhiên không cam tâm để Hồng Hải bị Duy La Phan nuốt chửng, cổ phần trong tay là con bài cuối cùng. Đương nhiên ông ta không trao nó cho tôi, tôi không phải người họ Chương, nhưng anh thì khác, anh là cháu đích tôn của họ Chương, danh chính ngôn thuận là người thừa kế thứ nhất, thâm tâm ông ta cũng mong anh lấy lại Hồng Hải, dẫu bản thân không muốn nhìn thấy anh.”

“Nhưng ông ta hận anh như thế...”

“Hận đến mấy đầu vẫn tỉnh táo, để anh thừa kế vẫn tốt hơn để gia sản rơi vào tay Tô Nhiếp Nhĩ sau khi ông ta chết. Hấn hiện chỉ chờ ông ta tắt thở, chiều này đủ hiềm!” Triệu Thành Tuấn nói tiếp: “Nếu tôi không nhớ nhầm, bản thân anh cũng có 5% cổ phần của Hồng Hải, tôi cũng có 13% ở đó, Chương Gia Minh trước khi xảy ra tai nạn vốn định bán cho anh, nhưng không thành, nếu bây giờ tôi chuyển cho anh, anh sẽ có 18%, thêm 29% của Chương Thế Đức vừa sang tên, cổ phần của anh sẽ là 47%, vượt qua 41% của Tô Nhiếp Nhĩ, trở thành cổ đông lớn nhất của Hồng Hải!” Anh cười ngất: “Cho nên tôi phải chúc mừng anh, bây giờ Chương thiếu gia đã nắm quyền điều hành Hồng Hải, đáng chúc mừng! Mau bảo Mã Tiên Dừng chuẩn bị họp đồng chuyển nhượng, tôi phải ký ngay!”

Chương Kiến Phi nghe vậy rất xúc động: “Không ngờ chúng ta vẫn lấy lại được Hồng Hải! Anh có nắm quyền điều hành hay không, không quan trọng, chỉ là chút gia nghiệp đó có thể trở về với Chương gia bất luận thế nào cũng là việc đáng mừng.” Nói xong Chương Kiến Phi nhìn về mặt ốm yếu của Triệu Thành Tuấn, thấy anh gầy đi rõ rệt, hỏi bệnh gì anh chỉ âm ừ không nói, bảo là do bị sốc khi chia tay với Mao Lệ, lý do này gần như có lý. Chương Kiến Phi mặc dù thời gian trước ra tay mạnh, nhưng cuối cùng vẫn là anh em, rất thương anh: “A Tuấn, cậu cố gắng điều trị cho khỏe, sau khi trở về Penang, Hồng Hải sẽ giao cho cậu, anh và Mã Tiên Dừng phụ trách cùng cố và phát triển sự nghiệp của Nirvana và Bác Vũ ở Trung Quốc, tình hình phát triển của khu kinh tế Vịnh Bắc Bộ hiện nay rất tốt, là cơ hội của chúng ta, nhất là công trình xây dựng cảng Phòng Thành sắp hoàn thành. Đây là sự nghiệp do một tay cậu dựng nên, cậu về bên đó không phải là kết thúc sự nghiệp mà là một sự bắt đầu mới trong sự nghiệp của mình.”

“Thôi đi, tôi chẳng buồn quan tâm chuyện nhà các vị!” Triệu Thành Tuấn vốn đang vui, vừa nhắc đến chuyện này lập tức trở nên cau kinh, bây giờ hình như anh không hứng thú với bất cứ chuyện gì, ngay chuyện trả thù anh vốn nhiệt tâm cũng rất ít nhắc tới, hình như tất cả chỉ là giấc mộng, vinh hoa, yêu hận đều chỉ là ảo ảnh hư vô, chẳng còn gì.

Cậu ta trở nên nhụt chí như vậy từ bao giờ?

Chương Kiến Phi bất chợt băn khoăn, Triệu Thành Tuấn mà anh quen thuộc không phải như thế này, trước đây chỉ cần nhắc tới Chương Thế Đức là nghiêng răng, xù lông, như không đội trời chung với ông ta, nhưng bây giờ chỉ một vẻ thờ ơ dửng dưng. Chương Kiến Phi đương nhiên không nghĩ Triệu Thành Tuấn đã tha thứ cho Chương gia, chuyện này nhất định có nguyên do. Lúc này nhìn thái độ né tránh của Triệu Thành Tuấn, anh thầm nghĩ có phải cậu ta đang giấu giếm điều gì, có phải cậu ta và Chương Thế Đức thông đồng với nhau?

Cuộc đời anh chỉ có em

Trực giác của Chương Kiến Phi quả nhiên rất tốt. Đúng như anh phán đoán, Chương Thế Đức và Triệu Thành Tuấn quả thực có một giao ước về quyền lợi, trước đó không lâu họ đã gặp nhau, cuộc gặp này khá lạ lùng, không thể nói là thông đồng, cũng không thể nói là hòa giải nhưng cả hai bên đều thỏa hiệp và nhượng bộ.

Triệu Thành Tuấn trở về thành phố Penang một lần sau khi Bác Vũ bị Nirvana thu mua. Anh đến bệnh viện thăm Chương Thế Đức bị trúng gió nằm liệt, hai kẻ thù tương ngộ, vốn là gay gắt, chỉ có điều bây giờ cảnh ngộ của hai người chẳng ai hơn ai, Triệu Thành Tuấn mất Bác Vũ, Chương Thế Đức cũng gần mất Hồng Hải, cho nên không ai có tư cách chế nhạo ai, sau giây phút ngạc nhiên là sự im lặng kéo dài.

“Ông không định nói gì sao?” Triệu Thành Tuấn chấp tay sau lưng đứng bên giường bệnh, mặc dù nét mặt bình thường, nhưng vẻ bất bình vẫn khó giấu.

“Cậu muốn tôi nói gì? Tôi chẳng muốn nói gì hết.” Chương Thế Đức quay mặt đi, không muốn nhìn anh: “Cậu đi đi, cậu từ xa xôi trở về chẳng phải muốn nhìn trò cười của tôi sao? Cậu đã nhìn thấy, đi được rồi.”

Triệu Thành Tuấn ngồi xuống ghế sofa giọng lại ôn hòa: “Tôi không muốn xem trò cười của ông, bản thân tôi chẳng phải cũng là trò cười hay sao? Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, như nhau cả.”

“Vậy cậu đến đây làm gì? Muốn xem tôi đã chết chưa? Không cần, tôi cũng rất gần cái chết, cậu không cần lãng phí thời gian với tôi, tôi chết xong sẽ nhờ người báo tin cho cậu.”

Triệu Thành Tuấn lạnh lùng nhìn khuôn mặt già nua của Chương Thế Đức, người này, chính con người này đã khiến anh gia bại thân vong, mười năm, mỗi lần nghĩ tới anh đều muốn giết chết ông ta, rửa nhục báo thù cho cha mẹ chết oan, nhưng chưa kịp tính sổ với ông ta, Chương Gia Minh đã thành tàn phế, ông già cũng bại liệt chỉ còn hơi thở, ông trời ra tay nhanh hơn anh. Thâm tâm anh cũng không thấy hề hấn gì, bởi vì khi ông trời trừng phạt ông ta cũng không tha cho anh, thù hận quả nhiên là con dao hai lưỡi. Lúc này anh nhìn ông ta giễu cợt: “Chương chủ tịch, ông không nên nghi ngờ thành ý tôi đến thăm ông, tôi đã thành ra thế này cũng không còn sức đấu với ông, tôi chỉ đến nhắc ông, Tô Nhiếp Nhĩ đã có âm mưu, chỉ đợi sau khi ông tắt thở sẽ cướp cổ phần trong tay ông, hấn đã mời luật sư, mọi việc đã chuẩn bị đầu vào đây, chỉ đợi ông tắt thở ông biết không?”

Chương Thế Đức im lặng, đợi anh nói tiếp.

“Ông hãy xem cái này.” Triệu Thành Tuấn đứng dậy đưa cho ông ta một túi tài liệu: “Báo cáo điều tra chi tiết vụ tai nạn của Chương Gia Minh đều ở trong đó, tôi biết ông nhất định cho là tôi làm chuyện đó, nói thật tôi cũng mong anh ta chết, nhưng không muốn bị người ta giá họa, tôi làm là làm, không là không, việc tôi không làm không ai có thể đổ lên đầu tôi.”

Vừa nhắc tới Chương Gia Minh, thần sắc Chương Thế Đức vụt thay đổi, ông ta run run mở túi, cảnh chụp hiện trường, lời khai của nhân chứng, tài liệu

do thám tử tư cung cấp, băng ghi âm lời khai của người lái xe gây ra vụ tai nạn, tất cả đều đầy đủ. Chương Thế Đức không ngờ ông ta suốt nửa đời bày mưu tính kế cuối cùng lại bị người bày mưu với mình, còn ra tay tàn nhẫn hơn, kẻ đứng sau vụ việc hoàn toàn định triệt đường sống của nạn nhân, Chương Gia Minh sống được đã là kỳ tích. Báo ứng, đó chính là báo ứng, nhìn túi tài liệu, nghĩ đến đứa con trai đã thành tàn phế nước mắt tuôn đầy khuôn mặt già nua, cuối cùng ông ta suy sụp hoàn toàn...

Chương Thế Đức vẫn biết Tô Nhiếp Nhĩ chẳng phải hạng tử tế, cuộc đấu giữa Chương gia và gia tộc Duy La Phan kéo dài suốt nửa thế kỷ không ngừng, đến Tô Nhiếp Nhĩ là người điều hành Duy La Phan thế hệ mới, tâm địa và thủ đoạn còn tàn ác hơn nhiều các thế hệ đi trước, hơn nữa hoàn toàn không có giới hạn đạo đức. Để Tô Nhiếp Nhĩ thò tay được vào Hồng Hải rõ ràng là việc ngu xuẩn nhất đời Chương Thế Đức, ông ta vốn vẫn ôm hy vọng cho rằng, đầu tư vào Hồng Hải Tô Nhiếp Nhĩ đã ăn đủ, sẽ nghĩ đến lợi ích của cả hai bên. Ai ngờ, con người đó tham lam vô độ, đã chiếm ghế chủ tịch điều hành của Hồng Hải còn chưa đủ, lại làm Gia Minh thành phế nhân để tiện nuốt gọn Hồng Hải.

“Tại sao hần phải làm thế? Tại sao?” Túi tài liệu rơi xuống đất, Chương Thế Đức mặt xám ngắt, rên rĩ.

“Chuyện này chỉ trách ông dạy con không tốt. Chương Gia Minh từ lâu đã giao du với Tô Nhiếp Nhĩ, hần muốn số cổ phần trong tay Chương Gia Minh nên tìm cách dụ dỗ anh ta đánh bạc, dùng ma túy, khiến anh ta trở nên sa đọa không thể thoát ra. Nhưng đứa con quý hóa của ông cũng không đến nỗi ngu ngốc, để tránh có ngày bị Tô Nhiếp Nhĩ nuốt sống, trong tay cũng có một quân bài để đối phó với hần. Tôi không rõ lắm quân bài đó là gì, chỉ đoán có liên quan đến những giao dịch ngầm trên thị trường cổ phiếu của Duy La Phan. Năm ngoái khi ông và Chương Kiến Phi đấu nhau một sống một chết, Chương Gia Minh gửi thư định ép Chương Kiến Phi, đồng thời cũng ép Tô Nhiếp Nhĩ, muốn kiếm tiền của cả hai bên, đúng lúc đó tập đoàn Duy La Phan bị điều tra liên quan đến những giao dịch ngầm, tài liệu trong tay Chương Gia Minh nếu rơi vào tay cảnh sát, Duy La Phan tất đi đời, Tô Nhiếp Nhĩ cũng đi đời, cho nên hần chớ cùng bứt gấu, đúng hôm ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần với Gia Minh liền gây ra vụ tai nạn, hần vừa muốn cổ phần vừa muốn Gia Minh vĩnh viễn im tiếng để loại trừ hậu họa, cho nên suy cho cùng, đều là tự làm tự chịu, kể cả tôi...”

Chương Thế Đức hoàn toàn suy sụp, sắc mặt tàn tạ thảm hại như già đi hàng chục tuổi. Bao nhiêu năm ông ta rắp tâm đẩy Triệu Thành Tuấn ra khỏi Chương gia, để đạt mục đích ông ta đã không ngại dùng Tô Nhiếp Nhĩ đẩy đã tâm làm chỗ dựa, kết quả dẫn sỏi vào nhà, để bây giờ người tàn của mất. Thái độ của Tô Nhiếp Nhĩ với ông hiện vẫn có thể coi là khách khí, cách mấy ngày lại đến thăm hỏi, đồ dành ông như cha đẻ. Nhưng ông biết, con sỏi này vẫn chưa lộ bộ mặt thật của nó - không có gì ngoài ý đồ nhằm vào số cổ phần của Hồng Hải trong tay ông, một khi ông nhượng cổ phần cho hần, việc trước tiên hần làm chắc chắn là tìm chỗ chôn ông.

Cuộc trao đổi sau đó rất suôn sẻ, Triệu Thành Tuấn đề nghị ông ta chuyển 29% cổ phần của mình cho Chương Kiến Phi để giúp anh lấy lại Hồng Hải, Chương Thế Đức nghe xong gật đầu nói sẽ suy nghĩ vấn đề này, chuyện đã như thế ông ta chỉ có thể chấp nhận, cuối cùng còn nói thật: “Thực ra cậu không đến tôi cũng có ý nghĩ đó, Chương Kiến Phi là hạt giống còn lại của Chương gia, tôi không trao cho nó thì cho ai? Chỉ có điều tôi chưa đẹp được sĩ diện để nói với nó, rốt cuộc tôi vẫn có lỗi với nó, nếu tôi không chửi bới Kiến Phi, nó sẽ không bị ép lập công ty riêng sau đó đối địch với tôi. Cậu nói đúng, suy cho cùng đều là chúng ta tự làm tự chịu.”

Giọng Triệu Thành Tuấn mỉa mai: “Ông nghĩ được như thế thật hiếm có.”

Chương Thế Đức bỏ qua câu nói mỉa của anh, ánh mắt âm thầm nhìn anh, chuyển chủ đề: “Nhưng tôi không hiểu, cậu và Kiến Phi đã có chuyện căng thẳng như vậy, nó đã nuốt chửng Bác Vũ, còn ép cậu trở về Penang, tại sao cậu vẫn nghĩ cho nó?”

Triệu Thành Tuấn không né tránh ánh mắt thăm dò của ông ta, khẽ than: “Cũng như ông, tôi còn lựa chọn nào tốt hơn?”

Hai ngày sau, Triệu Thành Tuấn lại đến bệnh viện, Chương Thế Đức đã bình tĩnh lại, đồng ý chuyển cổ phần của mình cho Chương Kiến Phi, ông ta biết cộng thêm với cổ phần 13% của anh, Chương Kiến Phi sẽ lấy lại được Hồng Hải, bất luận thế nào ông ta cũng dễ ăn nói với liệt tổ liệt tông. Hai người thỏa thuận hồi lâu về các bước giao nhận cổ phần, Triệu Thành Tuấn đang định cáo từ, Chương Thế Đức gọi anh lại, đăm đăm nhìn anh: “Đây là lần cuối cùng cậu đến thăm tôi phải không? Tôi có chuyện này không biết có nên nói với cậu.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện giữa tôi và mẹ cậu.”

Triệu Thành Tuấn sững người nhìn ông ta: “Mẹ tôi?”

“Phải, tôi biết cậu hận tôi ngoài chuyện cha cậu còn vì mẹ cậu, cậu cho rằng tôi hạ nhục mẹ cậu, cả đời không tha thứ cho tôi, điều này tôi hiểu, nhưng nếu tôi nói với cậu, tôi quen mẹ cậu trước cha cậu nhiều, chúng tôi từng yêu nhau, cậu có tin không?”

“Cậu đừng nhìn tôi như vậy, tôi nói thật đấy, mẹ cậu từng là bạn gái của tôi, nhưng cuộc hôn nhân của chúng tôi bị Chương gia ngăn cản, cuối cùng không thể đến với nhau. Chuyện này cũng là lẽ thường tình, trong những gia đình như chúng tôi, hôn nhân phần lớn đều không do con cái định đoạt, môn đăng hộ đối, những kẻ mạnh liên hôn với nhau, hôn nhân là thủ đoạn mở rộng thế lực, hôn nhân của tôi như thế, của cha Kiến Phi cũng thế, chúng tôi đều không thể lấy được người phụ nữ mình yêu.”

Đồng tử trong mắt Triệu Thành Tuấn co mạnh, đường gân bên trán giật liên hồi: “Xin ông nói vào điểm chính!”

“Được, tôi nói. Tôi và mẹ cậu là bạn thời đại học, sau khi chúng tôi chia tay, bà ấy lấy cha cậu, chính là người trợ lý của tôi, hơn nữa chỉ có hai tháng sau khi chúng tôi chia tay. Đương nhiên họ đã quen nhau trước đó, mẹ cậu cũng từng làm việc ở Hồng Hải, họ là đồng nghiệp, nhưng bà ấy nhanh chóng kết hôn như thế khiến tôi không hiểu, tôi vô cùng đau khổ cùng cực, cũng vô cùng khó xử. Mà không ngờ hơn nữa, mẹ cậu... vừa kết hôn đã thấy bụng to, chính là mang thai cậu, ý nghĩ đầu tiên của tôi lúc đó là liệu cậu có phải là con tôi không, bởi vì tính từ lúc tôi và mẹ cậu chính thức chia tay đến khi bà ấy kết hôn với cha cậu, sinh ra cậu, chỉ có hơn bảy tháng, rốt cuộc cậu là con ai?”

“Ông nói vậy, chuyện hoang đường hết sức, không thể, tuyệt đối không thể!” Triệu Thành Tuấn hét lên.

“Tôi cũng không muốn đó là sự thật, mẹ cậu cũng cương quyết phủ nhận, nhưng sự việc này có hai khả năng, nếu cậu là con của họ, có nghĩa là mẹ cậu đã đi lại với cha cậu trước khi chia tay với tôi, đó là sự phản bội! Cậu đừng xúc động, nghe tôi nói hết, khả năng thứ hai, cậu không phải là con Triệu Hiền Văn, nhưng như vậy cũng khiến tôi khó chấp nhận, cậu đã không phải là con ông ấy tại sao còn mang họ ông ấy, như vậy chẳng phải cố tình xúc phạm tôi? Cho nên bằng ấy năm chỉ cần nhìn thấy cậu là lòng tôi sinh hận, sự tồn tại của cậu là mối nhục đối với tôi! Cũng bởi lúc đầu cha Chương Kiến Phi vin vào chuyện tài khoản đó để hạ bệ tôi, tôi không do dự đẩy cha cậu ra đờ đờ, cậu nói tôi báo thù cũng được, nói tôi thấy chết không cứu cũng được, tóm lại chuyện này tôi vẫn để trong lòng.”

“Hoang đường, quá hoang đường!” Triệu Thành Tuấn run người, sắc mặt vốn trắng bệch lại phờ phờ: “Người đã chết ông còn đào bới, ông hẳn tâm như vậy, chẳng trách ông sa vào cảnh này!”

“Không sai, tôi đáng sa vào cảnh này, tôi chết không yên thân, nhưng cậu nghĩ xem, tôi chỉ còn một hơi thở, tôi có cần nói dối cậu không? Cậu tin hay không thì tùy, sự việc là vậy. Sau khi cha cậu chết, em trai tôi chính là cha Chương Kiến Phi, lấy mẹ cậu, có biết vì sao ông ta làm thế không? Chính là vì muốn đấu với tôi, ông ta biết mẹ cậu là người cả đời tôi không sao có được, ông ta có được, chứng tỏ ông ta thắng tôi, ông ấy đã thắng...” Chương Thế Đức nói đến đây lại thở dài: “Đàn ông thường thích đấu đá, cậu và Chương Kiến Phi chẳng phải cũng thế? Đương nhiên tôi không phủ định Chương Thế Huân quả thật cũng rất thích mẹ cậu, hồi trẻ mẹ cậu là người đẹp có tiếng ở thành phố Penang, đàn ông nào chẳng động lòng, Chương Thế Huân cưới mẹ cậu là một đòn đau với tôi, nhưng có một vấn đề khiến tôi không dám đối diện nhất đó là, rốt cuộc cậu là con ai?”

Mấy ngày lưu lại Bắc Hải, Mao Lệ luôn bận thu dọn đồ đạc. Cô định trả lại Hải Thiên Uyển cho Chương Kiến Phi, ngôi nhà đó quả thực là ký ức quá đau buồn, cô không muốn có bất cứ vấn vương nào với quá khứ, đoạn tuyệt với quá khứ mới có thể bắt đầu cuộc sống mới, trong lúc không còn đường nào để đi cô chỉ có thể lựa chọn đường khác, có thể bằng phẳng cũng có thể lại gặp ghềnh gian truân, nhưng đó là số mệnh của cô, tránh không được. Trước số mệnh, sức mạnh của con người bé nhỏ như hạt cát, một cơn sóng lớn ập đến là cuốn phăng tất cả...

Do cha cô định hợp tác với Nirvana xây dựng khách sạn, Mao Lệ khó tránh tình cờ gặp Chương Kiến Phi, hai lần đều trên bàn ăn, mặc dù có Mao Tấn làm không khí hoạt náo, nhưng hai người từ đầu đến cuối vẫn không nói với nhau. Xảy ra nhiều chuyện như thế họ đã chẳng còn gì để nói, có lẽ đó chính là duyên còn tình còn, duyên hết tình tan.

Nhưng qua Mao Tấn, Mao Lệ vẫn biết chuyện Triệu Thành Tuấn bị ép rời cảnh có thời hạn, cô không biết cảm giác lúc đó thế nào. Những ngày vừa rời tỉnh thoảng cô vào Facebook, phát hiện Facebook của Triệu Thành Tuấn vẫn không có gì mới, nghe nói sức khỏe anh bây giờ rất kém, phải ở nhà tĩnh dưỡng, Mao Lệ biết mình không nên nhớ đến anh, nhưng trực cảm mãnh liệt đó vẫn chiếm cứ lòng cô, rất có thể anh thực sự vạn bất đắc dĩ.

“Khi nào anh ấy đi?” Mao Lệ hỏi anh trai.

“Sắp rồi, có lẽ khoảng mười ngày nữa. Anh cảm thấy chuyện này...”

“Thôi, anh đừng nói gì nữa, chuyện của họ em không muốn biết.” Mao Lệ lạnh lùng ngắt lời anh trai: “Để họ đi, em chỉ mong sớm kết thúc tất cả.”

Mao Lệ thu dọn đồ trong hai ngày, những gì của mình cô cho vào va li, một phần để lại chỗ mẹ, một phần sẽ mang đi Nam Ninh. Còn một vấn đề khiến cô phân vân, trong phòng còn có ít đồ của Triệu Thành Tuấn. Anh thuê căn nhà thực ra không ở mấy ngày, đồ đạc cũng rất ít, có lẽ anh cũng không định đem đi. Cô không tiện gặp anh, làm thế nào trả lại những thứ đó?

Đồ đạc của anh phần lớn là quần áo và sách. Mao Lệ phát hiện một chiếc điện thoại di động ở đáy ngăn kéo phòng sách, để trong chiếc hộp nhỏ, hình như có ý giấu đi, cô đã suýt vứt vào thùng rác. Nhìn mặt cô nhận ra, nhưng kiểu dáng có lẽ là của mấy năm trước, hơn nữa hình như không phải là hàng trong nước, nếu cô không đoán nhầm có lẽ anh mang từ Mã Lai sang.

Nhưng do đã lâu không sử dụng, nó không có điện, dụng cụ nạp điện vẫn còn, Mao Lệ cắm điện, sau đó tiếp tục công việc thu dọn của mình.

Buổi trưa ăn xong cơm ở chỗ mẹ, trở về Hải Thiên Uyển, có lẽ đây sẽ là đêm cuối cùng cô sống trong căn nhà này, phòng khách ngổn ngang thùng giấy và va li, cô nhìn căn phòng trống rỗng, lòng chua xót. Đây là ngôi nhà tâm hồn của cô và Chương Kiến Phi năm xưa, bằng ấy năm trôi qua, ngôi nhà vẫn thế nhưng con người đã khác. Mao Lệ thấm thía sâu sắc dấu ấn của thời gian, đến phút cuối phải giã từ quá khứ, không phải không lưu luyến, nhưng còn lựa chọn nào khác?

Cô vuốt ve từng đồ vật trong nhà, khung ảnh, đèn bàn, đồ gốm, chiếc gạt tàn, mỗi lần cầm lên một thứ lại nhớ hình ảnh ngày xưa, lòng nghẹn ngào xót xa, nước mắt thấm mi.

Cuối cùng cô nhìn thấy chiếc điện thoại di động đã được nạp điện.

Hiếu kỳ là hiển nhiên, đây là điện thoại anh từng dùng, bên trong còn ghi những gì? Cô loay hoay, cảm thấy đồ ngoại không dễ sử dụng, loay hoay một hồi lâu không thấy có gì mới, phần danh bạ vẫn còn, nhưng mã số không nhiều, rõ ràng không thường xuyên sử dụng. Trí nhớ cô tuy không tốt lắm, có lúc quên rất nhanh, nhưng cô vẫn nhận ra ngay mã số trong nước và nước ngoài, nếu không nhầm, trong danh bạ có một mã số cô từng dùng, về sau thay điện thoại mấy lần, dần dần không dùng mã số đó nữa.

Mao Lệ bất chợt ngó ra, trong điện thoại của Triệu Thành Tuấn sao lại có mã số điện thoại của cô. Cô lần lại nhật ký các cuộc gọi, đó là khoảng bảy, tám năm trước, hơn nữa thời gian gọi đi không quá ba giây, theo hiểu biết của cô, như vậy chứng tỏ chưa kết nối, hoặc đã kết nối nhưng đối phương chưa kịp nghe, người gọi đã tắt máy.

Bảy, tám năm trước Triệu Thành Tuấn từng gọi điện cho cô?

Không phải một hai lần, cũng không phải ban ngày, phần lớn vào đêm khuya. Mao Lệ dần dần nhớ ra, lúc cô sử dụng mã số này quả thực thường xuyên nhận được cuộc gọi từ một số máy lạ, chuyện đó chẳng có gì ngạc nhiên, đến bây giờ cô vẫn thường xuyên nhận được những cuộc gọi lạ, reo hai tiếng là tắt, cô chẳng bận tâm.

Cô tiếp tục xem phần tin nhắn.

Nhật ký tin nhắn từng bị xóa, Mao Lệ bỗng kinh ngạc nín thở, những tin nhắn nhắn lại còn lưu trong đó đều đến từ số máy cô đã dùng, chỉ có bảy tin. Trong phần tin nháp cô phát hiện tin nhắn gửi đi vừa trùng khớp với bảy tin nhắn lại, cô tìm giấy ghi lại để đối chiếu. Lời nhắn đi và nhắn lại hầu như năm nào cũng chỉ cùng một nội dung:

“Sinh nhật vui vẻ!”

“Anh là ai?”

Lần gửi tin cuối cùng là tháng 7 năm 2009, nếu không nhầm, ít lâu sau anh đến Nam Ninh và thuê căn nhà này, sau đó không nhắn tin vào ngày sinh nhật cô, bởi vì anh đã đến bên cô. Mao Lệ cảm giác tức thở, bảy năm trước vào sinh nhật cô hàng năm anh đều nhắn tin chúc mừng? Vậy mà cô không hề biết anh là ai, bởi vì mỗi lần sinh nhật cô nhận được rất nhiều điện thoại và tin nhắn của người thân, bạn bè. Vào ngày đó di động của cô luôn trong tình trạng máy bận, mặc dù vì lịch sự sau khi nhận được tin cô đều hồi âm cảm ơn, nhưng nhiều như vậy làm sao cô nhận ra số máy của anh, cho nên vẫn không biết sự tồn tại của anh!

Những giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt, cô đặt điện thoại xuống, bắt đầu lục tìm trong đồ đạc của anh, hy vọng tìm ra manh mối khác. Cuối cùng trong một cuốn sổ cô tìm thấy bức ảnh cũ đã ngả vàng, chính là bức ảnh chụp dưới gốc cây bồ đề trong vườn nhà lúc cô mười sáu tuổi. Hồi đó anh trai đi du học, cha mua tặng cái máy ảnh, anh kéo cô ra vườn chụp bức ảnh này.

Mười năm rồi, nếu không có bức ảnh này Mao Lệ hình như cũng không nhớ cô từng có vẻ ngoài thuần hậu trong sáng như vậy, nụ cười như tỏa nắng, khuôn mặt rạng ngời, đẹp như thiên sứ.

Lật phía sau, thấy hàng chữ nhỏ:

Trong ký ức của em không có tôi, nhưng trong cuộc đời của tôi chỉ có em. Tôi yêu em, em biết không?

Chương Kiến Phi hết sức bất ngờ khi nhận được điện thoại của Mao Lệ, đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi cho anh sau khi hai người ly hôn, cả hai đều có chút bối rối, Chương Kiến Phi còn hơi căng thẳng.

Mao Lệ nói rất nhẹ nhàng, cô muốn trả lại anh ngôi biệt thự ở Bắc Hải, cô không nói rõ nguyên do, nhưng anh hiểu, cô không muốn có bất cứ liên quan nào với quá khứ. Một người muốn thực sự bắt đầu lại, nhất định phải đoạn tuyệt để với quá khứ, mãi chìm trong quá khứ là vô cùng đau khổ, Chương Kiến Phi cũng có trải nghiệm như vậy. Cho nên anh không nói nhiều, tỏ ra tôn trọng ý kiến của cô, anh nói sẽ dành thời gian làm thủ tục sang tên ngôi nhà.

“À, trong nhà còn ít đồ của Triệu Thành Tuấn, phiền anh cũng mang đi giúp.” Giọng Mao Lệ dừng dừng, nói ra cái tên này cơ hồ rất bình tĩnh.

Chương Kiến Phi nhận lời: “Được, đồ của cậu ta em cứ để nguyên, anh sẽ đến lấy.”

Làm xong công việc, Chương Kiến Phi định lái xe đi Bắc Hải, chuyện này đương nhiên không tiện phiền cấp dưới, anh nghĩ có thể anh sẽ bán ngôi nhà đó, anh cũng không muốn giữ lại. Bằng ấy năm trôi qua, cả hai đã có cuộc sống của mình, còn giữ lại ngôi nhà đó làm gì?

Nhưng không may, lúc sắp đi thì Triệu Mai đến.

Sau khi yêu cầu ly hôn, anh rời khỏi biệt thự đã chung sống với Triệu Mai, chuyển tới căn hộ biệt lập ở một nơi vắng vẻ, Triệu Mai thỉnh thoảng đến công ty làm loạn, nhưng đây là lần đầu tìm thấy chỗ ở của anh. Chương Kiến Phi thực sự đã mệt mỏi cực độ, cuộc hôn nhân này đã làm kiệt quệ lòng kiên nhẫn của anh, không phải không cố gắng cứu vãn, anh cũng từng nghiêm túc vạch kế hoạch cho tương lai với Triệu Mai, nhưng những hành động cực đoan của cô khiến anh cảm thấy chuyện này không thể kéo dài, đã là sai lầm, càng kéo dài thương tổn càng lớn. Anh đã mấy lần nói với Triệu Mai cho dù họ không còn là vợ chồng, vẫn là người thân, anh sẽ tiếp tục có trách nhiệm chăm sóc cô, đến khi cô tìm được nơi gửi gắm mới. Nhưng cô không bỏ vào tai, cô kiên quyết không chịu ly hôn, anh nhờ luật sư đàm phán với cô, lần nào cũng cãi lộn ầm ĩ. Lúc đầu Triệu Mai còn hy vọng anh trai đứng về phía mình, chạy đến cầu cứu Triệu Thành Tuấn. Không ngờ anh cô cũng chủ trương kết thúc cuộc hôn nhân đó, đồng thời bảo Chương Kiến Phi nhất định đưa Triệu Mai về Penang và thu xếp cho cô điều trị tâm lý, bởi trạng thái tinh thần của cô bây giờ rất nguy hiểm, luôn mồm nói cô trở nên thế này là do Mao Lệ, nói ra những câu rất đáng sợ, làm Triệu Thành Tuấn vô cùng lo lắng.

Nhưng thật lạ, Triệu Mai lần này đến không phải vì vấn đề ly hôn, mà là chuyện quay về Mã Lai. Thì ra để buộc cô nhanh chóng về Mã Lai, theo ý Triệu Thành Tuấn, Chương Kiến Phi đã phong tỏa tài khoản của cô, nếu cô không chịu thỏa hiệp, sẽ không cho một xu. Lúc đầu Chương Kiến Phi do dự, không đành lòng làm thế, nhưng Triệu Thành Tuấn một mực kiên quyết, yêu cầu anh phải nhanh chóng đưa cô về Penang, chuyện ly hôn có thể làm sau, bởi vì Triệu Mai đã tuyên bố sẽ cùng chết với Mao Lệ, cứ để cô ở đây, không biết cô điên khùng đến đâu. Chương Kiến Phi sau nhiều lần thuyết phục Triệu Mai vô ích, cảm thấy không có cách nào khiến cô bình tâm lại, đành chấp nhận ý kiến của Triệu Thành Tuấn. Còn Triệu Mai sau khi cưới đã nghỉ làm, không có thu nhập riêng, kinh tế dựa hẳn vào chồng, bây giờ phong tỏa tài khoản coi như cắt nguồn kinh tế, cô hoàn toàn không thể tiếp tục ở lại Nam Ninh.

Triệu Thành Tuấn còn có một đòn hiểm hơn nữa, anh đề nghị Mã Tiên Dững điều Mạc Chính Hàm, người bạn duy nhất của Triệu Mai, sang làm việc ở chi nhánh Hồng Kông, chuyện này vừa mới quyết định, Mã Tiên Dững vốn định giữ A Mạc ở Nam Ninh tiếp tục làm thư ký. Việc này rõ ràng khiến Triệu Mai rơi vào cảnh tuyệt vọng, không tiền bạc, không bạn bè. Anh nói với Triệu Mai, bất luận cô và Chương Kiến Phi có ân oán mâu thuẫn gì, tất cả trở về Penang sẽ tính, nếu không mọi chuyện miễn bàn. Triệu Mai lần này suy sụp hẳn, chạy đến tìm Chương Kiến Phi khóc lóc thảm thiết, từ đầu đến cuối chỉ khóc.

“Chương Kiến Phi, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy, bất luận thế nào chúng ta từng là vợ chồng, anh đây đưa với Mao Lệ tôi đã không nói, đằng nào trước giờ anh cũng chưa từng dứt lòng với cô ta, nhưng anh lại cấu kết với anh tôi, bắt tôi trở về bên đó, hai người là người thân của tôi, sao lại đối xử với tôi như thế?”

Chương Kiến Phi nhẫn nại giải thích: “Đề em về Penang là muốn tốt cho em, bây giờ tinh thần em chưa ổn định, chúng ta về bên đó sẽ bình tĩnh bàn chuyện sau này, anh trai em cũng về với em, sức khỏe anh ấy không tốt, về bên đó có lợi cho sức khỏe của anh ấy.”

“Kiếm có! Anh sợ tôi ở đây làm vướng chân anh, trong mắt anh và anh trai tôi chỉ có Mao Lệ, vì cô ta hai người không ngần ngại từ bỏ người thân, các người sợ tôi ăn thịt cô ta chứ gì? Chương Kiến Phi, tôi đồng ý ly hôn, tôi đồng ý tất cả, nhưng anh đừng hòng bắt tôi về!” Triệu Mai hoàn toàn không còn thái độ áp đảo ngày trước, mặt đầy nước mắt, giọng cầu khẩn: “Tôi về Penang làm gì? Ở đó không có anh, tôi trở về có nghĩa lý gì, tại sao anh nhất định ép tôi, Mao Lệ quan trọng với anh như vậy sao? Anh đã bảo vệ tôi như thế chưa? Anh bất chấp lòng tôi đau khổ thế nào, bất chấp tôi vui hay không, bất chấp bên cạnh tôi có người thân không, ngay A Mạc, người bạn duy nhất của tôi các người cũng đưa đi, các người còn muốn tôi thế nào, có lẽ tôi chết ngoài đường các người cũng không thèm đếm xỉa!”

“Triệu Mai, em bình tĩnh một chút!”

“Tôi không thể bình tĩnh, trong mắt các người tôi không bằng người đàn bà trắng hoa đó, cô ta lấy anh, lại chạy theo anh tôi, còn quan hệ mờ ám với cấp trên, một người đàn bà nát như thế vậy mà các người vẫn coi như báu vật!”

“Triệu Mai, nói năng cẩn thận!” Vừa nghe Triệu Mai xúc phạm Mao Lệ, Chương Kiến Phi đã nóng mặt: “Vấn đề giữa anh và em sao cứ kéo Mao Lệ vào, cô ấy sắp đi Thượng Hải, anh còn đây đưa gì, sao em cứ bám lấy chuyện này mãi? Em quậy phá rùm beng như vậy, rốt cuộc định làm gì? Cho dù không có Mao Lệ, hôn nhân giữa anh và em cũng không đi đến đâu, bản thân em cũng biết, chúng ta kết hôn không vì tình yêu. Nếu em không làm loạn như vậy, có lẽ chúng ta vẫn còn có thể tiếp tục, nhưng bây giờ anh đã không còn cách nào duy trì cuộc hôn nhân này nữa, là anh đã sai, anh ngàn lần không nên lấy em, chính là anh đã đẩy mọi người vào tuyệt cảnh, coi như anh xin em, cho mọi người một đường sống có được không?”

“Anh đã ép tôi đến nước này, lại còn yêu cầu tôi cho anh đường sống? Chương Kiến Phi, anh thật vô liêm sỉ! Anh là đồ vô liêm sỉ! Cả đời này anh đã tin ai? Anh không tin tôi, không tin anh tôi, anh còn có thể tin ai? Vì Mao Lệ ngay đến người thân nhất của mình anh cũng vứt bỏ, anh bảo tôi điên, tôi thấy anh mới điên!”

Triệu Mai lại bắt đầu kể lể, cô tuyệt vọng nhìn Chương Kiến Phi, uất hận muốn đập vỡ đầu anh ta, xem trong đó rốt cuộc chứa đựng những gì. Bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì, chỉ cần liên quan đến Mao Lệ, anh đều mất nguyên tắc, Triệu Mai chưa bao giờ hận người đàn ông này đến thế, mọi yêu thương quyến luyến từng có phút chốc hóa thành bong bóng, cô đã nhượng bộ như vậy, nhưng anh vẫn không cho cô cơ hội văn hồi. Nước mắt cô đã không còn tác dụng với anh, trái lại mỗi lần cô khóc càng khiến anh ngao ngán. Lúc này cô ngồi sụp xuống đi vắng phòng khách ôm mặt khóc, lắp bắp nói lại những câu đã nói bao nhiêu lần, Chương Kiến Phi vẫn không động lòng, căn phòng lớn hình như chỉ có tiếng khóc của cô...

Triệu Mai khóc mãi, bàng hoàng ngẩng đầu, trong phòng không còn người, cửa mở, Chương Kiến Phi không biết bỏ đi từ lúc nào, dưới nhà vọng đến tiếng động cơ.

Triệu Mai lao ra ban công phòng khách cúi nhìn xuống, quả nhiên thấy bóng chiếc Mercedes của anh đang phóng đi, anh đã không còn muốn nghe cô nói nữa, anh ghét cô như vậy, trốn cô như trốn dịch bệnh. Triệu Mai gục trên thành lan can, chưa bao giờ tuyệt vọng như thế, cô bỗng muốn nhảy xuống chết trước mặt anh, nhưng rốt cuộc cô không làm như vậy, mắt mở to nhìn chiếc xe của Chương Kiến Phi biến mất trong màn đêm, để lại làn khói trắng, cô chỉ biết gào với theo: “Chương Kiến Phi! Anh là kẻ khôn nạn!...”

Chương Kiến Phi đến Bắc Hải đã hơn chín giờ tối, anh đi thẳng đến Hải Thiên Uyển, trong nhà có ánh đèn hắt ra, nhưng nhấn chuông hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh. Gọi di động cho cô cũng không có người nhận.

Rừng hồng mộc xung quanh đen thẫm, có tiếng sóng ầm ào vọng đến, anh ngẩng nhìn màn đêm, lại là một buổi tối đẹp trời, đầy một trời sao lấp lánh, những vì sao sáng nhất giăng mắc ở chân trời, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống biển. Anh men theo con đường nhỏ đi về phía bãi biển, biển cả dưới trời sao luôn là giấc mơ khó quên nhất của anh, Mao Lệ có lẽ cũng ở đó.

Một con dốc thoải thoải thông ra bãi biển, lát đá hình trứng ngỗng, hàng cây hai bên chỉ thấy hình bóng lơ mơ, ánh trăng lọt qua kẽ lá dày chiếu xuống mặt con dốc nhỏ, lấp lánh như vụn bạc. Chương Kiến Phi loạng quanh một hồi, ra khỏi rừng cây dừng chân đứng nhìn ra, thấy ngay bóng người quen thuộc đứng trên bãi biển phía xa, mặt hướng ra biển, quả nhiên cô ở đây.

Anh đi rất nhẹ, sợ cô giật mình.

Ánh trăng trên cao tỏa xuống bao phủ người cô, cô đứng nhìn ra biển, bất động, cô đơn, không biết đang nghĩ gì, ánh trăng như dát bạc lên người cô, chiếc áo choàng len khoác ngoài dường như cũng nhuộm thành màu bạc, gió hắt cao tà áo, trời lạnh thế này cô lại mặc vậy.

Chương Kiến Phi cảm thấy bóng người đó sao mà cô đơn, sao mà u uất. Khoảng cách xa như vậy, anh cũng cảm thấy nỗi u uất giống như chất mực đen bủa vây cô, thấm vào người cô. Anh không dám đến gần, chỉ khẽ gọi: “Mao Lệ!”

Cô hơi ngán người, chậm chậm quay mặt, nhưng không ngoái đầu.

“Là anh, anh vừa nhán chuông cửa rất lâu, trong nhà vẫn sáng đèn, anh nghĩ là em ra đây.” Anh đứng sau cô, chưa được cho phép, anh không dám đến quá gần. Trên thực tế, họ xa cách quá lâu, đã không tiện đến quá gần.

Trước mặt họ, đã không nhận rõ đường ranh giới giữa trời và biển, trời biển đã giao hòa thành một màu xám nhạt. Rải rác trên mặt biển có những khoảng sáng dấy lên những con sóng bạc, từng lớp xô bờ, thủy triều đang lên, sóng tràn qua bờ cát, nhẩn nại đập vào vách đá, tung lên những tầng hoa sóng, lấp lánh dưới trăng, trông như sao trời rơi là tả.

“Anh nói xem dưới đáy biển rốt cuộc giấu báu vật như thế nào mà khiến biển quẩn luyến như thế... Thực ra chưa bao giờ em dám nhìn kỹ mặt biển này, mấy năm rồi, mỗi lần đứng trước biển giữa trời sao em luôn có cảm giác kỳ lạ, em cảm thấy sao trên trời quá giống mặt con người, trên thế giới không có ánh mắt nào sâu như thế, làm con người không có chỗ lẫn trốn. Đó có lẽ chính là nguyên nhân khiến em sợ. Bây giờ em đã hiểu, cùng dưới một bầu trời, ở những chân trời khác nhau, anh ấy cũng đang nhìn lên những vì sao, ánh mắt của em và anh ấy có lẽ đã có một khoảnh khắc giao thoa diệu kỳ trên không, vậy mà em không biết sự tồn tại của anh ấy, còn anh ấy lại biết tất cả về em...”

Mắt Mao Lệ nhìn thẳng phía trước, giống như đang nói với mình, giọng hơi khàn, thấm buồn. Buổi chiều, ngoài bảy tin nhắn đó Mao Lệ còn tìm thấy trong phòng sách mấy chục bức thư, dài ngắn khác nhau, từng dòng từng chữ chan chứa nỗi nhớ âm thầm dai dẳng. Chỉ có điều những bức thư đó hình như không có ý định gửi đi, tất cả để trong chiếc phong bì trắng tinh bỏ ngõ, trong thư anh nói, trong cuộc đời của mỗi con người luôn viết ra những bức thư không gửi được, những bức thư đó anh viết cho chính mình hoặc viết cho tương lai, hơn là viết cho Mao Lệ...

Anh luôn có cảm giác kỳ lạ, anh cảm thấy nhất định một ngày nào đó em sẽ đọc được những dòng này, anh vừa hy vọng em có thể đọc chúng, lại vừa sợ em đọc chúng, bởi vì đây là tâm sự bé nhỏ nhất của anh, bé nhỏ đến mức ngay bản thân anh cũng thương chính mình, nhưng anh lại không thể nào thôi viết, cũng như anh không thể nào thôi nhớ em.

Em thân yêu, nếu có một ngày em đọc được những dòng này, thì anh sẽ tặng tất cả chúng cho em, em không cần nói với anh em đã đọc, nhưng chúng là của em.

...

Đó là lời Triệu Thành Tuấn viết trong thư gửi Mao Lệ, nhìn thấy những bức thư gửi cho tương lai đó cô như chìm xuống tận đáy của vực thẳm, lòng tê tái, đọc xong cô xếp gọn những bức thư cùng với điện thoại vào chiếc hộp ban đầu, những thứ này đều là của cô, cô không cần nói với anh, nhưng anh sẽ biết cô đã nhìn thấy chúng.

Bởi vì trong thư anh nói: “Thỉnh thoảng anh cũng mở chiếc hộp đó, nếu có một ngày anh không tìm thấy nó trong ngăn kéo, có nghĩa là em đã mang đi. Anh sẽ rất vui, cảm ơn em.”

“Cảm ơn anh, A Tuấn!” Lúc này Mao Lệ ngược nhìn bầu trời sáng rực đầy sao, cô thầm thì, buồn đau và cảm kích, cảm kích anh đã âm thầm yêu cô lâu như vậy.

Đây cũng là niềm hạnh phúc lớn nhất đời cô, đáng tiếc đến bây giờ cô mới biết.

“Mao Lệ!” Chương Kiến Phi nhận thấy sự bất thường của cô, anh chậm chậm đi đến bên cô, quay sang nhìn cô, lần này nhìn rõ, trên mặt cô đầy ngấn nước, anh ngạc nhiên: “Em sao thế?”

“Chương Kiến Phi, anh có hiểu anh ấy không?” Cuối cùng Mao Lệ quay mặt lại nhìn Chương Kiến Phi, khuôn mặt cô đầm ánh trăng hiện rõ ràng trong mắt anh, anh chợt sững người.

“Mao Lệ...” Anh nhìn cô xót xa, mặc dù khuôn mặt đó vẫn đẹp, nhưng không còn sinh khí, gầy đến nỗi khuôn cằm dưới trở nên nhọn hoắt, cô đã từng có một khuôn cằm tuyệt đẹp nhất trên đời.

“Anh cũng không hiểu anh ấy lắm đúng không?” Mao Lệ vẫn nhìn anh, những vệt nước mắt long lanh phát ra những tia sáng mỏng manh dưới trăng. “Chúng ta đều không thực sự hiểu anh ấy, còn anh ấy cơ hồ cũng ngăn không cho chúng ta đến quá gần anh ấy, rất nhiều lần anh ấy thà chịu tiếng ác trong mắt mọi người, cũng không muốn bộc lộ con người thực của mình, anh ấy quá kiêu ngạo.”

“Mao Lệ, em sao thế sao anh không hiểu lời em?” Chương Kiến Phi hoàn toàn không biết Mao Lệ đang nói gì, đương nhiên anh không biết, rất nhiều việc thực ra anh đều không biết.

Bây giờ, cuối cùng Mao Lệ đã tin, nhưng tất cả giống như bát nước đã đổ, không thể lấy lại...

Cô lấy từ trong túi áo khoác chiếc điện thoại di động đó, màn hình nhỏ lóe lên ánh xanh nhạt trong đêm, chiếu lên khuôn mặt xanh xao của cô.

“Những năm qua em sống không ra gì, em luôn đổ tại do chưa gặp được tình yêu chân thật, nhưng bây giờ em hiểu, không phải em không gặp mà là em không tin tình yêu, tin tình yêu cần can đảm và niềm tin hơn nhiều so với yêu đơn thuần, em không có can đảm, em thật ngốc, em thật là ngốc... Cha đã nói với em, trên đời duy nhất chỉ có thời gian mới chứng minh được tình yêu, một đạo lý hiển nhiên như vậy, đến bây giờ em mới hiểu, em xuẩn ngốc đến thế cho nên em không có hạnh phúc, thật đáng kiếp, em bị mất tất cả, đáng kiếp!”

Nhìn cô như chìm trong địa ngục của buồn đau, Chương Kiến Phi cởi áo khoác choàng lên đôi vai đang run trong gió, anh lo lắng nhìn cô: “Mao Lệ, em hối hận rồi sao?”

Mao Lệ không trả lời ngay, vẫn đang tự nói với mình: “Sự đã đến nước này không kịp nữa, em cũng không có cách nào thay đổi quyết định của mình, nhưng em đã hiểu lòng anh ấy, biết tình yêu của anh ấy với em, thế là đủ. Anh ấy nói, anh ấy chưa từng yêu cầu quá nhiều, bởi vì ông trời không khoan dung với anh ấy, em cũng không dám yêu cầu quá nhiều, biết là có lẽ... một người như em không mang nổi tình yêu sâu nặng như vậy, cũng không xứng được, chỉ mong đời này anh ấy có thể gặp được một người thực sự xứng đáng để anh ấy yêu, sống cuộc sống bình thường nhất, hưởng hạnh phúc bình thường nhất, hạnh phúc như vậy cũng là điều em ước vọng nhất.”

“Em tin cậu ta yêu em?” Chương Kiến Phi lúc này có lẽ đã hiểu Mao Lệ nói gì, anh cau mày, ánh mắt càng lo lắng: “Mao Lệ, có lẽ cậu ta yêu em, nhưng anh hiểu cậu ta, cậu ta quá hiểu thấu, ra tay không tính hậu quả, mặc dù anh rất tiếc hai người không thể bên nhau, nhưng nhìn chung, hai người không hợp...”

“Không, em cảm thấy người mà em không hiểu nhất là anh, Chương Kiến Phi, em thực sự không hiểu anh.” Anh mắt Mao Lệ chợt lóe, long lanh, dừng trên mặt anh: “Một người yêu bằng cả sinh mạng ở ngay bên cạnh anh, cùng nhau lớn lên, tình như ruột thịt, anh lại không biết... em thật không hiểu anh... Nếu người ngoài không tin anh ấy còn có thể hiểu, nhưng anh ấy là em trai anh, anh lại không tin anh ấy hơn mọi người, điều này thật khiến em không hiểu.”

“Anh không nói không tin cậu ta.”

“Anh tin anh ấy thật không? Tin từ đáy lòng, không một chút hồ nghi?”

“Mao Lệ...”

“Triệu Thành Tuấn, sao anh vẫn chưa về? Hôm nay có nhớ em không, anh luôn bận rộn như thế làm gì có thời gian để nhớ em? Thật đáng ghét! Đáng ghét!”

“A Tuấn, anh lại đi rồi, anh đã hứa ngày mai về đưa em đi xem phim, anh xấu lắm!”

“A ha, Triệu Thành Tuấn! Hôm nay em đã đi xem phim rồi. bộ phim Mối tình của cây son trà em chờ đợi đã lâu, nhiều người bảo phim không hay, nhưng em vẫn cảm động rung rinh, nhất là khi cậu Tam chết, em đã khóc, Bạch Hiên Đức ngồi bên bảo em thân kinh. Có phải em thân kinh không? Tom, bé Tom nói đi tôi có thân kinh không?”

“Chắc là cậu không dám nói phải không, nếu cậu dám nói tôi sẽ giẫm nát chân cậu! Không cho cậu uống sữa!”

“A Tuấn, thực ra em rất sợ nhìn thấy cảnh biệt ly như thế này. Quá buồn! Em có thể chịu đựng mọi giày vò trong cuộc sống nhưng cũng không muốn gặp phải cảnh biệt ly như vậy. Ôi ôi, hồng rồi, em sắp khóc!”

“Triệu Thành Tuấn, bao giờ anh trở lại? Sao lần này anh về Penang lâu như thế? Hay là có mỹ nhân nào giữ lại không muốn về? Em ngủ một mình, đếm sao đếm cừu, đếm cái gì cũng không ngủ được...”

“A Tuấn, em nhớ anh, đúng là rất nhớ anh! Nhưng bụng đang đói, tại sao mỗi lần nhớ anh bụng lại đói, hay là mỗi lần đói bụng lại nhớ anh?”

“Hừ, lần này nếu anh không mang quà cho em thì đừng hồng vào cửa! Có Tom làm chứng!”

...

Triệu Thành Tuấn mở xem từng mẩu tin ghi trên iPad, quả thật không biết nói sao, Mao Lệ ghi nhiều trên iPad như vậy từ lúc nào anh không biết! Đây là một trò chơi có tên “Tom biết nói”, trong đó chú mèo hoạt hình tên là Tom có thể nhắc lại hoặc ghi lại lời nói của người chơi. Mao Lệ thích chơi trò này, lúc rồi là trêu chọc chú mèo, khiến nó meo meo không dứt, cho nên Triệu Thành Tuấn mới bảo cô trẻ con. Anh chưa bao giờ chơi trò đó, lúc đầu mang iPad từ Hồng Kông về cho Mao Lệ, cũng là do cô thích. Từ lúc đó ngày nào cô cũng mang iPad theo người, rồi là đưa ra chơi, có lúc ngồi ăn cơm cũng tranh thủ trêu chọc Tom, âm thanh phát ra rất to có lúc khiến anh bức mình. Anh không hiểu, đã là người lớn sao cô lại thích chơi cái trò trẻ con như thế lúc đó cô cười bảo anh, cô có tâm hồn trẻ thơ, khiến anh dở khóc dở cười.

Sau khi hai người chia tay, nhân lúc anh không có nhà cô đã đến thu dọn đồ, mang đi hết quần áo và đồ dùng cá nhân, chỉ còn lại chiếc iPad để trên bàn, có lẽ cô cảm thấy đó là đồ anh tặng, chia tay rồi cô không cần nữa. Lúc đầu Triệu Thành Tuấn còn định nhờ Peter đưa đến cho cô, cô thích thì tặng cô, nhưng về sau giữa hai người đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như thế, nên tốt nhất không dây dưa gì nữa, để cô khỏi hiểu lầm anh có ý đồ khác, đã chia tay thì mỗi người mỗi ngả, như thế tốt cho cả hai.

Tối nay ngẫu nhiên đem iPad ra chơi, anh vô tình điểm vào phần nhật ký, bên trong toàn ghi âm lời Mao Lệ lúc chơi với Tom, mặc dù âm thanh đã qua xử lý, trọng âm thay đổi, nhưng tiếng Mao Lệ qua giọng nhắc lại của Tom nghe rất vui nhộn đáng yêu, chỉ có điều lời nói hơi nhanh, thời gian đoạn ghi âm cuối cùng là một ngày nào đó sau khi họ chia tay, có lẽ là Mao Lệ ghi lúc trở về căn hộ của anh thu dọn đồ, anh lập tức mở ra:

“Triệu Thành Tuấn! Hôm nay là lần cuối tôi đến đây, sau này không bao giờ đến nữa, tôi hận anh! Anh có thể không yêu tôi, cần gì phải bôi nhọ tôi như vậy, anh biết rõ tôi không phải hạng người như thế! Nếu anh chỉ muốn để tôi cắt đi hà tất phải làm ầm ĩ tuyệt tình như thế tôi đâu có đeo bám anh, tôi là người không có lòng tự trọng, vô liêm sỉ như vậy sao? Anh thật bỉ ổi! Triệu Thành Tuấn, anh là kẻ khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!”

“Nhưng tôi vẫn rất buồn, vô cùng vô cùng buồn. Triệu Thành Tuấn, nếu đúng là chỉ diễn trò, sao không diễn tiếp, thời gian lâu dần dần là đóng kịch tôi cũng coi là thật, tôi sẽ cho là anh yêu tôi thật, hà tất khiến tôi mất đi chút lòng tin cuối cùng với thế giới này, rốt cuộc tôi không chơi được hay anh không chơi được?”

“Thôi, nói gì cũng vô ích. Tôi mệt rồi, rất mệt, cứ vậy đi.”

Suốt cả buổi tối, Triệu Thành Tuấn nghe đi nghe lại đoạn ghi âm đó, nghe đến khi hết pin mới thôi, anh co người ngồi trên đi văng, một tay chống mặt, nước mắt theo kẽ ngón tay chảy xuống, môi nhợt nhạt run run, khó thở mãi không phát ra tiếng: “Mao Lệ, xin lỗi...” Con run rẩy làm anh không thể kìm chế, tim co thắt từng cơn, như bị siết chặt, anh thầm nghĩ không biết mình có thể sống được đến ngày hôm sau hay không. Cuối cùng đã hết, tình yêu giữa anh và cô! Nếu có thể, anh muốn dùng tính mạng còn lại của mình đổi lấy sự tha thứ của cô, nhưng không thể, anh đã bị dồn tới bước này, từ phía cô đơn, bằng hữu ly tán người thân xa rồi, anh không xứng được tình yêu của cô.

Khóc rất lâu, anh mới gắng vào nhà tắm, nhìn mình rất lâu trong gương, mặt xám xanh, xương gò má nhô cao, mắt hõm sâu không còn bóng dáng sinh khí ngày xưa, nếu đem khuôn mặt này treo lên tường có thể làm ảnh thờ... Ý nghĩ này khiến anh nhớ đến bộ phim *Hiệu ảnh Tháng Tám* mà anh đã xem đi xem lại, nhân vật chính trước lúc chết chụp cho mình bức di ảnh, miệng vẫn nở nụ cười, câu chuyện vốn đơn giản cuối cùng lại làm anh cảm động sâu sắc. Anh nghĩ, mình đã hiểu người đàn ông trong phim, yêu cô gái thì không thể để cô phải chịu nỗi đau ly biệt, có lẽ anh bất chấp tất cả đẩy cô ra xa anh là vô cùng tàn nhẫn, nhưng thời gian trôi qua cô sẽ quên, còn hơn để cô phải chịu nỗi đau chia lìa, cô đã nói trong iPad, cô sợ nhất biệt ly, cho nên kết thúc là nhân từ đối với cô.

Nghĩ như vậy, cuối cùng lòng cũng nhẹ hơn, cũng dễ chịu ít nhiều, anh không oán hận, không buồn nữa, anh cũng nên học cách ung dung. Nếu có một ngày anh cũng biến thành một bức ảnh trong tủ kính, anh cũng mong mỗi ngày có thể nhìn thấy cô đi qua trước mặt “anh”, ánh mắt anh nhất định có thể xuyên qua lớp kính nhẹ nhàng đậu trên người cô, nhìn cô sống vui vẻ bình yên, thật là tốt. Yêu một người là mong người đó hạnh phúc, nếu mình không mang đến được hạnh phúc, có thể từ xa nhìn cô hạnh phúc cũng tốt lắm rồi, đầu lúc đó cô đã quên anh, đầu lúc đó anh chỉ là một bức di ảnh.

Vậy là anh cũng bắt đầu nhìn gương tập mỉm cười...

Em ở lại, anh đi

Buổi sáng, trời có mưa nhỏ, những hạt mưa lỏng lánh đậu trên khung kính cửa sổ, lại một ngày mưa dai dẳng, trong phòng rất tối, phải bật đèn mới nhìn thấy xung quanh, Triệu Thành Tuấn dụi mắt ngồi dậy trên giường, con mắt mỏi nặng nề không hề giảm sau một đêm mất ngủ. Anh nhìn bầu trời nặng trĩu xám xịt ngoài cửa, nhất thời không biết là ngày hay đêm, mấy phút trước anh vẫn còn chìm trong giấc mơ hỗn loạn.

Anh bị đánh thức bởi tiếng chuông ở phòng khách dưới tầng, nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn tám giờ, anh thở dài khoác áo đi xuống. Chương Kiến Phi và Peter đứng ở cửa, họ nói vừa gặp nhau ở dưới tầng trệt, Peter đến mang bữa sáng cho anh. Từ khi anh về nhà điều dưỡng, các vấn đề sinh hoạt như uống thuốc, ba bữa ăn đều do Peter lo liệu. Ngoài Peter hầu như anh không gặp ai, không thích những cuộc đến thăm đường đột không hẹn trước, nhất là Chương Kiến Phi.

Chương Kiến Phi báo tin Chương Thế Đức đang nguy kịch.

“Anh phải về Penang ngay.” Chương Kiến Phi tỏ ra xúc động, chắp tay sau lưng đi lại trong phòng khách: “Không chỉ chuẩn bị hậu sự, hội đồng quản trị cũng phải bầu lại, anh phải tiếp quản Hồng Hải, bên đó rất nhiều việc cần xử lý.” Nói xong anh quan sát sắc mặt Triệu Thành Tuấn: “Hay là cậu cùng về với anh, điều kiện chữa trị bên đó tốt hơn, nhân tiện tổng kiểm tra sức khỏe, cậu ốm mãi như vậy không giống bị cảm, anh rất lo cho sức khỏe của cậu, đằng nào cũng sắp đến thời hạn xuất cảnh, hơn nữa...”

“Anh thôi đi!” Triệu Thành Tuấn sầm mặt: “Tôi không về Penang, càng không về cùng anh, chúng ta cùng nhau lớn lên, mặc dù anh không tin tôi nhưng ít nhiều cũng hiểu tôi, anh cảm thấy tôi là người dễ thỏa hiệp vậy sao? Đến thời hạn xuất cảnh...” Anh “hừ” một tiếng, khuôn mặt gầy tái xám dưới ánh đèn, nghiêng rằng: “Nói cho anh biết, cho dù tôi thành nắm tro tàn cũng không quay về đó.”

“A Tuấn...”

“Đừng gọi tôi như thế, anh đã diệt tôi tận gốc như vậy, còn gọi tôi là A Tuấn? Chúng ta không còn là anh em nữa, gọi như thế không thích hợp! Tôi nghe churong tai lăm! Còn Chương Thế Đức, tôi đang mong ông ta chết, tốt nhất ông ta nên bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, người như ông ta chỉ đáng xuống địa ngục! Tôi hận ông ta thế nào không phải ông ta không biết, lại còn muốn tôi về chịu tang, thật nực cười! Quá nực cười!” Anh đám tay lên sofa, người run lên vì giận, rõ ràng Chương Kiến Phi đến không đúng lúc.

Peter khuyên anh: “Brant, sức khỏe là quan trọng, có điều gì bình tĩnh nói, đừng kích động.”

“A Tuấn, cậu sao thế?” Chương Kiến Phi chỉ thấy ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì: “Anh có nói gì đâu, cậu không muốn về thì thôi, thời hạn xuất cảnh không phải là ý ban đầu của anh, anh có thể bảo sử quán gia hạn.”

Triệu Thành Tuấn chỉ vào anh: “Anh nhìn lại mình xem, hình như anh là quan tòa nắm quyền sinh quyền sát, có thể bóp chết tôi như bóp chết con kiến. Chương Kiến Phi, anh không cần chơi trội trước tôi được không, tôi đã thua là thua, xin anh tránh xa tôi một chút, anh vừa giết tôi vừa diễn trò anh em tình nghĩa, tôi nhìn ngứa mắt, phát buồn nôn!”

Chương Kiến Phi tức run người: “Cậu... cậu...”

Peter thấy vậy vội can: “Chương tiên sinh, bây giờ anh ấy rất mệt, có chuyện gì hôm khác hãy đến. Ông cũng thấy rồi, anh ấy rất yếu, anh ấy không định nhằm vào ông.”

“Tôi chính là nhằm vào anh ta!”

“Thôi được rồi, được rồi, để tôi tiễn Chương tiên sinh. Brant, anh bình tĩnh lại, nghỉ ngơi đi, có việc gì gọi cho tôi.” Peter sợ Triệu Thành Tuấn tiếp tục bị kích động, khuyên Chương Kiến Phi ra về, hai người vừa ra khỏi cửa, Triệu Thành Tuấn đã vớ chiếc gạt tàn trên bàn ném vào ti vi trên tường, “xoảng” một tiếng, màn hình tinh thể lỏng vỡ vụn...

Một cảnh tượng tương tự cũng xảy ra mấy tháng trước, trong phòng bệnh của Chương Thế Đức ở Penang. “Choang” một tiếng, chiếc cốc sứ trắng thượng hạng bị ném vào bức tường đối diện vỡ tan.

Hôm đó quả thật Triệu Thành Tuấn sắp phát điên, nỗi sợ hãi sâu xa và sự phẫn uất sôi sục như con rắn độc lỏng lẻo trong lòng anh, lúc đó anh tròn mắt nhìn Chương Thế Đức, dường như ông ta là quái vật, mỗi lời ông ta nói đều điên loạn, ông ta cố ý, anh run lên vì tuyệt vọng, Chương Thế Đức cố tình đâm anh nhát dao cuối cùng! Đúng, ông ta cố tình, ông ta chết không yên cho nên cũng muốn anh chết không yên, thật độc ác, lão già thật độc ác!

Nhưng thần thái Chương Thế Đức không hề giống người điên, mỗi chữ mỗi câu nói ra rõ ràng, như những viên đạn bắn vào người Triệu Thành Tuấn, hoàn toàn không chú ý mặt anh liên tục biến sắc, từ trắng bệch chuyển thành xám đen.

“Cậu xúc động như thế làm gì, tôi biết cậu rất sợ sự thật này, thực ra tôi còn sợ hơn cậu. Lúc mẹ cậu còn sống tôi đã bao lần gắng hỏi, bà ấy một mực phủ nhận cậu là con tôi, tôi cũng một thời tin bà ấy, nhưng đồng thời vẫn ôm hy vọng, tôi hy vọng cậu là con tôi, như vậy giữa tôi và mẹ cậu vẫn còn kết tình là cậu, cậu chính là minh chứng tốt nhất rằng tôi và mẹ cậu từng yêu nhau, vậy đời này của tôi cũng đáng. Nhưng cho đến trước lúc chết mẹ cậu vẫn phủ nhận cậu là cốt nhục của tôi, tôi hận, tôi rất hận! Bao nhiêu năm tôi cho cậu ở lại Chương gia không ngoài lý do không biết rốt cuộc cậu là con ai, ngờ nhờ là con tôi? Cho nên, tôi vừa hận cậu, vừa vẫn sợ, nếu cậu là con tôi thật, tôi sẽ thế nào?”

“Trông bộ dạng của cậu chứng tỏ cậu cũng sợ phải không? Tôi còn sợ hơn, tôi nghĩ tôi và cậu đã đấu nhau bằng ấy năm, cậu đã dồn tôi đến nước này, tôi cũng làm cậu suýt chết, cậu nói xem nếu chúng ta là cha con thật thì đáng sợ thế nào! Quá đáng sợ, có một thời tôi nằm mơ cũng giật mình choáng tỉnh... Thực ra với trình độ khoa học hiện nay, muốn xác định việc này rất dễ, làm xét nghiệm ADN là xong. Thực tôi đã làm, đừng ngạc nhiên, chuyện này chẳng có gì khó, nhưng kết quả đó tôi không dám xem, vấn đề trong ngăn bảo hiểm của ngân hàng, tôi chờ đến lúc sắp chết tôi sẽ xem, khi còn sống tôi không đủ can đảm...”

“Đương nhiên nếu cậu muốn xem, tôi có thể đưa cho cậu, nói thật, chuyện này quá bi kịch! Nếu đúng cậu là cốt nhục của tôi, tôi cười ba tiếng rồi chết, cha con chúng ta lúc sống đấu nhau mãi không thôi, gặp lại dưới suối vàng cũng chưa hẳn không thể, cậu thấy đúng không, ha ha ha...”

Lúc đó Triệu Thành Tuấn chỉ thấy không thở được, máu sôi sục như sóng dữ cuộn trong lồng ngực, ngũ tạng như lửa đốt, nỗi tuyệt vọng như vực thẳm không đáy nuốt chửng mọi ý niệm của anh, bên tai chỉ còn tiếng sấm rền và tiếng mưa sấm sập ngoài cửa, anh bị cuốn vào đó, chớp mắt toàn thân bị bóp nát. Anh nhìn chòng chọc Chương Thế Đức, nếu lúc đó trong tay có khẩu súng, nhất định anh đã nhằm vào đầu lão già bóp cò, nhất định!

Chập tối hôm đó trời mưa to, từ bệnh viện anh đến thẳng thánh địa giáo đồ thành phố Penang, mẹ anh sau khi chết không an táng ở mộ phần của gia tộc họ Chương, mà được táng bên cạnh cha anh. Mưa âm âm xối lên hai nấm mồ, trợ lý che ô cho anh, bị anh đẩy ra. Anh vung hai tay chất vấn cha mẹ dưới mộ, sự điên cuồng, con phẫn nộ tuyệt vọng, số mệnh trớ trêu, anh vật lộn sống đến giờ, lại chỉ là một trò cười lớn không hơn, ngay bản thân là cốt nhục của ai cũng mơ hồ...

Nước mắt như mưa, trong tầm nhìn nhập nhòa, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của mẹ trên bia mộ xa xăm và lạ lẫm. Anh luôn nghĩ cha mẹ anh là cặp vợ chồng hoàn hảo nhất thiên hạ, tình yêu thủy chung như nhất của mẹ đối với cha là niềm tự hào nhất của anh, cho dù sau này bà tái giá, nhưng trong lòng vẫn chỉ có cha, tình yêu của họ trong suốt long lanh hơn kim cương. Nhưng Chương Thế Đức đã đập nát tất cả, nếu lời ông ta nói là thật, thì đằng sau vẻ hoàn mỹ của tình yêu cha mẹ chính là trò dối trá thâm khốc, trò dối trá này chính là cái mồm rộng ngoác của số mệnh, nuốt chửng anh!

Những lời nói của Chương Thế Đức vẫn quẩn quanh trong mưa gió, như roi quất vào người anh.

“Những năm qua tôi luôn sống trong sợ hãi, vừa sợ hãi vừa hy vọng, trước sau vẫn không có dũng khí đi kiểm chứng sự việc đó. Tôi hận cậu, hận thấu xương, khi hận cậu tôi không hề nương tay, nhưng mỗi khi bị thù hận thiêu đốt đến mức không còn lý trí tôi lại thức tỉnh bởi câu hỏi cậu là con ai, hai lần cậu thu mua Hồng Hải, Tô Nhiếp Nhĩ đưa ra cho tôi bao thủ đoạn ác hiểm, có thể dồn cậu vào chỗ chết, Hồng Hải với nền móng hơn nửa thế kỷ không dễ sụp đổ trước Bác Vũ bé nhỏ, nhưng tôi vẫn để đường lui, tôi cảnh cáo Tô Nhiếp Nhĩ không được động vào cậu, nếu hắn dám động vào cậu tôi sẽ ra tay với hắn, sẽ buộc hắn rút khỏi Hồng Hải.”

“Bằng ấy năm, từ khi cậu ra đời cho đến nay, cậu luôn là ác mộng trong lòng tôi, còn tôi yếu đuối đến thảm hại, kết quả xét nghiệm ADN đã có nửa năm, tôi vẫn không có can đảm đối diện với nó, tôi luôn nghĩ, nếu cậu là cốt nhục của tôi, chúng ta đấu đá tương tàn bằng ấy năm, tránh sao khỏi bị trời trừng phạt? Tôi làm nhiều điều ác quả nhiên bị báo ứng, chúng ta đấu nhau bằng ấy năm bây giờ cả hai đều thảm bại, chẳng phải sự trừng phạt của ông trời hay sao?”

“A Tuấn, cậu là sự trừng phạt lớn nhất đời tôi.”

Hôm trở về Nam Ninh, trời vẫn mưa, lúc lên máy bay Triệu Thành Tuấn chợt phát hiện bên cạnh bức tường kính của phòng đợi có một ông già ngồi trên xe lăn nhìn anh mãi, im lìm bất động như một tấm bia mộ.

Trong màn mưa lờ mờ, người đó đưa mắt tiến anh, không nhìn rõ mặt ông ta, nhưng vẫn cảm nhận được nỗi thê lương tuyệt vọng trong ánh mắt. Cả hai đều biết đây là lần gặp cuối cùng, gặp lại nhau có lẽ dưới địa ngục. Hai người họ, bất luận là kẻ thù hay là cha con, gánh đầu tương tàn bằng ấy năm, sau khi chết chỉ có thể gặp nhau dưới địa ngục.

Triệu Thành Tuấn tuyệt tình quay mặt đi, được Peter dìu lên máy bay, không hề ngoái lại. Chương Thế Đức nói anh là sự trừng phạt lớn nhất của ông ta trên đời này, đối với Triệu Thành Tuấn há chẳng phải thế?

Về đến Nam Ninh không lâu, anh nhận được một bưu phẩm của Chương Thế Đức gửi, còn gọi điện cho anh: “Đó là bức ảnh mẹ cậu hồi trẻ, tôi vẫn giữ đến giờ, không cần đưa vào quan tài, mẹ cậu sẽ không hài lòng, chỉ bằng trả lại cậu, thực ra những thứ này nên trả cậu sớm hơn, nhưng không có cơ hội, cũng sợ cậu bị kích động. Bên trong còn có bức thư mẹ cậu viết cho cậu lúc bệnh nặng, cậu đọc đi, sẽ hiểu.”

Triệu Thành Tuấn mở bưu phẩm ra, ngoài những đồ trang sức mẹ dùng ngày xưa, còn có hai tập album ảnh khá dày, trong đó có nhiều bức ảnh thời trẻ của mẹ, còn có cả bức ảnh chụp chung với Chương Thế Đức thời đại học. Trong bức ảnh đã ngả màu mẹ vẫn cười như hoa, dường như đang đắm mình trong ánh sáng tình yêu. Sự thật đã trần trụi bày ra trước mắt, bà và Chương Thế Đức quả thực là một cặp tình nhân! Bà cũng thừa nhận điều này trong thư và tỏ ý xin lỗi đã giấu anh chuyện này, thư không dài, nhưng từng chữ thấm nước mắt và nỗi ăn năn của bà.

Đoạn cuối viết:

“Tuấn con, mẹ sợ không gặp được con lần cuối, đó là sự trừng phạt của ông trời đối với mẹ! Con trai, mẹ không có tư cách cầu xin con tha thứ, bởi vì đã để con ôm mối hận từ nhỏ, mẹ không nên truyền cho con thái độ nhân sinh cực đoan như vậy. Một người lòng đầy thù hận, nhất định không thể vui vẻ, mẹ chính là ví dụ điển hình. Nhưng hồ đồ mẹ bị thù hận che mờ hai mắt, hồi đầu lấy cha Chương Kiến Phi cũng là muốn để con sau này báo thù, đây là sai lầm ngu xuẩn nhất đời mẹ. Con và bác Đức rốt cuộc là người thân, mẹ lại để hai người thù hận nhau, mẹ đã đoán đời này con sẽ không vui, đó là tội lỗi của mẹ. Con trai, mẹ xin lỗi, bây giờ mẹ tỉnh ngộ thì đã muộn, mẹ không biết bác có đưa cho con bức thư này không. Mẹ chỉ mong con sớm từ bỏ hận thù, sống vui vẻ, yêu hết mình, con còn trẻ, tất cả vẫn còn kịp, vĩnh biệt, con của mẹ. Bên ngoài trời mưa, trên trời có cầu vồng rất đẹp, mẹ biết cha con đến đón mẹ, hai đầu cầu vồng không chỉ nối trời với đất, cũng nối mẹ và con, hãy tin tình yêu của cha mẹ với con, đủ vượt qua đại dương, vượt qua sống chết. Cầu Chúa phù hộ con, cả đời bình an hạnh phúc, Amen!”

Sau khi xem xong bức thư, Triệu Thành Tuấn một mình ngồi trong căn phòng tối, giống như ngồi dưới vực thẳm không đáy, lòng tê tái. Vô nghĩa, tất cả đều vô nghĩa, anh vật lộn báo thù mười năm cuối cùng chỉ là một trò cười, Chương Thế Đức vẫn đang nhìn trò cười của anh, coi anh là đứa trẻ gây sự vô lý, anh có là gì, có là gì?

Trong thư, mẹ anh nhiều lần còn nhắc: “Bác con có cái khó riêng, bỏ qua cho ông ấy, hai người là người thân.” Rõ ràng không phải ngẫu nhiên, nhưng không tiện nói rõ. Triệu Thành Tuấn nhìn hai chữ “người thân” chỉ thấy nhức mắt, vạn mũi tên xuyên cũng chỉ đau như thế! Anh gọi điện cho Chương Thế Đức: “Tại sao đến giờ ông mới đưa thư cho tôi? Tại sao?”

Ông ta khẽ cười: “Tôi đưa sớm cho cậu có xóa được được thù hận của cậu với tôi không?”

“Ông chết đi!”

Tất cả những chuyện này Chương Kiến Phi đều không biết, anh chỉ rất buồn vì quan hệ kỳ quặc giữa bác anh và Triệu Thành Tuấn, có lần anh nói: “A Tuấn à, bác thật kỳ, mấy lần gọi điện cho anh hỏi thăm tình hình của cậu, bảo anh quan tâm đến cậu, có phải ông ta già rồi, đã nghĩ thông nhiều chuyện?”

Lời nói rõ ràng đã chọc vào tổ kiến, Triệu Thành Tuấn gầm lên: “Sau này đừng bao giờ nhắc đến tên ông ta trước mặt tôi!”

Do không biết nội tình, Chương Kiến Phi lần này không cẩn thận lại chọc vào tổ kiến, Triệu Thành Tuấn cả người như bị kiến đốt, hỏa khí ngùn ngụt như muốn thiêu người bên cạnh thành tro. Khi Triệu Thành Tuấn nổi cơn thịnh nộ với Chương Kiến Phi ở Nam Ninh, trong phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện trung ương thành phố Penang cũng xảy ra cảnh tượng girom đao tóe lửa. Một căn phòng không lớn đứng đầy người, Tô Nhiếp Nhĩ nhìn Chương Thế Đức lúc này đã thoi thóp, ánh mắt đỏ vằn dờn như sắp lột da ông ta. Chương Thế Đức biết thời điểm đã tới, cười ha ha: “Các người đến muộn rồi, cổ phần của ta đã không còn trong tay ta nữa.”

“Lão già, ông đưa cho Chương Kiến Phi rồi sao?” Tô Nhiếp Nhĩ mặt xám ngoét.

Khắp người Chương Thế Đức đầy các loại dây dẫn ống truyền, trước đó đã thoi thóp, lúc này không biết vì sao trở nên tỉnh táo, neho mắt nhìn đám người vây quanh: “Gia nghiệp của họ Chương đương nhiên phải giao cho người họ Chương, can có gì ta trao cho người? Nếu Triệu Thành Tuấn giữ lại chuyển 13% cổ phần của anh ta cho Chương Kiến Phi, Kiến Phi sẽ có 47% cổ phần, trở thành cổ đông lớn nhất của Hồng Hải. Ha ha, ta đã thông tin cho báo giới và các nguyên lão của Hồng Hải, ngày mai triệu tập cuộc họp cổ đông bầu ban quản trị mới, người hiểu không?”

“Tại sao ông làm như vậy?” Tô Nhiếp Nhĩ vẫn không thể chấp nhận sự thật.

“Tại sao ta không làm như vậy, Chương Kiến Phi là người thừa kế thứ nhất của Hồng Hải, sao người lại quên điều này? Ồ, người muốn nói mỗi bất hòa trước đây của Chương gia ta, có hề chi, dù gì chúng ta cũng là người một nhà, không trao nó thì cho ai? Cho người ư? Ta có điên không?”

Chương Thế Đức lúc này đã ngả bải, phần nộ thét: “Tô Nhiếp Nhĩ, người về nói với lão già người, Duy La Phan nhòm ngó Hồng Hải không phải mới một hai ngày, các người đã ăn đù ở chỗ chúng ta, đừng lòng tham vô đáy như vậy, hơn nữa...” Cuối cùng ông bắt đầu nói tới điểm mấu chốt: “Người đã làm Gia Minh ra nông nổi này, món nợ đó ta vẫn chưa tính sổ với người, người còn dám vác mặt đến đòi cổ phiếu. Ta đã nắm chứng cứ trong tay, mau

tìm luật sư đi, các trò giao dịch ngầm thao túng thị trường cổ phiếu của Duy La Phan vẫn chưa kết thúc, ta cảnh báo người, con bài trong tay Chương Gia Minh ta đã nắm được, ngày mai trong cuộc họp cổ đông nếu người dám nói nửa câu, ta lập tức trao nó cho ủy ban điều tra! Không tin người chờ xem!”

Sắc mặt Tô Nhiếp Nhĩ từ xám ngoét trở thành trắng bệch, không khí trong phòng bắt đầu náo loạn, đám người đứng quanh nhìn nhau, ý thức được tình hình không hay, Tô Nhiếp Nhĩ vẫn mạnh mẽ: “Ông đừng ngầm máu phun người! Con bài gì? Ông định uy hiếp tôi?”

Chương Thế Đức lại cười: “Ồi chào, chết đến nơi rồi còn già mồm, ta không phí lời với người, nhìn ra ngoài mà xem, xe của cảnh sát đã chờ bên dưới, chứng cứ người mưu sát Gia Minh ta đã trao cho cảnh sát, thế nào, sợ rồi chứ? Người thao túng thị trường cổ phiếu ta tạm thời không nói, nhưng người mưu sát Gia Minh ta quyết không bỏ qua, phóng viên lúc này có lẽ đang chờ ngoài cổng bệnh viện, người nên chỉnh đốn trang phục cho tươm tất, vào đồn cảnh sát uống cà phê, chúc người may mắn!”

Sau khi bọn Tô Nhiếp Nhĩ đi ra, dưới sân náo loạn một hồi cuối cùng yên tĩnh, Chương Thế Đức không nói được nữa, trận đấu khẩu vừa rồi với Tô Nhiếp Nhĩ đã rút cạn hơi sức ông ta. Lòng mừng thầm nghe lời khuyên của Triệu Thành Tuấn chuyển cổ phần cho Chương Kiến Phi, nếu không hôm nay ông lấy gì quật lại bọn lang sói Tô Nhiếp Nhĩ, đề Hồng Hải rơi vào tay hắn, ông chết không nhắm mắt.

Bên ngoài phòng bệnh chỉ còn lại một số thân thích của ông, cơ hồ vẫn còn tiếng khóc khe khẽ. Bọn họ khóc gì? Thương tiếc ông hay là sợ ông chết họ không được chia tài sản?

Lòng ông chua chát.

“Lão gia, lão gia còn dặn dò gì không?” Lão quản gia mặt cũng tái nhợt cúi xuống hỏi ông.

Chương Thế Đức nặng nhọc ngoái đầu nhìn về phía chiếc tủ đầu giường, bên trên đặt chiếc khung ảnh, trong ảnh là một chàng trai trẻ, mắt sáng, mày thanh, mặt như tỏa sáng, tuấn tú và hoàn mỹ như vậy. Bức ảnh này Triệu Thành Tuấn gửi cho mẹ, chụp lúc anh du học ở Anh quốc, bà Lưu Khoản Ngọc khi còn sống vẫn để ở đầu giường, ngày nào cũng ngắm nhìn không chán. Bằng ấy năm, khuôn mặt Chương Thế Đức từng oán hận căm ghét, nhưng lúc này ông mới nhận ra, ông lưu luyến nhất không thể nói ra chính là khuôn mặt đó... Ngàn vạn gia sản, vinh hoa phú quý, tất thảy đều không sánh được khuôn mặt này, chẳng có gì thuộc về ông, chẳng có gì liên quan đến ông, chỉ có chàng trai này là niềm quyến luyến duy nhất trong đoạn đời tàn của ông, ông run run muốn giơ tay ra lấy, nhưng không nhấc tay lên được, lão quản gia thấy vậy vội lấy khung ảnh để vào tay ông, ông áp vào ngực mình, cả khuôn mặt giãn ra trong nụ cười thỏa mãn.

“Lão gia, lão gia!” Lão quản gia mặt rúm rúm, gọi ông.

Tròng mắt mờ đục của Chương Thế Đức giãn dần, ý thức bắt đầu tàn lụi, hình như ông đã đến thế giới khác, hai bên đường đầy cỏ xanh và tiếng chim ca, ông và Triệu Thành Tuấn gặp nhau trên con đường hẹp, Triệu Thành Tuấn vẫn là cậu thiếu niên áo trắng, mặt khôi ngô, cô độc lặng lẽ đứng chờ trên con đường thông đến kiếp sau, hình như đang chờ đợi ai. Anh nâng chiếu lên anh, toàn thân anh tràn đầy sinh khí và ánh sáng, gió ấm nhẹ nhẹ lật thổi tóc anh, lộ ra vàng trán rộng trong ngần, đôi mắt sâu tư lự mỉm cười, thật là một đứa trẻ khôi ngô! Chương Thế Đức kiềm chế xúc động sai bước về phía anh, lòng vui phơi phới. Qua rồi ân oán cũ, bất luận kiếp trước họ tàn sát nhau thế nào, ông nguyện kiếp sau suốt đời ăn năn bù đắp, ông phải dùng vòng tay ấm áp nhất để ôm đứa trẻ này, nhất định, nhất định không buông, nó sẽ mãi mãi ở trong vòng tay ông...

Chương Kiến Phi trở về thành phố Penang vào buổi sáng sau hôm Chương Thế Đức qua đời, anh phải tham dự đại hội cổ đông khẩn cấp của Hồng Hải, chính thức nhậm chức chủ tịch điều hành, đồng thời cũng nhìn mặt Chương Thế Đức lần cuối. Không ngờ vừa xuống sân bay, lão quản gia nhà họ Chương ra đón anh đã ngầm gửi báo tin: “Lão gia đi rồi.”

Chương Kiến Phi sững sờ hồi lâu, không nói được gì, cổ họng cơ hồ cứng lại.

Có một đám phóng viên đã chờ anh ở lối ra, Chương Kiến Phi vừa xuất hiện lập tức bị họ bao vây, đèn flash lóe liên tục: “Chương tiên sinh, xin hỏi ông đã biết tin nguyên chủ tịch hội đồng quản trị Hồng Hải Chương Thế Đức qua đời?": “Xin hỏi, lần này ông trở về Penang là để chính thức tiếp quản Hồng Hải, ông có dự định gì?": “Ông có biết tin chủ tịch điều hành tập đoàn Duy La Phan Tô Nhiếp Nhĩ bị cảnh sát bắt tội qua?": “Triệu tiên sinh không cùng ông trở về để tang ư?": “Xin hỏi, Hồng Hải và Bác Vũ sau này thực hiện mô hình kinh doanh thế nào?":... Các câu hỏi tới tấp bên tai, cảnh tượng ồn ào náo loạn, nếu thuộc hạ và vệ sĩ do Hồng Hải phái đến không nỗ lực hộ tống anh lên xe, anh khó có thể nhanh chóng thoát thân. Bao nhiêu năm quen đứng sau người khác, quen nói nhỏ, chưa bao giờ xuất hiện trước giới truyền thông như vậy, anh dường như chưa thích ứng với thay đổi đó...

Mấy ngày sau đó, anh liên tục bận rộn đi lại giữa các nơi, đại hội cổ đông của Hồng Hải, lễ nhậm chức chủ tịch điều hành và tang lễ Chương Thế Đức tiến hành sát nhau, lại thêm các cuộc họp báo lớn nhỏ, đại hội tranh cử chức chủ tịch thương hội Hoa kiều thành phố Penang nhiệm kỳ tới, tiệc chiêu đãi thị trường, lễ truy điệu Chương Thế Đức... Các cuộc họp nghi thức khiến anh mệt đứt hơi, mỗi ngày chỉ ngủ mấy tiếng, đêm túc trực bên linh cửu Chương Thế Đức, anh hầu như thức trắng, mệt bã người.

Sau lễ truy điệu, tang lễ cử hành vô cùng long trọng, bởi vì Chương Gia Minh đã nằm liệt, các nghi thức túc trực bên linh cửu, ôm linh bài vốn do con trưởng đảm nhiệm đều rơi vào tay anh. Danh tiếng của Chương Thế Đức trong giới doanh nhân thành phố Penang lừng lẫy một thời, người đến viếng rất đông. Người đời thực dụng như vậy, Hồng Hải vốn đã là ngày tàn do có người điều hành mới lập tức lại có sinh khí, tang lễ Chương Thế Đức rõ ràng trở thành sân khấu để các kiểu nhân vật biểu diễn, nhiều đối tác và ngân hàng né tránh khi Hồng Hải sa sút bấy giờ lại đua nhau đến viếng, những bộ mặt giả bộ đau buồn nhìn càng đáng ghét, nhưng Chương Kiến Phi vẫn phải gập mình hành lễ với họ, anh thật ngán đến tận cổ.

Một việc sau đó khiến anh quá ngạc nhiên, khi nắp quan tài đóng lại, anh nhìn thấy lão quản gia theo hầu Chương Thế Đức nhiều năm bỏ vào quan tài một khung ảnh, anh liếc nhìn bức ảnh đó, kinh ngạc nhận ra là ảnh của Triệu Thành Tuấn.

Anh vẫn nhớ bức ảnh đó, chính là bức ảnh anh chụp cho Triệu Thành Tuấn khi hai người du học bên Anh quốc, nói là gửi về cho mẹ. Chương Kiến Phi

buồn nẫu ruột, Chương Thế Đức hận Triệu Thành Tuấn như vậy, hai người bao nhiêu năm không đội trời chung, giờ nằm trong quan tài vẫn còn muốn mang ảnh Triệu Thành Tuấn đi cùng?

Lão quản gia nói: “Lúc lâm chung lão gia đã ôm trong tay bức ảnh này.”

Chương Kiến Phi không hiểu.

Mấy ngày sau Chương Kiến Phi quay trở lại Nam Ninh, hôm đó Triệu Mai cũng ra sân bay tiễn A Mạc. Do máy bay trễ giờ, hai người ngồi nói chuyện khá lâu trong quán cà phê bên ngoài phòng chờ. A Mạc vẫn khuyên Triệu Mai sớm trở về Penang, quanh quần mãi ở Nam Ninh cũng vô vị. Triệu Mai hôm đó thần thờ như người mất hồn, tối hôm trước cô và A Mạc đã uống rất nhiều trong quán bar, người vẫn sắc hơi rượu, dáng tiêu tụy, nói cũng không mạch lạc: “A Mạc, tôi thực sự chỉ có thể như vậy sao? Thẻ tín dụng bị phong tỏa, bây giờ chỉ có không đến hai vạn tiền mặt để tiêu, họ thực sự tuyệt tình với tôi như thế sao?”

“Tôi để lại cho cậu một cái thẻ trong túi xách.” A Mạc nói: “Nhưng cũng chỉ đủ để cậu duy trì một thời gian, cho nên, Tiểu Mai, cậu về đi, có một số chuyện cậu trở về bên đó bình tĩnh lại rồi nói chuyện với Chương tiên sinh, bây giờ cả hai đang nóng giận, nói gì cũng chẳng đi đến đâu.”

Triệu Mai lắc đầu: “Không, tôi không về, Penang không có anh ấy, tôi về làm gì. Cho dù ly hôn, sau này ai đi đường nấy, ít nhất hãy để tôi ở lại nơi có thể nhìn thấy anh ấy. Tôi yêu anh ấy, A Mạc, tôi yêu anh ấy! Có lẽ tôi đã làm cho sự việc thành ra như bây giờ, tôi đồng ý thay đổi, chỉ cần anh ấy không rời xa tôi, không đuổi tôi, tôi bằng lòng hết, nhưng anh ấy kiên quyết đòi ly hôn, tôi có trở về Penang hay không, cũng không thể thay đổi được kết cục đó.”

A Mạc bắt lặc: “Ôi, Tiểu Mai, đừng trách tôi lắm điều, hai người xảy ra kết cục như hôm nay, quả thật cậu có trách nhiệm rất lớn, cậu quá cố chấp, yêu đến cực đoan, luôn mong đối phương phải báo đáp tình cảm tương đương, nhưng tình yêu không thể cân đo, nếu ban đầu cậu không gây sự dồn ép Chương tiên sinh, có lẽ hai người vẫn có thể sống bình yên suốt đời.”

Triệu Mai bật khóc: “Bây giờ nói chuyện đó có ích gì, anh ấy không thèm đếm xỉa đến tôi, tôi nói gì anh ấy cũng không nghe. A Mạc, tôi không cam lòng, tôi thật không cam lòng quay về như vậy! Còn liên lụy đến cậu...”

“Không thể nói là liên lụy, thực ra tôi đã muốn sang chi nhánh Hồng Kông từ lâu, ở lại đây có ích gì, bảy năm rồi, tôi không thể làm anh cậu động lòng, tôi không thể mòn mỏi hơn nữa, tuổi xuân của phụ nữ rất ngắn ngủi!” A Mạc thở dài.

“Cậu đi rồi tôi biết làm sao, sau này ngay một người bạn để nói chuyện cũng không có.” Có lẽ trong quán hơi lạnh, Triệu Mai run lên, ánh mắt mê loạn, vẻ đờ đẫn của cô quá đáng lo ngại.

“Cậu có thể đến Hồng Kông thăm tôi, chúng ta lại vui vẻ như xưa.” A Mạc lo lắng nhìn thần sắc Triệu Mai an ủi, lòng xót xa, nắm bàn tay lạnh ngắt của cô: “Tiểu Mai, hãy giữ gìn sức khỏe, hãy cho bản thân một con đường sống, cậu vẫn còn trẻ.”

Triệu Mai rất mệt mỏi, dường như tác dụng của rượu vẫn chưa hết. A Mạc vẫn cố an ủi cô, hai người không để ý bên cạnh hiệu sách phía xa sau lưng họ có một người lặng lẽ nhìn họ, nói chính xác là nhìn A Mạc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Peter đắn đo mãi có nên ra chào, nhưng cuối cùng anh vẫn lựa chọn yên lặng. Cũng chẳng ích gì, cô đã từ chối anh.

Buổi tối hôm đó, trên đường, sau khi đuổi kịp cô, cô đã nói rất rõ ràng, anh và cô không thể, lý do là, hai người ở bên nhau quá lâu, quá biết về nhau, không thể nào trở thành người yêu. Anh biết đó chỉ là cái cớ, cô và ông chủ cùng làm việc bao năm, tại sao đến lúc ông chủ rời đi, cô vẫn không thể dứt lòng? Chỉ do trái tim cô đã bị người kia chiếm trọn, hoàn toàn không có chỗ cho người khác. Peter biết, đối với cô, anh chỉ là “người khác”.

Chỉ có điều mọi người đều có tự tôn riêng, có những điều không tiện nói rõ, ngoài tiệc nuôi anh không thể nói gì.

Mấy ngày trước không hiểu sao Triệu Thành Tuấn nhớ ra chuyện A Mạc sắp đi Hồng Kông, hỏi anh: “Cậu có trách tôi rõ ràng biết cậu thích cô ấy, vẫn bảo Mã Tiên Dũng cứ cô ấy đi Hồng Kông?”

Nhưng anh chỉ cười: “Người trong lòng cô ấy không phải là tôi.”

Triệu Thành Tuấn tiếc thay cho bạn: “Cậu ngốc quá, bằng ấy năm không biết chủ động, đến khi cô ấy bay đi rồi hối hận cũng không kịp.” về sau anh lại gọi ý: “Hay là cậu cũng đi Hồng Kông, tôi sẽ thu xếp.”

Anh từ chối: “Tôi muốn ở bên anh.”

Triệu Thành Tuấn tình quái lờm anh: “Thôi đi, khuynh hướng giới tính của tôi bình thường.”

Nửa tiếng sau, mắt nhìn theo chiếc máy bay đưa A Mạc vào tầng không, Peter thở dài, có lẽ ở bên ông chủ đã lâu, con người anh cũng trở nên ngày càng trầm lặng, cho dù trong lòng có nhớ, nhưng mãi rồi cũng qua. Duy đối với A Mạc lại khác, anh không ngờ mình buồn như vậy, lòng đột nhiên trống trải, như bị bóc đi một mảng, ra khỏi sân bay, cả người buồn rầu như không còn gân cốt.

Một người khác cũng tình trạng tương tự là Triệu Mai, tận mắt nhìn A Mạc bay đi, cô suy sụp đến mức không khóc được nữa. Loạng choạng ra khỏi sân bay, trời có mưa, xung quanh toàn người lạ, đầu cô choáng váng, đi vào bãi đỗ lại không sao nhớ ra mình để xe ở đâu.

Peter lúc đó cũng ở bãi đỗ xe, nhận ra cô, đi đến hỏi: “Triệu tiểu thư, có cần giúp không?”

Lúc đó ý thức của Triệu Mai rối loạn, vừa như nhận ra vừa như không, lạnh lùng nói: “Không cần, anh đi đi!” Nước mắt như mưa, cô đi giữa những hàng xe, thần trí u mê, cuối cùng nhờ sự hỗ trợ của nhân viên bảo vệ cũng tìm được xe. Lên xe, bên trong vẫn còn lưu mùi nước hoa của A Mạc, bây giờ, cuối cùng cô thực sự chỉ có một mình, cô bắt lực chống chọi, không có người tâm sự, không ai để ý đến cô, không ai yêu cô, người thân, bạn bè đều đi hết, cô chẳng còn gì, cô hoàn toàn đã là người thừa trên đời...

Khi Triệu Mai phóng xe quá tốc độ trên đường cao tốc, thậm chí cô chỉ mong xảy ra tai nạn, tốt nhất là xe nát người tan, vậy là cô được giải thoát. Vào trung tâm thành phố, cô phóng vượt đèn đỏ như tội phạm chạy trốn, mấy lần suýt đâm vào xe khác, người ta chửi bới, cô lại cười sảng sặc, nước mắt lại túa ra, làm mờ tất cả.

Trở về ngôi biệt thự, người lạnh run, bảo chị Trương giúp việc xả nước nóng vào bồn để cô tắm, nhưng chị ta không nhúc nhích, sắc mặt sa sầm, giọng cũng không nhiệt tình như trước: “Thưa cô, lương tháng này nên trả rồi.”

Triệu Mai mới nhớ ra đã đến thời hạn trả lương cho người giúp việc, mọi khi việc này do Chương Kiến Phi phụ trách, sau khi hai người ly thân, Chương Kiến Phi vẫn thu xếp chu đáo mọi chi phí sinh hoạt của cô như trước, cho cô đủ tiền đảm bảo cuộc sống. Bây giờ anh phong tỏa tài khoản khiến Triệu Mai xưa nay chưa bao giờ phải lo chuyện sinh hoạt bếp núc, luống cuống không biết làm thế nào, cô đôi phò: “Tiền sinh sẽ trả chi.”

Chị Trương nói: “Tôi đã gọi điện, tiền sinh bảo do cô trả.”

Triệu Mai cố nhịn nổi giận bùng phát, người lão đảo bước lên cầu thang: “Mấy ngày nữa tôi sẽ trả.”

Chị Trương lăm bắm mấy câu, lại nói: “Nhưng cô phải đưa tôi tiền mua thức ăn hàng ngày. Tôi không có tiền để bù ra đâu. Còn nữa, sáng nay người của công ty dịch vụ đến đây nói là chúng ta nợ họ phí quản lý và tiền điện nước, bảo tôi lập tức thanh toán, nếu không họ sẽ ngừng cung cấp...”

“Đù rồi!” Triệu Mai tức điên, rút một xấp tiền trong túi xách ném về phía chị ta: “Cút! Lập tức thu dọn đồ cút ngay!” Bộ dạng cô rất đáng sợ, mặt tái nhợt, môi run lập cập, chị Trương không nói nửa câu, cúi nhặt tiền, đi về phòng của mình, mấy phút sau thu dọn đồ đi ra, không chào một câu, bỏ đi.

Triệu Mai cũng quên cả tắm, lên tầng lao vào giường ngủ thiếp. Cô mơ một giấc mơ dài, thấy mình trở về thời thơ ấu, cô mặc chiếc váy bông xinh đẹp đuổi theo Chương Kiến Phi, gọi mãi: “Anh Kiến Phi! Anh Kiến Phi!” Hai người chơi trò chơi đuổi bắt dưới gốc cây, hoa rơi là tả, cậu thiếu niên tuấn tú chớp mắt đã lớn, trở thành chồng cô, cô đã có anh, rồi lại nhanh chóng mất anh... Những chuyện cũ xa xưa, một giấc mơ ám áp, bao nhiêu năm vẫn quanh quẩn không đi, tỉnh dậy lại là hiện thực tàn khốc, cô không thể vượt qua chính mình, chỉ có thể giương mắt nhìn mình mỗi lúc càng chìm sâu trong vực thẳm đen tối...

Gần sáng, sau khi tỉnh dậy khỏi giấc mơ, lại bắt đầu uống rượu, căn nhà rộng im lìm như nắm mồ, còn cô là một con ma trong nắm mồ đó. Khi nhìn vào mình trong tấm gương ở nhà tắm, cô cảm thấy mình đúng là đã trở thành ma, không linh hồn, không tim, ngay máu cũng trở nên lạnh băng, hiệu quả của men rượu không tột, ít nhất cô cũng không thấy đau khổ.

Vào lúc trời sáng, trong sân có sương mù, Triệu Mai xoa tóc đứng trên ban công phòng ngủ, chờ đợi nhìn những mảng sương mù bay vào phòng, một thế giới trắng xóa mênh mang, không nhìn rõ gì hết, yêu hay hận, sống hay chết đều trở nên bé nhỏ mong manh, thật yên tĩnh, thế giới này... Ý thức của cô đã không còn rõ ràng, nhưng vẫn nhớ cô gọi điện cho Chương Kiến Phi, Chương Kiến Phi rõ ràng vẫn đang ngủ, anh nhất định buồn ngủ ghê gớm, ậm ừ mấy câu rồi ngắt máy, nếu lúc đó anh nói với cô vài câu, dù chỉ đôi phò, có lẽ sẽ không xảy ra rất nhiều chuyện về sau.

Buổi sáng hôm đó Triệu Mai nói gì với Chương Kiến Phi, đến giờ vẫn còn là bí ẩn. Xa lánh chốn trần ai ư?

Có lẽ!

Thời tiết Nam Ninh thay đổi rất nhanh, buổi sáng vẫn mây mù vần vũ, đến trưa đã nắng, bầu trời lại xanh trong như ngọc giống như vừa được thanh rửa. Ánh nắng cũng cơ hồ trong sáng hơn mọi ngày, một ngày tràn đầy sinh khí lại bắt đầu. Hôm đó phó tổng biên tập Chu Dung chủ trì buổi liên hoan tiền Mao Lê, ngoài tất cả biên tập viên của phòng biên tập còn có phó giám đốc Đàm, tổng biên tập Dung, các trưởng phòng ban đều có mặt, giám đốc Vượng do phải đi Bắc Kinh công tác không kịp tham gia, nhưng đích thân gửi điện bày tỏ thành ý của nhà xuất bản muốn giữ cô lại.

Trong căn phòng bày trí trang nhã kê ba dãy bàn, cảnh tượng không đến nỗi buồn như tưởng tượng, mọi người nói cười chúc tụng, không khí sôi nổi thoải mái, chỉ có Dung Nhượng Thành từ đầu đến cuối không nói, một mình lặng lẽ ngồi uống, Mao Lê nâng ly chúc, ông có vẻ chưa hiểu ra, bối rối đứng dậy chạm ly, vẫn không nói gì.

“Sếp Dung, sếp không nói gì ư?” Bạch Hiền Đức ngồi bên không kim được nữa: “Mao Lê sắp đi rồi, sếp nói gì đi!”

Người bên cạnh cũng phụ họa: “Phải đấy, nếu không nói là không còn cơ hội nữa.”

Không khí trong phòng vốn huyền ảo bỗng im bật, mọi người đổ mắt vào Dung Nhượng Thành và Mao Lê, bàn tay cầm ly của ông hơi run, ông cố giữ giọng nói bình thường: “Xin lỗi, tôi chúc cũng như mọi người thôi, chúc Mao Lê hạnh phúc, vui vẻ mỗi ngày.”

Sau bữa tiệc, theo kế hoạch của Bạch Hiền Đức, các cô gái ở ban biên tập ra ảnh viện đối diện nhà xuất bản chụp ảnh lưu niệm. Hơn chục cô gái đứng chen chúc nói cười trên bậc, trêu chọc ông chủ hiệu trẻ tuổi đẹp trai, thỉnh thoảng lại cười rộ, rất vui. Ông chủ trẻ khuyên các cô mặc lễ phục của cửa hiệu để chụp, như vậy mới long trọng và ý nghĩa, các cô nhảy lên hoan hô, lao vào mấy phòng thay đồ. Mao Lê là nhân vật chính nên ông chủ đặc biệt chọn cho cô bộ tiểu lễ phục cổ điển kiểu cung đình, lại thêm chiếc vương miện gắn đá quý, trông như công chúa trong chuyện cổ tích.

Nhưng Mao Lệ cơ hồ không mấy hứng thú.

Buổi chiều hôm trước cô mới từ Bắc Hải trở về Nam Ninh, vừa về là sốt, ho, cả đêm mất ngủ, hôm nay khí sắc có vẻ mệt mỏi.

Hải Thiên Uyển đã được sang tên cho Chương Kiến Phi, anh bảo ngôi nhà sẽ quảng cáo thanh lý, ý là bán đi, Mao Lệ không nói gì, vì đó là quyền của anh.

Khi cô trở về, do uống thuốc cảm không tiện lái xe, Chương Kiến Phi tiện đường đưa cô về Nam Ninh. Trên đường Mao Lệ hỏi anh: “Căn nhà là do Triệu Thành Tuấn thiết kế phải không?”

“Sao em biết?”

“Nếu có thể, nếu anh ấy muốn, anh có thể bán lại cho anh ấy không?” Mao Lệ kiến nghị như vậy, không biết Chương Kiến Phi có bằng lòng không, cô chỉ nói: “Đối với em và anh, căn nhà đã thành ký ức không đẹp, chúng ta đều muốn thoát khỏi ký ức đó, nhưng với anh ấy, những chuyện cũ đã trở thành sinh mệnh của anh ấy, để lại cho anh ấy làm kỷ niệm.”

Chương Kiến Phi ngạc nhiên nhìn cô, anh không hiểu tại sao cô đột nhiên nghiêng về Triệu Thành Tuấn, anh vốn tưởng cô không muốn nhắc đến cái tên đó nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương Kiến Phi lòng đầy hồ nghi, nhưng Mao Lệ không nói gì thêm, suốt dọc đường cô ôm chiếc hộp nhỏ trong lòng, ôm rất chặt, tựa như bên trong là vật quý,

“Xin hãy đối tốt với anh ấy.” Lúc xuống xe Mao Lệ lại dặn dò: “Anh ấy là em trai anh.”

Thay xong lễ phục, thợ làm tóc bắt đầu chải tóc cho Mao Lệ, các cô gái thay xong trang phục đã xuống tầng dưới, phòng trang điểm yên tĩnh đi nhiều. Có lẽ để không khí đỡ tẻ nhạt, anh chàng thợ làm đầu bắt đầu chuyện phiếm với Mao Lệ: “Tôi kể cô nghe chuyện này nhé, quái nhân bây giờ rất nhiều, hôm qua cửa hiệu chúng tôi có một vị khách, ông chủ niềm nở đón tiếp, hỏi chụp gì, anh chàng rất điển trai, trên người toàn hàng hiệu, chúng tôi cứ tưởng một công tử nhà giàu nào đó đến liên hệ chụp ảnh cưới, cuối cùng anh ta chụp gì, cô biết không?”

Mao Lệ chậm rãi hỏi: “Chụp gì?”

“Anh ta chụp ảnh chân dung để thờ!” Anh chàng thợ làm đầu có mái tóc vuốt keo dựng đứng, chắc lưỡi mồm: “Lúc đó ông chủ tôi tưởng anh ta nói đùa, anh ta trẻ như vậy, sao lại đi chụp ảnh thờ, nhưng anh ta rất nghiêm túc, còn yêu cầu thợ trang điểm của chúng tôi sửa sang cho anh ta chút ít. Chúng tôi mới ý thức có thể anh ta không đùa, mặc dù không biết nguyên nhân, anh ta nói anh ta chỉ muốn gửi nụ cười của mình cho người anh ta yêu, chúng tôi hỏi có phải đó là bạn gái không, anh ta cười không nói, chắc chắn, tuy hơi kỳ nhưng đúng là khiến chúng tôi cảm động.”

Mao Lệ nhìn mình trong gương, một chỗ nào đó trong tim cô chợt giật mạnh, cô nhớ ra chi tiết này hình như đã xem trong bộ phim nào đó, nhân vật nam chính là một thợ ảnh, biết mình không sống được bao lâu, đã chụp một bức đi ảnh với nụ cười rạng rỡ, không ngờ ngoài đời lại có người như thế thật... Anh chàng thợ làm đầu còn nói những gì cô nghe không rõ, đột nhiên thấy mệt mỏi, có lẽ do hóa trang hơi đậm, cô thấy hơi khó thở. Lúc này đột nhiên đi động có tiếng “tùng tung”, báo hiệu có tin nhắn. Tim cô đập thình thịch, tin nhắn của Triệu Thành Tuấn: “Tôi đang ở bên kia đường, có thể gặp một lát không, tôi có một thứ muốn đưa cho em.”

Mao Lệ đứng dậy ngoài đầu, bên ngoài cửa sổ là một cây phượng cổ thụ, rõ ràng bây giờ không phải là mùa phượng ra hoa, nhưng cô không biết có phải là ảo giác, cô bàng hoàng nhìn thấy tán phượng rực hoa đỏ như lửa cháy giữa tầng không, những bông hoa lửa chói chang đến mức cơ hồ khiến người cô đau rát như phải bỏng. Cô nhảy lên, giống như bị một sức mạnh nào đó hấp dẫn, không nói một câu, nâng chiếc váy dài quét đất chạy xuống cầu thang.

“Cô gái, cô đi đâu?” Anh chàng đuổi theo hỏi. Mao Lệ cười: “À, có người bạn đợi bên ngoài, tôi ra gặp anh ấy một lát sẽ quay lại.”

“Nhanh lên, sắp chụp ảnh rồi.”

“Được, tôi chỉ đi một lát.”

Chỉ đi một lát, cô đã nói như vậy thật. Tuy nhiên, lúc Mao Lệ bước qua ngưỡng cửa ảnh viện, cô đột nhiên hoa mắt, hình như cánh cửa một không gian nào đó đột nhiên mở ra, trước mặt hiện ra một khoảng trống, bên tai có tiếng tụng ca xa xăm, như vậy gọi cô. Cô đứng trên bậc cửa định thần, lúc này mới phát hiện, nguyên nhân là do ánh mặt trời quá chói chang, ánh mặt trời chiếu lên bức tường kính của mấy tòa nhà cao vút phía trước, phản quang của nó làm người ta hoa mắt.

Ngoài đường gió rất to, chiếc váy dài của Mao Lệ bị gió hất lên như bay. Triệu Thành Tuấn đã xuống xe, hai người nhìn nhau qua con đường, bởi vì chỗ này gần đại lộ Dân Tộc, xe qua lại như nước chảy, Mao Lệ nhìn mặt anh lúc ẩn lúc hiện giữa những chiếc xe vun vút phóng qua, bất chợt sững người, ánh nắng chói chang chiếu lên khuôn mặt cô từng quen thuộc nhất, những âu yếm ngọt ngào trong quá vãng đến bây giờ đã bay theo gió, lòng đột nhiên trĩu nặng xót xa, tạo hóa đã cho họ gặp nhau, cuối cùng họ vẫn không thể thực sự đến với nhau, giống như bây giờ, hai người cách nhau một con đường, ở giữa là dòng xe cuộn cuộn như dòng sông, tựa hồ cách cả một thế giới.

Tin hiệu đèn lại thay đổi, Triệu Thành Tuấn lên xe, quay một vòng lái về phía bên này. Anh dừng lại ở đầu đường cách chỗ cô đứng không xa, xuống xe đi đến. Gió hất một bên vạt áo sơ mi đen của anh, anh vẫn tuân thủ điển trai, chỉ có điều nhìn kỹ mới phát hiện đã gầy một cách đáng sợ, sắc mặt cũng trắng một cách bất thường, bước đi cơ hồ không vững.

Mao Lệ đột nhiên cảm thấy có vật gì đâm nhói vào lòng, bóng người quá thân quen, đang từng bước đi đến, nhưng trong cảm giác của cô, người đó càng đi càng xa khỏi cuộc sống của cô. Cuối cùng, anh đứng trước mặt cô, ánh mắt vẫn như xưa, trên mặt đường như vẫn thấp thoáng nụ cười: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

Mao Lệ lắc đầu: “Không, có gì cần nói, anh nói ở đây, em thế này không tiện lắm.”

Triệu Thành Tuấn ngắm nhìn cô, lần này là cười thật: “Hôm nay em rất đẹp.” Trông anh rất yếu, sắc mặt trắng nhợt lác đác những mảng xám, môi cũng hơi tím: “Khi nào đi?”

“Chuyến bay ngày kia.”

“Nhanh vậy sao? Không biết sau này chúng ta liệu có thể gặp lại.”

“A Tuấn, sắc mặt anh rất kém, có phải anh ốm không?” Mao Lệ chăm chú nhìn mặt anh, có lẽ không đơn thuần do cú sốc, cô nghĩ cơ thể anh lại có vấn đề.

“Vậy ư?” Anh bắt gác sờ tay lên cằm, rõ ràng đang mệt, vẫn nói đùa: “Em thấy tôi có thể khỏe được không? Bạn gái cao chạy xa bay, ha ha...”

“Cảm ơn anh!” Mao Lệ nhìn anh cố giữ giọng bình thường, quả thật cô phải cảm ơn anh, cảm ơn tình cảm anh dành cho cô những năm qua.

Nhưng Triệu Thành Tuấn không hiểu, lời cảm ơn này hàm ý rất sâu. Có lẽ anh không biết cô đã đọc những bức thư đó, nhưng cô cũng không nói, chẳng nào sớm muộn anh cũng biết.

Lúc này Triệu Thành Tuấn rút từ trong túi ra một chiếc băng đĩa đưa cho cô: “Trả em, vật về chủ cũ.”

Mao Lệ đón lấy cúi nhìn, chính là đĩa phim *Hiệu ảnh Tháng Tám*. Câu chuyện anh thợ làm đầu vừa kể rất giống tình tiết trong bộ phim đó, bao cảm xúc bất chợt đan xen, cô thận trọng đón lấy: “Thực ra không cần trả lại, nếu thích anh cứ giữ lại.”

“Không, tôi cũng sắp đi, những gì không thuộc về mình mang đi có ý nghĩa gì.”

“Còn còn trở lại không?” Cô không hỏi anh đi đâu, bởi vì không cần thiết, ngoài Penang anh có thể đi đâu.

“Còn xem thế nào, có việc nhất định trở lại.” Anh trả lời rất tự nhiên.

“Vây công ty của anh thì sao?”

“Đã giao cho Chương Kiến Phi, anh ấy chủ yếu phụ trách phát triển nghiệp vụ ở Trung Quốc, phía Mã Lai anh ấy sẽ giao cho tôi tiếp quản, nhưng tôi vẫn chưa nhận lời, bởi vì sức khỏe không tốt, muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

“Khí sắc của anh thực sự rất kém.”

“Nghỉ ngơi ít ngày là ổn.”

Hai người nói những chuyện vặt vãnh, bởi vì ở đầu đường không thể dừng xe lâu, Triệu Thành Tuấn chuẩn bị lên xe, Mao Lệ bỗng thấy không thể tỏ ra cứng rắn được nữa, cảm giác con đê trong lồng ngực sắp vỡ toang, nước mắt tràn ra từ nơi sâu nhất, giọng nói bắt đầu run: “A Tuấn, anh hãy sống tốt, cố giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức, mệt thì phải nghỉ ngơi. Mặc dù thành phố Penang cách đây rất xa, nhưng cùng dưới một bầu trời sao chúng ta vẫn có thể nhìn thấy nhau, A Tuấn, hãy bảo trọng!”

Ánh mắt Triệu Thành Tuấn lóe sáng, hơi sững sờ, rõ ràng anh rất nhạy cảm với câu nói đó, đắm đắm nhìn cô: “Em... ý em là gì?” Anh dường như không tin, sắc mặt vẫn bình thường nhưng lòng nổi sóng. Mao Lệ không trả lời câu hỏi của anh, gơ tay sửa lại cổ áo sơ mi cho anh, rất tự nhiên, dường như họ vẫn là một đôi, cô nhìn bóng mình trong mắt anh, nói rành rọt: “Thực sự em rất cảm ơn anh, chính anh đã giúp em hiểu ra ý nghĩa của tình yêu, em sẽ cố gắng để mình hạnh phúc, em nhất định làm được, xin hãy tin em.”

“Ý nghĩa của tình yêu?” Triệu Thành Tuấn nhắc lại.

“Phải, mặc dù hơi muộn, nhưng cuối cùng vẫn hiểu, cho nên em mới cảm ơn anh.”

“Mao Lệ, em có tình yêu của anh đối với em?” Triệu Thành Tuấn run bần bật.

Mao Lệ gật đầu: “Có, em tin!”

Như có dòng nhiệt lưu chảy trong lòng, thời khắc đó, một sức sống mới vừa nảy sinh trong anh, tất cả gánh nặng đã được trút bỏ, cuộc đời dù nghiệt ngã với anh đến đâu chỉ một câu này là đủ, anh chưa bao giờ yêu cầu quá nhiều.

Anh nhìn cô, nước mắt túa ra: “Em... có thể tin thì tốt, rất tốt.” Anh bước tới mấy bước, run run gơ tay nâng cằm cô, để mắt cô hướng vào anh, giọng nói bỗng khàn đi: “Nhìn anh, Mao Lệ, hãy nhìn anh! Xin em hãy tin, anh chưa bao giờ hối hận đã yêu em, mặc dù chúng ta cuối cùng không thể bên nhau, nhưng những ngày tháng vừa qua yêu em anh cảm thấy rất đủ đây, trong những lúc đau khổ nhất, anh cũng không tuyệt vọng. Mao Lệ, anh không thể cho em điều gì hết, nhưng em nói đúng, cùng dưới một bầu trời, chúng ta có thể nhìn thấy nhau, cho nên bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, bất luận em

nghe thấy gì, em nhất định phải tin, anh mãi mãi ở một nơi em không nhìn thấy nhưng luôn hướng về em, nếu em hạnh phúc, anh cũng hạnh phúc, anh sẽ mãi hướng về em, anh yêu em...”

Ba chữ này như dao cứa vào chỗ sâu nhất trong lòng Mao Lệ, mắt chợt nóng, nước mắt ứa ra, không nói được gì, chỉ im lặng nhìn anh.

“Mao Lệ!” Anh không thể chịu đựng cảnh này, ôm chặt lấy cô, nếu được ôm cô thế này mãi mãi, anh sẽ không buông, một đời một kiếp quá dài, anh không chờ được, anh chỉ cần một khắc ôm nhau thế này. Mao Lệ bật khóc, bất chấp khuôn mặt trang điểm, bất chấp người qua lại, cô khóc như đứa trẻ, khóc rất lâu mới từ từ đẩy anh ra, rút trong túi xách một vật gì nhỏ nhắn bằng kim loại, đặt vào lòng bàn tay anh: “Cầm lấy, vật về chủ cũ.”

Triệu Thành Tuấn cúi nhìn, là chiếc điện thoại di động, vỏ kim loại màu tro sẫm, kiểu dáng mấy năm trước. Anh nhận ra chiếc di động này, bàng hoàng ngược nhìn cô, môi run run: “Mao Lệ...”

“Từ nay mỗi năm sinh nhật em, anh có thể dùng chiếc máy này nhắn tin cho em.” Lốp phấn trên mặt cô đã tan hết, không còn lộng lẫy, nhưng vẫn mang nụ cười thảng thốt: “Em chờ anh.”

Mắt anh chợt đỏ, gật đầu lia lịa: “Được, được, anh sẽ nhắn.”

Cô bước tới ôm anh lần nữa, trên hè phố người người qua lại, nhiều ánh mắt đổ dồn vào họ, tưởng hai người là đôi tình nhân hạnh phúc gặp lại nhau, tha thiết ôm nhau. Thực ra họ biệt ly... Trên đời chưa có nỗi đau nào lớn hơn, tàn nhẫn hơn nỗi đau biệt ly, như cắt từng tắc ruột, hai đầu gối cô mềm nhũn không đứng được nữa. Cô đã quyết định, cô đã muốn đoạn tuyệt với quá khứ, ngay căn nhà ở ven biển Bắc Hải cũng không muốn giữ, cô đã làm được những gì cô có thể làm, nhưng lúc này cô bàng hoàng hiểu ra, thứ cô muốn đoạn tuyệt nhất lại là thứ khó đoạn tuyệt nhất trong đời, dường như cô không thể.

Đúng lúc đó cô đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe đua màu đỏ từ xa đang chậm chậm lướt về phía họ, Triệu Thành Tuấn đứng quay lưng lại không nhìn thấy, nhưng cô nhìn thấy. Thực ra chiếc xe đó vẫn đổ dưới tán cây gần ngã tư, lúc đầu chỉ thấy hơi quen nhưng cũng không chú ý, khi chiếc xe vòng lại phóng đến, ánh mặt trời từ kính xe phản ra vừa đúng chiếu vào mắt cô, một trận lóa mắt...

Triệu Thành Tuấn nói gì bên tai, Mao Lệ hầu như không nghe được.

Chiếc xe đó phóng mỗi lúc một nhanh, giống như bay đến. Có thể cho cô một chút thời gian nữa không? Cô còn có lời quan trọng nhất muốn nói với anh! Cô biết nếu lúc này không nói, đời này cô không còn cơ hội nữa, tình anh với cô sâu như biển, không có gì có thể báo đáp, ít nhất cũng có thể giúp anh gạt bỏ tiếc nuối trong lòng, đó không chỉ là tiếc nuối của anh, cũng là của cô.

“A Tuấn, em... em...” Cô lắp bắp, trợn mắt nhìn chiếc xe lao đến, không kịp rồi, đến bây giờ tất cả đều không kịp nữa rồi: “A Tuấn!” Cô thét lên, một giây, nhiều nhất là hai giây, cô bất ngờ dùng hết sức đẩy anh ra, Triệu Thành Tuấn không đề phòng, bị đẩy hất xa ra, ngã lăn trên đất, anh không biết cô lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, trợn mắt nhìn chiếc xe đua màu đỏ vụt qua trước mắt như một bóng ma, đâm thẳng vào cô, cô bay lên, như một chiếc lông vũ trắng muốt trong ánh nắng chói mắt, anh không biết cô lại nhẹ như thế, nhẹ nhàng như thiên sứ, tiếp đó là một âm thanh nặng nề, cùng tiếng hét chói tai, thời gian ngừng lại.

Nhìn từ xa chỉ thấy một đám trắng giữa đường.

Vừa rồi còn không có mây khách bộ hành, chớp mắt không biết từ đâu tràn ra nhiều người như vậy, họ chạy dáo dác ào đến như nước, nhanh chóng vây kín xung quanh.

“Mao Lệ...” Anh loạng choạng lao đến, giống như lao vào biển cả ồn ào, anh bế cô lên, cô đã không còn phản ứng gì nữa, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt vẫn còn ngấn nước mắt.

Một người nào đó đã gọi xe cấp cứu, anh kiểm tra khắp người cô, không thấy có vết thương, anh áp chặt cô vào ngực. Thời gian đã dừng lại rồi ư? Tại sao anh không nghe thấy gì hết, bên tai chỉ có tiếng gió ù ù, giữa ban ngày sao chỉ thấy tối đen... Một chất lỏng ấm nóng thấm vào ngực áo sơ mi của anh, anh cúi nhìn, một đám đỏ tươi trước ngực, tay anh giữ đầu cô, giờ tay nhìn, bàn tay đầy máu, anh vội bịt chặt gáy cô cô cầm máu.

Nhưng vô ích, máu trào ra càng nhiều, nhanh chóng thấm đẫm cả ngực áo anh, người anh đỡ đỡ, chỉ biết ôm chặt cô, gọi lạc giọng: “Mao Lệ... Mao Lệ...”

Khi được chuyển lên xe cứu thương, Mao Lệ có một lúc tỉnh lại, cơ hồ cô biết mình không ổn, ngoảnh mặt về phía Triệu Thành Tuấn, môi mấp máy, hình như định nói gì.

Triệu Thành Tuấn lao tới áp tai sát miệng cô, nhưng xung quanh quá ồn ào, tiếng cô lại quá nhỏ, anh hoàn toàn không nghe được gì, chỉ thấy miệng cô há ra rồi ngậm lại, mấy lần như thế, vẫn một khẩu hình như thế.

Cô muốn nói gì?

“Mao Lệ! Mao Lệ!” Triệu Thành Tuấn chạy theo chiếc xe cứu thương, hét gọi tên cô, nhưng cô đã nhắm mắt.

Bức thư gửi tương lai

Gió nhẹ nhẹ hát, biển ký ức xôn xao dậy sóng, ánh đèn trên bờ tỏa vào màn đêm phản ra những tia sáng màu tím ngắt, bay cao, bay cao, ánh sao chói lọi lấp lánh trên nền trời tím sẫm. Khi tiếng gió rào rạt bên tai, khi vô vàn vì sao rơi xuống, bức thư gửi tương lai giống như ánh

trắng thanh nhẹ nhàng bay lên, đánh thức những ký ức ngủ say của anh...

Mao Lê, em yêu dấu của anh, đêm nay một trời sao xán lạn, anh ngồi trong thư phòng viết cho em lá thư này, lòng anh rất đỗi bình yên. Thực ra rất có thể đây sẽ là bức thư cuối cùng anh viết cho em, coi như là di chúc. Viết sẵn bức thư này bởi vì anh sợ có một ngày anh đột ngột ra đi, không kịp nói với em lời giã biệt, như vậy có lẽ không lịch sự chút nào.

Hôm nay đã thổ huyết hai lần, buổi sáng còn ngất lịm trong phòng tắm, nằm hơn hai giờ trên nền đá lạnh mới tỉnh, anh thực sự không ổn rồi, đến phút này anh cũng không thấy sợ cái chết, với bệnh tình của anh, có thể sống đến hôm nay đã là hiếm hoi, anh đang ở khúc vĩ thanh của cuộc đời, lại còn có thể nồng nàn yêu một trận, anh chết không có gì hối tiếc. Anh đã thu xếp tất cả, sẽ ra đi không vương vẩn, như vậy là rất tốt. Mặc dù em vẫn hiểu lầm anh, nhưng anh tin nhất định có ngày em sẽ hiểu, cho nên anh sẽ không giải thích quá nhiều, bây giờ anh cảm bút cũng khó khăn, không còn đủ sức.

Em vẫn nói, anh nợ em một lời giải thích, thực ra cũng chẳng có gì đáng giải thích. Lễ Giáng sinh năm ngoái anh đột nhiên không liên lạc với em là bởi vì bệnh của anh bất ngờ tái phát, do căn bệnh đặc biệt, anh lại không muốn nằm viện ở bên đó, sợ bị em phát hiện, cho nên anh nhờ Peter đưa anh về thành phố Penang, trên đường ra sân bay anh đã gắng sức gọi điện cho em, anh đã nói dối em rằng anh phải về Penang có việc gấp. Em không biết, lúc đó mặt anh đầy nước mắt, không nói ra được, bởi anh không biết chuyến đi này có phải là ngày vĩnh biệt của hai ta. Anh hối hận đêm trước không ôm em nhiều hơn, hối hận không đưa em đi Hokkaido sớm hơn, có thể em không biết, trước đó anh đã chuẩn bị chu đáo một chuyến du lịch định tặng em làm quà Giáng sinh, đáng tiếc là không kịp, tất cả đều không kịp.

Anh trở về thành phố Penang làm một cuộc phẫu thuật, phẫu thuật này có thể không làm, nhưng nếu không làm, anh khó có thể bước ra khỏi phòng bệnh, bác sĩ dự đoán anh không sống được quá ba tháng. Nếu làm, còn có thể kéo dài sự sống, nhưng cũng có nghĩa lần sau nhập viện rất có thể phải đưa thẳng vào nhà vĩnh biệt. Henson, bác sĩ riêng của anh, trước khi đưa anh vào phòng phẫu thuật đã mấy lần hỏi lại anh, muốn anh tốt nhất khoan làm phẫu thuật này, trong ba tháng đó có thể anh ấy sẽ giúp anh tìm ra biện pháp điều trị tốt hơn, hơn nữa cũng đã có manh mối đầu tiên, nhưng anh kiên quyết muốn làm, bởi vì anh không cam tâm, anh còn muốn nhìn em nhiều hơn, ngộ nhỡ anh không chờ được ba tháng nữa, chẳng phải chúng ta mãi mãi chia lìa, anh rất sợ, anh không chịu được.

Sự việc là như vậy, anh ở lại Penang tĩnh dưỡng ba tháng, sau khi quay về Nam Ninh thì em đã ra đi, để lại cho anh một mẩu giấy. Em nói rằng may mà em chưa yêu anh, câu này gây vỡ anh đau khổ trăm lần hơn cái chết. Mao Lê, cuối cùng em vẫn không tin anh! Mọi lời anh nói với em buổi sáng hôm ấy sau khi nhìn thấy Dung Nhược Thành từ Hải Thiên Uyển đi ra, và cả những lời trước đó lúc nhìn em tiễn ông ấy ra khỏi căn hộ ở Nam Ninh, đều không đúng lòng anh, bởi vì lúc đó bệnh của anh lại tái phát, anh cứ nghĩ ít nhất anh cũng sống được hai tháng nữa, không ngờ ông trời vội mang anh đi như vậy, nhất định là kiếp trước, anh đã làm nhiều việc xấu, kiếp này bị báo ứng.

Lần đó anh trở về Penang chuẩn bị cho đại hội cổ đông, Henson đã nói thật với anh, anh không còn cơ hội làm phẫu thuật nữa, anh không thể sống qua mùa xuân năm tới, anh tuyệt vọng vô cùng! Anh là người ưa thể diện, không muốn em nhìn thấy bộ dạng sắp chết của anh, anh muốn giữ lại chút tự tôn cuối cùng đó trong mắt em, anh chẳng còn gì, chỉ còn lại chút tự tôn đó. Cho nên hôm ấy mượn chuyện Dung Nhược Thành anh đã ép mình nói ra những lời cay đắng đó, tha thứ cho anh, quả thật anh không thể tìm ra lý do nào để xa em, anh không biết em có tin những lời đó, nhưng Chương Kiến Phi đã tin, tình hình sau đó em cũng biết, anh ta thu mua công ty của anh, ép anh rời khỏi Nam Ninh, suốt đời không được quay lại.

Không, Mao Lê, anh sẽ không rời xa em, không rời xa thành phố này, chẳng nào cũng chết, anh mong có thể chết ở nơi gần em nhất, vì em anh đã yêu sâu sắc mảnh đất này, anh muốn được gửi thân ở đây. Anh đã tìm được một nơi rất tốt, không ai biết, đó là bí mật của anh. Còn Chương Kiến Phi, anh đảm bảo cuối cùng để anh ta không tìm thấy xương cốt của anh, anh muốn anh ta hối hận suốt đời! Mọi người đều phải trả giá cho việc mình làm, là anh em với nhau, anh ta lại không tin anh như vậy, sao anh phải cho anh ta nhìn thấy di thể của mình?

Nhưng bây giờ nghĩ lại, anh cũng không hận anh ấy bao nhiêu, chẳng qua anh ấy cũng vì yêu em, tình yêu có gì sai trái? Năm xưa, anh và anh ấy cùng quen em, nhưng anh không có can đảm theo đuổi tình yêu của mình. Gần đây anh thường nghĩ, nếu ngày đó anh có đủ can đảm, liệu có xảy ra kết cục hôm nay? Có thể em không biết, ngôi nhà tân hôn của em và Chương Kiến Phi là do anh thiết kế, hỏi ở trường Cambridge anh học kiến trúc, Chương Kiến Phi gọi điện nhờ, anh không thể chối từ.

Em yêu dấu, khi em bước vào ngôi nhà anh thiết kế cho em, em có biết mỗi chi tiết trong đó đều ẩn chứa tình yêu anh dành cho em, như tấm

trần trong phòng ngủ, anh đã thiết kế sao cho có thể đóng mở, mỗi khi mở ra, em có thể nhìn thấy sao trời lung linh, mỗi vì sao đều là món quà anh gửi tặng em. Còn cả ban công lộ thiên ở phòng khách, anh cố ý thiết kế để mặt ban công hướng về thành phố Penang, khi em đứng trên đó nhìn ra, có lẽ anh cũng đang ở chân trời phía đó nhìn em, mặc dù chúng ta không thấy nhau, nhưng cùng dưới một bầu trời, nhất định ánh mắt chúng ta có lúc gặp nhau! Anh đã dùng cách của mình để bộc lộ tình yêu với em, đáng tiếc là em không biết.

Trong những ngày dưỡng bệnh, anh vô cùng cô đơn và buồn nản, luôn nhớ lại những chuyện đã qua, luôn nhớ lại lần đầu tiên gặp em. Lúc đó dự án S&T xây dựng cảng Phòng Thành do công ty anh đầu tư đã được phê chuẩn, anh và trợ lý Peter đến Nam Ninh giám sát thi công, lưu lại hai, ba tháng ở Nam Ninh, Bắc Hải, Phòng Thành. Thời gian đó rất bận, bọn anh vừa phải đảm bảo công trình thi công đúng tiến độ, vừa phải chuẩn bị thành lập chi nhánh của Bắc Vũ ở Trung Quốc, anh đặt trụ sở chi nhánh ở tòa nhà Địa Vương, bởi vì tòa nhà đó cao nhất, gần bầu trời nhất, gần em nhất.

Anh thường ngồi ở quán trà đối diện nhà xuất bản của em, nhìn em lái xe đi về, lòng yên tĩnh lạ thường, cảm giác kỳ diệu lạ thường, trước khi nhìn thấy em, mỗi khi mơ tưởng gặp em, lòng anh muốn vằn vác nức, sau khi nhìn thấy rồi lại yên tĩnh như vậy. Anh biết rõ giờ đi làm hàng ngày của em, biết khi nào em rửa xe, khi nào cùng đồng nghiệp sang nhà hàng đối diện ăn trưa. Nhiều lần anh ngồi bên cửa sổ tầng hai quán trà nhìn em, có lần thậm chí anh đã vào nhà hàng “cùng ăn trưa” với em, anh ngồi ở góc khuất nhất trong đó.

Có lần anh đã lái xe theo em về căn hộ của em, nhất định em không biết, hồi đó anh thuê nhà cùng khu chung cư với em, tòa nhà của anh đối diện căn hộ của em. Anh đã nhìn thấy ban công và cửa sổ phòng em, khóm nhài em trồng mấy ngày tưới nước một lần anh đều biết, hoa nhài trắng muốt hương nồng nàn, vào những buổi tối có gió, thậm chí anh có thể ngửi thấy mùi hương của nó. Có lẽ do buồn, em thường đi chơi vào buổi tối, rất muộn mới về, có lúc còn uống say, trông em rất không vui. Có một tối em lại uống say, vừa lúc đó anh trở về, thấy em cúi xuống cạnh khóm hoa dưới tầng nân, anh dùng xe chạy đến đỡ em, đưa khăn tay cho em, em còn cảm ơn anh, nhưng có lẽ là em không nhớ, bởi vì hai hôm sau chúng ta gặp nhau ở cổng chung cư, em ngẩng đầu nhìn rồi đi qua, đúng là không nhớ ra anh. Khi công trình ở Nam Ninh hoàn tất giai đoạn đầu, anh không thể không trở lại Penang, hôm ra đi, anh đứng mãi dưới căn hộ của em.

Trở về Penang không lâu, trong tư liệu do Peter thu thập anh phát hiện cái tên Mickey của em trên MSN, anh lập tức tham gia nhóm bạn mạng của em, anh vào nick MSN của em, xem thông tin cá nhân trên đó, biết em có nhà cho thuê, ngoài thông tin còn có ảnh chụp bên ngoài và nội thất căn nhà, vừa liếc qua anh đã biết đó chính là Hải Thiên Uyển, căn nhà tân hôn năm xưa anh thiết kế cho em... Đúng, tất cả đều diễn ra theo kế hoạch, anh đúng là có âm mưu tiếp cận em, nhưng không ác ý, chỉ là không muốn đời mình để lại niềm tiếc nuối lớn như vậy. Thực ra từ sau khi em và Chương Kiến Phi ly hôn, trong ba năm anh luôn do dự có nên đi gặp em, nhưng vẫn không có can đảm. Henson khích lệ anh ít nhất cho em thấy tình cảm đó của anh. Anh không cầu mong có kết quả, không cầu em báo đáp tương đương, chỉ muốn em biết, trên đời có một người yêu em như mạng sống của mình.

Mao Lệ, từ đáy lòng anh muốn yêu đến tận cùng, đáng tiếc ông trời không ủng hộ, chúng ta đời này không có duyên, cuối cùng kết thúc thảm hại như vậy, thực khác xa hy vọng ban đầu của anh. Sự đã thế, anh không trách em. Xin lỗi, em yêu. Nhưng anh vẫn muốn nói, bất luận tương lai em gặp ai, nhất định em phải từ bỏ mọi nghi ngại trong lòng để yêu, tin vào tình yêu cần có can đảm hơn yêu đơn thuần, em và anh rốt cuộc là do duyên mỏng, em không tin tình yêu của anh, nhưng nếu một người luôn nhìn thế giới với con mắt hoài nghi sẽ không hạnh phúc, Mao Lệ, anh hy vọng em có thể hạnh phúc, cho nên anh hy vọng em có thể tin tình yêu, tin bản thân mình.

Anh vừa nhận được tin, kẻ thù của anh là Chương Thế Đức đã qua đời ở Penang, anh cũng rất bình tĩnh, đến bây giờ yêu và hận đều bị gió cuốn đi, tất cả đều không quan trọng nữa, tất cả!

Buổi chiều anh ra ngoài, đi bộ đến nhà xuất bản của em. Nhìn thấy cửa sổ phòng làm việc của em, anh mỉm cười. Anh cảm thấy kết thúc như vậy cũng không tồi, chúng ta từng yêu nhau nồng nàn như vậy, khi anh ra đi, em lại có cuộc sống mới, cho nên anh mới yên tâm ra đi, cảm ơn em đã ở bên anh trong đoạn cuối cuộc đời.

Ảnh viện đối diện nhà xuất bản thu hút chú ý của anh, làm anh nhớ đến bộ phim đã từng xem, trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ, một ý nghĩ đặc biệt. Anh đi vào đó, yêu cầu chủ hiệu chụp cho anh một bức di ảnh. Ông ta tưởng anh đùa, nói mãi mới tin. Ông ta nhiệt tình đích thân cầm máy, bảo anh mỉm cười nhìn vào ống kính, nhưng anh không thể nào cười được, vậy là ông ta nói: “Anh cứ coi ống kính này là người anh yêu nhất, hãy mỉm cười với cô ấy.”

Lời ông ta rất hữu ích, anh nhìn ống kính lạnh lùng trước mắt in hình khuôn mặt mình, những kỷ niệm với em ào về như nước, anh nghĩ anh đã cười ông chủ hiệu cũng nói anh đã cười, chỉ có điều nụ cười đó về sau đọng cứng trên mặt anh, mãi không tan, anh cười đến nỗi cơ mặt run lên, nước mắt ứa ra.

Chụp xong anh nêu một yêu cầu nhỏ, hy vọng ông ta có thể phóng to bức ảnh của anh để trong tủ kính trước cửa hiệu, bức ảnh nhất định phải hướng về nhà xuất bản đối diện, không cần quá to, để một góc cũng được. Ông chủ hỏi tại sao, anh nói cô gái anh yêu từng làm việc ở tòa nhà đối diện, anh hy vọng hàng ngày có thể nhìn thấy cô ấy đi về... Ông ta nghe vậy mắt đỏ hoe, nắm tay anh mãi.

Mao Lệ, em yêu dấu của anh, hãy tin rằng anh luôn chờ em, anh biết em nhất định trở về, anh tin. Chỉ cần em xuất hiện ở bên kia đường, ánh mắt anh nhất định xuyên qua tấm kính dày trên người em, nếu em hạnh phúc, anh cũng hạnh phúc.

Không biết bức ảnh của anh có thể để trong tủ kính bao lâu, ông chủ nói chỉ cần hiệu ảnh còn, ông sẽ mãi để ảnh của anh trong tủ kính, cho đến vĩnh viễn, nhưng trên đời làm gì có vĩnh viễn, ngoài tình yêu.

Khi anh ra khỏi cửa hiệu, ông chủ tiễn anh ra tận ngoài đường, anh ngoái đầu mỉm cười vẫy tay với ông, nắng chiều rất đẹp, lá cây xanh óng ánh ven đường, nắng lung linh nhảy múa trước mắt, trong chớp mắt, sự sống của anh đã trở thành một dạng vĩnh hằng khác. Mao Lệ, anh chưa bao giờ hối hận đã yêu em. Mong em bảo trọng, đừng cố chấp, nếu sau này gặp được người yêu em, hãy trân trọng tình yêu đó. Hãy nhớ, tình yêu cần can đảm hơn yêu, em yêu dấu, đã tin chưa?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Bắc Hải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: end

Cuộc đời anh chẳng còn gì, ít nhất vẫn còn chút tự tôn.

— “Cổ tích mùa thu” —

Mưa rả rích suốt ngày, đến tối vẫn không ngớt, trái lại dường như mỗi lúc càng to hơn, Nam Ninh hàng năm vào mùa này thường mưa rất nhiều. Một đêm yên tĩnh như vậy, nước mưa gõ vào cửa kính, rả rích ngoài cửa mãi không thôi, trong phòng không khí rất ẩm, khiến lòng người càng thêm sầu muộn, không biết thời tiết u ám này đến bao giờ mới chấm dứt.

Chương Kiến Phi ngồi dưới ánh đèn, như một pho tượng. Thường nói con người có ba hồn bảy vía, anh bây giờ chỉ có mỗi cái vỏ ngoài trống không. Luôn muốn ngăn cản bi kịch này, muốn để cô tránh xa những tổn thương, muốn cô được bình an hạnh phúc. Cuối cùng..

Tất cả như con ác mộng, nếu là mộng thì tốt, tỉnh lại là không sao, họ đều bình an, dẫu cãi nhau, dẫu tức giận, dẫu chán ghét cũng dễ sống hơn bây giờ, sống không bằng chết. Khi cãi nhau gay gắt nhất, khi Triệu Mai hoàn toàn mất kiểm soát, anh đã cho rằng, thật tồi tệ, không còn gì tồi tệ hơn, đâu ngờ sự thể còn thảm khốc hơn mọi tưởng tượng của anh.

Bệnh viện đã ba lần thông báo tình trạng nguy kịch của Mao Lệ, cô bị thương rất nặng, đã sáu ngày từ khi xảy ra sự việc, cô vẫn hôn mê trong phòng cấp cứu, người nhà đều trực ở bệnh viện, nghe nói mẹ cô bị ngất, bây giờ vẫn đang điều trị, người rất yếu, nếu Mao Lệ không tỉnh lại, e rằng bà cũng khó qua khỏi. Cha và anh cô từ Thượng Hải đến, Chương Kiến Phi sợ không dám đối diện với họ, cho nên anh chỉ có thể tranh thủ vào thăm cô lúc họ không có mặt. Mỗi lần đến bệnh viện anh đều gặp Dung Nhượng Thành, cấp trên của Mao Lệ. Ông ta ngồi một mình trên ghế ngoài phòng cấp cứu, mới bấy lâu trông ông đã tiêu tụy, già hẳn đi, đáng dờ dẫm, như không bận tâm gì hết. Sở dĩ Chương Kiến Phi nhận ra ông là bởi vì sau lần Triệu Mai đến nhà xuất bản gây chuyện âm ỉ, anh đã đến tận nơi xin lỗi với tư cách là gia quyến, người tiếp anh là Dung Nhượng Thành.

Ấn tượng của anh về con người này rất tốt, nho nhã, ôn hòa lịch thiệp, lúc đó anh đã nghĩ, Mao Lệ được làm việc dưới quyền người này quả là may mắn, bởi vì anh có thể nhận ra ông ta rất thiện cảm với cô, luôn miệng nói Mao Lệ vô tội, nhất định là do hiểu lầm, còn lo lắng sợ cô bị sốc vì chuyện này, vân vân. Về sau qua Triệu Thành Tuấn được biết có tin đồn về quan hệ giữa ông và Mao Lệ, Chương Kiến Phi không hề nghi ngờ tình cảm của người đàn

ông này đối với cô, chỉ có điều tình yêu không phải một người muốn là có được, đạo lý hiển nhiên như vậy nhưng biết bao người đau khổ rơi vào vòng luẩn quẩn đó lại không hiểu, ví như Triệu Mai.

“Các cậu xác định đúng là vợ tôi?” Chương Kiến Phi nhắm mắt, dựa vào thành ghế sofa phòng làm việc, anh chỉ mong đó là cơn ác mộng.

Mấy thuốc cấp bồi rồi đứng trước mặt anh, nhìn nhau không dám nói.

Sau khi Triệu Mai lao xe đâm Mao Lệ, tối qua đã đến sở cảnh sát tự thú. Mặc dù khi Chương Kiến Phi nhìn thấy chiếc xe đua màu đỏ quen thuộc qua đoạn băng ghi hình của cảnh sát, anh cũng thoáng nghi ngờ Triệu Mai, nhưng thâm tâm vẫn hy vọng đó chỉ là trùng hợp. Loại xe như thế ở Nam Ninh đâu phải chỉ có một hai chiếc, Triệu Mai không có gan làm chuyện đó... Sau khi được tin người gây ra tai nạn đã ra tự thú, anh thậm chí không dám đi xác nhận, chỉ phải trợ lý tìm hiểu tình hình. Mặc dù đã có chuẩn bị về tâm lý nhưng tin do trợ lý đưa về vẫn khiến anh sốc nặng, trợ lý Dương Kiếm nói: “Đúng là phu nhân đã ra tự thú, cảnh sát nói, phu nhân rất bình thường.”

Chương Kiến Phi cúi đầu, ôm ngực, chìm trong tuyệt vọng đau đớn tưởng có thể chết đi, anh lập đi lập một câu: “Tại sao lại như thế? Tại sao... Cô ta điên rồi, cô ta nhất định đã phát điên! Chính tôi đã khiến cô ta phát điên, chính tôi, tất cả là tại tôi!”

“Chủ tịch... có cần cử luật sư tới đó?”

Chương Kiến Phi nghệt thờ xua tay: “Các cậu đi xử lý.”

“Vâng, chúng tôi sẽ thu xếp.” Dương Kiếm ra hiệu cho mấy người xung quanh, lại nói tiếp: “VẬY CHÚNG TÔI ĐI ĐÂY, TÔI BẢO LÁI XE ĐỢI CHỦ TỊCH DƯỚI NHÀ, KHI NÀO CHỦ TỊCH CẦN ĐI GỌI ĐIỆN CHO ANH TA.”

Mọi người ra hết, văn phòng lập tức rơi vào yên lặng.

Không có ai, cuối cùng Chương Kiến Phi đã có thể khóc tự nhiên, vừa khóc vừa gọi Mao Lệ: “Mao Mao, Mao Mao...” Anh ấn tay vào ngực, cảm giác trong đó có một lỗ hổng, máu phun ra, đã nhiều năm, anh không dám gọi tên cô, dù trong mơ hay ngoài đời, anh đều không dám, bởi vì cô đã không còn là của anh, nhưng anh vẫn một lòng quan tâm đến cô, từ xa bảo vệ cô, không ngờ sự thể lại ra thế này.

Điều khiến anh không thể nào tha thứ cho mình là, lúc đầu anh đã nghi ngờ Triệu Thành Tuấn, bởi anh vẫn không tin lắm Triệu Thành Tuấn thật lòng yêu Mao Lệ, mặc dù bề ngoài anh nói anh tin, nhưng trong lòng vẫn cảnh giác với Triệu Thành Tuấn, đó cũng là lý do anh kiên quyết ép Triệu Thành Tuấn trở về Penang. Bởi theo anh hiểu, Triệu Thành Tuấn là người không dễ bỏ qua, ra tay tuyệt tình, không được thì phá, cho dù ngọc nát gương tan cũng không cho đối phương đường sống, đó là cá tính trước nay của Triệu Thành Tuấn.

Lúc đó khắp người Triệu Thành Tuấn toàn máu, nhưng lại không thanh minh cho mình, chỉ đỏ mắt, hỏi anh mấy lần: “Anh khẳng định là tôi làm ư?”

“Không phải cậu thì ai?” Chương Kiến Phi cắn giận: “Tôi không tin đó là rui ro, cũng không tin cậu đã dứt tình với Mao Lệ, cậu không muốn cô ấy yên ổn, cho đến chết cậu cũng không muốn để cô ấy yên.”

“VẬY TÔI CHẴNG CÒN GÌ ĐỂ NÓI.” Triệu Thành Tuấn dựa vào tường cười chua chát, nước mắt chảy dài: “Đằng nào xưa nay anh cũng chưa từng thực sự tin tôi, đó chính là bi kịch của tôi, cuối cùng cũng là bi kịch của anh, Chương Kiến Phi, nhất định có ngày anh hối hận vì câu nói hôm nay.”

Sau đó Chương Kiến Phi không nhìn thấy Triệu Thành Tuấn ở bệnh viện nữa, càng khiến anh thêm nghi ngờ, chỉ do mấy ngày nay bận lo lắng công việc điều trị của Mao Lệ và an ủi người nhà cô, không có thời gian rồi, mãi đến khi có tin Triệu Mai ra tự thú, anh mới ý thức được anh đã không lường hết sự điên cuồng của Triệu Mai, đồng thời cũng nhận ra có lẽ anh đã hiểu lầm Triệu Thành Tuấn, phán đoán của anh đã sai.

Khi sự thật đã phơi bày, Chương Kiến Phi vô cùng bất an, gọi điện cho Triệu Thành Tuấn mấy lần, không có người nhận. Trong buổi tối trước hôm nhận được tin Triệu Mai tự thú, thực ra anh vẫn còn gặp Triệu Thành Tuấn, lúc đó anh vừa từ bệnh viện trở về nhà, Triệu Thành Tuấn đứng đợi anh dưới tầng trệt, mặc chiếc áo sơ mi đen rộng, do quá gầy, cơ thể đặc biệt mảnh khảnh.

“Sao cậu đến đây?” Lúc đó anh hơi cau mày.

“Chẳng có nơi nào để đi, đành đến đây.” Trước câu nói lạnh lùng của Chương Kiến Phi, Triệu Thành Tuấn lại tỏ ra vui vẻ, vì là buổi tối, đèn dưới tầng trệt lờ mờ, anh không nhìn rõ mặt Triệu Thành Tuấn, chỉ cảm thấy hình như cậu ta còn cười.

Đã đến nước này vẫn còn cười được! Chương Kiến Phi càng bức: “Không có nơi nào đi thì đến đây à? Cậu biết rõ tôi không muốn nhìn thấy cậu!”

Lúc đó Triệu Thành Tuấn châm thuốc hút, đầu điều thuốc lập lòe lúc sáng lúc tối, hình như đây tâm tư. Anh nhả một làn khói dài: “Yên tâm, sau này anh muốn nhìn thấy tôi cũng không thấy đâu.”

Chương Kiến Phi tưởng anh nói trở về Penang thì khó gặp nhau: “Cậu chỉ về Penang đâu có đi chết, sao tôi không gặp được? Cậu về đi, chuyện bây giờ vẫn chưa điều tra rõ ràng, cậu cũng không thể chứng minh cậu trong sạch, bất luận có phải cậu làm hay không, tôi chỉ xin cậu tránh xa Mao Lệ!”

Triệu Thành Tuấn búng tàn thuốc, vẻ tự lự: “Chương Kiến Phi, nếu có kiếp sau anh có còn muốn làm anh em với tôi không?”

“Không!” Chương Kiến Phi trả lời ngay: “Kiếp này tôi đã chịu đủ, kiếp sau xin cậu để tôi yên thân, cậu và Triệu Mai không ai để tôi yên.”

Câu nói đã quá rõ ràng, cả người anh chấn động, sững sờ nhìn Chương Kiến Phi, giống như đang mơ...

Lặng lẽ nhìn hồi lâu, Triệu Thành Tuấn cơ hồ lại cười: “Anh hận tôi thế sao? Có lẽ chưa bao giờ anh tin tôi, đúng không? Kiến Phi, trên đời này người không hiểu tôi nhất lại chính là anh.”

“Thôi, thôi, không nói mấy thứ vô dụng đó, bây giờ tôi rất mệt, có chuyện gì để sau.” Chương Kiến Phi hoàn toàn không muốn tiếp chuyện, xua tay định lên cầu thang.

“Kiến Phi, anh có nhớ tôi không?” Triệu Thành Tuấn đột nhiên hỏi từ phía sau,

Chương Kiến Phi quay người, nhìn anh không hiểu: “Hôm nay cậu làm sao thế, tôi thực sự rất mệt. Cậu xem, sắc mặt cậu cũng rất kém, về nghỉ đi. Chuyện Mao Lệ...” Anh dừng lại, giọng đã dịu đi: “Tôi cũng hy vọng cậu không liên quan, ngày mai tôi sẽ đi xem băng ghi hình ở chỗ cảnh sát, tôi sẽ giải thích với người nhà Mao Lệ, mọi người đều mệt rồi, thực sự không chịu được giày vò hơn nữa, A Tuấn, dừng lại ở đây thôi.”

“Nhưng tôi sẽ nhớ anh.” Triệu Thành Tuấn như không hiểu lời anh, vẫn nói: “Cho dù anh không tin tôi, cho dù kiếp sau anh không muốn làm anh em với tôi, nhưng tôi vẫn sẽ nhớ anh, cũng như với Mao Lệ, cô ấy không yêu tôi, tôi vẫn nhớ cô ấy, tình cảm đó đã đi vào máu thịt tôi, cho dù tôi chết, máu cô đông lại, tình cảm đối với hai người vẫn còn.”

Anh lại nói: “Thực ra tôi không tin có kiếp sau, nhưng bây giờ tôi rất muốn tin là có, như thế tôi có thể lựa chọn cuộc đời mình ở kiếp sau, ít nhất tôi cũng sẽ lựa chọn cùng dòng máu với anh... Hèn quá phải không, anh đã không cần, tôi vẫn bám lấy anh, ai bảo tôi với anh từ nhỏ đã ở bên nhau, tôi không dứt được tình lưu luyến.”

“Nếu có kiếp sau, tôi sẽ lựa chọn sinh ra trong cùng một gia đình với anh, cùng cha mẹ với anh, chúng ta là anh em ruột thực sự, bởi vì trên đời mọi thứ đều có thể dứt bỏ, duy chỉ có tình ruột thịt là không thể, giống như tôi và Triệu Mai, mặc dù có lúc tôi tức muốn giết nó, nhưng tôi và nó vẫn là anh em ruột thịt, điều này vĩnh viễn không thể thay đổi.”

“Nếu giữa chúng ta có quan hệ ruột thịt hoặc là anh biết chúng ta cùng huyết thống, liệu anh có nghĩ về tôi hoang đường như vậy? Liệu anh có tin tôi? Kiến Phi, mặc dù tôi vẫn cho rằng tình cảm giữa chúng ta còn hơn ruột thịt, nhưng tôi và anh đều không thể phủ định, chúng ta coi trọng nhất tình ruột thịt, cho nên trước giờ anh luôn biết rõ Chương Thế Đức là người thế nào, vẫn bệnh vực ông ta, chỉ vì anh và ông ta cùng huyết thống.”

Lúc đó Triệu Thành Tuấn đứng dưới bóng cây bên bồn hoa, nửa khuôn mặt khuất trong bóng tối, ánh trăng lọt qua kẽ lá nhảy nhót trên vai anh, những đốm sáng trong và lạnh, còn nửa mặt bên này được ánh trăng soi lại nhìn thấy ngấn nước mắt: “A Tuấn...” Chương Kiến Phi nhìn anh, cơ hồ động lòng trắc ẩn, chậm chậm bước xuống cầu thang, bước đến vỗ nhẹ vai anh: “Tôi luôn coi cậu là em, luôn luôn.” Anh chỉ có thể nói một câu như vậy.

“Vậy anh có thể ôm tôi không, tôi sắp đi rồi.” Triệu Thành Tuấn đột nhiên cười, dang tay ra, xưa nay anh không phải là người đa cảm, luôn giấu kín tình cảm trong lòng, nhưng phút này anh chỉ muốn một cái ôm, giống như ngày trước, những lúc vui họ thường ôm nhau một cái. Nhưng từ khi xảy ra mâu thuẫn, đã lâu không đến gần nhau, xa lạ đến xót xa, tình anh em thân thiết đã bị thời gian cuộc đời xóa sạch trơn, còn lại bây giờ chỉ là ánh mắt nhìn nhau không nói.

Chương Kiến Phi lòng rối ren quả thực không có hứng thú: “Sao cậu lại nghĩ ra trò đó, về đi về đi, muộn rồi, đợi Mao Lệ ổn định tôi sẽ nói chuyện với cậu, bất luận chân tướng sự việc thế nào tôi cũng phải nói chuyện với cậu.”

Nhưng không còn cơ hội nữa, về sau Chương Kiến Phi cảm giận bản thân tốt độ đã lạnh lòng từ chối yêu cầu của Triệu Thành Tuấn, cậu ta chỉ cần một cái ôm mà thôi, tại sao không cho, không còn cơ hội nữa, suốt đời này không còn cơ hội nữa...

Bởi vì hai ngày sau, anh được tin Triệu Thành Tuấn đột nhiên mất tích.

Người đầu tiên báo tin đó với anh là trợ lý Dương Kiếm, anh ta hỏi anh: “Chủ tịch, ông có biết tin tức của Triệu tiên sinh? Hôm qua Peter đến công ty hỏi thăm tin về Triệu tiên sinh, nói là có chuyện gấp nhất định phải gặp anh ta.”

“Tôi cũng đang cần tìm, tôi cần xin lỗi cậu ta, tôi đã hiểu lầm cậu ta.” Khi nói như vậy Chương Kiến Phi khổ tâm vô cùng, sau buổi tối Triệu Thành Tuấn nói chuyện dưới lầu với anh, anh không gặp lại nữa, hôm đó anh đã gạt mình bởi bộ dạng của Triệu Thành Tuấn, gương mặt trắng bệch đáng sợ, gầy rộc bất thường, chắc chắn là lại ốm, lúc này nghe nói Peter cũng không biết tin tức, anh đột nhiên ý thức ra sự nghiêm trọng của vấn đề: “Peter cũng không biết cậu ta ở đâu sao?”

“Vâng, anh ta nói đã tìm Triệu tiên sinh mấy ngày, không tài nào liên lạc được.”

“Sao có thể? Chúng ta lập tức đi tìm!”

“Vâng!” Dương Kiếm đang định quay ra thì Peter xin gấp, còn mang theo một người, một người đàn ông vận comlê màu xám, đeo cà vạt lụa, kính giọng vàng, chỉnh tề nho nhã, khuôn mặt hiền hậu. Peter giới thiệu đó là Henson, bác sĩ riêng của Triệu Thành Tuấn, Chương Kiến Phi giật mình, bác sĩ riêng?

Henson nhắc nài kể chi tiết bệnh sử của Triệu Thành Tuấn từ khi bị thương hồi du học ở Anh quốc, đến khi vết thương tái phát lúc trở về Penang dẫn tới nhiều bệnh cùng phát, được Henson hỗ trợ đã làm phẫu thuật hai lần, lần phẫu thuật gần nhất là vào Giáng sinh năm ngoái, khi phải phẫu thuật có nghĩa bệnh đã đến giai đoạn không thể kiểm soát... Chương Kiến Phi sửng người, anh vẫn biết sức khỏe Triệu Thành Tuấn không tốt, từ nhỏ đến lớn luôn phải tiêm, uống thuốc, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. Anh bàng hoàng nhìn Henson, như bị sét đánh trên đầu, người đồ dẫn, mặt trống rỗng như không hiểu lời Henson, không, không phải thế, đó là giấc mơ, nhất định là giấc mơ!

Henson nhìn anh, lắc đầu: “Anh có thể không tin, nhưng đó là sự thật, sức đề kháng của anh ấy vốn đã có vấn đề, chứng bệnh thiếu sức đề kháng chỉ

cần điều trị thỏa đáng dù không thể trị tận gốc, nhưng không đến nỗi nguy hiểm tính mạng. Anh ấy chủ yếu là quá mệt, cơ thể không được nghỉ ngơi đầy đủ, vậy là bệnh ngày càng diễn biến xấu, cuối cùng phát triển đến giai đoạn không thể khống chế. Bệnh này không phổ biến, Brant có thể sống đến giờ cũng coi là kỳ tích, tôi nghĩ ngày xưa cha mẹ anh ấy hẳn đã hao tổn nhiều tâm huyết vì bệnh tật của anh ấy. Tôi là bác sĩ của Brant, hơn ai hết tôi hiểu nỗi khổ của bệnh này, mỗi năm hai ba lần viêm phổi, nhẹ thì sốt ho, nặng thì nôn ra máu, hôn mê, vì vậy Brant phải định kỳ truyền vào cơ thể chất miễn dịch thay thế điều trị, hiệu quả không tốt lắm. Về sau tôi tìm giúp anh ấy thuốc uống, có thể duy trì chức năng cơ bản của cơ thể, nhưng thuốc đó có tác dụng phụ, dùng lâu dài sẽ có hại đối với các cơ quan khác của cơ thể, tôi đã nhiều lần cảnh báo Brant cần khống chế lượng thuốc, nếu không coi như tự sát, nhưng anh ấy bỏ ngoài tai... Tôi hiểu Brant, anh ấy rất hiếu thắng, nhất định không chịu bộc lộ yếu điểm trước mặt mọi người, cũng rất ghét sự thông cảm an ủi, cho nên anh ấy giữ kín bệnh, anh ta nói, cho dù chết cũng muốn chết một cách đường hoàng ở một nơi không có ai làm phiền, điều này khiến tôi rất lo lắng...”

Cơ mặt Chương Kiến Phi đột nhiên giật mạnh, ánh mắt tối sầm, giọng run run: “Tình hình cậu ấy bây giờ... bây giờ cậu ấy thế nào?”

“Rất tồi tệ. Lần phẫu thuật sau cùng đó là giới hạn cuối cùng của cơ thể anh ấy, một khi tái phát là ra đi, tôi vội đến đây là bởi vì tôi mất liên lạc với anh ấy, điều này rất bất thường, trước đây mỗi khi cơ thể có vấn đề là Brant gọi điện cho tôi nói rõ tình hình. Bởi vì bệnh viện của tôi đang tiến hành nghiên cứu trị liệu liên quan, Brant là bệnh nhân đặc biệt, tôi cần theo dõi sát tiến triển của bệnh để có những tư liệu mới nhất, anh ấy cũng đồng ý phối hợp với nghiên cứu của tôi, hy vọng những người cùng mắc bệnh sớm có ngày được giải thoát, còn tôi cũng hứa giữ bí mật, cho nên chúng tôi chưa bao giờ mất liên lạc, cho dù cả thế giới không tìm thấy anh ấy, anh ấy vẫn cho tôi biết mình ở đâu, đó là quy ước của chúng tôi, nhưng bây giờ tôi không tìm thấy anh ấy. Hôm nay tôi đến đây không chỉ vì lo cho tình hình của Brant, mà còn có một tin rất quan trọng báo cho anh ấy, qua nỗ lực chung của tôi và cơ quan nghiên cứu Mỹ, chúng tôi đã tìm ra phương án điều trị mới, chính là dùng kỹ thuật cấy ghép tế bào gốc dị thể, sau khi cấy ghép cơ thể sẽ xảy ra quá trình tự đào thải, có thể trị tận gốc căn bệnh, hơn nữa tôi đã tìm được tế bào gốc tương thích để cấy ghép cho Brant, nhưng hiện nay chúng ta không tìm thấy anh ấy, nếu việc điều trị tiếp tục trì hoãn sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

Henson không nói, chỉ khẽ thở dài.

Chương Kiến Phi đứng bật dậy: “Tôi đã cử người đi tìm, tôi sẽ đích thân đi! Nhất định tìm được cậu ấy!” Nói xong anh vội vã đi ra cửa, giống như Triệu Thành Tuấn đang đợi anh ở dưới nhà.

Peter gọi lại: “Chương tiên sinh bình tĩnh, những nơi có thể tìm chúng tôi đã tìm cả rồi, không có dấu vết của anh ấy.” Nói rồi anh ta nhìn Chương Kiến Phi, vẻ đắn đo: “Thực ra, tôi đã muốn nói chuyện với Chương tiên sinh từ lâu, nhưng e ngại thân phận, lời tôi nói chưa chắc tiên sinh đã tin. Hôm nay tôi đến, ngoài hỏi thăm tin tức Triệu tiên sinh, còn có chuyện rất quan trọng muốn nói với ông, Triệu tiên sinh không cho tôi nói, nhưng tôi thấy vẫn nên nói thì hơn.”

“Chuyện... chuyện gì?” Chương Kiến Phi chỉ thấy người phát run, ngay hăm dưới cũng run lập cập, nhưng anh lập tức nhận ra đây không phải là lúc hoảng loạn, anh nhất thiết phải bình tĩnh, nhất thiết phải bình tĩnh, anh chậm chậm ngồi vào sofa, hít sâu một hơi, ra hiệu cho Peter: “Anh nói đi.”

Peter dăm dăm nhìn anh, ánh mắt buồn rầu: “Ông luôn hiểu lầm Triệu tiên sinh, chuyện này ông có biết không?”

“Có... có thể có một số hiểu lầm, tôi rất áy náy tự trách mình, chuyện tai nạn của Mao Lê hoàn toàn không liên quan đến cậu ấy...” Chương Kiến Phi nói xong nghẹn ngào: “Bây giờ lòng tôi rối loạn, không biết làm thế nào, không biết làm thế nào cầu xin cậu ấy tha thứ.”

Peter thở dài: “E là điều ông biết chỉ là một góc của núi băng, Chương tiên sinh. Sở dĩ tiên sinh hiểu lầm Triệu tiên sinh vẫn là bởi vì tiên sinh không hiểu anh ấy lắm, có lẽ tiên sinh cho là mình rất hiểu, hai người là anh em, nhưng Chương tiên sinh, tôi nghĩ trên đời người không hiểu anh ấy nhất e chính là tiên sinh.”

Chương Kiến Phi sững người nhìn anh ta...

“Trước tiên nói về chuyện của tiểu thư Mao Lê, ngay từ hồi du học ở Anh quốc, Brant đã thích tiểu thư Mao Lê, chuyện này ông có biết không? Anh ấy luôn giữ ảnh Mao tiểu thư bên người, giữ đến ngày nay. Vốn dĩ có thể đường hoàng theo đuổi Mao tiểu thư, nhưng vì tiên sinh cũng thích cô ấy, nên Brant đành để trong lòng, mãi đến khi tiên sinh và Mao tiểu thư ly hôn đã ba năm, được Henson tiên sinh khích lệ, anh ấy mới đến Nam Ninh, đi gặp Mao tiểu thư. Tại sao phải đợi ba năm sau khi Mao tiểu thư trở về cuộc sống độc thân anh ấy mới đến, ông có biết nguyên nhân?”

Henson hắng giọng nói thay Peter: “Bởi vì hồi đó bệnh của Brant tái phát đã không thể khống chế, tôi dự đoán Brant không sống quá hai năm nữa, cho nên khích lệ anh ấy đi thổ lộ với cô gái anh ấy thầm yêu, ít nhất cũng cho cô ấy biết tình cảm của mình, cuộc đời chỉ có một lần, tôi không muốn Brant phải hối tiếc, bởi vì anh ấy quả thật rất đáng thương. Tôi không biết vì sao mọi người không tin Brant, cho dù cách làm việc của anh ấy có hơi tuyệt tình, nhưng cũng là do thương trường ép buộc, không có nghĩa Brant không có quyền theo đuổi tình yêu, như vậy là không công bằng với anh ấy.”

Peter nói: “Còn nữa, Chương tiên sinh, tiên sinh có biết anh ấy bằng lòng để tiên sinh thu mua Bác Vũ, cũng bởi vì anh ấy thấy bệnh tật ngày càng xấu đi, sự nghiệp cần có người tiếp quản, giao cho Nirvana anh ấy cũng yên lòng.”

Henson sốt ruột xen vào: “Mọi người nghĩ xem, Brant có khả năng đi đâu? Tôi không thông thạo vùng này, không thể đoán được phút cuối cùng anh ấy sẽ giấu thân ở đâu.”

Chương Kiến Phi lúc này mặt đã trắng bệch, môi mấp máy: “Bác Hải, cậu ấy sẽ đi Bắc Hải...”

“Ý ông nói là Hải Thiên Uyển? Tôi đã gọi điện, cũng đến tận nơi, anh ấy không ở đó.” Peter nói.

“Không, cậu ấy chỉ đến đó...” Chương Kiến Phi buột miệng, mọi ý nghĩ về Triệu Thành Tuấn lúc này đều như con dấu đỏ đóng vào lòng anh: “Nếu cậu ấy có tình không để chúng ta tìm thấy, sẽ không nhận điện, không mở cửa...”

Peter và Henson nhìn nhau: “Đứng, tại sao tôi không nghĩ ra?” Peter nhảy lên, lập tức rút di động gọi điện: “Chuẩn bị xe, đi Bắc Hải! Ngay bây giờ!”

Lúc này Chương Kiến Phi chỉ thấy trời đất quay cuồng, không còn sức đứng lên, cũng không thể thở được, anh chỉ muốn chết đi: “A Tuấn... A Tuấn, hãy chờ anh, chờ anh...”

Chương Kiến Phi run rẩy gọi, hình ảnh những ngày thơ ấu vùn vụt hiện lên trước mắt như một cuốn phim, khuôn mặt thanh tú, ít cười, trông lúc nào cũng đầy tâm trạng, ánh mắt ưu tư như người lớn, Triệu Thành Tuấn lúc nào cũng một dáng vẻ như thế, dù đám bạn vui vẻ ồn ào bao nhiêu, cậu vẫn đứng cô đơn một góc. Họ là anh em, không cùng huyết thống, nhưng hơn cả tình ruột thịt, nhưng lúc này anh chợt hiểu, thì ra anh chưa bao giờ thực sự hiểu Triệu Thành Tuấn, anh đã tưởng anh hiểu cậu em đó nhất, thực ra chưa bao giờ đi vào lòng cậu ấy.

“Chương tiên sinh, đi cùng chúng tôi chứ?” Peter gọi xong điện thoại hỏi anh.

Chương Kiến Phi lắc đầu, lao đảo đứng lên.

Henson giờ tay đỡ: “Chương tiên sinh.”

“A Tuấn...” Anh gắng bước đi, nhưng không cất nổi bàn chân, cả căn phòng cơ hồ nghiêng ngả, người anh lắc lư mấy cái, mắt tối sầm, ngã lăn ra đất.

Lúc chập tối, Bắc Hải có mưa, sau cơn mưa lại hy hữu xuất hiện cầu vồng. Triệu Thành Tuấn đứng trên ban công lộ thiên của Hải Thiên Uyển, ngắm nhìn cầu vồng, lòng yên tĩnh lạ thường, đã lâu lắm, anh không nhìn thấy cầu vồng, thật là đẹp.

Lúc nhỏ nghe mẹ nói, mỗi khi cầu vồng xuất hiện là có một người sắp lên trời, cầu vồng đó là do ông trời bắc để đón những người đó lên. Mẹ dỗ anh, cha con cũng được đón lên như thế, cha lên đó sống rất hạnh phúc, thỉnh thoảng cũng xuống thăm chúng ta. Triệu Thành Tuấn hỏi mẹ, cha xuống thế nào, mẹ nói, cũng đi cầu vồng, cầu vồng vừa đón người lên trời, cũng để người trên trời đi xuống thăm trần gian.

Triệu Thành Tuấn tưởng thật, mỗi khi nhìn thấy cầu vồng là rất vui, vì tưởng cha sẽ xuống thăm, nhưng tiếc là chưa bao giờ anh nhìn thấy cha từ cầu vồng bước xuống... Sau này lớn lên, nhớ lại lời nói dối của mẹ, anh thấy vô cùng chua xót, cha không thể xuống, còn anh lúc nào cũng có thể lên. Bây giờ nhìn thấy cầu vồng, anh hiểu, đã đến lúc rồi, anh như nghe tiếng cha mẹ trên trời đang gọi: “A Tuấn, chúng ta đang đợi con.”

Triệu Thành Tuấn từ Nam Ninh đến Bắc Hải sáng nay, anh đã không thể tự lái xe, đành thuê xe ngoài. Trước khi đi, anh loay quanh trước cổng bệnh viện rất lâu, Mao Lệ nằm trong phòng theo dõi vẫn hôn mê chưa tỉnh, anh đứng ngoài cửa kính nhìn cô đầu quấn băng, cả người đầy dây dẫn, anh nguyên rủa ông trời, tại sao người nằm trong đó không phải là anh, chẳng lẽ anh cũng sắp chết...

Bên cạnh giường là các thiết bị theo dõi, trên màn hình nhỏ màu xanh nhấp nháy là bằng chứng sự sống của cô lúc này, cô vẫn sống, nhưng không biết gì, không tri giác, còn anh đứng ngoài cửa kính đau tận tâm can. Cô nằm như người ngủ, hàng mi dài rủ bóng, như đang mơ một giấc mơ sâu, bằng ấy năm cô chính là giấc mơ của anh, anh bay qua sông núi trùng khơi đến gần giấc mơ này, luôn không thể chạm tới, anh biết, đã là giấc mơ cuối cùng sẽ tan biến. Sau khi tỉnh lại chỉ còn nỗi buồn thấm thía và nỗi tuyệt vọng khôn nguôi, cách một lần cửa kính, anh và cô như cách cả một thế giới.

Anh thăm thì tạm biệt cô, tay nhẹ vuốt tấm kính lạnh giá, má cô, mắt cô, môi cô, giữa ngón tay anh hình như cũng lạnh giá, anh chỉ muốn dùng tất cả hơi ấm cuối cùng của cơ thể mình truyền cho cô, để cô ấm lại, nhiệt độ sống lại bùng lên, anh muốn cô sống, cho dù anh phải xuống mười tám tầng địa ngục cũng muốn cô sống.

Mao Lệ, anh không thể để em chết trước mặt anh, không thể! Anh không chịu nổi cuộc chia ly đó, nếu hai ta nhất định phải một người ra đi, xin hãy để anh.

Em ở lại, anh đi.

Từ Nam Ninh đến Hải Thiên Uyển đã gần trưa, Triệu Thành Tuấn ăn chút ít rồi đi ngủ, tỉnh dậy trời đã tối, anh tắm xong, cạo râu cẩn thận, sấy khô tóc, thay chiếc sơ mi trắng muốt, chỉnh trang bản thân gọn gàng tươm tất. Bên ngoài gió hơi lớn, anh lại khoác chiếc áo ni màu tro, chiếc áo này Mao Lệ mua cho anh năm ngoái, mỗi khi trời trở mát lại đem ra mặc. Anh nhìn mình trong gương, vẻ ốm yếu gần như biến mất, thậm chí còn có khí sắc, thực ra anh đã ngừng dùng thuốc mấy ngày, chẳng lẽ thuốc cũng chẳng còn tác dụng, anh dứt khoát không dùng nữa, không có thuốc, sắc diện vẫn tươi tỉnh như vậy, anh thậm chí nghĩ có lẽ là phút lóe sáng cuối cùng của người sắp chết.

Anh cẩn thận cài từng chiếc khuy, đeo chiếc đồng hồ bạch kim, động tác chậm rãi, cẩn trọng. Sau đó anh chậm chậm đi lại trong phòng, đồ dùng của Mao Lệ đã đưa đi hết, nhưng trong phòng dường như vẫn phảng phất mùi hương của cô, căn phòng cô đã thu dọn nhất định cũng còn lưu dấu ấn của cô. Anh cầm lên mỗi đồ vật nhìn ngắm rất lâu, cơ hồ cô ở ngay trước mặt, giờ tay là có thể chạm tới, nhắm mắt là ngửi thấy mùi thơm.

Cuối cùng anh dừng lại ở phòng sách, sách trên giá rõ ràng bị xáo trộn, anh không để ý tới chúng, mục tiêu của anh là chiếc ngăn kéo ở góc trong cùng trên bàn viết, anh gấp ngừng, pháp phồng, hy vọng, run run mở ngăn kéo, kéo hết ngăn vẫn không thấy chiếc hộp đó, anh mỉm cười như trút được gánh nặng.

Chiếc vi tính trên bàn đang mở, anh ngồi xuống, vào Facebook của cô.

Sau khi chia tay, Facebook của Mao Lệ hầu như không có gì mới, lần cuối cùng cô gửi cho anh một bức ảnh qua điện thoại di động, có lẽ cô dùng máy di động chụp ở phòng trang điểm của ảnh viện đó, trong ảnh còn có nửa khuôn mặt của anh chàng thợ làm đầu, phía trên ghi dòng chữ: “Đã từng nghĩ sẽ

chụp ảnh cưới ở đây, đáng tiếc không được như ý.” Khi Mao Lệ chụp bức ảnh đó chắc cô cũng không ngờ, một tiếng sau bộ tiểu lễ phục trắng muốt trên người cô đã thấm đầy máu đỏ...

Bàn tay anh run run nhích chuột, lòng như có tảng đá đè lên, từ từ nghiêng nát, anh lại vào Facebook của mình, do dự một lát, rồi xóa đi hầu hết nội dung kể cả phần thông tin cá nhân. Hồi đó anh lập Facebook là vì Mao Lệ, bây giờ tất cả đã hết, còn giữ lại làm gì. Anh lặng lẽ đến, hãy để anh lặng lẽ ra đi.

Ra khỏi ngôi nhà lúc trời chập tối, cánh mặt trời lặn trên biển thật trắng lẹ huy hoàng, ráng hồng rực phía chân trời, khắp mặt biển được tráng một lớp men đỏ như màu lửa, trên bãi cát còn lưu rất nhiều vỏ ốc biển, chúng lóng lánh dưới sắc trời đỏ rực. Mao Lệ rất thích nhặt ốc biển. Cô từng nói trong vỏ ốc cất giữ ký ức vô biên, lúc còn nhỏ những lúc nhớ cha cô lại ra bãi biển nhặt rất nhiều vỏ ốc, nói vào đó, rồi ném xuống biển, cha nhặt được sẽ nghe được lời cô nói. Thật ngây thơ, mỗi đứa trẻ hồi bé hầu như đều tin những câu chuyện cổ tích như vậy, giống như anh đã tin cha đi câu vồng xuống thăm mẹ con anh, sự ngây thơ đó lớn lên không còn nữa, cho nên thế giới của người lớn vĩnh viễn tàn khốc hơn thế giới của trẻ con, bởi vì họ không còn tin vào chuyện cổ tích. Thậm chí không tin chính mình.

Triệu Thành Tuấn cúi xuống nhặt một chiếc vỏ ốc biển, cũng thử nói vào đó: “Mao Lệ! Mao Lệ!” rồi áp bên tai, chỉ nghe thấy bên trong truyền ra tiếng uỳnh uỳnh điệu kỳ, giống như tiếng gió biển, lại giống như tiếng sóng biển, có phải lời anh vừa gọi cô đã được vỏ ốc lưu lại?

“Mao Lệ, em có nghe thấy anh gọi không?”

“Mao Lệ, anh rất muốn hỏi em, hôm đó nằm trên chiếc băng ca cứu thương em định nói gì với anh? Em nhất định có điều gì muốn nói với anh, em định nói gì?

“Về sau nhiều lần anh lặp lại khẩu hình em lúc đó, hình như em nói ‘em hận anh’... Em lặp đi lặp lại chính là ba chữ đó sao? Cuối cùng em vẫn hận anh, đúng không?

“Nhưng, Mao Lệ, anh yêu em, em biết không?”

Triệu Thành Tuấn ném chiếc vỏ ốc trong tay xuống biển, anh đã qua tuổi cổ tích, nhưng lúc này anh muốn tin vào chuyện cổ tích, như thể khi Mao Lệ nhặt được vỏ ốc đó nhất định nghe thấy những lời cuối cùng anh nói với cô. Bây giờ anh đã không còn bận lòng cô yêu hay hận anh, bởi vì đã không còn quan trọng nữa, bởi vì cô đã biết anh yêu cô, chiếc di động và những bức thư trong hộp là minh chứng rõ nhất, vậy tại sao cô còn hận anh, cô nhắc lại mấy lần “cảm ơn”, trong lòng lại hận anh.

Anh nghĩ, có lẽ cô hận anh bởi vì anh yêu cô như vậy, âm thầm bằng ấy năm, đến bây giờ mới cho cô biết, đến bây giờ tất cả đều đã muộn, cho nên nếu cô hận, anh cũng không trách cô.

Từ phía xa có tiếng ồn ào vọng lại, anh nhìn theo hướng tiếng động, thấy một tốp học sinh không biết từ đâu đến đang tíu tít chụp ảnh, nghịch cát trên bãi biển, nói cười thật vô tư, thật sung sướng.

Anh ngưỡng mộ chúng biết bao!

Tốp học sinh và những người dân đánh cá quay về, sau này đều chứng thực, Triệu Thành Tuấn đi lại rất lâu trên bãi biển, lúc trời tối vẫn chưa rời đi. Anh thần thờ nhìn hải âu chao liệng trên mặt biển, có lúc đi bách bộ, có lúc đứng ngây, im lìm như pho tượng đã qua mưa nắng. Không ai biết anh đang nghĩ gì.

Trời tối dần, những cặp tình nhân vui nhộn trên bãi biển lục tục ra về, ngư dân cũng về nhà, giống như sân khấu sáng rực ánh đèn đã hạ màn, đèn tắt dần, ngoài tiếng sóng và tiếng gió, bốn bề một dải tĩnh mịch. Trăng đêm nay đẹp quá, vàng trắng không thật tròn, thanh lộ treo trên bầu trời, ánh vàng nhuộm cả một quãng mây, Triệu Thành Tuấn nhìn quãng mây đỏ cảm giác giống như cánh cửa thiên đường đã mở, vô hạn vì sao rơi xuống biển, gợn lên những con sóng lấp lánh, dập dờn nói nhau, lớp lớp xô bờ, xô vào vách đá bùng lên những đóa hoa sóng trắng xóa đẹp tuyệt vời.

Đây là thế giới tĩnh mịch đến mức tưởng chừng không tồn tại ở cõi nhân gian, Triệu Thành Tuấn cảm giác linh hồn mình đã thoát ra khỏi thể xác, anh như không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, những con sóng dập dềnh trước mặt. Trong mắt anh chỉ còn một phiên im lặng màu đen.

Trước đây vô số lần anh tưởng tượng ra hình thù của cái chết, giờ đây anh đã biết, cái chết chính là lặng lẽ kết thúc, không đáng sợ như tưởng tượng, anh trốn đến đây, kết thúc không ngoài hy vọng khỏi bị quấy rầy, khỏi bị người đời nhìn thấy, cơ thể anh, da thịt anh chỉ thuộc về mình anh, anh không muốn thân xác mình sau khi chết lộ ra trước mắt thiên hạ, lúc còn sống anh đã chịu nhiều đau khổ, bây giờ chỉ muốn giữ lại chút tôn nghiêm, đó là lặng lẽ ra đi.

Phải, biển cả là chốn ẩn náu cuối cùng của anh.

Anh không biết mình lang thang trên biển bao lâu, hai chân đã tê cứng, anh không còn sức lực dùng bước chân đo khoảng cách đến thiên đường, chỉ có thể lặng lẽ chờ nước biển tràn tới, nhấn chìm anh. Thực ra anh đang hoài nghi mình có thể lên thiên đường hay không, một người như anh sao có tư cách lên thiên đường, có lẽ anh chỉ có thể xuống địa ngục. Đời này anh đã làm sai quá nhiều, dù thiên đường, dù địa ngục, cuối cùng anh vẫn mất cô. Trên đường đến kiếp sau, liệu họ có gặp nhau?

Lúc này nước biển đã tràn đến trước mặt, chỉ lát nữa sẽ hoàn toàn nhấn chìm anh. Sắp âm dương cách biệt, nói gì đây? Thật bất lực, anh chỉ có thể nhớ lại lần đầu gặp cô, chớp mắt đã bằng ấy năm, chớp mắt anh đã sắp lìa đời. Một cuộc chia ly lạ lùng, thậm chí anh còn không chờ được cô tỉnh lại!

Nước biển đã tràn tới chân, lạnh phát run, anh không muốn đợi thêm nữa. Anh gắng đứng dậy, đi từng bước về phía biển sâu. Nước biển rất lạnh, thấm vào da thịt, làm máu anh lạnh dần, nhưng ý thức của anh vẫn còn tỉnh táo, cát dưới chân sao mịn đến thế, anh cảm giác mình đang đi vào giấc mơ, nhiều năm nay anh thường mơ thấy cảnh này, anh khoác ánh trăng đi về phía biển dưới ánh sao, nước biển dịu dàng vỗ về cơ thể mệt mỏi của anh, mọi đau

khô, mọi oán hận, mọi tiếc nuối đều bị nước biển xóa tan, anh sạch sẽ nhập vào lòng biển cả...

“Mao Lệ, vĩnh biệt! Anh nên sớm kết thúc, nếu anh sớm kết thúc, có lẽ em sẽ không đến nỗi phải nằm hôn mê trong bệnh viện. Em ngốc quá, tại sao lại đẩy anh ra, anh đáng chết! Bây giờ anh phải đi đây, anh nhận ra người anh lưu luyến nhất là em, em yêu dấu, anh sẽ dùng sinh mạng của mình để đánh thức em, thế giới này không còn gì khiến anh lưu luyến, ngoài em!”

Nói xong anh từ từ vươn tay, như hải âu dang cánh bay lên...

“Nào, em yêu, hãy để anh ôm em, ôm em thật chặt như những ngày xưa. Anh sẽ không bao giờ buông tay, kiếp này, kiếp sau anh đều không buông tay... Nghe thấy không, tim anh đang đập, giây phút này nó vẫn còn đập, mỗi nhịp đập đều là lời anh đang nói cùng em, anh yêu em, anh luôn yêu em...”

Âm một tiếng, một con sóng lớn ập tới.

Cả thế giới kết thúc ở đây.

Tất cả đã kết thúc, không phải sao?

Nhưng Triệu Thành Tuấn không biết, sáu ngày trước, lúc tai nạn xảy ra, kỳ thực vẫn còn một câu đố mà anh đã giải sai, ba chữ mà Mao Lệ nói không như anh nghĩ. Vụ tai nạn xảy ra quá đột ngột, Mao Lệ đẩy anh ra là hoàn toàn bản năng, không có thời gian đắn đo, cô muốn để anh sống. Khi Triệu Thành Tuấn bế cô lên, cô đã bất động, ý thức mất dần, nhưng cô vẫn cảm thấy mình đang khóc, không phải vì đau, mà vì ông trời không cho cô thời gian, dấu chỉ thêm một phút, cô chưa kịp nói ba chữ đó với anh, chiếc xe đã lao đến. Thực ra nói hay không đã không còn ý nghĩa bao nhiêu, cô sắp rời khỏi thành phố này, anh cũng sắp ra đi, đời này kiếp này chưa chắc họ còn gặp lại, nhưng lòng vẫn biết, anh mong cô nói ra ba chữ đó, như anh đã nói trong những bức thư không gửi, anh vượt sông núi trùng khơi đến với cô chính là hy vọng cô có thể cảm nhận được tình yêu của anh và đáp lại tình yêu đó, hai người giống như thân và phôi của một cây đàn, vì tình yêu họ sẽ tấu lên khúc nhạc lay động nhất.

Nhưng đến bây giờ, tất cả đều vô vọng. Mao Lệ cảm thấy đây là báo ứng của cô, cô không tin tình yêu, không tin anh, cuối cùng mất anh. Tình yêu sâu nặng như vậy, một con người tốt như vậy, từng ở gần cô như vậy, cô lại bỏ qua. Có không trách anh, chỉ tự trách mình, thực ra thâm tâm cô công nhận và có niềm tin kiên định đối với tình yêu đó, nhưng mãi vẫn chưa nói với anh, cuối cùng khi muốn nói lại không còn thời gian.

Triệu Thành Tuấn không biết, buổi tối hôm Mao Lệ đọc những bức thư của anh, một mình cô lang thang trên bãi biển rất lâu, cô nói với vỏ ốc rồi ném xuống biển, đó là trò chơi hồi nhỏ của cô, cô tin rằng người cô nhớ nhưng khi nhặt được những vỏ ốc đó sẽ nghe được những lời cô nói. Mặc dù khi đã lớn, cô không còn tin vào câu chuyện cổ tích xưa, nhưng buổi tối hôm đó cô cầu mong chuyện cổ tích xưa là thật. Cô muốn Chương Kiến Phi bán lại ngôi nhà cho Triệu Thành Tuấn, chính là hy vọng anh có thể thỉnh thoảng ra bãi biển, chỉ cần anh nhặt được những vỏ ốc đó, anh sẽ hiểu lòng cô.

“A Tuấn...” Khi cô nằm trên băng ca cứu thương, ý thức tàn dư cuối cùng còn lại, bóng người chấp chớn trước mặt, ánh mắt mờ dần, vẫn cố quay tìm bóng anh, cô hết sức nói ra ba chữ, lập đi lập lại, môi mấp máy, cổ họng lại không thể phát ra tiếng, Triệu Thành Tuấn ghé sát miệng cô cũng không nghe được.

Nhưng nhìn môi cô, anh có thể đoán ra, rõ ràng cô đang nói: “Em... yêu... anh...”

Cửa kính thông ra ban công mở toang.

Bức rèm màu trắng bị gió cuốn cao, phía xa xa là một dải biển xanh ngắt.

Ánh nắng từ ban công rọi vào, chiếu sáng nửa căn phòng. Peter và Henson lục khắp phòng, mong tìm dấu vết Triệu Thành Tuấn đã đến đây. Cùng đi còn có vài nhân viên cảnh sát, một người đang gọi điện báo cáo tình hình với cấp trên, thân phận của Triệu Thành Tuấn tương đối đặc biệt, anh đột nhiên mất tích khiến cảnh sát rất chú ý. Chương Kiến Phi đứng trên ban công phòng ngủ, sắc mặt trắng bệch như sáp nến, đờ đẫn nhìn mọi người bận rộn, dường như tất cả không liên quan đến anh, cũng không liên quan đến Triệu Thành Tuấn, họ là anh em, họ vẫn bên nhau... Nhưng trong căn nhà trống rỗng dường như còn bóng dáng Triệu Thành Tuấn, trong phòng tắm vẫn còn quần áo cậu ấy thay ra, trên bồn rửa mặt vẫn còn bộ dao cạo râu hình như vừa sử dụng, rõ ràng trước khi đi cậu ấy đã chỉnh trang chỉnh tề, trên tường ban công còn để chiếc gạt tàn, bên trong vẫn còn nửa liều thuốc, hình như đã được hút, Chương Kiến Phi cầm nửa liều thuốc đó lên, lòng như dao cắt.

Anh nhớ lại cảnh cuối cùng gặp Triệu Thành Tuấn ở tầng trệt khu nhà anh ở, anh không hề biết đó là lần vĩnh biệt của họ. Nếu biết anh đã không như vậy, anh nhất định không để cho đưa em đó ra đi, anh hối hận, hối hận đến thất ruột thất gan...

A Tuấn, em của anh!

Lúc này Chương Kiến Phi nhớ tới cánh tay Triệu Thành Tuấn chìa ra lại từ từ buông xuống, chỉ hận thời gian không quay lại, nếu thời gian quay lại, anh nhất định ôm chặt đứa em thân yêu nhất của anh, anh nhất định không buông, đời này kiếp này, anh nhất định giữ chặt cậu ấy, họ sẽ cùng nhau, sống chết cùng nhau, A Tuấn!

“Chương tiên sinh! Chương tiên sinh!” Peter từ phòng khách bên cạnh chạy sang: “Ông mau đến xem này!”

Chương Kiến Phi vội vàng chạy đến, thấy mọi người đang đứng vây quanh chiếc tivi trong phòng sách, vừa rồi trong lúc tìm kiếm, không biết ai đó đã vô tình động vào con chuột và bàn phím, màn hình vốn đang ngủ yên, đột nhiên bừng sáng, anh ghé lại nhìn.

Người bên cạnh nhường ghế cho anh, anh ngồi xuống, Peter chỉ vào màn hình: “Triệu tiên sinh đã xóa hết những đoạn trước, chỉ còn đoạn này, ông xem, thời gian là mười một tiếng đồng hồ trước.”

Chương Kiến Phi nhìn vào Facebook, trong đó chỉ có một câu: “Anh bắt đầu từ em, anh kết thúc ở em.”

Đương nhiên anh biết dòng chữ đó viết cho ai, người đó bây giờ vẫn hôn mê trong bệnh viện, nếu đọc được, cô sẽ nghĩ gì? Lòng quặn thắt, anh đã sai, quả thực anh đã sai. Triệu Thành Tuấn luôn yêu Mao Lệ sâu sắc, âm thầm và tuyệt vọng như vậy, tình yêu đó đã làm suy kiệt mọi thứ của anh, đến cuối cùng vẫn bị hiểu lầm, anh đã kiệt sức, cả tinh thần và thể xác, mọi khả năng chịu đựng đã hết, anh đã không còn sức để giải thích, cũng không cần giải thích gì nữa, dòng chữ đó đã chứng minh tình yêu như biển cả của anh với cô, vậy là đủ, quá đủ rồi.

“A Tuấn, xin lỗi...” Chương Kiến Phi ôm mặt khóc thành tiếng, mọi người xung quanh không biết làm gì an ủi anh, lúc này có một cảnh sát ở phòng bên hình như lại phát hiện ra điều gì, đi vào vỗ vai anh, đưa cho anh bức thư: “Chương tiên sinh, đây là thư Triệu tiên sinh gửi ông, ông xem viết gì.”

Chương Kiến Phi mặt đầm nước mắt ngẩng đầu, lập tức giặt lấy mở ra, đích thực là nét chữ Triệu Thành Tuấn, chỉ có điều viết quá láu, nét bút lúc đậm lúc nhạt, những câu cuối hình như hết mực, gần như nhìn không rõ...

Kiến Phi, anh của tôi.

Khi anh đọc được bức thư này tôi đã đi đến một thế giới khác. Xin lỗi, tôi đã dùng phương cách tàn nhẫn như vậy để ở lại đây, nhưng tôi thích thành phố này, ở đây có kỷ ức ấm áp nhất của tôi. Tôi không biết tôi còn có thể viết hết bức thư này không, tôi rất mệt, không cầm nổi bút nữa, vốn tôi có thể dùng vì tính dễ viết, nhưng tôi cảm thấy như vậy không đủ thành ý, bình thường ngoài công việc dùng thư điện tử, tôi rất ít dùng vì tính dễ viết thư cá nhân, đây là thói quen cố hữu của tôi, cho nên tôi vẫn dùng bút. Hôm đó gặp anh vội vàng, nói mấy câu, thật đáng tiếc, nhưng đó là lần vĩnh biệt của chúng ta, chúng ta đều không thể ôm nhau lần cuối, hoặc là đắm nhau một cái như ngày xưa mỗi khi gặp lại hoặc chia tay, có đúng không? Mặc dù trước sau anh không tin tôi, không tin tôi yêu Mao Lệ, không tin tôi có thể chết vì cô ấy, nhưng không thay đổi được sự thực chúng ta là anh em, tôi đã yêu cô ấy bằng tính mạng của mình, bây giờ anh đã tin chưa?

Nhiều năm trước ở London, cũng như anh, từ khi nhìn thấy bức ảnh cô ấy, tôi lập tức như bị trúng bùa của cô ấy. Tôi yêu mà chẳng biết vì sao, đến bây giờ tôi cũng không biết, tại sao tôi yêu cô ấy đến thế. Chỉ vì chúng ta là anh em, cho nên tôi đành mắt nhìn cô ấy rơi vào lòng anh, trên đời không phải chỉ có mình anh biết yêu, có lẽ từ nhỏ tính tôi đã lạnh lùng cô độc, bị mang tiếng xấu là lạnh lùng vô tình, khiến anh không tin tôi cũng biết yêu. Thực ra chúng ta khác nhau ở chỗ anh dũng cảm hơn tôi, biết theo đuổi tình yêu của mình, tìm mọi cách chứng minh tình yêu của mình. Còn tôi, chỉ có thể im lặng đợi chờ và nhớ nhung, khiến lòng mình ngày càng rã lạnh.

Rất nhiều chuyện không thể nói ra, tôi biết bất luận tôi làm thế nào cũng không thể thay đổi ý nghĩ thâm căn cố đế của anh về tôi. Anh luôn gán cho tôi những việc tôi không làm, đó là nỗi buồn của tôi. Nhưng chúng ta vẫn là anh em, ít nhất đối với tôi là thế. Rất lạ, lúc này tôi lại rất bình tĩnh, cuộc đời tôi đã sắp đến điểm kết, những yêu, hận từng vẩn vương nửa đời đều nhạt nhòa, tôi chỉ có một vài lưu luyến, tôi lưu luyến anh, lưu luyến Mao Lệ. Còn Triệu Mai tôi đã sớm thờ ơ, tuy là ruột thịt, nhưng những gì nó làm khiến tôi lạnh lùng. Nó rơi vào thảm cảnh hôm nay, tôi phải chịu trách nhiệm rất lớn, anh cũng có trách nhiệm, chúng ta đều quá nuông chiều nó, không dạy nó biết cách khoan dung, độ lượng, bị kịch của nó cũng là bị kịch của chúng ta, và là bị kịch lớn.

Cá nhân tôi tán thành ly hôn, hôn nhân của hai người cơ bản là sai lầm, có điều Triệu Mai không thể sống độc lập, cho nên tôi vẫn phó thác nó cho anh, sau khi ly hôn anh vẫn nên chăm sóc nó, đến khi nó tìm được chốn nương tựa mới. Chắc bây giờ anh đã biết vụ tai nạn của Mao Lệ là do nó gây ra, thực ra tôi biết sớm hơn, nhưng không muốn nói, bởi vì đã không còn ý nghĩa gì nữa, nhưng cuối cùng nó vẫn là em gái tôi, tôi nhờ anh tìm giúp nó một luật sư, nó phạm pháp ở nước ngoài, nhất định bị pháp luật trừng trị, anh cũng biết. Còn Bác Vũ, cũng xin giao cho anh, sự nghiệp này đã làm cạn kiệt tâm huyết của tôi, tin là anh sẽ không để nó sa sút. Còn Hồng Hải, tuy đúng là tôi thuyết phục Chương Thế Đức nhượng cổ phần cho anh vì không muốn sản nghiệp mấy đời của Chương gia rơi vào tay ngoại tộc, nhưng không có nghĩa tôi đã tha thứ cho ông ta, Chương Thế Đức dù phải xuống địa ngục cũng không rửa hết tội, ông ta đã phải trả giá cho tội lỗi của mình.

Vĩnh biệt, người anh em, hãy tha thứ vì tôi đã chọn cách này để ra đi, bởi quả thực tôi rất sợ để anh nhìn thấy tâm thần tàn của tôi, tôi không muốn nghe thấy tiếng khóc của mọi người, mặc dù người chết chưa hẳn có cảm giác, nhưng tôi vẫn hy vọng mình ra đi đằng hoàng một chút, tôi muốn thân xác mình nhập vào biển cả, biến bao dung như lòng mẹ, khoan hậu đón nhận tất cả của tôi. Tôi tin sau khi chết, nhất định ý thức của tôi sẽ gặp được ý thức của Mao Lệ, tôi sẽ đánh thức cô ấy, đưa cô ấy trở lại trần gian. Tốt nhất đừng đi tìm xác tôi, nếu tìm được, xin đừng để Mao Lệ nhìn thấy, tôi cầu xin! Nếu anh còn coi tôi là anh em, mỗi năm đến bờ biển thăm tôi một hai lần, châm điều thuốc thả xuống biển, là tôi mãn nguyện.

Xin hãy tin, trên đường đến kiếp sau, tôi nhất định đứng ở chỗ bắt đầu ngay đầu đường chờ anh, bất luận lúc còn sống chúng ta hô phong hoán vũ thế nào, sau khi chết đều phải đi qua con đường đó, không ai tránh được cái chết, chỉ là sớm muộn mà thôi. Kiến Phi, nếu chúng ta gặp nhau trên con đường đó tôi vẫn sẽ dang cánh tay cho anh, anh nợ tôi một cái ôm, đến lúc đó nhất định anh phải trả. Ân oán đời này của chúng ta vậy là kết thúc, chỉ có nợ nhau một cái ôm.

Ngày 25 tháng 2

Triệu Thành Tuấn

Nước biển ào tới, tràn lên bãi cát, cuốn phăng tất cả, xóa sạch dấu chân anh không? Chương Kiến Phi đứng trước biển gào khóc: “A Tuấn, A Tuấn! Xin em hãy trở về...”

Xem xong thư, anh lao ra bãi biển, Peter và Henson đuổi theo, cảnh sát lập tức triển khai tìm kiếm cứu nạn. Biết rõ có thể là vô vọng, nhưng không ai từ bỏ tia hy vọng cuối cùng.

“Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Peter nén đau buồn, nhắc lại mấy lần với cảnh sát như vậy, anh vẫn cùng cảnh sát tìm kiếm ở bốn phía bãi biển, chỉ có Henson đứng ngầy trên bờ, chìm trong suy tư.

Bầu trời lúc này giống như viên ngọc bích khổng lồ, xanh ngắt không một gợn mây, màu xanh kỳ diệu đó được lọc qua ánh nắng chiếu xuống mặt biển, vậy là biển nước thành màu lam, nhưng không thuần lam như màu trời, bởi vì trên mặt biển có hải tảo màu xanh lục, vì vậy màu sắc đích thực của nước biển chính là màu lục lam.

Bờ cát cũng không phải trắng phau như thường thấy trong ảnh, ít nhất cũng không trắng đơn thuần, mà phơn phớt vàng có ánh bạc, cho nên dải ven biển Bắc Hải được gọi là Bãi Bạc cũng có lý.

Rừng hồng mộc trên bờ biển vẫn rậm rạp tốt tươi, lá óng mỡ long lanh dưới ánh mặt trời, cảnh du theo gió, thỉnh thoảng con hải âu trắng giạt mình bay vút lên, kêu một tiếng rồi chao liệng trên mặt biển.

Thật là thơ mộng...

Cảnh tượng trước mặt làm Henson đột nhiên có cảm giác từng nhìn thấy ở đâu, như có tia chớp lóe qua đầu, anh bỗng nhớ tới lần trắc nghiệm tâm lý từng làm với Triệu Thành Tuấn.

Tại một khuôn viên khuất nào đó của thành phố Penang, có một nhà kính trồng hoa, phòng khám dành cho bệnh nhân VIP của Henson thông với nhà kính đó, tầm nhìn thoáng đãng, ánh nắng chiếu qua vòm kính sáng choang, các loài thực vật nhiệt đới sinh sôi phồn thịnh, trong phòng tràn ngập một thứ ánh sáng dịu dàng, hòa mình vào đó, tâm trạng dù bức bối đến đâu cũng trở lại yên tĩnh, máu huyết sôi sục đến đâu cũng hiền hòa chảy về tim.

Nhưng phòng khám đó không phải mở cửa cho tất cả mọi người, Henson là một trong những nhà đầu tư của bệnh viện này và là người chủ trì một số dự án nghiên cứu đặc biệt, anh chỉ tiếp những bệnh nhân liên quan đến công trình nghiên cứu của mình. Mỗi thân quen của Triệu Thành Tuấn và Henson cũng là duyên phận, họ không gặp nhau ở bệnh viện, mà tại một dạ tiệc của xã hội thượng lưu, hôm đó tình trạng của Triệu Thành Tuấn rất xấu, bị bạn bè chuốc rượu, mặt càng tái, vội trốn vào phòng rửa tay, Henson lúc đó cũng đi vào, nhìn thấy Triệu Thành Tuấn gục ngã liền hành sơ cứu cho anh. Triệu Thành Tuấn tỉnh lại rất cảm kích, Henson hỏi thăm bệnh tình và trao danh thiếp cho anh, mời anh có thời gian rồi đến thăm bệnh viện, anh ta sẽ giúp.

Nhưng mãi nửa năm sau Triệu Thành Tuấn mới đến bệnh viện tìm Henson, lúc đó bệnh của anh đã trở nên nghiêm trọng, Henson ghi chép tỉ mỉ, sau khi được anh đồng ý, đưa anh vào đối tượng nghiên cứu lâm sàng, bởi bệnh trạng của Triệu Thành Tuấn vừa may phù hợp với công trình nghiên cứu của anh. Hầu như mỗi tháng Triệu Thành Tuấn lại đến điều trị, không chỉ sức khỏe mà còn khai thông vướng mắc tâm lý, điều này rất quan trọng, khi cơ năng sống ngày càng suy giảm, tâm lý bệnh nhân thay đổi thế nào, Henson cần ghi chép vào hồ sơ nghiên cứu.

Còn nhớ đó là một buổi chiều nắng đẹp, Triệu Thành Tuấn lại đến, anh tỏ ra vô cùng mệt mỏi, vừa nằm vào ghế xích đu là ngủ thiếp. Henson mở một bản nhạc du dương, hỏi anh: “Brant, đã lâu không gặp, gần đây cảm thấy thế nào?”

Triệu Thành Tuấn yếu ớt đáp: “Rất khó chịu, chỉ muốn chết.”

“Đừng nói thế hãy nhớ, bất cứ lúc nào anh cũng không thể mất lòng tin vào sự sống. Khi anh phiền muộn, anh mệt mỏi, khi cảm thấy mình không trụ được nữa, anh hãy thả lỏng cơ thể, nghĩ đến những chuyện vui vẻ, có thể tưởng tượng anh được đến nơi anh thích nhất cũng được. À, anh có nơi nào thích đến nhất không?”

“Nơi tôi thích đến nhất?”

“Đúng, đó là góc an toàn nhất, bí mật nhất trong lòng anh, khi anh muốn từ bỏ chính mình, anh lựa chọn nơi đó để hít thở không khí trong lành, chọn nơi đó để anh bình tâm lại, ở đó anh có thể thanh lọc tư tưởng, dần dần tâm hồn được yên tĩnh, ngoài bản thân, không ai biết nơi đó. Brant, trong lòng anh có nơi đó không?”

Triệu Thành Tuấn chậm chậm gật đầu: “Không chỉ ở trong lòng mà thực tế tôi đã có một nơi như thế.” Nghĩ một lát, anh lại bổ sung: “Gần đây tôi đã đến đó, còn ở lại mấy ngày, mặc dù bệnh không thuyên giảm, nhưng lòng yên tĩnh rất nhiều.”

“Ồ, nơi đó là đâu? Có thể mô tả một chút không?”

“À... ở đó. Có biển rất xanh, một màu xanh đặc biệt, biêng biếc thăm thẳm. Bầu trời ở đó rất thấp, nhất là buổi tối, cảm giác sao trời như sắp rơi xuống biển, xung quanh có rừng tràm tươi tốt, có rất nhiều hải âu... Phong cảnh đó thực ra ở Mã Lai không hiếm, nhưng tại sao tôi lại chỉ một lòng hướng về nơi đó, chính tôi cũng không biết, có thể do con người và cảnh vật, dân cư rất thưa, nhưng lại là thiên đường của các loài chim, tóm lại là một nơi tuyệt đẹp, vô cùng vô cùng yên tĩnh.”

“Làm thế nào anh tìm được nơi đó?”

“Nhiều năm trước tôi tình cờ đến đó. À, quên nói với anh, đó là một hòn đảo nhỏ, rất nhỏ, hầu như không tìm thấy trên bản đồ. Tôi đến một lần và nhớ mãi, cảm giác cứ đến đó là cả con người mình đều tĩnh lại, sau này khi có điều kiện, có lẽ tôi sẽ mua hòn đảo đó. Tôi thích nơi ấy, sau khi chết nếu có thể gửi thân ở đó thì tuyệt biết mấy, nghe tiếng sóng biển, ngắm nhìn mặt trời mọc lặn, tôi cảm thấy cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ...”

Henson lập tức ngắt lời anh: “Brant, tôi đã nói, bất cứ lúc nào cũng không được từ bỏ sự sống của mình, cho nên tôi không muốn tranh luận về vấn đề này. Nhưng tôi rất hiếu kỳ, nơi anh vừa nói không có ai biết thật sao?”

“Những người quen của tôi không ai biết, tôi sẽ không cho họ biết.” Có thể do tác động của âm nhạc, cũng có thể do Henson là người đáng tin cậy, Triệu Thành Tuấn lúc này hoàn toàn thư thái, nụ cười đã trở lại. “Đương nhiên tôi có thể nói với anh, nhưng anh nhất định phải giữ bí mật.”

“Ồ, đương nhiên.”

Triệu Thành Tuấn nói ra một địa danh.

Henson hơi ngạc nhiên: “Ồ, xa thật.”

“Anh phải nhớ nơi đó, nếu có một ngày tôi đột nhiên mất tích hoặc là tôi không sống được nữa, mọi người đều không tìm được tôi, anh nhất định biết tôi đang ở đó, tôi sẽ ở đó chờ anh, chờ một mình anh.”

“Được, có thể khi đó anh sẽ cần tôi.”

“Nếu không, sao tôi lại cho anh biết? Nhớ đây, không được tiết lộ với ai.”

“Tất nhiên.”

“Nhưng anh nhất thiết phải hứa với tôi, cho dù thế nào anh cũng không từ bỏ chính mình, cuộc sống chỉ có một lần! Đây coi như ước định giữa chúng ta, nếu anh tự tiện kết thúc cuộc sống, Thượng đế cũng coi thường anh, hiểu không?”

Triệu Thành Tuấn bật cười: “Anh nói cứ như tôi sắp đi tìm cái chết vậy.”

“Tôi là bác sĩ, phải có trách nhiệm với tính mạng của bệnh nhân.” Henson lúc đó nói rất nghiêm túc, lát sau lại đùa: “Đương nhiên còn một nguyên nhân quan trọng nữa, tôi cũng không muốn mất người bạn là anh, lần nào anh đến cũng mang theo rượu ngon, tôi uống thành nghiện, nếu anh không còn, tôi biết đi đâu kiếm được rượu ngon như thế.”

“Thì ra anh cũng là con nghiện.”

“Rượu thì chắc chắn, còn sắc, đương nhiên không sánh được bậc thánh tình như anh.” Henson rất hiểu Triệu Thành Tuấn, hai người từ lâu đã không còn là quan hệ bác sĩ bệnh nhân, họ là bạn bè, càng là tri âm, ngày trước cũng chính Henson khích lệ Triệu Thành Tuấn dừng cảm thọ lộ tình yêu với cô gái của lòng mình. Lúc này anh lại băn khoăn: “Brant, tôi vẫn không hiểu lắm, nếu anh mất tích sao anh khẳng định người khác không thể tìm được chỗ đó? Chỉ cần nơi đó thực sự tồn tại trên thế giới, nhất định có người tìm thấy.”

Triệu Thành Tuấn từ từ mờ mắt nhìn Henson, rồi từ từ nheo lại, tia sáng từ đáy mắt lọt ra lóng lánh tựa ánh sao xanh, anh mỉm cười: “Không tìm thấy, có lẽ họ tưởng tôi đã chết.”

Lúc này, Henson đắm đắm nhìn mặt biển mênh mông, lòng vốn rối bời dần dần dịu lại, anh ngoái nhìn Chương Kiến Phi gần như sắp ngã bên cạnh, vỗ vai anh ta: “Đừng buồn, có lẽ anh ấy đến tĩnh dưỡng ở một nơi yên tĩnh, theo những gì tôi biết về Brant, anh ấy sẽ không đi xuống biển đâu.”

Chương Kiến Phi lúc này đã suy sụp hoàn toàn, người lao đảo: “Dựa vào đâu anh nhận định thế? Cậu ấy đã viết trong di chúc... A Tuấn, dù anh có lỗi với cậu, cậu cũng không nên trừng phạt anh như vậy... A Tuấn, vừa rồi Mao Tấn gọi điện báo, Mao Lệ đã tỉnh, cô ấy luôn miệng gọi tên cậu, cậu có biết không! A Tuấn, cậu có nghe thấy không, cậu trở về đi...”

“Mao tiểu thư đã tỉnh?”

“Đúng.”

“Vậy thì tốt.”

“Nhưng tôi biết ăn nói thế nào với Mao Lệ, làm sao tôi trả lại cho cô ấy một A Tuấn nguyên vẹn!” Chương Kiến Phi giậm chân đấm ngực.

Henson lắc đầu, nhưng dường như lòng rất kiên định: “Anh ấy rất sợ bóng tối, tôi nghĩ, đáy biển rất tối, vừa lạnh vừa cô đơn, tuyệt nhiên không phải lựa chọn cuối cùng của anh ấy. Hơn nữa anh ấy đã hứa với tôi, cho dù thế nào cũng không từ bỏ sự sống, hai người là anh em, có lẽ anh hiểu anh ấy, xưa nay Brant không phải là người không biết giữ lời.”

“Cám ơn ông đã an ủi.”

Henson nhún vai: “Không thể coi là an ủi, tôi chỉ có thể nói với anh như thế.” Anh chấp tay sau lưng đi lại, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, dưới bầu trời màu ngọc bích, nơi trời và biển giáp nhau là gì? Trên đời luôn có một chốn quy tụ cuối cùng của mỗi chúng ta, mọi yêu hận đều lùi về sau, hoàn trả về nguyên sơ nhất của sự sống, giữ sạch phồn hoa, có được bình yên. Đó không phải là từ bỏ, không phải trốn đời, mà là một sự trùng sinh. Sự sống không tắt, tình yêu sẽ không mất.

Miệng Henson nở nụ cười nhẹ nhõm, ngoái đầu hỏi Chương Kiến Phi: “Quanh đây có hòn đảo nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Bắc Hải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.